

Микола Лазарович

**Політика українських
урядів 1917–1921 рр. у
сфері міжетнічних
відносин. Кн.1**

Микола Лазарович

**Політика українських урядів 1917–
1921 рр. у сфері міжетнічних
відносин. Кн.1**

FOR AUTHOR USE ONLY

GlobeEdit

Imprint

Any brand names and product names mentioned in this book are subject to trademark, brand or patent protection and are trademarks or registered trademarks of their respective holders. The use of brand names, product names, common names, trade names, product descriptions etc. even without a particular marking in this work is in no way to be construed to mean that such names may be regarded as unrestricted in respect of trademark and brand protection legislation and could thus be used by anyone.

Cover image: www.ingimage.com

Publisher:

GlobeEdit

is a trademark of

International Book Market Service Ltd., member of OmniScriptum Publishing Group

17 Meldrum Street, Beau Bassin 71504, Mauritius

Printed at: see last page

ISBN: 978-613-9-41711-7

Copyright © Микола Лазарович

Copyright © 2019 International Book Market Service Ltd., member of OmniScriptum Publishing Group

FOR AUTHOR USE ONLY

Микола Лазарович

**ПОЛІТИКА УКРАЇНСЬКИХ УРЯДІВ ПЕРІОДУ
НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ 1917–1921
РОКІВ У СФЕРІ МІЖЕТНІЧНИХ ВІДНОСИН:
ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ**

У двох книгах

Книга перша

2019

УДК 323.1(477)«1917/1921» : 311.213.6
ББК 66.3(4Укр), 5 + 63.3(4Укр)612
Л 17

Рецензенти:

М. М. Гон,

доктор політичних наук, професор,
завідувач кафедри політичних наук
(Рівненський державний гуманітарний університет):

Ю. І. Макар,

доктор історичних наук, професор,
завідувач кафедри міжнародних відносин
(Чернівецький національний університет імені Ю. Федьковича):

І. С. Монолатій,

доктор політичних наук, професор,
професор кафедри політології
(Прикарпатський національний університет імені В. Стефаника):

М. А. Польовий,

доктор політичних наук, професор,
професор кафедри політології та державного управління
(Донецький національний університет імені В. Стуса)

Лазарович М. В.

Л 17 Політика українських урядів періоду Національно-визвольних змагань 1917–1921 років у сфері міжетнічних відносин: порівняльний аналіз : у 2-х кн. Кн. 1: Монографія.

У монографії здійснено порівняльний аналіз та узагальнено особливості і тенденції політики українських урядів періоду визвольних змагань 1917–1921 рр. щодо національних меншин. На основі комплексного використання сукупності загальних принципів наукового пізнання, діалектичного підходу, а також спеціальних методів дослідження висвітлено основні теоретичні підходи до визначення сутності, передумов зародження та моделей державної етнополітики, простежено генезу світової традиції політико-правового забезпечення прав національних меншин, охарактеризовано й систематизовано джерельну базу проблеми. Досліджено процес формування поліетнічного складу населення України, його соціальної структурованості, виробничої зайнятості та суспільного поділу праці, рівня урбанізованості й освіченості, політико-правового становища напередодні Української революції. Зроблено порівняльний аналіз політики українських державних формувань окресленого періоду щодо забезпечення громадянських прав і свобод, умов етнокультурної самобутності та політичного розвитку іноетнічного населення, простежено еволюцію ідеї національно-персональної автономії, досліджено основні нормотворчі та інституційні заходи, які здійснювали урядові структури для забезпечення фізичних прав. Зіставлено рівень політичної мобілізації окремих національних меншин, їхнє ставлення до українського державотворення та участь у представницьких і виконавчих органах влади, а також розбудови етнічними спільнотами національно-персональних автономій та їхніх досягнень, насамперед у законодавчій, інституційній, етнокультурній сферах, набутті досвіду державотворення.

Ключові слова: поліетнічний склад населення, національні меншини, етнокультурна самобутність, політизація етнічності, політична мобілізація, державна етнонаціональна політика, національно-персональна автономія, захист фізичних прав, міжетнічна взаємодія.

УДК 323.1(477)«1917/1921» : 311.213.6
ББК 66.3(4Укр), 5 + 63.3(4Укр)612
Л 17

Reviewers:

M. M. Gon,
doctor of political sciences, professor,
Head of the Department of Political Sciences
(*Rivne State Humanitarian University*);

Yu. I. Makar,
doctor of of historical sciences, professor,
Head of the Department of International Relations
(*Chernivtsi National University named after Yu. Fedkovych*);

I. S. Monolatii,
doctor of political sciences, professor,
Professor of the Department of Political Science
(*Precarpathian National University named after V. Stefanyk*);

M. A. Pol'ovyy,
doctor of political sciences, professor,
Professor of Political Science and Public Administration
(*Donetsk National University named after V. Stus*)

Lazarovych M. V.

L 17 The policy of Ukrainian governments during the period of the national liberation struggle of 1917–1921 in the field of interethnic relations: comparative analysis : in 2 books. Book 1: Monograph.

The monograph presents a comprehensive comparative analysis and summarizes the characteristics and trends of policy of Ukrainian governments in time of Ukrainian struggle for liberation (1917–1921) towards national minorities. Based on the integrated use of a set of general principles of scientific knowledge, the dialectical approach, and special methods of research the author highlights the major theoretical approaches to determine the nature, origin and preconditions of national ethnic models, examined the origins of world political and legal traditions of minority rights, described and systematized source base problems. He analyzes the process of formation of the multi-ethnic composition of the population of Ukraine, its social structuring, manufacturing employment and social division of labor, the level of urbanization and education, political and legal situation on the eve of the Ukrainian revolution. The author made comparative analysis of policy Ukrainian government units specified period of time which tried to ensure civil rights and freedoms, terms of ethno cultural identity and political development of alien ethnic population, wrote about the evolution of national-personal autonomy, matched the level of political mobilization of individual national minorities, their attitude to the Ukrainian state-building and participation in representative and executive authorities, as well as developing national and ethnic communities of personal autonomy and their achievements, especially in the legal institutions, ethnic and cultural areas, gaining experience state.

Keywords: multi-ethnic composition of the population, minorities, ethno-cultural identity, politicization of ethnicity, political mobilization, state ethnic policy, national-personal autonomy, protection of natural rights, ethnic interaction.

ЗМІСТ

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ СКОРОЧЕНЬ	5
ВСТУП.	8
I. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ТА ДЖЕРЕЛА ДОСЛІДЖЕННЯ ЕТНОНАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ.	15
1.1. Методологія наукового аналізу державної етнополітики	
1.2. Політико-правові підходи забезпечення прав національних меншин.	
1.3. Стан наукового розроблення теми.	
1.4. Джерельна база.	
Висновки до розділу I.	
II. ІНОНАЦІОНАЛЬНЕ ПОЛЕ УКРАЇНИ НАПЕРЕДОДНІ ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ.	111
2.1. Етнодемографічна специфіка розвитку.	
2.2. Соціальна структура.	
2.3. Політико-правовий статус.	
Висновки до розділу II.	
III. ДИХОТОМІЯ ДЕКЛАРУВАННЯ ТА ДЕТЕРМІНАНТ РЕАЛІЗАЦІЇ ОСНОВНИХ ПРАВ І СВОБОД.	202
3.1. Забезпечення умов етнокультурного та політичного розвитку.	
3.2. Національно-персональна автономія.	
3.3. Нормотворчі та інституційні заходи щодо захисту фізичних прав.	
Висновки до розділу III.	
IV. НАЦІОНАЛЬНІ МЕНШИНИ ЯК СУБ'ЄКТИ ЕТНОПОЛІТИЧНИХ ВІДНОСИН.	415
4.1. Політична інституалізація.	
4.2. Українське державотворення крізь іноетнічну призму.	
4.3. Участь у представницьких та виконавчих структурах влади.	
Висновки до розділу IV.	
ВИСНОВКИ.	554
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.	564

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ СКОРОЧЕНЬ

ВУЦВК	Всеукраїнський центральний виконавчий комітет
ВЦВК	Всеросійський центральний виконавчий комітет
ВЦКДПП	Всеукраїнський центральний комітет допомоги постраждалим від погромів
ВЧК (ЧК)	«Всероссийская чрезвычайная комиссия»
ГС	Генеральний Секретаріат
ГДА СБУ	Галузевий державний архів Служби безпеки України
Губвиконком	Губернський виконавчий комітет
Губревком	Губернський революційний комітет
ДКР	Донецько-Криворізька республіка
ЕСЕ	Електронна єврейська енциклопедія
ЄДО	Єврейське демократичне об'єднання
СКГБ	Єврейський комітет громадської безпеки
ЄНП	Єврейська народна партія
ЄНР	Єврейська національна рада
ЄНС	Єврейський національний секретаріат
ЄСДРП ІЩ	Єврейська соціал-демократична робітничка партія «Поалей Ціон»
ЗОУНР	Західна Область Української Народної Республіки
ЗУНР	Західно-Українська Народна Республіка
ІПіЕНД	Інститут політичних і етнонаціональних досліджень
КНЦ	Київський національний центр
КДП	Конституційно-демократична партія [Росії]
КП(б)У	Комуністична партія (більшовиків) України
КТНУ	Конгрес Трудового Народу України
МСС	Міністерство єврейських справ
МЗС	Міністерство закордонних справ
МПС	Міністерство польських справ
МРС	Міністерство російських справ
Наркомат	Народний комісаріат
Наркомвійськсправ	Народний комісаріат військових справ
Наркомос	Народний комісаріат освіти
НБСЕ	Нарада з безпеки і співробітництва в Європі
ОБСС	Організація з безпеки і співробітництва в Європі
ОСКРП	Об'єднана єврейська комуністична робітничка партія
ОЄСРП	Об'єднана єврейська соціалістична робітничка партія
ПВК	Польський виконавчий комітет
ПДЦ	Польська демократична централь
ПКВ	Польські кадри військові
ПКД	Польський корпус допомогивий

ПНДП	Польська національно-демократична партія
ПОВ	Польська організація військова
ППС	Польська партія соціалістична
Протофіс	Союз промисловості, торгівлі, фінансів і сільського господарства
ПСР	Партія соціалістів-революціонерів [Росії]
РНК	Рада Народних Комісарів
РНМ	Рада Народних Міністрів
РПЦ	Російська православна церква
РСДРП(б)	Російська соціал-демократична робітничая партія (більшовиків)
РСФРР	Російська Радянська Федеративна Соціалістична Республіка
СДКПЛ	Соціал-демократія Королівства Польського і Литви
ССРП	Соціалістична єврейсько-робітничая партія
СОР	Сіоністська організація Росії
СРН	Союз російського народу
ССРП	Сіоністсько-соціалістична робітничая партія
СУАФ	Союз українських автономістів-федералістів
ТКУ	Трудовий Конгрес України
ТНСП	Трудова народно-соціалістична партія [Росії]
ТУП	Товариство українських поступовців
УАН	Українська академія наук
УАПЦ	Українська автокефальна православна церква
УГА	Українська галицька армія
УГВК	Український генеральний військовий комітет
УД	Українська Держава
УНДП	Українська національно-демократична партія
УНП	Українська народна партія
УНР	Українська Народна Республіка
УНРада	Українська Національна Рада
УНРП	Українська народно-республіканська партія
УПЛСР	Українська партія лівих соціалістів-революціонерів
УПСР	Українська партія соціалістів-революціонерів
УПСС	Українська партія соціалістів-самостійників
УПСФ	Українська партія соціалістів-федералістів
УРП	Українська радикальна партія
УСДП	Українська соціал-демократична партія
УСДРП	Українська соціал-демократична робітничая партія
УСРР	Українська Соціалістична Радянська Республіка
УСС	Українські січові стрільці
УТП	Українська трудова партія
УХДП	Українська хліборобсько-демократична партія

УЦР	Українська Центральна Рада
ЦДАВО України	Центральний державний архів вищих органів влади та управління України
ЦДАГО України	Центральний державний архів громадських об'єднань України
ЦДІАК України	Центральний державний історичний архів України, м. Київ
ЦДІАЛ України	Центральний державний історичний архів України, м. Львів
ЦК	Центральний комітет

FOR AUTHOR USE ONLY

ВСТУП

У ХХІ ст. поступальний розвиток будь-якої демократичної держави неможливий без урахування прагнень її етнічних меншин. Насущним це твердження є й для України, що має багатоетнічний склад населення. Крім господарів-українців, на її території тривалий час проживають представники інших народів, котрі різняться походженням, мовою, культурою, традиціями, звичаями, вірою, рівнем політичного розвитку, ступенем етнічної самоорганізації тощо. Їхня частка в складі населення України, як і їхня абсолютна кількість, ніколи не були стабільними.

Зростання поліетнічності українських територій значною мірою було спричинене колонізаційною політикою тих держав, зокрема Польщі, Російської та Австро-Угорської імперій, у складі яких вони тривалий час перебували. Так, Західна Україна наприкінці ХІХ – на початку ХХ ст. стала однією з найбільших поліетнічних територій Європи. Значним був відсоток нацменшинного населення і в Наддніпрянщині, де він більш ніж у чотири рази перевищував відповідний показник сусідніх російських губерній. Такі обставини зумовлювали загострення національних відносин, робили іноетнічне населення вагомим чинником політичної історії українського народу, що на початку ХХ ст. прагнув відродити державну незалежність.

Розгортання тогочасних революційних подій було спрямоване на досягнення соціальної справедливості та відновлення національної державності. Однак поліетнічність населення України передбачала вжиття заходів для забезпечення громадянських прав і свобод національних меншин, а також умов для їхньої етнокультурної самобутності та політичного розвитку. Таку діяльність в означеному хронотопі послідовно здійснювали діячі Української Центральної Ради (УЦР), Другого Гетьманату, Директорії Української Народної Республіки (УНР), Західно-Української Народної Республіки (ЗУНР; після злуки з УНР – Західна Область УНР (ЗОУНР)).

Від успішної міжетнічної взаємодії багато в чому залежала не лише інтенсивність національного відродження України, а й результати новітнього державотворення. Особливо рельєфно необхідність такої співпраці виявилася на початковому етапі революції, коли демократичні сили українства та національних меншин робили перші кроки у відстоюванні інтересів своїх народів. Усвідомлюючи обмеженість соціальної бази національного руху в містах і відносну нечисленність української інтелігенції, провідники українства прагнули заручитися підтримкою іноетнічного населення в справі відродження України. З огляду на це одним із пріоритетних завдань вони

вважали необхідність залучення представників національних меншин до практичної діяльності з розбудови української державності.

Однією з найяскравіших сторінок Української революції 1917–1923 рр. і водночас результатом міжетнічної співпраці було ухвалення Закону Центральної Ради «Про національно-персональну автономію». Такий крок не мав аналогів в історії і став підтвердженням послідовної політики України, спрямованої на задоволення інтересів іноетнічного населення й досягнення міжнаціональної злагоди.

Прикладом успішного ведення етнополітики української влади була також співпраця з національними меншинами в галузі освіти. Її результатом стало рішення про передачу управління шкільними справами кожної національності відділам освіти відповідних національних представництв. Відповідно іноетнічне населення, насамперед росіяни, євреї та поляки, отримало змогу безпосередньо впливати на організацію і розвиток власної освіти.

Перебіг революційних подій початку ХХ ст. супроводжувався також низкою негативних, а подекуди трагічних факторів, від котрих найбільше потерпали незахищені верстви населення, серед них і значна частина національних меншин. Насамперед ідеться про протистояння, які відбувалися за соціальною, політичною і національною ознаками. Найбільш ганебним різновидом останньої стали антиєврейські погроми, зумовлені спадком імперської доби, деморалізацією значної частини учасників Першої світової війни та всеохоплюючою анархією, спричиненою агресією радянської Росії проти УНР. Їх здійснювали представники різних влад і політичних сил, які діяли в означеному часопросторі.

Українська влада, ставлення якої до єврейських погромів було негативним, намагалася боротися проти цього зла всіма доступними засобами, зокрема, шляхом нормотворчого та інституційного забезпечення проблеми, застосування військової сили і запровадження різного роду покарань, у т. ч. смертної кари, стосовно погромників, надання матеріальної допомоги постраждалим тощо. Ефективність таких дій, хоч і була значною мірою детермінована складними умовами воєнного часу та анархії, все ж забезпечувала позитивні результати. Так, чимало нормативних документів, які видавали органи української влади, низка запроваджених ними інституцій та інші заходи були своєчасними, нерідко мали системний характер, відповідали гостроті моменту і сприяли порятунку багатьох тисяч цивільного населення від смерті та знущань. Головним висновком, зробленим на основі аналізу цих трагічних подій, має стати усвідомлення, що всі національні конфлікти, які

виникають між народами, їхніми групами чи окремими індивідами, потрібно вирішувати лише шляхом переговорів і взаємних компромісів.

Загалом етнополітика Центральної Ради, Гетьманату, Директорії, ЗУНР/ЗОУНР* та їхніх урядів була демократичною, поміркованою і не призводила до міжетнічних конфліктів. Органи української влади не лише декларували визнання прав національних меншин, їхню громадянську, етнічну й віросповідну рівноправність, а й уперше в світовій практиці гарантували їм національно-культурну автономію та представництво в уряді, вважаючи це обов'язковою умовою демократизації національних взаємовідносин.

Завдяки означеним урядовим заходам й ініціативності меншин було забезпечено умови для вільного розвитку етнічних спільнот, їхнього соціально-економічного, політичного, культурного та інституційного відродження. Розпочали діяльність національно-культурні товариства, школи, бібліотеки, було розгорнуто пришвидшену підготовку вчителів, вільне видання книг і періодики національними мовами тощо. Українсько-іноетнічна співпраця, незважаючи на певні випробовування революційної доби і декларативність деяких заходів влади, забезпечувала набуття нового досвіду й передбачала усвідомлення необхідності добросусідського співжиття всіх народів України.

Актуальність дослідження зумовлена значущістю національних меншин в етнічній структурі багатьох держав світу, в т. ч. України, і самою специфікою етнонаціональних відносин. Останні характеризуються здатністю регенерувати старі й спричинювати нові міжетнічні конфлікти*. Особливо злободенно ця проблема постала в ХХ ст. Болісною вона залишається й сьогодні, тому від результатів пошуку шляхів гармонізації міжнаціональних відносин, подолання суперечностей, що час від часу виникають між етносуб'єктами, від ефективної протидії та попередження ксенофобії в суспільстві залежить доля не лише окремих осіб, а й народів. Зокрема, крайніми виявами інтолерантності в етнонаціональній сфері стали такі акти геноциду першої половини минулого століття, як масове знищення вірмен в

---

* Для того, щоб не ускладнювати сприйняття матеріалу, далі в тексті вживатиметься абревіатура «ЗУНР».

* Історики підраховували, що протягом 5600 років відомої історії людства загалом було менше 300 мирних років. Але є підстави вважати, що не було жодного дня, коли в тій чи іншій формі не відбувалися зіткнення між представниками різних племен, культурно-мовних груп, цивілізацій, національностей [Етнос и политика : хрестомат. / авт.-сост. А. А. Прусаускас. – Москва : УРАО, 2011. – С. 220]. Особливо глобального характеру етнічні проблеми набули в ХХ ст. Наприклад, 15 з 30 війн і збройних конфліктів 1984–1998 рр. були викликані етнічним чинником [Антонюк А. В. Етнополитология как наука и ее связь с этнополитикой / А. В. Антонюк // Персонал. – 2004. – № 1. – С. 34].

Османській імперії, Голодомор 1932–1933 рр. в Україні, єврейський Голокост часів Другої світової війни.

Нині, згідно з Всеукраїнським переписом населення 2001 р., в Україні проживають представники понад 130 національностей і народностей, що становлять 22,2%¹ від усіх громадян держави. Чимало з них, за словами професора О. Калакура², з одного боку, є нащадками етносів, історично пов'язаних своїм поселенням на українських землях із давніх часів, а з іншого – вони виступають як представники народів, чия доля тісно пов'язана з Україною. У міжнаціональних взаєминах, їхніх позитивних і негативних сторонах сконцентровано великий потенціал повчального історичного досвіду, який досі недостатньо осмислений і заслуговує на належне дослідження, щоб на його основі долати стереотипи, успадковані з минулого, на засадах взаєморозуміння і співпраці. Національні меншини відіграють роль народних дипломатичних представників своїх історичних батьківщин в Україні й водночас сприяють порозумінню і взаємозближенню українського та інших народів, налагодженню міждержавного партнерства.

Нехтування етнонаціональним чинником, який є одним зі складників системи національної безпеки країни, може спричинити виникнення істотних проблем, оскільки спроби розіграти «етнічну карту» в Україні не припиняються з часу проголошення її незалежності. Йдеться, зокрема, про непрості українсько-російські етнополітичні відносини. Адже саме Росія впродовж століть чинила залеклий спротив становленню української державності. Однак, як показало майбутнє, російська політична еліта так і не позбавилася від імперського мислення й демонструвала неготовність сприймати нові незалежні держави, в тому числі Україну, як рівноправних партнерів. Уже через два дні після проголошення української незалежності з Кремля надійшла заява, що РФ залишає за собою право переглянути кордони тих республік, які вийдуть зі складу СРСР³. З того часу, попри деклароване стратегічне партнерство між Україною і Росією, серед російських політиків та в російських засобах масової інформації практично не зникали теми «російського статусу» Криму та Чорноморського флоту, тривали спекуляції так званою проблемою порушення прав «російськомовного населення» за кордоном тощо. Парламент РФ неодноразово приймав постанови, які були не

¹ Про кількість та склад населення України за підсумками Всеукраїнського перепису населення 2001 року. URL: <http://2001.ukrcensus.gov.ua/results/general/nationality/>.

² Калакура О. Я. Поляки в етнополітичних процесах на землях України у XX столітті / О. Я. Калакура. – К. : Знання України, 2007. – С. 12.

³ Здобуття незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення : у 2 т. Т. 1. – Житомир : Рута, 2011. – С. 86; Здобуття незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення : у 2 т. Т. 2. – Житомир : Рута, 2011. – С. 57; Травин Д. Я. Очерки новейшей истории России: Кн. 1 : 1985–1999 / Д. Я. Травин. – Санкт-Петербург : Норма, 2010. – С. 14.

лише відкритим втручанням у внутрішні справи нашої держави, а й містили територіальні претензії до неї. Так, у травні 1992 р. тодішня Верховна Рада Російської Федерації оприлюднила офіційну заяву про те, що акти про передачу Кримської області Україні* не мають юридичної сили з моменту їх ухвалення. 9 липня 1993 р. найвищий законодавчий орган РФ прийняв постанову «Про статус міста Севастополь», де стверджувалося, що українське місто має «російський федеральний статус в адміністративно-територіальних кордонах міського округу станом на грудень 1991 року»⁴. Таке грубе порушення міжнародного права засудила Рада Безпеки ООН.

Прагнучи примусити Україну до поступок, Росія щонайменше сім разів протягом трьох років переносила процедуру укладання російсько-українського Договору про дружбу, співробітництво і партнерство, який був парафований у 1995 р., а підписаний лише 31 травня 1997 р.⁵. Тривалий час вона безпідставно зволікала з делімітацією кордону між нашими країнами. Тільки в січні 2003 р., під час приїзду президента РФ В. Путіна в Київ, було нарешті підписано Договір про суходільний кордон між Росією та Україною⁶. Але статус Азовського моря та Керченської протоки досі не визначено. Сторони ніяк не можуть дійти згоди в зв'язку із завищеними претензіями Російської Федерації. Понині з вини російської сторони не розв'язано

---

* У 1954 р. в СРСР широко відзначали 300-річчя «возз'єднання» України з Московією. Відповідно до історичних та культурних зв'язків, етнічної й територіальної спорідненості України й Криму, Верховна Рада СРСР 19 лютого 1954 р. видала Указ про включення Кримської області до складу УРСР [Чекаленко Л. *Історія процесу перепідпорядкування Кримської області Україні* / Л. Чекаленко // Віче. – 2014. – № 5. – С. 9–11]. Неврожайні післявоєнні роки в Криму, неспроможність Росії забезпечити населення і Чорноморський флот перш за все харчами обумовили ситуацію, коли уряд і Верховна Рада Російської Радянської Федеративної Соціалістичної Республіки (РРФСР) добровільно ініціювали питання про передачу півострова Українській РСР. Це об'єктивно сприяло утвердженню історичної справедливості. Адже Крим ще за княжої доби певний час перебував під впливом київських князів і відтоді постійно тяжів до України як у географічному, так і в політико-економічному аспектах. З економічної точки зору в повоєнний період Крим був банкрутом, йому необхідно було надавати постійну фінансову допомогу. Щоб виправити ситуацію, Україна десятиліттями вкладала значні інвестиції в економіку Криму, витягла його з банкрутства [Вольвач П. *Чи став би Крим «орденом на грудях планети», якби не українські мозолі? (До 50-річчя приєднання Кримської області до України)* / Петро Вольвач // *Кримська світлиця*. – 2004. – № 7 (13 лют.)]. Проте, як показало майбутнє, російське населення півострова волю не пам'ятати цих благородних жестів України.

⁴ Здобуття незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення : у 2 т. Т. 1... – С. 72–73, 86, 578, 676, 697, 707, 710–714, 716–717; Здобуття незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення : у 2 т. Т. 2... – С. 19, 32–37, 375, 703.

⁵ Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією // Центр дослідження безпекового середовища «Прометей». – 1997. – 31 трав. URL: <https://prometheus.ngo/docs/ukraine-rf/>.

⁶ Здобуття незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення : у 2 т. Т. 2... – С. 485, 788; Лазарович М. Півострова історія України : короткий курс лекцій / М. В. Лазарович. – 4-те вид., виправл. і доповн. – Тернопіль : Джура, 2018. – С. 518.

проблеми, пов'язані з передачею Україні частини закордонної власності колишнього СРСР. Чимало зусиль Москва доклала, в тому числі спираючись на проросійське лобі в українському політикумі, щоб віддалити Україну від процесів європейської інтеграції, для економічного і політичного домінування на пострадянському просторі. Не гребувала вона й брутальним втручанням у внутрішні справи Української держави, зокрема під час виборів 2004 р.

Апогеєм ворожості РФ до України стала розв'язана нею у 2014 р. російсько-українська війна, яка вже забрала життя понад 13 тис. осіб. При цьому країна-агресор не лише вдерлася на територію нашої країни, а й анексувала її частину – Кримський півострів, який офіційно оголосила своєю власністю.

З огляду на це лише формування дієвої концепції державної етнополітики дасть змогу забезпечити гармонійне поєднання інтересів титульної нації й іноетнічного населення. Вагомим підґрунтям такої діяльності може стати політико-правовий досвід вирішення національних проблем в Україні періоду визвольних змагань 1917–1921 рр. Без критичного осмислення й узагальнення минулих етнополітичних здобутків і прорахунків та їхнього інтегрального наукового відображення в історіографії неможливо конструктивно вирішити сучасні міжнаціональні проблеми, прогнозувати і моделювати їхній розвиток у майбутньому.

Метою роботи є комплексний компаративний аналіз та узагальнення особливостей і тенденцій етнонаціональної політики української влади в умовах визвольних змагань 1917–1921 рр., визначення основних аспектів правового становища, життєдіяльності, форм самоорганізації і самоврядування національних меншин означеного часопростору, їхньої ролі в українському державотворенні та політичному житті.

Досягнення мети передбачає виконання таких дослідницьких завдань:

- визначити основні теоретико-методологічні засади вивчення етнонаціональної політики як сфери суспільно-політичних взаємовідносин між державою та етнічними спільнотами, прослідкувати генезу світової традиції політико-правового забезпечення прав національних меншин у XVI – першій половині XX ст., охарактеризувати й систематизувати джерельну базу та історіографію проблеми;

- ретроспективно проаналізувати процес формування поліетнічного складу населення України, його соціальну структурованість, виробничу зайнятість і суспільний поділ праці, рівень урбанізованості та освіченості, політико-правове становище напередодні Української революції;

- порівняти основні тенденції політики кожної з українських влад, що діяли у визначеному хронотопі, щодо забезпечення громадянських прав і

свобод, умов етнокультурної самобутності та політичного розвитку національних меншин, виявити ступінь преференційного режиму для етнічних спільнот;

- простежити еволюцію ідеї національно-персональної автономії, з'ясувати мотиви її втілення в однойменному Законі Центральної Ради та ставлення до неї суб'єктів політичної влади України;

- дослідити основні нормотворчі та інституційні заходи, здійснювані урядовими структурами для забезпечення права на життя, визначити причини і передумови єврейських погромів в Україні, їхні наслідки та сили, причетні до погромницького руху;

- зіставити рівень політичної мобілізації окремих національних меншин та їхнє ставлення до українського державотворення, а також ступінь участі в представницьких і виконавчих органах влади;

- здійснити компаративний аналіз розбудови етнічними спільнотами національно-персональних автономій та їхніх досягнень, насамперед у законодавчій, інституційній, етнокультурній сферах, набутті досвіду державотворення.

Сфера реалізації окреслених завдань охоплює політологію, етнополітологію, етнологію, правознавство, історію, соціологію та деякі інші галузі соціально-гуманітарних знань і надає дослідженню міждисциплінарного характеру.

Об'єктом дослідження є етнополітика української влади в період національно-визвольних змагань 1917–1921 рр.

Предметом дослідження визначено: по-перше, систему організаційних, нормотворчих та інституційних заходів Центральної Ради, Другого Гетьманату, Директорії УНР, ЗУНР та їхніх урядів, спрямованих на забезпечення громадянських прав і свобод, умов етнокультурної самобутності та політичного розвитку національних меншин; по-друге, етнодемографічну специфіку, соціально-професійну стратифікацію й політико-правовий статус іноетнічного населення напередодні Української революції, а також зумовлені органами української влади зміни та розвиток його політико-правового становища у 1917–1921 рр.

Хронологічні межі дослідження датовано періодом 1917–1921 рр., який визначає початок і завершення українських національно-визвольних змагань. В окремих випадках, зокрема для простеження еволюції явищ чи подій, необхідних порівнянь та аналогій, здійснено відповідні історичні екскурси.

Територіальні межі дослідження охоплюють українські землі, які до революційних подій перебували у складі Російської та Австро-Угорської імперій, а впродовж 1917–1921 рр. юридично належали до України.

РОЗДІЛ І.

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ТА ДЖЕРЕЛА ДОСЛІДЖЕННЯ ЕТНОНАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ

1.1. Методологія наукового аналізу державної етнополітики

Специфіка етнонаціональних відносин зумовлена існуванням на території держав етнічних спільнот і груп, що відрізняються за походженням, мовою, етнокультурною ідентичністю, релігією тощо. Вона виявляється у високому рівні емоційної забарвленості, який супроводжується різними стереотипами, забобонами, міфами та ілюзіями, що в певних ситуаціях може призводити до виникнення міжетнічної напруженості і затяжних конфліктів⁷. З огляду на це, завдання поліетнічних держав полягає в оптимізації політичних взаємовідносин державної нації (нації-держави) з етнічними об'єднаннями людей на її території, а також етнічних спільнот між собою як у кордонах країни їхнього проживання, так і поза її межами. Саме ця сфера суспільного життя у багатонаціональних державах визначається поняттям «етнополітика», тобто поєднує в собі дві засади – етнічність і політику⁸.

Термін «етнополітика» в наукову сферу наприкінці 60 – на початку 70-х рр. ХХ ст. запровадили західні політологи*. Передумовою виникнення етнополітики як напрямку політичної науки, в рамках якого досліджуються проблеми регулювання міжетнічних відносин, став комплекс причин суспільно-політичного та наукового характеру. До перших належить етнічний ренесанс, який виявився в період після Другої світової війни. Охопивши

⁷ Трофимович Д. Н. Этнополитика как фактор стабилизации общества // Беларусь у сучасным свеце : материалы XI Междунар. конф., посвящ. 91-летию образов. Белорус. гос. ун-та, 30 октября 2012 г. / редкол. : В. Г. Шадурийский и др. – Минск : Изд. центр БГУ, 2012. – С. 351.

⁸ Антонюк О. В. Основы этнополитики : навч. посіб. [для студ. вищ. навч. закл.] / О. В. Антонюк. – К. : МАУП, 2005. – С. 23.

* Американський політолог М. Паренті, зокрема, застосував неологізм «етнополітика», з'ясовуючи взаємозв'язок між етнічною належністю і політичними пріоритетами людей [Кряклина Т. Ф. Этнополитика как инструмент управления этнополитическими процессами / Т. Ф. Кряклина // Wschodnie partnerstwo – 2012 : materiały VIII Międzynarodowej naukowo-praktycznej konferencji, 7–15 września 2012 roku. Vol. 5. – Przenyśl : Nauka i studia, 2012. – С. 44]. На думку дослідників, інституціоналізація етнополітики як наукової дисципліни розпочалася зі статті М. Паренті «Етнополітика і життєздатність етнічних ідентифікацій» (1967 р.), а завершилася виданням фундаментальної праці Джозефа Ротшильда «Етнополітика...» (1981 р.) [Савинов Л. В. Смыслы и ценности этнополитики / Л. В. Савинов // Ценности и смыслы. – 2009. – № 1. – С. 30]. Відтоді етнополітику розглядають як внутрішню політику держави, спрямовану на послідовне регулювання прав і відносин між державою та етнічними спільнотами, а також як відносини між етнічними групами, що проживають на території держави [Трофимович Д. Н. Этнополитика как фактор стабилизации общества... – С. 351].

фактично всі країни Європи й Америки, він потужно вплинув на процеси політичної децентралізації, набувши подекуди радикальної форми етнополітичної мобілізації – етнонаціоналізму. Крах колоніальної системи, процеси вимушеної і трудової міграції з колишніх колоніальних країн, відсутність умов і способів інкорпорації іноетнічних груп у західні індустріально розвинені суспільства вели до утворення т. зв. «маргінальної етнічності».

Серед причин наукового характеру називають домінування до 60-х рр. ХХ ст. у зарубіжному суспільствознавстві раціоналістсько-модерністської парадигми. Вона передбачала значне ослаблення соціально маркованих кордонів і зменшення кількості соціальних конфліктів у результаті процесу модернізації⁹. Прикладом модерністського підходу є популярна і впливова в науці та політичній практиці США концепція асиміляції або теорія «плавильного котла»*.

---

⁹ Трофимович Д. Н. Этнополитика как фактор стабилизации общества... – С. 350.

* Теорія «плавильного котла» була порівняно прогресивною, оскільки не передбачала переваги однієї етнічної групи над іншими, проголошувала консолідаційний процес основним напрямком розвитку американської нації і заперечувала сегрегацію етнічних чи конфесійних меншин [Тишков В. А. Этнополитология: политические функции этничности : учеб. [для вузов] / В. А. Тишков, Ю. П. Шабаев. – Москва : Изд-во Моск. ун-та, 2011. – С. 236]. Розробником означеної теорії був американський соціолог Роберт Парк, який виділив чотири етапи процесу асиміляції білих емігрантських груп, які проживали в містах США. Спочатку група проходила період контактів, потім вона вступала в конкуренцію з іншими групами за сфери впливу, далі настав етап пристосування і потім етап асиміляції [Парк Р. Город как социальная лаборатория / Роберт Парк ; пер. с англ. С. П. Баньковской // Социологическое обозрение. – 2002. – № 3, т. 2. URL: <http://www.urban-club.ru/?p=50>; Трофимович Д. Н. Этнополитика как фактор стабилизации общества... – С. 350–351].

Виникнення теорії «плавильного котла» пов'язують із французьким офіцером Гектором Сент-Джоном де Кревкером, котрий в роки, що передували Американській революції, об'їхав усі тринадцять англійських колоній. Враження від цих поїздок і весь зібраний фактичний матеріал він відобразив у написаних у формі есе дванадцяти листах, виданих у 1782 р. під назвою «Листи американського фермера». Найбільшою популярністю користується третій лист, в якому американське суспільство вперше було названо «плавильним казаном» багатьох народів. Аналізуючи особливості формування американської нації, де Кревкер зазначав, що американці являються «ні європейцями ні нащадками європейців, а таким генем, де дивне змішення крові, яке ви не знайдете в жодній з інших країн. Я хочу звернути вашу увагу на сім'ї, де дідуся – англієць, його дружина – голландка, їх син одружений на французенці, а його чотири сини мають зараз чотирьох дружин різних національностей. Він американець, що приймає новий стиль життя, підкоряється новому уряду, живе новими категоріями. Він американець, якого сприймає широкий терен нашої великої alma mater. Усі людські індивідуальності переплавляються в нову расу, чия праця та нащадки можуть колись стати причиною великих змін у світі» [Кревкер Э. Сент-Джон де. «Письма американского фермера». 1782 г. / Э. Сент-Джон де Кревкер // История США в документах. URL: <http://www.grinchevskiy.ru/17-18/pisma-amerikanskogo-fermera.php>; Мала енциклопедія етнодержавознавства / Ю. І. Римаренко (від. ред.). – К.: Генеза, 1996. – С. 796]. Наслідком подібних процесів мало стати формування нової національної та культурної спільноти – американської нації. Американці повинні були увібрати в себе найкращі риси інших народів, представники яких емігрували до США.

Розширення кола досліджень національних процесів привело до формування цілісного наукового напрямку – етнополітики. Піонерами в цій галузі знання стали американські політичні соціологи П. Ван ден Берге, Е. Блек, М. Паренті, Дж. Ротшильд та інші науковці, завдяки зусиллям котрих із 60-х рр. ХХ ст. розпочалося виокремлення етнополітичної проблематики, а для її дослідження стали використовувати методи соціологічної та психологічної наук¹⁰. У цей самий період було здійснено перші спроби визначення специфіки предметного поля наукової дисципліни, яка формувалася. Зокрема, Майкл Паренті розглядав етнополітику як науку, яка займається аналізом взаємозв'язку етнічної ідентифікації та політичного вибору¹¹. На думку іншого дослідника – професора соціології та антропології Вашингтонського університету П'єра Ван ден Берге, вивчати етнополітику – це значить досліджувати те, які етнічні групи й інтереси представлені у структурах державної влади, якою є роль етнічності як політичного фактора у взаємовідносинах між національними державами і етносами, що проживають на їхній території. Американський політолог Р. Рокетт на початку 1980-х рр. пов'язував формування предметної галузі етнополітики з процесом вивчення етноспецифічних групових рис меншин, таких як прагнення до єдності в суспільстві, відданість традиціям і національній культурі¹².

Професор Колумбійського університету Джозеф Ротшильд у монографії «Етнополітика: концептуальні засади»^{*} уточнив концептуальні основи етнополітичної науки, наголосивши, що в центрі цієї дисципліни має бути дослідження процесу політизації етнічності в сучасному світі. Його суть,

---

Термін «плавильний котел» було вперше використано в 1908 р. драматургом Ізраелем Занвіллом, автором однойменної п'єси. Кульмінаційним моментом постановки були слова головного героя, єврейського емігранта Девіда, який визначив Америку як «Божий Тигель, великий плавильний котел, де усі раси Європи переплавляються та змінюються» [*Мала енциклопедія етнодержавознавства* / Ю.І. Римаренко (від. ред.). – К.: Генеза, 1996. – С. 796]. П'єса мала надзвичайний успіх в американському суспільстві та отримала схвальну оцінку від представників влади, зокрема президента Теодора Рузвельта [*Коршук Р. М. Моделі етнополітики* / Р. М. Коршук // Гілея. – 2010. – Вип. 40. – С. 443–444].

¹⁰ *Ачкасов В. А. Етнополитология* : учеб. / В. А. Ачкасов. – [2-е изд., перераб. и доп.]. – Москва : Юрайт, 2014. – С. 11–12.

¹¹ Полтологічний словник. URL: <http://subject.com.ua/political/dict/522.html>.

¹² *Ачкасов В. А. Етнополитология...* – С. 12; *Кряклина Т. Ф. Етнополитика как инструмент управления этнополитическими процессами...* – С. 45.

^{*} Дослідники звернули увагу, що Дж. Ротшильд у назві своєї праці використав поняття «politics» (сукупна діяльність усіх акторів політичного процесу, в т. ч. недержавних), а не «policy» (цілеспрямована діяльність державних органів). Це важливо для розуміння ідеологічних відмінностей етнополітики в умовах демократії та авторитаризму, а також з точки зору структури політичного курсу. Застосовується також подібне поняття «ethnic politics» [*Дадуев М. А. Концептуальные основы этнополитики в современной России* / М. А. Дадуев // *Теория и практика общественного развития*. – 2013. – № 2. URL: <http://teoria-practica.ru/-2-2013/politics/daduev.pdf>].

згідно концепції Ротшильда, полягає в перетворенні етнічності з суто психологічного, культурного або соціального фактора у «...власне політичну силу з метою зміни або стабілізації конкретних форм нерівності етнічних груп, які склалися в суспільстві»¹³. У цьому сенсі предметом етнополітики є процес політизації етнічності, тобто активізації діяльності етнічних груп та їх переходу від суто культурних до політичних вимог.

Вчені розрізняють етнополітику в двох значеннях: 1) як галузь політології, що вивчає політичну суб'єктність таких спільнот, як етнос (народ), етнічні групи, нація; 2) як політику держави у сфері етнічних відносин, формування і консолідації нації¹⁴. Таким чином, етнополітика, будучи об'єктивним процесом, охоплює етнічність* і форми її вияву в політичному житті, реальну взаємодію етнічних груп із домінуючим у суспільстві етносом і державою. Вивчення цих феноменів дає змогу отримати всебічну наукову інформацію, необхідну для ухвалення кваліфікованих управлінських рішень, формування державної політики щодо етносів та національних меншин¹⁵. Етнополітика має більш вузький об'єкт свого впливу, ніж національна політика, і є її невід'ємною частиною.

У науковій літературі етнополітикою в широкому значенні називають певну сферу політичного життя суспільства, яка так чи інакше впливає на інтереси й почуття етнічних груп (спільнот) та інших акторів, задіяних в етнополітичних відносинах. У вузькому значенні етнополітика – це закріплена

¹³ *Rothschild J. Ethnopolitics: A Conceptual Framework / Joseph Rothschild. – New York : Columbia University Press, 1981. – P. 2.*

¹⁴ *Гелей С. Д. Політологія : навч. посіб. / С. Д. Гелей, С. М. Рутар. – Львів : Світ, 2001. – С. 265.*

* Уперше наукове визначення етнічності, яке належить американському соціологу Девіду Рісману, з'явилося в 1972 р. в Оксфордському словнику англійської мови. Під етнічністю (ethnicity) прийнято розуміти категорію, що позначає існування культурно-відмінних груп та ідентичностей. Термін «ethnicity» зустрічається в західній літературі з 40-х рр. ХХ ст. і спочатку означав «інші», тобто відмінні соціальні групи (маргінальна етнічність) [*Савинов Л. В. Концепт нації, конституція і етнополітика / Л. В. Савинов // Ценности и смыслы. – 2009. – № 3. – С. 77*]. Загалом західні науковці використовують термін «етнічність» (у широкому розумінні) як збірне поняття для етнічних спільнот будь-якого ґатунку та синонім понять «етнос», «народ», «нація», «національність», «етнічна» та «національна група» тощо. Проте за багатьма ознаками ці спільноти далеко не однакові [*Картунов О. В. Вступ до етнополітології: науково-навч. посіб. / О. Картунов. – К., 1999. – С. 115*]. Одним із перших, хто вказав на бінарність терміна в англомовній літературі, де він виступає то як «характер або якість етнічної групи», то як «етнічна одиниця», був академік Юліан Бромлей [*Бромлей Ю. В. Очерки теории этноса / Ю. В. Бромлей. – Москва : Наука, 1983. – С. 16*]. Загалом, як зазначив професор Іван Монолатій, неможливість узгодження ключових концепцій наводить дослідників на думку, що наука поки що не може зрозуміти природу етнічності в її реальній складності [*Монолатій І. С. Інституціоналізація та діяльність етнічних політичних акторів в Австро-Угорщині (на прикладі Галичини і Буковини) : дис. на здобуття наук. ступеня д-ра політ. наук : спец. 23.00.02 / І. С. Монолатій. – Чернівці, 2011. – С. 24*].

¹⁵ *Кряклина Т. Ф. Этнополитика как инструмент управления этнополитическими процессами... – С. 45–46.*

у відповідних політичних документах і правових актах держави цілеспрямована діяльність органів державної влади та місцевого самоврядування, інститутів громадянського суспільства, спрямована на регулювання міжетнічних відносин¹⁶. Таким чином, етнополітика – це сфера політичного буття, виникнення якої зумовлено участю етнічних груп у владі та владних відносинах і в управлінні етносоціальними процесами¹⁷.

Згідно з визначенням українського етнополітолога Олександра Майбороди, етнополітика – це сфера суспільного життя в полінаціональних державах, до якої належать політичні взаємовідносини державної нації («нації-держави») з етнічними групами всередині держави, а також етнічних груп між собою. Зіткнення інтересів цих основних суб'єктів етнополітики концентрується навколо питання розподілу влади, соціальних і матеріальних благ, а також збереження етнічної ідентичності груп¹⁸. Ще один український дослідник Олександр Антоноук трактує етнополітику як систему законодавчих, організаційних та ідеологічних заходів, що здійснюють держава, партії й громадські організації, спрямованих на задоволення потреб суб'єктів етнополітичного процесу, пов'язаних зі специфікою їхнього етнокультурного розвитку; регулювання міжнаціональних (міжетнічних) відносин; усунення чинників міжетнічної напруженості й міжетнічних конфліктів¹⁹. На думку однієї з засновників російської етносоціології Леонаїди Дробіжевої, «...етнополітика – це послідовне державне регулювання колективних прав етнічних спільнот на територіях їх історичного проживання й інституціоналізації цього регулювання через прийняття відповідних законодавчих актів та створення державних органів, відповідальних за етнічний складник внутрішньої політики держави»²⁰.

Дотепер у західній етнополітології в дослідженні етнополітики сформувалося два основних напрямки, представлених концепцією внутрішнього колоніалізму, розвинутою прихильниками марксистського підходу, і етніцистською позицією. Прихильники першого напрямку вважали, що економічна нерівність народів є однією з головних причин виникнення

¹⁶ Политология : слов.-справоч. / сост. : М. А. Василик, М. С. Вершинин и др. – Москва : Гардарики, 2001. – 328 с. URL: <http://politike.ru/dictionary/286/word/etnopolitika>; Савинов Л. В. Концепт нации, конституция и этнополитика / Л. В. Савинов // Ценности и смыслы. – 2009. – № 3. – С. 75.

¹⁷ Савинов Л. В. Смыслы и ценности этнополитики. Ценности и смыслы. 2009. № 1. С. 31.

¹⁸ Майборода О. Етнополітика. Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. К. : Довіра ; Генеза, 1996. С. 488.

¹⁹ Антоноук О. В. Основи етнополітики... – С. 23–24.

²⁰ Дробіжева Л. М. Этничность в современной России: этнополитика и социальные практики / Л. М. Дробіжева // Россия: трансформирующееся общество / под ред. В. А. Ядова. – Москва : Изд-во «КАНОН-пресс-Ц», 2001. – С. 221.

національних рухів і націоналізму. Етніцисти дотримуються концепції про всеосяжне проникнення феномена етнічної ідентичності в усі пори політичного життя і про визначальний його вплив на всі суспільні процеси.

Сучасна етнополітична ситуація спростовує, що народи втягуються в міжетнічні конфлікти лише через економічну нерівність чи гноблення. Вирішальний вплив на вибір мети в національних рухах часто мають історична пам'ять народу, особливо про кривди щодо нього, рівень національної самосвідомості, національної гідності, коли національна незалежність є вищою цінністю, ніж матеріальні блага. Тому паралельно з концепцією внутрішнього колоніалізму та етніцистською позицією в західній політології сформувалася течія, представники якої визнають рівнозначне значення для виникнення національних рухів економічних інтересів групи та етнічної ідентичності. Цей напрямок одержав назву «нова етніцистська позиція». Один із його прихильників, американський політолог В. Фрімен, у 1974 р. зазначав, що етнічний конфлікт може бути наслідком етнічного суперництва в боротьбі за владу, статус і блага національно-державної системи²¹.

Традиційно об'єктом етнонаціональної політики називають нації, етноси (народи), етнічні спільноти, національні меншини, а також відносини між ними. Серед суб'єктів етнонаціональної політики виділяють державу*, органи місцевого самоврядування, власне нації та етноси (народи), політичні партії, національно-культурні об'єднання, релігійні організації, засоби масової інформації, освітні установи. При цьому важливо зазначити, що суб'єкт-об'єктний склад етнонаціональної політики має динамічний характер: один і той самий інститут чи соціальна група можуть мінятися місцями²², тобто бути як суб'єктом, так і об'єктом.

²¹ Подано за: *Кряклина Т. Ф.* Этнополитика как инструмент управления этнополитическими процессами... – С. 46.

* Американський соціолог російського походження Пітрім Сорокін виділив державу як одну з найвпливовіших соціальних груп, яка є «організованою зверху донизу» [*Сорокин П. А.* Общедоступный учебник социологии. Статьи разных лет / П. А. Сорокин ; Ин-т социологии. – Москва : Наука, 1994. – С. 52]. Її політика відіграє надзвичайно важливу роль у суспільному житті. Саме вона покликана своєчасно виявляти нарізлі проблеми розвитку суспільства, аналізувати їх, установлювати причини виникнення, складності, суперечливості та знаходити шляхи вирішення цих проблем. У сфері державної політики приймаються відповідні державно-політичні рішення, розробляється відповідний інструментарій, створюється механізм їх реалізації. На думку українського вченого Валерія Тертички, оптимальним є таке визначення державної політики – це відносно стабільна, організована й цілеспрямована діяльність/бездіяльність державних інституцій, здійснювана ними безпосередньо чи опосередковано щодо певної проблеми або сукупності проблем, яка впливає на життя суспільства [*Тертичка В.* Державна політика: аналіз та здійснення в Україні / Валерій Тертичка. – К.: Вид-во С. Павличко «Основи», 2002. – С. 5, 82–83].

²² *Фалалеева И. Н.* Субъект и объект этнонациональной правовой политики: проблемы определения элементного состава / И. Н. Фалалеева // Вестник Волгоградского государственного университета. – 2012. – № 2 (17). – С. 93.

Держава як суб'єкт етнополітики насамперед має бути зацікавленою в тому, щоб забезпечити діалог етнічних груп із владою, узгодження дій усіх зацікавлених сторін при врегулюванні етнополітичних та етнічних конфліктів. Саме роль держави як координатора і спостерігача за етнополітичними процесами, за діями різних державних відомств у цьому напрямку є принципово значущою, оскільки її реалізація забезпечує дотримання загальнодержавних інтересів, у т. ч. оптимізацію і гармонійність міжетнічних відносин²³.

Систему державної етнополітики* необхідно розглядати як управління суспільними відносинами в етносоціальній сфері. Обсяг і зміст цієї сфери визначаються передусім характером взаємозв'язків між суб'єктом і об'єктом державного управління. При цьому систему таких залежностей необхідно розглядати як: суб'єкт управління (державна керуюча підсистема) – взаємодії (підсистема прямих і зворотних зв'язків*) – об'єкт управління (підсистема соціальних структур, підвладних державному управлінню – етносфера). Таким чином, держава як суб'єкт управління визначає владний характер взаємодії відповідних сторін: держави і суспільства, елементів усередині суспільства, державних структур між собою тощо. Держава насамперед задає таким відносинам правові норми. Відповідно суспільна система конструює здебільшого зміст взаємовідносин²⁴.

У поліетнічних суспільствах, коли в соціальне суперництво залучаються культурні, релігійні та інші відмінності, стратегія управління має будуватися не на обмеженні відмінностей або вилученні і «розводі» конфлікуючих коаліцій, а на взаємовигідних формулах співпраці, справедливому розподілі влади і ресурсів, культурної терпимості до іншого тощо²⁵. У зв'язку з цим суперечливим залишається питання про переваги для етнічних меншин.

²³ Кряклина Т. Ф. Етнополитика как инструмент управления этнополитическими процессами... – С. 48.

* Український етносоціолог Володимир Євтух окремо визначив сутність державної етнополітики України як систему принципів та практичних заходів держави, спрямованих на задоволення потреб різних етнічних спільнот, пов'язаних із специфікою їхнього етнокультурного розвитку, регулювання міжетнічних відносин, усунення чинників міжетнічної напруженості й міжетнічних конфліктів, забезпечення участі у державотворчих процесах різних структурних компонентів етнонаціональної структури українського суспільства [Євтух В. Етнічність: енцикл. довід. / В. В. Євтух ; Нац. пед. ун-т імені М. П. Драгоманова ; Центр етноглобалістики. – К. : Фенікс, 2012. – С. 119].

* У прямих зв'язках виділяють здебільшого керуючі впливи, у зворотних – моменти співробітництва, взаємодії, ініціативи знизу, сприйняття прямих зв'язків, їхньої результативності та ін. [Савинов Л. В. Етнонациональная политика: принципы субсидиарной модели / Л. В. Савинов // Сучасна українська політика: політики і політологи про неї. – К. : Укр. центр політ. менеджменту, 2008. – Спецвипуск : Політичний менеджмент. – С. 194].

²⁴ Савинов Л. В. Етнонациональная политика: принципы субсидиарной модели... – С. 194.

²⁵ Савинов Л. В. Етнонациональная политика: принципы субсидиарной модели... – С. 201.

Очевидно, що відповідь на нього неоднозначна. Найбільш аргументованою можна вважати позицію відомого американського політолога Сеймура Мартіна Ліпсета: «Відхід від політики, що робить наголос на особливі преференції, не може і не повинен означати відмови від зобов'язання нації з гарантування рівних можливостей для «зневажених» громадян»²⁶.

Залежно від способу взаємодії суб'єктів етнополітики науковці виокремлюють такі основні етнополітичні моделі (схематичні конструкції відносин між державою та етнічними спільнотами), як асиміляційна (інтеграційна)*, мультикультурна та політика виключення²⁷. Характеризуючи асиміляційну* модель етнополітики, російські вчені Валерій Тішков і Юрій Шабаєв зазначали, що вона базується на ідеї «одна країна – один народ – одна мова», і в цьому разі принцип громадянства протистоїть принципів меншини. Ця модель передбачає культурну гомогенізацію суспільства, що формується з різнорідних в етнічному, расовому та релігійному відношеннях груп населення, перетворення його в певну цілісність, підставою для котрої стають загальні громадянські ідеали й загальні культурні стандарти. Етнічна ідентичність у результаті такої політики змінюється громадянською ідентичністю, і остання стає найважливішим соціальним маркером при

²⁶ *Lipset S. American Exceptionalism: A Double-Edger Sword / Seymour Martin Lipset. – New York : W. W. Norton & Company, 1996. – P. 149–150.*

* Частина вітчизняних і зарубіжних науковців вважає, що варто вести мову не про єдину асиміляційну (інтеграційну) модель етнополітики, а про дві, цілком різні моделі, – асиміляційну та інтеграційну. Метою останньої передусім є політична інтеграція, формування єдиної політичної (громадянської) нації, натомість культурні та етнічні особливості спільнот залишаються [*Коршук Р. М. Моделі етнополітики / Р. М. Коршук // Гілея. – 2010. – Вип. 40. – С. 444, 445*]. При цьому Дж. Ротшильд зазначав, що в поліетнічних суспільствах термін «інтеграція» може означати три типи різних явищ: 1) інтеграція «життєвих можливостей» або подолання відмінностей між окремими етнічними групами за такими показниками, як рівень смертності, грамотності, зайнятості, житлові умови і т. ін.; 2) культурна інтеграція означає або акультурацію підлеглих груп під впливом домінуючої, ймовірно «раціональної» культури в соціально-економічних і політично «істотних» сферах при збереженні етнокультурних особливостей у менш значимій чи особистій сфері, або повну асиміляцію, коли етнокультурні особливості абсолютно зникають або стають несуттєвими навіть в особистому житті, зокрема, міжетнічні шлюби сприймаються як звичайне явище; 3) політична інтеграція передбачає визнання легітимності [політичної] системи етнічною групою. Вона може піти на це вільно і добровільно або ж під впливом завуальованого, але ефективного використання влади домінуючої групи [*Ротшильд Дж. Етнополітика / Джозеф Ротшильд // Етнос і політика : хрестомат. / авт.-сост. А. А. Прусаускас. – Москва : УРАО, 2011. – С. 161–162*].

²⁷ *Тішков В. А. Етнополітологія: политические функции этничности : учеб. [для вузов] / В. А. Тішков, Ю. П. Шабаєв. – Москва : Изд-во Моск. ун-та, 2011. – С. 372; Коршук Р. М. Моделі етнополітики / Р. М. Коршук // Гілея. – 2010. – Вип. 40. – С. 444; Шабаєв Ю. П. Етнополітологія : уч. пособ. / Ю. П. Шабаєв, А. П. Садохін. – Москва : ЮНИТИ–ДАНА, 2005. – С. 133.*

* Асиміляція від лат. «assimilatio» – «уподібнення» [Словник іншомовних слів: 23 000 слів та термінологічних словосполучень / уклад. : Л. О. Пустовіт, О. І. Скопненко, Г. М. Сютя та ін. – К. : Довіра, 2000. – С. 120].

культурному та політичному позиціонуванні особистості²⁸. Один із найвідоміших західних дослідників націоналізму Ентоні Сміт щодо цього зауважив, що, «...як правило, членам знову включених етній або етнічним іммігрантам пропонувалися громадянство і мобільність у рамках загальної системи поділу праці в обмін на асиміляцію домінуючою політичною культурою і відмова від старих прихильностей і розмовних мов»²⁹.

Російська дослідниця Ольга Борисова вважає, що етнічна асиміляція – це природний процес засвоєння представниками різних етносів мови, культури, звичаїв і традицій середовища проживання³⁰.

У рамках асиміляційної моделі кожна держава здійснює свою політику, зміст, мета та напрямок якої можуть змінюватися. Професор Каліфорнійського університету Нейл Смельзер стверджував, що асиміляція, яка передбачає повне зникнення групи меншості, може бути насильницькою – шляхом сегрегації, вигнання і знищення, і може відбуватися мирно, тобто через поступове засвоєння групами чужої для них культури³¹. В найбільш радикальному варіанті метою асиміляційної моделі український дослідник Роман Коршук назвав формування єдиної нації шляхом нівелювання етнічних і культурних особливостей спільнот, що проживають на території держави. Основою асиміляційної моделі є ідея нації-етносу як єдиної етнічної та культурної спільноти. Саме рівень гомогенності та засоби його досягнення відрізняють крайній та поміркований варіанти цієї моделі. Основними засобами проведення подібної політики є заходи в освітній сфері та імміграційна політика³². Найбільш яскравим прикладом асиміляційної моделі етнополітики були концепції «плавильного котла» у США та «злиття націй» в СРСР.

Асиміляційна модель вплинула на становлення багатьох сучасних націй. Їхній досвід демонструє, що на певному етапі розвитку використання окремих елементів цієї моделі є необхідним. Вибір на користь асиміляційної моделі часто зумовлювався специфікою націо- та державотворення і був дієвим засобом подолання трайбалізму і сепаратизму. Важливу роль відіграють також засоби інтегрування: за умов ліберальної демократії, основою якої є право особи вільно робити вибір між добровільною асиміляцією та її уникненням, ця модель цілком може функціонувати³³. Однак державна політика

²⁸ Тишков В. А. Этнополитология: политические функции этничности : учеб. [для вузов] / В. А. Тишков, Ю. П. Шабаев. – Москва : Изд-во Моск. ун-та, 2011. – С. 236, 372.

²⁹ Смит Э. Д. Образование наций / Энтони Д. Смит // Этнос и политика : хрестомат. / авт.-сост. А. А. Прусаускас. – Москва : УРАО, 2011. – С. 94.

³⁰ Борисова О. В. Этнические группы в политическом процессе (концептуальные основы этнополитологии) / О. В. Борисова. – Ульяновск : ГСХА, 2003. – С. 54–55.

³¹ Смельзер Н. Социология / Н. Смельзер. – Москва : Феникс, 1994. – С. 311.

³² Коршук Р. М. Моделі етнополітики / Р. М. Коршук // Гілея. – 2010. – Вип. 40. – С. 444.

³³ Коршук Р. М. Моделі етнополітики / Р. М. Коршук // Гілея. – 2010. – Вип. 40. – С. 445.

насильницької асиміляції може викликати зворотню реакцію з боку етнічних груп і навіть призвести до міжсуб'єктного конфлікту.

Окремі риси асиміляційної моделі етнополітики було використано в період Української Держави гетьмана Павла Скоропадського.

Вибух етнічного ренесансу в другій половині ХХ ст. і неспроможність асиміляційної моделі забезпечити єдність суспільства* зумовили перехід багатьох демократичних країн до мультикультурної моделі етнополітики³⁴. Передвісником політики мультикультуралізму* став американський дослідник Горацій Каллен, котрий обґрунтував концепцію «культурного плюралізму» та необхідність її прийняття як моделі національного розвитку США. У 1915 р. він написав статтю «Демократія проти плавильного казана»³⁵, в якій висловив протест проти руйнування етнонаціональних культур і запропонував демократичну альтернативу примусовій асиміляції. Розвиток відносин між американською демократією й етнічною самобутністю Г. Каллен назвав «культурним плюралізмом». Першою країною, яка офіційно проголосила мультикультуралізм державною політикою (1971 р.), стала Канада*.

---

* У США посилювалися пошуки нової моделі інтеграції, і дедалі більшу популярність завойовували концепції культурного плюралізму. Сам процес американізації став образно подаватися американській громадській думці не як «плавильний казан», а як «салат» або «вінегрет» [Тішков В. А. Етнополітологія: політичні функції етнічності : учеб. [для вузів] / В. А. Тішков, Ю. П. Шабаев. – Москва : Изд-во Моск. ун-та, 2011. – С. 238]. До певного компромісу дійшли також у СРСР. Зокрема, в період правління Ю. Андропова ідею «злиття» націй було «відредаговано»: повна єдність народів СРСР досягається в таких сферах, як економічне, соціальне, політичне життя, тоді як етнічні та культурні відмінності залишаються [Касьянов Г. В. Теорії нації та націоналізму : моногр. / Г. В. Касьянов. – К. : Либідь, 1999. – С. 49].

³⁴ Коршук Р. М. Моделі етнополітики / Р. М. Коршук // Гілея. – 2010. – Вип. 40. – С. 445–446.

* Поняття «мультикультуралізм», за одними даними, ввійшло до наукового обігу в 1957 р., коли постала потреба охарактеризувати політику Швейцарії, спрямовану на формування єдиної нації з різних етнокультурних спільнот, за іншими даними, цей термін з'явився в Канаді в 60-х рр. ХХ ст. для позначення стану етнокультурної, расової, релігійної різноманітності населення країни. В 1971 р. «мультикультуралізм» став офіційним терміном, що позначав новий урядовий курс Канади, який був своєрідним актом визнання державними інститутами поразки асиміляційної політики. Мультикультуралізм у початковому значенні означав поважливе ставлення більшості населення до меншин, однаковий статус різних культурних традицій, право індивіда на вибір своєї ідентичності [Гордієнко А. В. Концепція мультикультуралізму в сучасному науковому дискурсі / А. В. Гордієнко // Наукові праці. – 2012. – Т. 178, вип. 166. – С. 17].

³⁵ Kallen H. M. Democracy versus the Melting-Pot: A Study of American Nationality / Horace M. Kallen // The Nation. – 1915. – 25 Feb. URL: <http://www.expo98.msu.edu/people/kallen.htm>.

* Суть канадської моделі мультикультуралізму полягала в тому, щоб через спеціальні програми та служби надавати підтримку етнокультурним асоціаціям і допомагати меншинам у подоланні перешкод, які заважають їхній повноправній участі в житті канадського суспільства. У 1982 р. мультикультуралізм став конституційною нормою завдяки прийняттю Канадської хартії прав і свобод і пакета спеціальних законів, спрямованих на підтримку поваги до різних культур і їх повноцінне функціонування [Тішков В. А. Етнополітологія: політичні функції

Модель мультикультуралізму передбачає легітимацію різних форм культурної інакшості, яка лаконічно виражена у формулі «інтеграція без асиміляції». Це передбачає, що в межах однієї держави можуть співіснувати різні етнокультурні, конфесійні та інші утворення, які мають право на публічну репрезентацію і збереження власних особливих рис, способу життя, зумовленого культурною специфікою. Разом із тим, мультикультуралізм – це також спосіб контролю та регуляції мультикультурної мозаїки за допомогою соціальних механізмів³⁶.

У науковій літературі є чимало трактувань поняття «мультикультуралізм». Так, американський філософ і політолог Френсіс Фукуяма визначив його як один із шляхів подолання напруженості у полікультурних державах та варіантів вдосконалення й активізації процесу демократизації, який «...розуміється не тільки як терпимість щодо культурного різноманіття, а й як вимога законодавчого визнання прав расових, релігійних і культурних груп, у даний час визнаний всіма сучасними ліберальними демократіями»³⁷. Професор соціології Принстонського університету Майкл Уолцер, проаналізувавши способи сприйняття відмінностей, дійшов висновку, що метою мультикультуралізму є «...навчання всіх дітей кожної з культур, упровадження плюралізму, характерного для суспільства іммігрантів, у класні кімнати»³⁸. Німецький учений Франк-Олаф Радтке на прикладі Німеччини доводив, що політика мультикультуралізму є спробою соціальної держави вирішити проблему інституційної дискримінації іммігрантів через символічне визнання різноманітності й рівноправності культур³⁹.

Один із провідних російських теоретиків мультикультуралізму Владімір Малахов охарактеризував мультикультурне суспільство як таке, в якому нема «панівної культури» (і в якому поняття «культура» не прикріплене до поняття «етнос»). Це суспільство, в якому індивідам надана свобода вибирати, які культурні зразки є їхніми «власними».

Культурне розмаїття, на думку вченого, – це не тільки і не стільки етнічне розмаїття. Це різноманітність життєвих стилів, культурних орієнтацій і

етнічності : учеб. [для вузов] / В. А. Тишков, Ю. П. Шабаев. – Москва : Изд-во Моск. ун-та, 2011. – С. 246–247].

³⁶ *Мамонова В. А.* Мультикультуралізм: різноманітність і множественність / В. А. Мамонова. URL: http://www.intelros.ru/2007/07/06/vamamonova_multikulturalizm_raznoobrazie_i_mnozhestvo.html.

³⁷ *Фукуяма Ф.* Ідентичність і міграція / Ф. Фукуяма. URL: <http://n-europe.eu/content/?p=1290>.

³⁸ *Уолцер М.* Про толерантність / М. Уолцер ; пер. з англ. М. Лупішко. – Харків : Вид. група «РА-Каравела», 2003. – С. 88.

³⁹ *Радтке Ф.-О.* Дилемма німецького соціального державства в обранні с імміграцією / Франк-Олаф Радтке // Центр незалежних соціологічних досліджень. URL: http://www.cisr.ru/files/publ/Migr_Radtke.pdf.

культурних тенденцій. Культурний плюралізм полягає не в паралельному існуванні автономних «ідентичностей», а в їхній взаємодії, що передбачає як їхнє взаємне проникнення, так і взаємну трансформацію⁴⁰.

В. Тишков і Ю. Шабаєв трактують мультикультуралізм як особливу форму ліберальної ідеології, змістом якої є інтеграція різних етнічних і расових груп в єдину спільноту при збереженні та офіційній підтримці їхньої культурної самобутності. При цьому вчені уточнюють, що мультикультуралізм – це сповідувана владою* тієї чи іншої країни доктрина єдності в різноманітті, що має за мету гармонізацію взаємодії між різними етнічними і расовими складовими держави на основі спільних цінностей при збереженні культурної автономії громад⁴¹. Така форма етнополітики дає змогу негитультальному населенню зберігати групову ідентичність і безконфліктно співіснувати з домінантною більшістю.

Професор Російського університету дружби народів Нур Кірабаєв, розглядаючи мультикультуралізм як «...компроміс у міжкультурному діалозі», охарактеризував його як «теорію, практику і політику неконфліктного співіснування в одному життєвому просторі багатьох різнорідних культурних груп»⁴². При цьому вчений звернув увагу, що, незважаючи на утвердження поваги до розбіжностей, мультикультуралізм не відмовляється від пошуку універсальності. Таким чином, політику мультикультуралізму можна розглядати як середній шлях створення вільних

---

⁴⁰ Малахов В. Зачем России мультикультурализм? / В. Малахов. URL: <http://www.antropotok.archipelag.ru/text/a062.htm>.

* В. Тишков акцентував особливу увагу на тому, що мультикультуралізм – це не тільки момент фіксації і визнання в суспільстві/державі наявності культурних розходжень, а й «...концептуальна позиція у сфері політичної філософії й етики», що знаходить своє вираження в правових нормах, суспільних інститутах, повсякденному житті людей [Тишков В. А. Теория и практика мультикультурализма / В. А. Тишков // Мультикультурализм и трансформация постсоветских обществ / под ред. : В. С. Малахова, В. А. Тишкова. – Москва : Ин-т этнолог. и антрополог. РАН, 2002. – С. 335]. Ця модель передбачає державну підтримку для етнічних, расових і релігійних груп у справі збереження їхньої культурної специфіки, мови, релігії. З цієї метою формуються спеціальні інститути та виділяються ресурси для організації шкільного навчання мовами меншин, створення телеканалів, що транслиють їхніми мовами тощо. Останніми роками модель мультикультуралізму доповнено вимогами створення умов для формування загальнонаціональної єдності та зміцнення системи спільних цінностей [Тишков В. А. Этнополитология: политические функции этничности : учеб. [для вузов] / В. А. Тишков, Ю. П. Шабаев. – Москва : Изд-во Моск. ун-та, 2011. – С. 372].

⁴¹ Тишков В. А. Этнополитология: политические функции этничности : учеб. [для вузов] / В. А. Тишков, Ю. П. Шабаев. – Москва : Изд-во Моск. ун-та, 2011. – С. 245.

⁴² Кирабаев Н. С. Культурная идентичность, плюрализм и глобализация в современном философском дискурсе / Н. С. Кирабаев // Культурная идентичность и глобализация : докл. и выст. V Междунар. филос. симпозиума [«Диалог цивилизаций: Восток–Запад»], Москва, 27–28 апреля, 4–5 мая 2001 г. / под ред. Н. С. Кирабаева и др. – Москва, 2002. – С. – С. 20.

цивілізаційних просторів, не руйнуючи традиційного буття етносів, сформованих історією локальних цивілізацій.

Українська дослідниця Світлана Дрожжина визначила мультикультуралізм як «...стан, процеси, погляди, політику культурно неоднорідного суспільства, орієнтовані на свободу вираження культурного досвіду, визнання культурного розмаїття; культурний, політичний, ідеологічний, релігійний плюралізм, визнання прав меншин як на суспільному, так і на державному рівні»⁴³. Проте, як вважає вчена, наявність етнокультурної та мовної розмаїтості не є підставою для визнання суспільства мультикультурним загалом. Для цього необхідно, щоб поряд із дескриптивними ознаками мультикультуралізму були наявні нормативні. Сутність останніх полягає у піклуванні держави про права, гідність і добробут усіх її громадян, незалежно від етнічного, расового походження, віросповідання, мови тощо. Нормативний підхід підтверджує виправданість і необхідність для сучасних суспільств докладати зусиль у напрямку підтримки й сприяння матеріальному й духовному розвитку різних культурних груп, а також поваги до їхньої ідентичності⁴⁴.

На думку української дослідниці Ірини М'язової, мультикультуралізм сьогодні є ідеологією, політикою та дискурсом, що підтверджують правомірність і цінність культурного плюралізму, доречність та значимість існування різноманіття культурних форм. У контексті мультикультуралізму несхожість і відмінність перестають розглядатися як «чуже», стаючи просто «іншим»⁴⁵. У період Української революції 1917–1921 рр. таку модель етнополітики або її елементи прагнули використовувати Центральна Рада, Директорія, УНРада ЗУНР та їхні уряди.

Однак етнополітична модель мультикультуралізму, попри такі її позитивні установки, як громадянська рівноправність, стабілізація етнічного складу населення країни, відмова держави від втручання у справи етнічної ідентифікації, дотримання правил толерантної поведінки тощо, не є універсальною панацеєю. Зокрема, викликає застереження характерна для мультикультуралізму перевага групових інтересів етнічних спільнот над інтересами індивіда, посилення «мозаїчності» і навіть фрагментації окремих культур, прагнення іммігрантів уникнути інтеграції в приймаюче суспільство.

---

⁴³ Дрожжина С. В. Культурна політика сучасної полікультурної України: соціально-філософський та правовий аспекти : моногр. / С. В. Дрожжина. – Донецьк : ДонДУЕТ, 2005. – С. 94.

⁴⁴ Дрожжина С. В. Мультикультуралізм: теоретичні і практичні аспекти / С. В. Дрожжина // Політичний менеджмент. – 2008. – № 3. – С. 97.

⁴⁵ М'язова І. Ю. Про місце та роль мультикультуралізму в комунікативному просторі / І. Ю. М'язова // Філософські проблеми гуманітарних наук. – 2008. – № 13. – С. 156.

На думку деяких дослідників, одним із наслідків мультикультурної етнополітики є руйнування традиційної культури місцевого населення представниками іммігрантів⁴⁶. На необхідності збереження національної ідентичності територіального співтовариства, базованого на єдиній культурі, наголошував американський теоретик Самюель Хантінгтон, котрий вбачав у мультикультуралізмі деструктивне начало. Він не мав сумнівів, що відмова від єдиної західної ідентичності, заохочення культурного різноманіття послаблять західний світ, а тому застерігав: неодноразово лідери тих чи інших народів намагалися «...змінити ідентичність їхньої країни з однієї цивілізації на іншу. Аж до сьогодні ні в одному випадку вони не досягли успіху, а породжували замість цього шизофренічні розколоті країни»⁴⁷.

Подібної думки дотримувався також американський соціолог Едвард Альберт Шилз, зазначаючи, що «мультикультуралізм», поширений в освітній системі США, є чи не найбільш ефективним засобом руйнування національного духу. Він насамперед призначений для підриву ідеї домінантної нації у США і національної держави, яка її підтримує. Це може призвести до руйнування громадянського суспільства і відповідно завдати шкоди малим націям, які воно захищає. Наслідком розпаду громадянського суспільства була б війна «всіх проти всіх»⁴⁸.

Про те, що втілення мультикультурної моделі етнополітики в життя іноді призводить до протилежних наслідків, свідчить досвід деяких розвинених країн, зокрема Канади, де замість інтеграції суспільства триває його фрагментація на конкуруючі між собою етнічні сегменти. При цьому не тільки не відбувається зближення між етнічними групами, а й посилюється етнічне розшарування на індивідуальному рівні, тобто ускладнюються умови для міжособистісних комунікацій⁴⁹. Наслідком реалізації політики мультикультуралізму є також активізація сепаратистських настроїв: у 1995 р. франко-канадським сепаратистам не вистачило лише 1% голосів виборців, щоб проголосити незалежність провінції Квебек⁵⁰. Тому не дивно, що низка

---

⁴⁶ Дерябина С. Р. Россия и опыт мультикультурализма: за и против / С. Р. Дерябина // Демоскоп Weekly. – 2006. – № 231–232. URL: <http://www.demoscope.ru/weekly/2006/0231/analit03.php>; Коршук Р. М. Модели этнополитики / Р. М. Коршук // Гілея. – 2010. – Вип. 40. – С. 446–447; Тишков В. А. Этнополитология: политические функции этничности : учеб. [для вузов] / В. А. Тишков, Ю. П. Шабаев. – Москва : Изд-во Моск. ун-та, 2011. – С. 249.

⁴⁷ Хантингтон С. Кто мы?: Вызовы американской национальной идентичности / С. Хантингтон ; пер. с англ. А. Башкирова. – Москва : АСТ ; Транзиткнига, 2004. – С. 504.

⁴⁸ Шилз Е. А. Нація, національність, націоналізм і громадянське суспільство / Едвард Альберт Шилз ; пер. В. Єшкілева // Незалежний культурологічний часопис «Ф». – 2001. – Ч. 21. URL: <http://www.ji.lviv.ua/n21texts/shilz.htm>.

⁴⁹ Тишков В. А. Этнополитология: политические функции этничности : учеб. [для вузов] / В. А. Тишков, Ю. П. Шабаев. – Москва : Изд-во Моск. ун-та, 2011. – С. 249.

⁵⁰ Коршук Р. М. Модели этнополитики / Р. М. Коршук // Гілея. – 2010. – Вип. 40. – С. 447.

провідних світових лідерів змушені були визнати повний провал концепції мультикультуралізму в їхніх країнах*. Подібні заяви зробили канцлер Німеччини Ангела Меркель*, прем'єр-міністр Великобританії Девід Кемерон, президент Франції Ніколя Саркозі⁵¹ та інші політики.

Антиподом до мультикультурної моделі є політика виключення, що передбачає створення умов для політичного, економічного та культурного домінування однієї етнічної групи і витіснення з основних позицій у політиці та культурі представників інших груп. Така модель може бути достатньо м'якою і виявлятися в конституційному націоналізмі та етнічній демократії, коли одна група через державно-правові інститути і процедури захоплює домінуючі позиції, а може набувати форми жорсткого розділення етнічних і расових громад⁵². Крайніми формами політики виключення, найбільш характерними для минулих епох, є расизм*, геноцид та їхні різновиди.

Расистська етнополітична модель полягає у прагненні забезпечити етнічну та расову чистоту пануючої спільноти, у розподілі суспільства на повноцінних і неповноцінних громадян, дискримінації непанівних етнічних груп. Ця модель ґрунтується на ідеології расизму – уявленнях про природну нерівність людських рас і вирішальному впливі расового фактора на історію

---

* Наприклад, за результатами оприлюдненого у квітні 2010 р. соціологічного дослідження, виконаного на замовлення уряду ФРН, було встановлено, що кожен четвертий турок у Німеччині не знає німецької мови, а кожен другий практично не спілкується з німцями. За даними міністра внутрішніх справ Німеччини Томаса де Мезьєра, від 10 до 15% мігрантів відкрито відмовляються інтегруватися у німецьке суспільство [Бандурка А. С. Сім облич мультикультуралізму / А. С. Бандурка // Гілея. – 2012. – Вип. 59 (дод.). – С. 31].

* Виступаючи в жовтні 2010 р. на зборах молодіжної організації Християнсько-демократичного союзу, канцлер ФРН А. Меркель визнала повний провал спроб побудувати мультикультурне суспільство в Німеччині: «Очевидно, що мультикультурний підхід, котрий передбачав щасливе життя поруч одних з іншими, повністю провалився... Ті, хто хоче стати частиною нашого суспільства, повинні не тільки дотримуватися наших законів, а й говорити нашою мовою». А отже, як зазначила А. Меркель, «...вивчення мови має стати обов'язком іммігрантів, як це було раніше, а не добровільною опцією, як це відбувається нині» [Ткаченко В. Криза мультикультуралізму й проблеми єдиного освітнього поля / В. Ткаченко // День. – 2011. – 21 лип.].

⁵¹ Меркель: мультикультуралізм у Німеччині не вдався. URL: <http://www.radiosvoboda.org/content/news/2193007.html>; Британська політика мультикультуралізму провалилася – Камерон. URL: <http://www.radiosvoboda.org/content/news/2298705.html>; Саркозі признав провал мультикультуралізму. URL: <http://www.newsmarket.com.ua/2011/02/sarkozi-priznav-proval-multikulturalizmu/>.

⁵² Тишков В. А. Этнополитология: политические функции этничности : учеб. [для вузов] / В. А. Тишков, Ю. П. Шабаев. – Москва : Изд-во Моск. ун-та, 2011. – С. 372.

* Термін «расизм» уперше було зафіксовано у Французькому словнику Ларусса, виданому в 1932 р. Його трактували як «...систему, яка підтверджує перевагу однієї расової групи над іншими» [Тишков В. А. Этнополитология: политические функции этничности : учеб. [для вузов] / В. А. Тишков, Ю. П. Шабаев. – Москва : Изд-во Моск. ун-та, 2011. – С. 261–262].

людства⁵³. Кожен із прикладів вияву расизму, як зазначав Н. Смелзер, «...е вираженням етноцентризму з боку панівної групи, тому що гнобителі вважали себе вище пригнобленої групи в біологічному і культурному відношенні»⁵⁴.

Расистські ідеї зародилися в XVI ст., але перше найбільш послідовне обґрунтування расистської теорії викладено в праці французького соціолога Жозефа Артура де Гобіно «Досвід про нерівність людських рас», виданій у 1853 р. у Франції. У цій праці дослідник на матеріалі історії багатьох народів намагався довести, що джерелом відмінностей в історичних долях і рівні розвитку різних країн є расові особливості їхніх мешканців. Людські раси, на його думку, через специфіку їхніх організмів різняться між собою не тільки зовнішніми даними, а й психологічними характеристиками та здібностями до розвитку і навіть засвоєння культури. Нижчою расою вчений вважав чорну, більш розвиненою – жовту, а вищою, здатною до прогресу і створення повноцінної культури, – білу, особливо її еліту – арійську частину⁵⁵.

Британський соціолог Мікаель Бентон («Ідея раси» (1977 р.), «Расова та етнічна конкуренція» (1983 р.)) та його однодумці називали расизм доктриною, яка дає змогу обґрунтувати стійкі біологічні відмінності між групами, що перебувають у відносинах зверхності і підпорядкування⁵⁶. При цьому він підкреслював необхідність розрізнення раси й етнічності, наголошуючи, що перша відноситься до категоризації, тобто зовнішнього (зовні) визначення, і пов'язана з процесами виключення («їх»), тоді як етнічність має справу з груповою ідентифікацією («нас»), при цьому «членство в етнічній групі є переважно добровільним, а членство в расовій групі – ні»⁵⁷.

Інші науковці, серед яких Джон Рекс («Раса і етнос», 1986 р.), Мартін Баркер («Новий расизм», 1981 р.) і Роберт Майлз («Расизм», 1989 р.), по-різному характеризували сутність расизму, зазначаючи, однак, що його основою є соціально створені категорії та володіння певними характеристиками, причому ці категорії можуть бути культурними, релігійними, історичними, а не тільки біологічними або псевдобіологічними⁵⁸.

⁵³ Коршук Р. М. Моделі етнополітики / Р. М. Коршук // Гілея. – 2010. – Вип. 40. – С. 447.

⁵⁴ Смелзер Н. Социология / Н. Смелзер. – Москва : Феникс, 1994. – С. 309.

⁵⁵ Гобіно Ж. А. де. Опыт о неравенстве человеческих рас / Жозеф Артур де Гобіно. – Москва : Одиссей ; Олма-пресс, 2001. URL: http://www.ho.no.ru/libris/lib_g/gobino00.php.

⁵⁶ Большой толковый социологический словарь терминов. URL: <http://www.onlinedics.ru/slovar/soc/t/rasizm.html>.

⁵⁷ Banton M. Racial and Ethnic Competition / Michael Banton. – Cambridge : CUP Archive, 1983. – Р. 11.

⁵⁸ Большой толковый социологический словарь терминов. URL: <http://www.onlinedics.ru/slovar/soc/t/rasizm.html>.

Згідно з расистською моделлю етнополітики суспільство стратифікують за вертикально-ієрархічним принципом. На вершині перебувають представники панівної етнічної спільноти, що вважаються єдиними «повноцінними» громадянами. Вертикально-ієрархічний принцип забезпечує повну монополію панівної спільноти в політичній, соціальній, економічній, культурній та інших сферах. Непанівні групи перебувають у підкореному становищі, їхнє місце та роль у суспільній ієрархії залежать від расової «повноцінності». Для забезпечення етнічної/расової чистоти расистська модель етнополітики обмежує до мінімуму доступ представників «неповноцінних» етнічних груп у країну та передбачає повну заборону або суттєві обмеження щодо змішування представників різних расових груп. Проводячи подібні заходи правлячі кола активно використовують геноцид і депортації⁵⁹. На практиці расистська модель етнополітики була втілена в нацистській Німеччині та ПАР періоду апартеїду, а окремі її елементи, зокрема політика сегрегації, – в деяких країнах, наприклад, у США (XIX – до 60-х рр. XX ст.).

Найбільш агресивною етнополітичною моделлю є геноцид*. Відповідно до міжнародної Конвенції про запобігання злочину геноциду і покарання за нього (1948 р.), геноцид слід розуміти як дії, чинені з наміром знищити, цілком чи частково, яку-небудь національну, етнічну, расову чи релігійну групу як таку: убивство членів такої групи; заподіяння серйозних тілесних ушкоджень чи розумового розладу членам такої групи; навмисне створення для якої-небудь групи таких життєвих умов, що розраховані на повне чи часткове її фізичне знищення; заходи, розраховані на запобігання дітонародженню в середовищі такої групи; насильницька передача дітей з однієї людської групи в іншу⁶⁰.

⁵⁹ Коршук Р. М. Моделі етнополітики / Р. М. Коршук // Гілея. – 2010. – Вип. 40. – С. 444, 448; Борисова О. В. Этнические группы в политическом процессе (концептуальные основы этнополитологии) / О. В. Борисова. – Ульяновск : ГСХА, 2003. – С. 49.

* Геноцид від грец. «genos» – «рід» і лат. «caedo» – «вбиваю» [Словник іншомовних слів: 23 000 слів та термінологічних словосполучень / уклад. : Л. О. Пустовіт, О. І. Скопченко, Г. М. Сютя та ін. – К. : Довіра, 2000. – С. 259]. Термін «геноцид» як юридичне поняття вперше було використано у виданій 1944 р. у Вашингтоні праці американського юриста Рафаеля Лемкіна «Основне правило в окупованій Європі» [Малий етнополітологічний словник / О. В. Антонюк, В. І. Волобуєв, М. Ф. Головатий та ін. – К. : МАУП, 2005. – С. 34].

У психологічному плані геноцид є виразом граничної нетерпимості до іншого способу життя, іншої «картини світу» (етнічної та культурної) аж до фізичного знищення її носіїв. Як зазначають етнопсихологи, «...дана агресія, завдяки дії психологічного механізму каузальної атрибуції (приписування причин) у свідомості її носіїв, пояснюється «благородними мотивами» і, таким чином, отримує статус легітимності на період її активного вияву» [Психологія : учеб. / под общ. ред. В. Н. Дружинина. – [2-е изд.]. – Санкт-Петербург : Питер, 2009. – С. 558].

⁶⁰ Конвенция о предупреждении преступления геноцида и наказании за него от 9 декабря 1948 года. URL: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/995_155.

Дослідники зазначають, що домінуюча група або домінуючі етнічні спільноти беруть на озброєння геноцид тоді, коли відчувають загрозу своїм інтересам з боку іншої групи, яку нерідко оголошують відсталою (або конфліктогенною, криміногенною тощо), що не має економічної та соціальної цінності і співіснування з якою вважається неприйнятним. Геноцид дає змогу вирішити проблеми міжетнічної взаємодії шляхом фізичного усунення конкуруючої етнічної групи або шляхом підриву її демографічного, культурного потенціалу, в результаті чого вона перестав сприйматися як загроза інтересам домінуючої спільноти⁶¹.

У сучасному суспільстві расизм, геноцид, як і будь-які інші людиноненавистницькі теорії, а також їхні вияви, рішуче засуджує світове співтовариство як неприпустимі та протизаконні; міжнародне право й гуманістична мораль розглядають їх як злочин проти людства. Відповідно спроби здійснення подібної політики нині не можуть бути результативними.

П'ять можливих етнополітичних моделей вирішення проблеми «культурного різноманіття» запропонував професор Лондонської школи економіки Чандран Кукатас. Це ізоляціонізм, асиміляторство, м'який мультикультуралізм, жорсткий мультикультуралізм та апартеїд.

Ізоляціонізм учений вважає найбільш очевидною реакцією суспільства, щоб не допустити виникнення культурного різноманіття і таким чином зберегти традиційні культурні засади. Для цього посторонніх позбавляли права в'їзду в країну і проживання в ній, особливо це стосувалося тих іммігрантів, що відрізнялися від основного населення в культурному плані. Свого часу такий підхід взяли на озброєння Австралія й Японія. Проте політика ізоляціонізму виявилася неефективною, оскільки її складно було реалізовувати впродовж тривалого проміжку часу.

Однією з альтернатив ізоляціонізму мало стати асиміляторство, яке полягало в тому, щоб допускати в країну приїжджих, але при цьому здійснювати політику їхньої асиміляції, обмежуючи тим самим масштаби впливу сторонніх на культуру приймаючого суспільства. Однак такий підхід також був малопродуктивним, оскільки, по-перше, іммігранти не тільки піддавалися асиміляції, а й самі впливали на повсякденне життя й менталітет приймаючого суспільства; по-друге, не всі культурні меншини погоджувалися на запропонований їм сценарій і чинили опір спробам асиміляції; по-третє, в суспільстві з достатнім ступенем індивідуальної свободи асиміляторська політика могла призводити до обмежень не лише іммігрантів, а й корінних мешканців країни.

---

⁶¹ Тишков В. А. Этнополитология: политические функции этничности : учеб. [для вузов] / В. А. Тишков, Ю. П. Шабаев. – Москва : Изд-во Моск. ун-та, 2011. – С. 266.

Модель м'якого мультикультуралізму передбачає відмову як від спроб не допустити виникнення культурного різноманіття шляхом самоізоляції, так і від прагнення не дати йому вкоренитися за рахунок асиміляції меншин; допускається і прийом країною представників різноманітних культур, і спокійне ставлення до того, що меншини можуть залишатися «не інтегрованими». Ступінь асиміляції мав визначатися бажанням і здатністю кожного окремого індивіда. На думку Ч. Кукатаса, саме модель м'якого мультикультуралізму найбільшою мірою відповідає принципам класичного лібералізму і є оптимальною.

Жорсткий варіант мультикультуралізму відрізняється від м'якого його ступенем. Одна з характеристик м'якої мультикультуралістської політики полягає в тому, що в її рамках можлива асиміляція людей не стільки тому, що вони самі цього хочуть, як через те, що в них нема особливого вибору. В результаті представники культурних меншин у суспільстві або нездатні підтримувати свою особливу ідентичність тому, що це пов'язано з надмірними витратами, або не можуть повністю брати участь у житті суспільства через власні культурні уявлення і традиції. Жорсткий мультикультуралістський підхід полягає в тому, що суспільство має вживати активних заходів для забезпечення таким людям не лише повноцінної участі в житті суспільства, а й максимальних можливостей для збереження особливої ідентичності і традицій. Згідно з цією моделлю до різноманітності слід не просто ставитися толерантно – її потрібно зміцнювати, заохочувати і підтримувати як фінансовими засобами (за потреби), так і шляхом надання культурним меншинам особливих прав.

Найбільш реакційною моделлю впливу на культурне різноманіття дослідник визначив апартеїд, який свого часу застосовували в ПАР. Він не закриває представникам культурних меншин доступу в країну, оскільки це практично неможливо, але передбачає повну заборону на їхню асиміляцію. Політику апартеїду, так само як і ізоляціонізму, важко здійснювати протягом тривалого періоду, оскільки людям притаманне природне прагнення до спілкування й об'єднання. Зберегти такий політичний устрій можна лише репресивними методами⁶².

Прикладом успішного поєднання поліетнічності та демократії може стати реалізація моделі консоціальної демократії, запропонованої американським політологом Арендом Лейлхартот. Характерними для неї є чотири ознаки: дві головні – це участь представників усіх значних груп у прийнятті політичних рішень і широка автономія цих груп в управлінні своїми внутрішніми

---

⁶² Кукатас Ч. Теоретические основы мультикультурализма / Чандран Кукатас. URL: http://dialogos.org.ua/ua/issue_full.php?m_id=10227.

справами; дві вторинні – пропорційність і право вето меншини. Основне призначення цих інструментів полягає в тому, щоб зміцнити почуття безпеки кожної групи, надаючи їй максимальні можливості вирішувати власну долю, не створюючи при цьому загрози безпеці інших груп⁶³. Подібна модель, базована на Законі про національно-персональну автономію, функціонувала в УНР. Її відмінність полягала лише у відсутності права вето меншини. Проте використання цього інструменту в моделі консоціальної демократії А. Лейпхарта обмежувалося колом найбільш важливих і фундаментальних питань і було засноване швидше на неформальному взаєморозумінні, ніж на формальних юридичних або конституційних правилах⁶⁴.

Окремі риси гіпотетичних результатів дії Закону про національно-персональну автономію в УНР проглядаються в оригінальній концепції т. зв. плюрального суспільства, описаної британським вченим Дж. Ферніволлом на прикладі Бірми і Яви. Плюральне суспільство автор розуміє як «мішанину народів», в якій єдиною ланкою між індивідами є торгово-ринкові відносини. Етноси стикаються, але не об'єднуються. Кожна група дотримується своїх релігій, культури, мови, уявлень і звичок. Люди зустрічаються як індивіди, але лише на ринку, при продажу та купівлі. Сегменти окремих громад живуть пліч-о-пліч, але розділено в рамках загального політичного утворення. Навіть у сфері економіки поділ праці відповідає расовим відмінностям. Це схоже на кастову систему, але без релігійної основи.

Дж. Ферніволл зазначав, що плюральне суспільство складається з груп ізольованих індивідів, і дезінтеграція соціальної волі відображена в фрагментарності соціальної потреби. Навіть у життєво важливому для всього суспільства питанні захисту від агресії люди не готові жертвувати власними інтересами⁶⁵.

Концепцію плюрального суспільства продовжили розробляти послідовники Дж. Ферніволла, насамперед М. Сміт. Він запропонував розрізняти три альтернативні основи суспільної організації та єдності, а саме способи диференціальної, еквівалентної і стандартної інкорпорації.

При диференціальній інкорпорації одна інституційно помітна група, найчастіше отримуючи вигоди для себе, панує над іншими за допомогою різних засобів, аж до застосування сили, коли це необхідно. Її пряму протилежність становить консоціація (еквівалентна інкорпорація), яка

⁶³ Лейпхарт А. Политическая демократия / Арндт Лейпхарт // Этнос и политика : хрестомат. / авт.-сост. А. А. Прусаускас. – Москва : УРАО, 2011. – С. 288.

⁶⁴ Лейпхарт А. Политическая демократия... – С. 290.

⁶⁵ Ферниволл Дж. С. Плюральное общество / Дж. С. Ферниволл // Этнос и политика : хрестомат. / авт.-сост. А. А. Прусаускас. – Москва : УРАО, 2011. – С. 186–187.

заперечує нерівний розподіл привілеїв, прав чи можливостей груп у суспільній сфері незалежно від наявності або відсутності загальних для всіх груп інститутів.

Третій спосіб інкорпорації, на думку вченого, можна проілюструвати на прикладі Великобританії, Франції, Голландії чи Данії. Його характерна особливість полягає в тому, що індивіди прямо введені в суспільну сферу як громадяни на формально тотожних умовах громадянського і політичного статусу, минаючи індивідуальне членство в будь-яких проміжних корпоративних групах; у рамках цієї системи індивіди користуються громадянськими правами безпосередньо, а не через групову ідентифікацію незалежно від діяльності в інших інституційних сферах. З урахуванням цих ознак М. Сміт назвав цю систему «універсалістською», або «стандартною» інкорпорацією. За цієї системи інституційна практика індивідуальних громадян абсолютно не має значення, за винятком специфічних дій, прямо або побічно заборонених законом. Режим за своєю орієнтацією і наслідками іманентно асиміляційний, оскільки громадянська рівність усіх членів суспільства сприяє стиранню відмінностей у мовній, шлюбній, економічній, освітній, рекреаційній та в інших сферах. У таких умовах, у межах закону, особливості сімейної чи релігійної практики є справою особистого вибору і не пов'язані з визначенням індивідуальних громадянських прав⁶⁶.

Етнополітичні моделі поведінки держави визначаються типом політичного режиму, навичками правової й управлінської культур і значною мірою задаються національною політичною елітою. О. Борісова виділила й охарактеризувала такі різновиди комунікації між державою й етнічною групою, як імператив, маніпуляція і діалог.

Основою імперативу* як історично традиційної стратегії держави є етнічне насильство – прагнення до повного домінування над етнічною групою з метою нав'язування їй своїх ціннісних установок, жорсткого регламентування всіх сфер її життєдіяльності, штучного руйнування її цілісності, придушення та утисків її інтересів і навіть знищення або усунення

---

⁶⁶ *Смит М. Дж.* Аналитический набросок плюрализма / М. Дж. Смит // Этнос и политика : хрестомат. / авт.-сост. А. А. Прусаускас. – Москва : УРАО, 2011. – С. 187–189.

* Соціальний психолог Маріна Бітянова визначила імперативне спілкування як «...авторитарну, директивну форму впливу на партнера за спілкуванням із метою досягнення контролю над його поведінкою і внутрішніми установками, примусу до певних дій або рішень». Найчастіше імперативні форми спілкування використовують для встановлення контролю над зовнішньою поведінкою людини. Особливість імперативу полягає в тому, що кінцева мета спілкування – примус партнера – не завуальована: «Будеш робити, як я скажу». Засобами впливу при цьому використовують накази, вказівки, розпорядження та вимоги, покарання, заохочення [Бітянова М. Р. Социальная психология: наука, практика и образ мыслей : уч. пособ. / М. Р. Билянова. – Москва : ЭКСМО-Пресс, 2001. – С. 73–74].

з системи соціальної взаємодії. Цей вид інтеракції був властивий державам імперського типу; його окремі елементи інколи використовують сучасні держави як інструмент силового тиску на «нетитульні» етнічні групи⁶⁷. Виділяють три типи імперативної стратегії, що проводиться державою щодо етнічних груп: дискримінація*, територіальна та правова ізоляція*, геноцид. Основою імперативу як поведінкової стратегії держави є такі ідеології, як шовінізм* і расизм.

Наслідком нав'язування імперативної моделі інтеракції з боку держави може стати наростання етнічної та соціальної напруженості дискримінованих груп, що відповідно може призвести до міжсуб'єктного конфлікту.

Демократизація політичних систем сучасних держав спричинила новий вид взаємодії між означеними акторами – маніпуляцію*. Це більш м'яка форма впливу на партнера, ніж імператив; справжня мета комунікації може бути від нього прихована. Ця стратегія спрямована на опосередковане управління поведінкою контрагента, зміну агоністичних установок на лояльні, відхід від

⁶⁷ Борисова О. В. Этнические группы в политическом процессе (концептуальные основы этнополитологии) / О. В. Борисова. – Ульяновск : ГСХА, 2003. – С. 46, 49.

* Дискримінація – це обмеження або позбавлення частини громадян політичних та громадянських прав і свобод за ознакою етнічної (правової, релігійної, мовної) належності. Використання цієї стратегії комунікації спрямоване на забезпечення привілейованого становища «титутельної» групи (з якою себе отаждєжєное державне угруповання) і обмеження інших етнічних спільнот у сферах виборчого права, вищої освіти, свободи пересування і вибору місця проживання, соціальних та економічних прав [Борисова О. В. Этнические группы в политическом процессе (концептуальные основы этнополитологии) / О. В. Борисова. – Ульяновск : ГСХА, 2003. – С. 46–47].

* Територіальна чи правова ізоляція етнічних груп є більш жорстким імперативним впливом з боку держави. Формами територіальної ізоляції є резервації для нечисленних корінних жителів країни; гетто як особливі поселення для євреїв; депортації – насильницькі переміщення етнічних груп з одних місць в інші, фактичне виселення їх із традиційних місць проживання чи історичної батьківщини [Борисова О. В. Этнические группы в политическом процессе (концептуальные основы этнополитологии) / О. В. Борисова. – Ульяновск : ГСХА, 2003. – С. 47–48]. Дж. Ротшильд зазначав, що подібні заходи, зокрема виселення, застосовують щодо груп, котрі розглядаються як маргінальні та «невідліковно ворожі» загальної меті домінуючої групи [Ротшильд Дж. Этнополитика / Джозеф Ротшильд // Этнос и политика : хрестомат. / авт.-сост. А. А. Прусаускас. – Москва : УРАО, 2011. – С. 164].

* Шовінізм – це звеличення ролі та становища «титутельної» групи, приниження «нетитульних», яким відмовлено в самобутності [Борисова О. В. Этнические группы в политическом процессе (концептуальные основы этнополитологии) / О. В. Борисова. – Ульяновск : ГСХА, 2003. – С. 49].

* Маніпуляція – це приховане управління особистістю, такий психологічний вплив на людину, який має забезпечити негласне отримання маніпулятором односторонніх переваг, але так, щоб у партнера зберігалася ілюзія самостійності прийнятих рішень. Сила маніпуляції полягає в її прихованому характері; прихований як сам факт впливу, так і його мета. Маніпулятор використовує психологічно вразливі місця людини – риси характеру, звички, бажання, а також її переваги, тобто все, що може спрацьовувати автоматично, без свідомого аналізу [Битянова М. Р. Социальная психология: наука, практика и образ мыслей : уч. пособ. / М. Р. Битянова. – Москва : ЭКСМО-Пресс, 2001. – С. 76].

можливого конфлікту або переведення його з політичної площини в культурну або мовну.

Держава в поліетнічному суспільстві застосовує маніпулятивний вид взаємодії з метою інтеграції етносів різного типу розвитку в єдиний соціально-економічний, політико-правовий і культурний простір. Важливим інструментом впливу на партнера в цій ситуації інтеракції є актуалізація громадянської правосвідомості та громадянської самоідентифікації особистості⁶⁸. Визокремлюють три основні типи маніпуляції: деетнізація політики та державності*, політика асиміляції і політика акультурації*.

Створення ідеальної моделі взаємодії держави й етнічної групи неможливе без розвитку діалогу як виду комунікації. Діалог як стратегія взаємодії випливає з постулювання партнерами свого рівноправного становища; її мета спрямована на взаєморозуміння, самопізнання і саморозвиток контрагентів, створення комфортного середовища взаємодії та виконання конкретних завдань. Діалог виникає в тій ситуації комунікування, коли етнічні групи агрегують власні інтереси, а держава здійснює заходи щодо їхньої реалізації за умови збереження територіальної цілісності. Використання діалогу як стратегії комунікації між двома означеними партнерами можливе при досягненні суспільством певного рівня демократії та правосвідомості,

⁶⁸ Борисова О. В. Этнические группы в политическом процессе (концептуальные основы этнополитологии) / О. В. Борисова. – Ульяновск : ГСХА, 2003. – С. 52–53.

* Деетнізацію в означеному контексті слід розуміти як політику держави, спрямовану на штучне обмеження і витіснення етнічних форм суспільного життя, на відмову в підсумку від енто-територіальної форми державності. Ця стратегія зумовлена тим, що «титульна» спільнота відмовляється визнати право інших груп на самобутні форми життєдіяльності. Механізми деетнізації різні: 1) ліквідація наявних територіальних автономій або перешкоджання їхньому створенню; 2) зміна адміністративно-територіальних кордонів усередині країни таким чином, щоб вони не збігалися з етнічними (мовними); 3) відмова від групового і запровадження індивідуального принципу захисту етнічних прав (збереження самобутності, розвиток мови, освіти, культури) [Борисова О. В. Этнические группы в политическом процессе (концептуальные основы этнополитологии) / О. В. Борисова. – Ульяновск : ГСХА, 2003. – С. 53–54].

* Акультурація, на відміну від асиміляції, є таким процесом взаємовпливу етнічних культур, при якому не відбувається зміни етнічної самосвідомості або втрати своєї мови. Політику акультурації здійснюють сучасні демократичні держави, суть якої полягає у складанні та реалізації програм, що забезпечують засвоєння європейської культури етносами інших типів розвитку і спрямованих на подолання етноцентризму, розвиток культури толерантності до іноетнічного буття [Борисова О. В. Этнические группы в политическом процессе (концептуальные основы этнополитологии) / О. В. Борисова. – Ульяновск : ГСХА, 2003. – С. 55]. Дж. Ротшильд зазначав, що непримушувану Акультурацію здійснюють за допомогою міжетнічної взаємодії, дозволу і навіть заохочення соціальної мобільності, освіти та використання цивільних прав і свобод. Хоча домінуючі групи можуть (іноді цілком обґрунтовано) розглядати таку політику як істотну поступку, зазвичай вона не приводить до значного перерозподілу влади між домінуючою і підлеглими групами [Ротшильд Дж. Этнополитика / Джозеф Ротшильд // Этнос и политика : хрестомат. / авт.-сост. А. А. Прусаускас. – Москва : УРАО, 2011. – С. 164].

коли цінною парадигмою є визнання рівнозначності всіх етноцивілізаційних груп та їхнього права на різні форми самовизначення в межах певної країни, в т. ч. права на автономію – етно-територіальну чи культурну⁶⁹. Такий підхід потребує поступливості від усіх акторів етнополітичних відносин.

На думку Дж. Ротшильда, домінуючі групи, крім поширеного принципу «розділяй і володарюй», можуть застосовувати різну тактику щодо підлеглих груп або поєднувати різні методи і підходи до окремих груп. Найбільш характерними є такі методи й засоби: 1) геноцид; 2) виселення; 3) примусова асиміляція; 4) непримушувана акультурація; 5) структурна федералізація (кантонізація, децентралізація) – це метод встановлення довіри й усунення побоювань підлеглих груп за допомогою територіальних гарантій; 6) «макіавеллістська» версія структурної федералізації – її використовують, коли домінуюча група інституційно дробить велику існуючу або латентну групу на більш дрібні нові⁷⁰; 7) навмисне ігнорування етнічних політичних вимог і тою чи іншою мірою завуальоване зневажливе ставлення до «відсталих» етнічних культур, сподіваючись, що це прискорить їхнє імовірно неминуче зникнення⁷⁰. Проаналізувавши означені заходи, що використовують у відносинах між підлеглими і домінуючими групами, вчений дійшов висновку, що жоден із них не має універсальної ефективності, а деякі є надмірно радикальні і відповідно спричиняють насильницький силовий опір меншини і засудження міжнародною громадськістю.

Для узагальнення варіативності стратегій влади у сфері етнонаціональної політики Дж. Ротшильд запропонував такі моделі: «вертикальної ієрархії», «паралельної сегментації» та «перехрещеної сітки». Перша модель є авторитарно-тоталітарною, оскільки відображає державну систему з домінуючою етнічною групою, що панує в усіх сферах суспільного життя, та підлеглих їй іноетнічних спільнот. Для збереження існуючої ієрархії панівна етнічна група може застосовувати до залежних від неї іноетнічних суб'єктів силу чи примусові санкції. Друга модель має перехідний характер – від авторитарно-тоталітарних до демократичних етноконструкцій, де кожна етнічна група визначається внутрішньою соціальною стратифікацією та наявністю власної політичної еліти. Етнічній групі суперечності узгоджуються або шляхом переговорів і досягнення

⁶⁹ Борисова О. В. Этнические группы в политическом процессе (концептуальные основы этнополитологии) / О. В. Борисова. – Ульяновск : ГСХА, 2003. – С. 58.

* У радянській Центральній Азії, наприклад, Іосіф Сталін і його оточення прагнули розчленувати пантюркську панісламську фалангу, яка викликала побоювання, субсидуючи і в певному сенсі створюючи більш дрібні групи: казахів, киргизів, туркменів, узбеків та інших [Ротшильд Дж. Етнополітика / Джозеф Ротшильд // Этнос и политика : хрестомат. / авт.-сост. А. А. Прусаускас. – Москва : УРАО, 2011. – С. 164].

⁷⁰ Ротшильд Дж. Етнополітика / Джозеф Ротшильд // Этнос и политика : хрестомат. / авт.-сост. А. А. Прусаускас. – Москва : УРАО, 2011. – С. 163–165.

компромисів, або застосування сили*. Найбільш оптимальною для аналізу міжетнічної взаємодії в розвинених суспільствах, на думку Дж. Ротшильда, є третя модель. У її межах завдяки активній взаємодії різних етногруп економічні та етнічні елементи взаємно переплітаються, а поняття «громадянин» органічно інтегрує в собі етнічні й національні складники⁷¹. Такий підхід не гарантує рівного представництва етнічних груп, проте дає змогу збалансувати інтереси поліетнічного суспільства та уникати міжнаціонального протистояння.

Отже, проаналізувавши теоретичні підходи до визначення сутності, передумов зародження та моделей державної етнополітики, сформованих у світовій політичній думці, можна підсумувати, що етнонаціональна політика є однією з головних категорій, яка забезпечує пошук шляхів гармонізації міжетнонаціональних відносин. Її виникнення зумовлене поліетнічним складом багатьох держав світу та необхідністю ефективної інтеграції іноетнічних суб'єктів з політичною структурою суспільства. Різні країни використовують різні моделі державної етнополітики, однак основними серед них є асиміляційна (інтеграційна) модель, мультикультуралізм та політика виключення.

1.2. Політико-правові підходи забезпечення прав національних меншин

Перед тим, як удатися до політико-правового аналізу забезпечення прав національних меншин, важливо визначити сутність самого поняття «меншина». Першими його природу ще в 1920–1930-х рр. почали з'ясовувати соціологи, етнологи і певною мірою антропологи.

Предметніше розробленням наукової концепції меншин займалися дослідники середини – другої половини ХХ ст. Серед них американські соціологи С. Веглі, Л. Вірт, М. Харріс, Р. Шермерхорн, голландський соціолог Г. ван Амерсфорт. Зокрема, Л. Вірт поняття «меншина» визначив так: «Група людей, котрі в силу їх фізичних або культурних характеристик виділяються з числа решти в суспільстві проживання, піддаються іншому і нерівному поводженню і, як наслідок цього, вважають себе об'єктами колективної

---

* Дослідники до моделі «паралельної сегментації» зараховують «корпоративну» та «кланову» демократії, елементи яких здобули широке розповсюдження на пострадянському просторі, в т. ч. в Україні. Для них властиві високий ступінь групових інтересів, боротьба за економічний і політичний вплив у суспільстві, переранжировка соціальних статусів та етнічної «ваги» в країні [Калиновський Ю. Ю. Вибір та реалізація етнонаціональної моделі в процесі державотворення : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. політ. наук : спец. 23.00.02 / Ю. Ю. Калиновський. – Харків, 1999. – С. 8].

⁷¹ *Rothschild J. Ethnopolitics: A Conceptual Framework / Joseph Rothschild. – New York : Columbia University Press, 1981. – P. 80–84.*

дискримінації»⁷². С. Веглі та М. Харріс вважали, що меншину можна визначити за такими показниками: 1) меншини є підпорядкованими сегментами комплексних державних суспільств; 2) меншинам властиві специфічні або культурні риси, які з позицій доміантних сегментів вважаються такими, що заслуговують на меншу увагу; 3) меншини – це самосвідомі спільноти, об'єднані специфічними рисами, що властиві їхнім членам; 4) членство в меншинах визначається походженням; 5) члени меншин прагнуть (унаслідок свідомого вибору чи необхідності) до шлюбів усередині своєї групи. Р. Шермерхорн у своїй відомій книзі «Компаративні етнічні відносини», поряд з іншими атрибутами меншини, про які згадували його попередники, підкреслив ще одну її характеристику, а саме те, що вона представляє меншу половину населення того чи іншого суспільства. Г. ван Амерсфорт звернув увагу на такі властивості меншини: вона є перманентним колективом населення держави, кількісний склад (мається на увазі невеликий) виключає меншину з ефективної участі у політичних процесах, меншина перебуває у занедбаній позиції⁷³. У подібному ключі феномен меншини характеризували також інші дослідники.

Офіційним документом, що запровадив поняття меншини, став Міжнародний пакт про громадянські і політичні права*, ухвалений Генеральною Асамблеєю ООН 16 грудня 1966 р.⁷⁴ У ст. 27 він проголосив принцип, згідно з яким «...у тих країнах, де існують етнічні, релігійні та мовні меншості, особам, які належать до таких меншостей, не може бути відмовлено в праві разом з іншими членами тієї ж групи користуватися своєю культурою, сповідувати свою релігію і виконувати її обряди, а також користуватися рідною мовою»⁷⁵. Отже, документом гарантовано право меншин на їхню

⁷² *Вирт Л.* Избранные работы по социологии: Сб. переводов / Луис Вирт ; РАН ИНИОН ; Центр социальных научно-информационных исследований ; Отдел социологии и социальной психологии ; пер. с англ. В. Г. Николаев ; отв. ред. Л. В. Гирко. – Москва: ИНИОН, 2005. – С. 152–153.

⁷³ Етносоціологія: терміни та поняття : навч. посіб. / В. Б. Євтух, В. П. Трошинський, К. Ю. Галушко та ін. – К. : Фенікс, 2003. – 280 с. URL: <http://www.soc.univ.kiev.ua/ru/library/ethnosociologiya-termini-ta-ponyattya-navchalniy-posibnik>.

* Професор П. Рабінович визначив політичні права як можливості людини брати участь у державному і громадському житті, впливати на діяльність різноманітних державних органів, а також громадських об'єднань політичного спрямування (зокрема, права на громадянство та правосуб'єктність, участь у формуванні представницьких органів державної влади та місцевого самоврядування, участь у державному управлінні суспільством, створення й участь у діяльності громадських об'єднань, державний захист від порушень прав і свобод людини) [Рабінович П. Основні права людини. *Мала енциклопедія етнодержавознавства...* С. 572].

⁷⁴ *Кузнецов О.* Права народов и национальных меньшинств в международном праве и российском законодательстве / О. Кузнецов // Человек в социальном мире: проблемы, исследования, перспективы. – 2003. – Вып. 2. – С. 26.

⁷⁵ Міжнародний пакт про громадянські і політичні права. Прийнято 16 грудня 1966 року Генеральною Асамблеєю ООН. URL: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_043.

національну, етнічну, релігійну або мовну самобутність або самобутність за сукупністю цих ознак і право на збереження особливостей⁷⁶, які вони хотіли б розвивати.

Однак у повному обсязі права меншин набули юридичного закріплення в Декларації про права осіб, що належать до національних або етнічних, релігійних та мовних меншин, прийнятій резолюцією Генеральної Асамблеї ООН від 18 грудня 1992 р.⁷⁷ Вона стала першим спеціальним міжнародно-правовим актом, присвяченим визначенню та регламентації прав меншин⁷⁸. Незважаючи на свій незначний обсяг – усього 9 статей, Декларація детально закріплює і врегульовує права національних або етнічних, релігійних та мовних меншин, а також обов'язки держави, на території якої вони проживають або громадянами якої вони є, щодо їхнього захисту, забезпечення і заохочення до створення умов для розвитку самобутності.

Порівнюючи текст Декларації з Міжнародним пактом про громадянські і політичні права, юристи-міжнародники зазначають, що перша чіткіше формулює вимогу про позитивні дії щодо реалізації прав меншин⁷⁹. Якщо в ст. 27 Пакту йдеться про те, що представникам меншин «не може бути відмовлено в праві...», то в ст. 2 Декларації використано формулювання, згідно з яким вони «мають право...»⁸⁰. Таким чином, її положення виходять за рамки невторчання держави в життя етнічних спільнот, а дефініція «вільно та без вторчання чи дискримінації у будь-якій формі»⁸¹ вимагає від держави створення і забезпечення умов, що не допускають обмежень з боку приватних чи посадових осіб, державних інститутів і громадських організацій, а також суспільства загалом.

Декларація про права осіб, що належать до національних або етнічних, релігійних та мовних меншин дала поштовх до розроблення і прийняття аналогічних трансрегіональних чи континентальних міжнародних правових актів. У Європі робота над цією проблематикою просунулася далі, ніж в інших частинах світу. Паралельно з підготовкою тексту Декларації в рамках ООН в 1989 р. було ухвалено Підсумковий документ Віденської зустрічі

⁷⁶ Положення о поощрении и защите прав лиц, принадлежащих к меньшинствам // Права человека: изложение фактов. – [Управление Верховного комиссара Организации Объединенных Наций по правам человека при Отделении Организации Объединенных Наций в Женеве]. – 1998. – № 18 / Rev. 1. – С. 5. URL: <http://www.ohchr.org/Documents/Publications/FactSheet18Rev1ru.pdf>.

⁷⁷ Декларація про права осіб, що належать до національних або етнічних, релігійних та мовних меншин. Прийнято резолюцією 47/135 Генеральної Асамблеї ООН від 18 грудня 1992 року. URL: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_318.

⁷⁸ Кузнецов О. Права народов и национальных меньшинств... – С. 26.

⁷⁹ Кузнецов О. Права народов и национальных меньшинств... – С. 26.

⁸⁰ Міжнародний пакт про громадянські і політичні права...; Декларація про права осіб...

⁸¹ Декларація про права осіб...

представників держав-учасників Наради з безпеки і співробітництва в Європі (НБСЕ; з 1995 р. – Організація з безпеки і співробітництва в Європі (ОБСЕ)), який надав меншинам широкі права. Їх було знову підтверджено на зустрічі представників держав-учасниць НБСЕ в Копенгагені в 1990 р. і на Женевській зустрічі експертів у 1991 р. Проблему національних меншин було порушено також у Паризькій хартії для нової Європи, підписаної главами держав-учасниць НБСЕ в листопаді 1990 р., в якій було висловлено рішучість заохочувати їхні права. У тому самому році Європейська комісія зі законодавчого забезпечення демократії, створена Комітетом міністрів Ради Європи, склала перелік прав меншин⁸².

Положення означених міжнародних правових актів набули розвитку і систематизованого закріплення в Рамковій конвенції про захист національних меншин, прийнятій Комітетом міністрів Ради Європи на сесії в Страсбурзі 1 лютого 1995 р.⁸³ Це перший зобов'язальний багатосторонній документ, що на сьогодні є найповнішим з усіх міжнародних актів у галузі прав меншин. Держави, котрі ратифікували Рамкову конвенцію, зобов'язані узгодити своє національне законодавство, а також адміністративну та юридичну практику відповідно до її положень.

Україна підписала Рамкову конвенцію 15 вересня 1995 р. і надала їй чинності відповідно до Закону № 703/97-ВР від 9 грудня 1997 р.⁸⁴ Однак, маючи великий досвід забезпечення прав національних меншин, зокрема під час Української революції 1917–1921 рр., наша держава послідовно втілює принципи міжетнічного порозуміння з часу проголошення незалежності. Передусім ідеться про створення відповідної законодавчої бази України, котра б відображала концептуальні засади державної етнополітики.

Ще в серпні 1991 р. було ухвалено Постанову Президії Верховної Ради України «Про Звернення Президії Верховної Ради України до громадян України всіх національностей»⁸⁵, у жовтні того самого року – Закон про громадянство України⁸⁶ (Закон утратив чинність на підставі однойменного

---

⁸² Документ Копенгагенского совещания конференции по человеческому измерению СБСЕ. Принят 29 июня 1990 г. 35 государствами — участниками Совещания по безопасности и сотрудничеству в Европе // Этнос и политика : хрестомат. / авт.-сост. А. А. Прусаускас. – Москва : УРАО, 2011. – С. 353–357; Кузнецов О. Права народов и национальных меньшинств... – С. 27.

⁸³ Рамкова конвенція про захист національних меншин. Страсбург, 1 лютого 1995 року. URL: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_055.

⁸⁴ Закон України про ратифікацію Рамкової конвенції Ради Європи про захист національних меншин. 9 грудня 1997 р.. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/703/97-вр>.

⁸⁵ Постанова Президії Верховної Ради України «Про Звернення Президії Верховної Ради України до громадян України всіх національностей». 26 серпня 1991 р.. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1442-12>.

⁸⁶ Закон України про громадянство України. 8 жовтня 1991 р.. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1636-12>.

Закону⁸⁷ від 18 січня 2001 р.), в листопаді – Декларацію прав національностей України⁸⁸, в червні 1992 р. – Закон про національні меншини в Україні⁸⁹, в лютому 1994 р. – Закон про правовий статус іноземців⁹⁰ (Закон утратив чинність на підставі Закону про правовий статус іноземців та осіб без громадянства⁹¹ від 22 вересня 2011 р.) та ін. Квінтесенція цих документів знайшла відображення в Конституції України, в статті 11 якої зазначено: «Держава сприяє консолідації та розвитку української нації, її історичної свідомості, традицій і культури, а також розвитку етнічної, культурної, мовної та релігійної самобутності всіх корінних народів і національних меншин України»⁹². Водночас, відповідно до статті 1 Закону про національні меншини⁹³, всі громадяни України користуються захистом держави на рівних підставах. При забезпеченні прав осіб, які належать до національних меншин, держава виходить з того, що вони є невід’ємною частиною загальнонаціональних прав людини.

Ще одним перспективним документом, спрямованим на створення умов для гармонійного розвитку і консолідації всіх етнічних складників українського суспільства, має стати Концепція державної етнополітичної політики України. Відповідний законопроект ще 29 лютого 2012 р.⁹⁴ схвалив Кабінет Міністрів України.

Необхідність захищати права національних меншин від можливих утисків з боку домінуючої більшості активізувала дослідження проблеми визначення меншини, з’ясування питань, що вона собою являє, ким визначається ця меншість, хто може користуватися правами меншин. Ці питання та можливі відповіді на них були предметом низки досліджень,

⁸⁷ Закон України про громадянство України. 18 січня 2001 р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2235-14>.

⁸⁸ Декларація прав національностей України. 1 листопада 1991 р. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/1771-12>.

⁸⁹ Закон України про національні меншини в Україні. 25 червня 1992 р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2494-12>.

⁹⁰ Закон України про правовий статус іноземців. 4 лютого 1994 р. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3929-12>.

⁹¹ Закон України про правовий статус іноземців та осіб без громадянства. 22 вересня 2011 р. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3773-17>.

⁹² Конституція України. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>.

⁹³ Закон України про національні меншини в Україні. 25 червня 1992 р. ...

⁹⁴ Проект Закону про Концепцію державної етнополітичної політики України. URL: <http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc34?id=&pf3511=42769&pf35401=216410>; Концепція державної етнополітичної політики України [Додаток до проекту Закону про Концепцію державної етнополітичної політики України]. URL: <http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc34?id=&pf3511=42769&pf35401=216420>; Уряд схвалив проєкт Закону України «Про Концепцію державної етнополітичної політики України». URL: http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=245011289&cat_id=244274160.

підготовлених експертами, і тривалих дебатів у ході багатьох форумів, на яких обговорювали проблеми захисту меншин. Проте остаточних відповідей на ці запитання не отримали. Крім того, незважаючи на важливість досліджуваної проблеми, не вдалося ухвалити загальне визначення поняття «меншина», яке б задовольнило зацікавлені сторони.

Складність пошуку прийняттого визначення полягало в різноманітності ситуацій, пов'язаних з існуванням меншин. Зокрема, деякі з них живуть компактно в строго визначених районах окремо від основної частини населення, інші – розкидані по території країни. В одних меншин добре розвинене почуття колективної самобутності, підкріплене історією, яка живе в пам'яті або зафіксована на папері, в той час як інші зберегли лише розпливчате уявлення про свою спільну спадщину. В деяких випадках меншини користувалися й користуються значним ступенем автономії. В інших випадках автономія або самоврядування не мають якихось історичних коренів. Деякі групи меншин, можливо, потребують більшого захисту, оскільки порівняно з іншими меншинами вони триваліший час проживають у відповідній країні або мають сильніше прагнення до зміцнення своєї самобутності⁹⁵. Разом із цим, як зазначають дослідники, відсутність узгодженого визначення не перешкоджало процесові розроблення нових стандартів і діяльності щодо заохочення прав меншин.

Позитивним результатом проведеної роботи стало те, що вдалося виявити низку особливостей національних меншостей, котрі дають змогу охопити більшу частину ситуацій, пов'язаних із меншинами. З огляду на це, у документах ООН та інших міжнародних організацій виділяють ключові ознаки, завдяки яким меншина виступає суб'єктом міжнародного права. За основу вироблення позиції ООН стосовно меншин було взято тлумачення, запропоноване 1977 р. членом Підкомісії у справах запобігання дискримінації і захисту меншин Комісії з прав людини ООН Франческо Капоторті. «Меншини – це у порівнянні з рештою населення держави менша за чисельністю частина, яка не займає панівного становища і члени якої – громадяни цієї держави – володіють з етнічної, і релігійної чи мовної точок зору характеристиками, які відрізняються від характеристик іншої частини населення, і виявляють (навіть якщо й опосередковано) почуття солідарності з

---

⁹⁵ Реализация особых прав и содействие осуществлению дополнительных мер по защите меньшинств // Права человека: изложение фактов. – [Управление Верховного комиссара Организации Объединенных Наций по правам человека при Отделении Организации Объединенных Наций в Женеве]. – 1998. – № 18 / Rev. 1. – С. 21. URL: <http://www.ohchr.org/Documents/Publications/FactSheet18Rev.1ru.pdf>.

метою збереження своєї культури, своїх традицій, релігій або мови»⁹⁶. Отже, меншина – це група людей, для якої характерними є такі ознаки:

1) вона кількісно менша, ніж інша частина населення держави, що становить більшість;

2) не перебуває у панівному становищі;

3) складається з громадян даної держави;

4) володіє етнічними (національними), релігійними, культурними, мовними рисами, відмінними від відповідних рис іншої частини населення;

5) виявляє почуття солідарності, спрямоване на збереження своєї культурної традиції, релігії і мови⁹⁷.

Крім зазначеного, важливим є положення про те, що наявність національних, культурних, мовних і релігійних ознак групи не обов'язково підтверджує існування меншини, оскільки з точки зору міжнародного права рішення про визнання меншинами груп на території кожної держави залишається за державою. Тобто меншини існують лише там, де їх наявність визнано державою⁹⁸, в іншому випадку міжнародно-правовий захист меншин буде значно ускладнено.

Кожен із типів меншин – від релігійних, расових до тих, які визначають за характером їхньої поведінки, – поряд із загальними для всіх властивостями, має специфічні риси, зумовлені їхнім походженням чи демографічно-соціальним статусом⁹⁹. Специфіка понять «етнічна меншина» і «національна меншина» пов'язані з особливостями походження від таких суспільних феноменів, як етнос і нація.

Якщо етноси як форма існування соціуму формувалися в глибині віків, то нації, за твердженням фахівців, – значно пізніше: на думку Е. Сміта – в середньовіччі, Г. Геллера – у XVIII ст., українських дослідників – у другій половині XVII – XVIII ст. Серед основних якісних характеристик етносу – мова, специфічні елементи матеріальної та духовної культури (звичай, обряди, норми поведінки), релігія, самосвідомість. Важливим моментом у диференціації понять «етнос» та «нація» є те, що перший може існувати і

⁹⁶ Цитовано за: Політологічний енциклопедичний словник / упоряд. В. П. Горбатенко ; за ред. Ю. С. Шемшученка, В. Д. Бабкіна, В. П. Горбатенка ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького ; Укр. асоц. політологів. – [2-ге вид., допов. і переробл.]. – К. : Генеза, 2004. – С. 188–189.

⁹⁷ Антоноук О. В. Етнічні (національні) меншини / О. В. Антоноук // Політологічний енциклопедичний словник... – С. 189.

⁹⁸ Дехканов С. А. Международно-правовые аспекты защиты меньшинств : дис. на соискание уч. степени канд. юрид. наук : спец. 12.00.10 / С. А. Дехканов. – Москва, 2010. – С. 82–83.

⁹⁹ Євтух В. До проблеми визначення поняття «етнічна меншина» / В. Євтух // Етнічні меншини Східної та Центральної Європи: компаративний аналіз становища та перспективи розвитку / за ред. В. Євтуха та А. Зупана ; ред. кол. : В. Євтух, А. Зупан, Е. Гофер та ін. – К. : ІНТЕЛ, 1994. – С. 16.

компактно (в межах однієї території), і дисперсно, розсіяно на різних територіях¹⁰⁰, тобто розрізнені групи етносу тривалий час можуть зберігати основні якісні характеристики.

Щодо поняття «нація», то є безліч найрізноманітніших дефініцій, що характеризують її зміст, але досі нема жодної, яка була б визнана науково загальноприйнятою. Одну з перших спроб систематизації об'єктивних ознак нації ще в середині ХІХ ст. зробив видатний італійський націолог, професор Туринського університету Паскуале Станіслав Манчіні. Він навів такі основні зовнішні ознаки нації: 1) спільна територія; 2) спільне походження; 3) спільна мова; 4) спільні звичаї й побут; 5) спільні переживання; спільна історична минувшина; 6) спільне законодавство та спільна релігія. Разом із цим, Манчіні мусив визнати, що згаданих об'єктивних ознак недостатньо для утворення нації, оскільки не лише окремо, а й разом узяті вони були «немов мертвою матерією, хоч і життєздатною, але без подиху життя». Цим підходом, що оживив націю, стала національна свідомість, тобто «почування, яке вона витворює із самої себе та яке дає їй змогу утримуватися назовні і виявлюватися внутрі»¹⁰¹.

Загалом у поглядах дослідників на зміст поняття «нація» є значні відмінності, котрі можна об'єднати у дві групи. Перша представляє ті, що дають змогу трактувати «націю» як людську спільноту, яка базується на культурних, психологічних характеристиках, і для якої обов'язковою є спільна свідомість, за основу котрої взято спільне походження. Для цієї спільності однією з основних ознак є те, що вона існує в межах однієї території, тобто спільна територія виступає тут найпершим необхідним атрибутом. Друга група відмінностей дає змогу трактувати націю як державу¹⁰².

Незважаючи на те, що етимологічно зміст слів «етнос» і «нація» збігається – «ethnos» по-грецьки і «natio» по-латині означають «народ»¹⁰³, сучасні дослідники не ототожнюють ці дефініції. Під етносом нині розуміють історично сформовану стійку спільність людей, яка володіє сукупністю ідентифікаційних ознак, самосвідомістю і самоназвою. Термін «нація», котрий вживали в Новий час для позначення сукупності громадян держави, на відміну від підданих самовладного короля, згодом набув також етнічного забарвлення, але жодна з концепцій нації не стала загальноприйнятою. Досі в західній (насамперед в англійській та французькій) літературі й практиці категорії

¹⁰⁰ Євтух В. До проблеми визначення поняття «етнічна меншина»... – С. 17.

¹⁰¹ Бочковський О. І. Вступ до націології / О. І. Бочковський. – Мюнхен : УТГІ, 1992. – С. 177–178.

¹⁰² Євтух В. До проблеми визначення поняття «етнічна меншина»... – С. 17–18.

¹⁰³ Словник іншомовних слів: 23 000 слів та термінологічних словосполучень / уклад. : Л. О. Пустовіт, О. І. Скопченко, Г. М. Сюта та ін. – К. : Довіра, 2000. – С. 436, 665.

нації і національності застосовують більше в політико-правовому, ніж етнічному значенні. Істотною мірою під впливом таких країн, як США, Великобританія, Франція, що стояли біля витоків ООН, а нині займають провідні позиції в світі, у міжнародно-правових документах (і в самій назві ООН) слово «нація» вживають у значенні «держава»*. Натомість у науці й повсякденному побуті Німеччини, Росії, України та низки інших пострадянських держав запанувало поняття нації як типу етносу. З огляду на це дослідники виділяють різницю між «нацією-державою» (співгромадянством) і «нацією-етносом» (етнонацією): якщо перша охоплює сукупність громадян однієї держави, незалежно від походження, то друга – людей одного етнічного походження, незалежно від громадянства¹⁰⁴.

Логічними є міркування тих науковців, котрі визначають націю як ступінь розвитку етносу й суспільства, як етнічний колектив, що усвідомлює свою природно-історичну спільність і організований у формі національної держави¹⁰⁵. Групи з відмінною етнічною ідентичністю в межах утворюваних національних держав і становлять етнонаціональні меншини.

Як і етнос та нація, похідні від них поняття «етнічна меншина» і «національна меншина» близькі за змістом. Нема чіткого розмежування між ними й у міжнародному праві. Аналіз різних джерел дає підстави визначити їхню спорідненість, а не тотожність. Етнічну меншину можна розглядати як самоусвідомлювану групу громадян держави, яка є кількісною меншістю, членам якої притаманні спільність походження й етнокультурних характеристик, відмінних від домінуючої етнічної спільноти, непанівне становище у суспільстві, колективна воля до виживання і прагнення до рівності з більшістю населення. Національна меншина виступає тією групою, яка формується і на базі ознак етнічної меншини, й водночас на основі певних політичних характеристик. Тобто національна меншина – це етнічна меншина*

---

* В американській енциклопедії нація визначається як велика група людей, котрі розглядають себе як спільність або групу і котрі зазвичай ставлять лояльність до групи вище будь-яких інших конфліктуючих форм лояльності. Часто нації властива одна або декілька з таких особливостей, як мова, культура, релігія, політичні та інші інститути, історія, з якою вона ототожнює себе, і віра в спільну долю. Зазвичай нації населяють компактну територію [Етнос и политика... – С. 56].

¹⁰⁴ Юрєв С. С. Правовой статус национальных меньшинств (теоретико-правовые аспекты) / С. Юрєв. – [2-е изд., испр. и дополн.]. – Москва : Эдиториал УРСС, 2000. – С. 17–18; Етнос и политика : хрестомат. / авт.-сост. А. А. Прусаускас. – Москва : УРАО, 2011. – С. 52–53.

¹⁰⁵ Котляр Ю. В. Методологічні основи термінології, пов'язаної з національними меншинами / Ю. В. Котляр // Історичний архів. – 2008. – Вип. 2. – С. 34.

* Українська вчена В. Бурдяк, розрізняючи поняття «національна меншина» та «етнічна меншина», зазначила, що перше припускає наявність власної держави, друге – ні. Тож, поляків чи болгар в Україні можна вважати національними меншинами, а циган – ні [Бурдяк В. Розвиток державної етнонаціональної політики в сучасній Україні / В. І. Бурдяк // Наукові записки Інституту

у поліетнічному суспільстві, яка перебуває на стадії політизації, активної участі у політичному житті держави проживання¹⁰⁶. В українській нормативно-правовій базі до національних меншин, відповідно до ст. 3 Закону про національні меншини в Україні, «належать групи громадян України, які не є українцями за національністю, виявляють почуття національного самоусвідомлення та спільності між собою»¹⁰⁷.

Існування етнонаціональних меншин та їхня життєдіяльність можливі за певних умов внутрішнього і зовнішнього порядку. До внутрішніх чинників потрібно віднести кількісний склад, уміння зберігати єдність, що виникає на ґрунті спільних етнокультурних рис. І нарешті, етнонаціональна меншина набуває правового порядку тоді, коли всередині неї формуються різного роду структурні одиниці (культурні, політичні, соціальні та інші організації). Зовнішнім фактором виступає етнополітика держави, на території якої вони проживають¹⁰⁸.

Саме поняття «національна меншина» вперше було застосовано у Німеччині в XIX ст. у зв'язку з розвитком німецького націоналізму¹⁰⁹. В офіційному лексиконі воно з'явилося недавно – після того, як його вжили в Заключному акті Наради з безпеки і співробітництва в Європі, підписаному 1 серпня 1975 р. у м. Гельсінкі (Фінляндія)¹¹⁰. Термін «етнічна меншина» виник у 50-х рр. XX ст. і з 60-х рр. його вживають як синонім дефініції «національна меншина»¹¹¹ з постійними намаганнями замінити і витіснити останню з наукового обігу.

Поява етнонаціональних меншин – результат різноманітних процесів, пов'язаних із взаємодією і трансформацією держав, зміною їхніх меж, масовими міграціями, коли меншини опинялися поза межами історичного розселення в інонаціональному оточенні, найчастіше в «чужій» державі.

Наявність етнонаціональних меншин формує складний комплекс політико-правових, соціально-економічних, культурних проблем, пов'язаних із пошуком балансу державних та етнічних інтересів, серед яких збереження етнокультурної спадщини та самобутності меншин, визначення їхнього статусу, конституційно-правове забезпечення прав, захист їхніх інтересів.

політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 2008. – Вип. 40. – С. 133].

¹⁰⁶ Антоноук О. В. Етнічні (національні) меншини... – С. 189.

¹⁰⁷ Закон України про національні меншини в Україні. 25 червня 1992 р. ...

¹⁰⁸ Антоноук О. В. Етнічні (національні) меншини... – С. 189.

¹⁰⁹ Котляр Ю. В. Методологічні основи термінології, пов'язаної з національними меншинами... – С. 34.

¹¹⁰ Юрьев С. С. Правовой статус национальных меньшинств... – С. 16.

¹¹¹ Котляр Ю. В. Методологічні основи термінології, пов'язаної з національними меншинами... – С. 34.

Меншини нерідко стають ґрунтом для виникнення міжетнічних і міждержавних конфліктів*, що робить їх однією з найбільш вразливих груп у суспільстві, яке їх приймає¹¹². Проблема меншин особливо загострюється в періоди розпаду імперій і багатонаціональних держав, як це було під час краху Австро-Угорської, Османської, Російської імперій на початку ХХ ст.

У зв'язку з темою дослідження доцільно прослідкувати світову традицію захисту меншин, яка має довгочасну історію. Перші спроби було зроблено в XVI–XVII ст., хоча тоді проблема меншин, а тим більше їхнього захисту, в міжнародно-правовому плані ще не стояла. Швидше йшлося про статус окремих груп підданих однієї або обох договірних держав, тобто про обсяг громадянських прав. Договори того часу стосувалися здебільшого релігійних меншин і обумовлювали право на свободу віросповідання¹¹³. Упродовж століть ставлення держав до проблем захисту меншин змінювалося і вдосконалювалося.

Однією з перших угод, якою вдалося врегулювати статус меншин, став Аугсбурзький релігійний мир 1555 р. Підписавши його, протестантські князі Німеччини та імператор Карл V Габсбург поклали край війнам між католиками й протестантами. За умовами миру було встановлено незалежність німецьких князів у релігійних питаннях і затверджено за ними право визначати релігію своїх підданих (згідно з принципом «*cujus regio, ejus religio*» – «чия влада, того і віра»). Лютеранство, поряд із католицизмом, визнано офіційним віросповіданням¹¹⁴.

Найбільш ранніми історичними прикладами застосування міжнародного права для врегулювання проблем, що зачіпали внутрішню політику держави у сфері громадянських прав окремих груп населення, можна вважати Оснабрюкський і Мюнстерський договори 1648 р.¹¹⁵ Їх було укладено в рамках

---

* Американський політолог Д. Горовітц розуміє під конфліктом «боротьбу, мета якої полягає у досягненні певних переваг і одночасно в нейтралізації чи елімінації суперника або завданні йому збитків» [Горовітц Д. Теорія міжетнічного конфлікту / Дональд Горовітц // Етнос і політика : хрестомат. / авт.-сост. А. А. Прусаускас. – Москва : УРАО, 2011. – С. 223].

¹¹² Нам И. В. Национальные меньшинства Сибири и Дальнего Востока в условиях революции и гражданской войны: 1917–1922 гг. : автореф. дис. на соискание уч. степени д-ра ист. наук : спец. 07.00.02 / И. В. Нам. – Томск : Том. гос. ун-т, 2008. – С. 3.

¹¹³ Катько Н. Международная защита прав национальных меньшинств: исторический аспект / Н. Катько // Белорусский журнал международного права и международных отношений. – 2002. – № 2. – С. 9; Соколовский С. В. Права меньшинств: антропологические, социологические и международно-правовые аспекты / С. В. Соколовский. – Москва : Москов. обществ. науч. фонд, 1997. – 217 с. URL: http://polbu.ru/sokolovsky_prava/.

¹¹⁴ Ермолаев В. А. Аугсбургский религиозный мир / В. А. Ермолаев // Советская историческая энциклопедия : в 16 т. Т. 1 : Аалтонен–Аяны / гл. ред. Е. М. Жуков ; Науч. совет изд-ва «Сов. энцикл.» ; Отд-ние истории наук АН СССР. – Москва : Сов. энцикл., 1961. – С. 932.

¹¹⁵ История дипломатии : в 3 т. Т. 1 / под ред. В. П. Потёмкина. – Москва : ОГИЗ, 1941. – С. 211–212; Дехканов С. А. Международно-правовые аспекты защиты меньшинств... – С. 86.

Вестфальського миру, який знаменував собою закінчення Тридцятирічної війни (1618–1648 рр.) між Німеччиною та Францією і Швецією. Останні дві країни свого часу втрутилися у внутрішньонімецький конфлікт, щоб підтримати протестантських князів проти католика імператора. В такий спосіб вони прагнули послабити конкурента й одночасно посилити свій вплив у центрі Європи.

За Вестфальським миром, поряд із наданням німецьким князям права проводити самостійну політику і мати дипломатичні зносини з іншими державами, в Німеччині було проголошено свободу віросповідання. Гарантами рівноправності релігійних меншин – кальвіністів і лютеран, що проживали на німецьких землях, виступили Швеція і Франція¹¹⁶. Парадокс ситуації полягав у тому, що, декларуючи ідею захисту меншин, котрі перебували в нерівноправному становищі порівняно з основним населенням Німеччини, Франція громилла вдома власних протестантів¹¹⁷. Загалом «гаранти» досягли своєї мети: Вестфальський мир закріпив політичне роздроблення Німеччини і фактично покінчив з її імперськими амбіціями.

Аналізуючи причини й наслідки Вестфальського миру, як і інших подібних документів, дослідники звернули увагу на історичний характер зв'язку між державним суверенітетом і проблемою меншин. Визнання прав останніх у ньому виявилось пов'язаним стійкими асоціаціями з ідеєю капітуляції, обмеженням суверенітету, применшенням значення держави, втручанням в її внутрішні справи¹¹⁸. Як наслідок, у суспільстві, передусім серед його еліти, почав формуватися негативний стереотип, пов'язаний із меншинами та забезпеченням їхніх прав.

Незважаючи на зазначене, активізація питання про становище релігійних, етнопонаціональних, мовних чи ще якихось меншин будь-якої держави виявилася ефективною, тому впродовж наступних століть не раз ставала зручним інструментом міжнародної політики. За її допомогою одна сторона намагалася підпорядкувати собі іншу, прикриваючи своє втручання у внутрішні справи останньої захистом меншин. Наприклад, поразка Османської імперії у війні з державами «Священної ліги» – Австрією, Венецією, Московією та Річчю Посполитою призвела до укладення в 1698–1699 рр. у Карловицях (нині м. Карловац, Хорватія) системи договорів переможеної з кожним із переможців. У їхніх текстах знайшло відображення прагнення європейських держав послабити Османську імперію і

---

¹¹⁶ Соколовский С. В. Права меньшинств...; Дехканов С. А. Международно-правовые аспекты защиты меньшинств... – С. 86.

¹¹⁷ История дипломатии... – С. 209.

¹¹⁸ Соколовский С. В. Права меньшинств...

підпорядкувати її своїм впливам за допомогою вже випробуваного способу – зобов'язавши Порту охороняти свободу віросповідання своїх підданих¹¹⁹.

Захист одновірців в інших державах у своїх інтересах ефективно використовувала російська дипломатія. Яскравим прикладом цього може бути Кючук-Кайнарджийський мирний договір 1774 р. між Росією та Османською імперією. У ньому, зокрема, містилися положення, присвячені правам християн і християнської церкви на Балканському півострові й у придунайських провінціях, захоплених турками. Порушення цих прав могло розглядатися як недотримання умов договору¹²⁰ і давало Росії дієвий інструмент для впливу на Порту.

Подібними за суттю були також Російсько-польські конвенції 1767 і 1775 рр.¹²¹ Окрім політичних складників, вони містили гарантії прав релігійних меншин у Польщі.

Поряд із політичним та економічним прагматизмом, геостратегічними розрахунками, певну частку гуманізму стосовно меншин та їхнього захисту проявив Віденський конгрес. Зокрема, безсумнівно позитивним моментом стала його декларація від 8 лютого 1815 р. про припинення торгівлі неграми. Работоргівлю було засуджено як явище, «противне законам і людинолюбству, і загальній моральності»¹²². Також представники антинаполеонівської коаліції уперше на міждержавному рівні порушили проблему статусу національних меншин (досі правовому регулюванню підлягало лише право вільного віросповідання), хоча й не іменували їх такими, а лише фіксували наявність інонаціональних груп, зокрема поляків, які мали бути захищені від дискримінації. В ст. I Генерального акту від 28 травня 1815 р. Віденський конгрес визначив, що «поляки як російські піддані, а також австрійські та пруські, матимуть народних представників в національних державних установах, згідно з тими умовами політичного існування, які кожним із вищеназваних урядів буде визнано за найкорисніші в його володіннях»¹²³. Щоправда, прогресивний характер Генерального акту було дещо знівельовано тією обставиною, що він не встановив процедур реалізації означеної норми, залишивши це питання цілком на «монарший розсуд» глав відповідних держав, і не передбачав ніякого контролю за її виконанням.

¹¹⁹ Дехканов С. А. Международно-правовые аспекты защиты меньшинств... – С. 86–87.

¹²⁰ Катько Н. Международная защита прав национальных меньшинств... – С. 9.

¹²¹ Даджани Л. Защита прав национальных меньшинств – одна из основ демократии / Л. Даджани, А. Абашидзе // Обозреватель. – 1994. – № 16–17. URL: http://www.rau.su/observer/N16-17_94/16-17_09.htm.

¹²² Юрьев С. С. Правовой статус национальных меньшинств (теоретико-правовые аспекты)... – С. 17.

¹²³ Юрьев С. С. Правовой статус национальных меньшинств (теоретико-правовые аспекты)... – С. 17–18.

У подібному ключі великі держави розглядали проблеми меншин після закінчення Кримської війни. Попри те, що Османська імперія належала до табору переможців, її соратники, насамперед Великобританія і Франція, змусили султана декларувати в ст. IX підсумкового Паризького мирного трактату від 18 березня 1856 р. рівноправність усіх своїх підданих, незалежно від їх релігійної та національної приналежності¹²⁴. Передусім ішлося про християнське населення васальних територій імперії.

Підставою для сумнівів у щирості Османської імперії й її «натхненників» була відсутність не тільки колективного, але й індивідуального механізму контролю за здійсненням узятих зобов'язань. Внаслідок цього жодна угода і жодне зобов'язання Туреччини щодо меншин не були виконані.

Зрозуміло, що подібний підхід до вирішення проблеми численних народів, котрі в складі імперій перебували на становищі меншин, останніх задовольнити не міг. Ще 1820 р. європейські монархи зіткнулися з народними повстаннями в Іспанії, Неаполі, П'ємонті. У 1821 р. розпочалася національно-визвольна боротьба греків проти турецького панування, в результаті якої Греція в 1828 р. здобула незалежність. Далі була проба сил під час «Весни народів» 1848–1849 рр., після котрої національні рухи продовжували розвиватися. До 1861 р. відбулося об'єднання Італії (в 1871 р. створено Італійське королівство), 18 серпня 1866 р. підписано договір про утворення союзу німецьких держав на чолі з Пруссією (у січні 1871 р. проголошено Німецьку імперію). В лютому 1867 р. Австрійську імперію перетворено в дуалістичну Австро-Угорщину, рішеннями Берлінського конгресу 1878 р. визнано незалежність Румунії, Сербії та Чорногорії¹²⁵. Так за короткий час на політичній мапі Європи виникли нові національні держави.

З останньої третини ХІХ ст. в законодавстві різних країн з'явилися норми, що гарантували права не релігійних, а етнонаціональних та мовних меншин. Зокрема, у ст. 19 Конституційного закону Австрії від 21 грудня 1867 р. записано: «Всі етнічні меншини в державі... мають абсолютне право зберігати та розвивати свою національність і свою мову. За всіма мовами... визнаються рівні права в тому, що стосується освіти, управління або суспільного життя... державні навчальні заклади повинні бути влаштовані таким чином, щоб дати можливість усім етнічним групам отримувати необхідну освіту своєю мовою без примусового вивчення іншої мови провінції»¹²⁶.

¹²⁴ Сборник договоров России с другими государствами, 1856–1917 / сост. Козьменко И. В. ; под ред. Адамова Е. А. – Москва : Госполитиздат, 1952. – С. 26.

¹²⁵ Юрьев С. С. Правовой статус национальных меньшинств... – С. 122.

¹²⁶ Арашукоев Р. Р. Эволюция политико-правового статуса этнических меньшинств с начала XIX века до настоящего времени / Р. Р. Арашукоев // Журнал научных публикаций аспирантов и докторантов. URL: <http://www.jurnal.org/articles/2008/polit60.html>.

На початку ХХ ст. ідея міжнародного захисту етнонаціональних меншин набула динаміки й організованості. Оскільки держави не мали особливої практики в цій справі¹²⁷, в деяких із них розпочалося вивчення означеної проблеми в межах міжнародного права¹²⁸. З'явилася низка друкованих праць, автори яких, зокрема О. Бауер¹²⁹, В. Вільсон¹³⁰, В. Даневський¹³¹, Г. Єллінек¹³², Т. Зінківський¹³³, К. Каутський¹³⁴, К. Кульчицький (Мазовецький)¹³⁵, В. Ленін¹³⁶, Т. Масарик¹³⁷, К. Реннер¹³⁸, І. Сталін¹³⁹, виходячи з різних позицій, намагалися

¹²⁷ Абашидзе А. Х. Противоправность дискриминации национальных меньшинств и защита их прав в современном международном праве / А. Х. Абашидзе // Международное право и практика освободившихся стран. – Москва, 1988. – С. 77.

¹²⁸ Дехканов С. А. Международно-правовые аспекты защиты меньшинств : дис. на соискание уч. степени канд. юрид. наук... – С. 15.

¹²⁹ Див.: Бауэр О. Национальный вопрос і соціаль-демократія / О. Бауэр. – Санкт-Петербург: Серп, 1909. – 600 с.

¹³⁰ Див.: Вильсон В. Государство. Прошлое и настоящее конституционных учреждений : сь приложением текста важнейших конституций / В. Вильсон; пер. под ред. А. С. Яценко; сь предисл. М. М. Ковалевского. – Москва : Изд. В. М. Саблина, 1905. – 800 с.

¹³¹ Див.: Даневский В. П. Системы политического равновесия и легитимизма и начало национальности в их взаимной связи. Историко-догматическое исследование / В. П. Даневский. – Санкт-Петербург, 1882. – 334 с.

¹³² Див.: Еллинек Г. Права меньшинства / Г. Еллинек; под ред. М. О. Гершензона; пер. с нем. Е. Троповского. – М.: Изд. М. и С. Сабашниковых, 1906. – 56 с.

¹³³ Див.: Писання Трохима Зінківського. Кн. 2 / ред. В. Чайченко. – Львів : НТШ, 1896. URL: <http://revolution.allbest.ru/history/d00259763.html>.

¹³⁴ Див.: Каутський К. Борьба национальностей и государственное право в Австрии / К. Каутский. – К., 1906. – 232 с.; Кавці [Каутський] К. Народність і її початки : з додатком В. Будзиновського / К. Кавці. – Нью-Йорк : Голос правди, 1918. – 67 с.

¹³⁵ Див.: Кульчицький (Мазовецький) К. Автономія и федерация в современных конституционных государствах / К. Кульчицький (Мазовецький); пер. с польск. А. Паткина. – Москва : Петровская б-ка, 1907. – 216 с.

¹³⁶ Див.: Ленин В. И. Тезисы по национальному вопросу // Полное собрание сочинений. – [5 изд.]. Т. 23 : Март – сентябрь 1913 / В. И. Ленин. – Москва : Изд-во полит. л-ры, 1973. – С. 314–322; Ленин В. И. Критические заметки по национальному вопросу // Полное собрание сочинений. – [5 изд.]. Т. 24 : Сентябрь 1913 – март 1914 / В. И. Ленин... – С. 113–150; Ленин В. И. О «культурно-национальной» автономии // Полное собрание сочинений. – [5 изд.]. Т. 24 : Сентябрь 1913 – март 1914 / В. И. Ленин... – С. 174–178; Ленин В. И. К вопросу о национальной политике // Полное собрание сочинений. – [5 изд.]. Т. 25 : Март – июль 1914 / В. И. Ленин... – С. 64–72; Ленин В. И. О праве нации на самоопределение // Полное собрание сочинений. – [5 изд.]. Т. 25 : Март – июль 1914 / В. И. Ленин... – С. 255–320; Ленин В. И. Социалистическая революция и право наций на самоопределение // Полное собрание сочинений. – [5 изд.]. Т. 27 : Август 1915 – июнь 1916 / В. И. Ленин... – С. 252–266.

¹³⁷ Див.: Юрьев С. С. Правовой статус национальных меньшинств (теоретико-правовые аспекты)... – С. 6.

¹³⁸ Див.: Синоптикус [Реннер К.]. Государство и нация. Исследование сь государственно-правовой точки зрения возможных принципов разрешения национального вопроса. (Кь национальному вопросу в Австрии) / К. Реннер; пер. Г. С. Михаловского. – Санкт-Петербург : Книгоизд-во «Искра», 1906. – 62 с.; Шпрингер Р. [Реннер К.]. Национальная проблема: (Борьба национальностей в Австрии) / К. Реннер; ред. М. Б. Ратнер. – Санкт-Петербург : Изд-е т-ва «Общественная польза», 1909. – 293 с.

¹³⁹ Див.: Сталин И. В. Как понимает социал-демократия национальный вопрос? // Сочинения. – Т. 1 / И. В. Сталин. – Москва : ОГИЗ ; Гос. изд-во политической литературы, 1946. – С. 32–55;

осмислити актуалізоване часом «національне питання». Так, ідеологи австромарксистської концепції О. Бауер і К. Реннер вважали, що джерелом і носієм національних прав мають бути не території, а національні спілки, котрі створюються за допомогою особистого добровільного волевиявлення і володіють публічно-правовим статусом.

Своєрідним підсумком генези західної правової думки з проблем меншин став висновок німецького правника Г. Єллінека, зроблений ним у доповіді «Права меншості», оприлюдненій у Віденському юридичному товаристві в 1898 р. «Будемо вірити і сподіватися, – зазначив учений, – що суспільство зрештою знайде і здійснить те, що єдине в змозі врятувати його від духовного і морального занепаду та застою – визнання прав меншості»¹⁴⁰.

Вивчення проблеми індивідуальних і колективних прав національних меншин ініціювали також такі вітчизняні інтелектуали XIX – першої чверті XX ст., як О. Бочковський, М. Грушевський, В. Даневський, С. Дністрянський, М. Драгоманов, Т. Зіньківський, І. Франко та ін. Їхні праці, на думку дослідників¹⁴¹, ні в чому не поступалися, а часом і випереджали подібні дослідження західних колег*.

Сталин И. В. На пути к национализму (Письмо с Кавказа) // Сочинения. – Т. 2 / И. В. Сталин... – С. 285–289; *Сталин И. В.* Марксизм и национальный вопрос // Сочинения. – Т. 2 / И. В. Сталин... – С. 290–367; *Сталин И. В.* Об отмене национальных ограничений // Сочинения. – Т. 3 / И. В. Сталин... – С. 16–19; *Сталин И. В.* Выступления на VII (апрельской) конференции РСДРП (большевиков). 24–29 апреля 1917 г. // Сочинения. – Т. 3 / И. В. Сталин... – С. 48–57.

¹⁴⁰ *Еллинек Г.* Права меньшинства... – С. 48.

¹⁴¹ *Муцький П. П.* Концептуальні підходи та політико-правові засади забезпечення індивідуальних і колективних прав національних меншин : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. політ. наук : спец. 23.00.05 / П. П. Муцький. – К., 2006. – С. 9.

* Проаналізувавши роботи О. Бочковського, В. Даневського, М. Драгоманова, Т. Зіньківського, І. Франка та інших дослідників, П. Муцький довів, що вони зробили помітний внесок у зародження концепцій персонально-групових і колективних прав національностей меншин: «1) чітко визначили причини боротьби національних меншин за свої колективні права, зокрема: «невизнання меншин як колективних індивідуумів», «політика придушення національних устремлень», «розвиток демократії і конституціоналізму»; 2) визнали наявність у національних меншин колективних інтересів і цінностей та оголосили ці меншини носіями колективних прав; 3) висловилися за надання цим меншинам «права на самоврядування», «права на автономію, включно з територіальною автономією»; 4) довели, що визнання колективних прав, надання національним меншинам автономії «не може бути шкідливою для цілості держави, навпаки, вона корисна для неї»; 5) звернулися із закликом до міжнародного співтовариства закріпити ці права у «міжнародно-правових актах», що «значно скоротило б кількість війн» і «запобігло б їм у майбутньому»; 6) висунули і аргументували ідею створення міжнародного суду щодо прав національних меншин» [*Муцький П. П.* Концептуальні підходи та політико-правові засади... – С. 10–11]. Згадані вітчизняні мислителі і вчені вперше, ще в XIX ст., виступили проти спроб ранжування та протиставлення індивідуальних прав людини та колективних прав національних меншин. Вони також висунули ідею доповнення індивідуальних прав людини колективними правами національних меншин. На початку XX ст. цю ідею почали розвивати О. Бауер та К. Реннер, а в 1940-х рр. її реанімували Е. Мун'є та Ж. Марітен [*Муцький П. П.* Концептуальні підходи та політико-правові засади забезпечення індивідуальних і колективних прав національних меншин... – С. 12].

Важливим чинником, що вплинув на вироблення принципів вирішення проблем меншин і політики щодо них, відображених згодом у документах Ліги Націй, стали документи деяких міжнародних організацій, спеціально присвячені проблемам меншин. Зокрема, варто згадати «Проект декларації прав національностей», підготовлений міжнародним Бюро національностей під час роботи відповідної конференції, що працювала 1915 р. в Парижі і Лозанні. Згідно з цим документом, європейські національності мали отримати право на створення федеральної чи унітарної держави, а національні меншини – права на місцеву, муніципальну, освітньо-культурну та релігійну автономію.

Ще одна міжнародна група – «Центральна організація міцного миру» (Гаага) в 1915 р. розробила т. зв. «Мінімальну програму миру», а в 1917 р. – «Проект міжнародного договору про права національних меншин», в першій статті якого стверджувалося право «кожної національності, що становить частину договірних держав, розвивати свою національність і мову». Далі в документі було перераховано конкретні права меншин у галузі національної культури, релігії, політики (пропорційне представництво в органах влади) й запропоновано заснувати міжнародні органи – Комісію і Трибунал національностей для контролю за дотриманням умов договору¹⁴².

Зі зростаючими національно-визвольними рухами змушені були рахуватися також обидва протиборчі табори Першої світової війни. Їхня дипломатія офіційно визнала право поневолених народів на самовизначення¹⁴³. Так, британський міністр закордонних справ Е. Грей навесні 1915 р. проголосив, що «союznики воюють за велику ідею, щоб європейські народи могли існувати власним життям та плекати свої питомі політичні форми, а також і свій національний розвиток у повній свободі без огляду на те, чи вони великі, чи малі». Восени того самого року члена свого кабінету підтримав і прем'єр-міністр Г. Асквіт, підкресливши, що «Англія воюватиме доки не буде забезпечена незалежність малим європейським народам». Про те, що «тривкий мир у світі буде можливим лише тоді, коли Франція й союзники знову виборють волю народів», заявляв і очільник французького уряду А. Бріан¹⁴³. 22 січня 1917 р. президент США В. Вільсон у заяві до Сенату висунув тезу про те, що «...кожен нарід малий чи великий або могутній має сам рішати без приневолення й загрози про форму своєї влади й розвитку...»¹⁴⁴. Згодом він сформулював свої пропозиції у «14 пунктах», які були взяті за основу

¹⁴² Соколовский С. В. Права меньшинств...; Бочковский О. И. Вступ до націології... – С. 37.

* 1916 р. в Європі проживало 62 народи, проте всі – в межах 28 держав [Гват'є І. Прозріння Ольгерда Бочковського / Іван Гват'є // День. – 2009. – 18 груд.].

¹⁴³ Бочковский О. И. Вступ до націології... – С. 269–270.

¹⁴⁴ Address of President Woodrow Wilson to the U.S. Senate 22 January 1917. URL: <http://www.firstworldwar.com/source/peacewithoutvictory.htm>.

Версальської системи договорів. Із подібними заявами виступили також дипломати держав Центрального блоку (Четвертного союзу), переважно німецькі, мовляв, «Німеччина бореться... за визволення всіх народів»¹⁴⁵. Проте це була риторика, а практика виглядала інакше. Кожен із воюючих таборів використовував гасло самовизначення народів для розкладу ворожих держав і не поширював його на свої поневолені народи.

Спричинений Першою світовою війною крах імперської системи континентальної Європи та утворення на її уламках незалежних держав за принципом «одна нація – одна держава»¹⁴⁶ ще більше актуалізував проблему політико-правового статусу етнонаціональних меншин. Їхня кількість* завдяки набуттю окремими народами власної державності хоч і зменшилася порівняно з 1914 р. із 86 до близько 40 млн. осіб¹⁴⁷, але все ж залишалася значною, щоб ними легковажити. Так, частка етнонаціональних меншин відносно всього населення становила майже третину в європейській частині Туреччини, близько 40% – в Іспанії, Латвії і Литві, до 50% – у Румунії й Польщі, більше половини – в Югославії і Чехословаччині. При цьому німці, розсіяні в 13 країнах Європи, нараховували понад 13 млн. осіб; українці – 10 млн. у п'яти державах*; євреї – близько 6,5 млн.; росіяни – близько 1 млн. осіб у п'яти європейських країнах¹⁴⁸.

Складність цієї ситуації змушені були враховувати держави-переможниці, тому більш значущою зміною, яку привнесла Версальська система міжнародних відносин у правове становище етнонаціональних меншин, стало створення системи їхнього міжнародного захисту¹⁴⁹. Раніше

¹⁴⁵ Бочковський О. І. Вступ до націології... – С. 270.

¹⁴⁶ Товт М. М. Міжнародно-правовий захист національних меншин (тенденції сучасного розвитку) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.11 / М. М. Товт. – К., 2002. – 16 с. URL: <http://mydisser.com/ru/catalog/view/6/41/3705.html>.

* Польський націолог С. І. Папроцькі обчислив, що перед 1914 р. Європа мала близько 86 млн. (23%) національних меншин, а після 1919 р. їх залишилося всього 36 млн. (7,9%). Щоправда, між дослідниками цього питання нема згоди щодо статистики наявних меншин. Англійський науковець лорд І. Дікінзон, автор праці «Меншості», мінімально обчислював їх щонайменше в 30 млн. Чеський демограф І. Ауерган у монографії «Мовні меншості в Європі» (1924 р.) збільшив цю цифру до 60 млн. (15%) осіб. Звіт конгресів європейських національних меншин, констатував, що в цьому об'єднанні було зорганізовано 40 млн. меншин [Бочковський О. І. Вступ до націології... – С. 273].

¹⁴⁷ Бочковський О. І. Вступ до націології... – С. 273.

* О. Бочковський вважав, що майже 12 млн. українців були розпорошені в 4 чужих державах і 8,5 млн. німців – у 10 державах [Бочковський О. І. Вступ до націології... – С. 273].

¹⁴⁸ Юрєв С. С. Правовой статус национальных меньшинств... – С. 146; Брубейкер Р. Национальные меньшинства, национализирующиеся государства и внешние национальные отечества в новой Европе / Роджерс Брубейкер // Этнос и политика : хрестомат. / авт.-сост. А. А. Прузаускас. – Москва : УРАО, 2011. – С. 175–176.

¹⁴⁹ Арашукоев Р. Р. Эволюция политико-правового статуса этнических меньшинств...; Соколовский С. В. Права меньшинств...

діяли лише гарантії захисту, а самі міжнародні механізми дотримання прав етнонаціональних меншин були вироблені в рамках Ліги Націй після Першої світової війни.

Певною мірою на формування системи міжнародного захисту меншин вплинула діяльність єврейських національних організацій, котрі домагалися від світової спільноти гарантій щодо забезпечення прав етнонаціональних меншин. Відомий «Більш про права» Американського єврейського конгресу, а також численні меморандуми, адресовані урядам США, Англії і Франції, містили вимоги конкретних гарантій захисту прав єврейських меншин у країнах повосної Європи, а також проекти вирішення окремих питань процедури і механізму Ліги Націй у цій сфері¹⁵⁰. Один із таких меморандумів навів на ідею створення в структурі Ліги «Комітету нових держав і захисту меншин».

Провідну роль у забезпеченні прав етнонаціональних меншин і при вирішенні спорів та суперечностей, пов'язаних із процесом дотримання означених прав, відводили саме Лізі Націй. Це було пов'язано з детальним розробленням нею системи процедур, механізмів реалізації та контролю за дотриманням прийнятих норм про права меншин¹⁵¹. Так, відповідно до рекомендації Ради Ліги Націй від 15 грудня 1920 р. політичною умовою для укладення мирних договорів або для визнання нових держав і їхнього вступу до цієї міжнародної організації¹⁵² було вжиття ними заходів щодо захисту прав етнонаціональних меншин.

Зазначені міжнародно-правові норми поширювалися на приблизно 39 млн. осіб, котрі проживали в 16 країнах і розмовляли 36 мовами¹⁵³. Зобов'язань щодо захисту меншин повинні були дотримуватися як країни, переможені у війні, так і новостворені держави. Зокрема, вони мали забезпечити всім громадянам: однаковий захист життя і свободи, незалежно від походження, національності, мови, раси і релігії; право на відправлення релігійних культів відповідно до канонів своєї конфесії; рівність перед законом, однакові політичні і громадянські права, в т. ч. право вступу на службу безвідносно раси, мови і релігії; умови, за яких не мало бути ніяких обмежень у користуванні своєю мовою в особистих і публічних відносинах; право меншин влаштовувати за свій рахунок школи, церкви і благодійні установи,

¹⁵⁰ Соколовский С. В. Права меньшинств...

¹⁵¹ Арашукоев Р. Р. Эволюция политико-правового статуса этнических меньшинств...; Соколовский С. В. Права меньшинств...

¹⁵² Кочарян В. В. Предотвращение дискриминации. Защита национальных меньшинств и проблема коллективных (групповых) прав / В. В. Кочарян // Իրարեր Հասարակական Գիտությունները / Herald of the Social Sciences. – 1996. – № 1. – С. 125. URL: [http://iraber.asj-oa.am/2467/1/1996-1\(124\).pdf](http://iraber.asj-oa.am/2467/1/1996-1(124).pdf).

¹⁵³ Товт М. М. Міжнародно-правовий захист національних меншин...

користуватися рідною мовою в суді, а також право вибору громадянства. Держави також мали сприяти навчанню національних меншин на їхній мові, якщо ці меншини були «значними». Взяті міжнародні зобов'язання держав із дотримання прав етнопонаціональних меншин мали перевагу перед будь-якими внутрішніми законодавчими та підзаконними актами¹⁵⁴.

Отже, на означеному етапі розвитку суспільства міжнародно-правовий захист меншин мав здійснюватися двома основними шляхами: 1) через заборону дискримінації в користуванні основними правами людини на підставі рівності перед законом; 2) через визнання спеціальних прав, що належали меншині та її членам як особливій спільності. І якщо суттю першого підходу були визнання і захист прав, які мали індивідуальний характер і стосувалися всіх жителів країни, то змістом другого компонента був захист прав, сформульованих як права осіб, що належали до меншин, або як права меншин як таких, тобто були колективними правами. Наявність у системі захисту меншин Ліги Націй цих двох начал дала підстави дослідникам вести мову якщо не про встановлення певного балансу між ними, то принаймні про наявність певної пропорції: означена система заснована як на принципі рівності в користуванні правами індивідуального порядку, так і на визнанні необхідності поваги до спеціальних прав, що мають колективний (груповий) характер і передбачають можливість збереження етнічних, культурних, релігійних, мовних особливостей групи¹⁵⁵, тобто її ідентичності й самотності.

Гарантом виконання зобов'язань щодо меншин відповідними державами, виходячи з міжнародних договорів, вважалася Рада Ліги Націй. Допускалася подача петицій про порушення прав меншин, можливість розгляду яких ґрунтувалася на нормі ч. 2 ст. 11 Статуту Ліги Націй. Згідно з нею будь-який член Ліги мав право «дружнім чином» звернути увагу «на яку завгодно обставину, здатну вплинути на міжнародні відносини і, отже, викликати загрозу мирові або добрій згоді між націями, від якої мир залежить»¹⁵⁶. Однак, як виявилося, система подання петицій була неефективною. Німецький націоналог Г. Трутгард у праці «Союз Народів і петиції меншостей» (1931 р.) констатував, що протягом 1920–1931 рр. 19 національних меншин із 13 держав подали до Ліги Націй усього 525 петицій (у т. ч. 63 українських), які торкалися 338 справ. Із них 24 скарги через формальні причини було зразу відхилено. До розгляду відповідні органи прийняли тільки 50 справ, що охоплювали 147

¹⁵⁴ Юрьев С. С. Правовой статус национальных меньшинств... – С. 151.

¹⁵⁵ Кочарян В. В. Предотвращение дискриминации. Защита национальных меньшинств и проблема коллективных (групповых) прав... – С. 125–126.

¹⁵⁶ Юрьев С. С. Правовой статус национальных меньшинств... – С. 151.

петицій. У результаті було частково залагоджено лише 10 справ¹⁵⁷. Це означало, що ефективність розгляду Лігою Націй петицій від національних меншин становила менше 3%.

Загалом систему міжнародно-правових процедур, що склалася в рамках Ліги Націй, важко назвати досконалою. Її найістотнішими недоліками були такі. По-перше, неуніверсальний характер, тобто неоднаковий для всіх членів Ліги, що стосувався становища лише тих меншин, котрі проживали на території новостворених або переможених у світовій війні держав, і виключав взяття зобов'язань перед власними меншинами з боку держав Антанти. По-друге, система захисту прав меншин не будувалася на безумовній забороні дискримінації за етнічною ознакою. По-третє, договори містили багато невизначених формулювань із важливих питань. При цьому поліпшення системи утруднювалося тим, що зміст договорів можна було змінити лише за згодою більшості Ради Ліги¹⁵⁸. По-четверте, існував розрив між декларованими в міжнародних документах правами меншин і реальною ситуацією, що складалася в національних державах¹⁵⁹. Яскравою ілюстрацією такої невідповідності була відверто шовіністична політика польського та румунського урядів щодо української меншини¹⁶⁰, котра становила значну частину населення Польщі і Румунії.

Загалом, критично оцінюючи післявоєнну систему договорів, спрямовану на захист етнонаціональних меншин, усе ж слід визнати правоту відомої дослідниці проблем тоталітаризму Х. Арендт у тому, що справжнє значення цих угод полягає не стільки в їх практичному застосуванні, як у самому факті їхнього гарантування міжнародним органом – Лігою Націй. Меншини існували і раніше, але меншість як постійний інститут, визнання того, що мільйони людей живуть поза нормальним правовим захистом і потребують додаткових гарантій своїх найпростіших прав з боку якогось зовнішнього органу, що цей стан не тимчасовий і договори потрібні, щоб встановити якийсь тривалий *modus vivendi*, – все це було чимось новим, що, безумовно, не траплялося в такому масштабі в європейській історії¹⁶¹. Попри численні змістові прогалини та надмірну формалізацію, новий механізм захисту меншин був значно досконалішим, ніж усі спроби попередніх століть.

¹⁵⁷ Подано за: *Бочковський О. І.* Вступ до націології... – С. 272.

¹⁵⁸ *Арашук Р. Р.* Еволюція політико-правового статусу етнічних меншинств...; *Соколовський С. В.* Права меншинств...; *Дехканов С. А.* Международно-правовые аспекты защиты меньшинств... – С. 16.

¹⁵⁹ *Юрьев С. С.* Правовой статус национальных меньшинств... – С. 152.

¹⁶⁰ *Див.: Лазарович М. В.* Історія України : навч. посіб. – [3-тє вид., стер.] / М. В. Лазарович. – К. : Знання, 2013. – С. 421–425, 438–439.

¹⁶¹ *Арендт Х.* Истоки тоталитаризма / Х. Арендт ; пер. с англ. И. В. Борисовой и др. ; послесл. Ю. Н. Давыдова ; под ред. М. С. Ковалевой, Д. М. Носова. – Москва : ЦентрКом, 1996. – С. 370.

Нове переосмислення цінностей та перегляд підходів міжнародного співтовариства до забезпечення прав національних меншин було викликане зміною геополітичної парадигми світу після Другої світової війни. Стратегією політико-правового вирішення означеної проблеми стали захист культурної розмаїтості як спільного надбання людської цивілізації, попередження конфліктів на міжетнічному ґрунті, розв'язання їх мирним шляхом.

1.3. Стан наукового розроблення теми

Досліджувана проблема має міждисциплінарний характер і перебуває на стику політології, етнополітології, етнології, права, історії та деяких інших галузей соціально-гуманітарних знань. Критично-порівняльний аналіз історіографії, пов'язаної з темою монографії, для зручності здійснено за проблемно-хронологічним принципом. З огляду на це відповідно до структури роботи виділено такі складники:

I. Дослідження загальнотематичного характеру.

II. Дослідження демографічних, соціальних та політико-правових засад розвитку іноетнічного населення напередодні Української революції.

III. Дослідження нормотворчого та інституційного забезпечення громадянських прав і свобод, умов етнокультурної самобутності та політичного розвитку національних меншин.

IV. Дослідження політичної суб'єктності етнічних спільнот у контексті політики українських урядів.

Серед праць першої групи слід виокремити ті, що присвячені загальним засадам політико-правового забезпечення умов життєдіяльності та розвитку національних меншин, концептуальним основам формування етнонаціональної політики. Їхніми авторами були як вітчизняні науковці, зокрема, О. Антонюк, О. Биков, О. Бочковський, В. Бурдяк, І. Варзар, С. Василенко, Ю. Волошин, М. Дністрянський, М. Драгоманов, В. Євтух, О. Калакура, М. Кармазіна, О. Картунов, О. Копиленко, В. Котигоренко, І. Кресіна, А. Круглашов, І. Курас, Ю. Левенець, Т. Лупул, О. Майборода, О. Мироненко, В. Мицик, Л. Нагорна, О. Нікітюк, М. Обушний, В. Панібудьласка, М. Панчук, М. Польовий, С. Римаренко, Ю. Римаренко, Н. Ротар, Л. Рябошапко, М. Товт, В. Троцинський, Л. Шкляр, М. Шульга та інші¹⁶², так і зарубіжні дослідники – А. Абашидзе, Р. Абдулатіпов, Б.

¹⁶² Антонюк О. В. Етнічні (національні) меншини... – С. 188–189; Антонюк О. В. Етнополітика в Україні: історія та сучасний стан / О. В. Антонюк // Український історичний журнал. – 1999. – № 3. – С. 44–56; № 4. – С. 15–28; Антонюк О. В. Основи етнополітики : навч. посіб. [для студ. вищ. навч. закл.] / О. В. Антонюк. – К. : МАУП, 2005. – 432 с.; Биков О. М. Конституційно-

правовий статус національних меншин в Україні / О. М. Биков ; за ред. В. Ф. Погорілка ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К., 2001. – 351 с.; *Бочковський О. І.* Вступ до націоналії... – 338 с.; *Бурдяк В. І.* Політика і права людини : підруч. / В. І. Бурдяк, С. Д. Василенко, В. І. Веренько. – Чернівці : Чернів. нац. ун-т, 2011. – 536 с.; *Бурдяк В. І.* Політична культура, ідеологія, психологія : навч. посіб. / В. І. Бурдяк, Н. Ю. Ротар ; Чернівецький нац. ун-т ім. Ю. Федьковича. – Чернівці : Руга, 2000. – 104 с.; *Варзар І.* Національні меншини (вітчизиний досвід правового регулювання) / І. Варзар, Ю. Римаренко // Мала енциклопедія етнодержавознавства... – С. 556–557; *Варзар І. М.* Політична етнологія: пропедевтичний курс / І. М. Варзар. – К. : Персонал, 2011. – 354 с.; *Василенко С. Д.* Права человека в украинской общественно-политической мысли / С. Д. Василенко // Слов'янський вісник. – Рівне, 2010. – Вип. 9. – С. 95–104; *Волошин Ю. О.* Конституційно-правові засади самоорганізації національних меншин в Україні : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.02 / Ю. О. Волошин. – К., 2001. – 18 с.; *Дністрянський М. С.* Етнополітична географія України: проблеми теорії, методології, практики : моногр. / М. С. Дністрянський. – Львів : Літопис, 2006. – 490 с.; *Драгоманов М. П.* Политические сочинения. Т. 1 : Центр и окраины / М. П. Драгоманов ; под ред. И. М. Гревса и Б. А. Кистяковского. – Москва : Типогр. Т-ва И. Д. Сытина, 1908. – LXXXII, 486, VII с.; Етнічні меншини Східної та Центральної Європи... – 208 с.; Етніонаціональні процеси в Україні: історія та сучасність / О. Б. Беренштейн, Н. А. Зіневич, В. Т. Зінич та ін. ; за ред. В. І. Наулка. – К. : Голов. спеціаліз. ред. літ. мовами нац. меншин України, 2001. – 424 с.; Етнополітична культура в Україні: реалії та виклики часу. – К. : ІПЕНД, 2010. – 431 с.; Етнополітологія в Україні. Становлення. Що далі? : збірник – К. : ІПЕНД, 2002. – 295 с.; *Євтух В. Б.* Національні меншини: між державною етнополітикою та самовизначенням / В. Б. Євтух // Соціологія: теорія, методи, маркетинг. – 1998. – № 2. – С. 93–104; *Євтух В.* Національні меншини – об'єкт державної етнополітики / В. Б. Євтух // Український географічний журнал. – 1997. – № 3. – С. 3–9; *Євтух В.* Про національну ідею, етнічні меншини, міграції... / В. Б. Євтух. – К. : Стилюс, 2000. – 236 с.; *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – 508 с.; Кармазіна М. Становлення і розвиток порівняльної методології в політичних дослідженнях / М. Кармазіна, О. Могилевець // Політ. менеджмент. – 2006. – № 5. – С. 3–17; *Картунов О.* Концепції прав людини та етніонаціональних меншин: від конфлікту до компромісу / О. Картунов // Політичний менеджмент. – 2005. – № 2. – С. 3–23; *Копиленко О.* Держава і право України. 1917–1920 : навч. посіб. / О. Копиленко, М. Копиленко. – К. : Либідь, 1997. – 208 с.; *Котигоренко В. О.* Етнічні протиріччя і конфлікти в сучасній Україні: політологічний концепт / В. О. Котигоренко. – К. : Світогляд, 2004. – 722 с.; *Круглашов А.* Драма інтелектуала: політичні ідеї Михайла Драгоманова / А. Круглашов. – Чернівці : Прут, 2000. – 488 с.; *Курас І. Ф.* Етнополітика: історія і сучасність: статті, виступи, інтерв'ю 90-х років / І. Ф. Курас. – К. : Ін-т політ. і етнонац. дослідж. НАН України, 1999. – 656 с.; *Левенець Ю. А.* Теоретико-методологічні засади української суспільно-політичної думки: проблеми становлення та розвитку (друга половина XIX – початок XX століття) / Ю. А. Левенець ; НАН України ; Ін-т політ. і етнонац. дослідж. – К. : Стилюс, 2001. – 584 с.; *Лисяк-Рудницький І.* Історичні есе : у 2 т. / І. Лисяк-Рудницький. – К. : Основи, 1994; *Лукул Т. Я.* Політизація етнічності як інституційний фактор сучасного процесу канадського націєтворення : моногр. / Т. Я. Лукул. – Чернівці : Чернівецький нац. ун-т, 2010. – 456 с.; *Майборода О.* Етнополітика... – С. 488; *Мицик В. В.* Права національних меншин у міжнародному праві : моногр. / В. В. Мицик. – К. : Вид-во «Ліра», центр «Київський університет», 2004. – 287 с.; *Нагорна Л. П.* Регіональна ідентичність: український контекст / Л. П. Нагорна. – К. : ІПЕНД, 2008. – 405 с.; *Нікітюк В. О.* Статус етніонаціональних меншин (порівняльно-правовий аспект) / В. О. Нікітюк. – К. : Форт-М, 1996. – 186 с.; *Обушний М.* Етнос і нація: проблеми ідентичності / М. Обушний. – К. : Центр духовн. культури, 1998. – 204 с.; *Панчук М.* Національні меншини як об'єкт етнополітичних досліджень / М. Панчук, О. Калакура // Етнополітологія в Україні... – С. 239–252; *Польовий М. А.* Політичні процеси: теорія та практика моделювання : моногр. / М. А. Польовий – Одеса : Фенікс, 2011. – 288 с.; *Римаренко С. Ю.* Права нації та права людини: між Сцїллою та Харієюдо / С. Ю. Римаренко. – К. : Світогляд, 2005. – 78 с.; *Римаренко С. Ю.* Самовизначення особи, нації, держави: (Етнополітологічний аналіз) : моногр. / С. Ю. Римаренко. – К. : Юрид. кн., 1999. – 543 с.; *Римаренко Ю.* Національний розвій України: проблеми і перспективи / Ю. Римаренко. – К. :

Андерсон, Р. Арашуков, Х. Арндт, О. С. Барч, Бауер, І. Бокатола, П. ван ден Берге, Е. Блек, Ю. Бромлей, Т. Васильева, Р. Гофман, Л. Гумільов, К. Гютерман, Е. Гелнер, Л. Дадіані, С. Дехканов, Л. Дробіжева, Ф. Ермакора, Ф. Капоторті, Н. Катько, В. Кимлічка, О. Кіммініх, В. Кочарян, О. Кузнецов, В. Малахов, М. Паренті, Е. Пірхер, С. Пунжін, К. Реннер, Дж. Ротшильд, Л. Савінов, С. Соколовскій, В. Тішков, П. Торнберрі, Р. Тузмухамедов, С. Юрьєв та інші¹⁶³. Їхні теоретичні напрацювання дали змогу ґрунтовно проаналізувати особливості державної етнонаціональної політики та її моделі.

Юрінком. – 1995. – 272 с.; *Рябошапко Л. І.* Правове становище національних меншин в Україні (1917–2000) : моногр. Львів : Вид. центр ЛНУ ім. І. Франка, 2001. 484 с.; *Товт М. М.* Міжнародно-правовий захист національних меншин. ...; *Шкляр Л. Є.* Етнонаціональні чинники державотворення: політологічний аналіз : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра політ. наук : спец. 23.00.02 / Л. Є. Шкляр. – К., 1996. – 40 с.

¹⁶³ *Абашидзе А. Х.* Защита прав меньшинств по международному и внутригосударственному праву / А. Х. Абашидзе. – Москва : Права человека, 1996. – 476 с.; *Андерсон Б.* Уявлені спільноти. Міркування щодо походження й поширення націоналізму. – [2-ге, перероб. вид.] / Б. Андерсон ; пер. з англ. В. Морозова. – К. : Критика, 2001. – 272 с.; *Арашуков Р. Р.* Эволюция политико-правового статуса этнических меньшинств...; *Арндт Х.* Истоки тоталитаризма... – 672 с.; *Бауэр О.* Национальный вопрос і соціаль-демократія...; *Бромлей Ю. В.* Очерки теории этноса...; *Васильева Т. А.* Правовой статус этнических меньшинств в странах Западной Европы / Т. А. Васильева // Государство и право. – 1992. – № 8. – С. 133–142; *Дадіані Л.* Защита прав национальных меньшинств...; *Дехканов С. А.* Международно-правовые аспекты защиты меньшинств... – 237 с.; *Катько Н.* Международная защита прав национальных меньшинств: исторический аспект... – С. 9–12; *Кимлічка В.* Лібералізм і права меншин / В. Кимлічка ; пер. з англ. Р. Ткачук ; гол. ред. і авт. передм. Дж. Перлін ; наук. ред. І. Лизогуб. – Харків : Центр освітн. ініціатив, 2001. – 176 с.; *Кочарян В. В.* Международно-правовые проблемы защиты национальных меньшинств : автореф. дис. на соискание науч. степени канд. юрид. наук : спец. 12.00.10 / В. В. Кочарян. – Санкт-Петербург, 1996. – 21 с.; *Кузнецов О.* Права народов и национальных меньшинств... – С. 25–29; *Націоналізм: Теорії нації та націоналізму від Йогана Фіхте до Ернеста Гелнера* : антологія / Наук. т-во ім. В. Липинського ; пер. Ю. Бадзьо та ін. ; упоряд. О. Проценко, В. Лісовий. – [2-ге вид., перероб. і доп.]. – К. : Смолоскип, 2006. – XLIV + 684 с. : іл.; *Пунжін С.* Проблема защиты прав меньшинств в международном праве / С. Пунжін // Государство и право. – 1992. – № 8. – С. 123–132; *Синоттикусъ [Реннер К.]*. Государство и нація...; *Соколовскій С. В.* Права меньшинств: антропологические, социологические и международно-правовые аспекты... – 217 с.; *Тузмухамедов Р.* Национальные меньшинства под защитой международного права / Р. Тузмухамедов // Государство и право. – 1996. – № 2. – С. 109–118; *Шпрингеръ Р.* [Реннер К.]. Национальная проблема...; *Юрьєв С. С.* Правовой статус национальных меньшинств... – 368 с.; *Bartsch S.* Minderheitenschutz in der internationalen Politik. Volkerbund und KSZE/OSZE in neuer Perspektive / S. Bartsch. – Opladen : Westdetscher Verlag, 1995. – 342 s.; *Berghe P. L. van den.* The Ethnic Phenomenon / Van den Berghe P. L. – New York : Elsevir, 1981. –XIV, 301 p.; *Bokatola I. O.* L'organisation des nations unies et la protection des minorites / I. O. Bokatola. – Brussel : Bruylant, 1992. – 264 p.; *Ermacora F.* Der Minderheitenschutz im Rahmen der Vereinten Nationen / F. Ermacora. – Wien, 1988. – 246 s.; *Gutermann C.* Das Minderheitenschutzverfahren des Volkerbundes / C. Gutermann. – Berlin ; Mtinchen, 1979. – 156 s.; *Hofmann R.* Minderheitenschutz in Europa / R. Hofmann. – Berlin : Gerbrüder Mann Verlag, 1995. – 232 s.; *Kimminich O.* Einführung in das Volkerrecht / O. Kimminich. – Tubingen, Basel : Francke Verlag, 1997. – 573 s.; *Pircher E.* Der vertragliche Schutz ethnischer, sprachlicher und religiöser Minderheiten im Volkerrecht / E. Pircher. – Bern, 1979. – 25 s.; *Thornberry P.* International Law and the Rights of Minorities / P. Thornberry. – Oxford : Clarendon Press, 1994. – 137 p.

Важливими в дослідженні обраної теми є історіографічні праці. Їхні автори простежили основні етапи та повноту висвітлення проблеми, узагальнили окремі її аспекти і періоди, з'ясували концептуальні й методологічні засади, найхарактерніші тенденції, окреслили напрямки подальшого вивчення¹⁶⁴. У контексті цього дослідження найбільш вагомим з

¹⁶⁴Бейкер М. Погляд одного історика на розвиток сучасної історіографії Української революції 1917–1920 рр. / М. Бейкер // Україна модерна. – 2005. – № 9. – С. 69–79; Білян П. Я. Історіографія української революції 1917 – початку 1918 р. : дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.06 / П. Я. Білян. – Львів, 2001. – 234 с.; Васильчук Г. М. Історія національних меншин радянської України 1920-х – 1930-х років : історіограф. нотатки / Г. М. Васильчук // Вісник Запорізького юридичного інституту Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. – 2009. – Вип. 2. – С. 213–223; Великочий В. Джерела до вивчення державного будівництва в ЗУНР / В. Великочий. – Івано-Франківськ : Плай, 2003. – 278 с.; Величенко С. Що нового чути про революції? Регіональна історіографія революції 1917–1921 років в Україні / С. Величенко // Україна модерна. – 2006. – Ч. 10. – С. 189–209; Вишиванок О. Національно-визвольні змагання українського народу 1917–1920 років в історіографічному дискурсі діаспори / О. Вишиванок // Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність. – 2009. – Вип. 18. – С. 626–633; Грибосдов С. В. Українська держава гетьмана П. Скоропадського: історіографічне дослідження : дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.06 / С. В. Грибосдов. – К., 2001. – 189 с.; Грицак Я. Українська революція, 1914–1923: нові інтерпретації / Я. Грицак // Матеріали засідань Історичної та Археографічної комісії НТШ в Україні. – 1999. – Вип. 2. – С. 121–125; Дерев'яно С. М. ЗУНР в українській історіографії / С. М. Дерев'яно, А. М. Панчук // Український історичний журнал. – 1995. – № 2. – С. 28–36; Друмов В. Українська Гетьманська Держава 1918 року у висвітленні зарубіжній історіографії / В. Друмов, В. Шкварець // Останній гетьман. – К., 1993. – С. 113–122; Етнополітична ситуація в Україні: спроби наукової інтерпретації / АН України : Ін-т соціології ; Центр етносоціолог. та етнополіт. дослідж. – К., 1993. – 110 с.; Калакура Я. С. Нові підходи до висвітлення гетьманату Павла Скоропадського в сучасній українській та зарубіжній історіографії / Я. С. Калакура // Архіви України. – 2011. – Вип. 2–3. – С. 262–274; Капелюшній В. П. Здобута і втрачена незалежність : історіографічний нарис української державності доби національно-визвольних змагань (1917–1921 рр.) / В. П. Капелюшній ; Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. – К. : Олан, 2003. – 607 с.; Литвин С. Погромник чи захисник євреїв: Найсуперечливіша проблема петлюріани в українській історіографії / С. Литвин // Етнічна історія народів Європи. – 2000. – Вип. 4. – С. 23–29; Литвин С. Симон Петлюра у 1917–1926 роках. Історіографія та джерела : моногр. / С. Литвин. – К. : Аквілон-Прес, 2000. – 464 с.; Макаренко Н. Історіографія формування політичного статусу та правового становища національних меншин в Російській імперії кінця XIX – початку XX ст. / Н. Макаренко // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень НАН України. – 2003. – Вип. 23. – С. 235–246; Павлишин О. Історіографія Української революції 1917–1921 рр. / О. Павлишин // Українська історіографія на зламі XX і XXI століть: здобутки і проблеми. – Львів, 2004. – С. 168–183; Пендзей І. Окремі аспекти історіографії ЗУНР / І. Пендзей // Галичина. – 2001. – № 5–6. – С. 210–213; Радченко Л. О. Сучасна історіографія національно-демократичної революції в Україні 1917–1920 років / Л. О. Радченко. – Харків, 1996. – 120 с.; Рафальський О. О. Історіографічні нотатки про політико-правове становище національних меншин у 1917–1920 роках / О. О. Рафальський // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень НАН України. – 2000. – Вип. 14. – С. 195–207; Рафальський О. О. Національні меншини України у XX столітті : історіограф. нарис / О. О. Рафальський ; Ін-т політ. і етнонац. дослідж. НАН України. – К. : Полос, 2000. – 447 с.; Солдатенко В. Ф. Доба української революції (1917–1920 рр.) у новітній історіографії / В. Ф. Солдатенко // Гілея. – 2005. – Вип. 1. – С. 87–151; Вип. 2. – С. 68–103; Вип. 3. – С. 50–72; Солдатенко В. Ф. Єврейські погроми в УНР 1919 р.: міркування з приводу деяких історіографічних тенденцій / В. Ф. Солдатенко // Гілея. – 2007. – Вип. 10. – С. 4–18; 2008. – Вип. 11. – С. 4–19; Вип. 12. – С. 4–14; Солдатенко В. Ф.

історіографічних робіт стала монографія О. Рафальського «Національні меншини України в ХХ столітті: Історіографічний нарис», в якій значне місце відведено порівняльному аналізу праць, присвячених становищу іноетнічного населення в період Української революції. Лейтмотив наукової розвідки полягає в тому, що результати Національно-визвольних змагань українців значною мірою були детерміновані ставленням до них представників національних меншин.

Як і історіографічні праці, найновіші тенденції для певного етапу розвитку тієї чи іншої галузі науки відображають науково-довідкові та енциклопедичні видання. Передусім це стосується найбільш вживаних визначень понять, термінів, категорій. Першою в Україні синтетичною працею такого типу став довідник «Етнонаціональний розвиток України. Терміни, визначення, персоналії»¹⁶⁵, підготовлений авторським колективом п'яти академічних установ НАН України та ряду ВНЗ. У ньому було зроблено спробу не лише внести корективи до тлумачення теоретичних питань відповідно до нових реалій, а й подолати стереотипи минулого, прогнозувати перспективи етнонаціонального розвитку України. У словнику довідника вміщено терміни, які охоплюють основні розділи етнонаціональної проблематики, міжетнічного спілкування та етнополітологічного знання.

Одним із найпомітніших явищ етнонаціональної сфери періоду державної незалежності України і водночас логічним продовженням попереднього видання була «Мала енциклопедія етнодержавознавства»¹⁶⁶, в котрій окреслено вихідні теоретико-методологічні засади нової соціально-політичної науки – етнічного державознавства. Згідно з авторським трактуванням, етнодержавознавство – це галузь науки, метою якої є творче осмислення й переосмислення концептуального, теоретичного багатства політології, правознавства, філософії, соціології, політичної етнології та інших наук¹⁶⁷. Тобто воно покликане стати своєрідним інтегратором етнофілософського, етносоціологічного та етнологічного знання про державотворення.

Новітні тенденції та актуальні проблеми історіографічного освоєння досвіду Українського національного руху у 1917–1922 роках / В. Ф. Солдатенко // Гілея. – 2009. – Вип. 20. – С. 4–30; Солдатенко В. Ф. Українська революція: концепція та історіографія (1918–1920) / В. Ф. Солдатенко; Ін-т політ. і етнонац. дослідж. НАН України. – К.: Кн. пам'яті України; Просвіта, 1999. – 507 с.; Стопчак М. В. Утворення і діяльність Директорії Української Народної Республіки (1918–1920 рр.): історіограф. нарис / М. В. Стопчак. – Вінниця, 2010. – 809 с.; Українська історіографія на зламі ХХ і ХХІ століть: здобутки і проблеми. – Львів, 2004. – 406 с.; Українська революція і державність (1917–1920 рр.): наук.-бібліограф. вид. / редкол.: О. С. Онищенко (голова) та ін.; НАН України; Нац. б-ка ім. В. І. Вернадського. – К., 2001. – 816 с.

¹⁶⁵ Етнонаціональний розвиток України: терміни, визначення, персоналії / відп. ред.: Ю. І. Римаренко, І. Ф. Курас. – К., 1993. – 807 с.

¹⁶⁶ Мала енциклопедія етнодержавознавства... – 942 с.

¹⁶⁷ Мала енциклопедія етнодержавознавства... – С. 14.

Значний обсяг матеріалу з проблем етнонаціональної політики, історії окремих етносів, правових засад їхнього функціонування, міжетнічних відносин тощо міститься в низці інших енциклопедично-довідкових видань. Серед них: «Довідник з історії України», «Електронна єврейська енциклопедія», «Енциклопедія історії України», «Енциклопедія українознавства», «Національний склад населення України в ХХ сторіччі», «Політологічний енциклопедичний словник», «Українське державотворення: невitreбуваний потенціал...»¹⁶⁸ та ін. Важливими є біографічні¹⁶⁹, а також бібліографічні покажчики¹⁷⁰, зокрема з серії «Етноси України»¹⁷¹, яку з 1997 р.

¹⁶⁸ Довідник з історії України : у 3 т. / за ред. І. Підкови та Р. Шуста. – К. : Генеза, 1993–1999; Енциклопедія історії України : у 10 т. / редкол. : В. А. Смолій (голова) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Наук. думка, 2003–2012; Енциклопедія українознавства. Загальна частина : у 3 т. / голов. ред. : проф., д-р В. Кубійович, проф., д-р З. Кузеля. – [Репринт. відтворення вид. 1949 р.]. – К., 1994–1995; Енциклопедія українознавства. Словникова частина : в 10 т. / голов. ред. В. Кубійович ; Наук. т-во ім. Т. Шевченка. – [Репринт. відтворення вид. 1955–1984 рр.]. – Львів : НТГШ, 1996–2000; Етнічний довідник : у 3 ч. / за ред. В. Б. Євтуха – К. : Центр етносоціолог. та етнополіт. дослідж. Ін-ту соціолог. НАН України, 1996–1997; Етнонаціональна структура українського суспільства : довід. / В. Б. Євтух та ін. ; Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. – К. : Наук. думка, 2004. – 343 с.; Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : в 26 т. / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1968–1973; Малий словник історії України / В. Смолій (відп. ред.), С. Кульчицький, О. Майборода та ін. – К. : Либідь, 1997. – 464 с.; Політологічний енциклопедичний словник... – 736 с.; Радянська енциклопедія історії України : у 4 т. / ред. кол. : А. Д. Скаба (відп. ред.) та ін. ; АН УРСР. – К. : Гол. ред. укр. рад. енцикл., 1969–1972; Українське державотворення: невitreбуваний потенціал : словн.-довід. / за ред. О. М. Мироненка. – К. : Либідь, 1997. – 560 с.; *Чорний С.* Національний склад населення України в ХХ сторіччі : довід. / С. Чорний. – К. : Картограф, 2001. – 88 с.; Електронная еврейская энциклопедия. URL: <http://www.eleven.co.il/>.

¹⁶⁹ *Верстюк В. Ф.* Діячі Української Центральної Ради : біогр. довід. / В. Ф. Верстюк, Т. С. Осташко. – К. : Б. в., 1998. – 256 с.; Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Уряди. Постаті / гол. ред. ради Я. Ісаєвич; упоряд. : М. Литвин, І. Патер, І. Соляр ; Ін-т українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України. – Львів, 2009. – 350 с.; *Литвин М. Р.* Збройні сили України першої половини ХХ ст.: Генерали і адмірали / М. Р. Литвин, К. Е. Науменко ; НАН України ; Ін-т українознав. ім. І. Крип'якевича. – Львів–Харків : Сага, 2007. – 239 с.; *Тинченко Я.* Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917–1921) : у 2 кн. / Я. Тинченко. – К. : Темпора, 2007, 2011.

¹⁷⁰ Етнічна історія грецької спільноти в Україні : бібліогр. довід.-покажч. / відп. ред. М. Ф. Дмитрієнко ; упоряд. Я. О. Іщенко ; Ін-т іст. України НАН України. – К., 2003. – 288 с.; Етнічні спільноти України: етнографічні особливості : рек. бібліогр. покажч. / авт.-уклад. С. М. Остапенко ; відп. ред. В. О. Кононенко ; НПБУ. – К., 2000. – 79 с.; Національні меншини в Україні : інформ.-бібліогр. покажч. / упоряд. : І. Винниченко, В. Горвий ; Ін-т дослідж. діаспори. – [2-ге вид., доп.]. – К. : Стило, 2003. – 252 с. та ін.

¹⁷¹ Болгари в Україні : наук.-допом. бібліогр. покажчик, 1917–1941 / уклад. Н. А. Дехтярова та ін. – К. : Кн. палата України, 2000. – 148 с. – (Етноси України); Етноси України. 1917–1941 : наук.-допом. бібліогр. покажчик / уклад. Н. А. Дехтярова, Є. Г. Кузнецова, Н. П. Македон. – К. : Кн. палата України, 1997. – 134 с. – (Етноси України); Євреї в Україні : наук.-допоміж. бібліогр. покажч., 1917–1941 : у 2 ч. Ч. 1 / уклад. Н. А. Дехтярова та ін. – К. : Кн. палата України, 1999. – 185 с. – (Етноси України); Євреї в Україні : наук.-допоміж. бібліогр. покажч., 1917–1941 : у 2 ч. Ч. 2 / уклад. Н. А. Дехтярова та ін. – К. : Кн. палата України, 2000. – 240 с. – (Етноси України); Німці в Україні : наук.-допоміж. бібліогр. покажч., 1917–1941 / уклад. : Н. А. Дехтярова, Є. Г. Кузнецова, Н. Л. Македон. – К. : Кн. палата України, 1998. – 178 с. – (Етноси

регулярно видає Книжкова палата України. Значний фактографічний матеріал вміщено в хронологічних довідниках і календарях¹⁷². Названі видання допомагають орієнтуватися у великому масиві літератури, подій і дат, присвячених життєдіяльності національних меншин.

Домінуюче місце серед праць з обраної тематики посідають дослідження комплексного характеру, автори котрих розглядали різні аспекти державної етнополітики періоду Української революції 1917–1921 рр. Важливе значення в цьому зв'язку мають праці тих політичних діячів, які творили не лише українську політику, а й саму державність.

Насамперед ідеться про науковий доробок теоретика українського національно-визвольного руху М. Грушевського¹⁷³, котрий обґрунтував ідеї децентралізації постімперської Росії, її федералізації, гарантування прав національних меншин та їхнього пропорційного представництва у державній владі і органах місцевого самоврядування. Як стверджував В. Солдатенко, в працях М. Грушевського концентрувалися досягнення попередньої суспільно-політичної думки українства, уроки віковичного історичного генезису нації, теоретичні передбачення подальших шляхів розвитку українського суспільства, вибір найбільш прийнятних, перспективних варіантів спрямування визвольного

України); Татари в Україні : наук.-допоміж. бібліогр. покажч., 1917–1941 / уклад. : Н. А. Дехтярьова, Є. Г. Кузнецова, Н. Л. Македон. – К. : Кн. палата України, 1997. – 129 с. – (Етноси України) та ін.

¹⁷² 1917 год на Киевщине : хроника событий / сост. А. Иргизов, В. Манилов, Ф. Ястребов ; под ред. В. Манилова. – К. : Гос. изд-во Украины, 1928. – 580 с.; Велика українська революція: (Матеріали до історії відновлення укр. державности) : Календар іст. подій за лют. 1917 р. – берез. 1918 р. / упоряд. Я. Зозуля ; УВАН у США ; Коміс. для устійнення фактів і дат укр. визвол. боротьби 1917–1920 рр. – [2-ге вид.]. – Нью-Йорк, 1967. – 112 с.; Великая октябрьская социалистическая революция и победа советской власти на Украине : хроника важнейших ист.-парт. и рев. событий : в 2 ч. – К. : Политиздат Украины, 1977–1982; *Версток В.* Україна від найдавніших часів до сьогодення : хронолог. довід. / В. Верстюк, О. Дзюба, В. Репринцев. – К. : Наук. думка, 1995. – 688 с.; Україна: хроніка ХХ століття. Роки 1911–1916 : довід. вид. / О. Донік, В. Молчанов, В. Любченко та ін. ; Нац. акад. наук України, Ін-т історії України. – К., 2007. – 147 с.; Україна: хроніка ХХ століття. Рік 1918 : довід. вид. / А. П. Гриценко, О. Й. Шусь ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К., 2005. – 402 с.; Україна: хроніка ХХ століття. Рік 1919 : довід. вид. / НАН України ; Ін-т іст. України. – К., 2005. – 236 с.; Україна: хроніка ХХ століття. Рік 1920 : довід. вид. / НАН України ; Ін-т іст. України. – К., 2005. – 311 с.; Україна: хроніка ХХ століття. Рік 1921 : довід. вид. / НАН України ; Ін-т іст. України. – К., 2006. – 289 с.

¹⁷³ *Грушевський М.* Вільна Україна / М. С. Грушевський. – Нью-Йорк : Укр. друк. і вид. спілка, 1918. – 29 с.; *Грушевський М.* Новий період історії України: За роки від 1914 до 1919 / М. С. Грушевський ; упоряд. А. Ф. Трубайчук. – К. : Либідь, 1992. – 46 с.; *Грушевський М.* Спомини / М. С. Грушевський // Київ. – 1988. – № 9. – С. 116–149; № 10. – С. 131–138; № 11. – С. 120–137; № 12. – С. 116–138; 1989. – № 8. – С. 103–154; № 9. – С. 108–149; № 10. – С. 122–158; № 11. – С. 113–155; 1992. – № 2. – С. 109–125; № 3. – С. 130–142; *Грушевський М.* Українська Центральна Рада й її універсали / М. С. Грушевський // Книжник. – 1991. – № 4. – С. 1–16; *Грушевський М.* Хто такі українці і чого вони хочуть / М. С. Грушевський. – К. : Т-во «Знання» України, 1991. – 240 с.; Стаття М. С. Грушевського «Українці» // Національні відносини в Україні у ХХ ст. : зб. док. і матеріалів / редкол. : І. Ф. Курас (голова), М. І. Панчук та ін. – К. : Наук. думка, 1994. – С. 10–26.

руху, його стратегії, форм і методів боротьби, лінії поведінки в конкретних ситуаціях. Для осягнення концепції Української революції за доби Центральної Ради нема потреби аналізувати всі політичні документи. Вони переважно вторинні і в них лише в той чи інший спосіб оформлялися ідеї, висновки, настанови, вироблені М. Грушевським¹⁷⁴. У цьому руслі варто також розглядати засади етнонаціональної політики, розроблені в статтях М. Грушевського в 1917 – першій половині 1918 р. Вони передбачали рівноправність усіх націй України, забезпечення умов етнокультурної самобутності та політичного розвитку національних меншин¹⁷⁵ і стали концептуальними практично для всього періоду Української революції. Так, у статті «Чи Україна тільки для українців?» професор Грушевський, в особі котрого поєдналися провідний політик революційної доби, що безпосередньо впливав на хід тогочасних процесів, та звиклий до аналізу подій професійний історик, наголошував на тому, що Україна стане Батьківщиною для всіх, незалежно від національності тих, хто живе в ній, любить її, працює для добра краю і його людності¹⁷⁶.

На увагу заслуговує також реферат Ф. Матушевського «Права національних меншостей»¹⁷⁷, прочитаний 6 квітня 1917 р. на Всеукраїнському національному конгресі та опублікований 27 квітня того самого року в газеті «Нова Рада». Автор розглядав національні меншини як суб'єктів політичних відносин і вважав, що державна влада зобов'язана дослухатися до їхнього голосу, зважати на їхні інтереси, шукати шляхи забезпечення меншинам усіх громадянських прав у політичному, соціальному, національному і релігійному житті. Висловивши переконання, що автономна Україна стане гарантом забезпечення всіх прав національних меншин, Ф. Матушевський визначив складники державної етнополітики: демократичне виборче законодавство; рівність усіх громадян перед законом; широке місцеве самоврядування; забезпечення національного пропорційного представництва в органах державної влади; права етносів на рідну мову.

Певною мірою проблеми етнополітики українських урядів досліджуваного хронотопу розглянуто в працях В. Винниченка, Д. Дорошенка, М.

---

¹⁷⁴ Солдатенко В. Ф. Українська революція : іст. нарис / В. Ф. Солдатенко. – К. : Либідь, 1999. – С. 7.

¹⁷⁵ Див.: Грушевський М. Вільна Україна... – С. 17–18, 19–20, 21; Грушевський М. На порозі нової України. Гадки і мрії // Хто такі українці і чого вони хочуть... – С. 165–170; Грушевський М. Народностям України // Хто такі українці і чого вони хочуть... – С. 103–105; Грушевський М. Чи Україна тільки для українців? // Хто такі українці і чого вони хочуть... – С. 105–107.

¹⁷⁶ Грушевський М. Чи Україна тільки для українців?... – С. 106.

¹⁷⁷ Матушевський Ф. Права національних меншостей : реферат, прочитаний на Всеукр. нац. конгресі / Ф. Матушевський // Український національно-визвольний рух. Березень – листопад 1917 року. Документи і матеріали / редкол. : В. Верстюк (відп. ред.) та ін. ; упоряд. : В. Верстюк та ін. ; Ін-т іст. України НАН України та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2003. – С. 148–154.

Ковалевського, І. Мазепи, С. Петлори, П. Скоропадського, П. Христюка, А. Чайковського, М. Шаповала та інших діячів¹⁷⁸ Національної революції. Обіймаючи відповідальні посади та володіючи необхідною інформацією, вони, хоч здебільшого фрагментарно і побіжно, висвітлили становище іноетнічного населення, його настрої, ставлення до української влади, проаналізували основні заходи останньої в етнополітичній сфері.

Більш детально означені проблеми розроблено в низці спеціальних праць, що охоплюють їх або як складники хронологічно ширших монографічних розвідок, або їхні окремі аспекти. Серед них насамперед слід відзначити колективну монографію «Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект»¹⁷⁹, у якій досліджуваної теми стосуються перших два розділи: «Національні меншини в Україні на початку ХХ ст.» і «Національні меншини в період Української національно-демократичної революції». Авторський колектив зосередив увагу на аналізі динаміки етнотемографічних процесів, змінах у правовому становищі, участі представників національних меншин у громадсько-політичному та духовно-культурному житті України, можливостях задоволення їхніх прав і потреб. Доволі перспективно

¹⁷⁸ Винниченко В. Відродження нації: Історія української революції (марець 1917 р. – грудень 1919 р.) : у 3 ч. / В. Винниченко. – [Репринт. відтворення вид. 1920 р.]. – К. : Вид-во політ. д-ри України, 1990; Винниченко В. Заповіт борцям за визволення / В. Винниченко. – К. : Криніця, 1991. – 128 с.; Винниченко В. Щоденник. 1911–1920. Т. 1 / В. Винниченко. – Едмонтон–Нью-Йорк, 1980. – 500 с.: іл.; Дорошенко Д. Історія України, 1917–1923 рр. : у 2 т. / Д. Дорошенко. – К. : Темпора, 2002; Дорошенко Д. Мої спомини про недавнє минуле (1914–1920 рр.) : наук.-попул. вид. / Д. Дорошенко. – К. : Темпора, 2007. – 632 с.: іл.; Ковалевський М. При джерелах боротьби. Спомини, враження, рефлексії / М. Ковалевський. – Інсбрук (Австрія) : Накладом М. Ковалевської, 1960. – 720 с.; Лозинський М. Галичина в роках 1918–1920 / М. Лозинський. – Прага, 1922. – 228 с. – (Українська революція. Розвідки і матеріали. Кн. 5); Мазепа І. Україна в огні й бурі революції 1917–1921 / І. Мазепа ; авт. передм. та комент. В. Яблонський. – К. : Темпора, 2003. – 608 с.: іл.; Петлора С. Вибрані твори та документи / С. В. Петлора. – К. : Довіра, 1994. – 271 с.; Петлора С. В. Народе Український: вибрані статі, листи, документи / С. В. Петлора. – Харків : Лівий берег, 1992. – 149 с.; Петлора С. В. Статті / С. В. Петлора ; упоряд. та авт. передм. О. Климчук. – К. : Дніпро, 1993. – 341 с.; Петлора С. Статті. Листи. Документи. Т. IV / С. В. Петлора. – К. : ПП Сергійчук М. І., 2006. – 704 с.; Симон Петлора. Статті, листи, документи. Т. 1 / Симон Петлора. – Нью-Йорк : УВАН у США, 1956. – 480 с.; Симон Петлора. Статті, листи, документи. Т. 2 / Симон Петлора. – Нью-Йорк : УВАН у США ; Б-ка ім. С. Петлори в Парижі, 1979. – 627 с.; Симон Петлора. Статті, листи, документи. Т. 3 / Симон Петлора ; упоряд. В. Сергійчук. – К. : В-во ім. О. Теліги, 1999. – 616 с.; Скоропадський П. Спогади: кінець 1917 – грудень 1918 року / П. Скоропадський ; редкол. : Я. Пеленський (голов. ред.) та ін. – К.–Філадельфія, 1995. – 495 с.; Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. / П. Христюк. – [Фототип. передрук для студій із вид. 1921 р.]. – Нью-Йорк : Вид-во Чарторийських, 1969. – (Українська революція. Розвідки і матеріали); Чайковський А. Чорні рядки. Спогади комісара ЗУНР / А. Чайковський // Дзвін. – 1990. – № 6. – С. 43–79; Шаповал М. Велика революція і українська визвольна програма / М. Шаповал. – Прага : Вільна спілка, 1927. – 333 с.

¹⁷⁹ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект / М. Панчук, В. Войналович, О. Галенко та ін. ; редкол. І. Ф. Курас (голов. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т політ. і етнонац. досліджень. – К., 2000. – 357 с.: іл.

виглядають дослідження взаємозв'язку між державним устроєм і становищем етнічних груп, політичною системою і вирішенням етнонаціональних суперечностей, з'ясування оптимальної моделі існування поліетнічного суспільства.

У подібному ракурсі проаналізовано становище іноетнічного населення України означеного періоду в перших двох розділах ще однієї колективної монографії «Національне питання в Україні ХХ – початку ХХІ ст.: історичні нариси»¹⁸⁰. Однак, простежуючи зміни політичних і державних доктрин у вирішенні етнонаціонального питання, становища та міри впливу на них українців і решти етносів України, авторський колектив із незрозумілих причин проігнорував період Директорії УНР.

Досліджуючи закономірності й особливості формування, зміни та розвитку правового становища національних меншин на різних етапах розвою України, певну увагу правовим взаєминам української державності і національних меншин у період 1917–1920 рр. приділив у першому розділі монографії «Правове становище національних меншин в Україні (1917–2000)» Л. Рябошапко¹⁸¹. Однак, вивчаючи широкий хронологічний період, автор, як і авторські колективи двох попередніх видань, не мав можливості всебічно й глибоко дослідити політику урядів щодо національних меншин під час Української революції.

Серед загальних праць, що стосуються обраної тематики, варто також назвати дослідження Г. Абрамсона, О. Брика, Б. Гудя, С. Гольдельмана, О. Красівського, Г. Кривошия, К. Лисюка, А. Марголіна, І. Міронової, І. Погребинської, М. Рафеса, В. Солдатенка та інших науковців¹⁸², де

¹⁸⁰ Національне питання в Україні ХХ – початку ХХІ ст. : іст. нариси / ред. рада : В. М. Литвин (голова) та ін. ; відп. ред. В. А. Смолій ; керівн. авт. кол. Л. Д. Якубова ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Ніка-Центр, 2012. – 592 с.

¹⁸¹ *Рябошапко Л. І.* Правове становище національних меншин в Україні (1917–2000) : моногр. / Л. І. Рябошапко. – Львів : Вид. центр ЛНУ ім. І. Франка, 2001. – 484 с.

¹⁸² *Брик О.* Українсько-єврейські взаємовідносини / О. Брик. – Вінніпег (Канада) : Накладом автора, 1961. – 383 с.; *Гудь Б. В.* Українці – поляки: хто винен? У пошуку першопричин українсько-польських конфліктів першої половини ХХ століття : моногр. / Б. В. Гудь. – Львів : Кальварія, 2000. – 192 с.; *Гольдельман С. І.* Жидівська національна автономія в Україні 1917–1920 / С. І. Гольдельман. – Мюнхен–Париж–Єрусалим : Дніпрова хвиля, 1967. – 138 с.; *Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Ілюстрована історія.* – Львів ; Івано-Франківськ : Манускрипт – Львів, 2008. – 524 с. : іл.; *Красівський О.* Галичина у першій чверті ХХ ст. Проблеми польсько-українських стосунків / О. Я. Красівський. – Львів, 2000. – 415 с.; *Кривоший Г. Ф.* Національні меншини і українська революція / Г. Ф. Кривоший // Українська революція, 1917 – початок 1918 рр.: Проблеми, пошуки, узагальнення. – Запоріжжя : Просвіта, 1998. – С. 159–188; *Лисюк К.* В обороні української правди: Справа українсько-жидівських взаємовідносин / К. Лисюк. – Онтаріо – Каліфорнія, 1964. – 40 с.; *Марголін А.* Україна і політика Антанты (Записки єврея і громадянина) / А. Марголін. – Берлін : Изд-во С. Эфронь, 1922. – 397 с.; *Міронова І. С.* Національні меншини України : навч.-метод. посіб. / І. С. Міронова. – Миколаїв–Одеса : ТЗОВ Від, 2006. – 305 с.; *Погребинська І.* Українсько-єврейські

зосереджена значна частина наративу та аналітики щодо становища національних меншин на початку ХХ ст.

Важливе місце в дослідженні належить працям, присвяченим окремим національним меншинам України – росіянам¹⁸³, євреям¹⁸⁴, полякам¹⁸⁵,

---

взаємини у Галичині у кінці ХІХ – на початку ХХ сторіччя / І. Погребинська // Етнічна історія народів Європи: Національні меншини. Етноархеологія. – 1999. – Вип. 3. – С. 61–65; Рафес М. Г. Два года революции на Украине (Эволюция и раскол «Бунда») / М. Г. Рафес. – Москва : Гос. изд-во, 1920. – 168 с.; Солдатенко В. Ф. Українська революція : іст. нарис / В. Ф. Солдатенко. – К. : Либідь, 1999. – 976 с.; Abramson H. A Prayer for the Government. Ukrainians and Jews in Revolutionary Times, 1917–1920 / Henry Abramson. – Cambridge : Harvard University Press, 1999. – 258 p.

¹⁸³ Жуковський А. Росіяни на Україні [1917–18] / А. Жуковський // Енциклопедія українознавства. Словникова частина : в 10 т. Т. 7... – С. 2616–2617; Зінченко Ю. Росіяни / Ю. Зінченко // Етнонаціональний розвиток України... – С. 484–485; Зінченко Ю. Росіяни / Ю. Зінченко // Мала енциклопедія етнодержавознавства... – С. 597; Кравців Б. Росіяни на Україні / Б. Кравців // Енциклопедія українознавства. Словникова частина : в 10 т. Т. 7... – С. 2612–2616; Україна і Росія в історичній ретроспективі : нариси в 3 т. / редрада : акад. НАН України В. М. Литвин (голова) та ін. ; відп. ред. акад. НАН України В. А. Смолій ; Ін-т іст. України НАН України. – К. : Наук. думка, 2004; Чистов В. Российско-украинские отношения через призму теории этногенеза / В. Г. Чистов. URL: http://img1.liveinternet.ru/images/attach/c/0//3747/3747158_Rossiyskoukrainskie_otnosheniya_cher_ez_prizmu_theorii_yetnogeneza.txt.

¹⁸⁴ Барнави Э. Евреи и XX век : анализ. словарь / Э. Барнави, С. Фридлендер ; пер. с фр. Т. А. Баскаковой и др. ; под общ. ред. Т. А. Баскаковой. – Москва : Текст ; Лехаим, 2004. – 1021 с.; Гон М. «Єврейська вулиця» Західноукраїнської Народної Республіки / М. М. Гон // Хроніка-2000. – 1998. – Вип. 21–22. – С. 252–260; Джонсон П. Популярная история евреев / П. Джонсон ; пер. с англ. И. Л. Зотова. – Москва : Вече, 2000. – 672 с.; Дикий А. Евреи в России и в СССР / А. Дикий. – Москва : Алгоритм, 2010. – 322 с.; Дубнов С. М. Евреи в России и Западной Европе в эпоху антисемитской реакции / С. М. Дубнов. – Москва – Петроград : Изд-во Л. Д. Френкеля, 1923. – 378 с.; Дубнов С. М. Краткая история евреев / С. М. Дубнов. – Ростов-на-Дону : Феникс, 2000. – 576 с.; Єврейська громадсько-політична думка ХХ – початку ХХІ сторіччя в Україні : моногр. / керівн. авт. кол. А. Ю. Подольський. – К. : ПЕНД, 2011. – 362 с.; Кандель Ф. Книга времен и событий. Т. 3 : История евреев Советского Союза (1917–1939) / Ф. Кандель ; науч. ред. М. Кишнис. – Иерусалим – Москва : Гешарим ; Мосты культуры, 2002. – 485 с.; ил. URL: <http://felixkandel.org/index.php/books/421.html>; Книга о русском еврействе. 1917–1967 / под ред. Я. Г. Фрумкина, Г. Я. Аронсона, А. А. Гольденвейзера. – Нью-Йорк : Союз рус. евреев, 1968. – 480 с.; Нариси з історії та культури євреїв України. – [вид. третє] / упоряд. та ред. : Л. Фінберг, В. Любченко. – К. : Дух і Літера, 2009. – 440 с.; іл.; Очерки по истории еврейского народа / под ред. проф. С. Эттингера. – Тель-Авив : Ам Овед, 1972. – 872 с.; Погребинська І. Євреї в Західноукраїнській Народній Республіці (до проблеми українсько-єврейських взаємин) / І. М. Погребинська, М. М. Гон ; НАН України ; Ін-т нац. відносин і політології. – К. : б. в., 1997. – 86 с.; іл.; Шестопал М. Євреї на Україні : іст. довідка / М. Шестопал ; упоряд. і передм. В. В. Яременка. – К. : МАУП, 2002. – 240 с.; Энгель В. В. Курс лекций по истории евреев в России / В. В. Энгель. URL: <http://jhistory.nfurman.com/russ/russ001-13.htm>.

¹⁸⁵ Буравський О. А. Поляки Волині у другій пол. ХІХ – на поч. ХХ ст. Соціально-економічне становище та культурний розвиток : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.01 / О. А. Буравський. – Чернівці, 2003. – 20 с.; Григорійєв М. Поляки на Україні. Польсько-українські відносини в історичній перспективі / М. Григорійєв. – Скрентон, 1936. – 356 с.; Калакура О. Я. Поляки в етнополітичних процесах... – 508 с.; Комар В. Л. Поляки на постімперському просторі Росії 1918–1921 рр. / В. Л. Комар // Гілея. – 2011. – Вип. 48. – С. 134–140; Скальський В. Політичне життя польської громади під час Української революції (березень 1917 – квітень 1918 рр.) / В. Скальський // Український іст. зб. – 2008. – Вип. 11. – С. 185–202.

німцям¹⁸⁶ та іншим¹⁸⁷. Вони дають уявлення про життя етнічних груп напередодні та в ході Української революції, допомагають простежити якісні й кількісні зміни в їхньому середовищі, загальні й специфічні риси їхньої діяльності, порівняти політику правлячих режимів щодо різних національних меншин.

Наукові праці другої групи охоплюють питання демографічних, соціальних та політико-правових засад розвитку іноетнічного населення напередодні Української революції. Зокрема, детальний аналіз демографічного стану та соціально-майнової диференціації на етнічних українських землях напередодні Першої світової війни зробив основоположник української соціології М. Шаповал¹⁸⁸, котрий, базуючись на даних досліджень попередників, за відправний момент узяв обрахунки про населення України за станом на 1914 р. Всебічну характеристику соціоетнічних та економічних структур окремих регіонів Російської імперії, порівняльний аналіз її етнічних груп здійснив і подав австрійський історик А. Каппелер¹⁸⁹. Діалектику міжетнічних взаємовідносин у параметрах їхніх суперечностей, конфліктів і пошуків компромісів у південноукраїнських Галичині й Буковині в 1867–1914 рр. досліджено в монографії І. Монолатій¹⁹⁰. Зокрема, увагу звернуто на вигоди формування поліетнічності західноукраїнських земель, специфіку етносоціального розвитку регіону, пріоритети етнонаціональної політики держави. Демографічні, економічні та культурно-освітні аспекти життєдіяльності німців, чехів і євреїв Волинської губ. проаналізовано в науковому виданні М. Бармака¹⁹¹. Подібні проблеми

¹⁸⁶ *Васильчук В. М.* Німці України: суспільний та національний аспекти ХХ – початок ХХІ ст. : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра іст. наук : спец. 07.00.01 / В. М. Васильчук. – Донецьк, 2006. – 39 с.; *Горбань Т.* Німецькі колонії Півдня України в добу національно-демократичної революції / Т. Горбань // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень. – 2000. – Вип. 14. – С. 91–116; *Монолатій І. С.* Соціально-економічне становище та культурний розвиток німців у Галичині (1772–1923 рр.) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.01 / І. С. Монолатій. – К., 2002. – 20 с.; Німецькі поселенці в Україні: Історія та сьогодення : моногр. – К.–Миколаїв : Вид-во МДГУ ім. П. Могили, 2006. – 416 с.; Питання німецької історії : зб. наук. праць. – Дніпропетровськ, 2007. URL: http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Pni/2007/07aaingg.pdf; Этнические немцы России: Исторический феномен «народа в пути» : материалы XII Междунар. науч. конф., (Москва, 18–20 сентяб. 2008 г.). – Москва : МСНК-пресс, 2009. – К. – 632 с.

¹⁸⁷ *Волкова С.* Чехи на півдні України (60-ті рр. ХІХ – 30-ті рр. ХХ ст.) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.01 / С. Волкова. – Одеса, 2007. – 20 с.; *Луцький Ю. В.* Чехи на Україні (1917–1933) / Ю. В. Луцький // Вітчизна. – 1994. – № 3–4. – С. 122–132.

¹⁸⁸ *Шаповал М.* Велика революція... – С. 6–22.

¹⁸⁹ *Каппелер А.* Росія як поліетнічна імперія: Виникнення. Історія. Розпад / А. Каппелер ; пер. з нім. Х. Назаркевич, наук. ред. М. Крижун. – Львів : Вид-во Укр. катол. ун-ту, 2005. – ХІІ+360 с.

¹⁹⁰ *Монолатій І. С.* Разом, але майже окремо. Взаємодія етнополітичних акторів на західноукраїнських землях у 1867–1914 рр. – Івано-Франківськ : Лілея–НВ, 2010. – 736 с.

¹⁹¹ *Бармак М. В.* Німецьке, чеське та єврейське населення Волинської губернії (1796–1914 рр.) : розселення, господарське життя, міграції / М. В. Бармак. – Тернопіль, 1999. – 208 с.

актуалізовано в кандидатських дисертаціях І. Мухіної та В. Надольської¹⁹². Питанням соціально-етнічних конфліктів між поляками й українцями наприкінці XVIII – на початку XX ст. на Правобережній Україні присвятив значну за обсягом працю французький історик-славіст Д. Бовуа¹⁹³. Проблеми національної політики російського царизму того самого часопростору дослідила Н. Щербак¹⁹⁴.

Важливий внесок у вивчення причини переселення та основних тенденцій зростання чисельності й розселення найбільших національних меншин України, з'ясування етнічного співвідношення мешканців міст і сіл зробили В. Ботушанський, В. Гвоздик, М. Генік, А. Кіссе, В. Кубійович, Ю. Левенець, Н. Макаренко, І. Міронова, О. Субтельний, С. Чорний¹⁹⁵ та ін. Ряд науковців присвятили свої праці дослідженню означеної проблеми через призму російської¹⁹⁶, єврейської¹⁹⁷, польської¹⁹⁸, німецької¹⁹⁹ та інших національних меншин України.

---

¹⁹² *Мухіна І. Г.* Участь національних меншин у суспільно-політичному та економічному житті Харківської губернії (XIX – початок XX ст.) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.01 / І. Г. Мухіна. – Харків, 2006. – 19 с.; *Надольська В. В.* Національні меншини на Волині (середина XIX – початок XX століття) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук. : спец. 07.00.05. / В. В. Надольська. – К., 1996. – 27 с.

¹⁹³ *Бовуа Д.* Гордиев узел Российской империи: Власть, шляхта и народ на Правобережной Украине (1793–1914) / Д. Бовуа. – Москва : Новое лит. обозр., 2011. – 1008 с.: ил.

¹⁹⁴ *Щербак Н. О.* Національне питання в політиці царизму у Правобережній Україні (кінець XVIII – початок XX століття). : моногр. / Н. О. Щербак. – К. : Ризографіка, 2005. – 616 с.

¹⁹⁵ *Ботушанський В. М.* Національний склад населення Північної Буковини (друга половина XIX – початок XX ст.) / В. М. Ботушанський // Питання нової та новітньої історії країн Європи і Північної Америки. – 1993. – Вип. 2, ч. 1. – С. 45–54; *Гвоздик В.* Формування етнічних груп населення Півдня України на початку XX ст. / В. Гвоздик // Державна етнонаціональна політика: правовий та культурологічний аспекти в умовах Півдня України : зб. наук. праць VI Всеукр. наук.-практ. конф., 6–8 жовт. 2005 р. / за заг. ред. М. Дедкова. – Запоріжжя : Облдержадміністрація ; ЗНТУ, 2005. – С. 130–134; *Кіссе А.* Міжетнічна взаємодія в Україні: етноісторичні традиції / А. Кіссе // Наукові праці. – 2004. – Т. 34, вип. 21. – С. 99–106; *Кубійович В.* Переселення на центральних і східних землях до 1930 р. / В. Кубійович // Енциклопедія українознавства. Загальна частина : у 3 т. Т. 1... – С. 147–149; *Макаренко Н.* Етнічна історія України / С. Макаренко. – К. : Знання, 2008. – 471 с.; *Міронова І.* Національні меншини України... – С. 12–24; *Національні меншини України у XX столітті...* – С. 10–21, 41–49; *Субтельний О.* Україна: історія / О. Субтельний ; вст. ст. С. В. Кульчицького. – К. : Либідь, 1991. – С. 243–246; *Чорний С.* Національний склад населення України в XX сторіччі... – 88 с.

¹⁹⁶ *Зінченко Ю.* Росіяни / Ю. Зінченко // Мала енциклопедія етнодержавознавства... – С. 597; *Кравців Б.* Росіяни на Україні... – 2612–2616.

¹⁹⁷ *Кабузан В.* Євреї на Україні, в СРСР і світі: чисельність і розміщення / В. Кабузан, В. Наулко // Український історичний журнал. – 1991. – № 6. – С. 56–68; *Р. М. Жиди / Р. М.* // Енциклопедія українознавства. Словникова частина : в 10 т. Т. 2... – С. 670–680; *Самарцев І.* Євреї в Україні на початку XX ст. / І. Самарцев // Український історичний журнал. – 1994. – № 4. – С. 19–29.

¹⁹⁸ *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – С. 100–115; *Лісевич І.* Польська національна меншина в Наддніпрянській Україні (1864–1917 рр.) / І. Лісевич // Український історичний журнал. – 1997. – № 2. – С. 43–54.

¹⁹⁹ *Задерейчук І. П.* Німецька колонізація українських земель у XVIII – на початку XIX ст. / І. П. Задерейчук // Ученые записки Таврического национального университета им. В. Вернадского.

Особливості виробничої зайнятості, суспільного поділу праці та суспільної структурованості серед українських етносів, вплив етнічного чинника на соціальне розшарування населення України знайшли відображення в наукових доробках О. Доніка, М. Костюка, І. Монолатія, Т. Ніколаєвої, М. Тимофіїва, М. Чумака, В. Шевченка²⁰⁰. Основні тенденції розвитку освіти національних меншин України наприкінці XIX – на початку XX ст. як важливого чинника для розуміння соціальних умов розвитку інонаціонального населення, його етнічної самоідентифікації, формування національної еліти тощо дослідили такі науковці, як О. Берестень, О. Борейко, О. Буравський, Т. Курінна, Ю. Поліщук, М. Потапенко, Н. Шип²⁰¹ та ін.

Політико-правове становище іноетнічного населення українських земель, що перебували в складі Російської та Австро-Угорської імперій, було об'єктом дослідження М. Гаухмана, О. Дмитренка, В. Дякіна, С. Кальяна, М. Кармазіна,

---

– 2006. – Т. 19, № 3. – С. 30–38; *Кривець Н. В.* Німці в Україні / Н. В. Кривець // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 7 : Мл – О... – С. 417–419; *Монолатій І. С.* Соціально-економічне становище та культурний розвиток німців... – С. 12; *Р. М.* Німці на Україні / Р. М. // Енциклопедія українознавства. Словникова частина : в 10 т. Т. 5... – С. 1768–1774.

²⁰⁰ *Донік О. М.* Купецьке промислове підприємництво в Україні (XIX – початок XX ст.) / О. М. Донік // Проблеми історії України XIX – початку XX ст. – 2006. – Вип. XI. – С. 154–168; *Костюк М. П.* Німецькі колонії на Волині (XIX – початок XX ст.) / М. П. Костюк. – Тернопіль : Підруч. і посіб., 2003. – 384 с.; *Монолатій І.* Австрійська Буковина: особливості національних, професійних та мовних поділів / І. С. Монолатій // Незалежний культурологічний часопис «Ї». – 2009. – Ч. 56. URL: <http://www.ji.lviv.ua/n56texts/monolatij1.htm>; *Ніколаєва Т. М.* Соціальний і національний склад підприємницького прошарку в Україні в останній третині XIX – на початку XX ст. / Т. М. Ніколаєва // Проблеми історії України XIX – початку XX ст. – 2007. – Вип. 14. – С. 285–292; *Тимофіїв М.* Жиди і народне господарство України / М. Тимофіїв // Хліборобська Україна. Кн. 4. – 1922–1923. – С. 237–299; *Чумак М. М.* Етнічний склад купецтва Лівобережної України у другій половині XIX – на початку XX ст. / М. М. Чумак // Вісник Луганського національного університету ім. Т. Шевченка. – 2010. – № 19. – С. 237–242; *Шевченко В.* Приватне банкірське підприємництво в Одесі (XIX – початок XX ст.) : моногр. / В. В. Шевченко ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К., 2010. – 266 с., іл.

²⁰¹ *Берестень О. Є.* Суспільно-політична та культурно-просвітницька діяльність німецьких і менонітських колоністів Півдня України (1905–1914 рр.) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.01 / О. Є. Берестень. – Дніпропетровськ, 2006. – 21 с.; *Борейко О. М.* Єврейське шкільництво Волині в контексті полілогу культур (др. пол. XIX – поч. XX ст.) / О. М. Борейко // Вісник Житомирського державного університету ім. І. Франка. – 2004. – № 19. – С. 63–66; *Буравський О. А.* Громадська діяльність польської інтелігенції Волині, її внесок в українську і європейську науку у другій половині XIX – на початку XX ст. / О. А. Буравський // Українська полоністика. – 2004. – Вип. 1. – С. 10–17; *Курінна Т.* З витоків благодійності й освіти єврейських громад в Україні у XIX – на початку XX ст. / Курінна Т. // Проблеми історії України XIX – початку XX ст. – 2006. – Вип. XI. – С. 257–267; *Поліщук Ю.* Освіта німецьких колоністів Правобережної України в кінці XVIII – на початку XX століття в політико-правовому полі російського царизму / Ю. Поліщук // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень. – 2008. – Вип. 40. – С. 298–314; *Потапенко М. В.* Польська національна освіта у Наддніпрянській Україні в добу Центральної Ради (березень 1917 – квітень 1918 рр.) / М. В. Потапенко // Література та культура Полісся. – 2009. – Вип. 56. URL: http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/Ltkp/2009_56/Statti/21.html; *Шип Н. А.* Інтелігенція на Україні (XIX в.) : іст.-соціол. очерк / Н. А. Шип ; отв. ред. В. Г. Сарбей ; АН УССР ; Ін-т іст. України. – К. : Наук. думка, 1991. – 172 с.

Н. Кона, В. Майснера, А. Міндліна, Н. Мірошніченка, І. Монолатія, І. Погребинської, Ю. Поліщука та ін.²⁰² Порівняльний аналіз основних тенденцій етнополітики імперських урядів в Україні здійснили Ю. Левенець і Н. Макаренко²⁰³. Важливими у цьому контексті є також праці І. Задерейчука, Б. Речистера, Г. Турченка, В. Хітерер, І. Яшунського та інших вчених, де відображено становище національних меншин України, зокрема єврейської, німецької й польської, в роки Першої світової війни²⁰⁴. Автори висновують,

²⁰² Гаухман М. В. Російська національна політика щодо єврейського питання в Правобережній Україні (1905–1914 рр.) / М. В. Гаухман // Вісник Луганського національного університету ім. Т. Шевченка. – 2010. – № 19. – С. 164–175; Дмитренко О. Політика царського уряду і радянської влади щодо німецької національної меншини / О. Дмитренко, Н. Мірошніченко // Німецькі поселенці в Україні... – С. 254–260; Дякин В. С. Национальный вопрос во внутренней политике царизма (XIX – начало XX вв.) / В. С. Дякин. – Санкт-Петербург : ЛИСС, 1998. – 1004 с.; Западные окраины Российской империи / ред. М. Долбилов, А. Миллер. – Москва : Новое лит. обозрение, 2006. – 608 с.; ил.; Кармазіна М. Європейське тло російської антиєврейської політики (кінець XVIII – XIX ст.) / М. Кармазіна, С. Кальян // Пробл. історії України: факти, судження, пошуки. – 2007. – Вип. 16, ч. 1. – С. 61–74; Кармазіна М. Ресурсний потенціал єврейської общини (1850–1870 роки) / М. Кармазіна, С. Кальян // Політ. менеджмент. – 2007. – № 4. – С. 153–167; Кон Н. Благословение на геноцид. Миф о всемирном заговоре евреев и «Протоколах сионских мудрецов» / Н. Кон ; пер. с англ. С. С. Бычкова ; общая ред. и послесл. Т. А. Карасовой и Д. А. Черныховского. – Москва : Прогресс, 1990. URL: <http://www.lib.ru/POLITOLOG/nkon.txt>; Майснер В. Исторический путь немцев в Украине / В. Майснер // Німецькі поселенці в Україні... – С. 85–91; Міндлін А. Плеве и евреи / А. Міндлін // Параллели. – 2002. – № 1. URL: <http://amindlin.narod.ru/>; Монолатій І. С. Інші свої. Політична участь етнічних акторів пізногабсбурзьких Галичини і Буковини : моногр. / І. С. Монолатій. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2012. – 432 с.; Погребінська І. М. Правове та економічне становище євреїв в Україні (кінець XIX – початок XX ст.) / І. М. Погребінська // Український історичний журнал. – 1996. – № 4. – С. 124–132; Поліщук Ю. М. Національні меншини Правобережної України в політико-правовому полі Російської імперії в кінці XVIII – на початку XX століття: аналіз джерельної бази / Ю. М. Поліщук // Лілея. – 2008. – Вип. 17. – С. 116–131.

²⁰³ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект / М. Панчук, В. Войналович, О. Галенко та ін. ; редкол. І. Ф. Курає (голов. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т політ. і етнонац. досліджень. – К., 2000. – С. 21–28.

²⁰⁴ Бахтуріна Ю. Політика Російської імперії в Східній Галичині в роки Першої світової війни / Ю. Бахтуріна. – Москва : АИРО-XX, 2000. – 264 с.; Задерейчук І. П. Становище німецької школи в роки Першої світової війни на півдні України / І. П. Задерейчук // Наукові праці історичного факультету Запорізького державного університету. – 2005. – Вип. XIX. – С. 165–168; Лазарович Н. В. Политико-правовое положение национальных меньшинств Украины в условиях Первой мировой войны / Н. В. Лазарович // Вестник ВЭГУ. – 2012. – № 6 (62). – С. 151–156; Речистер Б. К истории антисемитизма. Разгром галицких евреев в годы Первой мировой войны / Б. Речистер // Єврейська історія та культура в країнах Центральної та Східної Європи – єврейська історія та культура кінця XIX – початку XX ст. : матеріали X Міжнар. наук. конф. URL: <http://www.judaica.kiev.ua/Conference/Conf2002/Conf18-02.htm>; Турченко Г. Ф. Особливості етносоціальних змін у південноукраїнському регіоні в 1914–1917 рр. / Г. Ф. Турченко // Державна етнонаціональна політика: правовий та культурологічний аспекти в умовах Півдня України : зб. наук. праць V Всеукр. наук.-практ. конф., 2–3 жовт. 2003 р. / ред. кол. : В. О. Котигоренко (співголова), М. В. Дедков (співголова), Н. В. Деркач (співголова) та ін. – Запоріжжя : Облдержадміністрація ; ЗНТУ ; Сімферополь : Доля, 2003. – С. 135–140; Хітерер В. К истории еврейского населения Галиции и Буковины накануне и в годы Первой мировой войны / В. Хітерер // Євреї в Україні: історія, культура, традиції : зб. наук.-публіц. статей. – К., 1997. – С. 78–90; Яшунський І. Российское еврейство и мировая война / И.

що війна істотно загострила становище національних меншин, негативно вплинула на їхній економічний добробут, призвела до зростання антиімперських настроїв.

Серед наукових праць третьої групи дослідження, яка охоплює питання нормотворчого та інституційного забезпечення громадянських прав і свобод, умов етнокультурної самобутності та політичного розвитку національних меншин у добу Української революції, комплексне вивчення проблеми відсутнє. Окремі її аспекти представлені в низці монографій та статей. Передусім ідеться про згадані теоретичні засади етнополітики, розроблені в публікаціях і документах революційної доби та в працях пізнішого часу таких українських діячів, як М. Грушевський, В. Винниченко, П. Скоропадський, С. Петлюра, Д. Дорошенко, П. Христюк, М. Шаповал та ін.

Загальний аналіз проблем, окреслених назвою третьої групи, здебільшого відображено в монографії В. Устименка²⁰⁵, в якій основну увагу зосереджено на розгляді динаміки етнотемографічних процесів, змінах у правовому становищі, участі представників національних меншин у громадсько-політичному та духовно-культурному житті України, можливостях задоволення їхніх прав і потреб. Проте, розглядаючи етнополітику Центральної Ради, Гетьманату та Директорії, автор поминув увагою перебіг етнополітичних процесів на території ЗУНР. У подібному ключі означені проблеми висвітлено в статтях В. Гусева, С. Кота, В. Нестеренка, В. Солдатенка та ін.²⁰⁶ Низка авторів присвятила свої дослідження становищу неукраїнського населення та основним тенденціям етнополітики органів влади

Яшунський ; предисл. В. Кельнера ; послесл. Г. Абрамовича. – Москва, 1999. URL: <http://www.jewish-heritage.org/kelner.htm#k1>

²⁰⁵ Устименко В. М. Етнополітична політика як фактор державотворення в Україні (1917–1920 рр.) / В. М. Устименко ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Ін-т іст. України, 2010. – 144 с.

²⁰⁶ Гусев В. Національні меншини в планах розбудови української держави (доба Центральної Ради, Гетьманщини, Директорії) / В. Гусев // Розбудова держави. – 1993. – № 12. – С. 27–33; Кот С. Олександр Шульгин та формування міжнаціональної політики УНР / С. Кот // Наукові записки Інституту політичних і етнополітичних досліджень. – 1999. – Вип. 8. – С. 116–125; Нестеренко В. А. Національна політика українських урядів у світлі конфліктологічної парадигми (1917–1920 рр.) / В. А. Нестеренко // Формування та діяльність українських національних урядів періоду української революції 1917–1921 рр. : матеріали Всеукр. наук. конф., (Кам'янець-Подільський, 6–7 груд. 2007 р.) / ред. кол. : В. А. Смолій (співголова), О. М. Завальнюк (співголова), О. П. Реєнт та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. – Кам'янець-Подільський : Оіюм, 2008. – С. 179–189; Солдатенко В. Етнополітичні чинники і проблема національних меншин у концепції і практичному досвіді Української революції (1917–1920 рр.) / В. Ф. Солдатенко // Збірник наукових праць Науково-дослідного інституту українознавства. – 2008. – Т. XIX. – С. 351–365; Солдатенко В. Українська революція і етнополітичні відносини: Проблеми дослідження / В. Солдатенко // Наукові записки Інституту політичних і етнополітичних досліджень. – 1999. – Вип. 8. – С. 3–20.

окремих державних формацій періоду Української революції – Центральної Ради²⁰⁷, Гетьманату²⁰⁸, Директорії²⁰⁹, ЗУНР²¹⁰.

Проблеми забезпечення умов етнокультурного та політичного розвитку іноетнічного населення простежено в публікаціях В. Верстюка та В. Сиволапова²¹¹, які, зокрема, з'ясували механізми національного представництва в органах української влади, О. Войналовича і Н. Ставицької²¹² – державну національно-культурну й освітню політику щодо

²⁰⁷ Глуценко К. В. Деякі аспекти забезпечення прав національних меншин у період відродження української державності в 1917–1918 рр. (Центральна Рада) / К. В. Глуценко // Збірник наукових праць Науково-дослідного інституту українознавства. – 2005. – Т. VI. – С. 366–371; Гомотюк О. Конституційні та інституційні гарантії прав національних меншин в УНР / О. Гомотюк, Є. Паньків // Українська наука: минуле, сучасне, майбутнє : щорічник. – Тернопіль, 1999. – С. 152–155; Горбань Т. Етнополітика Української Центральної Ради / Т. Горбань // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень. – 1999. – Вип. 8. – С. 30–36; Макаренко Н. Проблема політико-правового становища національних меншин в УНР (1917–1918 рр.): за матеріалами періодичної преси / Н. Макаренко // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень. – 1999. – Вип. 8. – С. 80–85; Макаренко Т. П. Політика Української Центральної Ради щодо національних меншин (березень 1917 – квітень 1918 рр.) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.01 / Т. П. Макаренко. – Бердянськ, 2008. – 21 с.; Устименко В. М. Формування правничої бази для регулювання міжетнічних відносин у період Української Центральної Ради / В. М. Устименко // Український історичний журнал. – 2012. – № 1. – С. 79–88.

²⁰⁸ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 77–79; Пиріг Р. Національна політика Української гетьманської держави (квітень–грудень 1918 р.) / Р. Я. Пиріг // Національне питання в Україні XX – початку XXI ст. : іст. нарис... – С. 127–135; Устименко В. М. Етнополітичні процеси в Українській Державі 1918 року / В. М. Устименко // Гетьманат Павла Скоропадського: історія, постаті, контрверсії: матеріали Всеукр. наук. конф., 19–20 трав. 2008 р. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2008. – С. 267–275.

²⁰⁹ Гошуляк А. До питання про національну політику УНР доби Директорії / А. Гошуляк // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень. – 1999. – Вип. 8. – С. 110–115; Гунчак Т. Симон Петлюра та євреї / Т. Гунчак. – К. : Либідь, 1993. – 48 с.; Лозовий В. Національна політика Директорії УНР / В. Лозовий // Центральна Рада і український державотворчий процес (до 80-річчя створення Центральної Ради) : матеріали наук. конф., 20 берез. 1997 р. : у 2 ч. Ч. 1 / НАН України; Ін-т іст. України. – К., 1997. – С. 106–115; Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 87–109.

²¹⁰ Величкий В. Національно-культурна політика ЗУНР у контексті українсько-польських відносин (1918–1919). *Українська історична наука на порозі XXI ст.* : доп. та повідомл. Міжнар. наук. конгресу, (Чернівці, 16–18 трав. 2000 р.). Т. 2. Чернівці, 2001. С. 266–270; Карпенко О. Національна політика ЗУНР / О. Карпенко, Н. Калатівська // Міжнар. наук. конф., присвячена 75-річчю ЗУНР. – Івано-Франківськ, 1991. – С. 58–60; Котляр Ю. В. Етнонаціональні питання в Західно-Українській Народній Республіці. *Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність*. 2009. Вип. 18. С. 175–180; Чехович В. Національна політика уряду ЗУНР. *Мала енциклопедія етнодержавознавства...* С. 325–326.

²¹¹ Верстюк В. Ф. Склад і структура Української Центральної Ради / В. Ф. Верстюк // Проблеми вивчення історії української революції. 1917–1921 рр. – 2009. – Вип. 4. – С. 5–30; Сиволапов В. О. Питання кількісного представництва національних меншин у Центральній Раді (травень – липень 1917 р.) / В. О. Сиволапов // Історичні записки. – 2008. – Вип. 20, ч. 1. URL: http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Istz/2008_20/sivolapov.pdf.

²¹² Войналович О. Державна політика Центральної Ради у шкільній освіті для національних меншин / О. Войналович // Історія України: маловідомі імена, події, факти. – 1999. – Вип. 7. – С. 198–202; Ставицька Н. Державна національно-культурна політика серед національних

національних меншин, О. Кудлай і Т. Макаренко²¹³ – діяльність Генерального секретарства міжнародних справ УНР та ін.

Важливою сторінкою Української революції було ухвалення Закону про національно-персональну автономію, який став першою у світовій практиці спробою не лише законодавчо забезпечити права національних меншин, а й ввести їх у загальні конституційні рамки держави. Серед ідеологів та розробників, котрі в своїх працях прагнули обґрунтувати ідею національно-персональної автономії, варто назвати О. Бауера, М. Грушевського, М. Драгоманова, В. Жаботинського, К. Кульчицького (Мазовецького), К. Реннера, І. Франка²¹⁴. Так, М. Драгоманов виступав за те, щоб національні меншини, які проживали в Україні, отримали не лише рівні громадянські права, а й культурну автономію²¹⁵, зокрема право на офіційний статус рідної мови та національну школу.

Загальну характеристику ідеї національно-персональної автономії та її реалізації подано в дослідженнях І. Варзара, Я. Верменича, М. Гона, В. Гусева, С. Гольдельмана, Я. Лазура, Е. Львової, І. Нам, А. Осіпова, І. Погребинської, В. Устименка та ін.²¹⁶ Зокрема, визначний діяч української єврейської громади

меншин в добу Української революції / Н. Ставицька // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень. – 1999. – Вип. 9. – С. 86–90.

²¹³ Кудлай О. Б. Створення та діяльність народного міністерства міжнародних справ Української Народної Республіки (червень 1917 – квітень 1918 рр.) / О. Б. Кудлай ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К., 2008. – 116 с.; Макаренко Т. П. Діяльність Генерального секретарства (міністерства) з міжнародних (міжнародних) справ УНР / Т. П. Макаренко // Проблеми історії України XIX – початку XX ст. – 2005. – Вип. 10. – С. 168–174.

²¹⁴ Бауер О. Національний вояр і соціаль-демократія...; Грушевський М. Народностям України... – С. 103–105; Драгоманов М. П. Великорусській интернаціональ и польско-українській вояр / М. П. Драгоманов. – Казань : Типо-літографія Окружного штаба, 1906. – 135 с.; Жаботинський В. Non multum, sed multa // Вибрані статті з національного питання / В. Жаботинський ; пер., вступн. ст., прим. та комент. І. Клейнера. – К. : Республ. асоц. українознавців, 1991. – С. 40–44; Кульчицькій (Мазовецькій) К. Автономія и федерация...; Синоптикусъ [Реннер К.]. Государство и нація...; Стаття М. С. Грушевського «Українці»... – С. 18–20; Франко І. Свобода і автономія // Твори в 50-ти т. Т. 45 : Філософські праці / І. Франко ; за ред. В. Ю. Євдокименка. – К. : Наук. думка, 1986. – С. 439–447; Шпрингер Р. [Реннер К.]. Национальная проблема...

²¹⁵ Цитовано за: Лисяк-Рудницький І. Историчні есе : у 2 т. Т. 1... – С. 380.

²¹⁶ Варзар І. Федералізм в Україні (проблеми національно-персональної автономії) / І. Варзар // Мала енциклопедія етнодержавознавства... – С. 643–644; Верменич Я. В. Національно-персональна автономія / Я. В. Верменич // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 7... – С. 348; Гон М. Національно-персональна автономія у стратегії державного будівництва: українсько-польський досвід 1918–1923 рр. / М. Гон // Людина і політика. – 2004. – № 1. – С. 59–67; Гусев В. Закон Центральної Ради «Про персонально-національну автономію»: передумови, історія прийняття та наслідки / В. Гусев // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень. – 1999. – Вип. 8. – С. 72–79; Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія...; Лазур Я. В. Правове регулювання національно-культурної автономії: світовий та вітчизняний досвід : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.02 / Я. В. Лазур. – К., 2006. – 19 с.; Львова Э. Национально-персональная автономия: идея и воплощение / Э. Львова, И. Нам, Н. Наумова // Политические исследования. – 1993. – № 2. – С. 129–135; Нам І.

С. Гольдельман, порівнюючи зорганізовану на території УНР Єврейську національну автономію з «блискучою кометою», яка «засвітила на жидівському небі й зникла без сліду», зазначає: «Жидівська національна автономія і Українська національна революція явилися на світ як сіямські близнята. З упадком самостійної української держави прийшов автоматично кінець жидівській автономії»²¹⁷.

У низці праць дослідники висвітлили окремі аспекти проблеми. Так, К. Оніщенко, І. Погребинська, І. Чуркіна та інші науковці²¹⁸ простежили витoki і розвиток ідеї національно-персональної автономії в українському й європейському контексті; І. Барталь, В. Гусев, В. Кривенький, Л. Ладига, С. Тютюкін, В. Шелохаєв та інші вчені²¹⁹ – ставлення до національно-персональної автономії політичних партій і громадських діячів; Д. Дорошенко, О. Мироненко, Н. Снісаренко, І. Шехтман²²⁰ – процес обговорення та ухвалення Закону про національно-персональну автономію в Центральній Раді.

Національно-персональна (культурна) автономія в історії та сучасності / І. Нам // Етнічні меншини Східної та Центральної Європи... – С. 138–148; *Осипов А.* Національно-культурная автономия. Идея и реализация. Эстонский опыт / А. Осипов, И. Никифоров. – Таллин, 2008. – 69 с.; *Погребинська І.* Автономізм у політичному просторі східноєвропейського єврейства / І. М. Погребинська // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень. – 2008. – Вип. 40. – С. 352–362; *Устименко В.* Національно-персональна автономія: теорія, історія і практика / В. М. Устименко // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень. – 1998. – Вип. 5. – С. 104–113; *Goldelman S. I.* Jewish national autonomy in Ukraine. 1917–1920 / S. I. Goldelman. – Chicago, 1968. – 130 p.

²¹⁷ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 134.

²¹⁸ Оніщенко К. О. Витoki та перші спроби застосування інституту національно-культурної автономії / К. О. Оніщенко // Держава і право. – 2009. – Вип. 44. – С. 708–715; *Погребинська І.* Єврейська національна автономія та діяльність Національного Секретаріату в Україні (1918–1919 рр.) / І. М. Погребинська // Єврейська історія та культура в країнах Центральної та Східної Європи – єврейська історія та культура кінця XIX – початку XX ст. : матеріали X Міжнар. наук. конф. URL: <http://www.judaica.kiev.ua/Conference/Conf2002/Conf16-02.htm>; *Чуркіна І. В.* Программы культурно-национальной автономии: создание и варианты / И. В. Чуркина // Вопросы истории. – 1999. – № 4–5. – С. 70–81.

²¹⁹ *Барталь І.* Автономія, автономізм, «диаспоризм» / І. Барталь // Барнаві Э. Евреи и XX век... – С. 21–32; *Гусев В.* До питання про національну програму Бунду (1897–1917 рр.): Від громадянської рівноправності євреїв до культурно-національної автономії / В. І. Гусев // Доля єврейської духовної та матеріальної спадщини в XX столітті : матеріали IX Міжнар. наук. конф., 28–30 серп. 2001 р. – К., 2002. – С. 19–29. URL: <http://www.judaica.kiev.ua/Conference/Conf4.htm>; *Кривенький В. В.* Национальные партии России / В. В. Кривенький, Н. Д. Постников, М. И. Смирнова // Политические партии России: история и современность / под ред. проф. А. И. Зевелева, проф. Ю. П. Свириденко, проф. В. В. Шелохаева. – Москва : РОССПЭН, 2000. – С. 260–298; *Ладига Л. І.* Національні питання в Україні у програмах партій та роботах громадських діячів (90-х рр. XIX ст. – 20-х рр. XX ст.) / Л. І. Ладига // Вісник Луганського національного університету ім. Т. Шевченка. – 2010. – № 19. – С. 184–192; *Тютюкін С. В.* Меньшевики / С. В. Тютюкін // Политические партии России... – С. 227–242; *Шелохаєв В. В.* Кадеты / В. В. Шелохаєв // Политические партии России. – С. 151–168.

²²⁰ *Дорошенко Д.* Історія України 1917–1923 : у 2 т. Т. 1 : Доба Центральної Ради / Д. Дорошенко. – Ужгород, 1932. – С. 273–276; *Мироненко О.* Національні союзи в УНР / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства... – С. 337–338; *Снісаренко Н.* Національно-персональна

Характеризуючи названий закон, не всі дослідники оцінювали його позитивно. Наприклад, до критиків основних положень закону належали Д. Дорошенко та О. Копиленко, причому з протилежних позицій. Перший висловлював зауваження з приводу того, що закон «утворював якусь державу в державі»²²¹, а другий, що нібито він вказував на «другосортне»²²², залежне становище національних меншин.

Надзвичайно складною для вивчення є проблема єврейських погромів, спричинених сукупністю історичних стереотипів, соціально-економічних суперечностей та антагонізмів. Наявні дослідження означеного явища мають широкий діапазон: від повного заперечення участі українців у погромному русі до намагання цілкомити перекласти провини за антисемітські експеси на учасників українського національно-визвольного табору. Правда ж полягає в тому, що до єврейських погромів вдавалися представники всіх влад і політичних сил, які діяли в Україні впродовж 1917–1921 рр. Відповідно означені події необхідно розглядати у контексті непростих об'єктивних обставин, що склалися в одному з найбільш критичних періодів української історії.

Серед досліджень, в яких відносно комплексно та об'єктивно проаналізовано антисемітський погромний рух, варто назвати праці Т. Гунчака, С. Гусева-Оренбурзького, В. Іваниса, В. Сергійчука, І. Чериковера, О. Шульгина та ін.²²³ Автори більшості з них свої твердження ілюстрували

автономія / Н. Снісаренко // Мала енциклопедія етнодержавознавства... – С. 338–339; *Шехтман И. Б.* Еврейская общественность на Украине (1917–1919 гг.) / И. Б. Шехтман // Книга о русском еврействе... – С. 22–43.

²²¹ *Дорошенко Д.* Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 270.

²²² *Копиленко О. Л.* «Сто днів» Центральної Ради / О. Л. Копиленко. – К. : Україна, 1992. – С. 144–145.

²²³ *Гунчак Т.* Симон Петлюра та євреї... – 48 с.; *Гусев-Оренбургский С. И.* Багровая книга. Погромы 1919–1920 гг. на Украине / С. И. Гусев-Оренбургский. – Нью-Йорк : Ладога, 1983. – 252 с.; *Іванис В.* Симон Петлюра – Президент України. 1879–1926 / В. Іванис. – Торонто : Накладом «5-ї станиці Союзу бувших укр. вояків», 1952. – С. 134–214; *Сергійчук В.* Погроми в Україні. 1914–1920. Від штучних стереотипів до гіркої правди, приховуваної в радянських архівах / В. Сергійчук ; вступ. ст. В. Михальчука. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 1998. – 543 с.; *Сергійчук В.* Симон Петлюра і єврейство / В. Сергійчук. – [вид. 2-ге, допов.]. – К. : ПП Сергійчук М. І., 2006. – 152 с.; *Сергійчук В.* Уся правда про єврейські погроми: Мовою невідомих документів і матеріалів / В. Сергійчук ; Ін-т дослідж. модерної історії України ; Фондація ім. С. Петлюри. – К. : Козаки, 1996. – 122 с.; *Украина. Евреи Украины 1914–1920 гг. Электронная еврейская энциклопедия.* URL: <http://www.eleven.co.il/article/15410> (дата обращения: 12.01.2011); *Чериковер И.* Антисемитизм и погромы на Украине 1917–1918 гг. (К истории украинско-еврейских отношений) / И. Чериковер ; вступ. ст. С. М. Дубнова. – Берлин : Ostjüdisches historisches archiv, 1923. – 335 с.; *Шульгин О.* Україна і червоний жах: Погроми в Україні / О. Шульгин ; пер. з фр. О. Леонтович та М. Мулової-Войтовецької ; за ред. Н. Пазуняка. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2001. – 104 с.; *Hunczak T.* Symon Petliura and the Jews: A Reappraisal / T. Hunczak. – Toronto-Munich : Ukrainian Historical Ass'n, 1985. – 61 p.; *Shoulguin A.* The Problems of the Ukraine: Ethnic Question, National Culture, Economic Life, Will of the People / A.

значною кількістю раніш невідомих архівних документів, які дають змогу з'ясувати причини, наслідки та імена винуватців трагічних подій означеного хронотопу.

У ряді праць висвітлено окремі аспекти антисемітського руху: погроми в Російській імперії²²⁴, злочини, вчинені деморалізованими солдатами російської армії в 1917 р.²²⁵, повстанськими загонами²²⁶, частинами Армії УНР²²⁷, Добровольчої армії²²⁸, польського війська²²⁹, Червоної армії²³⁰ тощо.

Shoulguin. – London : Ukrainian Press Bureau, 1919. – 34 p.; The Jewish pogroms in Ukraine / I. Bachynskyi, A. Margolin, M. Wishnitzer, I. Zangwill. – Washington, 1919. – 24 p. – Friends of Ukraine (U.S.).

²²⁴ Гаухман М. В. Російська національна політика щодо єврейського питання... – С. 167–168; Д. П. Погроми в Росії / Д. П. // Еврейская энциклопедия Брокгауза и Ефрона : в 16 т. Т. 12. – Санкт-Петербург : Изд-во Ф. А. Брокгауз и И. А. Ефрон, 1912. – С. 611–622; Кон Н. Благословение на геноцид / Н. Кон // Карта. – Б. д. – № 28–29. – С. 89–95; Миндлин А. Плеве и евреи...; Р. М. Жиди... – С. 672; Хитерер В. Еврейские погромы и самооборона в Российской империи / В. Хитерер // Еврейская история та культура в країнах Центральної та Східної Європи – єврейська історія та культура кінця XIX – початку XX ст. : матеріали X Міжнар. наук. конф. URL: <http://www.judaica.kiev.ua/Conference/Conf2002/Conf20-02.htm>; Хитерер В. Еврейские погромы на Украине в октябре 1905 г. / В. Хитерер. URL: <http://www.jewish-heritage.org/prep52.htm>; Шульгин В. «Что нам в них не нравится...»; Об антисемитизме в России / В. В. Шульгин. – Москва : Рус. кн., 1994. – 448 с.

²²⁵ Гриневич В. Національне військове питання в діяльності союзу євреїв-воїнів КВО (липень 1917 – січень 1918 рр.) / В. Гриневич, Л. Гриневич. – К., 2001. – 150 с.; Полетика Н. Воспоминания / Н. Полетика. URL: <http://lib.ru/metnary/poletika/wospoinaiya.txt>; Хитерер В. Погромы, вчинені частинами російської армії в Галичині / В. Хитерер. URL: http://holocaust-ukraine.net/ru/razdel_iii.htm.

²²⁶ Савченко В. Авантюристы гражданской войны: Историческое расследование / В. А. Савченко. – Харьков : Фолио, 2000. – 368 с.

²²⁷ Кедровський В. Хто спричинив Проксурівський погром / В. Кедровський // За державність: Матеріали до історії Війська Українського. Зб. 11. – Торонто, 1966. – С. 199–203; Кульчицький Ю. Симон Петлора і погроми / Ю. Кульчицький // Симон Петлора : зб. студійно-наук. конф. в Парижі (трав. 1976) : статті, замітки, матеріали / за ред. В. Косика. – Мюнхен–Париж : Укр. вільний ун-т, 1980. – С. 137–159.

²²⁸ Будницький О. В чужом піру похмелье (Євреї та русская революция) / О. Будницький // Вестник Еврейского университета в Москве. – 1996. – № 3. URL: <http://www.jewish-heritage.org/ve13a2r.htm>; Гольденвейзер А. А. Из киевских воспоминаний (1917–1921 гг.) / А. А. Гольденвейзер // Архив Русской революции. – Т. 6. – Берлин (Германия), 1991. – С. 161–303; Козерод О. Білий рух і євреї / О. Козерод. URL: http://holocaust-ukraine.net/ru/razdel_iii.htm; Шехтман И. Б. Погромы Добровольческой армии на Украине (К истории антисемитизма на Украине в 1919–1920 гг.) / И. Б. Шехтман ; вступ. ст. И. М. Чериковера. – Берлин : Восточно-еврейский иср. архив, 1932. – 386+[4] с.; Штиф Н. Погромы на Украине (Период Добровольческой армии) / Н. Штиф. – Берлин : Изд-во Восток, 1922. – 96 с.

²²⁹ Косан С. Євреї в Західно-Українській Народній Республіці. *Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність*. 2009. Вип. 18. С. 194; Погребинська І. Погроми в Польщі, Галичині та українське єврейство. *Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень*. 2000. Вип. 10. С. 167–179; Радевич-Винницький Я. До історії українсько-єврейських відносин (згадки про єврейську долю у «Кривавій Книзі» екзильного уряду ЗУНР). *Єврейська історія і культура в Україні* : матеріали конф., (Київ, 8–9 груд. 1994 р.). URL: <http://www.jewish-heritage.org/eu94a45r.htm> (дата звернення: 12.01.2013).

²³⁰ Каган В. Свидетельства созерцателя / В. Каган // Континент. – 1983. – № 36. – С. 370–375. URL: <http://www.machanaim.co.il/surround/vkagan/art1.html>; Кац А. Евреи. Христианство.

Дані про причини і передумови єврейських погромів відображено в працях О. Брика, О. Будницького, Т. Гунчака, І. Мазепи, В. Сергійчука, Дж. Франкеля, П. Христоюка, І. Чериковера, О. Шульгина, Я. Грицака та ін.²³¹ Більшість із дослідників погоджувалася, що головною причиною погромного руху була анархія, спричинена агресією російських більшовиків.

Наслідки погромів були страхітливими, однак підсумкові, систематизовані дані кількості актів насильства проти єврейського населення та їхніх жертв історики поки не спроможні назвати. Йдеться лише про приблизні цифри, які різняться між собою дуже істотно. Загальний аналіз окресленої проблеми відображено в працях О. Будницького, В. і Л. Гриневичів, С. Гусева-Оренбурзького, П. Джонсона, Г. Костирченка, С. Кульчицького, З. Островського, В. Савченка, В. Солдатенка, Д. Тарасюка, В. Енгеля та ін.²³²

Россия / А. Кац. URL: http://ok.zhitinsky.spb.ru/library/katz/trakta_c.htm; *Присяжный Н. С.* Первая Конная армия на польском фронте в 1920 году / Н. С. Присяжный. – Ростов-на-Дону: Изд-во Ростовского ун-та, 1992. – 64 с.

²³¹ *Брик О.* Українсько-єврейські взаємовідносини... – С. 107, 163–164, 167, 198; *Будницький О.* Крушення імперії і раскол російського єврейства (1917–1920) / О. Будницький // Доля єврейських громад центральної та східної Європи в першій половині ХХ століття : матеріали ХІ Міжнар. наук. конф., 26–28 серп. 2003 р. – К., 2004. URL: <http://www.judaica.kiev.ua/Conference/Conf2003/04.htm>; *Винниченко В.* Відродження нації... Ч. III... – С. 187, 363–366; *Гунчак Т.* Симон Петлюра та євреї... – С. 13–15; *Гусев-Оренбургский С. И.* Багровая книга...; *Котиленко О.* Держава і право України... – С. 162; *Кульчицький Ю.* Симон Петлюра і погроми... – С. 151; *Лозовий В.* Національна політика Директорії УНР... – С. 109–110; *Мазепа І.* Україна в огні й бурі революції... – С. 96–99, 100–101; *Полетика Н.* Воспоминания...; *Попович М. В.* Нарис історії культури України / М. В. Попович. – К. : АртЕк, 1998. – С. 569; *Рафес М. Г.* Два года революции на Украине... – С. 164; *Сергійчук В.* Симон Петлюра і єврейство... – С. 41, 43, 47–49; *Субтельний О.* Україна: історія... – С. 314, 318; *Тима П.* Діалоги порозуміння. Українсько-єврейські взаємини / П. Тима, І. Хруслінська. – К. : Дух і літера, 2011. – С. 78; *Украина. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...; Франкель Дж.* Российская империя и Советский Союз / Дж. Франкель // Барнави Э. Евреи и ХХ век... – С. 514–515; *Христюк П.* Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. IV... – С. 105–107, 114, 164; *Чериковер И.* Антисемитизм і погроми на Україні... – С. 25–27, 110, 115; *Шульгин О.* Україна і червоний жак... – С. 25, 42–45, 47–49, 66; *Ярослав Грицак:* «Вміння відрізнити юдофобію від антисемітизму дає нам ключ до розуміння української специфіки» / Я. Грицак, І. Хруслінська // *Український журнал.* – 2009. – № 10. – С. 32–33.

²³² *Будницький О. В.* Российские евреи между красными и белыми (1917–1920) / О. В. Будницький. – М. : РОССПЭН, 2005. – С. 7; *Гриневич Л.* Євреї в Україні... – С. 80; *Гусев-Оренбургский С. И.* Багровая книга... – С. 14; *Джонсон П.* Популярная история евреев... – С. 513; *Костирченко Г. В.* Тайная политика Сталина: власть и антисемитизм / Г. В. Костирченко. – Москва : Междунар. отношения, 2003. – С. 56–57; *Кульчицький С. В.* Антисемітизм в Україні / С. В. Кульчицький // *Енциклопедія історії України* : у 10 т. Т. 1 : А – В... – С. 96; *Ларин Ю.* Евреи и антисемитизм в СССР / Ю. Ларин. – Москва–Ленинград : Гос. изд-во, 1929. – С. 55; *Островский З. С.* Еврейские погромы 1918–1921 / З. С. Островский. – Москва : Школа и Кн., 1926. – С. 74; *Савченко В. А.* Симон Петлюра / В. А. Савченко ; худож.-оформ. Л. Д. Киркач-Осипова. – Харьков : Фолио, 2006. – С. 407; *Солдатенко В. Ф.* Єврейські погроми в УНР... – Вип. 10. – С. 6; *Тарасюк Д.* Без вини виноватые (Еврейские погромы в годы Гражданской войны в России) / Д. Тарасюк // *Карга.* – Б. д. – № 28–29. – С. 88; *Энгель В. В.* Курс лекций по истории евреев в России / В. В. Энгель. URL: <http://jhistory.nfurman.com/russ/russ001-13.htm>.

Істотною проблемою для встановлення справжніх наслідків погромного руху становлять гіпертрофікація його розмірів* та численні провокації і фальсифікації дійсного стану речей, вчинені на території України прихильниками більшовицького і білогвардійського режимів для того, щоб, з одного боку, дискредитувати українську владу перед західними країнами, які сприймали антисемітську тему надзвичайно чутливо, а з іншого – перекинути власну вину на супротивника. Інформація про такі факти міститься у працях О. Брика, С. Гольдельмана, Е. Райса, В. Сергійчука, І. Чериковера, О. Шульгина²³³ та ін.

Особливих успіхів у дискредитації українського руху та його очільників досягнули російські більшовики, котрі, завоювавши Україну, отримали практично безмежні можливості для підміни понять. Серед перших тем, підданих фальсифікації, значну увагу було приділено українсько-єврейським відносинам періоду революції 1917–1921 рр. Чого варте лише більшовицьке «редагування» книжки С. Гусева-Оренбурзького «Багряна книга. Погроми 1919–1920 рр. в Україні». У передмові до неї Р. Бронская зазначала, що на її прикладі «...можна написати цілу дисертацію про роботу більшовицької цензури над текстом друкованого твору. Там, де справа стосується участі в погромах радянських військ, вилучені шматки і навіть цілі глави. Так, наприклад, майже цілком вилучена трагічна глава про погромну діяльність більшовиків у Росаві. І, якщо в «Багряній книзі» автор неодноразово наголошував, що на кривавому погромному плацдармі одночасно діяли чотири різні групи, одна з яких – «радянські загони», то в цій редакції [виданій більшовиками у петроградській друкарні «Пропандист». – Авт.] ви прочитаєте про «три групи»: радянські загони навіть не згадувалися»²³⁴. У такому ж ключі подано події в книзі З. Островського «Єврейські погроми. 1918–1921»²³⁵. Дійшло до того, що, описавши Глухівський погром, здійснений

---

* Той факт, що розміри погромного руху іноді перебільшувалися, відзначали О. Брик, В. Винниченко, В. Сергійчук, І. Чериковер [Див.: *Сергійчук В. Симон Петлюра і єврейство...* – С. 58; *Брик О. Українсько-єврейські взаємовідносини...* – С. 167–168, 170, 172, 178, 183, 185–186; Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2 : 10 грудня 1917 р. – 29 квітня 1918 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Наук. думка, 1997. – С. 33; *Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине 1917–1918 гг. (К истории украинско-еврейских отношений)...* – С. 53, 84].

²³³ *Брик О. Українсько-єврейські взаємовідносини...* – С. 167, 176; *Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія...* – С. 126; *Райс Е. Несправедливі обвинувачення / Е. Райс // Симон Петлюра : зб. студійно-наук. конф. в Парижі...* – С. 108; *Сергійчук В. Симон Петлюра і єврейство...* – С. 77–78, 80–81; *Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине 1917–1918 гг. (К истории украинско-еврейских отношений)...* – С. 112, 150–151; *Шульгин О. Україна і червоний жах...* – С. 48.

²³⁴ *Гусев-Оренбургский С. И. Багровая книга...* – С. VII.

²³⁵ *Островский З. С. Еврейские погромы...* – 135 с.

у березні 1918 р. більшовиками*, і навіть конкретні приклади звірств²³⁶, згаданий автор і словом не обмовився, що вони були справою рук червоноармійців.

Більш цинічними були спроби радянської влади цілковито перекласти відповідальність за єврейські погроми на керівництво УНР: наприклад, у написаній під її диктовку брошурі П. Красного «Трагедія українського єврейства...»²³⁷. Міфологема про український національний рух як про антисемітський була панівною в радянській історичній науці²³⁸. Подібних уявлень дотримуються й деякі сучасні автори²³⁹, котрі отожднюють ті події, що відбувалися на території України, з державною політикою українського уряду. Характерним прикладом може бути книга професора Єврейського університету в Єрусалимі Ш. Авінері, в якій автор заявив, що «...зі всіх національних рухів Східної Європи саме український націоналізм виділявся особливою ненавистю до всього інородного загалом і до євреїв зокрема...»²⁴⁰.

У цьому переліку також перебуває наймасштабніша антиукраїнська провокація, підготовлена більшовицькими спецслужбами, – вбивство С. Петлори та зумовлений ним судовий процес. Ці події висвітлено в працях²⁴¹ українських і закононних авторів.

Боротьбу української влади проти єврейських погромів та антисемітської пропаганди відображає значна кількість документальних матеріалів, зокрема

---

* Жажіття Глухівського погрому в своїй праці описав І. Чериковер [Див.: *Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине...* – С. 145–147].

²³⁶ *Островский З. С. Еврейские погромы...* – С. 36.

²³⁷ *Красный П. Трагедия украинского еврейства. К процессу Шварцбарда / П. Красный.* – Харьков : Гос. изд-во Украины, 1928. – 71 с.

²³⁸ Див., напр-д: *Хмель І. Петлора і петлорівщина / І. Хмель // Український історичний журнал.* – 1990. – № 3. – С. 107–119.

²³⁹ Див.: *Финкельштейн Ю. Загадка Симона Петлори или парадокс антисемитизма / Ю. Финкельштейн // Новое русское слово.* – 1995. – 1 декаб.; *Сергийчук В. Симон Петлора і єврейство...* – С. 3–97; *Кот С. Олександр Шульгин та формування міжнаціональної політики УНР...* – С. 121.

²⁴⁰ Цитовано за: *Заремба О. Єврейська культура періоду національно-визвольних змагань в Україні (1917–1920) / О. Заремба // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень.* – 2000. – Вип. 10. – С. 115.

²⁴¹ *Веденєв Д. Вбити й згнати. Загибель Симона Петлори. Обставини та загадки / Д. Веденєв.* URL: our-clio.blogspot.com/2011/.../blog-post_12.html; *Литвин С. Суд історії: Симон Петлора і петлоріана / С. Литвин.* – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2001. – С. 491–534; *Михальчук В. Вбивство С. Петлори / В. Михальчук // Український історичний журнал.* – 1997. – № 2. – С. 111–125; *Рябчук М. Спокута метафізичних провип / М. Рябчук // Ковальчик А. Пан Петлора? – Б. м. : Акта – 2011. – С. 7; Табачник Д. Вбивство Симона Петлори / Д. Табачник // Український історичний журнал.* – 1992. – № 7/8. – С. 112–123; № 9. – С. 122–128; Трагедія двох народів. Матеріали до спору між українською та російською соц.-дем. партіями з приводу убійства С. Петлори. – Прага ; К. : Вид. Закордонної делегації УСДРП, 1928. – 86 с.; *Яковлів А. Паризька Трагедія 25 травня 1926 р. (до процесу Шварцбарта) / А. Яковлів.* – Париж : Вид. Комітету оборони пам'яті С. Петлори та Комітету будови УАПЦ храму св. Симона в Парижі, 1958. – 39 с. та ін.

законів, постанов, розпоряджень, наказів, звернень, інших офіційних документів революційної доби, ухвалених державними структурами різного рівня. Цій проблемі також присвячено ряд спеціальних досліджень²⁴², окремі її аспекти²⁴³ розглянуто в загальних працях окресленої теми.

До четвертої історіографічної групи належать дослідження, в яких відображено політичну суб'єктність етнічних спільнот у контексті політики українських урядів. Серед них як уже згадані праці²⁴⁴, так і публікації, характерні для даної групи²⁴⁵. Зокрема, О. Старух, застосовуючи партійно-

²⁴² Гунчак Т. Симон Петлора та євреї...; Єкельчик С. Трагічна сторінка української революції: Симон Петлора та єврейські погроми в Україні (1917–1920) / С. Єкельчик // Симон Петлора та українська національна революція : зб. праць Другого конкурсу петлорознавців України / упоряд. та передм. В. Михальчука. – К. : Рада, 1995. – С. 165–217; Прохода В. Вождь та військо / В. Прохода // Збірник пам'яті Симона Петлори (1879–1926). – К. : Фенікс, 1992. – С. 109–148; Серейчук В. Симон Петлора і єврейство...; Стахів М. Заходи уряду і провідних сил України проти погромництва / М. Стахів // Правничий Вісник. – 1970–1971. – Кн. 3. – С. 30–43; Фельдман А. Угода Жаботинський–Славинський. Сторінка з історії українсько-єврейських взаємин / А. Фельдман // Сучасність. – 1976. – Ч. 10 (190). – С. 111–116; Финкельштейн Ю. Загадка Симона Петлори или парадокс антисемитизма...; Харченко В. Міф про Симона Петлору на тлі українсько-єврейських стосунків доби революції / В. Харченко // Симон Петлора та українська національна революція... – С. 218–256; Шульгин О. Україна і червоний жах...

²⁴³ Іванис В. Симон Петлора – Президент України... – С. 165–166, 190–191; Кандель Ф. Книга времен и событий. Т. 3...; Кобута С. Західно-Українська Народна Республіка: нетиповий приклад українського державотворення під час Української революції 1917–1921 рр. / С. Кобута // Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність. – 2009. – Вип. 18. – С. 56–57; Кот С. Олександр Шульгин та формування міжнаціональної політики УНР... – С. 123–125; Лозовий В. Національна політика Директорії УНР... – С. 110–111; Мазепа І. Творена держава. (Боротьба 1919 року) / І. Мазепа // Збірник пам'яті Симона Петлори... – С. 74; Марголин А. Україна и политика Антанты... – С. 126, 127, 131–132, 150, 189–191, 264, 272–273, 276–277, 285–290, 296–299, 312–313, 389–393; Рафес М. Два года революции на Украине... – С. 133, 149–150; Солдатенко В. Ф. Єврейські погроми в УНР...; Тинченко Я. Вбивця Петлори / Я. Тинченко // Політика і культура. – 2001. – № 29. – С. 42–43; Феденко П. Повстання Нації / П. Феденко // Збірник пам'яті Симона Петлори... – С. 93; Чериковер І. Антисемітизм и погромы на Украине... – С. 56, 83, 85, 122, 135–136, 146, 163, 176, 180, 187, 189–190.

²⁴⁴ Брик О. Українсько-єврейські взаємовідносини... – С. 106, 147; Винниченко В. Відродження нації... Ч. I... – С. 89–90, 194–208, 258, 286–288, 296–297; Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 13–14, 19, 26–27, 30–39, 46, 53–66, 69–73, 75, 81–82, 98, 105, 110–117, 118, 124, 128; Дорошенко Д. Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 61–65, 119–120, 268, 270–273, 324–325; Дорошенко Д. Історія України, 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 2... – С. 70; Кандель Ф. Книга времен и событий. Т. 3...; Кривоший Г. Ф. Національні меншини і українська революція... – С. 166–170, 176–179; Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 64–65, 68, 70–73, 95; Рафес М. Два года революции на Украине... – С. 38, 42, 47, 53–58, 60–61, 82, 92–93, 116–117, 144, 149–150; Устименко В. М. Етнонаціональна політика як фактор державотворення... – С. 30, 63–64, 68, 57–58, 71; Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. I... – С. 31, 82–84, 88, 92, 117; Т. II. – С. 18, 49, 126–127; Т. IV. – С. 60–61, 170.

²⁴⁵ Батанова Т. Політичні платформи та діяльність єврейських партій в Українській Центральній Раді та Міністерстві з єврейських справ (1917–1918 рр.) / Т. Батанова // Наукові записки. – 2010. – Т. 21. – С. 262–280; Гай-Нижник П. Ставлення польського революційного руху в Наддніпрянській Україні до питання самостійності УНР (1917–1918 рр.) / П. Гай-Нижник, М. Потапенко // Шляхи становлення незалежності Польщі і України: минуле, сучасне,

політичний критерій, в якому фокусувалися суспільно-класові і національні інтереси, проаналізував сутність та ставлення різних політичних партій, у т. ч. загальноросійських, до питання політичного статусу України після розпаду Російської імперії. Розвиток українсько-єврейських відносин під час революції, діяльність єврейських політичних партій в УНР та ЗУНР розглянули Т. Батанова, М. Гон, І. Клейнер, О. Павлишин. У подібному ракурсі місце етнічних поляків в українському національно-визвольному русі, ставлення їхніх політичних провідників до утворення УНР, проголошення її самостійності тощо висвітлили П. Гай-Нижник, Т. Демченко, О. Калакура, О. Красівський, О. Оніщенко, М. Потапенко.

Значну частину досліджень безпосередньо присвячено створенню, програмним вимогам та діяльності громадсько-політичних об'єднань національних меншин періоду національно-визвольних змагань в Україні. Про це йдеться в монографії В. Куртяка, статтях Л. Лойко, Т. Макаренко, С. Тютюкіна, Т. Щетиніної та ін.²⁴⁶ Ряд авторів визначили ступінь політичної

майбутнє : матеріали V Міжнар. наук. конф., 15–16 листоп. 2008 р. – Житомир, 2009. – С. 50–68. URL: <http://hai-nyzhnyk.in.ua/doc/176doc.php>; *Гон М.* Євреї в час демократичної революції на західноукраїнських землях (1918–1919) / М. М. Гон // Доля єврейських громад центральної та східної Європи в першій половині ХХ століття : матеріали XI Міжнар. наук. конф., 26–28 серп. 2003 р. – К., 2004. URL: <http://www.judaica.kiev.ua/Conference/Conf2003/06.htm>; *Демченко Т.* Українсько-польське співробітництво у роки Української революції (на прикладі Чернігова 1917 р.) / Т. Демченко, О. Оніщенко // Скарбниця української культури. – 2005. – Вип. 5. – С. 12–17; *Калакура О. Я.* Польський чинник у діяльності Центральної Ради / О. Я. Калакура // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень. – 1999. – Вип. 8. – С. 103–109; *Клейнер І.* Урок втрачених можливостей: [До історії українсько-єврейських відносин] / І. Клейнер // Сучасність. – 1992. – № 8. – С. 55–75; *Красівський О. Я.* Еволюція українсько-польських відносин в період революції / О. Я. Красівський // Гілея. – 2008. – Вип. 11. – С. 174–182; *Павлишин О.* Єврейське населення Східної Галичини у 1918–1919 рр.: соціальний аспект / О. Павлишин // Галичина. – 2007. – Вип. 12–13. – С. 27–48. URL: http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Nikp/2006_2007/Pavlychyn.pdf; *Старух О. В.* Український трикутник: унітаристи, самостійники, федералісти / О. В. Старух // Українська революція: 1917 – початок 1918 рр. (Проблеми, пошуки, узагальнення). – Запоріжжя : Просвіта, 1998. – С. 65–118.

²⁴⁶ *Куртяк В. Ю.* Етнічний фактор у діяльності політичних партій в Україні 1917–1921 рр. / В. Ю. Куртяк. – К. : МАУП, 2006. – 156 с.; *Лойко Л.* Громадські організації етнічних меншин України: історичний досвід створення та діяльності / Л. Лойко // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень. – 2007. – Вип. 33. – С. 256–273; *Макаренко Т. П.* Національні вимоги в програмових документах політичних партій національних меншин за доби Центральної Ради / Т. П. Макаренко // Вісник Східноукраїнського національного університету ім. В. Даля. – 2008. – № 11. – С. 159–167; *Полный сборник платформ всех русских политических партий.* – [изд. втор., исправл. и дополн. по последним резолюциям парт. съездов]. – Санкт-Петербург, 1906. – 131 с.; *Тютюкин С. В.* Политическое пробуждение России на рубеже XIX–XX веков / С. В. Тютюкин // Политические партии России... – С. 69–83; *Френкін М.* Національно-визвольний рух у Росії під час Лютневої революції 1917 року як могутній чинник політичної боротьби в державі / М. Френкін // Сучасність. – 1981. – Ч. 3–4 (243–244). – С. 112–125; *Щетиніна Т.* Виникнення та діяльність громадсько-політичних об'єднань національних меншин в Україні (березень – травень 1917 р.) / Т. Щетиніна // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень. – 1999. – Вип. 8. – С. 21–29.

мобілізації окремих національних меншин – російської²⁴⁷, єврейської²⁴⁸, польської²⁴⁹, німецької²⁵⁰, охарактеризували процес їхньої самоорганізації, створення партій і громадських об'єднань, ставлення іноетнічного населення до українського національного руху.

²⁴⁷ *Бойко Ю.* Російські історичні традиції в большевицьких розв'язках національного питання / Ю. Бойко. – Париж : Націоналіст. вид-во в Європі, 1964. – 175 с.; *Ерофеев Н.* Социалисты-революционеры (середина 90-х гг. XIX в. – октябрь 1917 г.) / Н. Ерофеев // Политические партии России... – С. 169–209; *Ерофеев Н.* Уход с политической арены эсеров / Н. Ерофеев // Политические партии России... – С. 243–364; *Журавлев В.* РСДРП(б) – РКП(б) на этапе превращения в правящую партию (октябрь 1917–1920 гг.) / В. Журавлев // Политические партии России... – С. 387–404; *Канищева Н.* Кадетская партия после большевистского переворота / Н. Канищева // Политические партии России... – С. 301–322; *Лебедева Г.* Загальноросійські партії есерів і меншовиків в українській національно-демократичній революції 1917–1920 років : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.01 / Г. Лебедева. – Дніпропетровськ, 2005. – 20 с.; *Милоков П.* История второй русской революции / П. Милоков. – София : Рос.-болгар. книгоизд-во, 1921. – 867 с.; *Стрикун І.* Націонал-державна політика в програмних положеннях та діяльності загальноросійських і білоруських національних партій 1917 р. / І. Стрикун // Український іст. зб. – 2009. – Вип. 12. – С. 137–149.

²⁴⁸ *Аронсон Г.* Еврейская общественность в России в 1917–1918 гг. (Материалы, документы, воспоминания) / Г. Аронсон // Книга о русском еврействе... – С. 1–21; *Гон М.* Діяльність єврейських політичних партій Західної України в контексті українсько-єврейських взаємин (1918–1929) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. політ. наук : спец. 23.00.05 / М. Гон. – К., 1998. – 19 с.; *Гусев В.* Бунд в суспільно-політичному житті України (кінець XIX ст. – 1921 р.) : дис. на здобуття наук. ступеня д-ра іст. наук : спец. 07.00.01 / В. Гусев. – К., 1999. – 396 с.; *Найман О.* Єврейські партії та об'єднання у політичних процесах в Україні (1917–1925) / О. Найман. URL: <http://www.jewish-heritage.org/prep22.htm>; Соціалістическа єврейська робочая партия // Электронная еврейская энциклопедия. URL: <http://www.eleven.co.il/article/13912>; *Рафес М.* Очерки по истории «Бунда» / М. Рафес. – Москва : Моск. рабочий, 1923. – 440 с.; *Симчичин О.* Діяльність бундівських організацій у Правобережній Україні на початку ХХ століття / О. Симчичин : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.01. – Черкаси, 2007. – 21 с.; *Старух А.* Национальный вопрос в теории и практической деятельности еврейских политических партий Украины в период Центральной Рады / А. Старух // Еврейское население Юга Украины : ежегодник / редкол. : Ф. Турченко и др. ; Запорож. ун-т ; Запорож. гор. отд-ние о-ва «Украина-Израиль». – Харьков–Запорожье : Евр. мир, 1998. – С. 138–146; *Хонигсман Я.* Политические партии евреев Галиции в конце XIX – начале XX вв. / Я. С. Хонигсман // Еврейська історія та культура в країнах Центральної та Східної Європи – єврейська історія та культура кінця XIX – початку ХХ ст. : матеріали Х Міжнар. наук. конф. URL: <http://www.judaica.kiev.ua/Conference/Conf2002/Conf21-02.htm>.

²⁴⁹ *Мироненко О.* Польські партії і громади в УНР / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства... – С. 355; *Потапенко М.* Польський демократичний рух у Наддніпрянській Україні (березень 1917 – квітень 1918 рр.) / М. Потапенко // Український історичний журнал. – 2010. – № 6. – С. 90–105; *Старух О.* Польські політичні партії і організації та самовизначення України за доби Центральної Ради / О. Старух // Українська історична наука на порозі ХХІ ст. : доп. і повідомл. Міжнар. наук. конгресу, (Чернівці, 16–18 трав. 2000 р.). Т. 2. – Чернівці, 2001. – С. 237–242; *Ядловська О.* Діяльність польських політичних партій та організацій у південноукраїнському регіоні за доби Центральної Ради / О. Ядловська // Наукові праці істор. ф-ту Запорізького національного університету. – 2011. – Вип. XXXI. – С. 125–130.

²⁵⁰ *Турченко Г. Ф.* Национальный рух німецькомовної етнічної групи Південної України в 1917–1918 рр.: проект «Крим-Таврія» / Г. Ф. Турченко // Державна етнонаціональна політика: правовий та культурологічний аспекти в умовах Півдня України : зб. наук. праць VI Всеукр. наук.-практ. конф. ... – С. 169–173; *Ядловська О. С.* Трансформації серед німецького населення півдня України в 1917–1920 рр. / О. Ядловська // Схід. – 2007. – № 2. – С. 64–67.

Важливою проблемою Української революції, від якої значною мірою залежали її результати, була позиція етнічних меншин щодо історичного права українського народу на відновлення своєї державності. Так, Г. Кривоший, простеживши у дисертаційній роботі цей процес протягом 1917 – початку 1918 р., дійшла висновку, що їхнє ставлення до українського визвольного руху, хоч і пройшло складну й суперечливу еволюцію, залишалося настороженим, а то й ворожим. З огляду на це нестійка позиція національних меншин ускладнила перебіг Української революції, проте вирішальним фактором її поразки не була²⁵¹. Про різні аспекти поведінки представників іноетнічного населення щодо розбудови української державності йдеться також у розвідках В. Гусева, О. Калакури, О. Павлишина, О. Рубльова та ін.²⁵² У низці досліджень відображено ставлення до українського державотворення окремих груп іноетнічного населення, зокрема росіян²⁵³, євреїв²⁵⁴ і поляків²⁵⁵.

²⁵¹ Кривоший Г. Ф. Етносоціальна база української революції (березень 1917 – лютий 1918 рр.) : дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.01 / Г. Ф. Кривоший. – Запоріжжя, 1998. – 218 с.

²⁵² Гусев В. Національні меншини в контексті соборності України (1917–1921 рр.) / В. Гусев, О. Калакура // Проблеми соборності України в ХХ столітті. – К., 1994. – С. 76–82; Павлишин О. І., Рубльов О. С. Західноукраїнська Народна Республіка. Нариси історії української революції 1917–1921 років. Кн. 2 / ред. кол. : В. А. Смодій (голова) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. К. : Наук. думка, 2012. С. 137–240; Павлишин О. Львівщина в добу Західно-Української Народної Республіки (1918–1919) : навч. посіб. / О. Павлишин. – Львів : Літопис, 2008. – 224 с.; Чайковський А. Чорні рядки...

²⁵³ Брейяр С. Партия кадетов и украинский вопрос (1905–1917) / С. Брейяр. URL: <http://www.hist.msu.ru/Labs/UkrBel/brejar.htm>; Гарчева Л. Політична конфронтація і війна Росії з Україною (1917– початок 1918 р.) / Л. Гарчева // Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність. – 1997. – № 3–4. – С. 163–197; Лукомский А. С. Противосоветские организации на Украине и начало гетманства / А. С. Лукомский // Революция на Украине по мемуарам белых / сост. С. А. Алексеев ; под ред. Н. Н. Попова. – К. : Политиздат Украины, 1990. – С. 196–211; Пиріг Р. Я. Гетьманат Павла Скоропадського: російський чинник / Р. Я. Пиріг // Україна в революційних процесах перших десятиліть ХХ століття. – К., 2007. – С. 123–130; Пономарев А. П. Русские в этнической истории Украины / А. П. Пономарев // Русские в современном мире. – М., 1998. – С. 116–124.

²⁵⁴ Гон М. Євреї в ЗУНР: стратегія, тактика та вплив на формування взаємин з українцями в міжвоєнний період. Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність. 2009. Вип. 18. С. 181–189; Кальян С. Політика єврейської національної громади до проголошення незалежності в УНР / С. Кальян // Доля єврейських громад центральної та східної Європи в першій половині ХХ століття : матеріали XI Міжнар. наук. конф., 26–28 серп. 2003 р. – К., 2004. URL: <http://www.judaica.kiev.ua/Conference/Conf2003/16.htm>; Лозинська Л. В. Винниченко та єврейська національна суспільність: До питання про автономію (берез. 1917 – січ. 1918 рр.) / Л. О. Лозинська // Єврейське населення Півдня України: історія та сучасність : тези до наук. конф., (Запоріжжя, 27–28 жовт. 1994 р.). – Запоріжжя, 1995. – С. 26–29; Монолатій І. До початків українсько-єврейського діалогу на Покутті у контексті становлення Західно-Української Народної Республіки / І. С. Монолатій. URL: <http://www.ko.if.ua/histpub/historypub3.htm>; Старух О. В. Євреї України і боротьба навколо питання державного устрою в добу Центральної Ради / О. В. Старух // Еврейское население Юга Украины: Первые запорожские чтения : докл. и сообщ., 29–30 мая 1997 г. – Запорожье, 1997. – С. 81–86.

²⁵⁵ Борисенко Е. Ю. Влияние польского фактора на политику большевиков по национальному вопросу (Большевики и украинский вопрос в 1917–1923 годах) / Е. Ю. Борисенко //

Серед пріоритетних завдань провідників українства було прагнення заручитися підтримкою національних меншин у справі відродження України, залучити їх до участі в представницьких та виконавчих структурах української влади. Окреслені проблеми досліджено в низці наукових праць. Зокрема, В. Палієнко висвітлив історичний досвід залучення національних меншин до розбудови української державності; Т. Макаренко простежила діяльність Генерального секретарства з міжнародних справ УНР, спрямовану на активізацію співпраці з представниками неукраїнського населення; О. Мироненко порівняв, як ці процеси відбувалися в період Центральної Ради і ЗУНР; В. Гвоздик, Т. Харченко, Т. Щетиніна і О. Ядловська²⁵⁶ дослідили участь представників національних меншин у виборчій кампанії до Всеросійських і Українських установчих зборів (грудень 1917 р. – квітень 1918 р.), у муніципальних виборах (липень – серпень 1917 р.), їхню діяльність в органах міського самоврядування в 1917–1918 рр.

У низці публікацій відображено важливі аспекти представництва окремих етносів в органах української влади. Так, про створення, структуру та основні напрями діяльності національних міністерств російських, єврейських і польських справ ідеться в публікаціях В. Гусєва, О. Лозинської, О. Мироненка, Т. Щетиніної²⁵⁷. Історію єврейського представництва в Центральній Раді

Революционная Россия 1917 года и польский вопрос: Новые источники, новые взгляды : сб. ст. польс. и рос. исслед. – Москва : Ин-т славяновед. РАН, 2009. – С. 179–194; *Калакура О.* Ставлення польської меншини до УНР / О. Калакура // *Історія України: маловідомі імена, події, факти.* – 1999. – Вип. 5. – С. 126–135; *Красівський О.* ЗУНР і Польща: політичне і воєнне протистояння (листопад 1918 – липень 1919 рр.) / О. Я. Красівський ; НАН України ; Ін-т українознавства ім. І. Крип'якевича. – Львів, 1999. – 43 с.; *Скальський В.* Політичне життя польської громади... – С. 188–189, 195–199.

²⁵⁶ *Гвоздик В.* Участь українських політичних партій в муніципальній кампанії на Півдні України в 1917 р. / В. С. Гвоздик // *Наукові праці історичного факультету Запорізького державного університету.* – 1999. – Вип. 5. – С. 71–80; *Макаренко Т. П.* Діяльність Генерального секретарства (міністерства) з міжнародних (міжнародних) справ УНР... – С. 171–173; *Мироненко О.* Національні меншини у ЗУНР. *Мала енциклопедія етнодержавознавства...* С. 332; *Мироненко О.* Національні меншини у складі Центральної Ради / О. Мироненко // *Мала енциклопедія етнодержавознавства...* – С. 332–333; *Палієнко В.* Історичний досвід залучення національних меншин до розбудови Української держави / В. Палієнко // *Державність.* – 1994. – № 1–2 – С. 54–55; *Харченко Т.* До питання про участь представників національних меншин в органах міського самоврядування в 1917–1918 роках / Т. Харченко // *Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень.* – 1999. – Вип. 8. – С. 46–55; *Щетиніна Т.* Національні меншини України у виборчій кампанії до Всеросійських і Українських установчих зборів (грудень – квітень 1918 р.) / Т. Щетиніна // *Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень.* – 1999. – Вип. 9. – С. 31–36; *Ядловська О. С.* Участь політичних об'єднань національних меншин у муніципальних виборах (липень – серпень 1917 р.) / О. С. Ядловська // *Культурологічний вісник.* – 2009. – Вип. 23. – С. 71–77.

²⁵⁷ *Лозинська Л. О. В.* Винниченко та Міністерство з єврейських справ (1918–1919 рр.) / Л. О. Лозинська, В. І. Гусєв // *Єврейське населення Півдня України...* – С. 36–40; *Мироненко О.* Генеральне секретарство (міністерство) з єврейських справ УНР / О. Мироненко // *Мала енциклопедія етнодержавознавства...* – С. 271–272; *Мироненко О.* Генеральне

простежили Т. Батанова і В. Солдатенко²⁵⁸, участь євреїв у суспільно-політичних процесах ЗУНР, їхнє ставлення до українсько-польської війни 1918–1919 рр. – М. Гон²⁵⁹, становлення самоврядування євреїв і поляків в Україні – В. Горшков, В. Гусев та Г. Яблонській²⁶⁰.

Підсумовуючи огляд історіографії, варто вказати на зростання інтересу науковців до вивчення етнополітики української влади доби національно-визвольних змагань 1917–1921 рр. Вона представлена значною кількістю праць, переважно статтями, в яких більшою чи меншою мірою розкрито низку аспектів цієї складної проблеми. Зокрема, доволі повно досліджено етнодемографічну специфіку розвитку, соціальну структуру та політико-правовий статус національних меншин у складі Російської й Австро-Угорської імперій. Значно менше уваги приділено висвітленню питань нормотворчого та інституційного забезпечення громадянських прав і свобод, умов етнокультурної самобутності та політичного розвитку національних меншин в умовах Української революції. Незважаючи на помітний історичний наратив, нових етнополітологічних підходів потребує розгляд політичної суб'єктності етнічних спільнот у контексті політики українських урядів 1917–1921 рр. Серед найчисельніших національних меншин окресленого хронотопу порівняно всебічно досліджено життєдіяльність єврейства, менше поляків, практично в зародковому стані перебуває вивчення російської меншини.

У науковій літературі досі нема не лише жодної монографічної праці, в якій було б комплексно проаналізовано етнополітику української влади доби національно-визвольних змагань 1917–1921 рр., а й, за невеликим винятком, спеціальних праць, присвячених окремим питанням досліджуваної тематики. Порівняно всесторонньо означені проблеми розроблено в низці досліджень,

---

секретарство (міністерство) з польських справ УНР / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства... – С. 272; *Мироненко О.* Генеральне секретарство (міністерство) з російських справ УНР / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства... – С. 272–273; *Щетиніна Т.* Генеральне секретарство (міністерство) з російських справ УНР: створення, структура та основні напрями діяльності / Т. Щетиніна // Гілея. – 2011. – Вип. 5 (47). – С. 30–37.

²⁵⁸ *Батанова Т.* До історії єврейського представництва в Українській Центральній Раді: декілька документів Міністерства з єврейських справ / Т. Батанова // Пам'ятки : археограф. щорічник. – 2010. – Т. 11. – С. 175–184; *Солдатенко В.* Єврейське представництво в Центральній Раді / В. Ф. Солдатенко. URL: http://holocaust-ukraine.net/ru/razdel_iii.htm.

²⁵⁹ *Гон М.* Євреї в суспільно-політичних процесах у Східній Галичині 1918–1919 рр. / М. Гон // Українська соборність: ідея, досвід, проблеми: (До 80-річчя Акту Злуки 22 січня 1919 р.) / ред. І. Ф. Курас, В. А. Смолій, В. І. Кучер. – К. : ІПіЕНД, 1999. – С. 205–211; *Гон М.* Єврейський фактор у конфлікті між українським та польським націоналізмом у Західній Україні / М. М. Гон // Українсько-польські відносини в Галичині у ХХ ст. : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф., 21–22 листоп. 1996 р. – Івано-Франківськ : Плай, 1997. – С. 80–83.

²⁶⁰ *Горшков В. П.* Місцеве самоврядування євреїв в Україні: важкі кроки становлення [січень 1918 – березень 1919 рр.] / В. П. Горшков, В. І. Гусев // Єврейське населення Півдня України... – С. 50–53; *Jabłoński H.* Polska autonomia narodowa na Ukrainie 1917–1918 / H. Jabłoński. – Warszawa, 1948. –162 s.

що охоплюють їх або як складники хронологічно ширших монографічних розвідок, або їхні окремі аспекти. Відсутні також праці компаративного характеру, в яких було б зіставлено політику окремих державних утворень періоду Української революції щодо іноетнічного населення, їхні нормативні акти, суспільно-політичну активність національних меншин між собою тощо.

З огляду на це монографія, що є спробою комплексного компаративного аналізу та узагальнення особливостей і тенденцій етнонаціональної політики української влади в умовах визвольних змагань 1917–1921 рр., стане певним етапом у створенні фундаментального дослідження означеної проблеми. Водночас слід зазначити, що ця праця остаточно не вичерпує змісту порушених у ній питань.

1.4. Джерельна база

Джерельну базу монографії становлять архівні матеріали й опубліковані документи. Насамперед це закони і підзаконні акти, офіційні урядові документи та документи місцевих органів влади, слідчі справи; документи, листи й меморандуми політичних партій та організацій, окремих осіб; огляди тогочасної преси тощо.

Для виявлення архівних матеріалів було опрацьовано фонди низки центральних і місцевих архівів, зокрема Державного архіву Служби безпеки України (ДАСБУ), Центрального державного архіву вищих органів влади і управління України (ЦДАВО України), Центрального державного архіву громадських об'єднань України (ЦДАГО України), Центрального державного історичного архіву у Києві (ЦДІАК України) та Центрального державного історичного архіву у Львові (ЦДІАЛ України). Значний масив документів введено до наукового обігу вперше.

Найбільш значущий комплекс архівних матеріалів, що стосуються етнополітики української влади доби національно-визвольних змагань 1917–1921 рр., зберігають у Центральному державному архіві вищих органів влади і управління України. Вони зосереджені там у різних фондах. Так, нормативні акти, листування, протоколи і журнали засідань Центральної Ради, Генерального Секретаріату, Ради Народних Міністрів (РНМ) УНР, у т. ч. рішення про виготовлення для товаришів секретаря з національних справ «особливих печаток» із написами на них національними мовами, зосереджені у Ф. 1063 (Генеральний Секретаріат / Рада Народних Міністрів УНР).

У Ф. 1115 (Українська Центральна Рада) зібрано матеріали, здебільшого протоколи і стенограми засідань Центральної і Малої рад (спр. 11, 13, 14, 16,

19–21, 30, 31, 33), котрі свідчать про активну державотворчу працю УЦР, її взаємини з представниками національних меншин, зокрема подано Комунікат Польського виконавчого комітету на Русі до Центральної Ради з питань самостійної України (спр. 2, 7). Також вміщено статистичні відомості, звіти про становище на місцях, універсали, низку меморандумів, декларацій, законопроектів, законів, у т. ч. про національно-персональну автономію, ухвалених Центральною Радою (спр. 3, 6, 44, 46).

Вагомий масив інформації про діяльність урядів Другої УНР міститься у Ф. 1065 (Рада Народних Міністрів УНР), зокрема, це протоколи і журнали засідань РНМ УНР (оп. 1, спр. 3, 14–19, 303; оп. 2, спр. 5–11, 299–312, 336–338; оп. 4, спр. 8, 24–25), постанови про надання Міністерству єврейських справ (МСС) права призначати строк виборів в єврейську раду, про асигнування в розпорядження МСС коштів, про заходи боротьби проти єврейських погромів (оп. 1, спр. 63, 106, 140; оп. 2, спр. 475; оп. 5-к, спр. 6), Закони РНМ УНР «Про перехід навчальних установ, просвітних інституцій до відомо Міністерства єврейських справ» та «Про відновлення чинності закону Центральної Ради від 9 січня 1919 р. про національно-персональну автономію» (оп. 1, спр. 228, 239), листування про єврейські погроми (оп. 2, спр. 24). Там само містяться журнали засідань, закони, постанови і накази Директорії УНР (оп. 1, спр. 38; оп. 4, спр. 5, 9, 11, 14, 15, 32, 37–38), серед яких проєкт Конституції УНР, Закон про громадянство УНР, постанови про асигнування коштів МСС (оп. 4, спр. 57, 96; оп. 5, спр. 6).

Значною мірою погляди Головного отамана Армії УНР С. Петлори, у т. ч. на етнонаціональні процеси, відображають документи, зібрані у Ф. 3809 (Особовий фонд Симона Петлори), Ф. 3890 (Судова комісія для ведення процесу в справі вбивства Голови Директорії, Головного отамана Військ УНР С. Петлори в Парижі. 1926–1927), Ф. 4011 (Міжнародний комітет по увічненню пам'яті С. Петлори в Подєбрадах (ЧСР). 1926–1929 рр.). Серед них варто виокремити листування (ф. 3809, оп. 2, спр. 2–4, 9; ф. 3890, спр. 8, 21; ф. 4011, оп. 2, спр. 4), військові накази (ф. 3890, спр. 13) та відозви (ф. 3809, оп. 1, спр. 6; оп. 2, спр. 6). Зокрема, у «Відозві до населення України» від 16 листопада 1918 р. С. Петлора закликав «...не допускати чорносотенців, злодіїв та погромників до погромів та вибухів проти євреїв...» (ф. 3809, оп. 2, спр. 6). Окрім названих, важливими документами для розуміння сутності досліджуваного хронотопу є такі: рукопис статті Б. Мартоса «Петлора й єврейські погроми на Україні» (ф. 3890, спр. 10); доповідь-звіт колишнього командувача Армією УНР генерала М. Омеляновича-Павленка про ставлення військ до єврейського населення у 1920 р. (ф. 4011, оп. 2, спр. 6); листування Міністерства єврейських справ з Міністерством юстиції УНР про утворення

слідчої комісії для розслідування подій, пов'язаних з єврейськими погромами (ф. 3890, спр. 22) та ін.

Репрезентативно в ЦДАВО представлено й документальний комплекс Української Держави (УД) 1918 р. Так, Ф. 2469 (Головна квартира гетьмана Української Держави, м. Київ) дає змогу дізнатися про структуру, функції, штати та інші сторони діяльності особистої канцелярії гетьмана П. Скоропадського. Серед фондкових документів – доповіді Департаменту Державної варти Міністерства внутрішніх справ УД про політичне становище в Україні, рапорти начальника окремого відділу штабу гетьмана про заходи боротьби з антигетьманськими проявами, листування з редакціями газет тощо. У Ф. 1064 (Рада Міністрів Української Держави, м. Київ) зберігають закони, законопроекти, постанови Ради Міністрів, у т. ч. про громадянство в Українській Державі, протоколи, журнали засідань уряду, різноманітні положення, зокрема, про порядок утворення міських дум і проведення виборів до них, про здійснення українізації державних установ та ін. Російські впливи на державне будівництво в Україні, передусім через кадрові призначення, використання російської мови тощо, відображено в матеріалах Міністерства внутрішніх справ УД (Ф. 1216).

Багатоманітними за складом документів є фонди місцевих органів влади Української Держави (Ф. 1325 (Харківський губернський староста, м. Харків (об'єднаний фонд)), Ф. 1793 (Подільський губернський староста Української Держави, м. Вінниця), Ф. 3616 (Волинський губернський староста, м. Житомир, Волинської губернії), Ф. 4541 (Катеринославський губернський староста Української Держави) та ін.), в яких представлено розпорядження, інструкції, циркуляри, накази уряду, міністерств і відомств, Департаменту Державної варти; розпорядчу документацію губернських та повітових установ, листування з вищими інстанціями і підпорядкованими органами, командирами німецьких та австро-угорських частин; інформаційні матеріали про самочинні дії селян, настрої населення, повстанський рух, діяльність політичних партій тощо.

Серед головних тем Ф. 1092 (Міністерство внутрішніх справ УНР) превалюють повідомлення про погроми на території Другої УНР (оп. 2, спр. 24, 375), боротьбу з ними (оп. 2, спр. 9, 146; оп. 4, спр. 37) та про допомогу постраждалому єврейському населенню (оп. 2, спр. 212). Подано також деякі нормативні акти, в т. ч. Закони РНМ «Про організацію військової влади на місцях», «Про єврейське громадське самоврядування», «Про утворення єврейського комітету допомоги» (оп. 2, спр. 54), Постанова про роботу Особливої слідчої комісії з єврейських справ (оп. 4, спр. 6); детальну інформацію про становище в губерніях, повітах і на фронтах (оп. 2, спр. 11,

57); документи про взаємовідносини між військовою і цивільною владою (оп. 2, спр. 116). Відомості про погроми (оп. 1, спр. 60) та боротьбу проти них (оп. 1, спр. 102) уміщено також у Ф. 2432 (Головна військова судова управа УНР).

У Ф. 2208 (Міністерство юстиції УНР), окрім інформації про погромний рух та боротьбу проти нього органів української влади (оп. 1, спр. 38; оп. 2, спр. 191; оп. 6, спр. 124, 126), також містяться Закони «Про карну відповідальність за образу національної честі та гідності», «Про утворення Особливої слідчої комісії для розслідування протиеврейських погромів», положення та законопроект про єврейське громадське самоврядування (оп. 1, спр. 98, 110, 145), Постанова Ради Народних Міністрів про асигнування 500 000 грн. у розпорядження надзвичайної слідчої комісії для розслідування протиеврейських погромних подій та листування з цього приводу (оп. 1, спр. 270).

Цілковито присвячено питанням розслідування антиєврейських погромів Ф. 1123 (Особлива слідча комісія по розслідуванню протиеврейських погромних подій при Раді Народних Міністрів УНР), в якому зібрано листування з означеної проблеми (спр. 1–35). У фонді міститься також копія Закону УНР про утворення Особливої слідчої комісії для розслідування протиеврейських погромних подій і пояснююча записка до нього (спр. 36), протоколи засідання Особливої слідчої комісії (спр. 36) та її листування з міністерствами юстиції й єврейських справ (спр. 38, 39, 41).

Окрім євреїв, в означений період митарств зазнали й інші представники іноетнічного населення. Зокрема, інформацію про аграрний погромний рух восени 1917 – взимку 1918 р., спрямований проти великої польської власності у Волинській, Київській та Подільській губерніях, зберігають у Ф. 1390 (Гайсинський повітовий земельний комітет, м. Гайсин Подільської губернії), Ф. 1598 (Троянівський волосний земельний комітет, ст. Троянів Житомирського повіту Волинської губернії), Ф. 1830 (Яришівський волосний земельний комітет УНР, м. Яришів Могилівського повіту Подільської губернії) та ін.

Масштабно представлене в ЦДАВО України Міністерство єврейських справ, документи якого охоплені трьома фондами, що нараховують 345 справ і репрезентують періоди Центральної Ради – Ф. 1748 (Міністерство єврейських справ УНР), Гетьманату – Ф. 1854 (Міністерство єврейських справ) і Директорії – Ф. 2060 (Народне міністерство єврейських справ УНР). У Ф. 1748 варто виділити такі групи матеріалів: закони УЦР (про національно-персональну автономію), циркуляри органів влади (про створення Генерального секретаріату єврейських справ), положення Генерального секретаріату єврейських справ (про Київську єврейську учительську

семінарію, про Єврейський національний союз) відозви єврейських політичних партій (спр. 1, 2); повідомлення про єврейські погроми (спр. 6); статистичні дані (спр. 7, 98); матеріали щодо виборів у єврейських громадах (спр. 10–31, 23, 32–95); копії законопроектів і доповідей Міністерства єврейських справ про становище освіти євреїв в Україні, асигнування засобів на організацію курсів і видання підручників (спр. 97) тощо. Ф. 1854 містить такі категорії документів: протоколи засідання, накази та циркуляри (про запобігання погромам) Міністерства єврейських справ (спр. 2, 4, 5, 7, 20–23, 52, 153, 155–157); листування та протести єврейських представників проти відміни національно-персональної автономії (спр. 8, 45, 86); списки службовців МСС (спр. 10, 16); виборчу документацію (спр. 28, 41, 46, 91); освітні справи (спр. 158, 160, 164, 166, 169, 183, 188, 191, 192). До Ф. 2060 належать: закони (про штати МСС, про грошові засоби на потреби школи) і постанови Ради Народних Міністрів та окремих міністерств (спр. 1–4, 37); документи про асигнування грошових засобів у розпорядження МСС (спр. 7); накази, положення, інструкції та листування Міністерства єврейських справ (спр. 4–6, 9, 14, 35); матеріали про погромний антиєврейський рух (спр. 7, 18а–25, 30, 31); документи про результати виборів у єврейські громади, підготовку скликання з'їзду єврейських громад України (спр. 11, 13, 34, 36); листування і заяви єврейських громад (про звільнення заарештованих євреїв, про звільнення єврейського населення від контрибуцій) (спр. 26–28, 33); протоколи засідань та листування Українського комітету допомоги потерпілим від погромів (спр. 29, 32); документи про культурно-освітню діяльність (спр. 37, 41–47).

Підрозділом Міністерства єврейських справ був Всеукраїнський центральний комітет допомоги постраждалим від погромів (ВЦКДПП). Про його діяльність ідеться у Ф. 3301 (Всеукраїнський центральний комітет допомоги постраждалим від погромів при Міністерстві єврейських справ УНР), який нараховує 208 справ і відображає такі групи документів: протоколи, інструкції, циркуляри, листування ВЦКДПП (оп. 1, спр. 1, 2, 9; оп. 2, спр. 112, 126); інформацію про пограбування й погроми (оп. 1, спр. 3–7, 11–34; оп. 2, спр. 1–174); матеріали про боротьбу органів влади проти погромного руху та про притягнення до відповідальності осіб, винних у погромах (оп. 1, спр. 8). Дані про погромний рух також містять 96 справ Ф. 3299 (Центральний єврейський комітет допомоги постраждалим від погромів).

Міністерство російських справ за кількістю й обсягом документів значно поступається МСС. Воно представлене в ЦДАВО двома фондами – Ф. 1126 (Міністерство у великоруських справах Української Народної Республіки) і Ф. 3190 (Міністерство у великоруських справах Української Держави), в яких

нараховується 44 справи. Серед них: накази, обіжники, розпорядження і бюлетені міністерства (про порядок ведення діловодства та звітності, про порядок ліквідації міністерства); план роботи і короткий звіт про діяльність міністерства; списки членів Тимчасової національної ради, створеної при міністерстві; копії посвідчень співробітників міністерства; матеріали про освітню діяльність (про друкування та розподіл підручників, фінансування навчальних закладів, плани та звіти про діяльність департаменту народної освіти міністерства); відомості про національний склад учнів та списки навчальних закладів.

Міністерство польських справ представлене Ф. 2225 (Міністерство у польських справах Української Держави), який нараховує лише 22 справи Департаменту освіти. У них наявні такі документи: обіжники, циркуляри, бюлетені міністерства (спр. 1, 22); пояснюючі записки до штатів Міністерства польських справ (спр. 17); листування про відкриття польських шкіл (спр. 7); шкільні програми, статистичні звіти про окремі навчальні заклади та дані про їхню діяльність (спр. 3, 19); копія Статуту Польського товариства сприяння середній освіті (спр. 2).

Значну кількість справ про освітню діяльність, у т. ч. національних меншин, зберігають у фондах профільних міністерств Центральної Ради, Гетьманату і Директорії УНР: Ф. 2581 (Генеральне секретарство народної освіти Української Центральної Ради / Народне міністерство освіти УНР), Ф. 2201 (Міністерство освіти Української Держави), Ф. 2582 (Міністерство освіти УНР). Типовими є такі справи: законопроекти і постанови міністерств (про утворення єдиної української школи, про асигнування коштів навчальним закладам) (ф. 2201, оп. 1, спр. 296; оп. 5, спр. 1; ф. 2582, оп. 2, спр. 7); листування про національний склад учнів, зумовлене необхідністю розподілу шкіл між окремими національностями (ф. 2581, спр. 45, 60; ф. 2201, оп. 1, спр. 161, 171–252, 670; оп. 2, спр. 237; ф. 2582, оп. 1, спр. 6); статистичні дані про кількість шкіл, учнів, помешкань і т. ін. за губерніями і повітами України (ф. 2581, спр. 50; ф. 2201, оп. 1, спр. 150; оп. 3, спр. 14; оп. 5, спр. 2; ф. 2582, оп. 1, спр. 127; оп. 2, спр. 95); про українізацію шкіл та ставлення до неї іноетнічного населення (ф. 2581, спр. 59, 70, 105, 131; ф. 2201, оп. 3, спр. 28; ф. 2582, оп. 1, спр. 11, 37, 43, 79, 130, 143, 173); про організацію освіти національних меншин (ф. 2201, оп. 1, спр. 17, 26, 296, 325, 748, 1178-а; оп. 2, спр. 169, 215, 519, 539; оп. 3, спр. 37); матеріали про ліквідацію міністерств із великоруських, польських і єврейських справ в Україні (ф. 2201, оп. 4, спр. 11).

Не перебувало осторонь етнополітичних проблем Міністерство закордонних справ (МЗС), особливо періоду Другої УНР. Про це свідчать матеріали Ф. 3696 (Міністерство закордонних справ УНР), серед яких

інформаційні документи про діяльність національних міністерств, про становище емігрантів-євреїв в Австрії та їхнє ставлення до УНР (оп. 2, спр. 386, 603, 666); дипломатичне листування, зокрема про поведження поляків з українським населенням, про єврейські погроми, вчинені військами Денікіна в Україні, з Міністерством єврейських справ (оп. 1, спр. 30; оп. 2, спр. 18, 60, 94, 120, 482, 490, 588, 589, 596); огляди закордонної преси, котра відображала також ставлення європейських країн до етнонаціональної політики УНР (оп. 1, спр. 74, 75, 78–99, 132–146, 154–157, 643, 650).

Певна інформація з теми дослідження міститься у Ф. 1216 (Міністерство внутрішніх справ Української Держави), наприклад, довідки інформаційного відділу про активних членів політичних партій, зокрема Партії соціалістів-революціонерів і Об'єднаної єврейської соціалістичної робітничої партії (оп. 1, спр. 244, 245), та копії законів про державну мову і українське громадянство (оп. 2, спр. 31; оп. 3, спр. 5). Подібні справи містить також Ф. 1793 (Подільський губерніяльний староста Української Держави): інформування про арешти та вислання за межі України лівих есерів, бундівців, діячів профспілок та гласних земських управ (спр. 56, 57, 180); про формування польських легіонерів, їхні бешкети, грабування, розстріли та реквізиції в населення майна, продуктів, втручання у внутрішнє життя (спр. 64); про діяльність російської монархічної організації «Красная точка» (спр. 68, 181) та ін.

У Ф. 1429 (Канцелярія Директорії УНР), окрім протоколів засідань, постанов, договорів, нот Директорії УНР (оп. 1, спр. 1–4; оп. 2, спр. 4, 5; оп. 4, спр. 1; оп. 5, спр. 1–5), доповідей, наказів, інтерв'ю і листування Головного отамана Армії УНР (оп. 1, спр. 4; оп. 2, спр. 12, 15, 32; оп. 4, спр. 2), законів, постанов і наказів Ради Народних Міністрів (оп. 2, спр. 2, 6–8, 11, 81; оп. 4, спр. 4-а), містяться також інформації, доповіді та вирізки із зарубіжних газет про внутрішнє становище УНР (оп. 2, спр. 113, 114), Бюлетені єврейського пресового бюро в Україні про погроми (оп. 2, спр. 115), листування керівництва Другої УНР із Міністерством єврейських справ (оп. 5, спр. 10) тощо.

Окремі відомості з проблем етнополітики української влади доби національно-визвольних змагань зберігають також у Ф. 2592 (Генеральне секретарство міжнародних (закордонних) справ Центральної Ради) та ін.

Значний обсяг неопублікованих документів і матеріалів, використаних у дослідженні, взято з фондів Центрального державного архіву громадських об'єднань України. Так, у Ф. 5 (Комісія з історії Громадянської війни при ЦК КП(б)У. 1917–1938 рр.) наявні передруки протоколів засідань Генерального Секретаріату і Ради Народних Міністрів, матеріалів українських національних

з'їздів (спр. 16, 17); матеріали про безпорядки, які восени 1917 р. розпочалися в Ушицькому, Літинському і Летичівському повітах Подільської та Староконстантинівському й Ізяславському – Волинської губ. Аналізуючи згадані заворушення, підполковник Богаєвський поділив їх на три категорії: безпорядки місцевих військ, безпорядки військ, які проходили через цю територію, та аграрні безпорядки за участю військових і селян (спр. 15). В іншому документі, датованому 22 вересня 1918 р., значковий українського війська Мачех рапортом повідомляв командування про те, що під час театральної вистави в Бердичеві місцеві євреї глузували з українського національного гімну (спр. 88). Ставлення німецької окупаційної влади до єврейського населення відображає поширене нею 6 жовтня 1918 р. серед мешканців Сміли оголошення про те, що євреї, котрі розповсюджуватимуть неправдиві чутки про німців, будуть покарані, в т. ч. на смерть (спр. 87). У листопаді 1918 р. Бюро Російського національного центру в Києві заклиало всіх здатних носити зброю стати до лав «добровольчих загонів» (спр. 89).

У матеріалах фонду також вміщено низку документів про єврейські погроми, здійснені червоноармійськими частинами і повстанськими загонами, та антисемітську агітацію (спр. 265–266). Так, отаман Григор'єв у Зверненні до селян, робітників і червоноармійців від 11 червня 1919 р. наголошував, що «...в погромах і побиттях жидів винні самі жиди, які всіма шляхами полізли в начальство і надзвичайки» (спр. 265).

Найбільше важливих документів, пов'язаних з єврейськими погромами та різними заходами органів української влади проти антисемітського руху, зберігають у Ф. 269 (Колекція документів «Український музей у Празі»). Їх варто згрупувати за такими категоріями:

1. Матеріали про єврейські погроми, антисемітську пропаганду та пограбування населення (спр. 35, 41).

2. Нормативні акти вищих органів влади УНР: Закон про утворення Особливої слідчої комісії для розслідування протиеврейських погромних подій (27 травня 1919 р.) (спр. 32, 263); Постанови Ради Народних Міністрів УНР «Про заснування Окремої слідчої комісії для проведення слідства в справі погрому 15–16 і 17 лютого 1919 р. в м. Проскурові й м. Фельштині Проскурівського пов.» (9 квітня 1919 р.) та «Про посилення боротьби з єврейськими погромами» (18 серпня 1919 р.) (спр. 32, 268); Заява Ради Народних Міністрів УНР про необхідність вжиття рішучих заходів для цілковитої ліквідації погромних протиеврейських подій (14 червня 1919 р.) (спр. 32).

3. Звернення і листування посадових осіб та інституцій УНР: листівка УНР «Вояки української армії» з викладом Звернення С. Петлюри від 27

серпня 1919 р. про засудження єврейських погромів; Звернення голови Ради Народних Міністрів УНР Б. Мартоса і міністра з єврейських справ П. Красного «До єврейського громадянства і робітництва на Україні» (9 серпня 1919 р.) (спр. 34, 266); лист голови Ради Народних Міністрів УНР від 17 квітня 1919 р. до Міністерства юстиції для негайного розслідування і притягнення до відповідальності учасників протиеврейських погромів; телеграма Головного отамана військ УНР С. Петлюри від 4 липня 1919 р. прем'єр-міністру, наказному отаману і військовому міністру УНР про боротьбу з погромами єврейського населення; листування Особливої слідчої комісії з міністерствами юстиції та єврейських справ, з іншими установами щодо збирання документальних свідчень про єврейські погроми в Україні, організації розслідування та з інших питань діяльності комісії; листування Головного військово-історичного музею-архіву УНР з військовим міністерством і Генеральним штабом військ УНР щодо виявлення і копіювання документів про погромні акції і вияви бандитизму у ставленні до цивільного населення України з боку чужоземних військ та окремих частин української армії (спр. 32, 35, 264, 316).

4. Накази командування Армії УНР: Наказ Головної команди військ УНР від 26 серпня 1919 р. до старшин і козацтва з закликом не допускати єврейських погромів, карати їхніх ініціаторів; Наказ штабу Головного отамана військ УНР від 27 серпня 1919 р. про неухильне виконання Постанови уряду УНР від 18 серпня 1919 р. (спр. 268).

5. Допоміжні матеріали: Статут Надзвичайної слідчої комісії для розслідування подій в Житомирі 7–13 січня 1919 р.; Реєстр справ, надісланих слідчій комісії для розслідування протиеврейських погромних подій; брошура Т. Глухівського «Стережіться провокацій» (1919 р.) (спр. 32, 265, 316).

6. Слідчі справи та матеріали щодо покарання організаторів і учасників погромного руху: от. Й. Біденка, хорунж. В. Воцинського, Л. Голодецького, от. Золотаренка, О. Кобринського, Ковальчука, от. О. Козир-Зірки, М. Криштофовича, Лелюшенка, Т. Маценюка, Озарчука, Олексіва, полк. О. Палієнка, от. І. Семесенка, М. Урустанова, Я. Хляка, от. Чубая та ін. (спр. 36–40, 262, 316).

7. Матеріали про надання постраждалим від погромів матеріальної допомоги (спр. 41, 265, 316).

У фондах ЦДАГО України доволі повно представлено інформацію про програмові вимоги та діяльність політичних партій і організацій. Зокрема, у Ф. 1 (Центральний комітет Комуністичної партії України. Відділи Центрального комітету КП(б)У (1918–1923)) йдеться про більшовиків; у Ф. 41 (Єврейські політичні партії та організації) – про єврейські політичні

об'єднання: Бунд, Єврейську соціал-демократичну партію «Поалей-Ціон», Єврейську робітничу партію соціалістів-територіалістів, Об'єднану єврейську соціалістичну робітничу партію, сіоністські організації, місцеві комітети цих партій, молодіжні організації; у Ф. 265 (Російська соціал-демократична робітничка партія (меншовиків). Одеський комітет) – про Російську соціал-демократичну робітничу партію (меншовиків); у Ф. 268 (Партія «Народної свободи» (конституційно-демократична). Харківські губернський і міський комітети) – про кадетів.

У згаданому Ф. 1 зберігають також статистичні матеріали про національні меншини в губерніях України (оп. 20, спр. 334); про окремі випадки погромів та допомогу постраждалим від них (оп. 20, спр. 40, 340), інші документи з теми дослідження.

Низка справ етнопонаціональної тематики міститься в Центральному державному історичному архіві України в м. Києві. Здебільшого вони стосуються діяльності політичних партій (Ф. 274 (Київське міське жандармське управління)), єврейських погромів і реакції на них Центральної Ради (Ф. 317 (Прокурор Київської судової палати), Ф. 419 (Прокурор Одеської судової палати)), освітньої політики, в т. ч. щодо польської й єврейської національних меншин (Ф. 707 (Управління Київського навчального округу)). Зокрема, в останньому фонді зберігається документ періоду окупації України російською Добровольчою армією. Це лист від 7 жовтня 1919 р., в якому в. о. директора народних училищ Київської губ., звертаючись до попечителя Київського навчального округу, зазначав: «Згідно Основних положень, ухвалених Особливою нарадою [орган, що виконував функції уряду на території, підконтрольній Добровольчій армії. – Авт.] з питань про «українські школи», затвердженими 26 липня 1918 р., викладання «українознавства» (історії і географії України) ліквідується, а викладання малоросійської мови і літератури допускається як необов'язкових предметів на загальних умовах...» (ф. 707, оп. 168, спр. 78). У документах того самого фонду йдеться також про українізацію шкіл та ставлення до неї іноетнічного населення (оп. 168, спр. 78; оп. 299, спр. 325, 330; оп. 313, спр. 18), про асигнування органами влади Української Держави коштів на освітньо-культурні потреби національних меншин (оп. 86, спр. 362), про вивчення в школі староеврейської мови (оп. 313, спр. 38) тощо.

Центральний державний історичний архів України в м. Львові зберігає документи, що стосуються означеної тематики, переважно в одному фонді – Ф. 581 (Колекція документів про діяльність урядів та армій Української Народної Республіки та Західно-Української Народної Республіки). Це матеріали про роботу органів влади ЗУНР, програми їхньої діяльності,

законопроекти, постанови, розпорядження, меморандуми, відозви, декларації, протоколи засідань, оперативні звіти, листи, статті, замітки, повідомлення, газетні вирізки тощо. Тематичні матеріали містяться також у Ф. 309 (Наукове товариство ім. Шевченка, м. Львів), Ф. 667 (Державний секретаріат освіти і віросповідань Західних областей УНР, м. Станіславів), особових фондах А. Крушельницького (Ф. 361), О. Назарука (Ф. 359), Ю. Романчука (Ф. 382), В. Старосольського (Ф. 360), К. Студинського (Ф. 362), С. Томашівського (Ф. 368) та ін.

Певна кількість документів етнонаціональної проблематики перебуває в інших архівних установах України. Так, у Державному архіві Служби безпеки України зберігають справу з інформацією про співпрацю більшовиків із представниками «буржуазного заходу», на основі якої в кількох виданнях США і Англії було надруковано антиукраїнські статті про Проскурівський погром (спр. 69270-ФП. – Т. 4). Низка важливих документів міститься в державних обласних архівах. Зокрема, у Державному архіві Вінницької області експонуються циркуляри Міністерства УНР щодо єврейських проблем (Ф. 4155 (Могилів-Подільська єврейська громадська управа), спр. 9), листування з Міністерством єврейських справ (спр. 15, 22, 23), доповіді про становище єврейського населення (спр. 17-а), матеріали про вибори до єврейських громадських рад (спр. 20); у Державному архіві Київської області – дані про роль польських військових формувань у загостренні етносоціального конфлікту між українськими селянами та поміщиками-поляками в селах Правобережної України в 1917–1918 рр. (Ф. 1787 (Польські легіони), спр. 180, 183, 301, 302); у Державному архіві Львівської області – про участь в українських органах управління представників від єврейського й польського населення (Ф. 257 (Львівське наукове товариство з вивчення історії оборони Львова і південно-східних воєводств у 1918–1920 рр.), оп. 1, спр. 23, 30). Значна частина матеріалів перебуває в архівних установах Польщі, Росії, США.

Важливим джерелом дослідження стали опубліковані документи. Передусім це збірники загального характеру або присвячені подіям визначеної тематики чи певного періоду. До першої групи можна зарахувати видання, що охоплюють джерела різних періодів або різної тематичної спрямованості. Серед них «Документи трагічної історії України (1917–1927 рр.)», «Конституційні акти України. 1917–1920: Невідомі конституції України», «Україна в ХХ столітті», «Україна і Польща в документах», «Українська суспільно-політична думка в 20 столітті» та ін.²⁶¹ До цієї групи належать

²⁶¹ Велика українська революція: (Матеріали до історії відновлення укр. державности)...; Документи трагічної історії України (1917–1927 рр.) / ред.-упоряд П. П. Бачинський. – К., 1999.

також праці з документальними додатками, в яких використано широке коло рідних джерел, багато з яких на сьогодні втрачено. Зокрема, важливі державно-політичні документи вміщено в книгах В. Винниченка, Д. Дорошенка, І. Мазепи, П. Христюка, М. Шаповала²⁶² та ін.

Цільне місце серед збірників документів посідають публікації етнополітичного характеру. На увагу заслуговує збірник «Національні відносини в Україні у XX ст.»²⁶³, підготовлений Інститутом політичних і етнонаціональних досліджень (ШІЕНД) НАН України. У першому розділі книги, який називається «Національне питання в Україні напередодні та в роки Української національної революції», містяться документи і матеріали про програмні цілі і завдання політичних партій і громадських об'єднань із питань національної політики і міжнаціональних відносин, діяльність державних і партійних структур, статистичні дані, матеріали преси, державні акти УНР, Української Держави, ЗУНР, що відображають складні процеси національно-культурного будівництва під час Української революції, відносини українців з іншими народами в процесі державотворення, статус національних меншин, гарантії їхніх прав та механізми реалізації інтересів. Серед вміщених у збірнику документів – Закони Центральної Ради «Про

– 640 с.; Єврейське населення та розвиток єврейського національного руху на Буковині в останній чверті XVIII – на початку XX ст.: зб. док. і матеріалів / упоряд. О. В. Добржанський, М. П. Кушнір, М. Д. Никирса. – Чернівці : Наші книги, 2007. – 467 с.; Конституційні акти України. 1917–1920: Невідомі конституції України / наук. ред. і упоряд. : Ю. Д. Прилюк, В. Ф. Жмир. – К. : Філософ. і соціолог. думка, 1992. – 272 с.; іл.; *Костів К.* Конституційні акти відновленої української держави 1917–1919 років і їхня політично-державна якість / К. Костів. – Торонто : Укр. друк., 1964. – 186 с.; КПСС в резолюціях і рішеннях съездів, конференцій і пленумів ЦК. Ч. I : 1898–1925. – [изд. седьмое] / Ин-т Маркса – Энгельса – Ленина – Сталина при ЦК КПСС. – Москва : Госполитиздат, 1953. – 952 с.; Крах германской оккупации на Украине (По документам оккупантов) / под ред. М. Горького, И. Минца, Р. Эйдемана. – Москва : Огиз, 1936. – 207 с.; Национальная политика в императорской России. Цивилизованные окраины (Финляндия, Польша, Прибалтика, Бессарабия, Украина, Закавказье, Средняя Азия) / сост., ред. и автор примеч. Ю. И. Семенов ; Рос. акад. наук и др. – Москва, 1997. URL: <http://law.edu.ru/script/cntsource.asp?cntID=100090754>; Під прапором Жовтня. Вплив Великої Жовтневої соціалістичної революції на піднесення революційного руху в Західній Україні. 1917–1920 : док. і матеріали / упоряд. : О. Ю. Карпенко та ін. ; Архівне упр. УРСР ; Львів. обл. держ. архів. – Львів : Кн.-журн. вид-во, 1957. – 691 с.; Революция и национальный вопрос: Документы и материалы по истории национального вопроса в России и СССР в XX в. : в 3 т. Т. 3 / сост. И. Левин ; под ред. С. Диманштейна ; Ком. акад. по изучению нац. вопроса. – Москва : Изд-во Ком. акад., 1930. – 467 с.; Україна в XX столітті : зб. док. і матеріалів (1900–1939) / упоряд. А. Г. Слюсаренко та ін. – К. : ІЗМН, 1997. – 448 с.; Україна і Польща в документах. 1918–1922 : у 2 ч. / уклад. та ред. Т. Гунчак. – Нью-Йорк–Париж–Сідней–Торонто : НТШ, 1983; Українська суспільно-політична думка в 20 столітті. Документи і матеріали : у 3 т. Т. 1 / упоряд. : Т. Гунчак, Р. Сольчаник. – Мюнхен : Сучасність, 1983. – 510 с.

²⁶² *Винниченко В.* Відродження нації...; *Дорошенко Д.* Історія України 1917–1923...; *Мазепа І.* Україна в огні й бурі революції...; *Христюк П.* Замітки і матеріали до історії української революції...; *Шаповал М.* Велика революція і українська визвольна програма...

²⁶³ *Національні відносини в Україні у XX ст. : зб. док. і матеріалів / редкол. : І. Ф. Курас (голова), М. І. Панчук та ін. – К. : Наук. думка, 1994. – 559 с.*

національно-персональну автономію» та «Про громадянство УНР», Закон ЗУНР про мови на її території.

До двотомного документального довідника «Національні процеси в Україні: історія і сучасність»²⁶⁴, окрім документів, упорядники помістили фрагменти наукових досліджень, історичних розвідок, статистичні дані, що засвідчують складні, суперечливі тенденції етнопонаціонального розвитку в період Української революції. Наприклад, поряд із серпневими 1919 р. антипогромною відозвою Головного отамана С. Петлюри до Армії УНР та Зверненням українського уряду до єврейських громадян і робітників надруковано уривки з праці С. Гольдельмана «Жидівська національна автономія в Україні 1917–1920». Безпосередньо теми дослідження стосуються IV–VI розділи першого тому, що відображають етнопонаціональну ситуацію в Україні від імперської доби до завершення Національно-визвольних змагань 1917–1921 рр.

Серед тематичних збірників окреме місце посідають видання, в яких уміщено документи політичних партій²⁶⁵. Насамперед це партійні програми і статuti, резолюції, постанови, заяви, звернення, меморандуми, короткі біографічні довідки лідерів тощо.

Ще одна історіографічна тематична група об'єднує збірки документів, присвячені погромам в Україні та боротьбі з ними органів української влади. Найбільш масштабним на сьогодні виданням з означеної проблеми є «Книга погромів. Погроми в Україні, в Білорусії і європейській частині Росії в період Громадянської війни. 1918–1922 рр.»²⁶⁶. Уміщені документи відображають психосоціальний клімат революційного періоду, дають змогу зрозуміти витоки погромного насильства, визначити особливості антисемітського руху в регіонах, обсяги залучених у погроми різних сил і верств населення тощо. Основний масив документів має унікальний характер, оскільки охоплює матеріали опитувань єврейського населення про погроми, які проводилися в період лихоліття. Ці матеріали доповнені доповідями, листами єврейських громадських організацій та документами органів влади.

²⁶⁴ Національні процеси в Україні: історія і сучасність. Документи і матеріали : довід. : у 2 ч. / упоряд. : І. О. Кресіна (керівн.), О. В. Кресін, В. П. Ляхоцький та ін. ; за ред. В. Ф. Панібудьласки. – К. : Вища шк., 1997.

²⁶⁵ Багатопартійна українська держава на початку ХХ ст.: Програмні документи перших українських партій / упоряд. В. С. Журавський. – К. : Пошук, 1992. – 96 с.; Полный сборник платформ всех русских политических партий... – 131 с.; Самостійна Україна : зб. програм укр. політ. партій поч. ХХ ст. / упоряд. О. Федьков. – Тернопіль : Ред.-вид. відділ упр. по пресі, 1991. – 82 с.; Українські політичні партії кінця ХІХ – початку ХХ ст. Програмові і довідкові матеріали : зб. док. / упоряд. : В. Ф. Шевченко та ін. – К. : Фенікс, 1993. – 336 с.

²⁶⁶ Книга погромов. Погроми на Украине, в Белоруссии и европейской части России в период Гражданской войны. 1918–1922 гг. : сб. док. / отв. ред. Л. Б. Мнякова ; отв. сост. : Зюзина И. А. и др. – Москва : РОССПЭН, 2007. – 1032 с.

Значну кількість документів, які, спростовуючи звинувачення про причетність органів української влади до єврейських погромів, відображають боротьбу українських державних формувань 1917–1921 рр. проти антисемітизму, оприлюднили Т. Гунчак, В. Іванис, А. Марголін, В. Сергійчук, О. Шульгин²⁶⁷. Чимала добірка документів означеної проблематики міститься в книгах С. Гусєва-Оренбурзького, З. Островського, І. Чериковера, І. Шехтмана та ін.²⁶⁸.

Низку важливих праць присвячено окремим періодам Української революції. Хронологічно першим став двотомний збірник «Українська Центральна Рада. Документи і матеріали»²⁶⁹, який умістив 420 документів доби УЦР. Це протоколи засідань і сесій Центральної і Малої рад, протоколи засідань Генерального Секретаріату (ГС) – Ради Народних Міністрів, а також універсали, закони, постанови, меморандуми, декларації, звернення, циркуляри. Значна частина названих документів відображала етнополітичну ситуацію доби. Джерельною базою видання стали архівні матеріали та публікації періодичних видань, насамперед офіційного органу УЦР «Вісти з Української Центральної Ради», а також «Вістника Генерального Секретаріату УНР», «Нової Ради», «Робітничої газети», «Народної волі», «Київської думки» («Киевской мысли») та інших часописів, в яких друкували звіти засідань УЦР та ГС – РНМ.

Значно полегшує сприйняття матеріалу ґрунтовно розроблений колективом упорядників науково-довідковий апарат, який охоплює історичну й археографічну передмови, примітки, коментарі, покажчик імен із короткими біографічними довідками, список скорочень, перелік документів. У примітках зосереджено інформацію, що дає змогу висвітлити питання створення політичних партій і громадських організацій, у т. ч. національних меншин, уточнити окремі події.

²⁶⁷ Гунчак Т. Симон Петлюра та євреї...; Іванис В. Симон Петлюра – Президент України...; Сергійчук В. Погроми в Україні. 1914–1920...; Марголін А. Україна і політика Антанти...; Сергійчук В. Симон Петлюра і єврейство...; Сергійчук В. Уся правда про єврейські погроми...; Шульгин О. Україна і червоний жах...

²⁶⁸ Документ судової помилки: Процес Шварцбарда : зб. док. – Париж, 1958. – 152 с. URL: http://poltava-herpes.narod.ru/petlura/literat/sud_pomylka.htm; Гусєв-Оренбурзький С. И. Багрова книга...; Островский З. С. Еврейские погромы...; Трагедия двух народов...; Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине 1917–1918 гг. ...; Шехтман И. Б. Погромы Добровольческой армии на Украине...

²⁶⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1 : 4 березня – 9 грудня 1917 р. / редкол. : В. Смолій (відп. ред.) та ін. ; упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України ; Центр. держ. архів вищ. органів влади і упр. України. – К. : Наук. думка, 1996. – 588 с.; Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2 : 10 грудня 1917 р. – 29 квітня 1918 р. / редкол. : В. Смолій (відп. ред.) та ін. ; упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України ; Центр. держ. архів вищ. органів влади і упр. України. – К. : Наук. думка, 1997. – 424 с.

Із матеріалами двотомника «Українська Центральна Рада. Документи і матеріали» кореспондується збірник «Український національно-визвольний рух. Березень – листопад 1917 року. Документи і матеріали»²⁷⁰, де керівником колективів упорядників і автором передмов обох видань був професор В. Верстюк. У другому збірнику вміщено 529 документів, які здебільшого відображають регіональний зріз українського руху, роль національної проблеми в партійній діяльності, у роботі земств, рад робітничих, селянських і солдатських депутатів, з'їздів професійних спілок тощо. Серед важливих публікацій збірника варто виокремити реферати Ф. Матушевського «Права національних меншостей» та Н. Григорієва «Коло автономії», прочитані на Всеукраїнському національному конгресі.

Археографічною особливістю збірника «Український національно-визвольний рух...» стало розширення його джерельної бази: поряд із київськими архівосховищами було використано також матеріали деяких фондів обласних архівів та федеральних архівів Росії. Так само за рахунок регіональної преси 1917 р. збільшено перелік періодичних видань. Науково-довідковий апарат видання порівняно з попереднім збагачено іменним та географічним покажчиками. У затекстових примітках зосереджено додаткову інформацію про найважливіші події 1917 р., впливові організації, політичні партії, зокрема про російських есерів, кадетів, Бунд та ін.

Найскладніший за перебігом подій період Української революції відтворює фундаментальний двотомний збірник «Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали»²⁷¹. У ньому представлено 622 документи, які висвітлюють діяльність Директорії та уряду УНР щодо відновлення Української Народної Республіки в умовах розвитку політичної та соціально-економічної криз. Основу видання становлять опубліковані в хронологічному порядку журнали засідань Директорії УНР та Ради Народних Міністрів із грудня 1918 по грудень 1920 р., які містять документальну фіксацію питань

---

²⁷⁰ Український національно-визвольний рух. Березень – листопад 1917 року. Документи і матеріали / редкол. : В. Верстюк (відп. ред.) та ін. ; упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. ; Ін-т іст. України НАН України ; Центр. держ. архів вищ. органів влади і упр. України ; Дослід. ін-т сучас. укр. історії (Філадельфія). – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2003. – 1024 с.

²⁷¹ Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1 / редкол. : В. Верстюк (відп. ред.) та ін. ; упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. ; Ін-т іст. України НАН України ; Центр. держ. архів вищ. органів влади і упр. України ; Дослід. ін-т сучас. укр. історії (Філадельфія). – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – 687 с. ; Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / редкол. : В. Верстюк (відп. ред.) та ін. ; упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. ; Ін-т іст. України НАН України ; Центр. держ. архів вищ. органів влади і упр. України ; Дослід. ін-т сучас. укр. історії (Філадельфія). – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – 743 с.

порядку денного та ухвалених на підставі їхнього розгляду рішень. Окрім журналів, до збірника вміщено найважливіші закони, постанови, відозви, декларації, оповіщення, телеграми вищих державних органів влади. Опубліковані документи дають змогу сформуванню уявлення про політичний курс Другої УНР, її політику щодо національних меншин, боротьбу проти єврейських погромів тощо.

Як і попередні видання, збірник має ретельно підготовлені передмову, яку написав В. Верстюк, та науково-довідковий апарат: примітки з короткими біографічними довідками, інформацією про важливі події, організації та політичні партії, список скорочень, іменний та географічний покажчики, перелік документів. У додатках до першого тому вміщено повідомлення газети «Україна» про діяльність Директорії УНР, у т. ч. її етніонаціональну політику.

Значним науковим здобутком стало масштабне комплексне видання документів «Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали»²⁷², яке вийшло з друку в п'яти томах, восьми книгах в Івано-Франківську під керівництвом професора О. Карпенка. У збірці документально відтворено історичні передумови, підготовку і перемогу Листопадової національно-демократичної революції та як її результат – утворення ЗУНР на українських землях колишньої Австро-Угорщини. У першій відозві від 5 листопада 1918 р. Українська Національна Рада (УНРада) як тимчасовий орган законодавчої влади ЗУНР наголосила, що в новій державі всі громадяни незалежно від походження будуть рівноправними (т. 1). Чимало документів присвячено державотворчим і адміністративно-організаційним

²⁷² Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 1 : Листопадова 1918 р. національно-демократична революція. Проголошення ЗУНР / уклад. : О. Карпенко, К. Мицан ; керівн. роботи і відп. ред. О. Карпенко. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2001. – 584 с.; Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2 : Державотворчі й адміністративно-організаційні процеси / уклад. : О. Карпенко, К. Мицан ; керівн. роботи і відп. ред. О. Карпенко. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. – 712 с.; Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 3, кн. 1 : Соціально-економічні відносини і визвольні змагання / уклад. : О. Карпенко, К. Мицан ; керівн. роботи і відп. ред. О. Карпенко. Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2005. 644 с.; Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 3, кн. 2 : Суспільно-політичні процеси. Національно-культурне відродження / уклад. : О. Карпенко, К. Мицан ; керівн. роботи і відп. ред. О. Карпенко. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2005. – 680 с.; Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 4 : Збройні сили у боротьбі за свободу, незалежність, соборність / уклад. : О. Карпенко, К. Мицан ; керівн. роботи і відп. ред. О. Карпенко. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2008. – 886 с.; Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 5, кн. 1 : Зовнішня політика і міжнародне становище. 1918–1919 рр. / уклад. : О. Карпенко, К. Мицан ; керівн. роботи і відп. ред. О. Карпенко. – Івано-Франківськ : Місто НВ, 2009. – 944 с.; Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 5, кн. 2 : Зовнішня політика і міжнародне становище. 1920–1921 рр. / уклад. : О. Карпенко, К. Мицан ; керівн. роботи і відп. ред. О. Карпенко. – Івано-Франківськ : Місто НВ, 2011. – 948 с.

процесам, які відбувалися в ЗУНР. Серед них закони про мови, про основи шкільництва, про вибори до сейму та інші, ухвалені для справедливого вирішення національного питання. Зокрема, під час виборів до сейму з 220 послів (депутатів) 60 мали вибиратися від національних меншин (т. 2). Вагомий масив джерел використано для відображення таких взаємопов'язаних між собою процесів, як соціально-економічні та суспільно-політичні відносини. Документи засвідчують, що УНРада прагнула до створення соціально справедливого суспільства, однак її декларації були знівельовані польською окупацією. Більших успіхів було досягнуто в національно-культурному відродженні, в т. ч. іноетнічного населення ЗУНР. Наприклад, одним із розпоряджень державного секретаря освіти і віросповідань станиславівським приватним гімназіям із польською та німецькою мовами викладання було надано право видавати вихованцям атестати про здобуття освіти (т. 3). Найбільше документів використано для висвітлення збройної боротьби за свободу і незалежність Західноукраїнської Народної Республіки (т. 4) і особливо зовнішньої політики і міжнародного становища молодій державі (т. 5).

Завершальною частиною наукової тетралогії, присвяченої діяльності українських державних утворень періоду національно-визвольних змагань 1917–1921 рр., став двотомний збірник «Українська Держава (квітень – грудень 1918 року). Документи і матеріали», підготовлений до друку науковцями Інституту історії України. Двотомник містить передмову, науково-довідковий апарат (примітки з короткими біографічними довідками, інформацією про важливі події, організації та політичні партії, список скорочень, іменний покажчик, перелік документів, ілюстративний матеріал) та складається з трьох частин, що охопили 471 документ. До першої і другої вміщено журнали засідань відповідно Ради Міністрів (док. № 1–134) та Малої Ради Міністрів (док. № 135–226), які розкривають політику Гетьманату в економічній, соціальній, національно-культурній, військовій та міжнародній сферах. Третя частина містить державні акти Гетьмана, закони, накази, постанови, різноманітні документи урядових структур (док. № 1–245), що відображають актуальні проблеми державного життя. Цим збірником завершено публікацію матеріалів вищих органів влади всіх українських державних утворень періоду національно-визвольних змагань 1917–1921 років²⁷³.

²⁷³ Українська Держава (квітень – грудень 1918 року). Документи і матеріали : у 2-х т. – Т. 1 / упоряд. : Р. Пиріг (керівн.) та ін. – К. : Темпора, 2015. – XVIII + 790 с.; Українська Держава (квітень – грудень 1918 року). Документи і матеріали : у 2-х т. – Т. 2 / упоряд. : Р. Пиріг (керівн.) та ін. – К. : Темпора, 2015. – XX + 412 с.

Цінний матеріал для аналізу досліджуваної проблематики містять статистичні збірники та матеріали переписів населення²⁷⁴. Вони відображають демографічну ситуацію, особливості розселення етнічних груп, їхнє господарське життя, освітній рівень тощо.

Окрему групу джерел становлять матеріали періодичних видань. Особливо це стосується тих часописів, котрі були друкованими органами різних державних структур і відповідно мали більше можливостей для відображення офіційної точки зору на різні аспекти політики влади, в т. ч. її етнонаціонального складника. Так, на першому етапі революції матеріали про засідання Центральної Ради і Генерального Секретаріату, хроніку їхньої діяльності, нормативно-розпорядчі документи тощо подавали «Вісти з української Центральної Ради», «Вістник Генерального Секретаріату України» (пізніше – «Вістник Ради Народних Міністрів УНР»), «Вістник Генерального Секретаріату військових справ УНР», «Бюлетень Народного

---

²⁷⁴ Всероссийская промышленная и профессиональная перепись 1918 года: Предвар. сводка данных : свод. табл. по Сов. республике / авт. предисл. Н. Воробьев. – Москва, 1920. – [3], XXXII, 37 с. : табл.; Общій сводъ по Имперіи результатовъ разработки данныхъ первой всеобщей переписи населенія, произведенной 28 января 1897 года : в 2 т. / предисл. : Н. Тройницкій. – Санкт-Петербург, 1905; Первая всеобщая перепись населения Российской Имперіи 1897 г. Т. III : Бессарабская губернія / под ред. Н. А. Тройницкаго. – Санкт-Петербург : Изд. Центр. стат. ком. МВД, 1905. – 279 с.; Первая всеобщая перепись населения Российской Имперіи 1897 г. Т. VIII : Волынская губернія / под ред. Н. А. Тройницкаго. – Санкт-Петербург : Изд. Центр. стат. ком. МВД, 1904. – 309 с.; Первая всеобщая перепись населения Российской Имперіи 1897 г. Т. XIII : Екатеринославская губернія / под ред. Н. А. Тройницкаго. – Санкт-Петербург : Изд. Центр. стат. ком. МВД, 1904. – 234 с.; Первая всеобщая перепись населения Российской Имперіи 1897 г. Т. XVI : Киевская губернія / под ред. Н. А. Тройницкаго. – Санкт-Петербург : Изд. Центр. стат. ком. МВД, 1904. – 287 с.; Первая всеобщая перепись населения Российской Имперіи 1897 г. Т. XXXII : Подольская губернія / под ред. Н. А. Тройницкаго. – Санкт-Петербург : Изд. Центр. стат. ком. МВД, 1904. – 285 с.; Первая всеобщая перепись населения Российской Имперіи 1897 г. Т. XXXIII : Полтавская губернія / под ред. Н. А. Тройницкаго. – Санкт-Петербург : Изд. Центр. стат. ком. МВД, 1904. – 315 с.; Первая всеобщая перепись населения Российской Имперіи 1897 г. Т. XLI : Таврическая губернія / под ред. Н. А. Тройницкаго. – Санкт-Петербург : Изд. Центр. стат. ком. МВД, 1904. – 310 с.; Первая всеобщая перепись населения Российской Имперіи 1897 г. Т. XLVI : Харьковская губернія / под ред. Н. А. Тройницкаго. – Санкт-Петербург : Изд. Центр. стат. ком. МВД, 1904. – 297 с.; Первая всеобщая перепись населения Российской Имперіи 1897 г. Т. XLVII : Херсонская губернія / под ред. Н. А. Тройницкаго. – Санкт-Петербург : Изд. Центр. стат. ком. МВД, 1904. – 319 с.; Первая всеобщая перепись населения Российской Имперіи 1897 г. Т. XLVII : Городъ Одесса / под ред. Н. А. Тройницкаго. – Санкт-Петербург : Изд. Центр. стат. ком. МВД, 1903. – 167 с.; Первая всеобщая перепись населения Российской Имперіи 1897 г. Т. XLVIII : Черниговская губернія / под ред. Н. А. Тройницкаго. – Санкт-Петербург : Изд. Центр. стат. ком. МВД, 1905. – 341 с.; Распределение населения по главнейшимъ сословіямъ, вероисповеданіямъ, родному языку и по некоторымъ занятіямъ: краткія общія свѣденія по Имперіи / предисл. : Н. Тройницкій. – Санкт-Петербург : Паровая типо-литографія Н. Л. Ныркіна, 1905. – 43 с., [1] л. карт.; 37 см. – (Первая всеобщая перепись населения Российской имперіи, 1897 год / под ред. Н. А. Тройницкаго); Статистическій ежегодникъ Россіи. 1916 г. (Годъ тринадцатый). Вып. 1. – Москва-Петроград : Изд. Центр. статист. комитета, 1918. – 121 с.; *Чорний С.* Національний склад населення України в ХХ сторіччі...

міністерства великоруських справ» («Бюллетень Народного міністерства по великоруським делам») тощо. Офіційними виданнями Гетьманату були «Державний вістник», «Вісті закордонної преси», «Вісті краєвої преси», «Слово» (орган Міністерства віросповідань), «Армія» (газета близька до Міністерства військових справ) та ін. За Директорії організацією телеграфно-інформаційних служб і виданням періодики займалося Міністерство преси і пропаганди. Важливим аспектом діяльності Міністерства та його видань стала антипогромницька інформаційно-пропагандистська акція, для чого проводили спільні наради з представниками єврейських політичних партій та громадських організацій у справі пошуку компромісу та виходу зі складної ситуації. Саме для подолання цієї кризи Міністерство надрукувало низку відозв, листочок та статей, які розсилало до військових частин, розповсюджувало в містах, надсилало до редакцій періодичних видань – як урядових, так і загальнополітичних²⁷⁵. Упродовж 1919–1920 рр. в УНР виходили «Вістник УНР», «Вістник державних законів для всіх земель УНР», «Український тижневик», «Останні новини Українського телеграфного агентства», «Вістник Народного міністерства внутрішніх справ УНР», «Вістник Міністерства ісповідань УНР», низка інформаційних видань. Серед офіційних друкованих органів ЗУНР варто назвати «Вістник законів, розпорядків та об'язників, проголошених Державним Секретаріатом ЗУНР», «Республіка», «Стрілець» (орган Української галицької армії), «Вістник Державного Секретаріату освіти і віросповідань» та ін.

Друковані видання мали також місцеві органи влади. Серед них: «Відомості одеського градоначальства» («Ведомости одесского градоначальства»), «Відомості Харківщини» («Ведомости Харьковщины»), «Вістник Волинського губерніяльного Комісара Генерального Секретаріату УНР», «Вістник Комісаріату УНР Херсонщини», «Вістник Холмського губерніяльного староста», «Голос Поділля», «Наддністрянський Голос», «Поділля. Вістник Подільського губерньського Комісаріату», «Покутський Вістник», «Станиславівський Голос», «Стрийський Вістник», «Український Голос» тощо.

Численною була й партійна преса. Так, Українська партія соціалістів-революціонерів видавала газету «Боротьба», Українська соціал-демократична робітничка партія – «Робітничу газету», Українська партія соціалістів-федералістів – «Нову Раду». Чимало важливої інформації, зокрема про ставлення до української влади, містили друковані органи політичних партій національних меншин: «Національна газета» («Gazeta Narodowa») («Газета

---

²⁷⁵ Богуславський О. В. Інформаційно-пресова діяльність Центральної Ради та українських урядів 1917–1920 рр. / О. В. Богуславський. – Запоріжжя : ГУ «ЗІДМУ», 2003. – С. 132.

народова»); орган Польської демократичної централі), «Вперед», «Робітнича газета» («Вперед», «Рабочая газета»; органи російських меншовиків), «Голос Бунду» («Голос Бунда»; орган Бунду), «Справа народу» («Дело народа»; орган російських есерів), «Єврейська робітнича хроніка» («Еврейская рабочая хроника»; орган Єврейської соціал-демократичної робітничої партії «Поалей Ціон»), «Киянин» («Кієвлянин»; неформальний орган російських шовіністів), «Промова» («Речь»; орган Конституційно-демократичної партії) та ін.

Таким чином, поєднання архівних матеріалів, значна частина яких не була в науковому обігу, та опублікованих документів з іншими матеріалами значно розширили джерельну базу монографії. Це дало змогу уникнути однобічного висвітлення й оцінки подій, явищ та фактів, глибше зрозуміти природу етнополітики української влади доби національно-визвольних змагань 1917–1921 рр., розкрити її суть, форми і методи, а також зробити відповідні висновки.

Висновки до розділу I

Здійснений аналіз теоретико-методологічних засад та джерел дослідження етнополітики дав змогу зробити такі висновки.

По-перше, з огляду на етнічний ренесанс, який після Другої світової війни охопив фактично всі країни Європи й Америки, в політичній науці виник новий напрям, що отримав назву етнополітика. До його сфери належать політичні взаємовідносини держави з етнічними групами, які проживають на її території, а також етнічних груп між собою. Залежно від способу взаємодії суб'єктів етнополітики науковці виокремлюють низку основних етнополітичних моделей. У проблемному полі нашого дослідження значної методологічної ваги набули асиміляційна (інтеграційна) і мультикультурна моделі та політика виключення, яка охоплює як конституційний націоналізм і етнічну демократію, так і расизм, геноцид та їхні різновиди (Р. Коршук, А. Садохін, В. Тішков, Ю. Шабаєв); п'ять можливих етнополітичних моделей вирішення проблеми «культурного різноманіття» (ізоляціонізм, асиміляторство, м'який мультикультуралізм, жорсткий мультикультуралізм та апартеїд) Ч. Кукатаса; модель консоціальної демократії А. Лейпхарта; концепція плюрального суспільства Дж. Ферніволла; способи диференціальної, еквівалентної і стандартної інкорпорації М. Сміта; імперативний, маніпуляційний і діалогічний різновиди комунікації між державою й етнічною групою О. Борісової; моделі «вертикальної ієрархії», «паралельної сегментації» та «перехресної сітки» Дж. Ротшильда.

По-друге, необхідність захисту прав національних меншин істотно активізувала дослідження проблеми визначення меншини, проте й досі не вдалося ухвалити загальне визначення поняття «меншина», яке б задовольнило зацікавлені сторони. Серед позитивних результатів проведеної роботи можна вважати виявлення низки особливостей національних меншостей, що дають змогу охопити більшу частину ситуацій, пов'язаних із меншинами. В українській нормативно-правовій базі до національних меншин належать групи громадян України, які не є українцями за національністю, виявляють почуття національного самоусвідомлення та спільності між собою.

По-третє, світова традиція захисту меншостей має довгочасну історію. Важливим фактором, що вплинув на вироблення принципів вирішення проблем меншин і політики щодо них стали документи Ліги Націй. Зокрема, політичною умовою для укладення мирних договорів або для визнання нових держав і їхнього вступу до цієї міжнародної організації було вжиття ними заходів щодо захисту прав національних меншостей. Міжнародно-правовий захист меншин мав здійснюватися двома основними шляхами: через заборону дискримінації в користуванні основними правами людини на підставі рівності перед законом та через визнання спеціальних прав, що належали меншині та її членам як особливій спільності.

По-четверте, здійснений аналіз джерельної бази, пов'язаної з темою дисертації, засвідчив зростання інтересу науковців до вивчення етнополітики української влади доби національно-визвольних змагань 1917–1921 рр. Проте в науковій літературі досі нема не лише жодної монографічної праці, в якій було б комплексно проаналізовано означену проблему, а й, за невеликим винятком, спеціальних праць, присвячених окремим питанням досліджуваної тематики. Порівняно всесторонньо означені проблеми розроблено в низці досліджень, що охоплюють їх або як складники хронологічно ширших монографічних розвідок, або їхні окремі аспекти. Відсутні також праці компаративного характеру, в яких було б зіставлено політику окремих державних утворень періоду Української революції щодо іноетнічного населення, їхні нормативні акти, суспільно-політичну активність національних меншин між собою тощо.

З огляду на означене монографія, що є спробою комплексного компаративного аналізу та узагальнення особливостей і тенденцій етнонаціональної політики української влади в умовах визвольних змагань 1917–1921 рр., стане певним етапом у створенні фундаментального дослідження означеної проблеми.

РОЗДІЛ II.

ІНОНАЦІОНАЛЬНЕ ПОЛЕ УКРАЇНИ НАПЕРЕДОДНІ ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ

2.1. Етнодемографічна специфіка розвитку

Упродовж століть населення України здавна відзначається багатоетнічним складом. Поруч з українцями тут мешкають і представники інших національностей, які різняться походженням, мовою, культурою, традиціями, звичаями, конфесійною належністю, рівнем політичного розвитку, ступенем етнічної самоорганізації тощо. Їхня частка в складі населення України, як і їхня чисельність ніколи не були стабільними.

Заселення українських земель представниками національних меншин було зумовлене різними причинами. Насамперед це сприятливе геополітичне становище, зокрема, розташування для забезпечення міжнародних торговельних зв'язків, наявність родючих земель, що приваблювали іноземних селян-землеробів, тривале перебування України в складі інших держав, політика урядів, спрямована на заселення її території іноземцями. На кількісному складі і розміщенні етнічного населення, його гетерогенності та дисперсності суттєво позначилися міграційні процеси²⁷⁶, які особливо посилювалися в XIX – на початку XX ст.

У той період землі України (в її нинішніх кордонах), зберігаючи природно-географічну цілісність, залишалися в адміністративному, етнополітичному та культурно-духовному відношеннях розшматованими між двома імперіями. Основна їхня частина – 618 000 км², або близько 80% (Лівобережжя, весь Південь і Крим, Слобожанщина і Правобережжя, у т. ч. східна Волинь) – перебувала у складі централізованої Російської монархії, решта (Східна Галичина, частина Західної Волині, Північна Буковина та Закарпаття)²⁷⁷ – у складі Австро-Угорщини.

Значну увагу правлячі династії обох імперій приділяли колонізаційній політиці на захоплених ними територіях. Так, щоб утвердити на українських землях свою владу вони поширювали тут імперські закони й порядки, спроваджували сюди представників пануючих націй, переселяли іммігрантів з інших країн. Для метрополій результат масових переміщень інонаціонального населення в Україну полягав у тому, що вони, по-перше, в особі переселенців

---

²⁷⁶ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 15.

²⁷⁷ *Ігнатова Л.* Національне питання в програмах українських політичних партій Наддніпрянщини на початку XX ст. / *Л. Ігнатова, Ш. Рамазанов* // Університет. – 2008. – № 6. – С. 23; *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – С. 99, 101.

отримували опору для подальшого зміцнення своєї присутності, по-друге, посилювали власні позиції на міжнародній арені, зокрема в тих країнах, звідки походили іммігранти, по-третє, переміщене населення ставало значним ресурсом для якнайшвидшого господарського освоєння нових територій, по-четверте, іноземні колоністи подавали місцевим мешканцям приклад іншого побуту й іншої більш ефективної системи господарювання²⁷⁸.

Порівнюючи колонізаційні зусилля Романових і Габсбургів на українських землях, перевагу слід віддати першим, які зосередили значно більшу територію. Російська імперія вже в другій половині XVIII ст., істотно розширивши свої кордони у західному й південному напрямках, зокрема приєднавши Північне Причорномор'я, обрала своєрідну політику закріплення відносно добре освоєних величезних просторів. Прагнучи остаточно ліквідувати українську автономію, позбутися волелюбних корінних мешканців та мати вдячних і покірних вірогідданих, царат проводив насильницьке переселення народів, яке межувало з геноцидом. Унаслідок цього, запорозьке козацтво опинилося за Дунаєм, кримські греки й вірмени – на північних берегах Азовського моря і Дону, а ногайці та десятки тисяч татар втекли у турецькі володіння²⁷⁹. Спустілий край, як і присдані величезні степові простори, необхідно було освоювати, оживляти осілою землеробською працею. Однак Росія була не в змозі освоїти нові землі своїми силами. Цьому заважало насамперед кріпосне право, яке позбавляло більшу частину селян можливості вільно переселятися на нові території²⁸⁰. Було вирішено запросити колоністів із-за кордону.

Правову основу іноземної колонізації започаткували спеціальні маніфести російської імператриці Катерини II у 1762, 1763 та 1764 р., які заохочували переселення досвідчених селян-хліборобів із Німеччини, Голландії, інших європейських країн у деякі південні й південно-східні місцевості Російської імперії. Переселенцям гарантувалися свобода релігії та звичаїв, самоврядування, звільнення від рекрутчини, виконання повинностей та сплати податків на визначений термін, надання достатньої кількості земель, асигнування з державної скарбниці для початку господарювання²⁸¹ тощо.

---

²⁷⁸ *Євтушенко О.* Внесок німецьких колоній у розвиток сільського господарства півдня України в другій половині XIX століття / *О. Євтушенко, М. Іванов* // *Німецькі поселенці в Україні...* – С. 249.

²⁷⁹ *Тимофієнко В.* Церкви німецьких колоністів у Південній Україні / *В. Тимофієнко* // *Німецькі поселенці в Україні...* – С. 390.

²⁸⁰ *Плеская-Зебольд З.* Німецькі колоністи на Одещині / *З. Плеская-Зебольд* // *Німецькі поселенці в Україні...* – С. 215–216.

²⁸¹ *Панчук М.* Національна німецька меншина в Україні у 1920–30-х роках / *М. Панчук, О. Ковальчук, Б. Чирко* // *Німецькі поселенці в Україні...* – С. 320; *Козирєва М.* Адміністративно-

Якщо перших колоністів не обмежували майновим цензом, то поява пізніше додатка до Маніфесту 22 липня 1763 р. дозволяла переселення лише заможним землеробам і ремісникам, котрі мали родини. З 1819 р. прикликання іноземців припинилося; подальші переселення здійснювалися за спеціальним дозволом²⁸². Це відповідно різко зменшило приплив колоністів до Російської імперії.

Типовими причинами, які спонукали переселенців покинути століттями обжиті землі, були такі: численні війни, які призводили до погіршення становища населення; відсутність вільних земель на батьківщині чи власних колоній у неї в нововідкритих частинах світу, куди могли переселитися бажаючі; релігійні утиски в Західній Європі окремих протестантських течій²⁸³, зокрема менонітів*, та ін.

Упродовж XVIII – на початку XIX ст. на українських землях постала низка військових поселень іммігрантів із країн, які потерпали від турецької агресії. Статус військового поселенця отримували іноземці, які оселялись у південних регіонах Російської імперії за умови військової служби. Вони належали до селянського стану, але мали деякі пільги. Таким чином уряд Російської імперії вирішував важливе стратегічне завдання: створення міцних укріплених районів, які могли захистити південні рубежі імперії від несподіваних нападів і стати надійним плацдармом, а за необхідності – тилом для подальшого просування на південь. Другим урядовим завданням, підпорядкованим першому, було господарське освоєння родючих південноукраїнських земель. Для цього в регіоні сформували військові округи Новосербія, Слов'яносербія, Бузьке козацьке військо та інші, землі яких заселяли військовими переселенцями, здебільшого болгарськими і молдавськими іммігрантами²⁸⁴.

На 80-ті рр. XVIII ст. припадає початок іноземної землеробської колонізації Півдня України, головними регіонами якої стали землі Катеринославської, Херсонської й Таврійської губерній. З того часу, як

територіальні перетворення німецьких районів півдня України в 20–30 рр. XX століття / М. Козирева // Німецькі поселенці в Україні... – С. 324.

²⁸² Козирева М. Адміністративно-територіальні перетворення німецьких районів півдня України... – С. 324, 325.

²⁸³ Задерейчук І. П. Німецька колонізація українських земель... – С. 30, 31, 32; Козирева М. Адміністративно-територіальні перетворення німецьких районів півдня України... – С. 324.

* Меноніти – протестантська секта, яка в першій половині XVI ст. об'єднала поміркованих анабаптистів (виступали за повернення до засад первісного християнства) у Нідерландах, Швейцарії та Німеччині.

²⁸⁴ Петков С. В. Переселенські національні меншини на українських землях у складі Російської імперії в XVIII – на початку XX ст. (історико-правове дослідження) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 / С. В. Петков. – Харків, 1999. – С. 8.

зазначають дослідники²⁸⁵, вже не окремі групи людей, а великі організовані громади німців, голландців, шведів, болгар, греків, представників інших етносів почали переселятися в досі малозаселені й економічно відсталі степи, щоб вільною працею перетворювати їх на культурні землеробські райони.

Так само, як Росія, в іммігрантах була зацікавлена Австро-Угорська імперія, що також не могла самотужки дати ради зі захопленими в другій половині XVIII ст. територіями. Тому переселенська політика, яка раніше в західноукраїнському регіоні була результатом пошуку пристанища екстериторіальних євреїв, трудової еміграції німців²⁸⁶ чи власної ініціативи великих землевласників, із приєднанням Галичини, Буковини і Закарпаття до Австрійської імперії набула системного характеру та здійснювалася на державному рівні. Проаналізувавши стан промисловості і сільського господарства краю, цісарська влада з метою поліпшення економічної ситуації вирішила заселити регіон вихідцями з європейських держав, насамперед із німецьких земель. Для цього було розроблено відповідні державну програму та законодавчу базу, які серед інших можливостей, гарантували переселенцям отримання наділу землі, забезпечення свободи віросповідання, звільнення від військової служби, значні економічні пільги²⁸⁷. На відміну від чітко вираженої сільськогосподарської спрямованості російської переселенської політики в Україні, її австрійський аналог мав промисловий характер.

Безпосереднім наслідком колонізаційної політики імперій, у складі яких перебували українські землі, стало зростання поліетнічності тих регіонів, на котрі вона була спрямована. Зокрема, це стосується Західної України, яка стала однією з найбільших поліетнічних територій у Європі кінця XIX – початку XX ст.²⁸⁸ Значним був відсоток нацменшинного населення і в Наддніпрянщині, де він у понад чотири рази перевищував відповідний показник сусідніх російських губерній²⁸⁹. Такі обставини загострювали національні відносини в Україні, що особливо виявилось в період українських визвольних змагань початку XX ст.

Важливою проблемою сьгоднішніх наукових досліджень є необхідність точного визначення чисельності, складу та суспільного становища

---

²⁸⁵ *Берестень О. Є.* Суспільно-політична та культурно-просвітницька діяльність німецьких і менонітських колоністів... – С. 1; *Петков С. В.* Переселенські національні меншини... – С. 6.

²⁸⁶ *Монолатій І.* Західноукраїнська етнополітична сфера: суб'єкти і тенденції імперського простору / І. С. Монолатій // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень. – 2008. – Вип. 37. – С. 75.

²⁸⁷ *Задерейчук І. П.* Німецька колонізація українських земель... – С. 33, 34, 37; *Р. М.* Німці на Україні... – С. 1772.

²⁸⁸ *Монолатій І.* Західноукраїнська етнополітична сфера: суб'єкти і тенденції імперського простору... – С. 74; *Дністрянський М. С.* Етнополітична географія України... – С. 93–94.

²⁸⁹ *Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект...* – С. 11.

національних меншин як загалом в Україні, так і в окремих її регіонах. Зокрема, в Західній Україні можливості такого аналізу істотно обмежені особливостями австрійської статистики і насамперед встановленням національної належності не за рідною, а за розмовною (товариською) мовою особи. Крім того, у мовній (національній) статистиці зовсім не брали до уваги мову євреїв і всіх їх записували до інших національностей. Таким чином фальсифікували етнічну структуру населення, а відповідно занижували питому вагу українців на користь панівних меншин.

Так, за офіційними даними переписів, німецькомовне населення у 1900 р. становило в Східній Галичині 175,5 тис. осіб (3,7% населення краю), на Буковині – 65 тис. (8,1%), Закарпатті – 52 тис. (9,8%), тобто разом близько 292,5 тис. осіб. Однак реально, як це підтверджують дані віросповідної статистики, більшість «німецькомовного» населення становили євреї, зокрема, у Східній Галичині – дві третини, на Закарпатті – 85,6%. Власне німців було до 100 тис., із них 60,8 тис. – у Східній Галичині, 29,3 тис. – на Північній Буковині, решта – на Закарпатті. З огляду на це більшість дослідників вважає, що ефективніше визначати етнічну належність мешканців Східної Галичини і Закарпаття за їхнім віросповіданням. У цьому разі греко-католики ідентифікуються з українцями, юдеї – з євреями, римо-католики в Галичині – з поляками. Для Буковини єдино можливим є використання мовної статистики, оскільки і українці, і румуни на цій території були православними²⁹⁰. Стосовно ж підросійської України необхідно поєднувати і віросповідний, і мовний принципи, оскільки, наприклад, євреїв легше ідентифікувати за юдейським віросповіданням, а німців чи поляків – за мовою.

Для уявлення про кількісні характеристики етнічного складу населення України на початок Української революції варто звернутися до статистичних даних того періоду. Насамперед ідеться про перший загальний перепис населення Російської імперії 1897 р. та переписи 1900 і 1910 р. в Австро-Угорщині – тих держав, до складу яких належали українські землі. Слушною є думка професора В. Кубійовича, головного редактора «Енциклопедії українознавства», про те, що тодішня статистика має чимало хиб, але інших даних не існує²⁹¹, і саме вони залишаються відправною точкою для сьогоденних досліджень.

На початку ХХ ст. все населення України складалося з понад 20 етнічних груп, розселених переважно компактно²⁹². Відповідно до даних М. Шаповала,

²⁹⁰ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 43, 49.

²⁹¹ Кубійович В. Національні відносини / В. Кубійович // Енциклопедія українознавства. Загальна частина : у 3 т. Т. 1 / голов. ред. : проф., д-р В. Кубійович, проф., д-р З. Кузеля. – [Репринт. відтворення вид. 1949 р.]. – К., 1994. – С. 157.

²⁹² Кіссе А. І. Міжетнічна взаємодія в Україні... – С. 106.

які, як зауважив професор В. Солдатенко, досі ніхто не спростував²⁹³, на етнічних українських землях Правобережної України (Волинь, Поділля, Київщина та українські частини Мінської і Гродненської губерній, Холмщини, Бессарабії), Лівобережної України (Чернігівщина, Полтавщина, Харківщина й українські частини Курщини, Вороніжчини, Донщини), Степової України (Таврія, Катеринославщина, Херсонщина та українські частини Кубані й Ставропіллія), Західної України (до Першої світової війни – Галичина, Буковина і Підкарпаття), що охоплювали територію 739 161 км², у той час проживало 46 012 000 осіб. Серед них: 32 662 000 українців (71% від усього населення), 5 376 800 росіян (11,7%), 3 795 760 євреїв (8,2%), 2 079 500 поляків (4,5%), 871 270 німців (1,9%), 435 540 волохів (0,9%), 104 780 греків (0,2%), 39400 вірмен (0,1%)²⁹⁴. Трохи більше, ніж 1%, становили представники інших національностей.

Отже, найчисленнішою національною меншиною на етнічних землях України були росіяни. Їхні найбільші етномасиви на сучасній території України виникли приблизно в XV–XVII ст. у Слобідській Україні, де «службово-ратні люди» отримували приміські слободи. Низку поселень заснували донські козаки, а також вихідці з південних губерній Московії. Донське козацтво відіграло помітну роль у заселенні східної Слобожанщини і в пізніший період – на початку XVIII ст. Тоді там були утворені відомі Чугуївські військові поселення переважно з росіян²⁹⁵. Перебування Чернігово-Сіверщини в складі Московської держави у XVI – на початку XVII ст. сприяло появі на цій території російських поміщиків та іншої московської людності²⁹⁶.

З другої половини XVII ст., як зазначають дослідники, помітно стала зростати міграція росіян передусім на Лівобережжя, в Причорномор'я і Крим, що було зумовлено двома чинниками: збільшенням військових залог після Березневих статей 1654 р. і стихійною втечею старовірів (старообрядців)²⁹⁷, які шукали порятунку від релігійних переслідувань на батьківщині. Незважаючи на протести української знаті та гетьманського уряду, російські урядовці не тільки не перешкоджали старовірам-утікачам, а, навпаки, легалізували їхнє становище в Україні, передаючи у володіння землі, які вони колись одержали й заселили з дозволу панства та місцевої адміністрації²⁹⁸. Як наслідок, якщо у 1678 р. у південному регіоні зафіксовано 27 тис. росіян (6,7% населення краю),

²⁹³ Солдатенко В. Українська революція і етнонаціональні відносини... – С. 4.

²⁹⁴ Шаповал М. Велика революція... – С. 6–7.

²⁹⁵ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 12.

²⁹⁶ Кравців Б. Росіяни на Україні [У 14 до пол. 17 в.]... – С. 2612.

²⁹⁷ Рафальський О. О. Національні меншини України... – С. 65; Кравців Б. Росіяни на Україні [Від пол. 17 до кін. 18 в.]... – С. 2613.

²⁹⁸ Кравців Б. Росіяни на Україні [Від пол. 17 до кін. 18 в.]... – С. 2613.

то в 1719 р. – 72 тис. На Лівобережжі в той період налічувалося 40 тис. росіян²⁹⁹.

Після ліквідації Гетьманщини і зруйнування Запорозької Січі російська експансія набула характеру належно спланованої довготривалої політики, що продовжувалася протягом двох століть³⁰⁰. З останньої чверті XVIII ст. значні російські поселення з'явилися в т. зв. Новоросії, Бессарабії і на Буковині, причому були характерними як урядова, поміщицька колонізація, так і стихійне заселення³⁰¹, в т. ч. різного роду втікачами: кріпаками, військовими дезертирами тощо.

Загальна чисельність росіян на українських землях у XVIII ст. невідома. Однак фрагментарні дані засвідчують, що вона була невеликою. Найбільше їх налічувалося в Новоросії: у 1763–1764 рр. на території майбутньої Херсонської губ., на Єлисаветградщині, проживало 4 273 росіян і 20 505 українців, у 1782 р. – відповідно 5 851 і 57 302, на Бахмутщині в 1763–1764 рр. – 3 891 і 12 177, у 1782 р. – 12 837 і 57 302 осіб³⁰² росіян і українців.

Після приєднання Правобережжя до Російської імперії росіяни появились і в цій частині України; упродовж XIX – початку XX ст. їх кількість щораз зростала, хоча перші з них побутовали тут значно раніше. Зокрема, на території Волині перші росіяни з'явилися у XVI ст. Це були князь А. Курбській зі свитою, що втекли від московського царя Івана Грозного й оселилися в районі Ковеля. Вони йшли на службу до литовських князів, які наділювали їх маєтками. В Острозі певний час працював відомий друкар І. Федорович (Федоров), змушений покинути Московщину через переслідування духовенства та переписувачів книг. За царювання Алексея Михайловича у зв'язку з церковною реформою у Росії звідти посилюлася релігійна еміграція. У цей період на Волинь переселилася група російських безповнів («пилипонів», як їх називало місцеве населення). Вони заснували с. Пилипи біля м. П'ятки Житомирського пов., а далі розселились у с. Железняки і м. Житомир³⁰³. Загалом у 1795 р. кількість російського населення на Правобережжі становила 4 тис. осіб³⁰⁴. Ще більше росіян мігрувало в Правобережню Україну після невдалих польських повстань 1830–1831 та 1863–1864 рр. Царський уряд прийняв низку законів, що обмежували польське

²⁹⁹ Міронова І. С. Національні меншини України... – С. 156.

³⁰⁰ Рафальський О. О. Національні меншини України... – С. 65.

³⁰¹ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 12.

³⁰² Кравців Б. Росіяни на Україні [Від пол. 17 до кін. 18 в.]... – С. 2613–2614.

³⁰³ Панишко С. Д. Историчне краєзнавство / С. Д. Панишко // Наукові записки з проблем волинезнавства : зб. наук. ст. та матеріалів, присвяч. 45-річчю від дня народж. С. Д. Панишка. Вип. 1 / упоряд. О. Є. Златогорський. – Луцьк, 2008. – С. 62; Кравців Б. Росіяни на Україні [У 14 до пол. 17 в.]... – С. 2612.

³⁰⁴ Міронова І. С. Національні меншини України... – С. 156.

землеволодіння і створювали сприятливі умови для набуття землі росіянами. Останні також отримали частину земель, конфіскованих російським урядом у польських поміщиків.

Упродовж першої половини XIX ст. чисельність росіян в Україні зростає більш ніж на 1 млн. осіб і досягла в 1858 р. 1 млн. 407 тис. осіб. Порівняно з 1794 р. їхня частка на Півдні збільшилася з 19,07 до 21,6% населення краю (1 млн. 63 тис. осіб), на Лівобережжі – з 5,22 до 6,1% (301 тис.), на Правобережжі – з 0,11 до 0,6% (33 тис.)³⁰⁵.

Особливо інтенсивно зростала чисельність російського населення у зв'язку зі зародженням капіталістичних відносин, які сприяли розвитку промисловості і транспорту, спорудженню металургійних підприємств, вугільних шахт, залізниць тощо. Регіоном швидкого й активного промислового розвитку, куди мігрували переважно росіяни з Центрально-промислового та інших районів Росії, став Донбас. У 1890–1930 рр. сюди переселилося близько 2 млн. осіб, здебільшого росіян, що осіли у містах і промислових центрах. Це згодом привело до зменшення національного представництва українців Донбасу³⁰⁶. Згідно з Всеросійським переписом населення 1897 р., населення Донбасу (Донецька і Луганська обл.) становило 687,3 тис., у т. ч. 55,2% українців та 26,2% росіян³⁰⁷. Загалом у підросійській Україні в той час нараховувалося 2 млн. 473 тис. (10,4%) росіян, на території в сучасних межах – від 2,5 (8,8%)³⁰⁸ до 2,8 млн. (10,5%)³⁰⁹. Більшість із них проживала у містах Півдня та Слобожанщини.

Частину російських переселенців в Україні становили старовіри, які опинилися у районах Прутсько-Дністровського межиріччя і Хотинського пов. Північної Буковини, а також у Бессарабії, де наприкінці XIX ст. їх нараховувалося 30 тис. осіб³¹⁰. На теренах Північної Буковини в той самий період проживало до 3 тис. (0,7%) старовірів³¹¹. За правовими нормами Австро-Угорщини, вони вільно сповідували віру, засновували окремі села і вели господарство³¹², користуючись тими правами, що мали інші етнічні групи.

³⁰⁵ Див.: *Міронова І. С.* Національні меншини України... – С. 156; *Кіссе А. І.* Міжетнічна взаємодія в Україні... – С. 101.

³⁰⁶ *Кубійович В.* Переселення на центральних і східних землях... – С. 148–149.

³⁰⁷ *Лаврів П.* Національна свідомість робітництва на Донеччині / П. Лаврів // *Сучасність*. – 1992. – № 6. – С. 104.

³⁰⁸ *Чорний С.* Національний склад населення України... – С. 36, 49.

³⁰⁹ *Кравців Б.* Росіяни на Україні [У 19 в. і на поч. 20 в. до 1917] / Б. Кравців, В. Кубійович... – С. 2614.

³¹⁰ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 12.

³¹¹ *Чорний С.* Національний склад населення України... – С. 49; *Кравців Б.* Росіяни на Україні [У 19 в. і на поч. 20 в. до 1917]... – С. 2614.

³¹² *Рафальський О. О.* Національні меншини України... – С. 65.

За станом на 1916 р. в українських губерніях Російської імперії зі загальної кількості населення, яка дорівнювала 35 470 тис. осіб, росіяни становили близько 3,5 млн. (9,9%)³¹³. На західноукраїнських землях чисельність російського населення була незначною.

Початок присутності євреїв на українських теренах сягає дохристиянських часів, коли вони прибули до Криму та на Східне узбережжя Чорного моря. Звідти єврейство розселялося пізніше в долинах р. Волги і Дону, де в VII–X ст. існувала Хозарська держава, заснована тюркськими племенами. Після перемоги військ Великого князя київського Святослава в 964 р. над хозарами, їхня держава незабаром перестала існувати, і єврейське населення розійшлося по Криму, Кавказу, а частина потрапила до Русі-України. Найбільше євреїв проживало в м. Києві, де навіть була окрема дільниця «Жидове»³¹⁴. Наприкінці XIII ст. значна єврейська колонія вже існувала у м. Володимирі³¹⁵ на Волині.

Занепад княжої держави на українських землях та захоплення їх агресивними сусідами збіглися за часом із переслідуванням євреїв на Заході*. В XIII–XV ст. їх виганяли з майже всіх західноєвропейських країн³¹⁶. Причини полягали як у релігійній нетерпимості католицької церкви³¹⁷, так і в прагненні молодій місцевої буржуазії, яка вела боротьбу за своє утвердження, позбутися єврейських конкурентів³¹⁸. Останні змушені були втікати до Східної Європи, переважно у Польщу³¹⁹, а звідти – в Україну³²⁰. Наприкінці XVI ст. у Польщі проживало 75 тис. євреїв, у Великому князівстві Литовському – 27 тис.; понад 1/3* з них мешкали на українських землях³²¹. До середини XVII ст. кількість українських євреїв, за даними Ш. Еттингера, зросла до 51 тис. осіб. До середини

³¹³ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 11.

³¹⁴ Р. М. Жиди... – С. 670.

³¹⁵ Панишко С. Д. Історичне краєзнавство... – С. 64.

* У Західній Європі від терору владних режимів Німеччини, Англії, Франції, церковної інквізиції та погромів зі сторони місцевого населення до 1500 р. загинуло близько 380 тис. євреїв, що становило до 40% їхньої загальної чисельності у світі. У середньовічній Європі виникли і перші єврейські гетто. Тому зі Західної Європи євреї масово втікали до східнослов'янських земель, де «на два століття здобули надійний прихисток та добробут» [Веденєв Д. Вбити й згнати. Загибель Симона Петлори...].

³¹⁶ Кожинів В. В. «Черносотенці» и Революция (загадочные страницы истории) / В. В. Кожинів. – Москва, 1998. URL: http://rus-sky.org/history/library/kozhinov.htm#_Точ461113360.

³¹⁷ Великий І. Історична генеза галицького єврейства / І. Великий // Незалежний культурологічний часопис «І». – 2007. – Ч. 48. URL: <http://www.ji.lviv.ua/n48texts/velykyj1.htm>.

³¹⁸ Шестопал М. Євреї на Україні... – С. 40.

³¹⁹ Кожинів В. В. «Черносотенці» и Революция...

³²⁰ Шестопал М. Євреї на Україні... – С. 40.

* В «Електронній єврейській енциклопедії» подано дещо менші дані – 12 тис. [Україна. Єврей на території України до кінця 18 в. // Електронная еврейская энциклопедия. URL: <http://www.eleven.co.il/article/15408>].

³²¹ Р. М. Жиди... – С. 670.

1760-х рр. вона дорівнювала понад 280 тис. осіб³²². Більшість серед переселенців становили т. зв. ашкеназі (від давньоєврейської назви Німеччини – Ашкеназ), тобто європейські євреї, які розмовляли на їдиш³²³ – одному з діалектів германської групи індоєвропейської мовної сім'ї.

Після загарбання Росією більшості українських земель останні опинилися в складі т. зв. смуги осілості (1791–1917 рр.) – території компактного проживання євреїв у Російській імперії, визначеній царським урядом для запобігання проникнення їх у великоруські губернії і захисту російського підприємництва від єврейської конкуренції. З 9 українських губерній до неї увійшли 8: Волинська, Катеринославська, Київська, Подільська, Полтавська, Таврійська, Херсонська, Чернігівська³²⁴. Загалом, згідно з підрахунками англійського історика Л. Вульфа, в смузі осілості, що охоплювала 1/23 частину імперії, було зосереджено близько 95% євреїв. Причому більшість їх перебувала в містах і шtetлях – невеликих містах (містечках) із переважно єврейським населенням, котрі займали всього 1/2000 території³²⁵.

Наприкінці XVIII ст. посилилась єврейська колонізація Півдня і Причорномор'я України. З другої половини XIX ст. єврейський елемент став домінуючим у низці південних міст і містечок, насамперед в Одесі³²⁶, де, згідно з переписом 1897 р., майже третина міського населення вважала рідною мовою їдиш і більш ніж третина сповідувала юдаїзм³²⁷. За чисельністю єврейської громади це місто перебувало на 3-му місці в світі, після Нью-Йорка і Варшави³²⁸. Після внесення деяких змін у законодавство в 1849 р.³²⁹ євреї розселилися у південно-східній частині України.

Упродовж XIX ст. чисельність єврейства істотно зросла. Якщо населення Європи за сторіччя подвоїлося – з близько 200 млн. у 1800 р. до понад 400 млн. у 1900 р., то єврейський приріст був п'ятикратним – відповідно близько 2 та 9 млн. осіб³³⁰. Подібними означені пропорції були й у Російській імперії, де впродовж 1820–1880 рр. загальна кількість населення збільшилася на 87%, а єврейська частка – на 150%. Значно швидше цей процес розгортався на Правобережжі, де єврейське населення з 1844 до 1913 р. збільшилося на 844%,

³²² Україна. Євреї на території України до кінця 18 в. ...

³²³ Кабузан В. Євреї на Україні, в СРСР і світі... – С. 59.

³²⁴ Гессень Ю. И. Евреи в России. Очерки общественной, правовой и экономической жизни русских евреев / Ю. И. Гессень. – Санкт-Петербург, 1906. – С. 355; Малий словник історії України / В. Смолій (відп. ред.) та ін. – К. : Либідь, 1997. – С. 369.

³²⁵ Джонсон П. Популярная история евреев... – С. 410–411.

³²⁶ Рафальський О. О. Національні меншини України... – С. 70.

³²⁷ Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XLVII : Городь Одесса... – С. VI, VII.

³²⁸ Кульчицький С. В. Антисемітизм в Україні... – С. 96.

³²⁹ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 13.

³³⁰ Барнави Э. Евреи и XX век... – С. 11.

тоді як загальноімперський приріст становив лише 265%³³¹. На Волині упродовж 1897–1913 рр. чисельність євреїв зростає на 72%, досягнувши 548 тис. осіб³³².

Такі високі темпи приросту населення дослідники пояснюють низкою взаємопов'язаних причин: високою народжуваністю, зумовленою юдейською релігією, за якою освячувалися багатодітні родини, та відносно низькою смертністю завдяки самопомозі єврейської громади, наявності своїх лікарів й дотриманню гігієнічних норм; швидким зростанням міст; як правило, вищим рівнем освіти, ніж у неєврейської частини населення, що здебільшого вела сільський спосіб життя; меншим потерпанням від голоду, воєн та епідемій³³³ тощо.

Із 5,2 млн. євреїв імперії кінця XIX ст. понад 2 млн. мешкали в Україні. При цьому якщо в імперії вони становили 4% населення, то в Україні – 8, а на Правобережжі – 12,6%³³⁴. Відповідно до Всеросійського перепису населення 1897 р., в підросійській Україні проживало понад 1 942 тис. євреїв (8,17%)³³⁵. Дещо інші дані за означений період подає «Енциклопедія українознавства»: 2 245 тис. євреїв, або 7,4%³³⁶ щодо населення краю загалом.

Значно зростає чисельно єврейська національна меншина й на західноукраїнських землях у складі Австро-Угорщини, де вона за кількісними показниками стала другою після поляків. Появившись на території краю в середині XIII ст., єврейське населення вже в період Речі Посполитої встигло практично монополізувати її торгівлю, зосередити в своїх руках великі капітали. За станом на 1772 р. євреї становили 7% населення Східної Галичини, до середини XIX ст. їхня частка постійно збільшувалась, а потім стабілізувалася на рівні 12–13%³³⁷. На території Північної Буковини основна маса єврейського населення з'явилась вже після окупації краю Австрією. За півстоліття, з 1857 до 1910 р., його кількість зростає там утричі³³⁸. За офіційними даними перепису населення 1900 р., у Західній Україні нараховувалося понад 681 тис. євреїв. Основна маса їх проживала в Східній Галичині – 539,4 тис., або 13,1% від населення краю, а також на Закарпатті – понад 76 тис. (15,6%) і Північній Буковині – 65,7 тис. (16%)³³⁹. Дещо інші дані

³³¹ *Субтельний О.* Україна: історія... – С. 245.

³³² *Панишко С. Д.* Історичне краєзнавство... – С. 64.

³³³ *Западные окраины Российской империи...* – С. 303; *Субтельний О.* Україна: історія... – С. 245; *Барнави Э.* Евреи и XX век... – С. 11.

³³⁴ *Субтельний О.* Україна: історія... – С. 245.

³³⁵ *Чорний С.* Національний склад населення України... – С. 36, 37.

³³⁶ *Р. М. Жиди...* – С. 675.

³³⁷ *Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект...* – С. 46.

³³⁸ *Ботушанський В. М.* Національний склад населення Північної Буковини... – С. 50–51.

³³⁹ *Чорний С.* Національний склад населення України... – С. 41, 43, 44.

подає «Енциклопедія українознавства», відповідно до яких у 1900 р. на українських землях Австро-Угорщини проживало 730 тис. євреїв (13,0%), у т. ч. у Східній Галичині – 610 тис. (12,8%), на Буковині – 65 тис. (15,6%), Закарпатті – 55 тис. (11,2%)³⁴⁰. С. Чорний вважає, що в 1900 р. у сучасних межах Західної України мешкали 685 тис. (13,4%) євреїв, із них 540 тис. (13,1%) – у Східній Галичині, 70 тис. (15,2%) – у Північній Буковині, 75 тис. (14,2%) – на Закарпатті³⁴¹. До 1910 р. кількість східногалицького єврейства зросла на 6,46% – до 657,64 тис. осіб. Це був найменший приріст порівняно з поляками (19,65%) і українцями (9,14%)³⁴². Професор С. Макарчук таку невідповідність пояснює вищою інтенсивністю єврейської еміграції.

Загальна кількість єврейства в межах сучасної України наприкінці XIX ст., за підрахунками С. Чорного, становила 2 590 тис. (9%)³⁴³, В. Кабузана і В. Наулка, – 2 615,3 тис. (8,9%)³⁴⁴, за даними «Енциклопедії українознавства» – 2 680 тис. осіб (9,3%)³⁴⁵, поступаючись за цим показником лише українцям. Загалом на українських етнографічних землях в означений період проживало близько 3 млн. євреїв³⁴⁶. Це було найбільше єврейське зосередження у світі, яке охоплювало близько 30% світового єврейства³⁴⁷. До 1917 р. кількість єврейського населення в Україні збільшилася до 3 млн. 537 тис. осіб, у т. ч. на підросійських землях – до 2,721 млн. та на українській території Австро-Угорщини – до 816 тис. осіб³⁴⁸. З огляду на таку ситуацію проблема визначення найбільшої національної меншини України напередодні Української революції ставала дискусійною, особливо враховуючи традиційне завищення кількості росіян та тенденційну плутанину між поняттями «росіяни» і «російськомовні».

Третьюю за чисельністю групою іноетнічного населення України були поляки, пращури яких за часів Київської Русі почали заселяти її західні землі. Перша відносно організована хвиля польського переселення на територію України припадає на другу половину XIV ст., коли після занепаду Галицько-Волинської держави Польща захопила Галичину. Наприкінці XIV – XV ст. до останньої було долучено Холмщину, Західне Поділля і Волинь. Після Люблінської унії 1569 р. поляки отримали доступ до решти українських земель Право- і Лівобережжя. Українська національно-визвольна революція середини

³⁴⁰ Р. М. Жиди... – С. 675.

³⁴¹ Чорний С. Національний склад населення України... – С. 48.

³⁴² Макарчук С. А. Етнічна історія України... – С. 266, 267.

³⁴³ Чорний С. Національний склад населення України... – С. 48.

³⁴⁴ Кабузан В. Євреї на Україні, в СРСР і світі: чисельність і розміщення... – С. 61.

³⁴⁵ Р. М. Жиди... – С. 675.

³⁴⁶ Кульчицький С. В. Антисемітизм в Україні... – С. 96; Р. М. Жиди... – С. 675.

³⁴⁷ Р. М. Жиди... – С. 675.

³⁴⁸ Кабузан В. Євреї на Україні, в СРСР і світі: чисельність і розміщення... – С. 59.

– другої половини XVII ст. на деякий період пригальмувала польську інвазію, однак із поразкою наприкінці століття визвольних змагань на Правобережжі цей процес відновився з новою силою.

Кардинально змінився характер переселенського процесу з польських земель наприкінці XVIII ст., тобто після того, як було ліквідовано і українську, і польську державність, а їхні землі потрапили під владу кількох держав, насамперед Російської та Австрійської імперій. У результаті за більш як століття – з 1795 до 1909 р. – частка польського населення України знизилася з 10 до 6,4%³⁴⁹. На Сході міграція поляків здебільшого була спрямована в українське Причорномор'я – т. зв. Новоросію, де царський уряд розпочав масову колонізацію і де діловим людям можна було добре заробити. Невдовзі до потужного польського представництва аристократії та буржуазії додалося й чимало їхніх одноплемінників із робочого люду. Так з'явилися численні польські колонії в Одесі, Миколаєві, Херсоні, в Криму³⁵⁰. Впродовж XIX ст. питома вага поляків у Причорноморській смузі зростає з 0,1–0,3 до 2%³⁵¹.

Традиційно великим був вплив поляків на Правобережжі, де він зумовлювався не стільки їхньою кількістю – лише 500 тис. осіб (6%³⁵²) у середині XIX ст., як багатством і впливом їхньої еліти. У 1850 р. близько 5 тис. польських землевласників володіли 90% землі та 1,2 млн. кріпаків цього регіону³⁵³. Зі скасуванням кріпосного права та прискоренням розвитку капіталізму в Російській імперії активізувався приплив капіталу і робочої сили з Польщі у райони Середнього Придніпров'я та Донбасу. Загалом, згідно з розрахунками І. Лісевича, на початку 60-х рр. XIX ст. польське населення в підросійській Україні становило близько 480–485 тис. осіб³⁵⁴. Проте за Першим переписом населення Російської імперії 1897 р. в Україні зафіксовано зменшення кількості поляків до 391,2 тис. (1,65% від загальної кількості населення)³⁵⁵. Деякі дослідники вважають цю цифру явно заниженою і мотивують це явище побоюванням значної частини населення оприлюднювати своє походження³⁵⁶. Зокрема, О. Калакура на основі даних того самого перепису населення підрахував, що в підросійській Україні мешкало понад 476 тис. осіб, які визнавали рідною польську мову³⁵⁷. В подальші роки кількість поляків в Україні зростала, досягнувши до початку

³⁴⁹ *Субтельний О.* Україна: історія... – С. 244.

³⁵⁰ *Лісевич І.* Польська національна меншина... – С. 44.

³⁵¹ *Кіссе А. І.* Міжетнічна взаємодія в Україні... – С. 101.

³⁵² *Кіссе А. І.* Міжетнічна взаємодія в Україні... – С. 101.

³⁵³ *Субтельний О.* Україна: історія... – С. 244.

³⁵⁴ *Лісевич І.* Польська національна меншина... – С. 44.

³⁵⁵ *Чорний С.* Національний склад населення України... – С. 37.

³⁵⁶ *Лісевич І.* Польська національна меншина... – С. 45.

³⁵⁷ *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – С. 102.

Першої світової війни близько 600 тис. осіб (майже 2,5% від загальної кількості населення)³⁵⁸. Однак на 1 січня 1916 р. у «Статистичному щорічнику» подано цифру більш ніж на чверть меншу за попередню – 445 тис.³⁵⁹ Імовірно, що, як і в 1897 р., з відомих причин вона була заниженою.

Значно більше польського населення проживало на західноукраїнських землях у складі Австро-Угорщини. Воно було найчисельнішою етнічною групою після українців, які становили понад дві третини населення краю, і на 1900 р. налічувало, за різними даними, від 873 тис.³⁶⁰ до 1,1 млн. осіб (19,1% від населення краю)³⁶¹. Більшість поляків проживала у Східній Галичині – від 851,5 (20,7%)³⁶² до 1 074,8 тис. (22,7%) осіб (без переважно польського за складом населення Бжозівського повіту)³⁶³. В Північній Буковині в цей період мешкало 20 тис.* поляків (4,3%)³⁶⁴. Їхня поява була пов'язана з перебуванням Буковини в складі Галицької губернії (до 1849 р.), купівлею маєтків польськими землевласниками та будівництвом залізниць, управління якими здійснювала польська адміністрація в м. Станиславіві³⁶⁵. На Закарпатті чисельність поляків була незначною.

До 1910 р. кількість східногалицьких поляків зростає на 19,65% (українців – лише на 9,14%) – до 1 285,9 тис. осіб (24,48% населення краю)³⁶⁶, буковинських – на 6% – до 30,3 тис. осіб³⁶⁷. Загалом, як підрахував О. Калакура, на межі XIX–XX ст. на українських землях, що перебували у складі Російської й Австро-Угорської імперій, проживало близько 1,9 млн. поляків³⁶⁸. До 1914 р. їхня кількість зростає до 2,08 млн. (4,5% населення України)³⁶⁹.

Важливим чинником міжнаціональних відносин було німецьке населення. Перші писемні відомості про його поселенців в Україні датовані кінцем X ст. Після монголо-татарської навали 1240–1241 рр. посилює

³⁵⁸ Лісевич І. Польська національна меншина... – С. 45.

³⁵⁹ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 12.

³⁶⁰ Чорний С. Національний склад населення України... – С. 49.

³⁶¹ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 44.

³⁶² Чорний С. Національний склад населення України... – С. 41.

³⁶³ Останні цифри явно завищені і є відображенням офіційної польської науки, за якою до поляків зарахували всіх римо-католиків [Макарчук С. А. Етнічна історія України... – С. 265].

* О. Аркуша подає дещо інші дані про чисельність польського населення, яке проживало на Буковині, – 26,9 тис. осіб (3,71%) [Політична система для України: історичний досвід і виклики сучасності / гол. ред. В. М. Литвин; авт. кол.: О. Г. Аркуша, С. О. Біла, В. Ф. Верстюк та ін.; НАН України; Ін-т іст. України; Ін-т політ. і етнонац. дослідж. ім. І. Ф. Кураса. – К.: Ніка-Центр, 2008. – С. 356].

³⁶⁴ Чорний С. Національний склад населення України... – С. 49.

³⁶⁵ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 46.

³⁶⁶ Макарчук С. А. Етнічна історія України... – С. 266, 267.

³⁶⁷ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 46.

³⁶⁸ Калакура О. Я. Поляки в етнополітичних процесах... – С. 100, 115.

³⁶⁹ Див.: Шановал М. Велика революція... – С. 7.

приплив німців на західноукраїнські землі. Їх заохочували різними привілеями галицько-волинські князі для надання допомоги у відбудові зруйнованих міст, розвитку торгівлі і ремесел³⁷⁰. У XIII ст. існувала велика німецька громада у м. Володимирі, причому статус окремих її членів був настільки високим, що вони запрошували до себе на обід навіть волинських князів³⁷¹. У литовсько-польську добу німецькі колоністи, крім Волині, з'явилися й на Поділлі, а в XVI – першій половині XVII ст. – в Наддніпрянщині і Лівобережній Україні.

Із останньої третини XVIII ст. рух німецьких колоністів поступово набуває системного характеру. Перші шість їхніх компактних поселень було засновано в 1767 р. поблизу Бахмача на Чернігівщині, а через три роки – біля Кролевеця. Після знищення Запорозької Січі її землі в 1789–1790 рр. заселили представниками менонітської релігійної громади. На початку XIX ст. на південь України прибули вихідці з м. Бадена, Вюртемберга, Ельзасу, Пфальца, Прирейня, Західної Пруссії та інших німецьких земель³⁷². Вони заселяли переважно Таврійську, Катеринославську, Херсонську губернії, а після завоювання Росією Бессарабії й її землі.

Темпи зростання німецьких колоній, зумовлені пільговими умовами, наданими царським урядом, були вражаючими. Так, якщо в 20-ті рр. XIX ст. у Херсонській губ. було 40 поселень, Таврійській – 50, Катеринославській – 26, то в 1915 р. відповідно ця кількість досягла 182, 329 та 233 колоній³⁷³. У 1914 р. у чотирьох південних губерніях налічувалося 966 колоній³⁷⁴. Зі зростанням кількості колоній збільшувалась і чисельність населення: за перші 20 років – у 8 разів, а до 1857 р. – у 25 разів, досягнувши майже 140 тис. осіб. Питома вага німецьких переселенців підвищувалася в усіх районах їхнього розселення, однак у різних пропорціях. Упродовж 1815–1857 рр. їхня частка в Таврійській губ. збільшилася втричі – з 2,42 до 6,32%; у Херсонській – у півтора разу, з 3,54 до 4,52%; у Бессарабії – з 2,13 до 2,30%; Катеринославській губ. – з 0,6 до 2,28%³⁷⁵. Якщо в 1897 р., відповідно до перепису населення, на півдні України проживало 377,8 тис. німців³⁷⁶, у т. ч. в Херсонській губ. – 123,5 тис. (4,52%)³⁷⁷, Катеринославській – майже 81 тис. (3,83%)³⁷⁸, Таврійській – понад 78 тис. осіб

³⁷⁰ Р. М. Німці на Україні... – С. 1770.

³⁷¹ Панишко С. Д. Історичне краєзнавство... – С. 62.

³⁷² Р. М. Німці на Україні... – С. 1770.

³⁷³ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 14.

³⁷⁴ Р. М. Німці на Україні... – С. 1771, 1772.

³⁷⁵ Кіссе А. І. Міжетнічна взаємодія в Україні... – С. 105.

³⁷⁶ Кривець Н. В. Німці в Україні... – С. 417.

³⁷⁷ Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XLVII : Херсонская губерния... – С. VII.

³⁷⁸ Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XIII : Екатеринославская губерния... – С. VIII.

(5,4%)³⁷⁹, то до 1911 р., згідно з даними німецьких джерел, їхня кількість зросла до 489 тис. У 1914 р. в Південній Україні (без Кубані) проживало 467 тис. осіб³⁸⁰. Останні дві цифри викликають певні сумніви, оскільки незрозумілим є скорочення кількості німецького населення за три роки на 22 тис. осіб.

Другим за чисельністю регіоном компактного проживання німців в Україні стала Волинь. Прибуття сюди перших німецьких колоністів ініціював князь Чарторийський, котрий наприкінці XVIII ст. запросив їх до свого маєтку в м. Корець. У першій половині XIX ст. з'явилися великі поселення німців – у 1801 р. засновані колонії Карлсвальд і Софіївка в Острозькому пов., а в 1811 р. – колонія Жозефін у Луцькому пов.³⁸¹. Заселення волинських земель у 30–60-ті рр. XIX ст. насамперед було зумовлено польськими повстаннями 1830–1831 та 1863–1864 рр. Оскільки під час цих подій німці зайняли вірнопідданську позицію стосовно російського престолу, то зазнали переслідування з боку повсталих, зокрема в Царстві Польському, і змушені були шукати притулку на Волині, де польське повстання було придушено швидше³⁸². У 1848 р. німці на цій території проживали у 657 колоніях, більшість з яких (70%) була розміщена в поліській зоні³⁸³. Швидше за все це були невеликі хутори, де, як правило, проживала одна сім'я.

Якщо в 1860 р. у волинських колоніях налічувалося 4–5 тис. * німців, то з 1883 р. їхня чисельність зросла³⁸⁴: за переписом 1897 р. – 171,3 тис.³⁸⁵, в 1914 р. – 200–240 тис. осіб (у т. ч. у Житомирському пов. – 66 тис., Новоград-Волинському – 53 тис., Луцькому – 43 тис., Володимир-Волинському – 22 тис., Дубнівському – 10 тис. осіб), а разом із Холмщиною – 276 тис. * осіб³⁸⁶. Серед найбільших німецьких поселень Луцького пов. були Людвігін (445 осіб), Богумилів (240 осіб), Піддубці (188 осіб), Пульханів (159 осіб). У Нових

³⁷⁹ Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XLI : Таврическая губерния... – С. V.

³⁸⁰ Р. М. Німці на Україні... – С. 1770.

³⁸¹ Панишко С. Д. Историчне краєзнавство... – С. 62–63.

³⁸² Задерейчук І. П. Німецька колонізація українських земель... – С. 31.

³⁸³ Панишко С. Д. Историчне краєзнавство... – С. 63.

* Згідно з даними І. Міронової, до початку 1860-х рр. на Волині постало 139 німецьких поселень, де проживало близько 20 тис. осіб [Міронова І. С. Національні меншини України... – С. 19].

³⁸⁴ Р. М. Німці на Україні... – С. 1770.

³⁸⁵ Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. VIII : Вольнская губерния... – С. 87.

* Незрозуміло, за якими критеріями автор статті «Німці на Україні», поміщений в «Енциклопедії українознавства», врахував спільну кількість німецького населення на Волині та Холмщині (276 тис. осіб), оскільки в 1914 р., за його даними, на Волині проживало 200–240 тис. німців, на Холмщині – 31,5 тис. [Р. М. Німці на Україні... – С. 1770]. Разом цей показник становитиме 271,5 тис. осіб.

³⁸⁶ Р. М. Німці на Україні... – С. 1770.

Пустомитах Горохівського пов. проживало 330 німців. Понад 50 колоністів було у селах Брище, Гараджа, Гнідава, Доросині³⁸⁷ та ін.

Поза Південною Україною і Волиню німецька присутність на українських землях, що перебували під владою Російської імперії, була незначною. Перед Першою світовою війною чисельність німецького населення становила близько 54 тис. осіб³⁸⁸. Згідно з даними перепису 1897 р., у Київській губ. проживало 14,7 тис. (0,41%)³⁸⁹, Подільській – 4,1 тис. (0,13%)³⁹⁰, Полтавській – 4,6 тис. (0,16%)³⁹¹, Харківській – 9,1 тис. (0,36%)³⁹², Чернігівській – 5,3 тис. осіб (0,23%)³⁹³.

Загалом у підросійській Україні у 1897 р. проживало понад 540 тис. німців (2,1% від усього населення)³⁹⁴. До 1914 р. їхня кількість зросла до 797 тис. осіб (2%)³⁹⁵. Однак за перших півтора року війни, згідно з даними «Статистичного щорічника», німецьке населення зменшилося на більш ніж 230 тис. і за станом на 1 січня 1916 р. налічувало 565 тис. осіб³⁹⁶.

На західноукраїнських землях німецька колонізація активізувалася після їхнього входження до складу Австрійської імперії. Вона була пов'язана з германізаційними тенденціями Відня, припливом німецької бюрократії до міст та заснуванням німецьких сільських колоній, які мали поліпшити агрокультуру краю. Проте в Галичині колонізація, насамперед сільська, масовою не стала, оскільки гальмувалася аграрним перенаселенням місцевості. Як наслідок, на початку ХХ ст. більшість із 249 німецьких поселень – це присілки й невеликі села.

Першими німецькими колоністами в Галичині були вихідці з Бадену, Вюртенбергу, Гессену і Пфальцу. Вони селилися здебільшого на Передкарпатті – в Стрийському, Долинському, Дрогобицькому, Станиславівському, Коломийському, а також у Львівському і сусідніх Городенському, Жовківському, Рава-Руському, Кам'янка-Струмилівському та

³⁸⁷ Панишко С. Д. Історичне краєзнавство... – С. 63.

³⁸⁸ Р. М. Німці на Україні... – С. 1770.

³⁸⁹ Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XVI : Киевская губерния... – С. XI, 89.

³⁹⁰ Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XXXII : Подольская губерния... – С. III, VI, 99.

³⁹¹ Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XXXIII : Полтавская губерния... – С. XVIII, 101.

³⁹² Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XLVI : Харьковская губерния... – С. XIV.

³⁹³ Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XLVIII : Черниговская губерния... – С. XII, 113.

³⁹⁴ Чорний С. Національний склад населення України... – С. 37.

³⁹⁵ Р. М. Німці на Україні... – С. 1770.

³⁹⁶ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 12.

деяких інших повітах³⁹⁷. У середині XIX ст. у Галичині проживало 93 387 осіб німецької національності³⁹⁸. Проте після запровадження автономії у краї (1861 р.), переходу його адміністративного апарату до поляків та заміни урядової німецької мови на польську частина німецької бюрократії виїхала з Галичини, а деякі з тих, хто залишився, були полонізовані. Як наслідок, відповідно до даних офіційного перепису населення, у 1900 р. у Східній Галичині проживало 43,9 тис. (1,1% населення)³⁹⁹, у 1914 р. – 47 тис. (0,9%)⁴⁰⁰ німців.

Порівняно з Галичиною, на Буковині через слабе заселення краю німецька колонізація була інтенсивнішою. Її основними об'єктами стали міста, які дедалі більше набували німецького характеру. Проте, як підтверджує аналіз кількісних даних німецького населення, в українській частині Буковини воно також скорочувалося. Так, якщо в 1900 р. там проживало 25 тис. німців (5,4% населення)⁴⁰¹, то в 1914 р. – 21 тис. (4,6%)⁴⁰².

Найменше німців мешкало на Закарпатті, де колонізацію започаткували переважно вихідці з Нижньої Саксонії в XII–XIII ст. До початку XX ст. німці та австрійці становили в Закарпатті три групи: 1) швабсько-франконські переселенці в районі Мукачєвого; 2) австрійці в долині ріки Терєсєви – вихідці у 70–80-х рр. XVIII ст. із Зальцбурга і Штирії; 3) німці з Чехії та Словаччини в районі Рахів–Ясиня і в селах басейну Латориці, північніше Мукачєвого⁴⁰³. У 1900 р. чисельність німецького населення Закарпаття становила 10 тис. осіб (1,9% населення краю)⁴⁰⁴. До 1914 р. ця кількість не зросла⁴⁰⁵, залишившись практично на попередньому рівні.

Загалом напередодні Першої світової війни на українських землях проживало 875 тис. * німців (1,9% населення), в т. ч. 797 тис. у Російській імперії і 78 тис.⁴⁰⁶ в Австро-Угорщині.

Значними за чисельністю серед етнічних меншин на українських землях були румуни та молдовани, котрі за своїм етногенезом, мовою, культурою

³⁹⁷ Р. М. Німці на Україні... – С. 1772–1773.

³⁹⁸ *Монолатій І. С.* Соціально-економічне становище та культурний розвиток німців... – С. 12.

³⁹⁹ *Чорний С.* Національний склад населення України... – С. 41.

⁴⁰⁰ Р. М. Німці на Україні... – С. 1773.

⁴⁰¹ *Чорний С.* Національний склад населення України... – С. 49.

⁴⁰² Р. М. Німці на Україні... – С. 1773.

⁴⁰³ *Міронова І. С.* Національні меншини України... – С. 19–20.

⁴⁰⁴ *Чорний С.* Національний склад населення України... – С. 49.

⁴⁰⁵ Р. М. Німці на Україні... – С. 1773.

* М. Шаповал, посилаючись на дослідження М. Кордуби, подає цифру 871 270 осіб (1,9%) [*Шаповал М.* Велика революція... – С. 7].

⁴⁰⁶ Автор статті «Німці на Україні», поміщений в «Енциклопедії українознавства» [Р. М. Німці на Україні... – С. 1773], помилився в розрахунках, оскільки на західноукраїнських землях проживало не 75 тис. німців, а 78. Отже, загальна їхня кількість в Україні становила 875 тис. осіб.

мають багато спільного, але є окремими етносами⁴⁰⁷. Найдавніші їхні села в Україні засновані в XV ст. на території сучасних Тячівського і Рахівського районів Закарпаття і в деяких районах Північної Буковини вихідцями з південно-західної Валахії (Марамуреша) і південної Трансильванії⁴⁰⁸. З XVI ст. почалося переселення румунів і молдован із Бессарабії, яка перебувала під турецьким гнітом, на українські землі, де представники цих меншин шукали порятунку від національного і соціального гноблення⁴⁰⁹. Майже до середини XVIII ст. тривало румунсько-молдовське заселення районів Лівобережної України, Поділля, південної частини Брацлавського і Київського воеводства⁴¹⁰, деяких інших територій.

Кількість румунів і молдован в Україні значно зросла наприкінці XVIII ст., коли територія між р. Дністром і Бугом перейшла у володіння Російської імперії і її уряд надав там румунським і молдовським поміщикам та урядовцям великі землеволодіння (1792 р. – 260 тис. дес. землі в Ананьївському й Тираспольському повітах, які здебільшого заселяли втікачі з дністровського правобережжя)⁴¹¹. Багато румунів і молдован увійшло до складу військових поселень. Вони заснували окремі населені пункти (роти) у межиріччі Дніпра і Синюхи в складі гусарського і пандурського піхотних полків, а також у Слов'яно-Сербському і Бахмутському повітах⁴¹².

У 1897 р., згідно з російським переписом, на території дев'яти українських губерній проживало 185 тис. * молдован і румунів⁴¹³, у т. ч. у Херсонській – 147,2 тис. (5,39% населення краю)⁴¹⁴, Подільській – 26,8 тис. (0,89%)⁴¹⁵, Катеринославській – 9,2 тис. осіб (0,43%)⁴¹⁶.

⁴⁰⁷ Рафальський О. О. Національні меншини України... – С. 77.

⁴⁰⁸ Зінченко Ю. Румуни / Ю. Зінченко // Етнонаціональний розвиток України... – С. 485.

⁴⁰⁹ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 13.

⁴¹⁰ Овчаренко П. Д. Молдовани в Україні / П. Д. Овчаренко // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 7... – С. 33.

⁴¹¹ Жуковський А. Румуни на Україні / А. Жуковський, В. Кубійович // Енциклопедія українознавства. Словникова частина... Т. 7. – С. 2634.

⁴¹² Овчаренко П. Д. Молдовани в Україні... – С. 33–34; Міронова І. С. Національні меншини України... – С. 17.

* Понад 212 тис. (25,98%) румунів і молдован мешкали в українській частині Бессарабської губ. Разом на землях підросійської України їхня кількість становила майже 400 тис. осіб (1,68%) [Чорний С. Національний склад населення України... – С. 37]. До 1 січня 1916 р., за даними «Статистичного щорічника», ця цифра збільшилася до 755 тис. осіб [Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 12].

⁴¹³ Чорний С. Національний склад населення України... – С. 37.

⁴¹⁴ Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XLVII : Херсонская губерния... – С. VII.

⁴¹⁵ Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XXXII : Подольская губерния... – С. III, VI, 99.

⁴¹⁶ Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XIII : Екатеринбургская губерния... – С. VIII.

У західноукраїнському регіоні, відповідно до перепису, що його проводили в Австро-Угорщині у 1900 р., налічувалося 78,7 тис. осіб молдавсько-румунського населення. Однак не всі дослідники погоджуються з наведеними даними. Так, С. Чорний, вважаючи їх заниженими, називає більшу цифру – 92 тис. осіб⁴¹⁷. Основна частина цих двох споріднених меншин проживала у Північній Буковині, де темпи її приросту були дуже високими: якщо румуномовне населення лише за 1901–1910 рр. збільшилося на 25%, то українське – тільки на 5%. Щоправда, у жодному зі семи повітів краю кількість румунів і молдован не перевищувала половини мешканців⁴¹⁸. За офіційними даними, на цій території в 1900 р. їх налічувалося 61 тис. осіб (14,88% населення краю). На думку С. Чорного, в означеному часопросторі проживали 82 тис. (17,8%) румунів і молдован⁴¹⁹. В. Ботушанський називає іншу цифру румуномовного населення – 77,2 тис. (16%) і вважає, що до 1910 р. його чисельність збільшилася до 96,2 тис. осіб (19%). Такі високі темпи зростання науковець пов'язує зі збільшенням тиску з боку впливових румунських політичних кіл, активізацією діяльності румунських політичних партій і посиленням національної пропаганди⁴²⁰. Ю. Зінченко вбачає корені проблеми в тому, що для другої половини XIX – початку XX ст. характерна значна румунізація українського населення Північної Буковини. Цьому сприяли особливості організації церковного управління і початкової шкільної освіти, а також те, що обидва народи належали до православного віросповідання⁴²¹. Мають рацію також ті дослідники, котрі високі темпи приросту «румунізованого» населення пояснюють фальсифікаціями⁴²² перепису 1910 р.

У Закарпатті, згідно з переписом, у 1900 р. проживало 17,6 тис. румунів і молдован (3,61%), хоча С. Чорний вважає, що лише 10 тис.⁴²³ Загалом за станом на 1914 р. в Україні налічувалося 435,5 тис. (0,9%)⁴²⁴ представників молдовсько-румунського населення.

Особливою етнічною групою були татари та споріднені з ними ногайці. До середини XIX ст. вони становили компактну етнічну спільноту, розселену на Кримському півострові та в степовій частині Таврії (кримські татари), а

⁴¹⁷ Чорний С. Національний склад населення України... – С. 43, 47, 49.

⁴¹⁸ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 48–49.

⁴¹⁹ Чорний С. Національний склад населення України... – С. 43, 49.

⁴²⁰ Ботушанський В. М. Національний склад населення Північної Буковини (друга половина XIX – початок XX ст.)... – С. 49–50.

⁴²¹ Зінченко Ю. Румуни... – С. 485.

⁴²² Монолатій І. С. Разом, але майже окремо... – С. 144; Жерноклев О. С. Національні секції австрійської соціал-демократії в Галичині й на Буковині (1890–1918 рр.) / О. С. Жерноклев. – Івано-Франківськ : ВДВ ЦІТ, 2006. – С. 69.

⁴²³ Чорний С. Національний склад населення України... – С. 47, 49.

⁴²⁴ Шаповал М. Велика революція... – С. 6–7.

також у Причорноморських степах (ногайці), охоплюючи до 15% татар. Наприкінці XVIII ст. у Таврії проживало 76,4% татар, у т. ч. у Перекопських степах – 96%, Євпаторійському краї – 88,5%, Феодосійському – 84,5%, Ялтинському – 83,2%, Мелітопольському – 58,9%, Дніпровському – 21,3%, Новоросії – 10,3%, на землях Війська Донського – 0,4%, в Черкаському окрузі – 4,3%. Майже до кінця XVIII ст. татари становили більшість населення краю, зокрема, Криму – 82,3%, степових районів Таврії – близько 62%⁴²⁵.

Наприкінці XVIII ст., тобто після приєднання Таврії до Росії, чисельність татарського населення поступово знижувалась. Якщо до приєднання Криму його населення нараховувало до 300 тис. осіб, де татари (степові, гірські, приморські) становили абсолютну більшість, то під час російсько-турецьких воєн, подальшого «мирного освоєння» краю кількість корінного татарського населення різко зменшилася. За перші 20 років (1774–1796) присутності російських військ у Криму, ще навіть до його офіційного приєднання, татари покинули на півострові 687 сіл, 315 із них обезлюдніли. До 1790 р. чисельність корінного населення зменшилася до 140 тис. осіб⁴²⁶. Якщо в 1783 р. у Таврії татари становили 82,3% населення краю, то в 1794 – 76,4%, 1834 – 54,3%, 1857 р. – лише 43%. У Новоросії впродовж середини XVIII ст. – 1857 р. питома вага татар зменшилася з 14,5 до 6%⁴²⁷.

Значне зниження частки татарського населення зумовлене насамперед інтенсивним заселенням краю вихідцями з України, Росії та західноєвропейськими колоністами (німцями, болгарами, греками, сербами та ін.). У другій половині XIX ст. розпочався масовий відплив татар і ногайців до Туреччини, Румунії та Болгарії. Цей процес започаткувала Кримська війна (1853–1856 рр.), коли 15 тис. татар Євпаторійського пов., окупованого англо-французькими військами, мігрували до турецької Анатолії⁴²⁸. В 1897 р., згідно з офіційними даними перепису, в дев'яти українських губерніях проживало 228 тис. (0,96% населення) татар⁴²⁹, у т. ч. у Таврійській губ., незважаючи на високий рівень природного приросту татаро-ногайського населення, – лише 187,9 тис. осіб (13%). При цьому на материковій частині Таврії татаро-ногайське населення практично зникло, становлячи в Бердянському, Дніпровському та Мелітопольському повітах по 0,2%⁴³⁰. Більш як за сто років (1794–1897) кількість татар у Новоросійському краї зменшилася в п'ять разів,

⁴²⁵ Кіссе А. І. Міжетнічна взаємодія в Україні... – С. 104.

⁴²⁶ Міронова І. С. Національні меншини України... – С. 178.

⁴²⁷ Кіссе А. І. Міжетнічна взаємодія в Україні... – С. 104.

⁴²⁸ Кіссе А. І. Міжетнічна взаємодія в Україні... – С. 105.

⁴²⁹ Чорний С. Національний склад населення України... – С. 37.

⁴³⁰ Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XLI : Таврическая губерния... – С. V, VI.

у Таврії – в шість⁴³¹. Таким чином, навіть на батьківщині татарське населення стало національною меншиною.

У 1915 р. частка татарського населення в повітах Криму коливалася від 23,5 до 58,7%⁴³². Загалом, за даними «Статистичного щорічника», в Україні в той період проживало 285 тис.⁴³³ тюрко-татар.

Давню історію на українських землях має грецька національна меншина. Колонізація північного узбережжя Чорного моря греками розпочалася з VII ст. до Н. Х.

Друга хвиля еміграції представників грецької національності в Україну пов'язана з російсько-турецькими війнами останньої третини XVIII – початку XIX ст. за опанування Північного Причорномор'я. Завдяки допомозі російській армії грецькі солдати й офіцери отримали дозвіл селитися в межах Російської імперії, у т. ч. й на українських землях. Грецькі громади були створені в Керчі, Снікале, Херсоні, згодом – у Приазов'ї, де заснували м. Маріуполь та ще 23 грецьких поселення, на землях сучасної Одещини, зокрема в Ізмаїлі та Аккермані⁴³⁴, в районі Новомосковська⁴³⁵ на Катеринославщині.

У 1897 р., згідно зі Всеросійським переписом, за мовною ознакою на українських землях Російської імперії проживало 77,3 тис. (0,33%) греків⁴³⁶, у т. ч. у Катеринославській губ. – 48,7 тис. (2,31%)⁴³⁷, Таврійській – 18,1 тис. (1,3%)⁴³⁸, Херсонській – 8,3 тис. (0,3%)⁴³⁹. До 1914 р. їхня чисельність зросла до 104,8 тис. (0,2%)⁴⁴⁰. На західноукраїнських землях кількість грецького населення була незначною.

Переселення болгар в Україну, спричинене національно-релігійним і соціальним гнобленням турецьких загарбників, розпочалося в другій половині XVIII ст. і фактично тривало до завершення російсько-турецької війни 1877–1878 рр. Перші болгарські поселення на українських землях заснували в 1752 р. вихідці зі Сілістричини в долині р. Синюха та її притоки Вись. У 1764–1769 рр. невеликі групи болгар осіли під Києвом на землях Києво-Братського

⁴³¹ Кіссе А. І. Міжетнічна взаємодія в Україні... – С. 105.

⁴³² Міронова І. С. Національні меншини України... – С. 180.

⁴³³ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 12.

⁴³⁴ Соколовська Г. М. Греки Півдня України: історія та сучасність / Г. М. Соколовська // Державна етнопонаціональна політика: правовий та культурологічний аспекти в умовах Півдня України : зб. наук. праць VI Всеукр. наук.-практ. конф. ... – С. 115–116.

⁴³⁵ Польовий Л. Греки / Л. Польовий // Етнопонаціональний розвиток України... – С. 422

⁴³⁶ Чорний С. Національний склад населення України... – С. 36.

⁴³⁷ Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XIII : Екатеринославская губерния... – С. VIII.

⁴³⁸ Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XLI : Таврическая губерния... – С. V.

⁴³⁹ Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XLVII : Херсонская губерния... – С. VII.

⁴⁴⁰ Шаповал М. Велика революція... – С. 7.

монастиря і на Чернігівщині. Тривало активне заселення Бессарабії, де російські землевласники спроваджували болгарських іммігрантів до своїх степових маєтків. У 1790 р. чималий болгарський відділ увійшов до складу Бузького козачого війська (скасованого в 1817 р.) і був розселений на Херсонщині в околицях Бобринця та Вознесенського. Найінтенсивніше освоєння болгарами українських земель відбувалося на початку XIX ст.: вони заселили територію поблизу Одеси – Малий і Великий Буялик, Кубанка, Паркани, Миколаєва – Тернівка, Тирасполя – Катаржино, Феодосії – Старий Крим, Кішлав та ін. Останнє масове переселення болгар на південноукраїнські землі відбулося в 1830–1834 рр. Загальна кількість болгарських переселенців зростала: якщо у 1819 р. вона становила близько 24 тис. осіб, то в 1844 р. – 75,4 тис. (3,3% населення Таврійської, Херсонської й Бессарабської губерній)⁴⁴¹. Про масовість переселення болгар в Україну засвідчує той факт, що в середині XIX ст. на її території нараховувалось 92 їхні колонії⁴⁴².

Після поділу Бессарабії, згідно з Паризькою мирною угодою 1856 р., та приєднання її південної частини до Румунії болгарські переселенці позбулися багатьох колоністських привілеїв, наданих їм російським урядом. Спроби протестувати завершилися кривавою розправою властей та масовою втечею болгар⁴⁴³. У результаті цього, в 1861–1862 рр. близько 30 тис. осіб переселилися на Бердянщину й Мелітопольщину⁴⁴⁴, де заснували 47* колоній⁴⁴⁵. Тоді само у Приазов'я прибула певна кількість болгар із-за Дунаю, а з Мелітопольщини частина болгарських колоністів переселилася в 1860-х рр. на Кубань і Закавказзя⁴⁴⁶. Згодом у Приазов'ї утворилася друга велика колонія болгар в Україні з центром у Преславі⁴⁴⁷, поблизу нинішнього м. Приморська на Запоріжжі.

Згідно з переписом населення Російської імперії, в 1897 р. на її українських землях проживало 154,5 тис. (0,65%) болгар⁴⁴⁸, у т. ч. у Таврійській губ. – 41,3 тис. (2,85%)⁴⁴⁹, Херсонській – 25,7 тис. (0,94%)⁴⁵⁰,

⁴⁴¹ Горбач О. Болгари на Україні / О. Горбач // Енциклопедія українознавства. Словникова частина... Т. 7. – С. 152.

⁴⁴² Польовий Л. Болгари / Л. Польовий // Етнонаціональний розвиток України... – С. 415.

⁴⁴³ Верменич Я. Болград / Я. Верменич // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 1... – С. 331.

⁴⁴⁴ Горбач О. Болгари на Україні... – С. 153.

* І. Міронова називає цифру 38 [Міронова І. С. Національні меншини України... – С. 15].

⁴⁴⁵ Польовий Л. Болгари... – С. 415.

⁴⁴⁶ Горбач О. Болгари на Україні... – С. 153.

⁴⁴⁷ Міронова І. С. Національні меншини України... – С. 15.

⁴⁴⁸ Чорний С. Національний склад населення України... – С. 36.

⁴⁴⁹ Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XLI : Таврическая губерния... – С. V.

⁴⁵⁰ Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XLVII : Херсонская губерния... – С. VII, VIII.

українській частині Бессарабської губ. – 87,1 тис. (10,66%)⁴⁵¹. На початку ХХ ст. у Російській імперії налічувалося понад 250 тис. болгар⁴⁵². Присутність болгарського населення на західноукраїнських землях була незначною.

У ІХ ст. під час переселення в Придунайську низину появилися на українських землях угорці. Колонізація цією меншиною території нинішнього Закарпаття проходила в результаті двох великих хвиль міграції: після спустошливих татаро-монгольських набігів другої половини ХІІІ ст. та після захоплення Угорщини Оттоманською імперією в другій половині ХVІ ст. Переселення угорців до краю у період Австро-Угорської імперії було пов'язане з аграрною колонізацією родючих закарпатських земель.

З часу інкорпорації Закарпаття до складу Угорського королівства в ІХ–ХІV ст. і до 1919 р. угорці домінували в політичному й соціально-економічному житті регіону⁴⁵³. Дослідники припускають, що на початку ХV ст. на цих землях із близько 120–130 тис. населення угорці становили не менш як 30–35%. У ХІХ ст. на Закарпатті, за даними Я. Чапловича (автор праці зі статистики Угорщини), проживало близько 700 тис. осіб, у т. ч. 512 тис. русинів*, майже 200 тис. угорців та представників інших національностей. Причому угорці мешкали здебільшого в південних районах, а русини – у передгір'ї та на гірських територіях. У середині ХІХ ст. угорці становили близько 20% населення краю⁴⁵⁴. За півстоліття (до 1900 р.) їхня присутність там, згідно з офіційними даними (за мовою), зросла до 27%. Проте, як підтверджують статистичні дані про віросповідання населення, 15% із них були євреями, отже, реально чисельність угорців не перевищувала 106,6 тис., а, враховуючи примусову мадяризацію місцевого українського населення і фальсифікацію переписів, була ще меншою. За таких умов на початку ХХ ст. також спостерігалася тенденція до зростання частки угорців у закарпатському населенні: за 1900–1910 рр. вона збільшилась на 2,2%, тоді як частка українців (за мовою) зменшилася на 3,2% (з 59,4 до 56,2%), греко-католиків – на 0,3% (з 65,1 до 64,8%)⁴⁵⁵. На землях підросійської України чисельність угорського населення була незначною.

Білоруси розселилися переважно в українсько-білоруському етнічному пограниччі, в польських районах Лівобережжя і Правобережжя. Їхні

⁴⁵¹ Распределение населения по главнейшим сословиям, вероисповеданиям, родному языку и по некоторым занятиям... – С. 4–5; *Чорний С.* Національний склад населення України... – С. 36.

⁴⁵² *Павленко В. В.* Болгари в Україні / В. В. Павленко // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 1... – С. 329.

⁴⁵³ *Зінченко Ю.* Угорці / Ю. Зінченко // Етнонаціональний розвиток України... – С. 502.

* Русини – самоназва українського населення Закарпаття.

⁴⁵⁴ *Міронова І. С.* Національні меншини України... – С. 196.

⁴⁵⁵ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 48.

найдавніші поселення на території сучасної України зафіксовані дослідниками на теренах Рівненщини з XVIII ст. Основною причиною міграцій було малоземелля⁴⁵⁶ у місцях попереднього проживання.

Дисперсно білоруси мешкали майже в усіх великих містах. Компактними ж районами вони розселилися на Чернігівщині, де наприкінці XVIII ст. становили 4,2%, а через століття – 5,61%. Етнічним ядром їхнього розселення на Чернігівщині були Суражщина (65% населення) та Городнищина (близько 6%), на Волині – Кременеччина (14,3%), на Київському Поліссі – Радомишльщина (21,7%), на Поділлі – Ушиччина (4,2%)⁴⁵⁷. У Харківській губ. на середину XIX ст. білоруси проживали в 27 населених пунктах⁴⁵⁸. У 1897 р., згідно зі Всеросійським переписом, їх налічувалося 10,3 тис. осіб (0,41%)⁴⁵⁹.

Наприкінці XVIII – на початку XIX ст. відбувалася колонізація південноукраїнських земель білорусами. З метою захисту кордонів Російської імперії від турецько-татарських нападів на цій території було засновано низку військових поселень білорусів (с. Бармашово, Явкіно)⁴⁶⁰. У 1793 р. для промислової активізації південних регіонів та в зв'язку з аграрним перенаселенням білоруських губерній до Катеринослава з містечка Дубровного Могильовської губ. було переведено казенну суконну мануфактуру разом із працівниками. Наступного року для роботи на фабриках прибуло 285 селянських сімей (1792 особи), які неподалік міста заснували с. Сурсько-Литовське. У 1807–1812 рр. на Катеринославщину зі Смоленської губ. переселено понад 3 тис. білорусів, які на новому місці заснували чотири села.

Відомі також білоруські поселення у Херсонській губ., що збереглися й досі. Низку сіл на цій території заснували вихідці з Бобилецького пов. Могильовської губ., звідки їх примусово переселили під час російсько-французької війни 1812 р. у зв'язку зі створенням на місцях їхнього проживання військових поселень. Слід відзначити, що білоруські селяни, яких переселяли примусово, отримували права іноземних колоністів і користувалися певними пільгами⁴⁶¹.

Наприкінці XIX ст. у підросійській Україні, відповідно до результатів загальноімперського перепису, налічувалося 73,5 тис. (0,31%) білорусів⁴⁶². Їхня присутність на західноукраїнських землях була незначною.

⁴⁵⁶ Міронова І. С. Національні меншини України... – С. 165.

⁴⁵⁷ Кіссе А. І. Міжетнічна взаємодія в Україні... – С. 102.

⁴⁵⁸ Міронова І. С. Національні меншини України... – С. 165.

⁴⁵⁹ Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XI.VI : Харьковская губерния... – С. XIV.

⁴⁶⁰ Зінченко Ю. Білоруси / Ю. Зінченко // Етнонаціональний розвиток України... – С. 413.

⁴⁶¹ Міронова І. С. Національні меншини України... – С. 165.

⁴⁶² Чорний С. Національний склад населення України... – С. 36.

Перші чехи поселилися на українських землях переважно в Галицько-Волинському князівстві ще в XIII ст. У XV–XVI ст. чеські найманці охороняли польсько-молдовський кордон над Дністром, як гармаші служили в польських закладах і замках, окремі – в українському козацькому війську. Чимало чехів проживало у Львові, Перемишлі, Коломиї, Холмі, інших українських містах. У XVII ст. еміграція з Чехії зросла через тамтешні релігійні війни. Упродовж XVIII–XIX ст. відомими в Україні були чеські купці, ремісники, зокрема броварі, музиканти, в Галичині й Буковині – імперські чиновники⁴⁶³.

У 1860-х рр. чехи почали масово емігрувати з Австрійської імперії в інші країни. Колоніями вони селились і на українських землях, здебільшого на Волині, де зосередилися вихідці з Богемії⁴⁶⁴. Перші чеські колонії було засновано в 1859 р. у с. Погорільці та Підгайці Дубенського пов.⁴⁶⁵ Основними причинами, які змусили чехів покинути батьківщину, були такі: масове обезземелювання чеського селянства; криза в усіх сферах промисловості і, як наслідок, масове безробіття; фінансова криза на чеських землях, що належали до Австрійської імперії; голод, що внаслідок економічної та фінансової кризи охопив велику частину країни; перенаселеність окремих чеських областей; національно-політичне гноблення з боку Австрійської імперії та зародження національної самосвідомості⁴⁶⁶ серед чеського населення.

Еміграцію чехів у другій половині XIX ст. вважають «хліборобською». Враховуючи, що ціна української землі, зокрема на Волині, була у 10 разів нижчою, ніж у Чехії, представники цієї нації купували її великими масивами і селилися компактно. При цьому вони віддавали перевагу кращій землі, що й визначило регіон їхнього компактного проживання на території губернії у трикутнику між м. Луцьк, Рівне, Дубно. Деяко віддаленою від нього була Купичівська волость⁴⁶⁷ (нині с. Купичів належить до Турійського району).

Царський уряд був зацікавлений у більш інтенсивному розвитку села, тому активно заохочував колонізацію різними пільгами: звільненням чехів від податків і військової повинності, наданням права на адміністративне самоврядування тощо⁴⁶⁸. У 1869 р. київський генерал-губернатор А. Дондуков-Корсаков особисто відвідав чеські колонії Волині, відзначивши можливість

---

⁴⁶³ Маркус В. Чехи / В. Маркус // Енциклопедія українознавства. Словникова частина : в 10 т. Т. 10... – С. 3736–3737.

⁴⁶⁴ Общій сводъ по Имперіи результатовъ разработки данныхъ первой всеобщей переписи населенія... – С. XI.

⁴⁶⁵ Панишко С. Д. Історичне краєзнавство... – С. 63.

⁴⁶⁶ Волкова С. А. Чехи на півдні України... – С. 12; Афанасьєва Л. В. Чеське культурно-просвітницьке товариство як осередок збереження етнічної самоідентичності / Л. В. Афанасьєва, О. О. Павлов // Державна етнопонаціональна політика... – С. 80.

⁴⁶⁷ Панишко С. Д. Історичне краєзнавство... – С. 63.

⁴⁶⁸ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 14.

їхніх жителів. У 1870 р. прийнято спеціальну Постанову Кабінету Міністрів «Про оселення чехів на Волині»⁴⁶⁹, що дало змогу активізувати переселення.

Прагнувши догодити переселенцям, у Рівному навіть створили спеціальну комісію для поселення чехів, які на вигідних умовах після скасування кріпацтва 1861 р. купували поміщицьку землю, насамперед у волинських повітах – Дубенському, згодом у Луцькому, Острозькому, Житомирському та Володимирському, а також на Херсонщині, в Таврії і на Кубані. Головними поселеннями були такі села: Людгардівка (1863 р.) на Волині, Чехівка на Поділлі, Табір, Богемка і Цареквичі* у Криму, Чехоград* поблизу Мелітополя⁴⁷⁰.

У 1870 р. царський уряд дозволив чехам приймати російське підданство. Вони записувалися до селянського стану і підлягали місцевій адміністрації, могли зараховувати себе до існуючих або створювати власні волості. Так, на Волині утворили 4 чеські волості: Рівненську (9 поселень Рівненського пов.), Дубенську (14 поселень Дубенського пов.), Луцьку (всі чеські поселення Луцького пов.) і Купичівську (усі чеські поселення Володимир-Волинського пов.); інші чеські поселення належали до українських волостей⁴⁷¹. Наприкінці ХІХ ст. на території Волинської губ. проживало 27,7 тис. (0,92% населення краю) чехів⁴⁷². До 1914 р. їхня чисельність зросла до 31 тис. осіб. Найбільшими чеськими колоніями на Волині були Купичів (950 осіб), Стромівка (920 осіб), Квасилів (800 осіб), Губин (780 осіб). У назвах низки населених пунктів появився додаток «Чеський» (наприклад, Боратин Чеський (150 осіб)⁴⁷³, нині с. Боратин Луцького району).

У ході колонізації півдня України чехами дослідники виокремили чотири етапи. Під час першого (1861–1864 рр.) на Кримський півострів, насамперед до Перекопського пов., переселилося близько півтори тисячі осіб, сформувався основний склад населення колоній. У цей період процес еміграції чехів стосувався практично всіх кримських повітів. Другий етап (1865–1875 рр.) характерний поодинокими переселеннями чеських родин, приблизно декількох сотень осіб, до Криму, а також виїздом чеських колоністів із Криму до материкових повітів Таврійської губ. та заснуванням колонії Чехоград. Третій – переселенням наприкінці ХІХ – на початку ХХ ст. близько двох тисяч

⁴⁶⁹ Панишко С. Д. Історичне краєзнавство... – С. 63.

* Нині село Пушкіне Красногвардійського району Автономної Республіки Крим.

* Нині село Новгородівка Мелітопольського району Запорізької області.

⁴⁷⁰ Маркус В. Чехи... – С. 3737.

⁴⁷¹ Панишко С. Д. Історичне краєзнавство... – С. 63; Маркус В. Чехи... – С. 3737.

⁴⁷² Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. VIII : Волинская губерния... – С. 86.

⁴⁷³ Панишко С. Д. Історичне краєзнавство... – С. 63.

чехів до Катеринославської та Херсонської губерній. На станньому етапі, який припав на період Першої світової війни (1916–1917 рр.)⁴⁷⁴, чехи почали мігрувати вглиб України.

Згідно з переписом населення Російської імперії 1897 р., в Наддніпрянській Україні проживало понад 37 тис. чехів⁴⁷⁵. До 1 січня 1916 р., згідно з даними «Статистичного щорічника», їхня кількість зросла до 44 тис. осіб⁴⁷⁶. Загалом на українських землях, як подає історик В. Маркус, на початку ХХ ст. в Україні нараховувалося близько 130 чеських поселень, де проживало до 65 тис. осіб⁴⁷⁷.

Перші колонії вірмен на сучасній території України виникли в Криму в Х–ХІ ст. у зв'язку зі загарбанням їхньої території арабами і турками-сельджуками, а також антивірменською політикою Візантії, що призвело до масової еміграції вірменського населення. Із ХІ ст. відома велика колонія вірмен у м. Києві.

Найбільш компактними вірменські поселення були на західноукраїнських землях. У період із ХІІІ до ХVІІІ ст. на цій території існувало понад 20 вірменських колоній, а загальна їхня кількість досягла 70. Навідоміші з них, зокрема у м. Львові, Кам'янці-Подільському, Могилеві-Подільському, Луцьку, мали вірменські міські уряди на чолі з війтом, вірменське представництво у посольстві⁴⁷⁸. В ХІХ ст. компактні вірменські поселення в Україні зникли.

Порівняно численними були вірменські колонії на півдні України. Так, на запорізьких землях наприкінці 1870-х – на початку 1880-х рр. вірмени за кількістю населення (10,6%) були третіми після українців (64%) і греків (13,7%). Відповідно до заселення здобутих південних земель виникали нові вірменські поселення. В 1787–1791 рр. із Кілії, Бендер, Каушан, Ізмаїла та Аккермана на лівий берег Дністра, в Очаківську область, було переселено понад 4 тис. вірмен; там виникла нова колонія – м. Григоріополь⁴⁷⁹ (нині смт Григоріополь знаходиться в Дубосарському районі Молдови).

Загалом, відповідно до перепису населення Російської імперії 1897 р., на українських землях проживало 13,2 тис. (0,06%) вірмен⁴⁸⁰. Загальна їхня чисельність на 1914 р. становила в Україні 39,4 тис. (0,1%) осіб⁴⁸¹.

⁴⁷⁴ Волкова С. А. Чехи на півдні України... – С. 14, 18.

⁴⁷⁵ Підраховано за: Распределение населения по главнейшим сословиям, вероисповеданиям, родному языку и по некоторым занятиям... – С. 4.

⁴⁷⁶ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 12.

⁴⁷⁷ Маркус В. Чехи... – С. 3737.

⁴⁷⁸ Міронова І. С. Національні меншини України... – С. 18, 19.

⁴⁷⁹ Міронова І. С. Національні меншини України... – С. 223.

⁴⁸⁰ Чорний С. Національний склад населення України... – С. 37.

⁴⁸¹ Шаповал М. Велика революція... – С. 6–7.

Окрім названих етносів, на українських землях проживали також грузини, серби, словаки, цигани, шведи та ін. Чисельність кожної з цих груп коливалась у межах декількох тисяч осіб. І хоча помітної ролі в економічному чи суспільно-політичному житті регіону вони не відігравали, проте сукупно створювали особливий етнічний колорит.

Дослідники вказують на нерівномірність розміщення національних меншин в Україні і пояснюють це передусім історичними умовами їхнього комплектування⁴⁸². Так, однією з особливостей міграції росіян в Україну було те, що основний потік переселенців спрямовувався у порівняно малозаселені південні та східні райони сучасної України – Причорномор'я, Приазов'я та Слобожанщину. На відміну від давніх українських земель, ці території заселяли і освоювали одночасно українці й росіяни, а також порівняно малочисельні групи інших народів при кількісному переважанні загалом українського етносу. На Правобережжя росіяни переселялися мало, оскільки цей регіон порівняно пізно ввійшов до складу Російської імперії, мав значну кількість населення і не мав великих резервів неосвоєних земель⁴⁸³.

За даними перепису населення Російської імперії, у 1897 р. в Україні мешкало 5,25% росіян⁴⁸⁴. Найбільшою була їхня частка серед населення північно-східного – 19,56% (Чернігівської губ. – 21,58%, Харківської – 17,69%) та південного регіонів України – 18,23% (Таврійської – 27,94%, Херсонської – 21,05%, Катеринославської – 17,27%, Бессарабської губ. – 8,05%). Далі слід виокремити Київську – 5,89% та Волинську губ. – 3,50%. Найменший відсоток російського населення припадав на Полтавську губ. – 3,28%⁴⁸⁵. Присутність росіян на інших українських землях була незначною.

Єврейська меншина в підросійській Україні становила в 1897 р. понад 42% євреїв Російської імперії⁴⁸⁶. Основна їхня маса проживала в смугі осілости. З українських губерній найбільший відсоток євреїв визначено у Волинській – 13,21%, Подільській – 12,24%, Київській – 12,10%, Херсонській – 11,80%, Бессарабській губ. – 11,79%. Найменше єврейського населення мали Чернігівська – 4,93%, Катеринославська – 4,69%, Полтавська – 3,97%, Таврійська – 3,83% і Харківська губ. – 0,51%⁴⁸⁷. На західноукраїнських землях,

⁴⁸² Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 12, 49.

⁴⁸³ *Міронова І. С.* Національні меншини України... – С. 156.

⁴⁸⁴ Підраховано за: *Распределение населения по главнейшим сословиям, вероисповеданиям, родному языку и по некоторым занятиям...* – С. 4, 6.

⁴⁸⁵ Підраховано за: *Распределение населения по главнейшим сословиям, вероисповеданиям, родному языку и по некоторым занятиям...* – С. 4, 5.

⁴⁸⁶ Підраховано за: *Распределение населения по главнейшим сословиям, вероисповеданиям, родному языку и по некоторым занятиям...* – С. 5; *Общий сводь по Империи...* – С. XVI.

⁴⁸⁷ *Общий сводь по Империи результатов разработки данныхъ первой всеобщей переписи населения...* – С. XVII.

згідно з даними на 1900 р., найбільшою частка єврейства була на Закарпатті та Північній Буковині – 14%, трохи меншою на східногалицькій території – 12,96%⁴⁸⁸.

Більшість українських поляків зосереджувалася у Східній Галичині, де в 1900 р. на них припадало 22,7%⁴⁸⁹. Значно нижчою була частка поляків у Північній Буковині – 4% від населення краю⁴⁹⁰. До 1910 р. кількість східногалицьких поляків зростає на 19,65% (24,48% від населення краю)⁴⁹¹, буковинських – на 6%⁴⁹². На українських землях Російської імперії найбільший відсоток поляків у 1897 р. проживав у Волинській губ. – 6,16%, Подільській – 2,29%, Київській – 1,93%, Херсонській – 1,13%. На інших територіях їх було менше 1%⁴⁹³. До 1916 р., згідно з даними «Статистичного щорічника»⁴⁹⁴, це співвідношення не змінилося.

Районами найбільшого зосередження німецької людності були південно- та західноукраїнські землі, Волинь і Холмщина, де представники цієї меншини селилися здебільшого великими суцільними анклавами серед українського населення або невеликими поселеннями. В підросійській Україні німецька національна меншина становила в 1897 р. 30,8% від усіх німців Російської імперії⁴⁹⁵. Найбільшою була їхня частка серед населення Волинської губ. – 5,73%, Таврійської – 5,40%, Херсонської – 4,52%, Катеринославської – 3,83%, Бессарабської – 3,11%. В інших місцевостях німецького населення було менше 1%.

У Волинській і Київській губерніях німці утворювали численні колонії. У південних районах вони мешкали в усіх повітах, але в Бессарабській губ. переважали в Аккерманському пов. (понад 2/3), у Херсонській – Одеському, Таврійській – переважно в її північній частині⁴⁹⁶.

На західноукраїнських землях, згідно з даними на 1914 р., найбільший відсоток німецького населення припадав на Північну Буковину – 4,6%, найменший на Східну Галичину – 0,9%⁴⁹⁷ людності краю.

⁴⁸⁸ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 46, 48.

⁴⁸⁹ *Макаруч С. А.* Етнічна історія України... – С. 265.

⁴⁹⁰ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 46.

⁴⁹¹ *Макаруч С. А.* Етнічна історія України... – С. 266, 267.

⁴⁹² Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 46.

⁴⁹³ Підраховано за: Распределение населения по главнейшим сословиям, вероисповеданиям, родному языку и по некоторым занятиям... – С. 4, 5.

⁴⁹⁴ *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – С. 102.

⁴⁹⁵ Підраховано за: Распределение населения по главнейшим сословиям, вероисповеданиям, родному языку и по некоторым занятиям... – С. 4; Общий сводь по Империи результатов разработки данных первой всеобщей переписи населения... – С. XII.

⁴⁹⁶ Общий сводь по Империи результатов разработки данных первой всеобщей переписи населения... – С. XII.

⁴⁹⁷ *Р. М.* Німці на Україні... – С. 1773.

Центром проживання молдован і румунів у Російській імперії була Бессарабська губ. За даними перепису 1897 р., їхня частка на цій території становила понад 82% щодо показника представників згаданої меншини в Російській імперії загалом. Разом із українськими губерніями цей відсоток зростав до 99%⁴⁹⁸. В українській частині Бессарабської губ. молдавсько-румунське населення становило до 26% мешканців⁴⁹⁹, будучи присутнім у значній кількості в усіх її повітах, у Херсонській губ. (5,39%) – переважно в Ананьєвському, Єлисаветградському і Тираспольському повітах, Подільській (0,89%) – Балтському й Ольгопольському, Катеринославській (0,43%) – Катеринославському і Бахмутському, Таврійській (0,16%) – Бердянському пов.⁵⁰⁰ У решті губерній молдовсько-румунське представництво було мізерним – від кількох десятків до кількох сотень осіб.

На українських землях Австро-Угорської імперії найбільша частка румуномовного населення проживала на Північній Буковині. У 1900 р. вона, за різними даними, становила від 14,88 до 17,8%⁵⁰¹. До 1910 р. цей показник збільшився до 19%⁵⁰² населення краю.

Татарське населення проживало в усіх губерніях підросійської України. Закономірно, що найчисельнішою ця меншина була в Таврійській губ. Однак на батьківщині кримські татари, незважаючи на те, що до них зарахували також 5,6 тис. татаромовних караїмів, із відомих причин становили лише 13,0% населення краю. Другою за часткою татаромовного населення була Катеринославська губ. – 0,82%. Однак, як стверджують наукові упорядники результатів Всеросійського перепису 1897 р., понад 15 тис. (89% татаромовного населення губернії) мешканців Маріупольського пов., які рідною мовою назвали татарську, насправді були отатариними греками православної віри. Порівняно значними були частки татарського населення у Волинській губ. – 0,31% (на цій території проживали нащадки тих ординців, які раніше здійснювали загарбницькі набіги на українські землі), Херсонській – 0,11%, Подільській – 0,08%, Київській і Харківській – по 0,05%⁵⁰³. В інших губерніях їхня кількість становила по кілька сотень осіб.

---

⁴⁹⁸ Підраховано за: Распределение населения по главнейшим сословиям, вероисповеданиям, родному языку и по некоторым занятиям... – С. 5; Общий сводъ по Имперіи результатовъ разработки данныхъ первой всеобщей переписи населения... – С. XIII.

⁴⁹⁹ Чорний С. Національний склад населення України... – С. 37.

⁵⁰⁰ Общий сводъ по Имперіи результатовъ разработки данныхъ первой всеобщей переписи населения... – С. XIII.

⁵⁰¹ Чорний С. Національний склад населення України... – С. 43, 49.

⁵⁰² Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 48–49.

⁵⁰³ Общий сводъ по Имперіи результатовъ разработки данныхъ первой всеобщей переписи населения... – С. XXII–XXIII; Распределение населения по главнейшимъ сословиям, вероисповеданиям, родному языку и по некоторымъ занятиям... – С. 5, 8.

Абсолютна більшість болгар Російської імперії в 1897 р. проживала на українських землях. Лише у трьох губерніях – Бессарабській, Таврійській і Херсонській – їхня частка становила 99% щодо показника представників цієї меншини в Російській імперії загалом⁵⁰⁴. Причому в Бессарабській губ. (в її українській частині болгарське населення становило 10,66%⁵⁰⁵ мешканців) болгары були зосереджені насамперед в Аккерманському, Ізмаїльському і Бендерському повітах, Таврійській (2,85%⁵⁰⁶) – у Бердянському і Феодосійському, Херсонській (0,94%⁵⁰⁷) – в усіх повітах, окрім Александрійського (в Анапійському їх було мало)⁵⁰⁸. В інших частинах України їхня кількість була мізерною.

Грецьке населення, як правило, селилося у південних регіонах, за можливості, ближче до моря. З огляду на це більш ніж половина греків (60%) європейської частини Російської імперії в 1897 р. проживала у Катеринославській губ. (2,31% населення краю), здебільшого у Маріупольському пов. Далі за чисельністю грецького населення можна виокремити Таврійську – 1,25%, Херсонську – 0,30% та Бессарабську губ. – 0,14%, де грецьке населення переважало в Ізмаїльському пов. Загальна ж частка тих греків, котрі проживали в європейській частині Російської імперії, на українських землях становила 96%⁵⁰⁹.

Чехи, зосереджені на землях підросійської України, становили в 1897 р. 73% чеського населення Російської імперії⁵¹⁰. Більш ніж половина всіх загальноімперських чехів (55%) та понад 75% українських були згруповані у Волинській губ. (0,92% населення краю), де утворювали колонії, здебільшого у Дубенському, Острозькому, Рівненському, Житомирському і Луцькому

---

⁵⁰⁴ Підраховано за: Распределение населения по главнейшим сословиям, вероисповеданиям, родному языку и по некоторым занятиям... – С. 4; Общій сводъ по Имперіи результатовъ разработки данныхъ первой всеобщей переписи населения... – С. XI.

⁵⁰⁵ Распределение населения по главнейшимъ сословиям, вероисповеданиям, родному языку и по некоторымъ занятиям... – С. 4-5; Чорний С. Національний склад населення України... – С. 36.

⁵⁰⁶ Первая всеобщая перепись населения Российской Имперіи 1897 г. Т. XLI : Таврическая губернія... – С. V.

⁵⁰⁷ Первая всеобщая перепись населения Российской Имперіи 1897 г. Т. XLVII : Херсонская губернія... – С. VII, VIII.

⁵⁰⁸ Общій сводъ по Имперіи результатовъ разработки данныхъ первой всеобщей переписи населения... – С. XI.

⁵⁰⁹ Общій сводъ по Имперіи результатовъ разработки данныхъ первой всеобщей переписи населения... – С. XVI; Распределение населения по главнейшимъ сословиям, вероисповеданиям, родному языку и по некоторымъ занятиям... – С. 5.

⁵¹⁰ Підраховано за: Распределение населения по главнейшимъ сословиям, вероисповеданиям, родному языку и по некоторымъ занятиям... – С. 4; Общій сводъ по Имперіи результатовъ разработки данныхъ первой всеобщей переписи населения... – С. XI.

повітах. Серед інших українських губерній їхня частка була більшою в Таврійській (0,14%), Київській (0,09%) і Херсонській (0,05%)⁵¹¹.

З усіх вірмен, котрі в 1897 р. проживали в європейській частині Російської імперії, на Україну припадала майже третина – 29,34%. Найвищою їхня частка була в Таврійській губ. (0,62% населення краю), де зосередилося 62% українських вірмен; переважно вони заселяли Сімферопольський і Феодосійський повіти. Порівняно значними були частки вірменського населення у Бессарабській (0,11%) і Херсонській губерніях (0,08%)⁵¹². В інших місцевостях їхня кількість становила від кількох осіб до кількох сотень.

Окрім регіональних відмінностей поселення, етнічні суб'єкти України помітно різнилися й тим, що одні з них проживали здебільшого у містах і містечках, а інші – в селах. Статистика засвідчує, що відсоток українців у великих містах, за винятком Полтави і Чернігова, не був переважаючим. Так, наприклад, у 1917 р. у Києві з 467,6 тис. душ населення українці становили лише 76,6 тис. осіб (16%). Така тенденція спостерігалася в Одесі, Харкові, Катеринославі, містах Донбасу⁵¹³ та в інших промислових центрах.

Згідно з переписом 1897 р., майже цілковито (94,15%) в містах і містечках Російської імперії були згруповані євреї, які становили 15,64% від представників міщанського стану⁵¹⁴. Проте в Україні ці показники були дещо меншими – лише 66,2% наддніпрянських євреїв проживали в містах⁵¹⁵. Частка єврейського міського населення становила: у Волинській губ. – 50,8%, Подільській – близько половини, Бессарабській – 37%, Херсонській і Київській – близько 30%⁵¹⁶. Позитивно на зростання єврейського міщанства вплинула революція 1917–1921 рр. З усіх зареєстрованих переписом у 1920–1921 рр. євреїв у дванадцяти українських губерніях лише 21 тис. проживала в селах⁵¹⁷. У низці міст євреї становили більшість населення. Зокрема, на Волині напередодні Першої світової війни у м. Луцьку і Володимирі-Волинському їхня частка дорівнювала 60%, у Любомлі – 74%, у Рожиці – 83%. Неформальним центром євреїв краю був Бердичів – «Єрусалим Волині»⁵¹⁸, де

⁵¹¹ Підраховано за: Общій сводъ по Имперіи результатовъ разработки данныхъ первой всеобщей переписи населения... – С. XI.

⁵¹² Підраховано за: Общій сводъ по Имперіи результатовъ разработки данныхъ первой всеобщей переписи населения... – С. XV; Распределение населения по главнейшимъ сословіямъ, вероисповеданіямъ, родному языку и по некоторымъ занятіямъ... – С. 5.

⁵¹³ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 70.

⁵¹⁴ Общій сводъ по Имперіи результатовъ разработки данныхъ первой всеобщей переписи населения... – С. XVI, I, VIII.

⁵¹⁵ Шаповал М. Велика революція... – С. 14.

⁵¹⁶ Общій сводъ по Имперіи результатовъ разработки данныхъ первой всеобщей переписи населения... – С. XVII.

⁵¹⁷ Шехтман И. Б. Еврейская общественность на Украине... – С. 22.

⁵¹⁸ Панишко С. Д. Историчне краєзнавство... – С. 64.

вони становили 78%⁵¹⁹. У Києві чисельність єврейства в 1917 р. дорівнювала 87 200 осіб⁵²⁰, або майже 19%, в Умані – 58%, Білій Церкві – 53%⁵²¹ міського населення.

Істотнішим було представництво євреїв у західноукраїнських містах – 75,8%⁵²². Зокрема, загалом серед населення 83-х міст і містечок Східної Галичини їхня частка в 1910 р. досягала 42,0%. У Чернівцях цей показник за аналогічний період становив 33,0%, у Львові – 27,8%⁵²³. Загалом у містах Західної й Правобережної України на кожних 100 мешканців припадало 40 євреїв⁵²⁴, решта 60 – це росіяни, українці, поляки, німці та представники інших національностей.

Другою за кількістю міщан була вірменська меншина. У 1897 р. з усіх вірмен європейської частини Росії 3/5 (60%) їхніх представників проживали в містах, зокрема в Одесі – 1401 особа (0,4%)⁵²⁵.

Значну частину представників серед міського населення України мали росіяни – 42,3% від їхньої загальної кількості. Серед усіх міщан частка російського населення становила 33,7% (українського – 32,5%)⁵²⁶. Концентрація в містах, переважно у великих, була однією з особливостей розселення росіян в Україні⁵²⁷. Найбільшими їхніми міськими зосередженнями у 1897 р. були: Одеса – 198,2 тис. (48,2% від населення міста загалом), Київ – 134,3 тис. (54,4%)*, Харків – 109,9 тис. (63,0%), Миколаїв – 61,0 тис. (66,3%), Катеринослав – 47,1 тис. (41,8%), Херсон – 27,9 тис. (47,9%), Житомир – 16,9 тис. (25,6%), Полтава – 11,0 тис. (20,6%)⁵²⁸. З одного боку, така ситуація була зумовлена індустріалізацією та пов'язаним із нею напливом до міст пролетарського елементу з Росії. З іншого – з моменту втягнення українських земель в імперську орбіту міста втрачали національне обличчя, перетворюючись в адміністративні та військові центри⁵²⁹, де домінували росіяни зі своєю мовою і культурою.

⁵¹⁹ Р. М. Жиди... – С. 675.

⁵²⁰ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 70.

⁵²¹ Р. М. Жиди... – С. 675.

⁵²² Шаповал М. Велика революція... – С. 14.

⁵²³ Монолатій І. С. Разом, але майже окремо... – С. 122–123, 124.

⁵²⁴ Р. М. Жиди... – С. 675.

⁵²⁵ Общій сводъ по Имперіи результатовъ разработкп данныхъ первой всеобщей переписи населения... – С. XV.

⁵²⁶ Кравців Б. Росіяни на Україні [У 19 в. і на поч. 20 в. до 1917]... – С. 2614.

⁵²⁷ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 70.

* До 1917 р. чисельність росіян у Києві зросла до 231,4 тис. осіб [Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 70], однак їхня частка в загальній кількості населення міста порівняно з 1897 р. зменшилася до 49,5%.

⁵²⁸ Кравців Б. Росіяни на Україні [У 19 в. і на поч. 20 в. до 1917]... – С. 2614.

⁵²⁹ Субтельний О. Україна: історія... – С. 242–243.

Порівняно високим був відсоток міщан серед чехів. У 1897 р. у містах проживало 10,7% чеського населення європейської частини Російської імперії⁵³⁰. На початку ХХ ст. центром політичного і культурного життя чехів став Київ, де зосередилося кілька тисяч⁵³¹ представників цієї меншини.

Переважна більшість німецького населення мешкала в сільській місцевості, де, за висловом одного з наукових упорядників результатів Всеросійського перепису 1897 р., «творила квітучі землеробські колонії»⁵³². Однак, якщо загалом у європейській частині Російської імперії в містах проживала чверть (23,3%) німців⁵³³, яких найбільше було в Одесі (1897 р. – 10,2 тис. (2,5%) осіб)⁵³⁴, то в Наддніпрянщині перебувала лише десята їхня частина⁵³⁵. Таку диспропорцію можна пояснити лише високою продуктивністю українських земель.

Серед західноукраїнських міст найбільше німецького населення проживало в м. Чернівці і його околицях – у 1914 р. близько 14 тис. осіб. Варто відзначити, що столиця Буковини була не лише місцем найбільшого зосередження німців на українських землях, а й єдиним містом України, яке мало німецьке обличчя. У галицькій столиці – м. Львові – у 1914 р. проживало 5,9 тис. німців⁵³⁶.

Близьким до середньої норми був відсоток міщан у європейській частині Російської імперії серед греків – у 1897 р. цей показник становив 10,3%⁵³⁷, причому в Таврійській губ. у містах мешкала більш ніж половина грецького населення. Порівняно значна частина греків проживала в Одесі – 5086 осіб (1,3%)⁵³⁸. Найбільше землеробського населення серед грецьких колоністів мешкало у Катеринославській губ.⁵³⁹, переважно у Маріупольському пов.

---

⁵³⁰ Общий сводъ по Имперіи результатовъ разработки данныхъ первой всеобщей переписи населения... – С. XI.

⁵³¹ *Міронова І. С.* Національні меншини України... – С. 15.

⁵³² Общий сводъ по Имперіи результатовъ разработки данныхъ первой всеобщей переписи населения... – С. XII.

⁵³³ Общий сводъ по Имперіи результатовъ разработки данныхъ первой всеобщей переписи населения... – С. XII.

⁵³⁴ Первая всеобщая перепись населения Российской Имперіи 1897 г. Т. XVIІ : Городъ Одесса... – С. VI.

⁵³⁵ *Р. М.* Німці на Україні... – С. 1772.

⁵³⁶ *Р. М.* Німці на Україні... – С. 1773.

⁵³⁷ Общий сводъ по Имперіи результатовъ разработки данныхъ первой всеобщей переписи населения... – С. X.

⁵³⁸ Первая всеобщая перепись населения Российской Имперіи 1897 г. Т. XVIІ : Городъ Одесса... – С. VI; Общий сводъ по Имперіи результатовъ разработки данныхъ первой всеобщей переписи населения... – С. XVI.

⁵³⁹ Общий сводъ по Имперіи результатовъ разработки данныхъ первой всеобщей переписи населения... – С. XVI.

Компактними колоніями, здебільшого в сільській місцевості, проживало болгарське населення. У 1897 р. у межах європейської Росії в містах мешкали 8,3% болгар⁵⁴⁰. Насамперед вони осідали в Одесі, Херсоні, Миколаєві, Ніжині, Києві⁵⁴¹.

Незважаючи на те, що майже 93% польського населення України* на початку ХХ ст. пов'язували своє життя з сільською місцевістю⁵⁴², його присутність у деяких містах, насамперед на західноукраїнських землях, була істотною. Зокрема, серед усього населення 83-х міст і містечок Східної Галичини частка поляків у 1910 р. становила 26,2%⁵⁴³. Львів, за даними перепису 1910 р., став містом, в якому співвідношення між польською й українською частинами населення дорівнювало 72,85 : 27,15 (на користь поляків). Частка польської людності серед населення міста загалом становила 53,87%⁵⁴⁴. До 1918 р. останній показник зріс до 62%⁵⁴⁵. У Чернівцях на початку 1910-х рр. польська меншина становила 17%⁵⁴⁶ мешканців міста.

В європейській частині Російської імперії відсоток міщан-поляків, згідно з переписом 1897 р., дорівнював 15,28%. Порівняно численними були поляки і в містах підросійської України. Так, якщо їхня частка серед населення Волинської губ. становила 6,2%, то в містах цієї губернії – 7,6%⁵⁴⁷.

Найменшу частку міського населення підросійської України становили молдовани і румуни. У 1897 р. лише 6% їхніх представників належали до міщан, решта – до сільського стану⁵⁴⁸. Деяко іншою була ситуація в Північній Буковині. Так, якщо в Чернівцях у 1900 р. проживало 14,29% румунів, то в 1910 р. – 15,73%⁵⁴⁹.

Отже, впродовж століть Україна була краєм, який приваблював значні маси чужоземного населення. Поруч з українцями на цій території мешкали й представники інших національностей, найчисленнішими з яких були росіяни, євреї, поляки та німці. Їхня поява на українських землях зумовлена різними

⁵⁴⁰ Общій сводъ по Имперіи результатовъ разработки данныхъ первой всеобщей переписи населения... – С. XI.

⁵⁴¹ Мירוнова І. С. Національні меншини України... – С. 187.

* Згідно з підрахунками М. Шаповала, в селах проживало менше ¼ українських поляків [Шаповал М. Велика революція... – С. 14].

⁵⁴² Калакура О. Я. Поляки в етнополітичних процесах... – С. 90.

⁵⁴³ Монолатій І. С. Разом, але майже окремо... – С. 124.

⁵⁴⁴ Макарчук С. А. Етнічна історія України... – С. 266.

⁵⁴⁵ Калакура О. Я. Поляки в етнополітичних процесах... – С. 137.

⁵⁴⁶ Ботушанський В. М. Національний склад населення Північної Буковини... – С. 52.

⁵⁴⁷ Общій сводъ по Имперіи результатовъ разработки данныхъ первой всеобщей переписи населения... – С. I.VIII.

⁵⁴⁸ Общій сводъ по Имперіи результатовъ разработки данныхъ первой всеобщей переписи населения... – С. XIII.

⁵⁴⁹ Монолатій І. С. Разом, але майже окремо... – С. 128.

причинами: економічними, політичними, військовими, конфесійними тощо. Насамперед слід виокремити сприятливе геополітичне становище, зокрема, місце в міжнародних торговельних зв'язках, родючі землі, що приваблювали селян із-за кордону, тривале перебування України в складі інших держав, зокрема Польщі, Російської та Австро-Угорської імперій. Уряди останніх, прагнучи утвердитися на захоплених територіях, спроваджували на українські землі представників пануючих націй, переселяли іммігрантів з інших країн тощо. Безпосереднім наслідком імперської колонізаційної політики стало зростання поліетнічності тих регіонів, щодо яких вона була спрямована.

Регіональне розміщення національних меншин в Україні було нерівномірним. Зокрема, найбільші з них зосередилися так: росіяни – переважно у південному та північно-східному регіонах України, євреї і поляки – на західноукраїнських землях, у Волинській, Подільській, Київській та Херсонській губерніях, німці – на південно- та західноукраїнських землях, Волині і Холмщині. У містах зі згаданих етносів найбільше були представлені євреї та росіяни.

2.2. Соціальна структура

Важливим фактором для розуміння соціальних умов розвитку інонаціонального населення, його етнічної самоідентифікації, формування національної еліти, можливостей самоорганізації, місця у суспільному житті тощо є дані про станово-майновий рівень, освіченість, виробничу зайнятість і суспільний поділ праці серед етносів України. Особливої актуальності артикульована проблема набула наприкінці XIX – на початку XX ст., коли український народ разом з етнічними меншинами розпочали активну підготовку до боротьби за національні права.

Щодо етнічного фактора станово-майнової диференціації М. Шаповал риторично запитував: «А хто на Україні поміщики і буржуазія? – І одразу відповідав. – Росіяни, поляки, румуни, угорці і по всіх наших землях ще й жиди. Отже, чужі нації (а вони в нас клясово панують) акумулюють, скупчують капітал з *української* праці, а цей капітал перепомповує дорібок українських рук від української нації до чужих націй. Через те з українського дорібку росте на українській землі *чужий капітал*, що визискує Україну не лише економічно, але гнітить політично і впроваджує народ в культурну темноту»⁵⁵⁰.

---

⁵⁵⁰ Шаповал М. Велика революція... – С. 21.

Подібної думки дотримувалися М. Грушевський⁵⁵¹ та Українська Центральна Рада. Так, у «Доповідній записці делегації Центральної Ради Тимчасовому Уряду та Виконавчому комітетові Петроградської ради робітничих та солдатських депутатів з питань автономії України» від 30 травня 1917 р. зазначалося: «Пануючі кола на Україні – неукраїнці. Промисловість в руках буржуазії російської, єврейської, французької; торговий капітал, а також величезна частина аграрної буржуазії складається з поляків, росіян і українців, які давно зуть себе «русскими». Так само всі адміністративні посади в руках неукраїнців. Верстви ж, яких експлуатують – селянство, більша частина городського пролетаріату, ремісники, дрібні служачі, – українці»⁵⁵². Згідно з висловленою тезою, діячі УЦР зробили висновок, що на той момент української буржуазії, котра визнавала б себе такою, в Україні не було.

Втрата незалежності, самобутнього вільного розвитку, нав'язування чужого, не властивого духові українців способу життя, що запроваджували експансіоністські сили Російської імперії, перешкождали активному залученню українського етносу до розвитку підприємництва в пореформений період⁵⁵³. До того ж, як зазначив М. Сумцов, «...українці ніколи не мали нахилу або хисту до торгівлі. Завжди люди інших націй вихоплювали у них найбільш ласі шматки – в давнину греки, пізніше – євреї та великороси. Важкі на підйом хлібороби, люди чесні, з великим почуттям справедливості, українці не кидалися у великий бариш»⁵⁵⁴. Як правило, свої зусилля вони зосереджували переважно на землеробській діяльності. Саме через психологічні, політичні й економічні особливості український етнос на початку ХХ ст. мав нечисленну групу буржуазії, до того ж – економічно слабку. Капітали українських промисловців, за винятком окремих підприємців, як і купецькі, були здебільшого незначні, розпоршені в різних менш значних для економіки галузях промисловості. Активністю у господарській діяльності та в багатьох сферах суспільного життя серед нечисленної групи вітчизняних підприємців виділялися лише кілька родин цукрових магнатів – Смиринки, Терещенки, Харитоненки та промисловець у гірничій і металургійній справі О. Алчевський⁵⁵⁵.

Обґрунтованість висновків М. Шаповала підтверджують і сьогоденні дослідники. Зокрема, Т. Ніколаєва вказала, що поряд зі значним прощарком

⁵⁵¹ Стаття М. С. Грушевського «Українці»... – С. 17.

⁵⁵² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 94.

⁵⁵³ *Ніколаєва Т. М.* Соціальний і національний склад підприємницького прошарку в Україні... – С. 288.

⁵⁵⁴ *Сумцов М. Ф.* Слобожане : іст.-етнограф. розвідка / М. Ф. Сумцов. – Харків : Вид-во «Союз» Харьк. кредит. союзу кооперативів. 1918. – С. 78.

⁵⁵⁵ *Ніколаєва Т. М.* Соціальний і національний склад підприємницького прошарку в Україні... – С. 289.

західноєвропейських капіталістів в українській економіці останньої третини XIX – початку XX ст. найбільшу частку становили підприємці єврейського, російського і польського походження. Цьому сприяли особливості історичного розвитку України, її політична залежність від Польщі та Росії, проходження по українських землях смуги єврейської осілости. І коли на Правобережжі серед промисловців домінували євреї та поляки, то на Лівобережжі й Півдні більшість становили російські, єврейські та іноземні підприємці.

Згідно з переписом 1897 р., частка українців, яких вважали діловими людьми, серед самодіяльного населення, що жило з прибутків від капіталів, становила 29,12%, росіян – 38,64%, поляків – 8,97%, а євреїв – 15,68%. Відповідно торгівлею і торгово-кредитними операціями займалися 13,43% українців, 16,24% росіян, 1,03% поляків та 63,72% євреїв⁵⁵⁶. При цьому питома вага українців у складі населення України загалом становила 73,07%, росіян – 10,4%, євреїв – 8,17%, поляків – від 1,65 до 2%⁵⁵⁷.

Єврейське представництво серед купецтва особливо значним було на Правобережжі. Так, у середині XIX ст. купці-євреї у Волинській губ. становили 96% від усіх купців, Київській – 83%, Подільській – 87%⁵⁵⁸. Не похитнула єврейську торгівлю монополію навіть Перша світова війна. Зокрема, напередодні Лютневої революції 1917 р. у Київській губ. відсоток євреїв, які займалися торгівлею, становив 75,8%, у Подільській – 90,6%⁵⁵⁹. На Лівобережній Україні купецтво єврейського походження дорівнювало близько 50–60%⁵⁶⁰ від загальної кількості підприємців.

Переважало єврейське купецтво й у містах, інколи навіть тих, які не належали до смуги осілости. Так, до кінця XIX ст. євреї становили 44% київського купецтва, і їм належало дві третини обсягів торгівлі в місті⁵⁶¹. За даними на 1909 р., із приблизно 230 київських купців першої гільдії* понад

⁵⁵⁶ *Николаева Т. М.* Соціальний і національний склад підприємницького прошарку в Україні... – С. 288.

⁵⁵⁷ *Чорний С.* Національний склад населення України... – С. 36–37; *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – С. 102.

⁵⁵⁸ *Куриленко О. В.* Етнічна структура міст Правобережної України та її вплив на поземельні відносини / *О. В. Куриленко* // Проблеми історії України XIX – початку XX ст. Вип. XVI / НАН України; Ін-т іст. України. – К., 2009. – С. 187.

⁵⁵⁹ *Попов Н. Н.* Очерк истории Коммунистической Партии (большевиков) Украины / *Н. Н. Попов.* – [2-е изд.]. – Харьков: Пролетарий, 1929. – С. 27.

⁵⁶⁰ *Чумак М. М.* Етнічний склад купецтва Лівобережної України... – С. 238.

⁵⁶¹ *Хитерев В.* Еврейские погромы на Украине в октябре 1905 года...

* Купці поділяли на гільдії відповідно до оголошеного капіталу, з якого стягували податок. Після монетарної реформи 1839 р. і переведення грошових розрахунків на срібло мінімум оголошеного капіталу становив 15 тис. руб. сріблом для першої гільдії, 6 тис. – для другої та 2400 руб. – для третьої (в 1863 р. третю гільдію було ліквідовано). Належність до купецтва означала для євреїв низку пільг, зокрема свободу пересування поза смугою осілости. Також тим

90% сповідували юдаїзм⁵⁶². У Харкові напередодні революції з усіх 248 купців першої гільдії євреїв було 208 осіб, або 84%⁵⁶³.

За переписом 1897 р., єврейські купці налічували 37 863 особи – 55,9% від загальної кількості представників купецького стану України⁵⁶⁴. Зокрема, в Катеринославській губ. їхня частка становила 60%, Полтавській – 70%, Харківській – 30%, Чернігівській – 60–65%⁵⁶⁵. Кількісна перевага єврейського купецтва не тільки в Правобережній Україні, а й у Південній та на більшій частині Лівобережної України була зумовлена насамперед проляганням смуги осілості євреїв на значній частині українських земель та пов'язана з їхніми професійними заняттями – торгівлею, орендою, відкупами, лихварством⁵⁶⁶, тобто традиційними формами єврейської господарської активності.

Вагомими були позиції євреїв і в промисловості. Проте характер, напрями й масштаби їхньої торгово-промислової діяльності регулювались окремими законодавчими актами Російської імперії. Так, відповідно до законів 1864 і 1867 рр., євреям із промислових підприємств було дозволено засновувати великі капіталістичні борошно-круп'яні млини, цукрово-рафінадні та скляні заводи. Це й скоригувало розвиток купцями-євреями саме цих галузей виробництва. Визначних успіхів упродовж другої половини XIX – початку XX ст. у цукроварінні досягли династії Бурасів, Бродських, Рубінштейнів, Добрих. Істотний внесок у формування удосконаленого та технічно розвинутого млинарства регіону зробили І. Амстиславський, Л. Виноградов, Д. Молдавський, І. Ейзлер⁵⁶⁷ та інші представники єврейства.

Доволі потужно євреї-промисловці були представлені в Києві, де на підприємствах, які їм належали, вони виробляли чверть обсягу міської продукції загалом⁵⁶⁸.

Вплив єврейської меншини в економіці визначався не тільки тим, що вона становила значну частину буржуазії, власників промислових підприємств, банкірів, а й її постійно зростаючою земельною власністю⁵⁶⁹. Зокрема, в

євреям-купцям, які проживали у смугі осілості й п'ять років поспіль належали до першої гільдії, надавалося право записуватися до відповідної гільдії практично всіх міст імперії. Якщо термін перебування в першогільдійстві становив десять років, євреям надавалось право жити поза смугою осілості на загальних засадах [Шевченко В. Приватне банкірське підприємство... – С. 122, 133; Чумак М. М. Етнічний склад купецтва Лівобережної України... – С. 239].

⁵⁶² Кальницький М. Представницькі витрати / М. Кальницький. URL: <http://www.businessclass.kiev.ua/magazine/250.html>.

⁵⁶³ Шестопал М. Євреї на Україні... – С. 80.

⁵⁶⁴ Донік О. М. Купецьке промислове підприємство в Україні... – С. 159.

⁵⁶⁵ Чумак М. М. Етнічний склад купецтва Лівобережної України... – С. 239.

⁵⁶⁶ Донік О. М. Купецьке промислове підприємство в Україні... – С. 160.

⁵⁶⁷ Чумак М. М. Етнічний склад купецтва Лівобережної України... – С. 239.

⁵⁶⁸ Хитерер В. Еврейские погромы на Украине в октябре 1905 года...

⁵⁶⁹ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 47.

Східній Галичині євреї, дорівнюючи лише 1,9% відносно нееврейського населення, становили 5% від загальної кількості поміщиків краю⁵⁷⁰. У 1890 р. євреям належало понад 13% поміщицьких земель Галичини, а в окремих повітах (Стрийському, Долинському) – понад 50%. Крім того, представники цієї меншини становили майже половину всіх орендарів поміщицьких маєтків⁵⁷¹. З 2 916 630 га поміщицьких земель у 1889 р. євреї володіли 11,02% від загальної їхньої площі, а в 1902 р. – 10,34%. Середня величина єврейського земельного наділу становила 377 га, нееврейського – 416 га⁵⁷².

Відносно чисельним було також сільське єврейське населення Південної України. До 1914 р. більшість його господарств були міцними, середняцькими⁵⁷³.

Загалом у майновому відношенні становище українських євреїв було неоднорідним – від дуже заможних до злидарів*. Близько 3/4 їхніх представників заробляли на життя дрібною торгівлею та ремеслом. Ці небагаті крамарі, шинкарі, кравці, шевці та ювеліри становили єврейський «середній клас». У гіршому становищі перебували некваліфіковані робітники, багато з яких ледве могли прогодувати себе випадковими заробітками чи милостинею. Вони становили близько 20% єврейської робочої сили⁵⁷⁴. Наприкінці XIX ст. від 25 до 38% євреїв у ряді міст жили за рахунок благодійності, чимало представників єврейства змушені були емігрувати⁵⁷⁵. Павперизація єврейства була зумовлена як урядовими обмеженнями та конкуренцією, спричиненою «перевантаженням» містечок смуги осілості, так і його величезним природним приростом⁵⁷⁶, про причини якого йшлося в п. 2.1.

Єврейська верхівка, що становила незначну кількість⁵⁷⁷, поділялася на дві підгрупи: з одного боку, рабинів та інших вельмишанованих «книжників», що

⁵⁷⁰ *Монолатій І.* Галицькі євреї в австрійський період (1772–1918 рр.) / *І. С. Монолатій* // Незалежний культурологічний часопис «І». – 2008. – Ч. 51. URL: <http://www.ji.lviv.ua/n51/texts/monolatij1.htm>.

⁵⁷¹ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 47.

⁵⁷² *Монолатій І.* Галицькі євреї в австрійський період...

⁵⁷³ *Гвоздик В. С.* Формування етнічних груп населення Півдня України... – С. 132.

* Своєрідний соціологічний портрет єврейської меншини в Україні створив М. Драгоманов. Згідно з його аналізом, приблизно третину євреїв становили особи, що займалися продуктивним виробництвом: селяни, робітники, ремісники, фахівці тощо. Друга третина – виразно паразитична й експлуаторська: корчмарі, кредитори, лихварі, торговці, посередники, орендарі, які представляли інтереси держави або великих земельних помість тощо. Третя група була проміжною між першими двома. Четверту групу становила значна частина єврейських бідняків і жебраків [Подано за: *Лисяк-Рудницький І.* Історичні есе : у 2 т. Т. 1... – С. 118].

⁵⁷⁴ *Субтельний О.* Україна: історія... – С. 245.

⁵⁷⁵ *Єврей* // Советская историческая энциклопедия : в 16 т. Т. 5 : Двинск–Индонезия / гл. ред. Е. М. Жуков. – Москва : Сов. энцикл., 1964. – С. 445.

⁵⁷⁶ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 20; *Р. М. Жиди...* – С. 672.

⁵⁷⁷ *Р. М. Жиди...* – С. 672.

справляли на громаду великий вплив, а з іншого – багатих капіталістів⁵⁷⁸, котрі на 1817 р. володіли в українських губерніях Російської імперії 30% заводів і фабрик⁵⁷⁹. У 1872 р. їм в Україні належало близько 90% винокурень, 56% лісопилень, 48% виробництва тютюну й 33% цукроварень. Із розширенням можливостей здобути освіту багато євреїв увійшло в середовище світської русифікованої інтелігенції, особливо в таких галузях, як право та медицина. З розвитком промисловості велика кількість євреїв (за деякими підрахунками – 38%)⁵⁸⁰ знайшла для себе роботу на заводах.

Таким чином, найпідприємливішим на межі XIX–XX ст. був єврейський етнос, котрий за чисельністю серед населення України займав третє місце після українців і росіян. Попри низку дискримінаційних заходів російського уряду стосовно євреїв (заборона купувати та орендувати землю, обмеження в акціонерному підприємстві, проживанні та пересуванні тощо), останні виявили могутній природний потяг до посередницької діяльності, а згодом і до промислового підприємництва⁵⁸¹. Відповідно представники єврейської меншини мали і більш виразну буржуазну структуру⁵⁸².

Після євреїв за впливовістю у підприємстві слід виокремити росіян, до яких також належала частина зросійщених українців. Значну конкуренцію для київського українського купецтва і міщанства московські купці почали створювати з другої половини XVII ст. До їхньої торгової експансії активно долучалися й стрільці московської залоги, що перебувала в Києві відповідно до Березневих статей 1654 р.⁵⁸³ З часом кількість залог зростала і цю практику поширювали на інші міста України.

Потужним кроком Москви, спрямованим на підтримку представників свого торгового стану в Україні, стали обмеження й заборона зовнішньої торгівлі Гетьманщини з Західною Європою і підпорядкування її російським уряду й купецтву. Останньому також були передані українські відкупи, зокрема індукти*, що значно посилило вплив російського купецтва в Україні⁵⁸⁴. За порушення московських розпоряджень жорстоко карали і засиляли до Сибіру. Було введено державну монополію на багато товарів.

⁵⁷⁸ *Субтельний О.* Україна: історія... – С. 246.

⁵⁷⁹ *Кульчицький С. В.* Антисемітизм в Україні... – С. 96.

⁵⁸⁰ *Субтельний О.* Україна: історія... – С. 245.

⁵⁸¹ *Донік О. М.* Купецьке промислове підприємство в Україні... – С. 160.

⁵⁸² *Ніколаєва Т. М.* Соціальний і національний склад підприємницького прошарку в Україні... – С. 288.

⁵⁸³ *Кравців Б.* Росіяни на Україні [Від пол. 17 до кін. 18 в.]... – С. 2613.

* Індукта (лат. «inducto» – «ввожу») – митний податок, що його збирали з купців за привезені товари в Гетьманщину в другій половині XVII – першій половині XVIII ст. Право на отримання митного податку передавали за відкуп.

⁵⁸⁴ *Кравців Б.* Росіяни на Україні [Від пол. 17 до кін. 18 в.]... – С. 2613.

Широко практикували перекупування різноманітних товарів лише у російських купців, із чого останні мали неабиякий зиск. Нерідко центральна влада визначала торги, ярмарки, особливо порти в Росії, де саме могли торгувати українці. З 1719 р. товари з України експортували тільки через Ригу та Архангельськ – під російським контролем. Ціни на експортовану українську продукцію встановлював російський уряд⁵⁸⁵. Отже, фактично було скасовано вільну українську торгівлю.

Особливо активізувалася експансія російських купців на українських землях у першій половині XIX ст. Щодо цього дослідник українських ярмарків середини XIX ст. І. Аксаков зазначив: «Якщо простежити походження всіх будь-яких значних купців українських міст, то вийде, що всі вони родом із Калути, Єльця, Тули та інших суто великоросійських місцевостей»⁵⁸⁶. За переписом 1897 р., росіяни налічували 19 626 осіб, або 30%⁵⁸⁷ від загальної кількості представників купецького стану України.

Російський етнос, беручи активну участь у підприємницькій сфері, був представлений найбільш капіталоспроможним елементом у купецьких лавах. Цьому сприяла низка соціально-економічних чинників. Оскільки торгово-промисловий стан був суто міським прошарком суспільства, імперський уряд намагався заповнити його саме купцями-росіянами, які поширювали російську мову та культуру, а отже були оплотом самодержавства на окраїнах імперії. Купці-росіяни, займаючись підприємницькою діяльністю, користувалися повним кредитом у Росії та отримували товари з перших рук. Завдяки цьому вартість їхніх предметів торгівлі відрізнялася низькою ціною, тому саме росіянам було простіше розвивати торгово-виробничу справу на ринках.

За чисельністю купці-росіяни посідали друге місце в містах Катеринославської, Полтавської та Чернігівської губерній (близько 30% від їхньої загальної кількості), становили абсолютну більшість на Харківщині. Сфера підприємницького інтересу російських комерсантів на Лівобережжі охоплювала здебільшого харчову та важку промисловість⁵⁸⁸.

Панівне становище посідали росіяни серед купецького стану Києва, де здійснювали великі торговельні операції з металевими виробами, долучилися до промислового виробництва та підпорядкували міський магістрат. Тільки єврейські комерсанти завдяки своїй чисельності успішно конкурували в Києві з такими купецькими династіями російського походження, як Дегтерьови, Бухтееви, Діятіні, Ходунови та ін.

⁵⁸⁵ Лазарович М. В. Економічна історія : навч. посіб. / М. В. Лазарович. – К. : Знання, 2008. – С. 154.

⁵⁸⁶ Цитовано за: Донік О. М. Купецьке промислове підприємництво в Україні... – С. 159.

⁵⁸⁷ Донік О. М. Купецьке промислове підприємництво в Україні... – С. 160.

⁵⁸⁸ Чумак М. М. Етнічний склад купецтва Лівобережної України... – С. 236–237, 238.

Значно раніше, ніж у Київ, у 1820-х рр. російські комерсанти почали перебиратися до Харкова. Торгуючи на відомих в імперії харківських ярмарках, комерсанти-росіяни записувалися до купецького стану. Як підсумок, майже весь заможний прошарок харківського купецтва напередодні реформи 1861 р. складався з росіян, котрі (або їхні батьки) переселилися переважно з Калузької, Тульської та Московської губернії⁵⁸⁹. Схожа картина була й в інших містах.

Захопивши міцні позиції в торговельній сфері Лівобережної і Південної України (за винятком великих портових міст, зокрема Одеси), російське купецтво в першій половині XIX ст. мало також значний вплив на розвиток промисловості України, де, за даними на 1832 р., посідало перше місце (44,6%; українці мали 28,7%)⁵⁹⁰. Протягом другої чверті XIX ст. купці-росіяни заснували найбільші промислові підприємства у Харкові, більшість підприємств Чернігівщини, у т. ч. промисловий посад Клинці. В Одесі перші ливарні відкрили брянські купці Мешкови й Новіков⁵⁹¹.

Вагомим чинником економічного домінування Росії в Україні стало поширення на її території російського землеволодіння. Так, у другій половині XVII ст. на Слобожанщині поселилися російські дворяни, духовенство та ін.⁵⁹² Після Полтавської катастрофи 1709 р. конфісковані маєтки прихильників гетьмана І. Мазепи перейшли здебільшого до російських вельмож, зокрема, до князя А. Меншікова та ін. Останні не лише прагнули впровадити в Україні такі кріпацькі порядки, які існували в Росії, а й часто переводили звідти своїх кріпаків, зокрема для праці на новостворених Почепівській і Шептаківській полотняних мануфактурах. Зосередженню земельної власності в російській знаті сприяли й нав'язані Москвою гетьманові Д. Апостолові 1728 р. «Рішительні пункти», за якими росіянам було дозволено купувати землі в Україні⁵⁹³. Великі земельні наділи отримали члени Малоросійської колегії та Правління гетьманського уряду.

З ліквідацією Гетьманату до російських можновладців перейшли значні рангові володіння, а після зруйнування Запорізької Січі – її землі⁵⁹⁴. Значно раніше розпочалася, а після ліквідації козацтва посилилася поміщицька колонізація – переселення російських поміщиків, котрі отримували великі

---

⁵⁸⁹ *Донік О. М.* Купецьке промислове підприємництво в Україні (XIX – початок XX ст.)... – С. 160, 161.

⁵⁹⁰ *Кравців Б.* Росіяни на Україні [У 19 в. і на поч. 20 в. до 1917]... – С. 2614.

⁵⁹¹ *Донік О. М.* Купецьке промислове підприємництво в Україні (XIX – початок XX ст.)... – С. 161.

⁵⁹² *Лазарович М. В.* Економічна історія... – С. 146.

⁵⁹³ *Кравців Б.* Росіяни на Україні [Від пол. 17 до кін. 18 в.]... – С. 2613.

⁵⁹⁴ *Лазарович М. В.* Економічна історія... – С. 146.

наділи землі в Україні, закріпачених селян із різних губерній Росії⁵⁹⁵, та колонізація півдня України іноземцями.

Потужними були в Україні й позиції польських підприємців, зокрема в сільськогосподарському виробництві. Навіть скасування кріпосного права не змогло похитнути становища таких багатих польських магнатів, як родини Потоцьких, Чорторійських, Браніцьких, Заславських, кожній з яких належали володіння площею сотні тисяч акрів. Маючи величезний капітал, вони у разі потреби могли перейти до використання найманої праці та механізованої обробки землі. Проте для більшості польської шляхти перехід до товарного землеробства виявився складним. Під кінець XIX ст. багато з них порозпродавали власні маєтки й перебралися в міста, де стали чиновниками, купцями, представниками вільних професій. Разом із тим, у 1904 р. на Правобережжі у власності поляків перебувало понад 46% приватних землеволодінь⁵⁹⁶. Перед революцією вони володіли на цій території 2,3 млн. дес. землі (1/5 від усієї орної землі України)⁵⁹⁷.

Понад 40% землі належало поміщикам, здебільшого полякам, у Східній Галичині. Наприклад, у 12 повітах Тернопільщини у 1914–1915 рр. було 715 поміщицьких маєтків, серед них 552 належали полякам, 139 – євреям і лише 36 – українцям. Польські аристократи володіли величезними латифундіями, розташованими біля десятків сіл⁵⁹⁸, що належали до різних повітів.

Великою була також промислова частка польської аристократії. Вона шляхом удосконалення техніки і технології виробництва, широкого використання найманої праці перетворювала власні підприємства на рентабельні заводи капіталістичного типу⁵⁹⁹. З участю польських фахівців і капіталу було перебазовано з Варшави до Кам'янського (тепер – Дніпродзержинськ) металургійний комбінат, збудовано металургійний завод у Олександрівську (Запоріжжя), розширено такий самий завод у Краматорську, збудовано три заводи (металургійного устаткування, металовиробів й арматури) у Катеринославі (Дніпропетровськ), завод устаткування для млинів – в Слисаветграді (Кіровоград), низку шахт і рудників – у Донбасі, в районі Кривого Рогу і Нікополя⁶⁰⁰.

У 1904 р. лише на Правобережжі полякам належало 54% промислового виробництва⁶⁰¹. Такі прибуткові галузі, як цукроваріння, винокуріння,

⁵⁹⁵ Міронова І. С. Національні меншини України... – С. 155.

⁵⁹⁶ Субтельний О. Україна: історія... – С. 244–245.

⁵⁹⁷ Лісевич І. Польська національна меншина в Наддніпрянській Україні... – С. 46.

⁵⁹⁸ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 45.

⁵⁹⁹ Буравський О. А. Поляки Волині... – С. 13.

⁶⁰⁰ Лісевич І. Польська національна меншина в Наддніпрянській Україні... – С. 44; Калакура О. Я. Поляки в етнополітичних процесах на землях України... – С. 102.

⁶⁰¹ Субтельний О. Україна: історія... – С. 244–245.

борошномельне виробництво, перебували переважно під їхнім контролем⁶⁰². Впливовою особою у фінансовій та промисловій сферах був поляк К. Ярошинській, який мав численні маєтки на Київщині й Поділлі, володів або ж контролював через власні банки 53 цукрових заводи в Україні, був власником більшості акцій місцевих головних банків⁶⁰³. У 1914 р. на Волині, Поділлі і Київщині полякам належало 941 підприємство переробної промисловості, де виробляли продукції більш як на 210 млн. руб. Вони контролювали 54% виробництва у приватному секторі і платили 34% податків⁶⁰⁴. Загалом напередодні Лютневої революції 1917 р. польський капітал разом із нерухомістю та готівкою на території підросійської України становив значну суму – близько 2 млрд. руб.

У цей період серед поляків, як і серед інших народів, відбувалася соціальна диференціація. Зокрема, на селі поряд із дрібним, середнім і великим поміщицтвом, заможними селянами проживала й безземельна і малоземельна біднота⁶⁰⁵.

Німці, які переселялися в Україну, переважно були збіднілими в себе на батьківщині селянами та міщанами⁶⁰⁶. Однак культурне ведення господарства на новому місці, зокрема, застосування сільськогосподарських машин, високопродуктивної худоби, орієнтація на інтенсивні його галузі, а також широке використання найманої праці забезпечили німецьким селам високий рівень добробуту. До 1914 р. їхні жителі були забезпеченішими, ніж будь-які інші. Частка заможних селян серед німецьких колоністів переважала 80%⁶⁰⁷.

В. Жирмунський, який досліджував німецькі колонії, вказав на цікаві факти ставлення їхніх мешканців до праці. Кожен господар обробляв землю і збирав урожай самостійно, але за необхідності допомагав сусідові. У кожному дворі налічувалося до 25 голів худоби: від коней до свиней. Вражала висока організованість і продуктивність праці. Якщо в українському поселенні роботу виконували 20–25 осіб, то у німців – лише 4–5, тільки якісніше. Організація роботи була такою, що змушувала працювати ефективно, оскільки господарі-німці, якими багатими вони не були б, працювали разом із найманими працівниками. Були й інші стимули: сумлінним працівникам платили у 4–5 разів більше, ніж в українських поселеннях, та годували п'ять разів на день⁶⁰⁸.

⁶⁰² Буравський О. А. Поляки Волині... – С. 13.

⁶⁰³ Лисевич І. Польська національна меншина в Наддніпрянській Україні (1864–1917 рр.)... – С. 45.

⁶⁰⁴ Гудь Б. В. Українці – поляки: хто винен... – С. 68.

⁶⁰⁵ Лисевич І. Польська національна меншина в Наддніпрянській Україні (1864–1917 рр.)... – С. 45, 46.

⁶⁰⁶ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 18.

⁶⁰⁷ Гвоздик В. С. Формування етнічних груп населення Півдня України... – С. 131.

⁶⁰⁸ Подано за: Майснер В. Исторический путь немцев в Украине... – С. 88–89.

У приватному німецькому землеволодінні, зокрема на Волині, переважали дрібні наділи, здебільшого площею до 50 дес. Однак фактично майже 9/10 приватної землі належало великим і середнім власникам. Німці були на третьому місці в губернії за кількістю землевласників і величиною землеволодінь після поляків і росіян. Їм належало 5% приватного землеволодіння Волині. Середня величина земельних ділянок у німців становила 526 дес.⁶⁰⁹, і це був другий показник у губернії після євреїв.

Нерідко нестача коштів змушувала німецьких колоністів купувати або орендувати менш родючі землі. Однак застосування передових агротехнічних прийомів та висока культура господарювання приводили до їхнього швидкого освоєння та інтенсивного використання. Німці вперше привезли на Волинь технологію приготування т. зв. жирного ґрунту, широко застосовували мінеральні та органічні добрива (у т. ч. попіл, який вивозили зі старих гут), у значних обсягах почали культивувати цукрові буряки. Оскільки земельні ділянки німців часто розміщувалися у заболочених місцях, вони широко розгорнули меліоративні роботи. Наприклад, у колонії Анета Житомирського пов. прокопали канал довжиною 3,5 версти⁶¹⁰, що діє й донині.

Колоністські господарства економічно швидко міцніли. На початку ХХ ст. на півдні України німці були власниками 3,8 млн. дес. землі⁶¹¹, а на Правобережжі – 2 млн. дес., у т. ч. на Волині – 700 тис. дес.⁶¹² У результаті реформ 1860 – 1870-х рр. виникли великі німецькі фермерські господарства з новими формами господарювання, де застосовували сільськогосподарські машини, передові агротехнічні методи тощо. Було створено сприятливі умови для розвитку хліборобства, сільськогосподарського машинобудування. З 1818 р. для управління німецькими колоніями на півдні України діяв Опікунський комітет⁶¹³. Загалом висока інтенсивність німецьких господарств робила їх взірцевими для місцевого селянства⁶¹⁴. Цей досвід став корисним для багатьох селян під час здійснення т. зв. Столипінської аграрної реформи.

Певні досягнення німецькі колоністи мали й у промисловому розвитку. Зокрема, з другої половини ХІХ ст. у Харкові було засновано великі промислові підприємства фабричного типу (заводи товариства «Гельферіх-Саде», Е. Бергенгейма, Н. фон Дітмара, Е. Мельгозе, А. Пільстрема та ін.), що зумовили якісні зміни у структурі господарства. На цих підприємствах напередодні Першої світової війни виробляли продукцію на суму 12,4 млн.

⁶⁰⁹ Костюк М. П. Німецькі колонії на Волині... – С. 81–82.

⁶¹⁰ Панишко С. Д. Історичне краєзнавство... – С. 63.

⁶¹¹ Р. М. Німці на Україні... – С. 1772.

⁶¹² Костюк М. П. Німецькі колонії на Волині... – С. 80, 81.

⁶¹³ Кривець Н. В. Німці в Україні... – С. 417.

⁶¹⁴ Панишко С. Д. Історичне краєзнавство... – С. 63.

руб., що становило 50% від загальної суми прибутків від виробництва харківських підприємств. На них працювало до 12 тис. осіб, тобто 30%⁶¹⁵ від загальної чисельності харківського робітництва.

У 1886 р. брати Класени заснували в м. Мелітополі завод сільськогосподарських машин та устаткування. На підприємстві працювало 165 працівників, а вартість загального обсягу виробленої продукції досягла 225 тис. руб. У 1894 р. засновано заводську школу. Про високий рівень виробництва засвідчують гран-прі, яких завод був удостоєний на міжнародних конкурсах у 1908 і 1911 р., та низка золотих і срібних медалей.

У 1911–1912 рр. у Мелітополі почав діяти силкатний завод із виробництва білої будівельної цегли. Його власником був Г. Шац, мешканець с. Бромфельд Пришибської волості Мелітопольського пов.⁶¹⁶

В Одесі одними з найстаріших були завод мила і свічок Санценбахера, продукція якого користувалася попитом в Європі, та заводи Й. Гена, де виробляли сільськогосподарську техніку⁶¹⁷.

Вагомих здобутків досягли німецькі колоністи в розвитку промислової інфраструктури сільської місцевості. Наприклад, на Харківщині до Першої світової війни було збудовано 81 промислове підприємство вартістю понад 7 млн. руб. Цукрові заводи Л. Кеніга, П. Берга та інших підприємців стали великими промисловими осередками, на яких наприкінці XIX ст. працювало більше 4 тис. осіб⁶¹⁸.

Однією з панівних національностей Буковини з політико-правового погляду були румуни. Це можна пояснити насамперед переважанням серед них економічно сильніших верств та їхнім безпосереднім зв'язком із владними структурами. Румуни становили значну частину великих землевласників, які володіли понад 40% земельних угідь краю⁶¹⁹. Проте більшість румуномовного населення представляли дрібні селяни і бідняки. Зокрема, невеликими земельними наділами – 1–4 дес. землі на двір⁶²⁰ – володіли молдавські селяни.

Доволі заможну групу населення становили чехи, в соціальній структурі яких переважало селянство, що дорівнювало 88%⁶²¹. Вони жили відокремлено

⁶¹⁵ Мухіна І. Г. Участь національних меншин у суспільно-політичному та економічному житті... – С. 12; Чумак М. М. Етнічний склад купецтва Лівобережної України... – С. 240.

⁶¹⁶ Попенко Я. В. Заселення Запорізького Приазов'я німецькими колоністами у XVIII–XX столітті / Я. В. Попенко, О. Л. Морозова // Державна етнонаціональна політика: правовий та культурологічний аспекти в умовах Півдня України : зб. наук. праць V Всеукр. наук.-практ. конф. ... – С. 81.

⁶¹⁷ Міронова І. С. Національні меншини України... – С. 19.

⁶¹⁸ Мухіна І. Г. Участь національних меншин у суспільно-політичному та економічному житті... – С. 12.

⁶¹⁹ Монолатій І. Разом, але майже окремо... – С. 143.

⁶²⁰ Гвоздик В. С. Формування етнічних груп населення Півдня України... – С. 131.

⁶²¹ Грибанова С. Чехи в Україні / С. Грибанова // Старожитності. – 1994. – № 5–6. – С. 26–27.

і були багато в чому схожими з німцями – виділялися зразковим веденням господарства та підвищеними нормами земельних наділів. Проте в них переважало громадське землеволодіння і вони набагато менше використовували найману працю⁶²².

До 1900 р. чехи були орендарями невеликих наділів землі в російських поміщиків або «їх робочою худобою». Однак завдяки працьовитості та ініціативі представники цієї меншини зуміли досягти певного достатку. Наприклад, у Волинській губ. вони розвивали хмелярство, яке було одним із головних джерел добробуту цієї губернії⁶²³. На початку ХХ ст. 40% російського хмелю вирощували на території Волині. Значною була роль чехів також у становленні волинського броварства: за 1872–1898 рр. вони заснували 10 великих броварень (у Луцьку, Квасиліві)⁶²⁴. Позитивно впливало на зростання заможності чеського населення використання якісної сільськогосподарської техніки, яку доправляли з Чехії, та власних методів хліборобства⁶²⁵.

Напередодні Першої світової війни поселення чехів, рівень їхнього господарювання були прикладом для іншого населення України. При цьому соціальне розшарування чеської людності було незначним – 75% середняків і 20% незаможників⁶²⁶. Деякі дослідники, зокрема О. Данильченко, Ю. Луцький, Я. Рихлік, вважають, що відсоток чехів-селян середнього статку був значно вищим – 80–90%⁶²⁷. Відповідно до революційних подій у Росії чеське населення поставилося насторожено⁶²⁸, віддаючи перевагу політичній стабільності.

Чехи зробили доволі суттєвий внесок і в розвиток промисловості на українських землях. Так, наприкінці ХІХ – на початку ХХ ст. вони були серед найактивніших підприємців Києва. У центрі столиці з'явилися фабрики і заводи з чеською адміністрацією або переважно чеським складом робітників. Ці підприємства спеціалізувалися на виробництві устаткування для цукроварень і броварень – «Гретер і Криванек», заснований у 1882 р. (з 1922 р. відомий як завод «Більшовик»), комбінованих сівалок – «Фільверт і Дедина» (1889 р.), запасних частин для іноземних машин і верстатів – «Недлий і Унгерман», заснований у 1898 р. (з 1934 р. – «Червоний екскаватор») ⁶²⁹. У 1910

⁶²² Гвоздик В. С. Формування етнічних груп населення Півдня України... – С. 132; Панишко С. Д. Історичне краєзнавство... – С. 63.

⁶²³ Грибанова С. Чехи в Україні... – С. 26–27.

⁶²⁴ Панишко С. Д. Історичне краєзнавство... – С. 63.

⁶²⁵ Маркусь В. Чехи... – С. 3737.

⁶²⁶ Грибанова С. Чехи в Україні... – С. 26–27.

⁶²⁷ Рафальський О. О. Національні меншини України... – С. 113.

⁶²⁸ Гвоздик В. С. Формування етнічних груп населення Півдня України... – С. 132.

⁶²⁹ Чехи. URL: <http://www.spadshina.com/ua/narodoznazstvo/folk-traditions/Czechs>.

р. Г. Інджишек збудував фабрику грамофонних платівок «Екстрафон» і першим почав випускати платівки із записами українських народних пісень.

Під час Першої світової війни названі підприємства отримали військові замовлення і замість сівалок та віялок випускали польові кухні, снаряди і гармати, а фабрика «Екстрафон» – платівки із записами патріотичних пісень⁶³⁰.

Значною підприємливістю вирізнялися грецькі колоністи. Володіючи сотнями суден, зокрема в Одесі та Маріуполі, вони досягли значних успіхів у міжконтинентальній торгівлі. З розвитком капіталу було засновано низку грецьких комерційних банків, кілька торгових домів, десятки крамниць, майстерень⁶³¹. Крім торгівлі, греки займалися також виробництвом. Так, у першій половині XIX ст. вони заснували великі підприємства з переробки сільськогосподарської продукції⁶³²; володіли тютюновими, свічковими, миловарними, вовномийними та іншими мануфактурами й фабриками. Прізвища Маврокордато, Маразлі, Родоканаки стали відомими за межами південного краю. Складаючи офіційний звіт для російської армії, підполковник А. Шмідт невдоволено вказав на те, що двері найкращих будинків рясніють написами прізвищ їхніх власників із закінченнями на «афі», «акі», «пудо», «пуло»⁶³³.

Після скасування кріпацтва грецьке купецтво поступово втрачало своє панівне становище, поступаючись конкурентам – євреям⁶³⁴.

Порівняно небагатими були грецькі селяни. У середньому на одне господарство в них припадало до 30 дес. землі⁶³⁵.

Справжніми господарями, які вміли працювати й користуватися результатами своєї праці, були болгари. Економічному розвитку їхніх господарств сприяли більші, ніж у місцевих мешканців, земельні наділи, висока агрономічна культура, працьовитість, відносна самостійність та незалежність, хоч і підпорядкована громадським порядкам. В аграрному секторі перевагу надавали тваринництву, особливо вівчарству, та зерновиробництву, яке в другій половині XIX ст. стало провідним. Кожна болгарська сім'я середнього достатку мала дві пари волів або буйволів, 2–3 коней, 1–2 корови, 20–30 овець, бідна – пару волів чи коней, 1 корову, 5–6 овець.

⁶³⁰ Ми український народ: національно-етнічна мозаїка // Радіо «Свобода». URL: <http://www.radiosvoboda.org/content/article/912433.html>.

⁶³¹ Соколовська Г. М. Греки Півдня України... – С. 115.

⁶³² Чумак М. М. Етнічний склад купецтва Лівобережної України... – С. 240.

⁶³³ Соколовська Г. М. Греки Півдня України... – С. 115.

⁶³⁴ Соколовська Г. М. Греки Півдня України... – С. 115.

⁶³⁵ Гвоздик В. С. Формування етнічних груп населення Півдня України... – С. 132.

Загалом до Лютневої революції 1917 р. життєвий рівень болгар був високим. За підрахунками радянських спеціалістів, 45% болгарських сімей становили т. зв. куркульські господарства, 35 – міцні середняцькі й лише 20%⁶³⁶ – це були малоземельні селяни й батраки.

Своєрідне відображення місця національних меншин у суспільному житті – їхня систематизація за видами зайнятості населення, особливо якщо зіставляти дані за окремими націями⁶³⁷. Така класифікація також дає змогу з'ясувати рівень гармонійності функціонування суспільства, його структурованості, або «повності» чи «неповності», за висловом М. Шаповала.

Визначивши українську націю як *неповне суспільство*, вчений мотивував свою думку так: «...Хліборобство ведуть *українці**, а промисел, торгівля, наука й культура та публічна адміністрація в руках *не українських*. Ми знаємо, що українці в промислі є робітники, а капіталісти є росіяни, жиди, поляки і інші. Так само є трохи українців у торгівлі, але ця торгівля – дрібне крамарство переважно сільське, зв'язане ще з фізичною працею, купецтво ж на Україні знов таки росіяне, поляки, жиди і ін., словом, національні меншости. Наука, мистецтво в українців у початках, а місто як осередок духовної культури є не українське: на Вел[икій] Україні воно має російський характер, у Галичині – польський, на Підкарпатті – угорський, на Буковині – румунський. Як особливий додаток – поруч державної нації стоять *жиди*, що ведуть промисел і торгівлю та підтримують культуру державної нації. Публічну адміністрацію (владу) ведуть *росіяне* на Вел[икій] Україні й Кубані (тепер з додатком жидів), в Галичині – поляки, на Буковині і в Бессарабії – румуни, на Підкарпатті – чехи (раніш – угорці)»⁶³⁸.

Для того, щоб стати повним суспільством, українська нація, на думку М. Шаповала, «...повинна розклатись на кілька суспільних груп: одна група зорганізує і вестиме промисел, друга – обмін продуктів, третя – обслуговувати-ме транспорт (залізниця, пароплави і ін.), четверта – вестиме культурну роботу і науку так, щоб задовольнити всі культурні потреби цілого суспільства, п'ята – нарешті, вестиме громадську і політичну адміністрацію (держава, міське

⁶³⁶ Міронова І. С. Національні меншини України... – С. 187, 189.

⁶³⁷ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 19.

* Аналізуючи місце українського селянства в економічній системі, І. Чериковер відзначав: «Україна є, ймовірно, найбільш селянською країною в Європі. За новітнім переписом 1920–1921 рр., у 12 нинішніх українських губерніях налічується близько 26.000.000 мешканців, із них понад 21.000.000 проживає в селах. Але якщо відкинути такі чотири великих міста, як Одеса, Київ, Харків і Катеринослав, кількість жителів яких разом становить майже 1.300.000, а також частину Донецького басейну..., то селянський характер цього краю виступить ще ясніше» [Чериковер І. Антисемітизм й погроми на Україні... – С. 25].

⁶³⁸ Шаповал М. Велика революція... – С. 17.

самоврядування)»⁶³⁹. Доти, як стверджував учений, поки українська нація була неповною (неструктурованою), вона залишалася «...лише *частиною* суспільства на Україні, а другі частини цього суспільства є нетрудові класи»⁶⁴⁰.

Враховуючи результати аналізу станово-майнового рівня основних національних суб'єктів України, варто зазначити, що останнє твердження М. Шаповала не зовсім точно відображає сутність речей. Логічно було б вести мову про «другі частини» суспільства, тобто національні меншини, не як про «нетрудові класи», а як структурованіші, порівняно з українцями, спільноти. В них, як правило, названі вченим п'ять суспільних груп, були представлені більш пропорційно.

Соціальна структура росіян-переселенців на перших порах була зумовлена здебільшого потребами військового утримання території за Московією. Переважала т. зв. державна колонізація – переселення різних категорій «службово-ратних людей» (пушкарі, стрільці, засічні сторожі, «діти боярські»), які відбували військову службу, отримуючи за це приміські слободи і землі за межами поселень⁶⁴¹. Були і різного роду адміністративні службовці (воєводи, дяки тощо), а також ремісники та купці⁶⁴². З часом із цих людей сформувалося ядро місцевої адміністрації, яке постійно поповнювалося новими російськими переселенцями і було опорою імперської політики в краї⁶⁴³. Зростає відсоток військових поселенців – державних селян, які сплачували поземельну ренту і поставляли в разі потреби необхідну кількість солдат у військові формування⁶⁴⁴. Значна частина чиновників і військових, істотно менше купців, ремісників і дрібних заробітчани, незначна кількість селян⁶⁴⁵ прибули на Правобережжя після його приєднання до Російської імперії.

Важливу роль у формуванні російського населення України відіграла поміщицька колонізація, що посилилася з другої половини XVIII ст., а згодом «вільна» колонізація, яка охоплювала переважно селян-утікачів із російських губерній⁶⁴⁶. Наприкінці XIX ст. з розвитком капіталістичних відносин істотно збільшився приплив російського населення (здебільшого з перенаселених центральних чорноземних губерній) у міста і до новопосталих потужних центрів важкої промисловості на Донбасі, в Дніпровському промисловому

⁶³⁹ Шаповал М. Велика революція... – С. 17.

⁶⁴⁰ Шаповал М. Велика революція... – С. 18.

⁶⁴¹ Зінченко Ю. Росіяни / Ю. Зінченко // Мала енциклопедія етнодержавознавства... – С. 597.

⁶⁴² Кравців Б. Росіяни на Україні [Від пол. 17 до кін. 18 в.]... – С. 2613.

⁶⁴³ Міронова І. С. Національні меншини України... – С. 155.

⁶⁴⁴ Зінченко Ю. Росіяни / Ю. Зінченко // Мала енциклопедія етнодержавознавства... – С. 597.

⁶⁴⁵ Кравців Б. Росіяни на Україні [У 19 в. і на поч. 20 в. до 1917]... – С. 2614.

⁶⁴⁶ Міронова І. С. Національні меншини України... – С. 155.

районі, деякою мірою також до Харкова, насамперед у ті галузі господарства, які мали певні традиції розвитку в Росії (металургія, будівництво залізниць тощо)⁶⁴⁷. У 1897 р. росіяни становили 68% робітників у великій промисловості Катеринославської губ.⁶⁴⁸. Чимало росіян прибувало в Україну на сезонні заробітки.

Дані підрахунків за видами занять на 1000 осіб населення, вміщених у «Статистичному щорічнику Росії», підтверджують, що за станом на 1 січня 1916 р. найбільше російського населення працювало в сільському господарстві – 71,6% та промисловості – 11,5%. Порівняно високою була частка росіян, зайнятих в адміністрації – 1,9% і збройних силах – 1,4%. Вона відображала політику царського уряду, спрямовану на збереження й посилення основних позицій російського населення у політичному житті. 4,4% росіян було зайнято на приватній службі, 3 – у торгівлі, 2,3 – мали особисті доходи і підмоги, які містили прибутки від т. зв. вільних професій – лікарів, провізорів, адвокатів, великих домовласників, а також тих, хто отримував пенсії та інші підмоги, 2% працювало у транспортній сфері⁶⁴⁹ тощо.

Найсвоєріднішою професійною структурою серед нацменшин відзначалися євреї. Їхні традиційні заняття, що виокремилися в докапіталістичний період, виявилися законсервованими жорсткими умовами смуги осілої. За рішенням царського уряду, євреям були дозволені тільки певні види господарської діяльності⁶⁵⁰. Зокрема, мешканці містечок могли займатися посередницькою торгівлею між містечком і навколишніми селами (переважно торгівля продукцією сільського господарства) та певними видами ремесла (здебільшого виготовлення одягу і взуття)⁶⁵¹. Основна маса євреїв, які проживали в сільській місцевості, займалася сільським господарством, орендою підприємств із переробки сільськогосподарських продуктів, дрібною торгівлею, ремеслом⁶⁵² тощо.

Таке становище призвело до того, що у відповідних професійних групах частка євреїв була непропорційно високою⁶⁵³. Так, на початку ХХ ст. з 5 млн. представників російського єврейства майже 59% займалися лише торгівлею⁶⁵⁴.

⁶⁴⁷ Зінченко Ю. Росіяни / Ю. Зінченко // Мала енциклопедія етнодержавознавства... – С. 597; Кравців Б. Росіяни на Україні [У 19 в. і на поч. 20 в. до 1917]... – С. 2614.

⁶⁴⁸ Кравців Б. Росіяни на Україні [У 19 в. і на поч. 20 в. до 1917]... – С. 2614.

⁶⁴⁹ Статистический ежегодник России. 1916 г. ... – С. 70.

⁶⁵⁰ Кучинська О. О. Національні меншини Української СРР на поч. 20–х рр. ХХ ст. у переддень «великого комуністичного експерименту» / О. О. Кучинська // Гілея. – 2009. – Вип. 22. – С. 75.

⁶⁵¹ Гаухман М. В. Російська національна політика щодо єврейського питання... – С. 166.

⁶⁵² Монолатій І. Галицькі євреї в австрійський період...; Хитпер В. Еврейские погромы на Украине в октябре 1905 года...

⁶⁵³ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 47.

⁶⁵⁴ Кучинська О. О. Національні меншини Української СРР на поч. 20–х рр. ХХ ст. у переддень «великого комуністичного експерименту»... – С. 75.

Згідно з даними «Статистичного щорічника Росії», за станом на 1 січня 1916 р. цей показник дорівнював 38,6%⁶⁵⁵, у Східній Галичині на початку ХХ ст. – 29,4%, або 74% від зайнятих у торгівлі краю⁶⁵⁶. Серед торговців і власників транспортних засобів на Закарпатті єврейські купці становили 48%⁶⁵⁷ самодіяльного населення.

Критичне ставлення українства, особливо в Галичині, спричинила діяльність тих представників єврейських кіл, які здійснювали різні фінансові операції. Як зазначено в «Енциклопедії українознавства», через відсутність української середньої верстви та при підтримці чужих землевласників і адміністрації євреї опанували майже все господарство краю, насамперед фінансову сферу. Єврейські посередники, орендарі й шинкарі тримали у повній залежності українське село*, зокрема в бідних гірських околицях. Лихварський визиск селянства, споювання селян (право «пропінації» в Галичині було майже винятковою монополією євреїв) та нищівне господарювання на орендованих землях, полонинах, у лісах тощо були виявами єврейської переваги в економіці краю. Експлуатація бориславських нафтових родовищ, яку в 1870–1900 рр. здійснювали євреї-підприємці була спрямована насамперед на отримання максимального прибутку, що спричинювало визиск українських власників нафтових джерел і робітників⁶⁵⁸.

Окремого розгляду потребує питання про високий показник зайнятих у промисловості. У цій групі єврейського населення були й підприємці, деякі з них дуже заможні, й промислові робітники. Проте абсолютно переважали у вказаній групі ремісники: кравці й шевці. Серед 4 млн. євреїв, зосереджених у смузі осілости, було приблизно 1 млн. 380 тис. ремісників, тобто близько 33% представників єврейства. Із загальної кількості ремісників 30%⁶⁵⁹ припадало на фахівців кравецької справи.

⁶⁵⁵ Статистический ежегодник России. 1916 г. ... – С. 70.

⁶⁵⁶ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 47.

⁶⁵⁷ *Монолатій І.* Галицькі євреї в австрійський період...

* Із приводу визиску єврейськими лихварями українського селянства в «Протесті галицьких русинів проти мадярського тисячоліття» (1896 р.), написаного, за свідченням М. Павлика, І. Франком і В. Гнатюком та підписаного 23-ма представниками українського студентства, було зазначено: «Ми не антисеміти і далекі від того, щоб ворогувати проти кого-небудь задля його раси, релігії або народності. Та про те годі заперечити, що історичні і соціальні обставини нашого краю витворили доволі велику і вельми шкідливу верству жидів-паразитів і безсовісних експлуататорів мужицької праці. Особливо треба се сказати про більшість тих жидів, що живуть по селах як шинкарі, лихвари, дрібні торговці та перекушці. Можемо сказати без помилки, що де в селі більше таких жидів, там нижче стоїть просвіта, народ бідніший, темніший і більше здеморалізований» [І ми в Європі. Протест галицьких русинів проти мадярського тисячоліття // Франко І. Зібрання творів : у 50 т. Т. 46, кн. 2 : Історичні праці (1891–1897) / І. Франко. – К. : Наук. думка, 1986. – С. 347, 414]

⁶⁵⁸ Р. М. Жиди... – С. 672.

⁶⁵⁹ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 20.

Як в абсолютному, так і у відсотковому співвідношенні, на початку ХХ ст. євреї, зайняті в промисловості, переважали над українським населенням, яке працювало в цій галузі. У 1901 р. із 641,7 тис. галичан, зайнятих у промисловому виробництві, 232,9 тис. осіб становили євреї і 69,9 тис. – українці. Якщо у відсотковому співвідношенні щодо загальної кількості населення Галичини євреїв було 11,1%, то в промисловості їхня частка становила 36,3%, тоді як українців було 42,1% населення і зайнятих у промисловому секторі – 10,9%⁶⁶⁰. У східній частині Галичини серед зайнятих у промисловості євреї у 1900 р. становили майже 40%⁶⁶¹, у т. ч. великий відсоток представників цієї меншини працював у харчовій, нафтообробній та озокеритній галузях⁶⁶². На Буковині євреї першими освоювали лісову і цементну галузі промисловості, відігравали значну роль у залізничному будівництві⁶⁶³.

Невелика частина євреїв була зайнята в сільському господарстві. Їхні землеробські колонії з'явилися в Україні та в інших регіонах Російської імперії на початку ХІХ ст.⁶⁶⁴ У 1870-х рр. у трьох українських губерніях – Волинській, Київській і Подільській – налічувалося 56 єврейських землеробських колоній, в яких проживало 14 тис. осіб⁶⁶⁵. У степових районах України в той самий період було 156 сімей єврейських землевласників. На Закарпатті у 1867 р. 86 тис. євреїв також займалися сільським господарством.

Наприкінці ХІХ ст. в європейській частині Російської імперії сільськогосподарською працею було зайнято лише 3,21% від усього єврейського населення. Зосереджувалося воно здебільшого в Україні, де було 36 єврейських сільськогосподарських колоній, в яких налічувалося майже 30 тис. хліборобів. Однак до весни 1914 р. їхня кількість зменшилася до 23 тис. осіб, які зосередились у 27 єврейських сільськогосподарських колоніях⁶⁶⁶. У Галичині в сільському господарстві були зайняті від 5 до 10% євреїв⁶⁶⁷. У їхньому користуванні в 1902 р. перебувало понад 10%⁶⁶⁸ земельної власності.

---

⁶⁶⁰ *Монолатій І.* Галицькі євреї в австрійський період...

⁶⁶¹ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 47.

⁶⁶² *Рафальський О. О.* Національні меншини України... – С. 76.

⁶⁶³ Буковина // *Электронная еврейская энциклопедия.* URL: <http://www.eleven.co.il/article/10789>.

⁶⁶⁴ *Хонігсман Я. С.* Колективізація, голодомор і занепад єврейського землеробства в Україні / *Я. С. Хонігсман* // *Український історичний журнал.* – 1994. – № 2–3. – С. 66.

⁶⁶⁵ *Р. М. Жиди...* – С. 671–672.

⁶⁶⁶ *Хонігсман Я. С.* Колективізація, голодомор і занепад єврейського землеробства в Україні... – С. 67.

⁶⁶⁷ *Р. М. Жиди...* – С. 672.

⁶⁶⁸ *Монолатій І.* Галицькі євреї в австрійський період...

Емансипація євреїв в Австро-Угорській імперії сприяла зростанню їхньої частки серед державних службовців. Зокрема, до 1897 р. частка євреїв серед урядових чиновників і суддів Галичини становила 58%⁶⁶⁹. В Російській імперії цей відсоток також був високим – 3,5%⁶⁷⁰ від усього єврейського населення.

На соціальний стан поляків значно вплинули заходи російського уряду в зв'язку з польськими повстаннями 1830–1831 і 1863–1864 рр. Царат уживав засобів щодо послаблення можливостей польських урядовців і поміщиків чинити вплив на міське населення, і це супроводжував, зокрема, витісненням поляків з адміністрації й із міст. Відповідно зростала кількість поляків, безпосередньо зайнятих у землеробстві й переробних галузях. Їхня частка серед польського населення на Правобережжі на початку ХХ ст. зросла відповідно до 117 і 11%. Разом із цим, на Лівобережжі кількість селян і міщан була майже однаковою⁶⁷¹.

Найбільше поляків було зайнято в сільському господарстві й напередодні Української революції. Так, згідно з підрахунками діяча польського національного руху в Україні В. Рудницького, у Наддніпрянщині цей показник становив 46,8%* від загальної кількості польської людності⁶⁷². У Східній Галичині на доходи від сільськогосподарської праці на початку ХХ ст. жило 59,7% поляків⁶⁷³. Серед східногалицького населення, зайнятого в сільському господарстві, поляків було тільки 21,9%, але при цьому більша частина великої земельної власності припадала саме на представників цієї меншини⁶⁷⁴, що зумовлювало їхнє домінування у цій галузі економіки.

Окрім землеробства і тваринництва, польські селяни активно займалися ремеслами, промислами, торгівлею, хоча їхня частка в останній сфері діяльності була незначною.

Істотну роль поляки відігравали у фабрично-заводському та кустарному виробництві, зокрема, у цукроварінні, винокурінні, борошномельному, паперовому, сукноробному, ковальському, гончарному тощо. Окремі з названих галузей польські підприємці фактично започаткували на українській території, зокрема на Волині⁶⁷⁵. Вагомим був внесок поляків у технічний

⁶⁶⁹ Галиція // Электронная еврейская энциклопедия. URL: <http://www.eleven.co.il/article/11028>.

⁶⁷⁰ Статистический ежегодник России. 1916 г. ... – С. 70.

⁶⁷¹ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 18.

* Автори монографії «Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект» вважають, що в підросійській Україні в сільському господарстві було зайнято більше половини поляків [Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 19].

⁶⁷² Jablonski H. Polska autonomia narodowa na Ukrainie... – S. 18.

⁶⁷³ Монолатій І. Разом, але майже окремо... – С. 140.

⁶⁷⁴ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 44, 45.

⁶⁷⁵ Буравський О. А. Поляки Волині... – С. 13, 15–16.

прогрес, розвиток науки та культури. Так, 87 польських інженерів Наддніпрянської України були об'єднані в Товаристві польських техніків. Польський конструктор А. Зборовський проектував Кам'янський металургійний завод, інженери К. Адамовський і І. Ясюкович були директорами відповідно Катеринославського та Дніпровського металургійних комбінатів. Чимало поляків трудилося на інших керівних та інженерно-технічних посадах⁶⁷⁶. Загалом у промисловості Великої України* представники польської меншини становили 24,1%⁶⁷⁷.

Дещо нижчим на початку ХХ ст. був відсоток поляків-промисловців у Східній Галичині – 12,8%⁶⁷⁸ від їхньої загальної кількості, що зумовлювалося умовами економічно відсталого, аграрного краю. Загалом польськомовне населення (а фактично поляки і євреї) переважало в усіх професійних групах і галузях економіки, крім сільського господарства. Так, серед зайнятих у промисловості їхня частка дорівнювала 70,2%, що становило більшість представників буржуазії, ремісників і постійних робітників (41,9% – самостійні виробники, 44,8% – робітники, 2,5% – урядники).

Свої високі професійні здібності поляки виявляли також на залізничному транспорті⁶⁷⁹. Загалом за станом на 1 січня 1916 р. у транспортній сфері Російської імперії працювало 2% польських представників⁶⁸⁰.

Помітним був внесок поляків і в розвиток торгівлі. Здебільшого вони торгували цукром, зерновими, спиртними напоями, вовною, лісом, папером⁶⁸¹. Якщо у Великій Україні торгівлею займалося 2,2%⁶⁸² поляків від їхньої загальної кількості, то в Східній Галичині – 7,7%⁶⁸³. Остання цифра зумовлена присутністю в цій групі польськомовних євреїв.

Завдяки високому рівню освіти та професійної підготовки поляки, хоча й витіснялися російською владою, посідали значне місце в адміністративному апараті (2%), медичних закладах, займалися приватною службою, працювали вчителями й приватними вихователями (12%), служили в армії (1,2%), здебільшого офіцерами, тощо⁶⁸⁴. Загалом ця категорія перед Лютневою

⁶⁷⁶ *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах на землях України... – С. 103; *Лісевич І.* Польська національна меншина... – С. 44.

* У межах Російської імперії за станом на 1 січня 1916 р. в промисловості працювало лише 1,37% поляків [Статистический ежегодник России. 1916 г. ... – С. 70].

⁶⁷⁷ *Jablonski H.* Polska autonomia narodowa na Ukrainie... – S. 18.

⁶⁷⁸ *Монолатій І.* Разом, але майже окремо... – С. 140.

⁶⁷⁹ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 20, 45.

⁶⁸⁰ Статистический ежегодник России. 1916 г. ... – С. 70.

⁶⁸¹ *Буравський О. А.* Поляки Волині... – С. 13–14.

⁶⁸² *Jablonski H.* Polska autonomia narodowa na Ukrainie... – S. 18.

⁶⁸³ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 44.

⁶⁸⁴ Статистический ежегодник России. 1916 г. ... – С. 70; Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 20.

революцією 1917 р. становила в Наддніпрянщині 26,9%⁶⁸⁵ польського населення.

Відповідний відсоток поляків у Східній Галичині був утричі меншим і становив на початку ХХ ст. близько 9%. Проте польські магнати і шляхта, великі землевласники домінували в політико-економічному житті аграрного краю. Крайові й місцеві органи державної виконавчої влади і самоврядування, правосуддя, управління освітою тощо були підпорядковані полякам⁶⁸⁶, а фактично перебували під контролем місцевої польської земельної аристократії.

Німецькі колоністи, згідно з даними підрахунків за видами занять на 1000 осіб населення, вміщених у «Статистичному щорічнику Росії», за станом на 1 січня 1916 р. найбільше були задіяні в сільському господарстві – 57,7% від їхньої загальної кількості⁶⁸⁷. Саме землеробство і тваринництво стали економічною основою їхнього існування.

Серед здобутків представників німецької меншини у розвитку сільського господарства України варто виокремити освоєння значних площ неживаних і малозаселених земельних угідь шляхом їхньої меліорації, підвищення культури землеробства (запровадження нових методів обробітку землі, мінеральних та органічних добрив, сівозміни, вирощування конюшини, ріпаку, хмелю, ревеню), садівництва, упорядкування лісового господарства, розведення нових порід худоби і покращення її годівлі. Заборона поселенцям продавати і дробити наділені їм для господарювання земельні площі забезпечувала колоніям розквіт на тривалій період⁶⁸⁸.

Другим заняттям за поширеністю серед німецького населення була приватна служба – 6,2%⁶⁸⁹. Зокрема, у поміщицьких маєтках, рідше на промислових підприємствах, німці займали посади управляючих, виконували низку інших адміністративних функцій: були прикажчиками, контролерами, наглядачами, посильними, рахівниками-економістами, писарями, шафмейстерами, управляючими палацами, дворецькими⁶⁹⁰ тощо.

Єдиним видом зайнятості, де німці випереджували не лише українців і росіян, а й євреїв та поляків, було отримання особистих доходів і підмог.

---

⁶⁸⁵ *Jablonski H.* Polska autonomia narodowa na Ukrainie... – S. 18.

⁶⁸⁶ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 44, 45.

⁶⁸⁷ Статистический ежегодник России. 1916 г. ... – С. 70.

⁶⁸⁸ *Монолатій І.* Українсько-німецькі етнокультурні процеси в Галичині / І. Монолатій. URL: <http://www.kolomyia.if.ua/histpub/historypub12.htm>; *Суліменко О. Г.* Німці Волині (кінець ХVІІІ – початок ХХ ст.): автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.05 / О. Г. Суліменко. URL: <http://disser.com.ua/contents/28626.html>; *Костюк М.* Из истории волинско-немецких взаимосвязей / М. П. Костюк // Німецькі поселенці в Україні... – С. 140.

⁶⁸⁹ Статистический ежегодник России. 1916 г. ... – С. 70.

⁶⁹⁰ *Костюк М. П.* Німецькі колонії на Волині... – С. 87–88.

Частка німецького населення у цьому виді діяльності становила 4,3% від його загальної кількості.

Доволі високим був також відсоток німців в адміністрації – 3,2%⁶⁹¹. За цим показником вони поступалися лише євреям.

Як свідчать дані «Статистичного щорічника Росії», німецьке населення активно займалося торгівлею (4,1% від його загальної кількості⁶⁹²), поступаючись у цій галузі серед чисельних етносів тільки євреям. Дослідники припускають, що така позиція німців у торговій сфері була зумовлена їхнім менталітетом. Джерела засвідчують, що «...колоністи ні з ким не входили в угоди, ні з якими торговцями, а самі відвозили свої лишки і свої товари в Одесу, Миколаїв та інші місця у магазини, на базари та ярмарки»⁶⁹³. Згідно зі Всеросійським переписом 1897 р., серед представників купецького стану в Україні німці, маючи 1971 особу⁶⁹⁴, за кількістю поступалися лише євреям, росіянам та українцям.

Високими були показники участі німецького населення в промисловій діяльності – 21,1%⁶⁹⁵. Проте дослідники зазначають, що розвиток ремесел і промислів у німців України мав деяку специфіку. Повністю присвячувала себе цим заняттям, живучи лише доходами з них, дуже незначна кількість колоністів. Це пояснювалося тим, що більшість поселенців самостійно виготовляла необхідні для ведення господарства знаряддя праці та предмети домашнього побуту і ремонтувала їх. Відповідно ремісників у колоніях було обмаль, і то часто поряд із ремеслом вони займалися землеробством⁶⁹⁶. Німецький колоніст не уявляв свого існування в Україні без землі, і якщо не міг здобути господарства, необхідного для прожиття, осідав на невеликій ділянці землі і заробляв на життя найманою працею або ремеслом⁶⁹⁷. Серед німецьких промисловців в Україні переважали підприємці, інженерно-технічні працівники, службовці, кваліфіковані робітники⁶⁹⁸.

Значним був внесок німецьких колоністів у розвиток таких галузей промисловості, як борошномельна, сукноробна, лісорозробна та лісопереробна, деревообробна, шкіряна, пивоварна, винокурна, промислове конярство, порцеляново-фаянсова. Продукція останньої користувалася

⁶⁹¹ Статистический ежегодник России. 1916 г. ... – С. 70.

⁶⁹² Статистический ежегодник России. 1916 г. ... – С. 70.

⁶⁹³ *Багмет М.* Німецькі поселенці – «біла пляма» в історії України / *М. Багмет, В. Погорелов* // Німецькі поселенці в Україні... – С. 36.

⁶⁹⁴ *Донік О. М.* Купецьке промислове підприємництво в Україні (XIX – початок XX ст.)... – С. 159.

⁶⁹⁵ Статистический ежегодник России. 1916 г. ... – С. 70.

⁶⁹⁶ *Костюк М. П.* Німецькі колонії на Волині... – С. 89.

⁶⁹⁷ *Потапчик Л.* Німці-волинці / *Л. Потапчик* // Німецькі поселенці в Україні... – С. 129.

⁶⁹⁸ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 20.

попитом у всій Європі⁶⁹⁹. З другої половини XIX ст. у містах з'являлося дедалі більше технічно освічених ремісників із Німеччини, які відкривали механічно-слюсарні, мідеплавильні, чавуноплавильні та металообробні майстерні⁷⁰⁰, що згодом переросли у великі модерні підприємства.

Із ремесел найрозвинутішими були: деревообробні, ковальське, гончарне, ткацьке, шевське, кравецьке. Вони забезпечували переважно внутрішні потреби колоністів у знаряддях праці та предметах побуту, а надлишки ремісничої продукції реалізували на місцевих ринках⁷⁰¹.

Загалом система німецького господарювання була побудована так, щоб забезпечити колонії необхідними засобами і товарами, не виходячи за її межі і без будь-якого втручання ззовні, тобто була своєрідним, майже замкнутим економічним простором⁷⁰².

Болгарські колоністи в Україні переважно займалися землеробством. Володіючи за станом на 1914 р. 151 347 дес. землі, вони перетворювали степи Приазов'я в родючі поля, сади, прибуткові економії. Значну роль у їхньому господарстві також відігравали рибальство, торгівля, виноградарство й виноробство⁷⁰³. У пошані були городництво, садівництво, тютюнництво. Серед ремесел переважали ті, що забезпечували домашні потреби. Наприклад, у 1867 р. у Таврійській губ. налічувалося 229 болгар-ремісників, серед яких були шевці, столяри, ковалі, бондарі⁷⁰⁴ та ін.

Основою економічного життя мешканців чеських поселень в Україні було сільське господарство, зокрема, розвивали землеробство, садівництво й городництво, велику роль відігравало тваринництво. Чеські колоністи володіли відмінною від місцевої сільськогосподарською культурою, використовували систему багатопілля⁷⁰⁵, проводили громадські меліоративні роботи, виявляючи здатність до кооперування і дивуючи цим місцевих мешканців, упевнених у неродючості осушуваних ґрунтів⁷⁰⁶. Досконало знали технологію вирощування хмелю⁷⁰⁷, який із часом став одним із головних джерел отримання прибутків.

---

⁶⁹⁹ Суліменко О. Г. Німці Волині...; Костюк М. П. Німецькі колонії на Волині... – С. 106; Сіреджук П. Німецька колонізація Прикарпаття / П. Сіреджук // Німецькі поселенці в Україні... – С. 112.

⁷⁰⁰ Чумак М. М. Етнічний склад купецтва Лівобережної України у другій половині XIX – на початку XX ст.... – С. 240.

⁷⁰¹ Костюк М. Из истории волинско-немецких взаимосвязей... – С. 141; Костюк М. П. Німецькі колонії на Волині... – С. 93–106, 238; Потанчик Л. Німці-воляни... – С. 128–129.

⁷⁰² Костюк М. П. Німецькі колонії на Волині... – С. 93.

⁷⁰³ Гвоздик В. С. Формування етнічних груп населення Півдня України... – С. 132.

⁷⁰⁴ Міронова І. С. Національні меншини України... – С. 187.

⁷⁰⁵ Волкова С. А. Чехи на півдні України... – С. 18; Чехи...

⁷⁰⁶ Луцький Ю. В. Чехи на Україні... – С. 123.

⁷⁰⁷ Костюк М. Из истории волинско-немецких взаимосвязей... – С. 140; Луцький Ю. В. Чехи на Україні... – С. 123.

Серед промислових галузей у чеських колоністів розвинутим було борошномельне виробництво, яке дало їм змогу разом із німцями стати основними постачальниками борошна для жителів волинського села⁷⁰⁸. Чимало чехів працювало на фабриках і заводах. Зокрема, у Києві функціонувала низка вже згаданих підприємств із чеськими адміністрацією або переважаючим складом робітників. Імігранти, що прибули в 1870-х рр. на будівництво Південно-Західної залізниці, наприкінці століття утворили чеський осередок, в якому за станом на 1910 р. нараховувалося понад 3 тис. членів⁷⁰⁹.

Важливим заходом було запровадження чехами елементів західноєвропейських традицій у розвиток ремесла. Найбільшого поширення набули столярство, теслярство, малярство, ковальство, ткацтво, шевство, виготовлення виробів зі скла, кераміки, фаянсу⁷¹⁰ тощо.

Уяву про життя і заняття татар на території України дають статистичні дані Всеросійського перепису 1897 р., зокрема матеріали Київської губ., де проживало 1954 особи, котрі істотно різнилися між собою, насамперед за соціальним статусом. Серед міських мешканців (1442 особи) татари за видом діяльності розподілялися так: військовослужбовці – 910, торгівці – 167, працівники сфери переробки сільськогосподарської продукції – 53, прислуга та поденники – 36, орендарі і банкіри – 24, мисливці і рибалки – 21, засуджені – 10, робітники – 6, селяни – 2, чиновники – 2, релігійні діячі – 2, митці і науковці – 2, трактирники і власники салонів – 2, працівники медичних установ – 1. У сільській місцевості, крім великої частки військовослужбовців, зайнятість татарського населення здебільшого була комерційного характеру⁷¹¹. Доволі значимим було представництво татар у купецькому стані України, де за кількісними показниками (1457 осіб⁷¹²) вони посідали п'яте місце.

Молдавани здебільшого були селянами. Як правило вони займалися виноградарством, вирощуванням тютюну, шовківництвом.

Основне заняття грецьких колоністів – землеробство, переважно екстенсивне. Вагоме місце в їхній діяльності посідала торгівля, зокрема греки були важливими постачальниками товарного зерна на експорт⁷¹³. Серед пріоритетних були також банківська справа та промислове підприємництво⁷¹⁴.

⁷⁰⁸ *Потапчик Л.* Німці-волинці... – С. 128.

⁷⁰⁹ Чехи...

⁷¹⁰ *Волкова С. А.* Чехи на півдні України... – С. 18; Чехи...

⁷¹¹ *Міронова І. С.* Національні меншини України... – С. 179.

⁷¹² *Донік О. М.* Купецьке промислове підприємництво в Україні... – С. 159.

⁷¹³ *Гвоздик В. С.* Формування етнічних груп населення Півдня України... – С. 131, 132.

⁷¹⁴ *Соколовська Г. М.* Греки Півдня України... – С. 115; *Чумак М. М.* Етнічний склад купецтва Лівобережної України... – С. 240.

Однією з особливостей, характерних для України початку ХХ ст., була етнічна невідповідність між сільською та міською спільнотами, рівнем сільської культури і міської цивілізації. В Україні історично склалося так, що національний склад села і міста був різним. Наприклад, у 1900 р. лише 13% українців проживало у містах, де переважали росіяни та євреї. Оскільки неукраїнські жителі міст мали більші можливості здобути вищу освіту, фахову підготовку, то вони й переважали серед інтелігенції в Україні. Тобто спостерігалася гостра диспропорція між питомою вагою українців, які проживали в Україні, і національним складом творчої інтелігенції, для якої рідною мовою була українська. Так, якщо серед осіб, зайнятих розумовою працею у сфері науки, літератури і мистецтва, в підросійській Україні українці становили 12,3%, то євреї – 25,7%, росіяни – 40,7%, поляки – 8,2%, німці – 4%. Тобто серед українців одна людина творчої праці припадала на 423 особи, серед поляків – на 145, євреїв – на 90, росіян – на 80 осіб⁷¹⁵.

Значимим недоліком освітньої системи Російської імперії була її русифікаторська місія. Таким чином царат прагнув посилити російські впливи на всі національні окраїни. На пропозицію міністра народної освіти А. Шишкова (1824 р.) в організації навчального процесу необхідно було керуватися двома основними принципами: 1) «Виховання народне в усій Імперії, незважаючи на різницю вір і мов, мало бути чисто «русское»; 2) «Російську мову зробити головним предметом навчання»⁷¹⁶. Дійшло до того, що педагогам російського походження, які працювали на території неросійських губерній, «за обрусение инородцев»^{*} виплачували надбавки до зарплатні. В Україні ця ганебна практика не була скасована навіть Тимчасовим Урядом, хоч українські педагоги неодноразово протестували проти неї, і вона проіснувала до початку 1918 р.⁷¹⁷ Такий підхід був інтегральним для всіх національних меншин. Відповідно кожна з них намагалася знайти шляхи протидії державній системі русифікаторської політики.

Високим рівнем етнічної самосвідомості відзначалися євреї. Традиційним для цього народу було усвідомлення своєї національної самобутності, намагання зберегти культуру, традиції та звичаї, вберегти власний «світ» від впливу навколишнього середовища. В силу релігійних мотивів у євреїв завжди був потяг до знань, тому вони поважали людей, які вміли читати молитви, цінували талмудистів. Однак початкові російськомовні школи у Великій Україні та польськомовні в Східній Галичині не приваблювали єврейську

⁷¹⁵ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 33.

⁷¹⁶ Шин Н. А. Интеллигенция на Украине... – С. 13.

* «за зросійщення інородців» [переклад із рос. – Авт.].

⁷¹⁷ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 432–433, 441; Т. 2... – С. 92, 340.

меншину⁷¹⁸. Тому діти її представників навчалися в єврейських релігійних школах – «хедерах» або «талмуд-торах». До 30–40 рр. ХІХ ст. вони вважалися основними початковими навчальними закладами єврейського населення. Перші були платними, а другі створювали для навчання сиріт і дітей із бідних єврейських сімей⁷¹⁹. У хедерах збиралися невеликі групи учнів, нерідко на квартирі вчителя-меламеда, і вчилися читати і писати на івриті, вивчали Тору й єврейську богословську літературу. Талмуд-тори, де також вивчали релігійні дисципліни, утримували на кошти єврейських громад і на пожертвування заможних євреїв⁷²⁰.

Із другої половини ХІХ ст. малоосвічених меламедів почали замінити вчителями, які мали ґрунтовну фахову підготовку; тісні хедери, в яких лише кілька десятків учнів мали вивчати єврейську релігійну літературу, замінили одно-, дво- і чотирикласними навчальними закладами⁷²¹.

У Східній Галичині та на Буковині мережа єврейських навчальних закладів розширилася також за рахунок діяльності благодійного фонду барона М. Гірша. Завдяки йому в 1891 р. функціонувало 7 шкіл із 1789 учнями, а в 1904–1905 рр. – 48 шкіл із 7859 учнями⁷²².

Згадані початкові школи становили важливий елемент традиційної єврейської системи освіти та релігійності, їхня діяльність значною мірою пояснює наявність високого рівня грамотності серед представників єврейської меншини. Так, після поляків євреї посідали в Україні друге місце за кількістю письменних, які становили 41,7% населення.

У сфері середньої освіти євреї також намагалися отримати перевагу, зокрема, віддати дітей до навчання не в казенні ремісничі училища першого та другого розрядів, які діяли у багатьох українських містах, а в школи меламедів, де можна було здобути як світські, так і духовні знання. Крім того, за дозволами російського уряду в межах єврейської осілости зберігали і відкривали єврейські училища. Кращою була ситуація в Східній Галичині, де з 1900 до 1910 р. частка євреїв серед учнів середніх шкіл зросла з 19,3 до 22,6%⁷²³.

Значних перешкод із боку уряду Російської імперії зазнали євреї, котрі прагнули здобути вищу освіту. Так, згідно з директивою міністра освіти від

⁷¹⁸ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 31; *Монолатій І.* Галицькі євреї в австрійський період...; *Курінна Т.* З витоків благодійності й освіти єврейських громад... – С. 261.

⁷¹⁹ *Монолатій І.* Галицькі євреї в австрійський період...

⁷²⁰ *Курінна Т.* З витоків благодійності й освіти єврейських громад... – С. 261.

⁷²¹ *Монолатій І.* Галицькі євреї в австрійський період...

⁷²² Гірш Морис де // Электронная еврейская энциклопедия. URL: <http://www.eleven.co.il/article/11196>.

⁷²³ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 31, 47.

1887 р., їхній вступ до вищих навчальних закладів був обмежений 3% від кількості тих осіб, що навчалися в столичних закладах, 5% – поза смугою осілості і 10% – у смузі осілості⁷²⁴. Проте єврейська молодь була зацікавлена у здобутті вищої освіти, оскільки це давало можливість жити в містах поза межею осілості, тому вона прагнула виїхати на навчання за кордон. Про відсутність подібних проблем на західноукраїнських землях, які перебували в складі конституційної монархії Габсбургів, свідчить той факт, що впродовж 1900–1910 рр. частка євреїв серед студентів Львівського університету зросла з 19,7 до 27,5%⁷²⁵.

Отже, усвідомлення єврейським населенням вагомості освіти, його проживання переважно в містах, де були кращі умови для навчання, та отримання матеріальної допомоги від заможних одноплемінників дали змогу представникам цієї меншини стати одними з найосвіченіших серед етносів України.

Прагнучи зберегти власну самобутність, чимало перешкод і значних утисків у духовній сфері зазнали поляки. Проте викоринити офіційними постановами багаторічні корені і традиції польського шкільництва на Правобережжі виявилось майже неможливим⁷²⁶. Навчання рідною мовою для поляків було одним із вирішальних чинників збереження національної самосвідомості. На межі ХІХ–ХХ ст. вони перейшли до практики підтримання постійного зв'язку всередині локальних міських, містечкових і навіть сільських спільнот через т. зв. «польські колонії» – мережу сталих інституцій загальнонаціонального характеру, відкритих для представників різних соціальних прошарків. До цих інституцій належали не лише римо-католицькі костьоли та польські клуби, а й польські освітні заклади⁷²⁷.

На противагу російському державному шкільництву, поляки нелегально створювали приватні пансіони, інші таємні освітні заклади, в яких переважно навчалися діти польських поміщиків та шляхти⁷²⁸. Їхньою метою було не стільки досягнення певного стандарту освіченості, скільки формування у молоді патріотизму через вивчення польської філології та історії.

Перші таємні польські школи виникли у 80-х рр. ХІХ ст. з ініціативи Й. Анжейовського та Л. Янковського при сільських поміщицьких маєтках та римо-католицьких костьолах Правобережної України. У наступні десятиліття вони почали появлятися і в містах як Правобережжя, так і Півдня України⁷²⁹.

⁷²⁴ Очерки по истории еврейского народа... – С. 560.

⁷²⁵ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 34, 47.

⁷²⁶ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 30.

⁷²⁷ *Потапенко М. В.* Польська національна освіта у Наддніпрянській Україні...

⁷²⁸ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 30.

⁷²⁹ *Потапенко М. В.* Польська національна освіта у Наддніпрянській Україні...

Неzareєстровані навчальні заклади утримували коштами поміщиків, міщан, заможних селян, за рахунок місцевих ксьондзів. У різний період вони діяли у Кам'янці-Подільському, Красиліві, Луцьку, Єлисаветграді, Катеринославі, Одесі⁷³⁰ та інших містах.

Певне пом'якшення урядового ставлення до польського шкільництва у Наддніпрянщині, якщо не брати до уваги нетривалої лібералізації режиму під час Російської революції 1905–1907 рр., відбулось у переддень Першої світової війни. Так, 1 липня 1914 р. урядовим розпорядженням було підтверджено право польських громад утримувати власним коштом початкові навчальні заклади. З одного боку, це було зумовлено прагненням царату забезпечити прихильність польського суспільства у світовому конфлікті, що наближався, з іншого – вирішити проблему забезпечення матеріальних та освітньо-культурних потреб воєнних біженців із Царства Польського, яких щораз більшало внаслідок ведення бойових дій.

Розбудована протягом 1915–1916 рр. у Наддніпрянщині мережа легальних державних шкіл із польською мовою навчання для дітей біженців докорінно змінила географію польського шкільництва і сприяла його зміцненню у Лівобережній та Південній Україні, тобто у тих регіонах, де концентрувалася більшість переселенців. Згідно з даними Об'єднання польських учителів при Польському товаристві допомоги жертвам війни, за станом на 15 березня 1917 р. воно контролювало 287 початкових і середніх навчальних закладів, де здобували знання 15,9 тис. учнів⁷³¹. У цих показниках враховано як освітню мережу біженців із Польщі, так і значну частину шкіл і учнів місцевого польського населення.

Загалом відсоток грамотних серед представників польської національності був доволі високим навіть порівняно з євреями та росіянами і на межі XIX–XX ст. дорівнював 45,1%⁷³².

Водночас становище польського шкільництва в Галичині було принципово іншим. Лише за перше десятиріччя XX ст. кількість польських початкових шкіл зросла на цій території з 963 до 6151⁷³³. У 1900/01 н. р. римокатолики становили 61,3% учнів середніх шкіл, греко-католики – тільки 18,4%⁷³⁴. У 1911/12 н. р. середніх шкіл і ремісничих училищ із польською мовою викладання налічувалося 296 проти 12 подібних українських закладів. Якщо в 1912 р. одна польська середня школа припадала на 52 тис.

⁷³⁰ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 30; *Потапенко М. В.* Польська національна освіта у Наддніпрянській Україні...

⁷³¹ *Потапенко М. В.* Польська національна освіта у Наддніпрянській Україні...

⁷³² Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 31.

⁷³³ *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – С. 100.

⁷³⁴ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 46.

осіб, то одна українська – на 520 тис.⁷³⁵ У зимовому семестрі 1900/01 н. р. римо-католики становили половину студентів Львівського університету і 78% студентів вищої політехнічної школи (греко-католики відповідно – 30 і 8,9%)⁷³⁶. З огляду на викладене можна зробити висновок, що на східногалицькій території у вказаний період на правах національної меншини перебували не поляки, а корінні мешканці – українці.

Великого значення організації й діяльності національних шкіл надавали німецькі колоністи⁷³⁷. Певною мірою до цього їх спонукало віросповідання, оскільки і в менонітів, і в лютеран кожен віруючий мав уміти читати священні книги самостійно. Тому в перші роки після поселення в Україні колоністи, які проживали неподалік одні від одних, у складчину будували школу, наймали вчителів і посилали дітей навчатися⁷³⁸. Таким чином на українських землях було сформовано розгалужену мережу німецьких початкових шкіл, які існували в кожній колонії (загалом майже тисяча в поселеннях України)⁷³⁹. Вони, за невеликим винятком, перебували на повному утриманні колоністських громад, підпорядковувалися лютеранському духовенству⁷⁴⁰ і були німецькими не тільки за назвою, а й за духом⁷⁴¹. Навчання вважалось обов'язковим для всіх дітей⁷⁴², незалежно від станової належності й майнового цензу.

Дбали в колоніях і про підготовку кваліфікованих педагогів, тому на власні кошти створювали училища підвищеного типу. Їхньою метою було надання середньої освіти молодим колоністам, а також підготовка вчителів для початкових шкіл. У південноукраїнських німецьких колоніях діяло 21 таке училище⁷⁴³. У 1904 р. у колонії Гаймталь на Волині було засновано вчительську семінарію, випускники якої працювали не тільки в краї, а й за його межами⁷⁴⁴.

Починаючи з другої половини 1880-х рр. через низку урядових заходів, спрямованих на обмеження німецької колонізації Правобережжя та розгортання процесу русифікації інонаціональної освіти, кількість німецьких шкіл поступово зменшувалася. Так, якщо у 1891 р. на Волині діяло 392 школи,

⁷³⁵ *Монолатій І.* Разом, але майже окремо... – С. 230.

⁷³⁶ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 46.

⁷³⁷ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 31.

⁷³⁸ *Костюк М. П.* Німецькі колонії на Волині... – С. 172.

⁷³⁹ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 31.

⁷⁴⁰ *Поліщук Ю.* Освіта німецьких колоністів... – С. 303; *Костюк М. П.* Німецькі колонії на Волині... – С. 199.

⁷⁴¹ *Костюк М.* Из истории волинско-немецких взаимосвязей... – С. 141.

⁷⁴² *Костюк М. П.* Німецькі колонії на Волині... – С. 242.

⁷⁴³ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 31–32.

⁷⁴⁴ *Костюк М.* Из истории волинско-немецких взаимосвязей... – С. 141.

то до 1894 р. їхня кількість зменшилася до 322. Проте і ця цифра була доволі високою, становлячи 31,5%⁷⁴⁵ від загальної кількості шкіл у німецьких колоніях Росії.

Законодавче підпорядкування німецької системи освіти російській адміністрації розпочалося в 1890 р., коли в листопаді вийшов царський указ про обов'язковий перехід німецьких шкіл на викладання предметів, за винятком Закону Божого, російською мовою. У результаті за ігнорування уроків російської мови учнів звільняли зі шкіл. Тривав процес заміни або русифікації «учителів-іноземців». Для підготовки «благонадійних» кадрів запроваджували спеціальні курси. В колоніях закривали старі німецькі школи і замість них відкривали державні російські⁷⁴⁶.

Однак результативність такої політики була незначною. Через опір колоністів, що спричинювало спалювання російських підручників, шкіл, побиття призначених учителів⁷⁴⁷, вивчення російської мови в школах мало формальний характер. Учні часто не володіли цією мовою, віддаючи перевагу рідній. При цьому традиційні колоністські школи продовжували навчання значної кількості німецьких поселенців⁷⁴⁸, протистоячи так русифікації.

Загалом рівень грамотності представників німецької спільноти, яка проживала у Наддніпрянській Україні був порівняно високим – 37,4%⁷⁴⁹, але нижчим, ніж у поляків та євреїв.

Активними були дії німецьких колоністів в освітній сфері Східної Галичини, де в 1908 р. налічувалося 25 німецьких шкіл⁷⁵⁰.

У чеських колоніях національні початкові школи (офіційно чеських шкіл до Лютневої революції 1917 р. не було, а за відсутності вчителя дітей навчав представник селян, обраний товариством⁷⁵¹) функціонували поряд із державними російськими. Так, у колонії Зубовщина в Київській губ. (належала Товариству чеських колоністів) діяла школа, де діти навчалися чеською і російською мовами⁷⁵². У результаті 95% чеського населення України володіло чеською мовою, 80% – російською⁷⁵³. Про рівень володіння чехами українською мовою даних нема.

⁷⁴⁵ Костюк М. П. Німецькі колонії на Волині... – С. 174.

⁷⁴⁶ Поліщук Ю. Освіта німецьких колоністів... – С. 306, 310, 311, 312.

⁷⁴⁷ Дмитренко О. Політика царського уряду і радянської влади щодо німецької національної меншини... – С. 256.

⁷⁴⁸ Поліщук Ю. Освіта німецьких колоністів... – С. 312.

⁷⁴⁹ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 32.

⁷⁵⁰ Геньк Н. Культурно-бытовая деятельность немецких поселенцев Прикарпатья / Н. Геньк // Німецькі поселенці в Україні... – С. 116.

⁷⁵¹ Грибанова С. Чехи в Україні... – С. 26–27.

⁷⁵² Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 32.

⁷⁵³ Грибанова С. Чехи в Україні... – С. 26–27.

Рівень грамотності чехів в Україні загалом був дуже високим – 59,3%. Однак слід зауважити, що цей показник, як і дані про рівень грамотності різних етносів в Україні, стосується насамперед письменності російською мовою (приблизно на 2/3 від письменності власною мовою)⁷⁵⁴.

Отже, проаналізувавши становище найчисельніших національних меншин досліджуваного хронотопу відповідно до їхніх станово-майнового рівня, основних видів виробничої зайнятості, суспільного поділу праці, освіченості, варто вказати, що за багатьма показниками вони не тільки різнилися між собою, а й мали переваги за цими характеристиками над українцями. Найбільшу частку підприємницького стану України, а відповідно й економічних благ, окрім значної кількості західноєвропейських капіталістів, контролювали представники єврейської, російської та польської меншин.

За професійною ознакою українське населення також істотно поступалося меншинам, які були порівняно структурованішими соціальними організаціями. На відміну від українців, котрі в суспільному поділі праці превалювали лише в сільськогосподарському виробництві, інші етнічні суб'єкти були представлені пропорційніше, особливо в тих галузях, що визначали життєдіяльність суспільства.

Вищим, ніж в українців, був у більшості представників національних меншин досліджуваного часопростору рівень освіченості. Усвідомлення неукраїнськими етносами важливості освіти, проживання значної частини їх у містах, де були кращі умови для навчання, та надання матеріальної допомоги заможними одноплемінниками дали змогу їм не лише досягти високого освітнього рівня, а й зберегти етнічну ідентичність.

2.3. Політико-правовий статус

Політика як Російської, так і Австро-Угорської імперій, насамперед була зорієнтована на збереження цілісності монархій, а тому спрямовувалася на обмеження політичних і етнічних прав національних меншин, їхню асиміляцію, попередження національно-визвольних рухів, провокування міжнаціональної ворожнечі.

Особливо цинічною була поведінка російського царату, яка впливала як із монархічно-поліційного устрою Росії, так і з її шовіністично-великодержавницької внутрішньої та зовнішньої політики⁷⁵⁵. Вона ґрунтувалася на концепції обмежувального, заборонювального законодавства,

⁷⁵⁴ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 33.

⁷⁵⁵ *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – С. 104.

супроводжувалася реакцією, насиллям і репресіями⁷⁵⁶. У Російській імперії нації, в т. ч. українська нація, зневажливо названа «хохли», перебували на становищі другорядних етнонаціональних груп, змушених сприймати російську мову як державну, позбавлених права на судочинство власною мовою та можливості будь-якого державного самовлаштування чи самоідентифікації.

Загалом населення Російської імперії у правовому плані було поділено на: 1) «природних обивателів», яких розподілили на чотири стани: дворянство, дучівництво, міських та сільських мешканців; 2) «інородців». «Інородці» – це термін, який в імперії вживали щодо більшості народів, що її населяли. Проте з юридичного погляду до них належало вісім груп населення, котрі були вилучені зі загальнодержавної юрисдикції і для яких існували спеціальні правові норми. Це сибірські народи, самоїди, калмики Астраханської та Ставропольської губерній, киргизи, кавказькі горці, тубільці Туркестану, ординці Закаспійської області та євреї⁷⁵⁷. На початку ХХ ст. прем'єр-міністр П. Столипін зарахував до категорії «інородців» і українців. З того часу поняття «інородці» стало використовуватися загалом стосовно неросійського населення, а росіяни розглядали як «державну націю». Дослідники засвідчують, що «інородцям», у т. ч. українцям, було заборонено створювати національні товариства, громадські організації, клуби, газети, школи, на них поширювались також й інші обмеження⁷⁵⁸. Майбутнє національних меншин Російської імперії міністр народної освіти Д. Толстой у 1870 р. окреслив так: «...кінцевою метою упокорення всіх інородців, котрі мешкають у межах нашої Вітчизни, безумовно повинно стати обрусіння і злиття з російським народом»⁷⁵⁹.

Значною мірою до політики «єдиної держави», складником якої була насильницька денаціоналізація недержавних народів, царська Росія вдалася через кількісну перевагу в ній неросійських етносів. Керівний в імперії російський народ за переписом 1897 р. становив лише 43,3% населення. Так, зберігши національну першість і панування, росіяни опинилися у створеній ними державі в незаперечній меншості. За таких обставин централізм був реакційним засобом самодержавства⁷⁶⁰. Як наслідок, неросійські елементи зазнавали подвійного чи навіть потрійного гноблення – політичного, національного та соціального.

⁷⁵⁶ Рафальський О. О. Національні меншини України... – С. 75.

⁷⁵⁷ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 10, 28.

⁷⁵⁸ Рафальський О. О. Національні меншини України... – С. 58–59.

⁷⁵⁹ Полищук Ю. Освіта німецьких колоністів Правобережної України в кінці ХVІІІ – на початку ХХ століття в політико-правовому полі російського царизму... – С. 304.

⁷⁶⁰ Френкін М. Національно-визвольний рух у Росії... – С. 112–113; Фалькевич І. Про великодержавницький і український шовінізм / І. Фалькевич. – Харків, 1930. – С. 27.

Русифікуючи Україну та прагнучи послабити західноєвропейський вплив, зокрема, австро-угорський, польський, царизм різними методами заохочував збільшення тут російського елементу: управлінсько-чиновницького, фінансового, освітянського, військового, церковно-православного. Росіянам в Україні прищеплювали почуття зверхності, великодержавності, формували імперське мислення, агресивне ставлення до будь-яких виявів національної свідомості «інородців». Розглядаючи їх як опору в проведенні русифікації та асиміляції українців і представників інших етносів, влада цілеспрямовано підтримувала і захищала інтереси росіян⁷⁶¹, турбувалася, щоб вони не почувалися іноземцями на «окраїнах», оскільки ці «окраїни» мали існувати лише як органічні частини єдиної і неподільної Росії⁷⁶², а також надавала їм різні привілеї. Зокрема, закон 1886 р. передбачав надання вагомих пільг чиновникам-великоросам за службу в південно-західних губерніях⁷⁶³.

Багатовікова імперська традиція спонукала росіян вважати себе представниками пануючої, державної нації в «єдиній і неподільній» Росії, розглядати «Малоросію» як складову імперії, визнаючи щонайбільше її певні етнографічні особливості. З огляду на це виникали претензії на гегемонне становище в різних сферах суспільного життя, зокрема у сфері мови і культури, що свій національний зміст і форму зберігали лише в сільській місцевості та в середовищі незначної частини інтелігенції, тоді як наука, освіта, міська культура були і надалі залишалися російськомовними. Формуванню в середовищі російської меншини менталітету національно-культурної вищості сприяла також політика царського уряду, спрямована на придушення української культури як середовища для розвитку сепаратизму, на силове насадження «єдино можливої» в «єдиній Росії»⁷⁶⁴ російської культури.

Поведінка вражених синдромом імперськості етнічних росіян, які мешкали в Україні, дала підстави С. Петлюрі дорікнути їм у підігруванні владі. Підставою стало ігнорування ідентичності українського народу з боку представників широкого спектра політичних партій і громадських організацій імперії. Зокрема, керівництво опозиційної до влади в період війни Конституційно-демократичної партії (КДП, кадети), котра рекламувала себе як партію народної свободи, не висловило жодних заперечень у зв'язку з репресіями. Щодо цього С. Петлюра у листі до лідера кадетів П. Мілюкова зазначав: «...Очевидно, національно убезпечені росіяни, хоча б вони

⁷⁶¹ Рафальський О. О. Національні меншини України... – С. 65, 77–78.

⁷⁶² Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 10.

⁷⁶³ Рафальський О. О. Національні меншини України... – С. 65, 78.

⁷⁶⁴ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 95–96.

теоретично відстоювали права пригноблених народів, у тяжкий для цих народів час не хочуть їм допомогти і не хочуть полегшити становище голодного, обірваного і національно приниженого народу»⁷⁶⁵.

На той факт, що ментальність панівного в імперії етносу, тобто росіян, полегшувала репресивні урядові заходи у національній політиці⁷⁶⁶, звернув увагу і професор О. Реснт.

Дещо кращим політико-правове становище національних меншин було в Австро-Угорській імперії. Зокрема, в Галичині та на Буковині, як і в усій Цислейтанії (австрійська частина двоїстої монархії), воно визначалось австрійським Державним основним законом від 21 грудня 1867 р. Ст. XIX цього закону гарантувала рівність усіх народів держави та їхнє право на збереження і розвиток своєї національності й мови. Держава проголосила рівноправність усіх мов, що їх уживали в освіті, управлінні і суспільному житті кожного коронного краю. Система освіти мала бути організованою так, щоб кожен народ міг її здобувати рідною мовою без будь-якого примусу до вивчення інших крайових мов. Ст. XIV декларувала свободу віри та сумління, а також незалежність реалізації громадянських і політичних прав від релігійної належності. Австрійські громадяни, згідно з чинним законодавством, могли звертатися до державних органів будь-якою з крайових мов і вимагати відповіді тією самою мовою, створювати національні за характером об'єднання, в т. ч. політичні, видавати рідною мовою книги, пресу тощо, виступати нею в парламенті, сеймах, органах місцевого самоврядування⁷⁶⁷.

Недоліком австрійського Основного закону була його надмірна декларативність, що нерідко зводилася до тавтологічної дефініції «маю право мати право». Наприклад, ст. XIX про рівноправність народів та їхніх мов, не отримавши подальшого роз'яснення в законодавстві, трактувалася по-різному залежно від політичної ситуації. Нації ж як такі не розглядалися суб'єктами права, хоча передання права рішення в індивідуальних питаннях місцевим автономним органам влади на практиці давало змогу визнавати нації саме такими. Значна кількість рішень, заснованих на ст. XIX, мали побічний шкідливий ефект, оскільки спричинювали відчуження націй однієї від іншої та від ідеї єдиної держави. Результатом цього стала подальша етнізація австрійської політики⁷⁶⁸, яку пізніше було впроваджено в політичне життя держав-наступниць імперії Габсбургів.

⁷⁶⁵ Цит. за: Устименко В. М. Етнонаціональна політика як фактор державотворення... – С. 22.

⁷⁶⁶ Реснт О. Загострення суперечностей в імперському суспільстві у роки Першої світової війни (липень 1914 – лютий 1917 рр.) / О. Реснт, О. Сердюк // Проблеми історії України XIX – початку XX ст. – 2004. – Вип. VII. – С. 32.

⁷⁶⁷ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 42–43.

⁷⁶⁸ Монолатій І. Західноукраїнська етнополітична сфера: суб'єкти і тенденції... – С. 79.

На рівноправність національних груп чи точніше на її відсутність впливав і той факт, що, крім Конституції важливу роль відігравали інші закони, насамперед виборчі ординації, які визначали механізм формування представницьких органів усіх рівнів (гмінних і повітових рад, крайових сеймів, парламенту). Шляхом значного обмеження виборчого права забезпечувалася повна перевага в цих органах представників найзаможніших соціальних верств, а відповідно і фактично панівних національностей, зокрема, в Східній Галичині – поляків, на Буковині – румунів та німців.

Офіційною мовою місцевих виконавчих органів визначалася одна з крайових мов. Зокрема, Законом від 9 квітня 1907 р. для виконавчого органу галицького сейму – крайового виділу – такою мовою була визначена польська. На Буковині урядові установи використовували переважно німецьку мову.

Значно гіршим було становище національностей у Транслейтанії, тобто в угорській частині імперії, зокрема на Закарпатті. Так, у 1868 р. за Законом Деака–Етвеша населення Угорщини було проголошене єдиною неподільною угорською нацією, а державною мовою в 1844 р. визначена угорська. Згідно зі Законом від 2 червня 1907 р. запроваджувалось обов'язкове викладання угорською мовою в школах. За 1874–1917 рр. кількість українських початкових і церковнопарафіяльних шкіл скоротилася з 571 до 34⁷⁶⁹. З метою знищення будь-яких ознак корінного народу на його землі угорський уряд наказав навіть українські назви населених пунктів, імена та прізвища людей змінити на мадярський манер. Значні перешкоди угорська влада чинила на шляху національно-культурного розвитку як українського, так і інших немадярських етносів, зокрема, словаків, румунів, сербів, хорватів, німців⁷⁷⁰.

Загалом реальне політико-правове становище тієї чи іншої етнічної групи залежало від її соціальної структури, а фактична забезпеченість політичними правами кожної конкретної особи – від її майнового стану⁷⁷¹, про що йшлося в п. 2.2.

Разом із тим, як зазначав Іван Монолатій, за недоліків політичної системи, нескінченних внутрішніх суперечностей і конфліктів, наднаціональну державу Габсбургів середини XIX – початку XX ст. центральноєвропейські народи уявляли державним утворенням, яке здатне розвиватися, вдосконалюватися і захищати інтереси своїх громадян. Правляча династія та її адміністрація зуміли закріпитися на просторах від Альп до Трансильванії, від Галичини до Далмації і створити народам, які заселяли ці території, загальні

⁷⁶⁹ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 43.

⁷⁷⁰ І ми в Європі. Протест галицьких русинів проти мадярського тисячоліття... – С. 346–347, 348–350.

⁷⁷¹ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 43.

державно-правові умови для економічної, політичної та культурної співпраці (а пізніше – суперництва)⁷⁷².

Порівнюючи політико-правовий статус національних меншин України, варто вказати, що, крім соціальної структури, він залежав від країни проживання того чи іншого етносу. Наприклад, в Австро-Угорській імперії поляки, котрі мешкали в Східній Галичині, мали ширші економічні, політичні, релігійні та культурні права не лише порівняно з євреями, а й стосовно корінних мешканців тих земель – українців. Така ситуація склалася завдяки обмеженому федералізму, встановленому в Галичині «компромісною» згодою польської аристократії з Габсбургами в 1869 р. Угода забезпечувала для польської еліти повний контроль над краєм і панування над українцями та євреями, які становили на цій території більшість населення: 43,7 і 11,8% відповідно⁷⁷³. Місцевий польський «істеблшмент» також зосередив більшість сільськогосподарських угідь і лісів, контролював розвиток нафтопромислів у Бориславі та вугільних копалень, кооперативний рух, управління краю. Зокрема, він становив більшість у провінційному сеймі* й органах місцевої влади, підпорядкував адміністрацію і суд⁷⁷⁴, мав одну з найбільших фракцій в австрійському парламенті*. Починаючи з 1849 р., намісниками краю були тільки поляки⁷⁷⁵. В 1907 р. польська мова набула офіційного статусу в Галичині⁷⁷⁶, в т. ч. у Східній.

Відповідним було становище польської меншини і в галузі освіти та культури. Наприклад, із 392 періодичних видань, що виходили в 1910 р. у Галичині, 312 були польськомовними⁷⁷⁷.

Тотальне домінування польського елемента практично в усіх життєво важливих сферах краю відбувалося за допомогою корумпованих виборчих

⁷⁷² *Монолатій І.* «Буковинська згода» у контексті історії міжетнічних компромісів у Дунайській монархії / І. С. Монолатій // Незалежний культурологічний часопис «Ї». – 2009. – Ч. 56. URL: <http://www.ji.lviv.ua/n56texts/monolati2.htm>.

⁷⁷³ *Монолатій І.* Західноукраїнська етнополітична сфера: суб'єкти і тенденції... – С. 80.

* У 1906 р. на 159 послів галицького сейму був 81 великий землевласник. За станом на 1911 р. у сеймі було 85% польських представників, а українських (у тому числі москвофілів) – лише 15%, тоді як за даними польських статистичних джерел українці становили 46% населення коронного краю [Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 45].

⁷⁷⁴ *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... С. 100; *Кульчицький В. С., Тицик Б. Й.* Історія держави і права України : навч. посіб. К. : Атіка, 2001. С. 168.

* Після виборів 1911 р. польський політичний табір у парламенті представляв 81 депутат, тоді як українські політичні сили Галичини і Буковини – 31 депутат [Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 46].

⁷⁷⁵ *Кульчицький В. С., Тицик Б. Й.* Історія держави і права України... С. 168.

⁷⁷⁶ *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – С. 100.

⁷⁷⁷ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 46.

практик і заборон у культурній політиці. Впровадженню цих заходів сприяли Габсбурги в обмін на польську підтримку уряду в австрійському парламенті⁷⁷⁸.

Кардинально іншим було ставлення до поляків у Російській імперії. Розглядаючи їх як «небезпечну і ворожу націю», царизм після польських повстань 1830–1831 і 1863–1864 рр. перейшов від політики поступок польській шляхті до насилля та заборон. Було репресовано провідників польського руху, звільнено більшість поляків із державної служби, конфісковано або зменшено розміри землеволодіння (якщо в 1861 р. польським поміщикам на Правобережжі належало 89% приватновласницької землі, то на початку 1901 р. – тільки 47%), згорнуто польсько-литовське законодавство, скасовано місцеве польське самоврядування, закрито польські заклади освіти та культури, заборонено викладання і книговидання польською мовою, запроваджено насильницьку русифікацію, обмежено діяльність Римо-католицької церкви⁷⁷⁹. Так, 22 грудня 1904 р. урядовим указом було визначено перелік посад, зокрема, у державному апараті, в освіті, на транспорті тощо, які в дев'яти західних губерніях Російської імперії не могли обіймати особи польського походження⁷⁸⁰. Фактично уряд заборонив будь-який вияв польськості. Доходило до абсурду, коли поляків за виконання польських пісень віддавали до військового суду; карали навіть за носіння національного одягу. За всіма неблагонадійними встановлювали поліцейний нагляд⁷⁸¹. Ці та інші забрани діяли до початку ХХ ст.

Лише під час Першої російської революції царизм був змушений піти на певні поступки. У квітні 1905 р. схвалено Закон «Про зміцнення засад віротерпимості», яким формально проголошено свободу віросповідання та відновлення деяких прав римо-католицьких священиків. У губерніях західного краю Законом від 1 травня 1905 р. частково скасовано обмеження поляків у купівлі землі та викладанні польською мовою в навчальних закладах краю. У містах, де проживали чисельні польські громади, зокрема, в Києві, Одесі, Умані, створювали польські культурні та релігійні товариства, клуби, читальні, проте їхня діяльність перебувала під контролем поліції⁷⁸².

В умовах спаду революції переслідування польського населення були відновлені з новою силою. Чимало його постраждало під час єврейських погромів. Через окружні суди провадили вилучення в поляків нерухомості, в т. ч. земельних угідь, фільварків, підприємств, та їхню передачу російським

⁷⁷⁸ *Монолатій І.* Західноукраїнська етнополітична сфера: суб'єкти і тенденції... – С. 80.

⁷⁷⁹ *Лісевич І.* Польська національна меншина... – С. 46–47; *Буравський О. А.* Поляки Волині... – С. 11–12, 14.

⁷⁸⁰ *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – С. 104–105.

⁷⁸¹ *Поліщук Ю. М.* Національні меншини Правобережної України... – С. 124–125.

⁷⁸² *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – С. 106.

власникам, зокрема, в Дубнівському, Рівненському, Володимир-Волинському, Кременецькому, Уманському, Звенигородському та інших повітах. За розпорядженням П. Столпшина закривали польську пресу, культурні товариства, звинувачуючи їх у поширенні сепаратизму та націоналізму. Поляки були змушені знову вдатися до створення таємних шкіл для вивчення польської мови, однак спецслужби через свою агентуру виявляли і припиняли їхню діяльність. Так, лише в 1909–1910 рр. у Київській губ. було закрито 11 таких шкіл, у Волинській – 6, у Подільській – 3⁷⁸³. Утім репресії не змусили поляків припинити боротьбу проти політики насильницької асиміляції.

Поряд з українцями й поляками дискримінації в Російській імперії піддавалося єврейське населення, стосовно якого діяло виняткове законодавство, тобто євреї могли користуватися загальноросійським законодавством лише тоді, коли щодо них не існувало особливих правил. Дослідники підраховали, що життєдіяльність російських підданих юдейського віросповідання регламентували понад півтисячі параграфів, правил, циркулярів, роз'яснень⁷⁸⁴, уміщених у «Зведенні Законів Російської Імперії» («Своде Законов Российской Империи»). Головне обмеження полягало в забороні на свободу пересування. Як уже зазначено, більшість євреїв мала право проживати лише в межах смуги осілости – у 15 південно-західних губерніях України й Білорусі та у Царстві Польському. Лише з другої половини XIX ст. окремим категоріям єврейства почали дозволяти проживання за цією межею: купцям першої гільдії (з 1859 р.), особам, які мали науковий ступінь (з 1861 р.), ремісникам (з 1865 р.), дантистам, фельдшерам, акушеркам (з 1867 р.), спеціалістам із вищою освітою (з 1879 р.)⁷⁸⁵. Будь-які обмеження скасовували, якщо євреї відмовлялися від юдаїзму і переходили у православ'я⁷⁸⁶. Проте кількість таких осіб була незначною.

Проаналізувавши мотиви виникнення й існування «смуги осілости», історики виокремили три основних. Первинним був релігійний мотив, зумовлений нетерпимістю до віри, за висловом російської імператриці Єлизавети Петрівни, «ворогів Христових»; другим вважають економічний – «експлуатація» євреями корінного населення, а на початку XX ст. виник третій – політичний мотив, що пояснював заборону на свободу пересування єврейського населення його активною участю в революційному русі⁷⁸⁷. Ряд

⁷⁸³ Буравський О. А. Поляки Волині... – С. 105–107.

⁷⁸⁴ Кальян С. Антиєврейська політика царського уряду...; Мадієвський С. Так это было / С. Мадієвський. URL: www.vestnik.com/issues/2001/0313/win/madievsky.htm.

⁷⁸⁵ Кульчицький С. В. Антисемітизм в Україні... – С. 96; Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 22.

⁷⁸⁶ Р. М. Жиди... – С. 672; Кульчицький С. В. Антисемітизм в Україні... – С. 96.

⁷⁸⁷ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 22.

дослідників убачали в смузі осілості, вірніше її українській частині, яка охоплювала 8 губерній, намагання царських урядовців спровокувати етнічний конфлікт між корінним українським населенням і прийдомим – єврейським⁷⁸⁸. Тобто мав спрацювати давньоримський принцип: «поділяй і володарюй».

Окрім межі осілості, в Російській імперії були запроваджені такі форми державного антисемітизму, як обмеження відсотковою нормою здобуття євреями середньої і вищої освіти, заборона на певні професії, публічне використання їдишу й іврити⁷⁸⁹, проживання у сільській місцевості⁷⁹⁰, обмеження у державній і військовій службі, земському і міському самоврядуванні, праві бути присяжними засідателями тощо⁷⁹¹. Ці заборони й обмеження офіційно зберігалися до початку ХХ ст.

Здійснюючи антисемітську політику, імперська правляча верхівка не приховувала негативного ставлення до єврейського населення. Так, міністр внутрішніх справ М. Ігнат'єв заявляв, що «...західний кордон відкритий для євреїв», тобто в Росії їх ніхто не затримує. Призначеному в 1880 р. обер-прокурором Святійшого синоду і членом Комітету міністрів К. Победоносцеву приписують більш цинічну заяву про те, що третина російських євреїв залишить Росію, третина – вимре, а третина – охреститься і абсолютно асимілюється⁷⁹². Думку останнього поділяв уряд Ніколая II⁷⁹³.

Не нехтували урядовці фабрикацією антисемітських справ, зокрема зі звинувачення євреїв у т. зв. «ритуальних» убивствах⁷⁹⁴. Найгучнішою серед них була «справа Бейліса», ходом якої керував міністр юстиції І. Щегловітов за особистого контролю Ніколая II. Ця справа загрожувала російському єврейству якщо не новими репресивними урядовими заходами стосовно нього, то щонайменше консервацією виняткового законодавства⁷⁹⁵. Однак у ході судового процесу, що тривав у Києві з 25 вересня до 28 жовтня 1913 р., підсудного М. Бейліса виправдав суд присяжних⁷⁹⁶, який складався з українських селян.

---

⁷⁸⁸ Див.: Драгоманов М. Евреи и поляки въ Юго-Западном крае // Политические сочинения. Т. 1 : Центр и окраины / М. П. Драгоманов... – С. 225–227; Лисьяк-Рудницький І. Історичні есе : у 2 т. Т. 1... – С. 118, 377, 393–394; Шестопал М. Євреї на Україні... – С. 76.

⁷⁸⁹ Кульчицький С. В. Антисемітизм в Україні... – С. 96.

⁷⁹⁰ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 24.

⁷⁹¹ Р. М. Жиди... – С. 672; Кальян С. Антиєврейська політика царського уряду... – С. 559.

⁷⁹² Очерки по истории еврейского народа... – С. 559.

⁷⁹³ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 23.

⁷⁹⁴ Мадиевский С. Так это было...

⁷⁹⁵ Гаухман М. В. Російська національна політика щодо єврейського питання в Правобережній Україні... – С. 171.

⁷⁹⁶ Р. М. Жиди... – С. 672; Гаухман М. В. Російська національна політика щодо єврейського питання в Правобережній Україні... – С. 172.

Найганебнішим виявом державного антисемітизму в Російській імперії стали погроми*. Це російське слово увійшло в інші мови світу для позначення масового насильства проти євреїв⁷⁹⁷. Погроми були спричинені двома головними чинниками: шовіністичною пропагандою російських реакційних кіл, особливо створених на початку ХХ ст. Союзу російського народу і Союзу двоголового орла, та явним потуранням з боку урядових кіл і поліції⁷⁹⁸.

Перші єврейські погроми у 1821, 1859 і 1871 р. в Одесі та в 1862 р. в Аккермані були спричинені неприязню до євреїв місцевого населення, передусім грецького. Однак якщо вони мали локальний характер, то наступні поширювалися на значну територію. Зокрема, велика погромна хвиля прокотилася після вбивства в квітні 1881 р. імператора Александра II. Охопивши в Україні тою чи іншою мірою всі губернії смуги осілості⁷⁹⁹ – близько п'ятдесяти міст і містечок та сотні сіл⁸⁰⁰, вона тривала з перервами в окремих місцевостях до 1884 р.⁸⁰¹ Дії уряду в цій ситуації були неоднозначними: з одного боку, він вдався до низки заходів для припинення погромів, а з іншого – перекинув відповідальність за них на євреїв, визнавши їх наслідком «єврейської експлуатації»⁸⁰² корінного населення.

Проаналізувавши специфіку єврейських погромів у Російській імперії, В. Іванис дійшов висновку, що вони відбувалися періодично і за певним шаблоном. Переважно погроми або організувала діюча влада, або вона їм не перешкоджала. Традиційно придумували якийсь «бойовий, погромницький клич». Потім проводили активну агітацію, тривалість якої залежала від обставин. Далі відбувалася патріотична маніфестація, що розпочиналася молебнем. Серед маніфестантів переважала декласована міська біднота, до якої долучалися кримінальні злочинці. Маніфестацію проводили від імені однієї з патріотичних організацій, як наприклад Союз російського народу, Союз Архангела Михаїла, Союз двоголового орла тощо. Маніфестанти, як

---

* Дослідники А. Коновал та В. Огірчук визначають погром, як «стихийний вияв соціальної, національної, расової, релігійної нетерпимості; насильництво, пряму фізичну розправу з інакодумцями, іновірцями, особами іншої етнічної належності, здебільшого по відношенню до беззахисного населення... На відміну від геноциду, що носить масовий, системний характер, який проводиться з широким залученням державних структур, погроми мають відносно локальний характер, нижчий ступінь організації, більш відчутний вплив стихійного елемента» [Коновал А. Погром / А. Коновал, В. Огірчук // Мала енциклопедія етнодержавознавства... – С. 779–780].

⁷⁹⁷ Гаухман М. В. Російська національна політика щодо єврейського питання в Правобережній Україні... – С. 167.

⁷⁹⁸ Р. М. Жиди... – С. 672.

⁷⁹⁹ Д. П. Погроми в Росії... – С. 611, 612–614; Брик О. Українсько-єврейські взаємовідносини... – С. 99.

⁸⁰⁰ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 24.

⁸⁰¹ Западные окраины Российской империи... – С. 330.

⁸⁰² Франкель Дж. Российская империя... – С. 507; Д. П. Погромы в Росии... – С. 613–616.

правило, несли ікони, хоругви, портрети царя, цариці, інших представників царського дому. Керував маніфестацією переодягнений поліцай чи жандарм. Після молебню виголошували промову про «інородчеське засилля й загрозу православним людям». Далі з ініціативи «вождя» маніфестації били вітрини в єврейській крамниці та грабували її. Євреїв, що траплялися при цьому, лупцювали, а інколи й убивали. Поліція у такий момент зникала або вдавала, що нічого не помічає. Її головне завдання полягало в тому, щоб маніфестація не набула політичного характеру. Таким чином, розбивали одну за одною єврейські крамниці, а потім переходили і до приватних єврейських помешкань. Розбій тривав від години до декількох днів. Розграбовували і нищили мастки, як правило, бідніших верств єврейства.

Селянство участі в погромах не брало*. Проте різні агенти, інколи скеровані владою, намовляли селян їхати до містечка чи міста возами й поживитися викинутим «невідомо чийм» майном.

Коли влада вважала, що євреї «вже досить провчені», погром припиняли й заводили «порядок». Винних в організації погромів влада майже ніколи «не знаходила»⁸⁰³. Оскільки погроми переважно відбувалися в українських містах чи містечках, вони негативно впливали на імідж українства.

Чергова хвиля погромів євреїв відбулася в 1903–1906 рр. на всій території їхнього поселення. Вона вирізнялася обширністю, організованістю і кількістю жертв⁸⁰⁴. Найкривавішими були погроми в Житомирі (23–26 квітня 1905 р.), Києві (18–20 жовтня 1905 р.), Одесі⁸⁰⁵. Загалом у Правобережній Україні відбулося 87 погромів, жертвами яких стала 251 особа. Найбільша кількість погромів була на Чернігівщині (251 погром із 76 жертвами), а найбільше жертв погромів – у Бессарабії (942 жертви від 71 погрому).

Офіційною причиною погромів у 1903–1906 рр. було названо революційність* єврейства. У листі до матері від 25 жовтня 1905 р. Ніколай II

---

* Той факт, що українські селяни не брали участі в погромах євреїв, підтверджує також А. Марголін [*Марголин А.* Україна и политика Антанты... – С. 12].

⁸⁰³ Іванис В. Симон Петлора – Президент України... – С. 136.

⁸⁰⁴ Д. П. Погромы в России... – С. 618.

⁸⁰⁵ Гаухман М. В. Російська національна політика щодо єврейського питання... – С. 167; Западные окраины Российской империи... – С. 333.

* Для об'єктивності слід зазначити, що той факт, що «...євреї доставляли особливо високий відсоток (порівняно з загальною чисельністю єврейського населення) вождів революційного руху», визнавав В. Ленін [*Ленин В. И.* Доклад о революции 1905 года // Полное собрание сочинений. – [5 изд.]. Т. 30 : Июль 1916 – февраль 1917 / В. И. Ленин. – Москва : Изд-во полит. л-ры, 1973. – С. 324]. Тобто склалося якесь зачароване коло: зростання єврейської революційності вело до поширення погромного руху, а збільшення погромів – до зростання чисельності євреїв-революціонерів. За підрахунками Е. Хаберера, чисельність єврейства, яке брало участь у народницькому русі в 1870–1880-х рр., зростала кожні 4–5 років на 5%. Лише в 1871–1873 рр. частка євреїв, залучених до дізнання в політичних справах, становила від 4 до 5%, що відповідало їх пропорції в населенні країни. До кінця 1880-х рр. євреї становили від 35

писав: «...народ обурився нахабністю і зухвалістю революціонерів і соціалістів, а оскільки 9/10 із них жиди, то вся злість впала на них – звідси єврейські погроми»⁸⁰⁶. Міністр внутрішніх справ В. Плеве, який був одним з організаторів погромів, вважав необхідним «...потопити російську революцію в єврейській крові», провчити їх за те, що «...в революційному русі вони йдуть попереду»⁸⁰⁷. Разом із тим, голова уряду С. Вітте вважав, що В. Плеве не був вороже налаштований проти євреїв. Однак він розумів, що антиєврейська політика подобалася великому князю Сергію Александровичу і його величності⁸⁰⁸, а тому докладав зусиль для її реалізації.

Загалом слушною є думка дослідників про те, що урядові кола свідомо підтримували антисемітські настрої серед широких мас, у т. ч. інспіруючи для компрометації єврейства різні публікації чи процеси, щоб відвернути увагу від несправедливостей соціально-економічного і політичного становища⁸⁰⁹. Це підтверджує також той факт, що Союз російського народу щорічно за проведення антиєврейських заходів отримував 2500 тис. руб. у вигляді державних субсидій. Йому було надано право апеляції з приводу звільнення будь-якого свого члена, арештованого за участь у погромах. Окрім того, ця організація мала повну довіру царя Ніколая II, котрий вважав її блискучим прикладом справедливості й порядку та зі задоволенням носив союзівський значок на лацкані військового сюртука⁸¹⁰. У суспільстві відповідно активно насаджувався погляд на єврейство як на неминуче зло, з яким треба боротися⁸¹¹. «Бий жидів – рятуй Росію»⁸¹² – таким було гасло російських шовіністів.

Суспільство ставилося до антисемітських погромів по-різному. Зокрема, певним барометром громадських настроїв були періодичні друківані видання Російської імперії. Серед тих, хто вітав чи виправдовував погроми, виділялися консервативна, слов'янофільська і частина легальної народницької преси⁸¹³.

Українське населення, як правило, не лише засуджувало антилюдські вияви юдофобії, а й намагалося з ними боротися. Зокрема, підтвердженням

до 40% учасників революційного руху. За 20 років євреї стали, на думку Хаберера, «критичною масою в російському революційному русі». Перелом настав на початку 1880-х рр. Щоправда, чисельність революціонерів того часу була незначною в абсолютних цифрах: одночасно в усій імперії навряд чи діяло кілька сотень осіб, яких можна б віднести до активних революціонерів, і реальної загрози режиму вони не являли [Западные окраины Российской империи... – С. 329].

⁸⁰⁶ Шульгин В. «Что нам в них не нравится...». – С. 370; Прилож. 7.

⁸⁰⁷ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 25.

⁸⁰⁸ Миндлин А. Плеве и евреи...

⁸⁰⁹ Р. М. Жида... – С. 672.

⁸¹⁰ Кон Н. Благословенне на геноцид. Миф о всемирном заговоре евреев...

⁸¹¹ Рафальський О. О. Національні меншини України... – С. 76.

⁸¹² Кон Н. Благословенне на геноцид... – С. 91.

⁸¹³ Западные окраины Российской империи... – С. 330.

цього була згадана справа Бейліса; гідно поводитися представники українства також під час чергової погромної хвилі на початку ХХ ст. Наприклад, одним із небагатьох міст на Полтавщині, де вдалося уникнути погромів, були Лубни. Значною мірою це забезпечила Лубенська міська дума на чолі з головою Г. Взятковим, завчасу створивши Комітет оборони, котрий вжив необхідних заходів для захисту єврейства, зокрема організував відповідні загони, встановив чергування тощо. Серед ініціаторів його створення були також відомі українські громадські діячі брати Шемети та А. Лівіцький. Саме їх разом із Г. Взятковим було засуджено до різних покарань за «...лідготовку до повалення існуючого ладу»⁸¹⁴. Так, у прагненні захистити єврейське населення влада вбачала ознаки злочину. Лише касаційний суд виправдав цих діячів.

Проти єврейських погромів виступали також такі визначні українські письменники, учені, громадські діячі, як В. Винниченко, М. Грушевський, В. Короленко, М. Коцюбинський, Л. Українка, І. Франко та ін.⁸¹⁵ Вони рішуче засудили політику антисемітизму, виступили проти пригнічення євреїв та інших поневолених народів.

Шок від погромів, переслідування, приниження людської гідності змусили єврейське населення вдатися до еміграції. У 1881–1914 рр. Російську імперію покинули 1 980 тис. євреїв, із них 1 557 тис. (78,6%) емігрували до США. Лише деякі виїжджали в Палестину (т. зв. «Алія» – сходження); іншими напрямками еміграції стали Аргентина, європейські країни, Південна Африка. Масовий виїзд єврейства позитивно сприймався царатом, котрий вбачив у ньому вирішення єврейського питання. Євреям-емігрантам було заборонено повертатися назад⁸¹⁶.

Порівняно кращим, ніж у Російській імперії, але доволі специфічним і суперечливим було становище євреїв Галичини і Буковини. Так, будучи рівноправними австрійськими громадянами, вони не мали обмежень ні щодо місця проживання, ні щодо праці, освіти чи віросповідання⁸¹⁷. Однак були позбавлені права національної спільноти: Конституція 1867 р. визнавала їх як окрему релігійну спільноту, але не як народність. Політичних прав євреї як етнос взагалі не мали, хоча й були частиною міщанського стану, відособленого релігією та суспільним становищем⁸¹⁸.

⁸¹⁴ *Марголін А.* Україна и политика Антанты... – С. 25–26.

⁸¹⁵ *Рафальський О. О.* Національні меншини України у ХХ столітті столітті : історіограф. нарис... – С. 74–75.

⁸¹⁶ *Западные окраины Российской империи...* – С. 331; *Франкель Дж.* Российская империя... – С. 507.

⁸¹⁷ *Рафальський О. О.* Національні меншини України у ХХ столітті столітті : історіограф. нарис... – С. 76.

⁸¹⁸ *Монолатій І.* Австрійська Буковина: особливості національних, професійних та мовних поділів...

Така ситуація давала змогу сильнішій у політико-економічному відношенні польській верхівці використовувати єврейство або, як зазначав єврейський діяч В. Жаботинський, «...утилізувати його для чорної, брудної праці»⁸¹⁹. Водночас поляки, користуючись відсутністю в євреїв національних прав, фальшували перепис і «зарахували» до польської народності все єврейство краю⁸²⁰. Завдяки таким маніпуляціям істотно зростала частка поляків серед населення Галичини.

Національною меншиною, становище якої на українських землях двох імперій істотно дисонувало, були німці. Зокрема, попри їхню нечисленність у Галичині і на Буковині, вони були привілейованими і політично впливовими як частина державної нації. Особливо це було характерним для Буковини, де німецька мова домінувала в урядових установах, у суспільному житті⁸²¹. У Галичині німецька спільнота, хоча й відігравала вагомий роль у політичному, економічному й культурному житті, однак після австро-польського компромісу 1867 р. відійшла на другий план, поступившись полякам.

Свідченням втрати домінуючої ролі німецької меншини в Галичині є листи і скарги, надіслані орендаторами-колоністами до м. Берліна. Так, наприклад, у 1916 р. з м. Стропятин Жовківського пов. німецький орендатор Ф. Бехтлофер адресував листа в магістрат Берліна, де обвинувачував австрійську владу в надто гуманному ставленні до корінного населення Галичини і нехтуванні потребами німців. «Німецькі колоністи найбільш вірні громадяни, які живуть в Австрії, а почувуються пасинками»⁸²², – йшлося у скарзі, яка віддзеркалювала думки багатьох колоністів.

У Російській імперії ставлення владних структур до вихідців із німецьких земель на перших порах було лояльним, оскільки з їхньою допомогою сподівалися, якщо не витіснити, то обмежити економічний і політичний впливи польського елемента в Правобережній Україні⁸²³. Одразу після переселення німцям були надані широкі права для самоврядування, результатом чого стало утворення практично автономних колоністських округів, які дослідники назвали «державою в державі». Обмеження адміністративного втручання в життя німецьких колоністів дало їм змогу повною мірою реалізовувати звичні для них життєві практики та влаштовувати побут за традиційними моделями. Держава на першому етапі

⁸¹⁹ Жаботинський В. Non multum, sed multa... – С. 40.

⁸²⁰ Жаботинський В. Non multum, sed multa... – С. 42.

⁸²¹ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 49.

⁸²² Савчук В. Документи держархіву Львівської області про діяльність німецьких колоній в Галичині в кінці ХVІІІ – на поч. ХХ ст. / В. Савчук // Німецькі поселенці в Україні... – С. 90.

⁸²³ Полицук Ю. М. Національні меншини Правобережної України... – С. 125; Костюк М. П. Німецькі колонії на Волині... – С. 226.

колонізації була зацікавлена в певному відмежуванні німецькомовних поселенців від їхнього оточення, оскільки вважала, що тільки таким чином колоністи зможуть зберегти якості «показових господарів»⁸²⁴. Однак подальший розвиток подій вніс певні корективи у взаємовідносини між колоністами і владою.

Окремішність німецьких колоній та слабе поширення їхнього господарського досвіду серед місцевого населення, різке зростання кількості колоністів у прикордонних південно-західних губерніях упродовж 1860–1870-х рр. та погіршення відносин із Німеччиною наприкінці XIX ст. почали турбувати царя⁸²⁵. Тому він вжив певних заходів, спрямованих на поглиблення інтеграції німців у суспільство Російської імперії. Насамперед було прийнято пакет законодавчих актів, які посилювали контроль за внутрішнім життям колоністів і їхню русифікацію: в 1874 р. скасували пільгу з військової повинності; в 1887 р. німецькі школи перевели у підпорядкування Міністерства народної освіти і запровадили в них обов'язкове навчання російською мовою; в 1888 р. скасували самоврядування колоній; у 1895 р. заборонили придбання у власність і володіння нерухомістю за межами міських поселень⁸²⁶.

Такі заходи російської влади дали змогу не лише ліквідувати пільговий соціально-правовий і майновий статус колоністів⁸²⁷, а й посилити асиміляційні впливи на німецьке суспільство⁸²⁸, уповільнити темпи колонізації, що спровокувало конфлікти з місцевою владою і зумовило початок еміграційних процесів⁸²⁹. Зокрема, в 1890–1894 рр. лише до країн Латинської Америки з Волині емігрувало 30 тис. колоністів. Німці також масово виїздили до Німеччини, США, Канади, Бразилії, Аргентини, в різні регіони імперії: Сибір, Далекий Схід, Поволжя⁸³⁰ тощо.

Із приєднанням до Росії істотно змінилося становище кримських татар. Незважаючи на те, що вони були державоутворюючою нацією Кримського ханства, на них також поширився статус «інородців»⁸³¹. Тактика царату щодо колонізації краю базувалася, зокрема, на пропозиціях, які російський

⁸²⁴ Лях К. С. Німецькомовні колоністи Півдня України в мультинаціональному оточенні: проблема взаємодії культур (XIX – початок XX ст.) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.01 / К. С. Лях. – Донецьк, 2005. – 19 с. URL: <http://www.ucrainica.com.ua/downloads/?pub=859>.

⁸²⁵ Суліменко О. Г. Німці Волині...; Лях К. С. Німецькомовні колоністи Півдня України...

⁸²⁶ Костюк М. Из истории польско-немецких взаимосвязей... – С. 142.

⁸²⁷ Костюк М. П. Німецькі колонії на Волині... – С. 238.

⁸²⁸ Лях К. С. Німецькомовні колоністи Півдня України...

⁸²⁹ Костюк М. Из истории польско-немецких взаимосвязей... – С. 142.

⁸³⁰ Суліменко О. Г. Німці Волині...

⁸³¹ Рафальський О. О. Національні меншини України у XX столітті столітті : історіограф. нарис... – С. 64.

дипломат Бакунін відобразив у «Розміркуваннях російського патріота про колишні з татарами справи і війни і способи їхнього припинення назавжди» («Рассуждения российского патриота о бывших с татарами делах и войнах и способах служащих к прекращению оных навсегда»; 1777 р.). У цих записках він пропонував заселити кримські землі українцями, а на їхні обжиті місця поселити росіяні із центральних районів Росії. Це, на думку автора, з одного боку, ослабило б волелюбну, непокірну Україну, а з іншого – дало б змогу виселити з Криму татар⁸³².

Прагнучи витіснити татарське населення з його землі, царський уряд здійснював широку програму боротьби з ісламом, руйнування мечетей, закриття національних шкіл, нищення старовинних рукописів, пам'яток культури, зміни етнічного складу мешканців Криму, збільшуючи відповідно на цій території російську присутність і заохочуючи переселення німців⁸³³ та представників інших народів.

Окремої законодавчої регламентації політико-правового становища в Російській імперії інших етнічних груп, насамперед чехів, греків, болгарів, білорусів, циган тощо, не було, оскільки участь цих меншин у політичному житті, виборчій діяльності, самоврядуванні була незначною⁸³⁴. Однак політика русифікації їх не минула.

На українських землях, що належали до Австро-Угорщини, з-поміж інших, не згаданих національних меншин, незважаючи на формальну рівність народів, доволі впливовими були угорці й румуни. Зокрема, цісарська влада підтримувала угорське населення, особливо в Закарпатті, створюючи йому привілеї у господарському і культурному житті⁸³⁵. За суттю панівне становище угорської меншини в політико-правовому відношенні було зумовлене належністю Закарпаття в межах дуалістичної імперії Угорщини.

Певні переваги мали також румуни, політико-правове становище яких, особливо на Буковині, було подібним до угорців. Домінування румунського етносу було зумовлено його соціальною структурою в краї – переважанням серед економічно сильніших верств міських жителів, а також зв'язками з владними структурами імперії⁸³⁶.

Значно змінилося становище багатьох національних меншин із початком Першої світової війни. Прагнучи перекласти вину за воєнні невдачі, урядові чиновники обох імперій посилено шукали «крайніх». Наприклад, якщо галицьких українців спершу мордували, відступаючи, австрійські й мадярські

⁸³² Міронова І. С. Національні меншини України... – С. 178.

⁸³³ Рафальський О. О. Національні меншини України... – С. 64.

⁸³⁴ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 28.

⁸³⁵ Рафальський О. О. Національні меншини України... – С. 77.

⁸³⁶ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 48.

вояки, повіривши польській адміністрації краю, що причиною поразки стала «зрада українців», котрі нібито таємно симпатизували й допомагали росіянам, то з приходом російської армії над ними збиткувалися за «мазепинство»⁸³⁷. Наслідки таких дій для населення були жахливими.

Одними з меншин, представники яких, як і українці, найбільше відчували на собі тягар війни, були євреї. Початок бойових дій призвів до припинення масової еміграції євреїв із Російської імперії на Захід, спричинив нову хвилю антиєврейських гонінь⁸³⁸ та посилення антисемітизму. Мобілізаційні заходи інколи супроводжувалися єврейськими погромами. Подекуди були зафіксовані випадки нападів на євреїв-торговців⁸³⁹. У серпні 1914 р. поштові установи отримали розпорядження знищувати всі листи, що містили хоча б слово на їдиші чи івриті⁸⁴⁰. Поширювалися чутки, що євреї переправляють німцям золото та подають сигнали ворогові, підпалюючи для цього навіть власні будинки. Департамент поліції розіслав циркуляри, в яких стверджував, що євреї приховують дрібну монету для підриву довіри до російського рубля. Ці та інші вигадки використовувались як привід для виселення євреїв із районів, наближених до бойових дій⁸⁴¹. За ініціативою військових властей, близько 500–600 тис.* євреїв було вигнано з прифронтових губерній і або кинуте напризволяще, або відправлено на поселення у внутрішні губернії Росії⁸⁴². Це змусило уряд 4 серпня 1915 р. фактично ліквідувати смугу осілості. Депортації супроводжувалися насильством, підозри євреїв у співчутті до супротивника і в шпигунстві приводили до швидкоплинних військово-польових судів, вироки яких були відомими⁸⁴³. Влітку того самого року сотні євреїв Полтави, Катеринослава та інших місцевостей були як заручники кинуті до в'язниць⁸⁴⁴, заразом влада заборонила видавати будь-які газети чи журнали на їдиші або івриті.

Водночас на західноукраїнських землях мирне єврейське населення в перші дні війни опинилося в зоні бойових дій. Ще до їхнього початку

⁸³⁷ Див.: Лазарович М. Легіон Українських січових стрільців: формування, ідея, боротьба / М. В. Лазарович. – Тернопіль : Джура, 2005. – С. 95–99.

⁸³⁸ Лазарович Н. В. Политико-правовое положение национальных меньшинств Украины... – С. 152.

⁸³⁹ Турченко Г. Ф. Особливості етносоціальних змін у південноукраїнському регіоні... – С. 136.

⁸⁴⁰ Украина. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...

⁸⁴¹ Найман О. Єврейські партії та об'єднання у політичних процесах в Україні...

* За іншими даними, було депортовано близько 250 тис. осіб, близько 350 тис. втекло у внутрішні райони, рятуючись від німецьких військ, які наступали [Западные окраины Российской империи... – С. 290].

⁸⁴² Лазарович Н. В. Политико-правовое положение национальных меньшинств... – С. 152; Франкель Дж. Российская империя... – С. 510.

⁸⁴³ Западные окраины Российской империи... – С. 290; Мадиевский С. Так это было...

⁸⁴⁴ Украина. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...

австрійська влада вміло використовувала настрої місцевого єврейства і, не шкодуючи коштів і засобів для антиросійської пропаганди, висвітлювала безправне становище підросійських євреїв. Тому війну з Росією єврейська інтелігенція Австро-Угорщини сприймала як боротьбу цивілізованої країни з «азійським деспотизмом», «країною погромів». Зокрема, у відозві Єврейської національної партії Буковини, яку поширювали восени 1914 р. в Галичині, зазначалося: «...ненависні москалі оголосили нашій дорогій вітчизні війну. Ми, австрійські євреї, які користуються під скіпетром великодушного і справедливого цісаря усіма громадянськими політичними правами та свободою, натхненно вирушаємо на війну з метою боронити нашу дорогу вітчизну... В цій боротьбі й ми, євреї, боремося за плоди тисячолітньої культурної праці, в якій наші батьки на Заході та Півдні Європи старанно брали участь, і ми, євреї, боремося з азійським деспотизмом, поневоленням народів...»⁸⁴⁵.

У серпні – листопаді 1914 р. російська армія зайняла майже всю Східну Галичину і Північну Буковину. Близько 400 тис. євреїв утекли у внутрішні райони Австро-Угорщини, решта зазнали знущань, грабежів, а нерідко й убивств. Було сплюндровано, пограбовано та знищено сотні синагог і єврейських молитовних будівель⁸⁴⁶. У низці міст і містечок влаштовано криваві погроми; шлях російських військ у бік Пруссії та Австрії і назад перетворився в арену насильств над єврейським населенням⁸⁴⁷. Згідно з розпорядженням верховного головнокомандувача російської армії великого князя Ніколая Ніколаєвича, «...найзаможніших і тих, хто посідає суспільні чи інші посади, євреїв» брали в заручники й утримували «під вартою як злочинців». Вони мали стати «...відповідальними за всі насильства над цивільним населенням за намовою євреїв»⁸⁴⁸ після повернення австрійської влади.

Звинувачуючи євреїв у шпигунстві на користь ворога, скуповуванні хліба, спекуляції продуктами першої необхідності та інших ворожих діях, російські окупаційні власті забороняли їм в'їжджати та виїжджати з Галичини і вільно пересуватися в межах усієї території. На початку 1915 р. розпочалося масове виселення єврейського населення з краю, якому підлягали всі юдеї, що проживали в містах і містечках регіону. Документи свідчать, що євреям-виселенцям не надавали ні грошей на переселення, ні транспорту, і часто їх

⁸⁴⁵ *Монолатій І.* Галицькі євреї в австрійський період...

⁸⁴⁶ *Речистер Б.* К истории антисемитизма...; *Монолатій І.* Галицькі євреї в австрійський період...

⁸⁴⁷ *Яшунський І.* Российское еврейство и мировая война / И. Яшунский ; предисл. и публ. В. Кельнера ; послесл. Г. Абрамовича. – Москва, 1999. URL: <http://www.jewish-heritage.org/kelner.htm#k1>.

⁸⁴⁸ *Монолатій І.* Галицькі євреї в австрійський період...; *Речистер Б.* К истории антисемитизма...

змушували йти пішки з одного населеного пункту в інший⁸⁴⁹. Так само окупанти поставилися й до місцевих українців.

Неоднозначним ставлення до євреїв у період війни було в Австро-Угорщині. Особливо це стосувалося другої частини дуалістичної імперії. Зокрема, неприхильно прийняла єврейських біженців із Галичини угорська адміністрація Закарпаття. Значна кількість євреїв-утікачів спричинила певне занепокоєння і спонукала її представників до дій, спрямованих на повернення біженців до їхніх домівок. Так, лише протягом березня 1915 р. поліційний капітан Ужгорода неодноразово отримував розпорядження піджулана Ужанської жупи щодо необхідності забезпечити збір, реєстрацію та термінове виселення «цих небезпечних чужинців», яке наказано було проводити з «неухильною суворістю». Небажаність масового перебування галицьких євреїв-біженців на Закарпатті місцеві представники угорської влади мотивували їхньою спекуляційною діяльністю, надмірним релігійним фанатизмом і розголошенням таємних відомостей⁸⁵⁰.

Істотно погіршилося в період війни також становище німецьких поселенців підросійської України, шовіністична кампанія проти яких за підтримки правлячих кіл розгорнулася значно раніше. З початком війни було активізовано заміну осіб німецького походження, котрі перебували на головних посадах державних установ, армії та флоту. Суворих дискримінаційних заходів зазнала німецька мова. Спеціальним розпорядженням нею заборонялося викладати в навчальних закладах, видавати пресу, проводити богослужіння. У деяких губерніях півдня України німецьким колоністам офіційно заборонили розмовляти рідною мовою в державних установах*. На російський лад було перейменовано всі німецькі колонії⁸⁵¹. Громадські зібрання німців, які нараховували більше трьох осіб⁸⁵², оголошували нелегальними.

Уряд видав низку законів, згідно з якими до колоністів, залежно від підданства, відношення до військової служби і віку, вживали різних репресивних заходів – висилання, примусові роботи, полон тощо⁸⁵³. У 1915 р. у Київському військовому окрузі з німецьких колоній почали брати заручників у пропорції 1:1000. Це був безпрецедентний випадок, коли держава так чинила

⁸⁴⁹ *Монолатій І.* Галицькі євреї в австрійський період...; *Речистер Б.* К истории антисемитизма...

⁸⁵⁰ Закарпаття в етнополітичному вимірі / гол. ред. Ю. Левенець. – К.: ІПЕНД ім. І. Ф. Кураса НАНУ України, 2008. – С. 196–197.

* В. Майснер зазначив, що німецькою мовою заборонялося розмовляти навіть у громадських місцях [*Майснер В.* Исторический путь немцев в Украине... – С. 86].

⁸⁵¹ *Турченко Г. Ф.* Особливості етносоціальних змін у південноукраїнському регіоні... – С. 136.

⁸⁵² *Майснер В.* Исторический путь немцев в Украине... – С. 86.

⁸⁵³ *Костюк М.* Из истории воляньско-немецких взаимосвязей... – С. 143.

з власними громадянами⁸⁵⁴. З середини 1915 р. розпочалося переселення німців із Правобережної України до Середньої Азії та Південно-Східної Росії. У цей період із Волинської губ. було виселено 70 тис. осіб, Київської – 10 тис., Подільської і північної частини Бессарабської – 20 тис. До лютого 1916 р. з Чернігова мало бути виселено 11,5 тис. осіб⁸⁵⁵. Евакуацію проводили влітку, напередодні збору врожаю, дуже швидкими темпами. Доводилося залишати напризволяще нажиті маєтки і придбане майно. Як правило, їх роздавали місцевим мешканцям. Багато колоністів у цей період втратили всі матеріальні статки, залишившись без даху над головою та засобів існування⁸⁵⁶. Виселенців транспортували як арештантів у супроводі конвою⁸⁵⁷. Загалом під час війни понад 200 тис. німців як «неблагонадійних»⁸⁵⁸ було депортовано вглиб країни армійською владою або цивільною адміністрацією за наполяганням військових.

Залишалися лише ті, хто опинився на окупованій території, або ті сім'ї, з яких хтось служив або воював у російській армії. Чимало з них після окупації в 1915–1916 рр. частини Правобережної України німецькими та австро-угорськими військами емігрували до Німеччини, інших країн Західної Європи та Америки. Лише з Волині до кінця 1918 р. виїхало 17 тис. німців. Причинами цього були: втрата власного майна, агітація німецьких урядових чиновників за повернення на батьківщину, побоювання можливих репресій з боку російської влади⁸⁵⁹. Продовженням депортаційних заходів російської влади став указ від 2 лютого 1917 р. про переселення всіх німців углиб Росії⁸⁶⁰. Однак його реалізації перешкодила Лютнева революція.

Значним ударом для німецькомовного населення стали Закони про ліквідацію землеволодіння та землекористування від 2 лютого і 13 грудня 1915 р. Ці юридичні акти передбачали експропріацію нерухомого майна всіх німців, що проживали в 150-кілометровій смузі східніше західного кордону Російської імперії і біля Чорного моря, та насильне їхнє виселення з цієї зони⁸⁶¹. Наступним кроком стало прийняття в червні 1916 р. Положення про Особливий комітет із боротьби з німецьким засиллям. Основною метою діяльності Особливого комітету, як зазначалося в положенні, було

⁸⁵⁴ Устименко В. М. Етнонаціональна політика як фактор державотворення... – С. 20.

⁸⁵⁵ Устименко В. М. Етнонаціональна політика як фактор державотворення... – С. 21.

⁸⁵⁶ Костюк М. Из истории волинско-немецких взаимосвязей... – С. 143.

⁸⁵⁷ Устименко В. М. Етнонаціональна політика як фактор державотворення... – С. 21.

⁸⁵⁸ Западные окраины Российской империи... – С. 410.

⁸⁵⁹ Костюк М. Из истории волинско-немецких взаимосвязей... – С. 143–144.

⁸⁶⁰ Сабадашов В. Немецкие колонисты на Николаевщине / В. Сабадашов // Німецькі поселенці в Україні... – С. 169.

⁸⁶¹ Майснер В. Исторический путь немцев в Украине... – С. 86; Западные окраины Российской империи... – С. 412.

«...звільнення країни від німецького впливу в усіх сферах народного життя Держави Російської»⁸⁶². Перелічені антинімецькі заходи, які Ніколай II, проте, назвав необхідною і доброю справою⁸⁶³, відбувалися, незважаючи на те, що понад 150 тис. німців* із сімей колоністів⁸⁶⁴ перебували в лавах російської армії.

Внаслідок воєнних дій було перервано звичний уклад громадського, економічного та культурного життя галицьких німців. Значна кількість німецьких колоній краю потерпіла від збройних сутичок воюючих сторін, стихійних бід та руйнування. Тому частина колоністів переїхала до Верхньої Австрії, Нижнього Штайрмарку та у передгір'я Карпат у пошуках кращого застосування професійних кваліфікацій, захисту сімей від фізичного знищення та матеріального зuboжіння⁸⁶⁵.

Вагомим фактором Першої світової війни стало «польське питання». В перші дні воєнних дій австро-угорське та німецьке командування оприлюднило заклик до поляків взяти участь у війні з Росією та покласти край її «азійським порядкам». У структурі австро-угорської армії було дозволено створити кілька польських підрозділів, які очолив Ю. Пілсудський⁸⁶⁶. У відповідь головнокомандувач російської армії великий князь Ніколай Николаєвіч, оминаючи питання довоєнної антипольської політики Російської імперії, видав маніфест, в якому проголошував об'єднання польських земель, «...вільних у своїй вірі, мові і самоврядуванні». Згідно з планом міністра закордонних справ Росії С. Сазонова, Західна Галичина, Сілезія і Познанщина мали з'єднатися з Царством Польським під скіпетром Романових, а Східна Галичина зі Львовом – увійти до Російської імперії як російська земля. Водночас польські активісти за згодою влади почали створювати громадські комітети, які мали стати зародком самоврядування. На противагу польським легіонам Пілсудського було організовано добровольчий легіон у м. Пулави⁸⁶⁷ на південному сході Польщі.

У листопаді 1916 р. Австро-Угорщина та Німеччина виступили з маніфестом до поляків, обіцяючи в майбутньому утворення на підросійських землях Польщі й України Польського королівства як «самостійної» держави зі спадковою монархією, конституційним ладом та армією. Через 10 днів уряд

⁸⁶² Устименко В. М. Етнонаціональна політика як фактор державотворення... – С. 20.

⁸⁶³ Сабалдашов В. Німецькі колоністи на Николаєвщині... – С. 169.

* В. Майснер подає, що в царській армії служило близько 300 тис. німців [Майснер В. Исторический путь немцев в Украине... – С. 86].

⁸⁶⁴ Дмитренко О. Політика царського уряду і радянської влади щодо німецької національної меншини... – С. 258; Сабалдашов В. Німецькі колоністи на Николаєвщині... – С. 169.

⁸⁶⁵ Монолатій І. С. Соціально-економічне становище та культурний розвиток німців... – С. 14.

⁸⁶⁶ Калакура О. Я. Поляки в етнополітичних процесах... – С. 110.

⁸⁶⁷ Западные окраины Российской империи... – С. 413.

Росії визнав цей маніфест недійсним, але пообіцяв полякам автономію у складі імперії. У січні 1917 р. у Варшаві було створено Тимчасову державну раду, на яку покладалося формування збройних сил Польського королівства, що мали виступити на його захист⁸⁶⁸. Схожими були дії Тимчасового Уряду, котрий у відозві від 17 березня 1917 р. визнав «...за братським польським народом всю повноту права власною волею визначати долю свою», а також створення незалежної Польської держави, що стане «...надійною запорукою міцного миру у майбутній оновленій Європі». Уряд також санкціонував створення польських національних військових підрозділів (легіонів) у складі російської армії⁸⁶⁹, формування яких розгорнулося в Україні.

Отже, прагнучи до збереження цілісності монархій, уряди і Російської, і Австро-Угорської імперій базували власну етнополітику на обмеженні політичних прав національних меншин. Однак, якщо російський царат застосовував обмежувально-заборонне законодавство, що супроводжувалося насиллям і репресіями, то влада Австро-Угорщини проголошувала рівноправність усіх народів держави, виходячи при цьому її сутність надмірною декларативністю. Різною була також мовна політика урядів. У Росії повністю уніфікували цю сферу, здійснюючи насильну русифікацію іншомовних окраїн. В Австро-Угорській імперії офіційною мовою місцевих виконавчих органів визначали одну з крайових мов: в Галичині – польську, на Буковині – переважно німецьку, в Закарпатті – угорську.

Істотно загострила становище національних меншин України Перша світова війна, яка негативно вплинула на їхній економічний добробут, призвела до зростання антиімперських настроїв. У найбільш складній ситуації перебували євреї, які, як і українці, нерідко ставали своєрідною мішенню для урядів обох протидіючих імперій – Російської та Австро-Угорської. Складним було також становище німецької меншини. Однак, на відміну від українців і євреїв, німецьке населення переслідували лише в підросійській частині України. В дещо кращому становищі під час війни перебувало польське суспільство, оскільки і Петроград і Відень, прагнучи залучити поляків на свій бік, намагалися загравати з польськими елітами, пропонували їм у майбутньому різні політичні дивіденди. Загалом національні меншини України, що зазнавали утисків із боку імперських урядів, з ентузіазмом сприйняли революційні зміни, що відбулися наприкінці війни як у Російській, так і в Австро-Угорській імперіях.

⁸⁶⁸ Калакура О. Я. Поляки в етнополітичних процесах... – С. 116.

⁸⁶⁹ Верстюк В. Українська революція: пошуки міжнаціональної гармонії / В. Верстюк // Національне питання в Україні XX – початку XXI ст.: іст. нариси... – С. 114–115.

Висновки до розділу II

Дослідження етнодемографічної специфіки розвитку, соціальної структури та політико-правового статусу національних меншин напередодні визвольних змагань 1917–1921 рр. дало змогу зробити такі висновки.

По-перше, зростання поліетнічності України було зумовлене економічними, політичними, військовими, конфесійними та іншими причинами. Найчисленнішими серед національних меншин були росіяни, котрі за станом на 1916 р. становили 9,9% (близько 3,5 млн. осіб) від загальної кількості населення. Чисельність єврейського населення в Україні до 1917 р. збільшилася до 3 млн. 537 тис. осіб. У результаті питома вага обох меншин серед населення українських земель практично зрівнялася. Третьою за чисельністю групою іноетнічного населення України були поляки, кількість яких до 1914 р. зросла до 2,08 млн. (4,5%). Ще одною меншиною, чисельність якої перевищувала 1% від загальної кількості населення, була німецька. Напередодні Першої світової війни на українських землях проживало 875 тис. німців (1,9%).

Окрім кількісних показників, національні меншини України різнилися регіональним розміщенням, спричиненим історичними умовами їхнього комплектування. Так, росіяни зосередилися переважно у південному та північно-східному регіонах України, євреї і поляки – на західноукраїнських землях, у Волинській, Подільській, Київській та Херсонській губ., німці – на південно- та західноукраїнських землях, Волині і Холмщині. У містах із найчисельніших етносів найбільше були представлені євреї та росіяни. Переважна більшість польського та німецького населення мешкала в сільській місцевості.

По-друге, найчисельніші національні меншини досліджуваного періоду різнилися між собою за станом майнового рівня, основними видами виробничої зайнятості, суспільним поділом праці, освіченістю. При цьому вони істотно переважали українське населення за соціальною структурованістю. В них, як правило, суспільні групи були представлені пропорційніше (були більш «повними», за висловом М. Шаповала). Найбільшу частку підприємницького стану України, а відповідно й економічних благ контролювали представники єврейської, російської та польської меншин. Етнічна невідповідність між сільською та міською спільнотами, рівнем сільської культури і міської цивілізації сприяла тому, що рівень освіченості більшості представників національних меншин досліджуваного періоду був вищим, ніж в українців.

По-третє, етнополітика Російської і Австро-Угорської імперій була зорієнтована на збереження цілісності монархій, а тому спрямовувалася на обмеження політичних і етнічних прав національних меншин, їхню асиміляцію, попередження національно-визвольних рухів, провокування міжнаціональної ворожнечі. Особливо цинічно поведився російський царат, котрий використовував обмежувально-заборонне законодавство, що супроводжувалося насиллям і репресіями. Як наслідок, неросійські елементи зазнавали подвійного чи навіть потрійного гноблення – політичного, національного та соціального. Росіянам в Україні прищеплювали почуття зверхності, великодержавності, формували імперське мислення, агресивне ставлення до будь-яких виявів національної свідомості «іногородців». Більш демократичною була етнополітика Австро-Угорщини, котра декларувала рівноправність усіх народів держави та їхнє право на збереження і розвиток своєї національності й мови, свободу віри та сумління, незалежність реалізації громадянських і політичних прав від релігійної належності.

FOR AUTHOR USE ONLY

РОЗДІЛ III.

ДИХОТОМІЯ ДЕКЛАРУВАННЯ ТА ДЕТЕРМІНАНТ РЕАЛІЗАЦІЇ ОСНОВНИХ ПРАВ І СВОБОД

3.1. Забезпечення умов етнокультурного та політичного розвитку

Поряд із боротьбою за соціальну справедливість та відновлення національної державності одним з основних складників українських визвольних змагань 1917–1921 рр. було забезпечення умов етнокультурної самобутності та політичного розвитку національних меншин.

Задекларувавши з початком революції право українців бути господарями на своїй землі, національні провідники не могли не враховувати поліетнічного складу населення України. Так, за станом на 1914 р. із 46,01 млн. її мешканців українці становили 71%, росіяни – 11,7%, євреї – 8,2%, поляки – 4,5%, німці – 1,9%, волохи – 0,9%, греки – 0,2%, вірмени – 0,1%⁸⁷⁰, представники інших національностей – трохи більше 1%.

Відтак представники кожної з українських влад, що діяли в означеному часопросторі, усвідомлюючи обмеженість соціальної бази національного руху в містах та відносну нечисленність української інтелігенції, прагнули заручитися підтримкою іноетнічного населення в справі відродження України. Для цього вважали одним зі своїх пріоритетних завдань забезпечення прав національних меншин, що проживали в Україні. Однак шляхи досягнення визначеної мети були різними. Це, зокрема, простежується в політиці Української Центральної Ради, Другого Гетьманату, Директорії Української Народної Республіки, Західно-Української Народної Республіки / Західної Облaсті УНР.

Хронологічно першою українською владою, котра під час Національної революції 1917–1921 рр. розпочала реформування України, стала Центральна Рада. Вона виникла 4* березня 1917 р. у Києві як впливовий політично-координаційний центр, котрий, репрезентуючи інтереси українського народу, за короткий період існування – з березня 1917 р. по квітень 1918 р. – пройшов складний шлях від київської міської громадської організації до ініціатора й активного чинника відновлення новітньої української державності – парламенту України. Рада була створена групою національно свідомої

---

⁸⁷⁰ Шаповал М. Велика революція... – С. 15.

* Дати до 15 лютого 1918 р. подано за Юліанським календарем (за старим стилем), а з 1 березня 1918 р. – за Григоріанським.

інтелігенції з Товариства українських поступовців (ТУП), наукових, освітніх, кооперативних, студентських та інших організацій. Головою УЦР обрали видатного українського історика, громадсько-політичного діяча М. Грушевського. Провідну роль у ній відігравали Українська партія соціалістів-федералістів (УПСФ), Українська соціал-демократична робітничка партія (УСДРП) і Українська партія соціалістів-революціонерів (УПСР).

Провідники Центральної Ради усвідомлювали необхідність міжетнічної співпраці, оскільки від її успішної реалізації залежали не лише інтенсивність національного відродження України, а й результати новітнього державотворення. Особливо рельєфно необхідність такої співпраці виявилася на першому етапі революції, коли демократичні сили українства та національних меншин робили перші кроки у відстоюванні інтересів своїх народів. З огляду на це голова УЦР, фактично звертаючись до іноетнічного населення України, в одній зі статей, написаній навесні 1917 р., заявляв: «Ми добуємо державне право для української землі не для того, щоб панувати над національними меншостями України. Ми домагаємося для неї широкої автономії не для того, щоб тільки для себе використовувати її права. Повнота національного життя, котрої ми добиваємося для українського народу, не повинна затопляти інших народностей і обмежувати їх змагання до свободного розвитку своєї культурної і національної стихії»⁸⁷¹. Відповідаючи від імені Центральної Ради на привітання Польського виконавчого комітету, М. Грушевський 30 березня 1917 р. наголошував, що «...Українська Центральна Рада признає всі горожанські і політичні права за всіма національними меншостями, які живуть на нашій Україні, і які признають український народ господарем української землі та бажають іти з ним спільно як вільні з вільними, рівні з рівними...»⁸⁷². Разом із тим, у документі було висловлено надію, що поляки так само визнають права українців, котрі проживають у межах етнографічної Польщі.

Реалізація прав національних меншин, на думку голови УЦР, передусім мала здійснюватися шляхом прийняття їхньої мови в зносинах з урядами й органами самоврядування в тих округах, де ці народності становили певний національний мінімум, забезпечення можливості навчатися рідною мовою за наявності відповідної кількості учнів у класах, створення культурних і релігійних товариств та установ, надання їм фінансової допомоги зі скарбниці майбутньої автономної України та права її використання для задоволення потреб своїх народів тощо⁸⁷³. Із розвитком революції цей список

⁸⁷¹ Грушевський М. Вільна Україна... – С. 17–18.

⁸⁷² ЦДАВО України. Ф. 1115. Он. 1. Спр. 2. Арк. 11–12.

⁸⁷³ Грушевський М. Вільна Україна... – С. 20; Грушевський М. Хто такі українці... – С. 126.

розширювався. Водночас, розглядаючи на своєму засіданні будь-яке більш-менш важливе питання порядку денного, Центральна Рада наголошувала на необхідності порозуміння з національними меншинами та забезпечення їхніх прав. Такий підхід до врахування інтересів іноетнічного населення можна вважати унікальним.

М. Грушевський виступав проти будь-яких виявів «...українського шовінізму, виключности, не толеранції супроти інших народностей». Вони були «не симпатичні й небажані» будь-коли, але в тодішніх обставинах, «...коли так треба такту і розваги, поразуміння і солідарности для досягнення великої мети», – ксенофобські настрої взагалі були недопустимими. Тому пропозиції про визнання їх «національним злочином» і про безкомпромісну боротьбу проти них⁸⁷⁴ були більш ніж доречними.

Національне питання займало значне місце в суспільному житті – як українському, так і загальноросійському. Жодна політична партія, складаючи свою програму, не могла обминути його. Крім того, більшість партій були створені як національні, оголошуючи головною метою захист інтересів своєї нації. Проте кожна партія пропонувала власний шлях вирішення національного питання, який найбільше відповідав інтересам того класу чи соціального прошарку⁸⁷⁵, які вона представляла.

Відповідні засадничі положення були відображені в програмних документах провідних українських політичних партій демократичного спрямування⁸⁷⁶. Демонструючи єдність у головній програмній вимозі – наданні Україні національно-територіальної автономії⁸⁷⁷, вони водночас відображали серйозні наміри щодо захисту інтересів іноетнічного населення. Так, вимога ввести принцип забезпечення прав національних меншин у загальний організаційний статут автономії України, негайно розпочавши його здійснення на практиці, містилася в постанові з'їзду Товариства українських поступовців (25–26 березня 1917 р.)⁸⁷⁸, що тоді змінило назву на Союз українських автономістів-федералістів. Положення про забезпечення прав національних меншин містилися також у резолюції установчого з'їзду Української партії соціалістів-революціонерів (4–5 квітня 1917 р.)⁸⁷⁹; в

⁸⁷⁴ Грушевський М. Вільна Україна... – С. 21.

⁸⁷⁵ Бурмистрова Т. Ю. Национальный вопрос в программах и тактике политических партий в 1905–1917 гг. / Т. Ю. Бурмистрова, В. С. Гусакова. – Москва : Мысль, 1976. – С. 13.

⁸⁷⁶ Горбань Т. Етнополітика Української Центральної Ради... – С. 31.

⁸⁷⁷ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 57.

⁸⁷⁸ Інформація про з'їзд ТУП та його постанови. 25–26 березня 1917 р. // Український національно-визвольний рух... – С. 86.

⁸⁷⁹ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. I... – С. 35, 36; Резолюції установчого з'їзду УПСР. 04–05. 03. 1917 р. // Український національно-визвольний рух... – С. 132.

програмах Української хліборобсько-демократичної партії (29 червня 1917 р.)⁸⁸⁰ і Української трудової партії (не раніше вересня 1917 р.)⁸⁸¹; в резолюціях конференції та Четвертого з'їзду Української соціал-демократичної робітничої партії⁸⁸², які відбулися відповідно 4–5 квітня і 30 вересня – 3 жовтня 1917 р. Враховуючи популярність цих партій у народних масах, є підстави стверджувати, що в українському суспільстві почав формуватися політичний консенсус щодо цієї проблеми.

З розумінням поставилася до національних почуттів інших народів і свідомо частина українського суспільства. Впродовж століть відчуваючи на власному досвіді національний гніт, українці пов'язували своє національне визволення, прагнення автономії України з інтересами іноетнічної спільноти. Про це свідчать, зокрема, рішення численних громадсько-політичних форумів: і тих, що представляли певні верстви українського суспільства, і загальноукраїнських⁸⁸³. Наприклад, під час Установчих зборів Шполянського споживчого товариства на Київщині 11 травня 1917 р. один із промовців зазначав: «...Коли мені миле моє рідне, коли я поважаю свою мову і свій нарід, то я повинен знати, що єврею чи поляку миле також і його рідне і його нарід»⁸⁸⁴. Про необхідність забезпечення прав національних меншин України йшлося в резолюціях Першого українського військового з'їзду (18–21 травня 1917 р.)⁸⁸⁵, Першого всеукраїнського селянського з'їзду (28 травня – 2 червня 1917 р.)⁸⁸⁶, Полтавського губернського українського з'їзду (21–22 травня 1917 р.)⁸⁸⁷. За «...забезпечення прав національних меншостей і за братерські з ними стосунки, коли ці меншості не будуть іти всупереч з інтересами цілого українського народу»⁸⁸⁸, висловився і Перший всеукраїнський жіночий з'їзд, що працював у Києві 14–15 вересня 1917 р.

Питання рівноправності національних меншин порушували й на

⁸⁸⁰ Основні положення програми УХДП. 29. 06. 1917 р. // Український національно-визвольний рух... – С. 519.

⁸⁸¹ З Нарису програми Української трудової партії. Не раніше вересня 1917 р. // Національні відносини в Україні у ХХ ст. : зб. док. і матеріалів... – С. 53.

⁸⁸² Христюк П. Замітки і матеріяли до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. I... – С. 33–34; Постанови IV з'їзду УСДРП. 30. 09 – 03. 10. 1917 р. // Український національно-визвольний рух... – С. 815–816.

⁸⁸³ Горбань Т. Етнополітика Української Центральної Ради... – С. 30, 31.

⁸⁸⁴ Макаренко Н. Проблема політико-правового становища національних меншин в УНР... – С. 81.

⁸⁸⁵ ІДАГО. Ф. 5. Оп. 1. Спр. 16. Арк. 50.

⁸⁸⁶ Резолюції I Всеукраїнського селянського з'їзду. 28. 05. – 02. 06. 1917 р. // Український національно-визвольний рух... – С. 353.

⁸⁸⁷ Резолюції Полтавського губернського українського з'їзду. 21–22. 05. 1917 р. // Український національно-визвольний рух... – С. 325.

⁸⁸⁸ Постанови I Всеукраїнського жіночого з'їзду. 14–15. 09. 1917 р. // Український національно-визвольний рух... – С. 770.

численних мітингах і демонстраціях. Так, уже в резолюції першої української маніфестації в Києві, що відбулася 19 березня 1917 р., йшлося про потребу в широкій автономії української землі з врахуванням прав національних меншин⁸⁸⁹. Саме тоді, за визначенням М. Грушевського, почалося «національне братання в медовім місяці революції»⁸⁹⁰ між українством і неукраїнськими революційними організаціями.

Віддзеркалювали поширення ідеї рівноправності національних меншин і матеріали преси⁸⁹¹. Так, зокрема, в статті «Волею та правом народу українського...», опублікованій 30 березня 1917 р. у «Робітничій газеті», один із лідерів УСДРП М. Ткаченко зазначав, що, за умови запровадження автономії, національні меншини отримують усі політичні права, тобто участь у державному управлінні України, школи з національною мовою навчання, як приватні, так і коштом українського державного краю, звертатимуться рідною мовою до всіх урядових установ, розвиватимуть свою духовну культуру тощо⁸⁹². В наступному числі тієї самої газети було надруковано статтю члена УЦР Д. Антоновича «Центральна Рада»⁸⁹³, в якій також йшлося про необхідність забезпечити права національних меншин.

Разом із тим, від меншин також очікували адекватних кроків. «Ми хочемо, розуміється, вірити, – зазначав М. Грушевський, – що й представники національних меншостей України відповідно зрозуміють своє становище: підуть з свого боку назустріч українським політичним домаганням... Національний такт, розуміння свого власного інтересу повинен підказати їм, що в сей великий момент, коли український народ заходиться будувати разом з своєю волею волю України як території, вони повинні бути з ним, а не стояти оподалік...»⁸⁹⁴. При цьому було наголошено, що права національних меншин, у т. ч. пропорційне представництво в автономних органах влади, буде забезпечено незалежно від симпатій і антипатій до української справи.

Єдиною меншиною, котру з запровадженням федеративного ладу в Росії очікували іміджеві втрати, була російська. Її колишні привілеї, панівне становище в імперії мали бути ліквідовані. Однак українські провідники не приховували цього і вважали такий крок виправданим і необхідним не тільки

---

⁸⁸⁹ Вісті з Української Центральної Ради. – 1917. – 21 березня. – № 2 // Український історик. – 1978. – № 1–3 (57–59). – С. 154–155.

⁸⁹⁰ Грушевський М. Хто такі українці і чого вони хочуть... – С. 29.

⁸⁹¹ Макаренко Н. Проблема політико-правового становища національних меншин в УНР... – С. 81.

⁸⁹² Стаття М. Ткаченка «Волею та правом народу українського...» 30. 03. 1917 р. // Український національно-визвольний рух... – С. 101.

⁸⁹³ Стаття Д. Антоновича «Центральна Рада». 31. 03. 1917 р. // Український національно-визвольний рух... – С. 106.

⁸⁹⁴ Грушевський М. Вільна Україна... – С. 19–20.

для пригноблених у минулому націй і народів, а й для самих росіян. Водночас це не означало б обмеження інтересів будь-якої нації в межах федерації. «Перший принцип федеративного устрою, що громадянин однієї з земель федерації має громадянські права в цілій федерації: значить, людина, що народилася в Московщині, матиме всі громадянські права, наприклад, в Україні – може там скористати з своїх виборчих прав, займати посади, вести діла...»⁸⁹⁵, – таким не лише передбачав майбутнє національних меншин, а й творив його разом із УЦР її очільник М. Грушевський.

Саме Українська Центральна Рада вперше у світовій практиці зробила реальну спробу забезпечити права іноетнічного населення, яке проживало в Україні. Національний розвиток меншин в УНР відбувався на основі ухваленого Радою Закону про національно-персональну автономію та завдяки створеним нею секретарствам/міністерствам національних справ.

Інакшим було ставлення до означеної проблеми в період Другого Гетьманату (29 квітня – 14 грудня 1918 р.), що прийшов на зміну Центральній Раді. Його очільником було обрано генерала П. Скоропадського. Новий лідер декларував прагнення відновити в країні порядок, зміцнити її міжнародні позиції, подолати хаос в економіці. Для цього йому були надані широкі повноваження – право видавати закони, призначати уряд, керувати зовнішньою політикою та військовими справами, бути верховним суддею. Це означало наділення «ясновельможного пана гетьмана», як було прийнято величати П. Скоропадського, диктаторською владою.

У «Грамоті до всього Українського Народу», проголошеній 29 квітня 1918 р., П. Скоропадський заявив, що «...відкликнувся на поклик трудящих мас Українського народу і взяв на себе тимчасово всю повноту влади», та закликав усіх «...громадян і козаків України – без різниці національності й віросповідання» – допомогти йому в розбудові держави⁸⁹⁶. Він також повідомив, що незабаром видасть закон про вибори до Українського сейму. До його скликання мали діяти Закони про тимчасовий державний устрій України, видані першого дня гетьманського перевороту. В них були визначені головні напрями діяльності Гетьманату в політичній сфері, організації державного управління, дані гарантії громадських прав населення, оголошено про встановлення «Української Держави» замість УНР. Нова держава базувалася як на республіканських, так і на монархічних засадах, її устрій, більшість пізніше ухвалених законів багато в чому нагадували дореволюційну систему. Тому з'їзд заводчиків, фабрикантів, фінансистів, великих землевласників, який відбувся 15–18 травня 1918 р., схвалив гетьманський переворот.

⁸⁹⁵ Грушевський М. Хто такі українці і чого вони хочуть... – С. 49–50.

⁸⁹⁶ Державний вістник. – 1918. – 16 трав.

За кілька місяців в Україні було створено новий адміністративний апарат. Замість представників Центральної Ради на місцях гетьманський уряд призначив губернських та повітових старост, переважно з великих землевласників, земських діячів і суддів. Із осіб, які займали керівні посади за попередньої влади, в Україні залишилося лише кілька. Державні службовці були, за незначним винятком, українцями, однак не належали до т. зв. свідомих українців, якими тоді вважали членів соціалістичних партій.

Варто погодитися з тими науковцями⁸⁹⁷, котрі вважають, що П. Скоропадський не мав на меті будівництва української національної держави. Він прагнув створити нову концепцію української нації, яка ґрунтувалася б не на етнічних засадах, а на лояльності до Української Держави. Держава розумілася не у вузькоетнічному значенні, а в ширшому територіальному. Про це зазначав і сам гетьман у «Споминах»: «...Засвоєння українцями шовіністично-націоналістичних тенденцій я вважав з державного боку шкідливим, бажаючи натомість розвитку територіально-державницького патріотизму»⁸⁹⁸. Його розуміння суверенітету визначають як територіальний суверенітет, основою якого є територія. Дослідник А. Хитра вважає, що П. Скоропадський був одним із перших діячів України, які втілювали в життя ідею про український народ як поняття політичне, а не тільки етнографічне, національне⁸⁹⁹. Не акцентуючи уваги на поділі населення за національною ознакою, влада прагнула досягнути консолідації суспільства, в т. ч. його іноетнічного сегмента.

Так, на одному з перших засідань гетьманського уряду на початку травня 1918 р. було заявлено про недоцільність існування національних міністерств за ситуації, яка склалася в країні. Через декілька днів в інтерв'ю з журналістами П. Скоропадський підтвердив чутки про можливу ліквідацію цих органів, оскільки «всі громадяни України рівноправні»⁹⁰⁰. Санкціонуючи часткове згортання заходів, ініційованих урядом Центральної Ради, режим гетьмана вважав, що вони можуть сприяти піднесенню національних рухів і

---

⁸⁹⁷ Верстюк В. Ф. Гетьманська держава 1918 р. в контексті Української революції / В. Ф. Верстюк // Український історик. – 1999. – № 2/4. – С. 26; Грицак Я. Нарис історії України: формування модерної української нації XIX–XX століття : навч. посіб. / Я. Грицак. – К. : Генеза, 1996. – С. 129; Калакура О. Я. Поляки в етнополітичних процесах... – С. 139; Котиленко О. Держава і право України... – С. 106; Портнов А. Українська держава Павла Скоропадського (1918) і Західноукраїнська Народна Республіка (Л. Цегельський) – практика і теорія консерватизму в українському державному будівництві / А. Портнов. URL: http://www.ukrterra.com.ua/developments/history/modern/portnov_ukrderg.htm.

⁸⁹⁸ Скоропадський П. Спомини / П. Скоропадський ; передм. Г. В. Папакіна. – К. : Україна, 1992. – С. 84.

⁸⁹⁹ Хитра А. Державно-правові погляди Павла Скоропадського : автореф. дис. на здобуття наук. ступ. канд. юрид. наук / А. Хитра. – Львів, 2003. URL: <http://disser.com.ua/contents/17379.html>.

⁹⁰⁰ Гусев В. Закон Центральної Ради «Про персонально-національну автономію»... – С. 77.

таким чином загрожувати територіальній цілісності України⁹⁰¹. Аналогічним було ставлення нової влади до національно-персональної автономії.

Основні принципи етнополітики, задекларовані свого часу Центральною Радою, сповідувала Директорія УНР, котра після збройного повстання проти Другого Гетьманату та його ліквідації стала новою тимчасовою верховною владою в Україні (14 листопада 1918 – 10 листопада 1920 р.). Вона була створена як тимчасовий орган для керівництва повстанням проти гетьмана. До неї входили: В. Винниченко – голова Директорії, члени – С. Петлюра й Ф. Швець, тимчасові члени – А. Макаренко і П. Андрієвський. Здобувши перемогу, Директорія відновила Українську Народну Республіку та скасувала декрети гетьманського уряду. В державних установах було заборонено вживати російську мову. 26 грудня 1918 р. Директорія призначила Раду Народних Міністрів на чолі з соціал-демократом В. Чехівським. До неї належали представники українських соціалістичних партій. Представником від національних меншин був тільки міністр єврейських справ. У той самий день у Декларації Директорії УНР була сформульована програма діяльності нової влади. Її основні положення передбачали: експропріацію державних, церковних і великих приватних земельоводінь та перерозподіл їх серед селян; організацію «державного робітничого контролю» над промисловістю; безпощадну боротьбу зі спекуляцією; встановлення міжнаціональної злагоди тощо. Зазначалося, що уряд представлятиме інтереси робітників, селян і трудової інтелігенції, а великі промисловці та землевласники будуть позбавлені виборчих прав. Пропонувалося скликати Трудовий Конгрес України (ТКУ; Конгрес Трудового Народу України)⁹⁰² як вищий тимчасовий законодавчий орган.

Серед пріоритетів Директорія визначила й урегулювання етнополітичної ситуації в Україні. Вона прагнула до послаблення міжнаціональних суперечностей, які особливого напруження досягнули в 1919 р. Так, представники урядових структур, здійснивши поїздки регіонами, контрольованими Директорією УНР, констатували, що подекуди помітна національна ворожнеча до євреїв, росіян і поляків, але вона всюди базувалася на відмінностях соціальних інтересів.

Перед органами влади УНР постало складне завдання: не лише усунути національне протистояння, а й залучити представників інших народів до будівництва української державності. Для цього уряд УНР проголосив курс на

⁹⁰¹ Ставицька Н. Державна національно-культурна політика серед національних меншин... – С. 89.

⁹⁰² Декларація Директорії Української Народної Республіки. 26. 12. 1918 р. // Директорія. Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 391–394.

співпрацю з демократією національних меншин⁹⁰³. Про те, що «...про вузьку націоналістичну політику мови бути не може, бо на звільненій Україні усі нації рівні»⁹⁰⁴, наголошувалось у першому зверненні до єврейської і польської меншин Інформаційного бюро української армії, створеного у Вінниці.

Перші конкретні кроки в цьому напрямі було зроблено в ході антигетьманського повстання. 10го грудня 1918 р. у Вінниці, де в той час перебувало керівництво опозиційних сил, Директорія ухвалила постанову, якою відновила чинність Закону Центральної Ради від 9 січня 1918 р. про національно-персональну автономію. Також було вирішено тимчасово, до відновлення відповідних національних міністерств, заснувати при Директорії Відділ у справах національних меншин, керівництво яким доручили депутату Єврейського національного зібрання С. Гольдельману⁹⁰⁵. Про «...національну злагоду і дружнє поєднання трудової демократії всіх націй, що заселяють українську землю»⁹⁰⁶, як мету нової влади йшлося і в згаданій програмній Декларації від 26 грудня 1918 р.

Позицію Директорії щодо залучення національних меншин доволі повно викладено в зверненні, опублікованому в «Новій Раді»: «...Всяку душу живу, котра тільки приймає широку формулу українського самовизначення, треба до роботи притягти... на Україні, ми, як нація, не можемо і не вміємо бути самотні...»⁹⁰⁷. Важливим чинником зміцнення відносин української влади з іноетнічним населенням була її законодавча діяльність. Так, 24 січня 1919 р. Рада Народних Міністрів ухвалила Закон про карну відповідальність за образу національної честі та достоїнств⁹⁰⁸. Осіб, винних у його порушенні, карали тюремним ув'язненням від 3-х місяців до 1,5 року.

Того самого дня Директорія законодавчо легітимізувала відновлення національно-персональної автономії⁹⁰⁹. Однак окремої статті про створення національних міністерств розроблено не було. Таке становище, з одного боку, було зумовлене позицією голови Директорії В. Винниченка, який, як

⁹⁰³ Лозовий В. Національна політика Директорії УНР... – С. 108.

⁹⁰⁴ Троцький І. Єврейские погромы на Украине и в Белоруссии (1918–1920 гг.) / И. Троцкий // Книга о русском еврействе... – С. 57.

* А. Гошуляк називає дату 16 грудня 1918 р. [Гошуляк А. До питання про національну політику УНР доби Директорії... – С. 110].

⁹⁰⁵ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 96–97.

⁹⁰⁶ Декларація Директорії Української Народної Республіки. 26. 12. 1918 р. ... – С. 394.

⁹⁰⁷ Ставицька Н. Державна національно-культурна політика серед національних меншин... – С. 90.

⁹⁰⁸ Закон про карну відповідальність за образу національної честі та достоїнств. 24. 01. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 188; Т. 2. – С. 448.

⁹⁰⁹ Закон про відновлення національно-персональної автономії. 24. 01. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 447.

стверджував С. Гольдельман, «...виразно розрізнив відновлення автономного статусу від справи участі окремих «національних міністрів» в уряді»⁹¹⁰. З іншого – тим, що в самому тексті Закону про національно-персональну автономію не було згадки про окремих міністрів у справах меншин*. Відповідно Директорія своїми діями не виходила за межі правового поля.

Толерантним і демократичним було ставлення до національних меншин у Західно-Українській Народній Республіці (1 листопада 1918 – середина липня 1919 р.), котра постала в результаті Листопадової національної революції. До її складу, відповідно до Тимчасового основного закону про державну самостійність від 13 листопада 1918 р., ввійшла «...українська суцільна етнографічна область у межах бувшої австро-угорської монархії»⁹¹¹, тобто східна Галичина, Угорська Русь (Закарпаття) і північно-західна Буковина. Новопроголошена держава охоплювала близько 70 тис. км² території з 6 млн. населення (з них 71% українців, 14% поляків, 13% євреїв, 2% угорців, румунів та ін.). За віросповіданням було 62% греко-католиків, 18% римо-католиків, 6% православних, 13% юдеїв. Проте фактично під управлінням уряду ЗУНР залишалося не більш як 45 тис. км² з майже 4 млн. населення (з них 75% українців, 12% поляків, 11% євреїв і 2% представників інших етносів)⁹¹². Тимчасовими органами влади ЗУНР стали: законодавчої – Українська Національна Рада, виконавчої – Державний Секретаріат.

Серед основних проблем молодій державі, які потребували термінового вирішення, було забезпечення прав і свобод іноетнічного населення, оскільки не рахуватися з тим, що його частка становила понад чверть людності ЗУНР, було неможливо. Так, ще 19 жовтня 1918 р., декларуючи утворення Української держави, новостворена УНРа своєю першою постановою проголосила визнання прав національних меншин, у т. ч. євреїв як нації, і гарантію їхньої національно-культурної автономії та їхнє представництво в уряді. «Взивається всі національні меншости на сій українській області – причім жидів признається за окрему національність* [в Австро-Угорщині

⁹¹⁰ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 109.

* Згадка про «національних міністрів» була у проєкті Закону про національно-персональну автономію, але Мала Рада її вилучила під час затвердження, мотивуючи свої дії тим, що питання складу уряду держави стосується майбутньої конституції, а не справ меншин [Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 109, 114].

⁹¹¹ Тимчасовий основний закон про державну самостійність Західно-Української Народної Республіки. 13 листопада 1918 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2... – С. 5.

⁹¹² Чехович В. Національна політика уряду ЗУНР... – С. 325.

* Польська ліквідаційна комісія, котра намагалася перебрати владу в Східній Галичині, в спеціальному зверненні до євреїв, оголосивши про гарантію надання їм рівноправного громадянського становища, оминула питання про визнання єврейської спільноти як нації [Павлишин О. І. Західноукраїнська Народна Республіка... – С. 221].

сверей визнавали тільки за віросповіданням. – Авт.] – щоб уконституувалися і негайно вислали своїх представників до Української Національної Ради в спільности, відповідаючій їх числу населення». Документом також прокламувалося прийняття конституції, розробленої «...на основах загального, рівного, тайного і безпосереднього права голосування з пропорціональним заступством, з правом національно-культурної автономії та з правом заступства при правительстві для національних меншостей»⁹¹³. З огляду на це 1 та 5 листопада 1918 р. тимчасовий законодавчий орган підтвердив громадянську, національну й віросповідну рівноправність етнічних спільнот Української держави, закликав їх організуватися в окремі публічно-правові групи та скерувати до УНРади своїх представників⁹¹⁴. Про це саме йшлося в Програмовій заяві Державного Секретаріату до громадян держави⁹¹⁵, оприлюдненій у січні 1919 р.

Згідно зі Статутом повітових органів Української Національної Ради, виданим тимчасовим законодавчим органом у Львові в перші дні правління, одне з головних завдань українських повітових комісарів полягало в забезпеченні цивілізованих міжнаціональних відносин: «...поучити народ, щоби прихильно відносився до жидів і німецьких колоністів та не допускав до погромів, бо викликане безладдя лежить в інтересі ворогів»⁹¹⁶. Про ставлення до найбільшої національної меншини – поляків у документі не йшлося.

Важливим чинником міжнаціональної злагоди в ЗУНР була позиція провідних урядових партій. І Українська національно-демократична*, і Українська радикальна партії в друкованих органах та через своїх очільників і урядовців – президента УНРади С. Петрушевича, голови Державного Секретаріату С. Голубовича, державного секретаря внутрішніх справ Л. Бачинського – заявляли про необхідність захисту прав національних меншин

---

⁹¹³ Постанова Української Національної Ради: Проголошення Української держави на українських областях Австрії і Угорщини. 19 жовтня 1918 р. *Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали* : у 5 т. Т. 1... С. 181.

⁹¹⁴ Відозва Української Національної Ради «Український народе!» 1 листопада 1918 р. // *Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали* : у 5 т. Т. 1... – С. 245; Програмове звернення Української Національної Ради: «Український народе!» 5 листопада 1918 р. // *Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали* : у 5 т. Т. 1... – С. 336.

⁹¹⁵ Програмова заява Державного Секретаріату до громадян держави. Не раніше 3 січня 1919 р. // *Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали* : у 5 т. Т. 2... – С. 145.

⁹¹⁶ Статут повітових органів Української Національної Ради. Не раніше 16 листопада 1918 р. // *Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали* : у 5 т. Т. 2... – С. 12.

* 3 квітня 1919 р. Українську національно-демократичну партію було перейменовано на народну трудову [Програма Української народної трудової партії. 3 квітня 1919 р. // *Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали* : у 5 т. Т. 3, кн. 2... – С. 113].

на культурну автономію та забезпечення їхньої громадянської рівноправності⁹¹⁷.

У контексті окресленого важливо простежити, якими шляхами владні суб'єкти досліджуваного хронотопу забезпечували умови для етнокультурного та політичного розвитку національних меншин.

Українська Центральна Рада, прагнучи активізувати боротьбу за автономію України в складі оновленої федеративної Російської республіки, забезпечуючи при цьому права іноетнічного населення, усвідомлювала, що має зміцнити свій статус. З огляду на це для завершення організації Центральної Ради як «...справжнього представництва всього організованого українського народу» та остаточної кристалізації її політичної програми було вирішено скликати Всеукраїнський національний конгрес (Український національний з'їзд), про що вона оголосила наприкінці березня 1917 р. «Постановлено, що кожна установа, яка визнає себе українською, – чи буде то сільська громада, чи повіт, чи союз організацій, – може послати одного представника; українські організації, які мають велике число членів, можуть прислати більше членів, пропорційно кількості»⁹¹⁸.

Конгрес, який відбувся у Києві 6–8 квітня 1917 р., став оглядом сил українства, засобом його подальшої організації. Ідея форуму отримала повну підтримку української громадськості. На його адресу надійшло понад 350 вітальних телеграм і листів від організацій, громад, гуртків, з'їздів селян, солдатів та офіцерів, учителів, учнів⁹¹⁹. У роботі Всеукраїнського національного конгресу взяли участь 1500 учасників, у т. ч. 700 осіб із правом вирішального голосу, 200 – дорадчого, решта – 600 – були запрошеними чи гостями⁹²⁰ від українських і неукраїнських політичних, громадських, культурно-освітніх, військових, професійних організацій. Вони представляли всі губернії України, а також Галичину, Буковину, Холмщину, Кубань, Крим, Петроград, Москву тощо. Отже, конгрес був насправді заходом всеукраїнського масштабу.

Основними напрямками роботи форуму були пошук шляхів вирішення національного питання та вибори нового складу УЦР. Щодо першого напрямку було виголошено низку рефератів, серед яких безпосередньо проблем національних меншин, які мешкали в Україні, стосувалися доповіді члена Центральної Ради Ф. Матушевського «Автономія широка і обмежена, національно-територіальна і національна. Домагання широкої національно-

⁹¹⁷ Брик О. Українсько-єврейські взаємовідносини... – С. 256.

⁹¹⁸ Грушевський М. С. Хто такі українці і чого вони хочуть... – С. 7.

⁹¹⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 10.

⁹²⁰ Хміль І. Всеукраїнський національний конгрес 1917 / І. Хміль // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 1... – С. 659.

територіальної автономії України. Права національних меншостей і їх забезпечення» та громадсько-політичного діяча П. Понятенка «Заступництво інтересів національних меншостей».

Зокрема, Ф. Матушевський, проаналізувавши світову практику, дійшов висновку, що кожна розумна і справедлива державна влада має прислухатися до голосу національних меншин, зважати на їхні інтереси, шукати шляхи забезпечення меншинам усіх громадянських прав у політичному, соціальному, національному і релігійному житті. При цьому доповідач розглядав національні меншини як суб'єктів політичних відносин. Для обстоювання своїх прав вони мали брати участь у виборах «...до всіх державних і крайових установ, до парламенту, сойму, до місцевих рад депутатів на підставі загального, рівного, простого і таємного голосування»⁹²¹. Ф. Матушевський вважав найефективнішим способом забезпечення представництва меншин пропорційний принцип. Потрапивши до парламенту чи іншого виборного органу, представники національних меншин отримували право, з одного боку, брати участь в ухваленні законів, забезпечуючи при цьому інтереси своїх виборців, а з іншого – контролювати їхнє виконання та дії виконавчої влади.

Обстоюючи для України національно-територіальну автономію, яка «...зробить український народ і з юридично-державного і з фактичного боку хазяїном своєї землі», доповідач наголошував, що «...така автономія охоплюватиме з усіх боків життя тих народностей, що живуть на українській землі і тільки вона дасть змогу їм жити вільним національним життям і розвиватися»⁹²². Умовами такого розвитку мали стати: виборче законодавство, базоване на демократичних принципах; рівність усіх громадян перед законом; широке місцеве самоврядування, яке відповідатиме і національним потребам іноетнічного населення; забезпечення національного пропорційного представництва в органах державної влади та права етносів на рідну мову⁹²³. Як підсумок, Ф. Матушевський зазначив, що автономна Україна стане гарантом забезпечення всіх прав національних меншин.

Подібного спрямування був реферат П. Понятенка. Коротко проаналізувавши склад національностей, котрі проживають в Україні, він зупинився на діяльності трьох течій, які протистояли широкій національно-територіальній автономії: нейтралістів, прибічників автономії, заснованої на історичних правах, а не на фактичному праві національної більшості, і прихильників екс-територіальної автономії. Доповідач також перерахував основні права національних меншин у майбутній українській національно-

⁹²¹ Матушевський Ф. Права національних меншостей... – С. 149.

⁹²² Матушевський Ф. Права національних меншостей... – С. 152.

⁹²³ Матушевський Ф. Права національних меншостей... – С. 153.

територіальній автономії. Серед них такі: право на проведення регулярних національних з'їздів для обрання постійних рад, які представлятимуть національні меншини в Крайовій раді; поділ на адміністративно-судові округи областей, населених національними меншинами, для забезпечення їхніх прав у суді й адміністрації; організація шкіл із рідною мовою навчання, шкіл зі змішаною мовою і паралельних класів – залежно від кількості представників національних меншин у відповідній місцевості; забезпечення свободи релігійного культу і вільного розвитку мистецтва шляхом асигнувань коштів із крайових фінансових органів⁹²⁴.

Тією чи іншою мірою проблеми національних меншин висвітлювали й інші промовці. Наприклад, український есер Н. Григорієв, проаналізувавши погляди противників української автономії, дійшов висновку, що серед них «найбільшим по числу і найдужчим по моральній силі» є національні меншини України. Їхню позицію доповідач пояснював тим, що досі вони йшли під «прапорами московської культури» і тепер, «не бачучи за собою праці на користь українського народу», побоюються автономії України, бо не знають, чого від неї очікувати⁹²⁵. Вихід із ситуації, що склалася, Н. Григорієв вбачав у тому, щоб домовлятися, зокрема, запропонував спільно з національними меншинами підготувати проект надання Україні автономії.

У конгресі брали участь також репрезентанти неукраїнського населення, зокрема, з привітаннями і підтримкою національної політики Центральної Ради виступили представники Білоруського національного комітету, грузинських організацій Києва, Одеси та Харкова, естонських громадських організацій, Ради об'єднаних організацій Києва, єврейських соціал-демократичних партій та окремих товариств, латиських громадських організацій, Київського виконавчого комітету польських організацій, Польського соціалістичного гуртка, російських жіночих товариств, Союзу чесько-словацьких товариств, чехословацького війська на фронті⁹²⁶. Голова Ради об'єднаних єврейських організацій Києва Г. Биховський вітальне слово завершив проголошенням слави провідникові українського руху М. Грушевському та українському народові. Під оплески та вигуки «Слава!» голова УЦР підійшов до Г. Биховського, і вони розцілувалися⁹²⁷. Водночас, як зазначають дослідники⁹²⁸, навіть спроба обговорення на зібранні питання про

⁹²⁴ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 60.

⁹²⁵ Григорієв Н. Коло автономії. Реферат промови на Всеукраїнському національному конгресі / Н. Григорієв // Український національно-визвольний рух... – С. 155–156.

⁹²⁶ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 57, 61–62; Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 59.

⁹²⁷ Левітас Ф. Історія євреїв України / Ф. Левітас, В. Котюк // Українознавство. – 2009. – № 2. – С. 296.

⁹²⁸ Гусєв В. І. Бунд в суспільно-політичному житті України (кінець XIX ст. – 1921 р.) : автореф.

суверенні Українські установчі збори як першого кроку до автономії викликала осуд у деяких представників національних меншин, зокрема в єврейського Бунду.

За результатами роботи Всеукраїнський національний конгрес ухвалив низку резолюцій, зокрема, було визначено основні критерії подальшого національно-політичного руху.

По-перше, відповідно до історичних традицій і тодішніх реальних потреб українського народу, делегати з'їзду висловилися за те, що «...тільки широка національно-територіальна автономія України забезпечить потреби нашого народу і всіх інших народностей, котрі живуть на українській землі»⁹²⁹. При цьому вони, з одного боку, погоджувалися, що «...право санкції нового державного ладу в Росії, втім і автономії України, і федеративного устрою Російської Республіки», належить Російським установчим зборам, а з іншого – наголосили, що «...до скликання Російських установчих зборів прихильники нового ладу на Україні не можуть зостатися пасивними, але в порозумінні з меншими народностями України мають негайно творити підстави її автономного життя»⁹³⁰. Для цього Всеукраїнський національний конгрес доручив Центральній Раді організувати зі своїх делегатів і представників національних меншин комітет для вироблення проекту статуту автономної України⁹³¹.

По-друге, одним із головних принципів української автономії у перший день роботи форуму одностайно було названо «...повне забезпечення прав національних меншостей, які живуть на Україні»⁹³². Значущість артикульованої тези засвідчувало доповнення, в якому визнано за необхідне, «...щоби в тих країнах Федеративної Російської Республіки, в яких український народ складає меншість людності, українському народові були забезпечені права меншості на таких же умовах, на яких на Україні забезпечуються права меншості неукраїнців»⁹³³.

По-третє, єдиною відповідною формою державного устрою колишньої імперії делегати форуму визначили «федеративну й демократичну Республіку Російську»⁹³⁴.

Таким чином, ухвалені Всеукраїнським національним конгресом резолюції сформувавши для Центральної Ради порядок денний щодо подальшої

дис. на здобуття наук. ступеня д-ра іст. наук : спец. 07.00.01 / В. І. Гусев. – К., 1999. – С. 19.

⁹²⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 54.

⁹³⁰ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 58.

⁹³¹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 61.

⁹³² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 54, 55.

⁹³³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 59.

⁹³⁴ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 54.

реорганізації національно-політичного життя краю. Вони передбачали перебудову Росії на демократично-федеративних засадах республіканського взірця, утворення в межах оновленого формування широкої національно-територіальної автономії українського народу зі забезпеченням прав національних меншин як у межах автономії, так і федерації.

Декларування українською демократичною громадськістю свого прагнення до справедливого вирішення національного питання в Україні на початковому етапі Української революції було дуже важливим заходом, оскільки в краї продовжували поширюватися чутки про безперспективне майбутнє неукраїнського населення. З огляду на це М. Грушевський змушений був публічно спростовувати їх. У статті «Чи Україна тільки для українців?», опублікованій 15 квітня 1917 р. у київській пресі, він зазначав: «Ми думаємо якраз, що Україна не тільки для українців, а для всіх, хто живе на Україні, а живучи, любить її, а люблячи, хоче працювати для добра краю і його людності... Всякий, хто водиться такими поглядами, дорогий співгромадянин для нас, незалежно від того, хто б він не був – великорос, жид*, поляк, чех»⁹³⁵.

Другим важливим складником діяльності Всеукраїнського національного конгресу, пов'язаним з національними меншинами краю, була реорганізація Центральної Ради, яка, перетворившись з ініціативного, створеного на коаліційних засадах органу певного політичного руху або політичного табору, на інституцію загальнонаціонального характеру, своєрідний законодавчий орган України, ще вище піднесла свій авторитет. Згідно з прийнятою резолюцією, за пропозицією М. Грушевського до Центральної Ради мали увійти представники від українських губерній, а також від українського населення змішаних територій, представники центральних органів українських політичних партій та громадських організацій⁹³⁶. На конгресі було обрано новий склад Центральної Ради – 115 осіб (за кілька наступних днів кількість її членів зросла і становила 125)⁹³⁷, а також величезною більшістю

---

* Промовистим прикладом ставлення українських політиків до іноетнічного населення було виявлення поваги до його національної гідності. Так, коментуючи в одній із праць, написаній навесні 1918 р., етнонім «жид», яким українці називали євреїв, М. Грушевський зазначав: «Я досі вживав у своїх писаннях слів: Жид, жидівський, стоючи на тім, що ці слова у нас не мали й не мають образливого значення. Але після того, як недавно представник єврейської робочої партії в Ц[ентральній] Раді заявив, що ці слова, неважаючи на всі коментарі, таки ріжуть їх по нервах, я бачу себе змушеним відступити від свого дотеперішнього правила. Поправляю вирази в коректурі цієї книжки. А все-таки єврейське громадянство повинно прийняти до уваги й се, що в нашій письменстві ці слова вживались без образи; й так їх приймати» [Грушевський М. На порозі нової України... – С. 166].

⁹³⁵ Грушевський М. Чи Україна тільки для українців? // Хто такі українці і чого вони хочуть... – С. – С. 106.

⁹³⁶ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 61.

⁹³⁷ Хмель І. Всеукраїнський національний конгрес 1917... – С. 660.

голосів її головою перебрано М. Грушевського, а його товаришами (заступниками) С. Сфремова та В. Винниченка.

Передбачалось також, що в подальшому Центральна Рада стане єдиним представницьким органом краю, для чого їй було надано право кооптації до свого складу 15% «фахівців та представників інших національностей», загальною кількістю 100–150 осіб⁹³⁸. Щодо цього М. Грушевський виклав на конгресі власне бачення основних завдань українського національно-державного будівництва. Насамперед на місцях, від села до губернії, необхідно було організувати густу мережу українських національних комітетів, які відповідно зніщували б створення спільних із національними меншинами територіальних комітетів. Центральним органом такої організації мала стати Крайова рада, котра б об'єднала представників різних територій, міст, груп і національностей⁹³⁹.

Загалом дослідники сходяться на тому, що Всеукраїнський національний конгрес, виправдав покладені на нього надії, про що свідчить кристалізація процесу самоорганізації українських національних сил, обрання і остаточне санкціонування УЦР, актуалізація питання про консолідацію дій усіх народів, які мешкали на території України⁹⁴⁰. При цьому представники деяких народів засвідчили своє довір'я до українського державотворення.

Завершення Всеукраїнського національного конгресу, на думку одного з провідних діячів УЦР П. Христюка, ознаменувало закінчення першого періоду Української революції – національно-культурницького і підготовчого та початок другого – національно-політичної боротьби⁹⁴¹. Розуміла цю обставину і Центральна Рада, яка надалі в своїй діяльності виходила з того, що остаточну форму політико-правових відносин України з іншими суб'єктами федеративної Росії буде визначено на Всеросійських установчих зборах, скликання яких передбачалося через кілька місяців. Відповідно головним завданням визначила якнайшвидшу організацію провідних українських політичних сил і створення певних політичних і правових передумов для розгляду питання автономного устрою України на Всеросійських установчих зборах⁹⁴². Важливе місце в цьому контексті посідала проблема забезпечення прав іноетнічного населення.

Тільки базуючись на реальних силах, розширивши власну соціальну базу, Центральна Рада могла вступати в переговори з Тимчасовим Урядом із надією

⁹³⁸ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 60.

⁹³⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 60; *Грушевський М. С.* Хто такі українці і чого вони хочуть... – С. 108–109.

⁹⁴⁰ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 60, 61.

⁹⁴¹ *Христюк П.* Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. 1... – С. 41.

⁹⁴² Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 60.

на успіх. Діяльність УЦР підтримали скликані в Києві у травні – червні 1917 р. Всеукраїнські військовий (5–8 травня), селянський (28 травня – 2 червня), а згодом робітничий (11–14 липня) з'їзди, які кооптували своїх представників до її складу. Однак навесні 1917 р. вона була представницьким органом лише для тих політичних і соціальних сил, які підтримували її програмні настанови організаційно, тобто входили до її складу. При цьому, Центральна Рада не впливала ні на промислову, ні на фінансову сфери, не мала адміністративного апарату ні в Києві, ні в провінції. Реальна влада належала Тимчасовому Урядові та його місцевим органам.

На цю обставину звернули увагу делегати Першого всеукраїнського військового з'їзду, який відбувся у травні 1917 р. У резолюції «Про адміністрацію на Україні» представники майже мільйона українців-військовиків зазначили, що вся адміністрація, тобто насамперед центральні та місцеві органи законодавчої й виконавчої влади, має бути сформована «...по принципу пропорції всіма націями, котрі проживають на Україні». Ця резолюція була ухвалена на з'їзді у відповідь на звинувачення опонентів УЦР «зліва» і «справа», що ні Центральна Рада, ні її виконавчий комітет не можуть вважатися урядом України тому, що представляють інтереси лише української громади⁹⁴³.

Переконаність УЦР у необхідності посилення співпраці з представниками національних меншин зросла після того, як українська делегація в середині травня 1917 р. не зуміла домогтися в Петрограді від Тимчасового Уряду надання Україні широкої автономії в межах федеративної Росії⁹⁴⁴. Така позиція простежується в ухилах як Центральної Ради⁹⁴⁵, так і інших сил українського суспільства, зокрема військовиків⁹⁴⁶, де йшлося про потребу спільних дій із національними меншинами.

Не оминула Центральна Рада інтересів іноетнічного населення й у Першому універсалі (10 червня 1917 р.). Проголосивши автономію українських земель, вона, з одного боку, зобов'язала українську людину, що «...живе всуміш з іншими національностями,.. негайно прийти до згоди й порозуміння з демократією тих національностей...», а з іншого – висловила сподівання, що національні меншини «...одностайно з нами стануть до праці коло організації автономії України». Перспективною була також теза документа про те, що після підготовчої організаційної роботи УЦР скличе «представників від усіх народів землі української», щоб спільно виробити

⁹⁴³ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 61–62.

⁹⁴⁴ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 87, 92–93.

⁹⁴⁵ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 101.

⁹⁴⁶ Грушевський М. С. Хто такі українці і чого вони хочуть... – С. 19.

«закони для неї»⁹⁴⁷. Розтлумачуючи згодом положення Універсалу, голова УЦР М. Грушевський висловив дві принципові тези. По-перше, він наголосив, що організація автономного ладу України здійснюватиметься за безпосередньої участі національних меншин, якщо вони не ухилитимуться від співпраці з українцями. По-друге, заповнив, що Центральна Рада доти, поки представники іноетнічного населення України не ввійдуть до її складу, «...не претендує на ніяку владу над не-українськими народностями, тільки над українським народом, що її настановив»⁹⁴⁸.

Через два тижні після ухвалення Першого універсалу, 23 червня 1917 р., проблема національних меншин постала на сесії УЦР. Приводом стало обговорення статусу Генерального Секретаріату на чолі з В. Винниченком, створеного 15 червня 1917 р. Малою Радою (Комітетом Центральної Ради) як постійно діючим розпорядчим органом⁹⁴⁹. Зокрема, товариш генерального секретаря з міжнаціональних справ О. Шульгин, виступаючи від імені Центрального комітету (ЦК) УДРП, зазначив: «Зараз ми не можемо говорити про уряд України, бо ми зараз лише національне представництво, а не всієї території України. Оголошуючи Генеральний Секретаріат правительством України, ми зробили б насильство над національними меншостями»⁹⁵⁰. З огляду на це О. Шульгин заявив, що «...ми повинні йти і йдемо до творення автономного життя в порозумінні з іншими національностями України»⁹⁵¹. Центральна Рада погодилася з такою думкою, а тому, хоч і схвалила заснування Генерального Секретаріату та затвердила його склад⁹⁵², остаточне голосування за резолюцію відклала до оголошення Декларації Секретаріату.

Важливо зазначити, що до структури ГС належало також Секретарство міжнаціональних справ, яке на перших порах очолював С. Єфремов. Його завдання, відповідно до Декларації Генерального Секретаріату, оприлюдненої 27 червня 1917 р., полягало в тому, щоб «...об'єднати роботу всіх національностей Росії для боротьби за автономно-федеративний лад Російської Республіки та для порозуміння українців на цих основах з іншими національностями... Поруч стоїть справа якомога скорішого порозуміння з демократією національних меншостей на Україні»⁹⁵³.

Поряд з обговоренням статусу Генерального Секретаріату, УЦР 23 червня 1917 р. залучила представників іноетнічного населення до практичної

⁹⁴⁷ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 104–105.

⁹⁴⁸ Грушевський М. С. Хто такі українці і чого вони хочуть... – С. 23–24.

⁹⁴⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 105–106.

⁹⁵⁰ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 117.

⁹⁵¹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 117.

⁹⁵² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 120.

⁹⁵³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 159.

діяльності з розбудови української національної автономії. Зокрема, обрану трьома днями раніше Комісію для розробки Статуту автономії України було розширено з 8 до 100 осіб за принципом національно-територіального представництва. Нації, які в Україні становили не менше 1% населення, делегували до комісії одного представника на кожний такий відсоток, а ті, що мали менше 1%, уповноважували по одному представникові за власним бажанням і згодою комісії. У підсумку склад комісії був таким: українців – 71, росіян – 11, євреїв – 8, німців і поляків – по 2, білорусів, татар, молдаван, чехів, греків і болгар – по 1 особі⁹⁵⁴. Загалом представники неукраїнського населення отримали 29 місць. Таке співвідношення відповідало національній структурі тодішнього суспільства та засвідчило прагнення українства до конструктивної і рівноправної співпраці з іноетнічною спільнотою на користь загальноукраїнської справи.

Загалом порозумінню між Центральною Радою й національними меншинами передували тривалі переговори між представниками УЦР та неукраїнської революційної демократії*. Слід зауважити, що напередодні скликання Всеукраїнського національного конгресу почали поширюватися чутки, що Центральна Рада хоче проголосити автономію України без згоди на те Тимчасового Уряду і майбутніх делегатів Всеросійських установчих зборів. Дехто навіть запевняв, що «українці хочуть відокремитися». Для з'ясування ситуації керівники Комітету об'єднаних громадських організацій, рад робітничих і солдатських депутатів, коаліційної студенської ради на спільному з представниками УЦР засіданні 4 квітня 1917 р. вимагали від українців відповіді щодо «сепаратистських тенденцій». М. Грушевський, спростовуючи чутки про негайне оголошення майбутнім Всеукраїнським національним конгресом відділення України від Росії та протестуючи проти погроз, котрі надходили з боку неукраїнської «революційної демократії» на адресу українства, задав присутнім риторичне запитання: «З ким ми тут зустрілися? З друзями чи ворогами?»⁹⁵⁵. Разом із тим, голова Центральної Ради не приховував, що українці не будуть мовчки спостерігати за ігноруванням

⁹⁵⁴ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 107, 120, 125.

* Характеризуючи ставлення т. зв. неукраїнської революційної демократії до проблеми надання Україні автономії, І. Чериковер зазначав: «Російська демократія, як буржуазна, так і соціалістична, в перші місяці революції ставилася стримано, а деякі партії дуже негативно навіть до принципу широкої національної автономії і особливо до думки про федеративну перебудову Росії, і в усякому разі відкладали це питання до Установчих Зборів. Особливо різко-негативно до українських вимог поставилися з самого початку загальнодемократичні і революційні органи в самому Києві, на чолі яких стояли, крім російських політичних діячів, також і євреї, що примакали до загальноросійських партій» [*Чериковер І.* Антисемітизм і погроми на Україні... – С. 34].

⁹⁵⁵ *Христюк П.* Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. 1... – С. 31.

їхніх інтересів. «Прапор самостійної України чекає, і розгорнеться він тоді, коли всеросійські централісти захочуть вирвати з наших рук прапор широкої української автономії в федеративній і демократичній російській республіці»⁹⁵⁶, – йшлося в статті М. Грушевського, опублікованій у газеті «Нова Рада» в той період, коли відбувалося згадане засідання.

Для послаблення напруженості і пришвидшення пошуку шляхів порозуміння з ініціативи неукраїнських революційних організацій було влаштовано спільне «засідання-гулянку» на Дніпрі. У результаті домовленостей представники меншин не заперечували необхідності утворення в Україні особливого територіального революційного демократичного органу – Крайової ради, яка б репрезентувала інтереси революційних демократичних сил України. Неузгодженими залишалися лише деталі: яким способом, з якою компетенцією і в якому складі утворити цей орган.

На одному зі спільних засідань членів революційних київських організацій та представників Центральної Ради М. Грушевського і В. Винниченка також обговорювали питання про можливість скликання крайового з'їзду і утворення крайового органу, який би представляв в Україні Тимчасовий Уряд. У ході дискусій сторони дійшли порозуміння і постановили виробити конкретні умови⁹⁵⁷ для ухвалення домовленостей.

Справа порозуміння з національними меншинами дебатовалася не тільки в Києві і не тільки в Центральній Раді. Гасло спільного «творення автономного ладу» знайшло загальний відгук по Україні. Причому подекуди заходи щодо єднання здобули успіх значно раніше, ніж у Києві. Наприклад, у Полтаві місцева рада робітничих і солдатських депутатів підтримала Перший універсал Центральної Ради зразу після його проголошення. Обговорення проблеми порозуміння з демократичними силами національних меншин також відбулося на Першій сесії Всеукраїнської ради селянських депутатів (22–24 червня 1917 р.), яка ухвалила щодо цього таку постанову: «Прийнявши на увагу те, що в Полтаві, Києві та інших містах України трудові люде неукраїнської національності приєднуються до українського трудового народу в творенні автономного ладу на Україні і в боротьбі за трудові інтереси всього народу, – Всеукраїнська рада селянських депутатів витає цей братерський стулінь неукраїнської демократії і висловлює побажання, щоб трудові люде всіх національних меншостей на Україні як найскоріше послали своїх депутатів і там, разом з українським трудовим народом, стали до

⁹⁵⁶ Цитовано за: *Чериковер И.* Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 34.

⁹⁵⁷ *Христюк П.* Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. I... – С. 85.

творення нового вільного і справедливого життя на Україні»⁹⁵⁸. Дещо повільніше процеси міжнаціонального порозуміння відбувалися у великих містах, де значну роль відіграла інтелігенція, вихована в душі російського централізму.

24 червня 1917 р. Центральна Рада визнала «дуже бажаним» співробітництво неукраїнських демократичних організацій з її виконавчими органами, застерігши при цьому, що така співпраця можлива лише за умови визнання ними УЦР «найвищим правомочним органом українського народу»⁹⁵⁹. Однак подібна постановка питання спричинила опір з боку представників національних меншин. Останні, на відміну від українців, які прагнули реорганізувати Центральну Раду шляхом пропорційного поповнення її представниками іноетнічного населення, хотіли створити новий територіальний орган.

У газеті «Нова Рада», де порівнювались обидва проекти формування територіального органу влади, йшлося: «Діло в тім, що Центральна Рада здобула вже собі серед мас на Україні широку популярність і має певний авторитет серед більшості місцевої людности, цебто серед українців. Хоч би як був зручно і добре складений новий орган, йому довелося б ще завойовувати собі популярність і довір'я, і хто знає, чи це йому пощастило б, і не відомо, чи хутко. А тим часом ми живемо під таку гарячу пору, коли треба працювати над організацією краю зараз, не відкладаючи може ні на один день. До того ж, хоч би й був утворений новий орган, Центральна Рада не може бути просто розпущена, бо складав її цілий ряд з'їзтів, як перший національний, селянський та військовий, і щоб розпустити її, треба б постанови таких само авторитетних зібрань, як ті з'їзди. Отже Центральна Рада все одно існувала б, і знов було б два паралельних крайових органи, цеб-то те саме роздвоювання, що дасться в знаки й тепер. А це кінець-кінцем звело б ні на що і саме порозуміння»⁹⁶⁰.

Нарешті представники національних меншин визнали об'єктивність вимог українців і 26 червня 1917 р. під час спільної конференції погодилися на «...об'єднання не-українських революційних органів з У. Ц. Радою». Значною мірою така поступка київських загальнореволюційних кіл українцям, на думку М. Грушевського⁹⁶¹, була зумовлена тим, що на місцях розпочалися вияви продовольчої кризи та розрухи. Про це йшлося 24 червня 1917 р. на сесії

⁹⁵⁸ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. I... – С. 89.

⁹⁵⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. I... – С. 124.

⁹⁶⁰ Цитовано за: Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. I... – С. 88.

⁹⁶¹ Грушевський М. С. Хто такі українці і чого вони хочуть... – С. 30.

Центральної Ради, виступи на якій зводилися до того, що, оскільки «з півночі насувається анархія»⁹⁶², необхідно утворити крайовий орган влади. Для підготовки проекту утворення подібного органу було сформовано комісію, до якої ввійшли представники партій і організацій, у т. ч. національних меншин.

28 червня 1917 р. О. Шульгин подав на розгляд УЦР короткий звіт про переговори, що тривали під керівництвом губернського комісара Тимчасового Уряду П. Суковкіна. Крім українців, у них брали участь представники різних національностей від соціалістичних партій, виконавчого комітету рад робітничих і солдатських депутатів, кадетів. У результаті, було досягнуто принципової згоди національних меншин визнати національно-територіальну автономію України та ввійти до складу Центральної Ради⁹⁶³.

Проблему представництва національних меншин у Центральній Раді остаточно було погоджено під час переговорів із делегацією Тимчасового Уряду⁹⁶⁴, яка прибула до Києва 29 червня 1917 р. через занепокоєння російських офіційних кіл у Петрограді станом справ в Україні⁹⁶⁵. Метрополія насамперед не погоджувалася зі самочинним проголошенням автономії та створенням Генерального Секретаріату. Результати українсько-російських домовленостей від 29–30 червня 1917 р., у т. ч. щодо міжнаціонального порозуміння, були відображені 3 липня в окремій декларації Тимчасового Уряду та Другому універсалі, в якому УЦР висловила готовність поповнити свій склад «...на справедливих основах представниками інших національностей»⁹⁶⁶. Це представництво мало становити третину від загальної чисельності українських інституцій. (Про детальний розподіл представницьких квот між національними меншинами йтиметься у п. 4.3.)

Погодившись поповнити органи української влади представниками національних меншин, УЦР усунула останній бар'єр на шляху надання Тимчасовим Урядом Генеральному Секретаріатові юридичного статусу. «Постав на ділі з того автономний лад в Україні, – як зазначив С. Гольдельман, – з власним парламентом – Центральною Радою – і власним урядом – Генеральним Секретаріатом. Рішальним у цій угоді в розумінні перемоги гасла територіальної автономії було, що від тоді в парламенті і в уряді мали сидіти як рівноправні члени обох цих органів, як спільні господарі автономної

⁹⁶² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 122.

⁹⁶³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 140.

⁹⁶⁴ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. 1... – С. 88, 92.

⁹⁶⁵ Відповідь Тимчасового Уряду на заяву Української Центральної Ради. 13 червня 1917 р. // Національні відносини в Україні у XX ст. : зб. док. і матеріалів... – С. 41–43.

⁹⁶⁶ Постанова Тимчасового Уряду про затвердження Генерального Секретаріату. 3 липня 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 163–164; Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 41.

держави *всі* національності, що жили в Україні, у належній пропорції: українці, росіяни, жида й поляки»⁹⁶⁷. Отже, проголошення Другого універсалу, узгодженого з Тимчасовим Урядом, дало національним меншинам змогу остаточно порозумітися з організованим українством.

Розширивши лави представниками національних меншин, український політиком, за висловом С. Гольдельмана, «...уже не як революційне представництво *одного* з народів України, а вже як законодавча інституція *країни*»⁹⁶⁸, продовжив державотворчу діяльність. Так, 16 липня 1917 р. Мала Рада, на підставі домовленостей із міністрами Тимчасового Уряду та згідно зі змістом Другого універсалу, одногolosно ухвалила важливий документ – Статут Генерального Секретаріату, який чимало політиків вважали рівнозначним конституції⁹⁶⁹. Серед іншого в документі ретельно опрацьовано міжнаціональні питання. Зокрема, до складу Генерального Секретаріату офіційно було введено представників трьох найчисельніших національних меншин – росіян, євреїв і поляків як товаришів генерального секретаря національних справ. Причому їхні повноваження були значно ширшими, ніж у колег з інших секретаріатів⁹⁷⁰. Головне завдання нових посадовців полягало в захисті прав репрезентованих ними меншин.

Статут, який було ухвалено одногolosно, високо оцінили як українські політики, зокрема, М. Грушевський, О. Шульгин, М. Ткаченко, М. Шраг, так і представники національних меншин – росіянин К. Сухових, євреї М. Зільберфарб та М. Літваков, поляк В. Рудницький. «Я завжди гадав, що не насильством, – наголошував М. Грушевський, – а взаємними уступками можна встановити спосіб сожительства, який би забезпечив права всіх народів». Погоджуючись із думкою голови УЦР, М. Зільберфарб зазначив: «Я вітаю вас з прийняттям великого історичного документа, який буде мати значення не тільки для Росії, але і Європи. Те, що не змогла установити культурна Європа, робимо ми. Для України випала велика честь встановити форми братського сожительства народів. Я бачу з боку українців щире безпосереднє бажання зробити братерське єднання народів»⁹⁷¹.

Проте ейфорія від ухваленого документу тривала недовго: новий склад Тимчасового Уряду Росії на чолі з А. Керенським не затвердив його. Замість Статуту 4 серпня 1917 р. з Петрограда надіслали Інструкцію, в котрій права автономії України було значно обмежено. До того ж із 9 генеральних

⁹⁶⁷ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 41.

⁹⁶⁸ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 41.

⁹⁶⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 182; Грушевський М. С. Хто такі українці і чого вони хочуть... – С. 34.

⁹⁷⁰ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 181, 275.

⁹⁷¹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 182.

секретарів «...не менше чотирьох повинні бути особи, які не належать до української національності». І це не беручи до уваги трьох посад товаришів секретаря для найбільших меншин при Секретаріаті національних справ⁹⁷². Подібні дії Тимчасового Уряду, що таким чином намагався «забезпечити свій вплив на діяльність Генерального Секретаріату»⁹⁷³, можна вважати провокацією, що перешкождала міжнародному порозумінню в Україні.

Однак представники національних меншин оголосили повну підтримку українцям⁹⁷⁴. О. Шульгин, передаючи українській делегації в російській столиці інформацію про хід обговорення отриманого документа, наголошував: «Представники всіх організацій і партій від національних меншин заявили протест проти того, що уряд, усупереч угоді, укладеній між українською і неукраїнською демократією, згідно якої неукраїнцям належить 30% усіх місць в установах Центральної Ради, що уряд нав'язує неукраїнцями (чотирьох з) дев'яти секретарів. Вони заявили, що в ім'я цієї угоди вони залишаються на колишній угоді і тому назвуть лише 3-х секретарів»⁹⁷⁵.

Здійснивши внутрішню «національну» реорганізацію, Генеральний Секретаріат заманіфестував свою позицію щодо національних меншин у Зверненні до українського народу від 27 вересня⁹⁷⁶ та Декларації від 29 вересня 1917 р. Зокрема, в останньому документі зазначено: «Дбаючи про права українського народу, Генеральний Секретаріат однаково справедливо і уважно ставитиметься до національних прав і домагань усіх національностей, що заселяють територію України. Ніякого насильства, ніякого ламання права самовизначення націй на Україні допущено не буде...

Генеральний Секретаріат, обстоюючи права українського народу через Секретарство національних справ, оборонятиме, забезпечуватиме національні меншості від юридичних і фактичних обмежень в громадських і політичних відносинах, сприятиме реорганізації на основах свободи і демократизму існуючих національних організацій і утворенню нових установ для вдоволення потреб їх національного життя...»⁹⁷⁷. На Секретарство також покладалося завдання сприяти встановленню добросусідських відносин між народами

⁹⁷² Тимчасова інструкція Генеральному секретаріатові Тимчасового Уряду на Україні // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 214.

⁹⁷³ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 43, 46.

⁹⁷⁴ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 217–220; Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 43–44.

⁹⁷⁵ Цитовано за: *Кот С.* Олександр Шульгин та формування міжнародної політики УНР... – С. 120–121.

⁹⁷⁶ Звернення Генерального Секретаріату до українського народу. 27 вересня 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 321.

⁹⁷⁷ Декларація Генерального Секретаріату України. 29 вересня 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 323, 326.

України, тобто якщо досі український уряд акцентував увагу на зміцненні двосторонніх відносин – між українцями і національними меншинами, то тепер йшлося про налагодження багатосторонньої співпраці.

Такі самі ідеї містилися у Положенні про Генеральне секретарство з національних справ, підготовленому після прийняття Інструкції Тимчасового Уряду. О. Кудлай припускає, що цей документ був деталізованою переробкою наказу вказаного секретарства товаришам секретаря від 27 липня 1917 р. Зокрема, названим документом, який недатовано, було визначено, що Секретарство з міжнародних справ створене з метою представництва «...національних інтересів та охорони прав українського народу», а також інших народів, котрі мешкали в Україні, та для узгодження національних інтересів населення України. До компетенції секретарства мали належати: розроблення відповідних законопроектів та їхня реалізація; проведення спільних заходів із місцевими урядовими інституціями, спрямованими на підтримку належних взаємин між національностями; підготовки та публікація матеріалів щодо гармонізації національного питання в Україні⁹⁷⁸.

Важливим етапом у вирішенні національного питання став скликаний за ініціативою Центральної Ради З'їзд представників народів і областей Росії, який відбувся у Києві 8–15 вересня 1917 р. На думку дослідників, він був «найхарактернішою й найвизначнішою подією», яка вплинула на забезпечення прав національних меншин⁹⁷⁹. Серед 84 делегатів З'їзду народів, що мав стати постійно діючим представницьким органом усіх національностей Росії, з вирішальним голосом було 11 євреїв, по 10 татар і латишів, по 9 литовців і козаків, 8 українців, 7 білорусів, 6 молдаван, 5 тюрків, 4 естонці, 3 росіянина, 2 грузини. Крім того, з дорадчим голосом були присутні 6 поляків⁹⁸⁰, котрі як самостійники не хотіли брати активної участі у форумі автономістів-федералістів.

З'їзд обрав Раду народів, яка мала перебувати в Києві і «...підготувати матеріали для майбутньої федеральної конституції Російської республіки»⁹⁸¹, а також виробив загальні рекомендації, що стосувалися національно-культурного розвитку меншин. Зокрема, у Постанові «Про федеративний устрій Російської держави» йшлося про те, що основними принципами функціонування останньої мають бути: децентралізація влади, широка участь громадян у державному житті, побудова федерації за національним принципом⁹⁸². Важливою була також Постанова з'їзду «Про національно-

⁹⁷⁸ Кудлай О. Б. Створення та діяльність народного міністерства міжнародних справ... – С. 15–16.

⁹⁷⁹ Копиленко О. Держава і право України... – С. 13.

⁹⁸⁰ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 303–304.

⁹⁸¹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 307, 309.

⁹⁸² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 308.

персональну автономію»⁹⁸³, відповідно до якої кожен народ, що проживав у Росії, мав отримати право на самостійне облаштування свого національного життя.

Восени 1917 р. на арену політичної боротьби в Росії активно вступила найрадикальніша частина російської соціал-демократії – більшовики. Вони висунули ідею переростання демократичної революції у т. зв. соціалістичну. Спочатку більшовики хотіли домогтися цього мирним шляхом, але після невдалої спроби підняти на початку липня 1917 р. повстання в Петрограді й таким чином захопити владу взяли курс на збройну боротьбу і встановлення диктаторської влади, яку вони завуальовано називали диктатурою пролетаріату.

Революційний запал, який характеризувався утопічністю і жорстокістю, наростав. Визріла революційна криза. Процеси, що відбувалися в країні, забезпечили більшовикам підтримку пролетарських мас, особливо в індустріальних центрах. Потужні агітація і пропаганда, спрямовані на «експропріацію експропріаторів», дали результати. Так, 25 жовтня 1917 р. унаслідок збройного перевороту влада в Петрограді перейшла до більшовиків (з 1927 р. свій прихід до влади вони стали називати Великою жовтневою соціалістичною революцією), які мали більшість у Радах. Тимчасовий Уряд було повалено.

В Україні ситуація розвивалася неоднозначно. Події у Петрограді підтримали робітники кількох українських міст, особливо Донецького басейну. В інших містах, зокрема в Києві, народ підтримував політику партій, які входили в Центральну Раду. Вороже до більшовицького перевороту в Петрограді поставилися штаб Київського округу і підпорядковані йому війська. Вони могли виступити проти революції і проти українства. Тому 25 жовтня 1917 р. вночі на закритому засіданні Малої Ради було утворено Крайовий комітет для охорони революції в Україні, куди ввійшли представники Центральної Ради, військових організацій, київських рад робітничих і солдатських депутатів, залізничників, політичних партій, у т. ч. російських і єврейських, посланці Харкова, Катеринослава, Одеси⁹⁸⁴. Однак 28 жовтня, відчуваючи брак легітимності, новостворений Комітет саморозпустився, а його функції було передано Генеральному Секретаріатові.

Наступного дня після повалення Тимчасового Уряду Мала Рада ухвалила відозву про повстання більшовиків. У ній зазначалося: «Признаючи, що влада як в цілій державі, так і в кожному окремому краю повинна перейти до рук революційної демократії і вважаючи недопустимим перехід усієї влади до рук

⁹⁸³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 310–311.

⁹⁸⁴ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 359–360, 369.

рад робітницьких та солдатських депутатів, які складають тільки частину організованої революційної демократії, Українська Центральна Рада висловлюється проти повстання в Петрограді і буде завзято боротися зі всякими спробами піддержки цього повстання на Україні»⁹⁸⁵. З таким формулюванням погодилися всі члени Малої Ради, крім більшовиків, котрі залишили її засідання.

Після повалення Тимчасового Уряду його Тимчасова інструкція Генеральному Секретаріатові перестала діяти. Керівництво УЦР вирішило повернути не тільки права, зазначені у Статуті Генерального Секретаріату, а й зробити необхідні кроки до подальшої розбудови національно-територіальної автономії України. Зокрема, 7 листопада Центральна Рада ухвалила Третій універсал⁹⁸⁶, яким проголосила про встановлення Української Народної Республіки, «...не відділяючись від республіки Російської і зберігаючи єдність її»⁹⁸⁷. Незрозуміло лише, про яку Росію йшлося, оскільки Україна не визнавала більшовицької влади, а демократична Росія вже не існувала.

Згідно з документом, верховним законодавчим органом УНР залишалась Українська Центральна Рада, до складу якої належали представники національних меншин України. Вищим виконавчим органом став Генеральний Секретаріат. Було визначено державні кордони УНР, які, крім п'яťох губерній, визначених Тимчасовою інструкцією, охоплювали Харківську, Катеринославську, Херсонську губернії і Таврію (без Криму). Питання приєднання інших земель – Холмщини, частини Курської та Воронезької губерній, – де українське населення становило більшість, мало бути вирішене згідно з волею її мешканців.

Підтверджено такі демократичні принципи: свободи слова, друку, віросповідань, зборів, спілок, страйків, недоторканості особи та житла, право використовувати місцеві мови у відносинах з державними установами, скасування смертної кари, амністії для всіх політичних в'язнів, справедливого суду. За Універсалом встановлено 8-годинний робочий день, визнано право контролю уряду та робітників над промисловістю, проголошено реформу місцевого самоврядування. У галузі земельних відносин було оголошено про скасування приватної власності на поміщицькі, удільні, монастирські, кабінетні, церковні та інші землі нетрудових господарств і про передачу їх «земельним комітетам, обраним народом».

Важливим Третій універсал УЦР став і для національних меншин

⁹⁸⁵ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 363.

⁹⁸⁶ Третій універсал Української Центральної Ради. 7 листопада 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 398–401.

⁹⁸⁷ Третій універсал Української Центральної Ради... – С. 398.

України, оскільки не лише підтвердив зобов'язання УЦР «...твердо охороняти волю національного розвитку всіх народностей на Україні суцїх»⁹⁸⁸, а й передбачав підготовку законопроекту про національно-персональну автономію російському, єврейському, польському та іншим народам.

Проголошення УНР зумовило зміну напрямку діяльності Секретарства міжнародних справ. Якщо свого часу його організували майже винятково для вирішення національних проблем у межах України, а в самому Секретарстві діяли окремі віце-секретаріати російських, єврейських і польських справ, то на кінець 1917 р. ситуація змінилася. По-перше, національні представництва фактично виділилися в окремі секретаріати, по-друге, змінилися функції Секретарства міжнародних справ – його основними завданнями стали зносини з представниками іноземних держав, окремими регіонами колишньої Російської імперії, захист інтересів українських громадян за кордоном та іноземців в Україні. Тому генеральний секретар міжнародних справ О. Шульгин 22 грудня 1917 р. представив на засіданні уряду законопроект про зміну назви «Генеральне секретарство міжнародних справ» на «Генеральне секретарство справ міжнародних». Документ* було «стверджено» і подано на розгляд Центральної Ради⁹⁸⁹, хоча офіційних даних про затвердження УЦР названого законопроекту як закону нема.

Не подає такої інформації й авторка «профільної» монографії «Створення та діяльність народного міністерства міжнародних справ Української Народної Республіки (червень 1917 – квітень 1918 рр.)» О. Кудлай. Констатуючи факти перетворення окремих підрозділів Секретарства міжнародних справ, що відали польськими, єврейськими і російськими справами, на відповідні секретарства, а Секретарства міжнародних справ – на Секретарство міжнародних справ, вона лише наголошує, що вони були затверджені законом⁹⁹⁰. Однак при цьому посилається на рішення Генерального Секретаріату.

Разом із цим, більшовики, здобувши владу в Росії, в Україні, на Дону й Кубані, зазнали поразки. У Києві 29–31 жовтня 1917 р. відбулося збройне зіткнення підрозділів штабу Київського військового округу, які залишилися відданими Тимчасовому Урядові, більшовицьких військових частин і

⁹⁸⁸ Третій універсал Української Центральної Ради... – С. 401.

* Вперше офіційну інформацію про те, що «...Секретарство міжнародних справ перетворюється на Секретарство справ міжнародних і зав'язує стосунки з іншими державами», оприлюднив голова Генерального Секретаріату В. Винниченко на Восьмій сесії УЦР 13 грудня 1917 р. [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 19].

⁹⁸⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 62.

⁹⁹⁰ Кудлай О. Створення та діяльність народного міністерства міжнародних справ... – С. 12.

українського полку, сформованого з делегатів Третього всеукраїнського військового з'їзду, що підтримував Центральну Раду. Боротьба закінчилася поразкою штабу, який виїхав на Дон, і придушенням більшовицького повстання. Після від'їзду з Києва відданих Тимчасовому Урядові військ влада перейшла до Центральної Ради. З різних місць України на її адресу надходили заяви зі словами підтримки. У Зверненні до громадян⁹⁹¹ від 1 листопада 1917 р. Центральна Рада закликала до спокою, порядку й підпорядкування українській адміністрації.

У цій ситуації більшовики, скориставшись демократичними свободами УНР, зробили спробу здобути владу шляхом скликання Всеукраїнського з'їзду рад селянських, робітничих і солдатських депутатів, котрий би поглинув Центральну Раду. Проте коли він розпочав роботу в Києві (4–6 грудня 1917 р.), виявилось, що з 300 діючих в Україні рад на ньому були присутні представники лише 49. Більшість із 2,5 тис. його учасників становили селяни⁹⁹². З'їзд підтвердив волю українського народу, виявлену на виборах до Всеросійських установчих зборів*, і висловив довіру Центральній Раді. У його відозві до народів Росії з цього приводу зазначено: «...Центральну Раду обрано з'їздами робітників, селян та вояків всієї України. Дев'ять місяців вона провадить боротьбу за права демократії та національних меншостей України.

За цей час Центральна Рада зорганізувала коло себе селянство та робітників, з'єднала українське революційне військо, проголосила Народню Українську Республіку в складі федеративної Росії, передала землю без викупу трудовому народові, завела восьмигодинний робочий день та догляд за виробництвом, скасувала кару на смерть, дала амністію за політичні проступки та проголосила національно-персональну автономію для меншостей України. Всього цього вона досягла не порушенням прав інших народів, а шаною до них, не касуванням громадянських та політичних свобод, а їх обороною, не зброєю та насильством, а одвертою організованою політичною боротьбою. От за яку працю народні комісари обізвали Центральну Раду буржуазним правительством...»⁹⁹³.

Делегати-більшовики чисельністю 124 особи, затавровані як «агенти Москви»⁹⁹⁴, не погодилися з рішенням більшості з'їзду і залишили його,

⁹⁹¹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 383–384.

⁹⁹² Верстюк В. Україна від найдавніших часів до сьогодення... – С. 177.

* Згідно з результатами виборів до Всеросійських установчих зборів, які в Україні відбулися наприкінці листопада 1917 р., українські партії одержали близько 75% голосів, тоді як більшовики – лише 10% [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 572; Дорощенко Д. Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 313].

⁹⁹³ Робітнича газета. – 1917. – 9 груд.

⁹⁹⁴ Бойко Ю. Російські історичні традиції в большевицьких розв'язках національного питання... – С. 137.

переїхавши до Харкова, котрий із 9 грудня 1917 р. перебував під контролем прибулих із Росії більшовицьких загонів. За вказівками з Петрограда підоспілі київські більшовики об'єдналися з Третім з'їздом рад Донецько-Криворізького басейну, що саме тоді засідав у Харкові, та конституювались як Перший всеукраїнський з'їзд рад. Понад 200 його делегатів, котрі представляли 89 рад та однотипних із ними армійських військово-революційних комітетів (ВРК), працювали під охороною російського війська упродовж 11–12 грудня 1917 р.⁹⁹⁵ У схвалених резолюціях з'їзд заявив про повну і беззастережну підтримку більшовицького перевороту в Петрограді, вітав політику Ради народних комісарів (РНК, Раднарком) – уряду радянської Росії, проголосив встановлення в Україні влади рад, визнав Українську республіку (до 6 січня 1919 р. вона також називалася Українською Народною Республікою) федеративною частиною Російської радянської республіки, поширив на Україну дію декретів і розпоряджень РНК Росії, а постанови УЦР закликав вважати недійсними⁹⁹⁶. Таким чином, більшовицький інтернаціонал в УНР прагнув стати владою меншості над більшістю.

За наказом із Росії більшовицькі організації в Україні розгорнули серед широких мас українства агітацію, спрямовану проти Центральної Ради. Назрівав конфлікт між останньою й більшовицькою Росією. Знайшовся й привід. У Києві дислокувалися деякі більшовицькі військові частини, діяли більшовицькі організації. Спочатку вони були лояльні до української влади, але з часом почали агітувати проти Центральної Ради. Після кількох спроб примусити їх розійтися по домівках було прийнято рішення роззброїти більшовицькі частини і вислати їх за межі України.

Іншим приводом для радянської Росії було ставлення українського уряду до донських козаків, які виступили проти більшовиків і почали збирати на Дону військові сили. Донські козаки, які перебували на фронті, для повернення додому мали найближчий шлях – через Україну. Уряд УНР зайняв нейтральну позицію. Тоді РНК 3 грудня 1917 р. пред'явила ультиматум українському урядові за підписом лідерів В. Леніна та Л. Троцького, що, на словах «визнаючи» УНР, був втручанням у її внутрішні справи. Він містив таких чотири вимоги до Центральної Ради: відмовитися від дезорганізації фронту (йшлося про утворення Українського фронту); не пропускати через

⁹⁹⁵ *Бойко О. Д.* Перша війна радянської Росії проти УНР 1917–1918 / О. Д. Бойко // *Енциклопедія історії України* : у 10 т. Т. 8 : Па – Прик. / редкол. : В. А. Смолій (голова) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Наук. думка, 2011. – С. 161; *Солдатенко В. Ф.* Перший всеукраїнський з'їзд рад / В. Ф. Солдатенко // *Енциклопедія історії України* : у 10 т. Т. 8... – С. 169.

⁹⁹⁶ *Солдатенко В. Ф.* Перший всеукраїнський з'їзд рад... – С. 169; *Хміль І.* Всеукраїнський з'їзд рад селянських, робітничих і солдатських депутатів 1917 / І. Хміль // *Енциклопедія історії України* : у 10 т. Т. 1... – С. 658.

Україну козачі формування з фронту на Дон; пропустити більшовицькі війська на Південний фронт; припинити роззброєння радянських полків і червоноармійців. У разі неприйняття цих вимог протягом 48 год. РНК оголошував Центральну Раду «...в стані відкритої війни проти радянської влади в Росії і на Україні». Базуючись на тому, що Україна є суверенною республікою і ніхто не має права втручатися в її внутрішні справи, Центральна Рада 18 грудня 1917 р. відхилила ультиматум⁹⁹⁷. І це призвело наприкінці грудня 1917 р. до українсько-більшовицької війни.

За таких складних суспільно-політичних умов УЦР, проте, ухвалила два важливих історичних документи. Зокрема, вагомим заходом, спрямованим на розвиток положень Третього універсалу, стало прийняття Центральною Радою 9 січня 1918 р. Закону про національно-персональну автономію. С. Гольдельман про цей документ зазначив, що він «...стоїть осамітнено в усій історії жидівського народу в розсіянні і є визначним і неповторним явищем у спробах урегулювання міжнаціональних стосунків у багатонаціональних державах»⁹⁹⁸. Іншим документом, ухваленим із деяким запізненням*, став Четвертий універсал⁹⁹⁹, котрим було проголошено незалежність УНР. Цим документом також Центральна Рада, незважаючи на відмову національних меншин голосувати за самостійність України, підтвердила всі демократичні свободи для іноетнічного населення, ухвалені раніше.

Розважливіше неукраїнські члени УЦР голосували 22 січня 1918 р. за надання Раді Міністрів права підписати Брестський договір – «утрималися» лише фракції Бунду та російських меншовиків і Трудової народно-соціалістичної партії (ТНСП; народні соціалісти)¹⁰⁰⁰. В умовах більшовицького наступу життєво необхідним для УНР було укладення миру з державами Центрального блоку: Німеччиною, Австро-Угорщиною, Туреччиною і Болгарією.

Згідно з Брестським мирним договором, підписаним у ніч з 26 на 27 січня 1918 р., чотири держави Центрального блоку визнали незалежність і самостійність України, яка стала повноправним суб'єктом міжнародного права. Західні межі УНР було встановлено по довоєнних кордонах Росії та Австро-Угорщини. Кордон із Польщею згодом мала визначити спеціальна

⁹⁹⁷ Лазарович М. В. Історія України... – С. 334–336.

⁹⁹⁸ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 8.

* Офіційною датою проголошення незалежності УНР прийнято вважати 9 (22) січня 1918 р. Однак насправді ця подія відбулася двома днями пізніше – 11 (24) січня. Причиною затримки стала процедура ухвалення Закону про національно-персональну автономію [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 98–99, 101–102; Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 53].

⁹⁹⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 102–104.

¹⁰⁰⁰ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 121.

змішана комісія «...на основі етнографічних відносин і бажань людности». За збройну допомогу Німеччини й Австро-Угорщини в боротьбі проти агресії радянської Росії УНР зобов'язалася поставити їм до липня 1918 р. значну кількість «хліборобських і промислових лишок», зокрема 1 млн. т збіжжя, круп, м'яса. Інші пункти договору встановлювали дипломатичні відносини між молодю УНР і державами Центрального блоку, регулювали обмін військовополоненими, повернення інтернованих цивільних осіб¹⁰⁰¹. Сторони взаємно відмовлялися від сплати контрибуцій.

Проте розвиток подій, пов'язаний із більшовицькою агресією, призвів до чергових непорозумінь між владою УНР та представниками національних меншин. Українське військо не змогло втриматися в Києві. Перевага була на боці збройних сил більшовицької Росії, що під керівництвом колишнього жандармського полковника М. Муравйова наступали зі Сходу. 22 січня 1918 р. вони захопили Дарницю й мости на Дніпрі, навівши на місто гармати, які залишили українські вояки, й кілька днів бомбардували Київ*. 24 січня стало зрозумілим, що далі утримувати столицю, не наражаючи її на повне руйнування, неможливо. 25 січня 1918 р. частина членів Малої Ради на чолі з головою УЦР М. Грушевським і представників Ради Народних Міністрів разом з останніми загонами українського війська* залишили Київ¹⁰⁰². Після відступу українські державці проводили засідання* в м. Житомирі, Сарнах, Коростені.

¹⁰⁰¹ Лазарович М. В. Історія України... – С. 340–341.

* Загалом, як зазначав І. Чериковер, «нищівне і безпощадне» бомбардування столиці УНР тривало 11 днів [Чериковер І. Антисемітизм и погромы на Украине... – С. 106].

* Чисельність українського війська, яке разом з урядом відступило до Житомира, становила близько 2000 осіб [Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. II... – С. 137].

¹⁰⁰² Відозва Ради Народних Міністрів до народу України. 30 січня 1918 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 152; Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. II... – С. 127.

* Про перші дні перебування Центральної Ради поза Києвом у газеті «Нова Рада» від 22 лютого 1918 р. повідомлялося так: «Виїхавши 25–26 січня з Києва в Житомир члени Центральної Ради зібрали спільну нараду Великої й Малої Ради, де й було поставлено питання: «Що робити далі?» Вирішили, що членам Великої Ради треба негайно роз'їхатись по місцях з метою поінформувати людиність про події, а також і для організації партизанських отрядів для боротьби з більшовиками. Мала Рада мала вести далі законодавчу працю, на це вона і з формального боку мала право, бо членів Малої Ради в Житомирі було чоловік з 16, а з президії були проф. М. Грушевський, Чечель, Аркадій Степаненко. Фракції були також представлені своїми діячами. Правда, спочатку не було [національних] меншостей, але під кінець перебування Ради в Житомирі з'явився і дехто з представників меншостей» [Цитовано за: Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 343].

І. Чериковер завважував, що в Житомирі єдиним неукраїнцем серед членів УЦР був бундівець Д. Ліпец. Однак і він через антисемітський експрес, якого українське військо допустилося у Бердичеві наприкінці лютого 1918 р., ніякої участі в роботі Ради не брав і заявив,

Представників національних меншин серед урядовців і парламентарів УНР, які змушені були перебазуватися, не було¹⁰⁰³. Українці, як стверджує С. Гольдельман, розцінили відсутність іноетнічних членів Малої Ради на її засіданнях поза Києвом як «...навмисне ухиляння цих представників від співпраці і несення відповідальності за долю держави в тяжкий момент кризи цієї держави»¹⁰⁰⁴. Причини такого становища трактують по-різному.

Так, І. Чериковер про євреїв зазначив, що «...вони не вважали за потрібне піти разом із Радою під час наступу більшовиків і не брали участь в «Житомирському вигнанні»¹⁰⁰⁵. Член Малої Ради С. Гольдельман власним прикладом підтвердив, що не мав жодного уявлення про те, що уряд і Рада збираються залишити Київ: «Якраз у день відходу з Києва я зустрів на вулиці, недалеко від будинку Центральної Ради, В. Голубовича, тодішнього голову нового уряду. Ми поговорили з приводу подій – над Києвом тоді весь час літали більшовицькі бомби – і розійшлися, кожний у свій бік, без того, щоб голова уряду хоч би натякнув мені, що він вночі покидає Київ разом з урядом, Радою та військом. Жодне повідомлення про цей відхід не дійшло до мене також від канцелярії Ради, хоч було до того, і після того, чимало випадків, коли мене, навіть уночі кликали на засідання, якщо мене потребували. На цей раз, як видно, керівні українські кола не вважали, що мене або інших жидівських представників було потрібно в співпраці і несенні відповідальності за долю держави у тяжкий момент її існування»¹⁰⁰⁶.

Однак, як виявилось, у такій самій ситуації, як, зокрема, С. Гольдельман, опинилися й українські політики. «Щодо виїзду з Києва, то треба сказати, – зазначав П. Христюк, – що він був мало організований. Про виїзд не було попереджено не тільки всієї президії Центральної Ради і членів, а навіть і деяких членів кабінету. Багацько українських діячів зовсім не знали про виїзд уряду і другого дня, коли вже більшовики вступили в Київ, вільно виходили на вулиці, де й попадали до рук більшовиків»¹⁰⁰⁷. Зокрема, через непоінформованість про евакуацію урядовців потрапили до рук більшовиків і були розстріляні міністр земельних справ О. Зарудний і член Центральної Ради І. Пугач¹⁰⁰⁸. Проте на відміну від представників національних меншин, окремі

що «...знаходиться [в Житомирі. – Авт.] тільки з інформаційною метою» [Чериковер І. Антисемітизм и погромы на Украине... – С. 119–120].

¹⁰⁰³ Чериковер І. Антисемітизм и погромы на Украине... – С. 106.

¹⁰⁰⁴ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 22.

¹⁰⁰⁵ Чериковер І. Антисемітизм и погромы на Украине... – С. 114.

¹⁰⁰⁶ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 22.

¹⁰⁰⁷ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. II... – С. 128.

¹⁰⁰⁸ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 368, 397; Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. II... – С. 127.

українські політики, зокрема П. Христюк, який пішки наздогнав уряд¹⁰⁰⁹, знайшли можливість приєднатися до своїх колег у м. Житомирі.

Характеризуючи військово-політичну кризу влади УНР, зумовлену більшовицькою агресією, С. Гольдельман зазначав, що вона певним чином радикалізувала український політикум: «На чолі уряду стали елементи, які не ховали своїх націоналістичних настроїв, або вважали, що розкладовому впливові крайніх соціалістичних гасел, якими користувалися більшовики в боротьбі проти нової держави – України, треба протиставити не менш крайні гасла українського націоналізму». Відсутність представників національних меншин у Житомирі, на його думку, також сприяла таким настроям. Прикладом радикалізації української влади політик називав «...ухвалення кількох нових законів, які були скеровані проти меншостей, а жидівської особливо»¹⁰¹⁰. При цьому він не конкретизував перелік таких законів.

Проведений аналіз законодавчої діяльності Малої Ради під час її перебування на Волині дає підстави стверджувати, що за цей період (27 січня – 6 березня 1918 р.) не було ухвалено жодного закону*, спрямованого проти національних меншин. Єдиним нормативним актом, котрий передбачав каральні санкції проти значної групи осіб, був Закон про покарання всіх учасників війни і повстання проти Української Держави від 5 березня 1918 р.¹⁰¹¹ Враховуючи настрої окремих етнонаціональних груп, можна припустити, що у сферу впливу цього Закону потрапляла певна кількість їхніх представників. Однак у цьому разі йшлося про переслідування не за національною, а кримінальною ознакою.

Підписання Брестського миру забезпечило Центральній Раді необхідні передумови для отримання військової допомоги Німеччини й Австро-Угорщини проти агресії більшовицької Росії. Так, 2 березня 1918 р. українські війська з підтримкою підрозділів союзників звільнили від більшовиків шлях з Житомира на Бердичів і ввійшли в Київ, куди 6 березня повернувся уряд, а 9

¹⁰⁰⁹ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. II... – С. 127.

¹⁰¹⁰ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 22.

* Упродовж перебування Малої Ради на Волині вона ухвалила такі Закони: «Про заведення на Україні числення часу по новому стилю і перевод годинників на середньоєвропейський час», «Про Герб УНР» (м. Коростень, 12 лютого), «Про грошову одиницю, биття монети та друк кредитових державних білетів» (м. Житомир, 1 березня), «Про громадянство УНР» (м. Житомир, 2, 4 березня), «Про реєстрацію громадянства УНР» (м. Житомир, 4 березня), «Про адміністративний стан м. Києва», «Про передачу міліції м. Києва в розпорядження Міністерства внутрішніх справ», «Про покарання всіх учасників війни і повстання проти Української Держави» (м. Житомир, 5 березня), «Про адміністративно-територіальний поділ України» (6 березня) [Див.: Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 165–166, 171, 173–174, 177–178, 179–180, 181–182].

¹⁰¹¹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 180.

березня Мала Рада провела перше після повернення засідання. Через кілька тижнів в Україні не залишилося жодного червоноармійця. Німецькі й австро-угорські війська, що нараховували понад 450 тис. осіб, захопили всю Україну. Німці розташувалися на півночі УНР, а австро-угорці – на півдні¹⁰¹². Це надало австро-німецькій допомозі характеру окупації. Центральна Рада у відозві закликала український народ до спокою¹⁰¹³, однак широкі верстви українства з недовірою поставилися до нових окупантів.

Подальші події, зокрема гетьманський переворот, певною мірою обмежили культурно-освітній ренесанс національних меншин. Проте потенціал, закладений у період УЦР, став тим стрижнем, на основі якого національні громади України функціонували не лише в наступний період Української революції, а й у перші роки радянської влади.

Щодо етнополітики Другого Гетьманату слід зазначити, що вона з самого початку спричинила невдоволення серед значної частини іноетнічного населення. Окремі її представники закликали до протестів, однак спроби вплинути на ситуацію шляхом розгорнутої в травні 1918 р. демократичними політичними колами, зокрема в пресі, переважно в друкованих органах національних меншин (польських та єврейських), кампанії на захист національних міністерств фактично не дали результатів¹⁰¹⁴. На заклики боротися з «ворогами персонально-національної автономії» мало хто відгукнувся*. Не було отримано очікуваного ефекту також від спільного засідання національних рад міністерств у справах росіян, євреїв і поляків, яке зібралося для обговорення дій на захист своїх завоювань¹⁰¹⁵. Щодо цього гетьманський уряд обмежився лише опублікованою 10 травня 1918 р. Заявою-декларацією, де, серед іншого, висловив своє ставлення як до української справи, так і до проблем національних меншин. У документі зазначалося, що уряд «...міцно проводитиме в життя ідею дальшого та всестороннього розвитку української національної культури, забезпечення прав української мови у школі та державних і громадських організація і зміцнення усіх форм

¹⁰¹² Лазарович М. В. Історія України... – С. 341; Верстюк В. Україна від найдавніших часів до сьогодення: хронологічний довідник... – С. 250.

¹⁰¹³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 197–198.

¹⁰¹⁴ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 78.

* Проти скасування Закону про національно-персональну автономію виступили представники українських демократичних сил. Зокрема, у травні 1918 р. статтю на захист інтересів «меншин» опублікував орган УПСФ «Нова Рада». «Національна рівноправність, – ішлося в газеті, – була одним із найкрасивіших завоювань революції в Україні... Хоча в Центральній Раді й бували деякі непорозуміння між українськими партіями і так званими «меншинами», але український революційний парламент із самого початку твердо став на ґрунт національної рівноправності». Тому газета висловила впевненість, що національні міністерства буде відроджено [Цитовано за: Чериковер І. Антисемітизм і погроми на Україні... – С. 163].

¹⁰¹⁵ Гусєв В. Закон Центральної Ради «Про персонально-національну автономію»... – С. 77.

української державності. Рівночасно признає правительство права також усіх інших національностей, які живуть на території України; воно має повну пошану до їх культури і не виступить з ніякими мірами гніту й нетолеранції супроти якоїсь частини своїх горожан...»¹⁰¹⁶.

Незважаючи на невдоволення національних меншин та їхні подальші протести¹⁰¹⁷, 9 липня 1918 р. гетьман П. Скоропадський затвердив Закон Ради Міністрів про відміну Закону про національно-персональну автономію від 9 січня 1918 р. і скасування національних міністерств у російських, єврейських та польських справах. «Діла національних міністерств, – ішлося в документі, – аж до поділу їх комісією, яка утворюється., передати до Міністерства внутрішніх справ, крім діл культурно-просвітніх, котрі передати нині до Міністерства народної освіти та мистецтва»¹⁰¹⁸. Проте, як зазначають дослідники¹⁰¹⁹, діяльність трьох національних міністерств фактично тривала ще понад три з половиною місяці, оскільки Ухвала про їхню ліквідацію була опублікована лише 22 жовтня 1918 р.

Намагання представників Єврейської національної ради (ЄНР), створеної в квітні 1918 р., вирішити проблему під час зустрічі з головою Ради Міністрів Ф. Лизогубом не мали успіху. Останній 13 липня заявив делегації президії ЄНР у складі М. Зільберфарба, В. Лацького і Я. Слоніма, що уряд скасував національно-персональну автономію і міністерства національних меншин, вважаючи, що вони можуть «породити ворожнечу між націями, які проживають в Україні»¹⁰²⁰. При цьому голова уряду наголосив, що державою гарантовано рівноправність усіх громадян незалежно від їхньої національності й віросповідання.

Вивчаючи питання про «...значні обмеження прав національних громадських організацій та об'єднань», які стосувалися й українців, науковці зазначають, що було б неправильно стверджувати, що в період існування режиму гетьмана П. Скоропадського процес національно-культурного відродження малих народів було зведено нанівець. Під тиском інтелігенції гетьман із часом відновив державне управління справами національних меншин, хоча й значно обмежив їхнє фінансування¹⁰²¹.

Своєрідним доказом поміркованої політики гетьмана щодо національних

¹⁰¹⁶ Цитовано за: *Христюк П.* Замітки і матеріяли до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. III... – С. 33.

¹⁰¹⁷ ЦДАВО України. Ф. 1854. Оп. 1. Спр. 8. Арк. 1–12.

¹⁰¹⁸ Уряди Української Держави – Документи // Урядовий портал. URL: http://www.kmu.gov.ua/control/publish/article?art_id=1219503.

¹⁰¹⁹ *Рафальський О. О.* Національні меншини України... – С. 90.

¹⁰²⁰ ЦДАВО України. Ф. 1854. Оп. 1. Спр. 86. Арк. 40.

¹⁰²¹ *Ставицька Н.* Державна національно-культурна політика серед національних меншин... – С. 89.

меншин називають серпневу ухвалу Ради Міністрів про скасування на території Української Держави законів, якими в зв'язку з війною обмежувалися права підданих Німеччини, Австро-Угорщини, Болгарії, Туреччини, а також російських громадян, народжених у названих країнах, і тих, що потрапили в полон. При уряді було створено спеціальну комісію в справах німецьких колоністів, діяли Українсько-німецьке товариство культурно-економічного зближення, Союз поляків-землевласників для захисту публічних і приватних прав польського населення¹⁰²² тощо.

Восени 1918 р. склалися обставини, які послабили вплив гетьманського уряду. Наприкінці вересня капітулювали Болгарія і Туреччина, а 17 жовтня Австро-Угорщина формально перетворилася у «Союз держав». У Німеччині вибухнуло повстання, що переросло в демократичну революцію. Імператор Вільгельм II зрікся престолу. В країні та на фронтах почали створюватися ради робітничих і селянських депутатів. Ради солдатських депутатів створювали у німецьких військових частинах, які дислокувалися в Україні. Серед окупаційних військ різко впала дисципліна. Гетьман П. Скоропадський та його уряд втратили підтримку Німеччини й Австро-Угорщини. Україні, яка не мала достатньої регулярної армії, загрожувала війна з радянською Росією.

У такій несприятливій обстановці П. Скоропадський змінив політичний курс і почав шукати контактів з державами Антанти – Англією і Францією. Знаючи про прихильність їхніх урядів до ідеї «єдиної і неподільної Росії», гетьман різко змінив ставлення до питання незалежності України. 14 листопада 1918 р. він видав грамоту, в якій зазначалося: «Серед решти частин многострадалної Росії на долю України випала, порівнюючи, більш щаслива доля... Їй першій належить виступити в справі утворення Всеросійської федерації, якої кінцевою метою буде відновлення великої Росії»¹⁰²³. В цей проміжок часу з російських монархістів було сформовано новий гетьманський уряд на чолі з С. Гербелем.

Проголошення федерації з білогвардійською Росією спричинило обурення серед широких верств українства, пришвидшило початок повстання, до якого готувалися опозиційні гетьману сили. Надії гетьмана на допомогу російських солдатів не виправдалися. Зрозумівши безперспективність подальшої боротьби, 14 грудня 1918 р. П. Скоропадський зрікся влади.

Директорія УНР, здобувши перемогу, продовжила курс Центральної Ради на співпрацю з національними меншинами. Однак у ставленні до них була дещо непослідовною. Так, розраховуючи на прихильність іноетнічного

¹⁰²² Рафальський О. О. Національні меншини України... – С. 91.

¹⁰²³ Грамота гетьмана П. Скоропадського до всіх українських громадян і козаків. 14 листопада 1918 р. // Національні відносини в Україні у ХХ ст. : зб. док. і матеріалів... – С. 86–87.

населення України, вона не поспішала відбудувати в повному обсязі ті установи національного врядування, які діяли за УЦР. Реальне відродження інститутів національно-персональної автономії, зокрема національних міністерств, стосувалося лише єврейської меншини¹⁰²⁴. Причини такої вибірковості мотивували тим, що Міністерство російських справ у період Центральної Ради не репрезентувало інтересів росіян-громадян України, а фактично виконувало функції дипломатичного представництва Росії в Україні, що було неприпустимо. До того ж російські партії та організації здебільшого ігнорували український національно-визвольний рух, а з їхніх протилежних флангів, більшовицького та білогвардійського, спостерігалася антиукраїнська агітація¹⁰²⁵.

Негативно сприйняла Директорія УНР і участь російських офіцерських добровольчих дружин, створених у Києві восени 1918 р. для боротьби з більшовиками, на боці гетьманської влади, зокрема, в обороні міста від повстанських військ. У Відозві про оголошення антигетьманського повстання¹⁰²⁶ від 15 листопада 1918 р. вона попередила російських офіцерів, що, коли вони добровільно не складуть зброю і не вийдуть за межі України, їх буде виселено в місця, визначені урядом УНР. У Зверненні Директорії до всіх воюючих і нейтральних держав від 20 листопада йшлося про «карні загоони» з російських офіцерів, які «...закопували по шию в землю і тримали так до смерті, вирізували з тіла пасма шкіри, робили з них батоги і тими батогами пороли тих жертв, з яких ці батоги вирізували»¹⁰²⁷. Про російських офіцерів як «карателів»¹⁰²⁸ ішлося й у низці інших документів.

Доволі складними були також українсько-польські відносини. Серед українства дуже поширилися антипольські настрої, особливо в прикордонних місцевостях, спричинені грубим поведженням польських військовиків з українським населенням та побоюванням селян, що з приходом польської влади буде відновлене поміщицьке землеволодіння¹⁰²⁹. Наприкінці серпня

¹⁰²⁴ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 109; Лозовий В. Національна політика Директорії УНР... – С. 101, 109–110.

¹⁰²⁵ Лозовий В. Національна політика Директорії УНР... – С. 108; Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 109.

¹⁰²⁶ Відозва Директорії про оголошення антигетьманського повстання. 15. 11. 1918 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 374–375, 697.

¹⁰²⁷ Звернення Директорії до всіх воюючих і нейтральних держав. 20. 11. 1918 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 379.

¹⁰²⁸ Звернення до селян-повстанців. 24. 01. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 443.

¹⁰²⁹ Телеграма подольського губернського комиссара министру внутренних дел петлюровской Директории о грабежах и насилиях польских легионеров. 18 сентября 1919 г. // Гражданская

1919 р. делегація поляків Поділля порушила клопотання перед проводом УНР про надання полякам України національно-персональної автономії, обіцяючи підтримку української державності й урядової політики. Прем'єр-міністр І. Мазепа дав розпорядження адміністративним органам не перешкоджати зборам поляків-громадян УНР за умови їхньої лояльності¹⁰³⁰. Проте в питанні національно-персональної автономії та створенні відповідного міністерства уряд УНР не пішов назустріч польській громаді, мотивуючи це тим, що спочатку потрібно налагодити відносини з новоствореною державою й домовитися про гарантії прав українців у Польщі, якщо вони через якісь причини перебуватимуть в її складі.

Щодо становища єврейської меншини слід зауважити, що оскільки, як зазначав В. Винниченко, її не протегувала жодна з навколишніх держав, євреям не залишалося іншого шляху, як орієнтуватися на Українську державу, в якій єврейський міністр захищатиме їхні національні інтереси¹⁰³¹. Відповідно український політикум також був прихильником співпраці з єврейством. Як згадував лідер Бунду М. Рафес, «...однією з найулюбленіших ідей Петлюри, як і багатьох інших українських націоналістів, завжди була ідея союзу української та єврейської демократій. Залучити єврейську інтелігенцію і торговий клас до служіння ідеї української державності означало для них врятувати «незалежність»¹⁰³².

Згідно з такими міркуваннями, Директорія, крім надання привілеїв єврейській громаді та відновлення національного міністерства, дала змогу її представникам займати посади в органах державної влади та управління УНР*, навчатися в офіцерській школі¹⁰³³ тощо.

Значні переваги, порівняно з іншими, єврейська меншина отримала і щодо самоврядування. Це підтверджують, зокрема, Положення про єврейське громадське самоврядування, ухвалене Радою Народних Міністрів 16 лютого 1919 р.¹⁰³⁴ та Закон про вибори до Державної народної ради УНР. Планувалося

война на Украине. 1918–1920: Сб. док. и материалов : в 3 т., 4 кн. Т. 2 : Борьба против денкинизмы и петлюровщины на Украине. Май 1919 г. – февраль 1920 г. / редкол. : С. М. Короливский (отв. ред.) и др. ; под ред. С. М. Короливского. – К.: Наук. думка, 1967. – С. 368.

¹⁰³⁰ Лозовий В. Національна політика Директорії УНР... – С. 108, 109.

¹⁰³¹ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 109–110.

¹⁰³² Рафес М. Г. Два года революции на Украине... – С. 133.

* Згідно з даними Д. Веденєва, в період УНР понад 200 євреїв працювали в урядових структурах, 7 із них – на міністерських посадах [Веденєв Д. Вбиті й згнані. Загибель Симона Петлюри...].

¹⁰³³ Гунчак Т. Симон Петлюра та євреї... – С. 16; Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 186; Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. IV... – С. 170.

¹⁰³⁴ Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 269–271.

на засадах «п'ятничної формули» (рівність, таємність, пропорційність, загальність, прямота) обрати від єврейських партій і організацій 21 представника, від російських – 6, від польських – 3 представники¹⁰³⁵. 12 лютого 1919 р. Рада Народних Міністрів ухвалила, а 17 квітня того самого року Директорія затвердила Закон про кагальне управління, що передбачав впорядкування діяльності органів місцевого єврейського самоврядування, кагальних рад, їхніх управ, порядку оподаткування. Серед його здобутків насамперед варто визначити два. По-перше, відокремлення суто релігійних функцій від діяльності громад, яким таким чином було надано виразно світського характеру. По-друге, фіксування трьох основних джерел доходу громад: 1) податок зі спадщини; 2) додаток до загального прибуткового податку; 3) пропорційне асигнування з бюджетів земств і міських самоврядувань¹⁰³⁶. Проте практична реалізація положень Закону, як й інших заходів, щораз зазнавала впливу тодішніх складних військово-політичних обставин*. Разом із тим, слід наголосити, що це були перші кроки на шляху творення законодавчих норм автономного самоврядування.

Не менш прогресивним було ставлення Директорії й до освітніх потреб єврейської громади. Так, на пропозицію її міністра уряд УНР ухвалив закон, згідно з яким освітні заклади, де навчалися «виключно учні єврейської національності», переходили під управління Міністерства єврейських справ¹⁰³⁷. Асигнування потреб єврейської освіти мало становити дев'яту частину від загального бюджету Міністерства освіти УНР. Крім того, державна скарбниця щомісячно виділяла по 300 тис. крб. на друкування шкільних підручників єврейською мовою. До затвердження бюджету на 1919 р. Міністерству єврейських справ мали щомісячно виплачувати по 3 млн. крб.¹⁰³⁸ Отже, за тривалий період перебування єврейства поза межами історичної батьківщини витрати на освіту й культуру його представників були забезпечені законом про державний бюджет.

¹⁰³⁵ Рафальський О. О. Історіографічні нотатки... – С. 205.

¹⁰³⁶ Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 255–256; Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 121.

* 24 вересня 1919 р. Рада Народних Міністрів УНР ухвалила Закон, яким пролонгувала діяльність єврейських громадських рад «до нових виборів в єврейські громадські ради, котрі повинні бути переведені до 1 січня 1920 р.» [Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 517]. Однак через чергову агресію військ більшовицької Росії в УНР нові вибори до органів єврейського громадського самоврядування так і не відбулися.

¹⁰³⁷ ЦДАВО. Ф. 1065. Оп. 1. Спр. 228. Арк. 1–1 зв.; Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 315.

¹⁰³⁸ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 119–120.

Однак парадокс ситуації полягав у тому, що, як зазначив професор В. Лозовий, взаємини єврейства з Директорією УНР здебільшого розглядають крізь призму протиеврейських експесивів, що тоді відбувалися. Проте крім погромів, ненависті та конфронтації, згаданий період позначений послідовною боротьбою з антисемітизмом, поглибленням довіри євреїв до уряду УНР і налагодженням українсько-єврейської співпраці¹⁰³⁹. Щодо цього М. Вішніцер*, єврейський історик і журналіст, який мав змогу спостерігати за життям євреїв в Україні, зауважив: «Українські євреї мають широкі, гарантовані законом права. Єврейська мова є однією з офіційно визнаних мов, єврейське міністерство стежить за забезпеченням їхніх прав, вільно функціонує юдаїстська церква, чимдалі більше з'являється єврейських шкіл. У новоствореному Кам'янець-Подільському університеті уряд постановив утворити кафедру єврейської історії та літератури. Отже, єврейський народ дістає дедалі більше прав і можливостей для свого національного розвитку»¹⁰⁴⁰. Таких привілеїв за доби другої УНР не мала жодна інша етнічна меншина.

Активну етнополітику провадили очільники ЗУНР. Так УНРада на пропозицію голови Державного Секретаріату К. Левицького 18 листопада 1918 р. ухвалила утворити в складі останнього три секретаріати: польський, єврейський і німецький. Їх мали очолити представники відповідних національних меншин краю¹⁰⁴¹, котрі «...з уряду мали стерегти, щоби правом застережені права їх націям були виконувані»¹⁰⁴². Однак передумовою представництва меншостей в уряді мало стати їхнє представництво в Раді. З огляду на це вони мусили насамперед «...потворити відповідні національні організації, котрі висловлювали би їх волю, після чого УНРада не відмовиться увійти з ними в порозуміння щодо відповідного заступництва в Раді і Державнім Секретаріаті»¹⁰⁴³.

Проте заклики вищих владних інституцій ЗУНР до політичних представницьких сил національних меншин брати участь у державотворчих процесах загалом не знайшли серед них бажаного розуміння. Це виявилось у тому, що фактично жодна з неукраїнських політичних партій чи громадських

¹⁰³⁹ Лозовий В. Національна політика Директорії УНР... – С. 109.

* М. Вішніцер у період Директорії певний час працював секретарем Дипломатичної місії УНР у Великобританії. Його кваліфікацію та людські риси високо оцінював голова місії Я. Олесницький [ЦДАВО. Ф. 3696. Оп. 2. Спр. 94. Арк. 28, 29–29 зв.].

¹⁰⁴⁰ Цитовано за: Гунчак Т. Симон Петлюра та євреї... – С. 16.

¹⁰⁴¹ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2... – С. 30, 35.

¹⁰⁴² Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Ілюстрована історія... – С. 240.

¹⁰⁴³ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2... – С. 31.

організацій не виявила бажання взяти відповідальність за формування і становлення ЗУНР, вироблення внутрішньо- та зовнішньополітичного курсів держави, відмовляючись увійти до її владних структур¹⁰⁴⁴. Така позиція була зумовлена різними причинами, про що йтиметься в п. 4.2.

Уряд ЗУНР не дискримінував працівників за національною ознакою. Поляки, євреї, німці, представники інших етносів могли залишатися на своїх посадах чи влаштуватися на будь-яку іншу роботу, якщо тільки присягнули на вірність Українській державі або зобов'язувалися не чинити їй ніякої шкоди¹⁰⁴⁵. Найскладнішими були відносини з польським населенням, частина якого спочатку зайняла стосовно української влади «поставу пасивної лояльності». Однак чимало поляків навіть не припускали думки про історичне право українців на Східну Галичину. Зокрема, більшість польських учителів та інших категорій інтелігенції не склала присяги на вірність ЗУНР, оскільки підтримувала позицію, що «польська земля тут була і є від віків». Проте, як зазначають дослідники, попри таке ставлення, уряд ЗУНР прагнув заручитися в польського населення якщо не підтримкою, то лояльним ставленням до української влади¹⁰⁴⁶. Насамперед це стосувалося тих місцевостей, де поляки становили значну частину.

Прикметно, що в окремих місцевостях українці здійснювали владні повноваження спільно з поляками. Наприклад, у Перемишлі певний час урядувала українсько-польська комісія, яка складалася з 4 українців і 4 поляків. Спільною була також міліція. Лише після того, як поляки порушили домовленості¹⁰⁴⁷, українці зосередили владу в своїх руках. Подібною була ситуація в Підгайцях, де з 7 членів повітового комітету 2 представляли національні меншини¹⁰⁴⁸ – польську і єврейську.

Прагнучи зберегти міжнаціональний мир, українська більшість йшла на поступки польській меншині навіть у критичних ситуаціях. Так, у Тернополі після того, як польський улан 3 листопада 1918 р. убив українського добровольця, вважали, що різні не уникнути. Однак завдяки витримці українців справу було залагоджено в ході триденних українсько-польських нарад¹⁰⁴⁹.

---

¹⁰⁴⁴ *Великочий В.* Національно-культурна політика ЗУНР... – С. 267.

¹⁰⁴⁵ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2... – С. 6, 41; *Чехович В.* Національна політика уряду ЗУНР... – С. 325.

¹⁰⁴⁶ *Макарчук С. А.* Українська Республіка галичан. Нариси про ЗУНР / С. А. Макарчук. – Львів : Світ, 1997. – С. 143.

¹⁰⁴⁷ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 1... – С. 308–309, 505.

¹⁰⁴⁸ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2... – С. 18.

¹⁰⁴⁹ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 1... – С. 489–490.

Під час перебрання влади українці також намагалися не вдаватися до інтернувань та арештів супротивників, не закрили ні одної польської газети¹⁰⁵⁰. Щоб не дратувати польське населення Львова, було дозволено кілька годин курсувати трамваєм. А коли Д. Вітовському, якого УНРада призначила очільником українських військ, доповіли, що до костьолу Єлизавети польські студенти носять під плащами військову амуніцію, а польські панночки з навантаженими валізками спішать до костьолу Марії Магдалини, він рішуче відповів: «Ми перейняли владу у Львові не на те, щоби з населенням війну зачинати. Ми війни не хочемо. Наше завдання є завести і держати лад»¹⁰⁵¹. Проте, як виявилось, така українська доброзичливість поляків не вразила. Вони готувалися до реваншу.

Традиційно влада ЗУНР захищала інтереси єврейської національної меншини. Так, урядовим рескриптом від 24 березня 1919 р. Єврейській національній раді надано право мати при Президії Державного Секретаріату «жидівський департамент, якого шеф полагоджував би жидівські жалі»¹⁰⁵². 5 квітня 1919 р.¹⁰⁵³ на урядовому засіданні ухвалено розпорядження про створення адміністрації єврейських справ в центральній владі. Відповідно до нього в структурі Державного Секретаріату мав бути створений окремий «Жидівський децернат». У § 1 цього розпорядження декларувалося: «Для охорони інтересів жидів як національної меншости в Західній Облaсті УНРеспубліки створено на підставі ухвали Державного Секретаріату у зв'язку з національною автономією, яка надана була жидівському народові в маніфесті з 19 жовтня 1918 р., – «Жидівський децернат».

Представник «Жидівського децернату», котрого, відповідно до подання ЄНРади, призначав очільник Державного Секретаріату ЗОУНР (§ 7), мав брати участь в урядових засіданнях, коли на них розглядали питання, що стосувалися «жидівської автономії і жидівських інтересів» (§ 2). Він також отримував право контролювати розгляд справ, пов'язаних з єврейськими інтересами, та питань, переданих до його повноважень ЄНРадою (§ 3)¹⁰⁵⁴.

З метою захисту єврейської меншини влада ЗУНР також надала їй право створити національну міліцію. В деяких місцевостях, зокрема у Львові й

¹⁰⁵⁰ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 1... – С. 290, 298.

¹⁰⁵¹ Кузьма О. Листопадові дні 1918 р. / Олекса Кузьма. – Львів : Накладом автора, 1931. – С. 77.

¹⁰⁵² Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2... – С. 90.

¹⁰⁵³ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2... – С. 100.

¹⁰⁵⁴ Стахів М. Західна Україна: нарис історії державного будівництва та збройної і дипломатичної оборони в 1918–1923 : у 6 т. Т. 4 / Матвій Стахів ; Український Робітничий Союз ; Національно-освітня бібліотека. – Скрентон: Друкарня Народної Волі, 1960. – С. 116–117.

Тернополі, її забезпечили озброєнням та амініцією¹⁰⁵⁵. Єврейську міліцію було організовано як поліційні відділи.

Одним із виявів позитивного ставлення західноукраїнських органів влади до єврейства була т. зв. «пасхальна історія». Незважаючи на те, що проблема забезпечення населення харчами стояла гостро, оскільки половина краю була істотно знищена війною і саме селянство перебувало в напівголодному стані, Державний Секретаріат дбав і за прохарчування міського населення, в т. ч. єврейського. Крім того, коли наблизилося свято єврейської Пасхи, українська влада дозволила СНРаді здійснити спеціальний експорт нафти, щоб на виручені кошти закупити кілька тисяч тон пшениці для виготовлення ритуальної маці¹⁰⁵⁶.

Загалом формування правових засад державної влади в ЗУНР і практична організація українських структур усіх рівнів, незважаючи на воєнні часи, ґрунтувалися на демократичних принципах, поваги прав людини і національностей, урахуванні соціальних потреб народу¹⁰⁵⁷. Такий підхід підтверджували як нормативно-правова база, так і її практична реалізація.

Порівнюючи етнополітику українських державних утворень 1917–1921 рр., цікаво простежити рівень толерування ними національних меншин на різних етапах революції, дослідити наявність забезпечення певних преференцій окремим із них.

Найбільш послідовною прихильницею співпраці з національними меншинами була Центральна Рада. Її очільники прагнули однаково ставитися до всіх етносів України. Однак закономірно, що більшим впливом користувалися чисельніші з них, особливо євреї і поляки, меншою мірою росіяни. Якщо представники російського сегмента українського суспільства ставилися до УЦР із погордою як до явища тимчасового, то дві інші меншини, що, як і українці, були серед найбільш пригноблених царатом, співпрацювали з українською владою тісніше.

На відміну від Центральної Ради, Гетьманат П. Скоропадського свої національні симпатії виявляв більш відверто. Передусім певні переваги отримали росіяни і німці. О. Рафальський вважає, що гетьманською прихильністю користувалися й євреї, які продовжили підготовку і провели

¹⁰⁵⁵ Рукописні замітки члена Української Національної Ради о. Олександра Стефановича про події у Львові // *Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали* : у 5 т. Т. 1... – С. 261; *Гіряк Н.* 48 днів на чолі Тернопільської військової округи / Н. Гіряк // *Шляхами Золотого Поділля* / під ред. С. Конрада. – Філадельфія : Вид. Комітету «Тернопільщина», 1960. – С. 190.

¹⁰⁵⁶ *Стахів М.* Західна Україна: нарис історії державного будівництва та збройної і дипломатичної оборони в 1918–1923 : у 6 т. Т. 4... – С. 118.

¹⁰⁵⁷ *Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали* : у 5 т. Т. 1... – С. 290; *Макарчук С. А.* Українська Республіка галичан... – С. 75.

вибори до єврейського тимчасового передпарламенту, обрали виконавчі органи та активізували їхню діяльність¹⁰⁵⁸. Однак успіхи єврейської меншості базувалися передусім на власній ініціативі та ентузіазмі.

Найсприятливіші умови адміністрація гетьмана створювала для росіян, на яких взагалі не поширювався статус національної меншини. І це не дивно, оскільки П. Скоропадський, вихований в атмосфері російського патріотизму, культивував братні почуття до росіян. «Я люблю російську мову...; я люблю середню Росію...; я вірю у велике майбутнє Росії...»¹⁰⁵⁹, – з пафосом стверджував гетьман у «Спогадах».

Заслугує на увагу думка історика П. Мірчука про те, що, шукаючи політичного опертя і вибираючи «між партією українських самостійників-державників і партією російських єдиноподільців, що ними були «Українська демократично-хлоборобська партія» і «Союз земельних собственников», П. Скоропадський ухвалив помилкове рішення, обравши останню. Це, як вважає вчений, «...було тим первородним гріхом відновленої в 1918 р. гетьманщини, що фатальним прокломом затягло і над гетьманщиною, і над Українською Державою. Бо тим рішенням передано керування будівництвом української державности тим, які були й залишились непримиримими ворогами тієї української державности»¹⁰⁶⁰. Проте в цьому разі треба врахувати відмову державницьких сил від співпраці з Гетьманатом, а тому критику слід розділити між обома сторонами.

Багато свідомих українців небезпідставно звинувачували гетьмана П. Скоропадського та його уряд у проросійській політиці, в покровительстві російським шовіністам. У цей період Україна й особливо Київ, на думку російського історика С. Волкова, перетворилися в Мекку для всіх росіян¹⁰⁶¹, котрі, рятуючись від більшовиків, втікали під захист німецько-австрійських військ і Гетьманату. До української столиці переїхали правління низки петроградських і московських банків, багато великих промисловців, землевласників, фінансистів, колишніх царських міністрів, генералів. Тут, зокрема, знайшли притулок білогвардійські лідери В. Пурішкевич, П. Рябушинський, В. Шульгін, П. Мілоков. В Україні виникла мережа загальноросійських шовіністичних організацій: Монархічний блок, Союз відродження Росії, Союз російського народу, Національний центр та ін. Насамперед їх об'єднували ідея єдиної й неподільної Росії та ненависть до

¹⁰⁵⁸ Рафальський О. О. Національні меншини України... – С. 91.

¹⁰⁵⁹ Скоропадський П. Спогади... – С. 48.

¹⁰⁶⁰ Мірчук П. Українська державність 1917–1920 / П. Мірчук. – Філадельфія : Б. в., 1967. – С. 233.

¹⁰⁶¹ Волков С. Трагедия русского офицерства / С. Волков. – Москва, 2002. – 512 с. URL: <http://www.samisdat.ru/5/55/553-ogl.htm>.

української державності. «Самостійність України – це був один з найбільш неприємних і прикрих фактів не тільки для російської буржуазії, – як зазначав П. Христюк, – але й для демократії. З ним росіяни не хотіли примиритись ні за яку ціну; його вони вважали якимсь непорозумінням, шкідливим не тільки для них – росіян, але й для цілого світу»¹⁰⁶².

Стрімко зростала в Україні й присутність російських військовиків. На території гетьманської держави відкрито формувалася білогвардійська т. зв. Південна армія на чолі з генералом В. Семьоновим. Головне бюро вербування до цієї армії базувалося в Києві, опорні пункти діяли в Одесі, Харкові, Житомирі, Рівному, Кам'янці-Подільському.

Завершальним акордом значною мірою російськоцентричної політики гетьмана П. Скоропадського стало проголошення 14 листопада 1918 р. федерації України з Росією та формування нового проросійського уряду. Герцог Г. Лейхтенберзький, «пов'язаний зі Скоропадським давніми узами товариства й дружби»¹⁰⁶³, з цього приводу писав: «Якщо Скоропадський, під тиском німців, був позбавлений можливості відкрито сказати – як це робив отаман П. Краснов, – що незалежність України буде тривати тільки до того моменту, поки в Росії – федеративній чи ні, – не відновиться справжній уряд, то тепер можна вже сказати вголос, що такою була таємна думка гетьмана з самого початку його виступу. В незалежній організованій Україні він бачив ядро, навколо котрого одного чудового дня згруппуються всі творчі сили всіх частин Росії, щоб зломити звідси більшовизм і створити нову Росію, в якій незалежна Україна стане, у випадку потреби, автономною частиною російської федерації... І коли після поразки німців, Скоропадський виступив із такою заявою, він виразив лише свою справжню думку, своє істинне почуття»¹⁰⁶⁴. Про таку налаштованість гетьмана писав у спогадах і генерал Добровольчої армії А. Лукомській¹⁰⁶⁵. Помилковість орієнтації на російські консервативні кола згодом визнав і сам П. Скоропадський. «Через декілька днів після появи грамоти [*про федерацію*. – *Авт.*] великоруські кола вже ніякої України зовсім не визнавали»¹⁰⁶⁶, – розчаровано зазначив він у своїх «Спогадах».

Сказане дає підстави стверджувати, що гетьманський режим надзвичайно співчутливо ставився не лише до російської меншини, а й загалом до тодішнього російського руху.

¹⁰⁶² Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр.: у 4 т. Т. 3. – С. 77.

¹⁰⁶³ Лейхтенбергский Г. Н. Воспоминания обь «Украине». 1917–1918 / Г. Н. Лейхтенбергский. – Берлин, 1921. – С. 30.

¹⁰⁶⁴ Лейхтенбергский Г. Н. Воспоминания обь «Украине»... – С. 31–32.

¹⁰⁶⁵ Лукомский А. С. Противосоветские организации на Украине... – С. 201–202.

¹⁰⁶⁶ Скоропадський П. Спогади... – С. 308.

Другою привілейованою іноетнічною меншиною в Українській Державі були німці, якими, керуючись настановами з Берліна, опікувалася німецька окупаційна влада. Відразу ж після гетьманського перевороту, 30 квітня 1918 р., Міністерство закордонних справ Німеччини звернулося до свого посла в Києві Мумма, щоб той запропонував українському уряду призначити особливого міністра або комісара для забезпечення інтересів німецьких колоністів, що проживають в Україні. За планом міністерства, спеціальний представник Німеччини мав отримати право на безпосередні офіційні відносини з цим міністром або комісаром «в інтересах колоністів».

І хоча, згідно зі згаданим «територіально-державницьким принципом», відповідної посади в українському уряді створено не було, в становищі німецьких колоністів, що перебували під протекторатом окупаційних військ, яким в Україні належала реальна влада, відбулися значні зміни. Конкретним виявом цього протекторату, як зазначила історик Т. Горбань, стало створення в німецьких колоніях загонів самооборони. Вони були підпорядковані ЦК спілки колоністів, а їхнє озброєння і військове навчання забезпечували німецькі окупаційні війська.

У червні 1918 р. Рада Міністрів Української Держави на вимогу Німеччини створила при Міністерстві юстиції комісію для відшкодування збитків усім особам німецького або австро-угорського походження, яких вони зазнали під час Першої світової війни¹⁰⁶⁷. Насамперед це стосувалося депортованих німців. Україна мала домагатися, щоб Росія відшкодувала їй відповідні суми, оскільки збитки були результатом актів насильства з боку російської влади¹⁰⁶⁸. Так, протягом літа 1918 р. за рішенням гетьманського уряду колоністам було повернуто 186 тис. дес. землі, конфіскованої у них царським урядом на початку 1915 р.¹⁰⁶⁹ Отже, не викликає сумніву, що період Гетьманату був найбільш стабільним у житті німецького населення України впродовж Української революції. Проте слід зауважити, що не відчувала себе сторонньою в Українській Державі й решта іноетнічного населення.

Щодо рівня толерування національних меншин Директорією УНР, то певні преференції в період її правління отримали лише євреї. Причини такої непослідовності проаналізовано вище.

Влада ЗУНР, керуючись законодавчою базою, прагнула ставитися до всіх етносів краю однаково. Однак специфіка тодішньої ситуації, зокрема війна з Польщею, істотно вплинула на відносини з національними меншинами. Якщо

¹⁰⁶⁷ Горбань Т. Німецькі колонії... – С. 95–96, 101.

¹⁰⁶⁸ Проект меморандума Германії Україне, составленный советником посольства Видфельдом. Киев, 1 июня 1918 г. // Крах германской оккупации на Украине... – С. 94–95.

¹⁰⁶⁹ Горбань Т. Німецькі колонії... – С. 101.

більшість поляків перебувала в стані відкритої чи прихованої конфронтації з українцями, то євреї і німці, не бажаючи втягуватися в українсько-польський конфлікт, дотримувалися нейтралітету. Відповідно органи влади ЗУНР із більшою чи меншою ефективністю намагалися співпрацювати переважно з єврейською та німецькою меншинами.

Важливим аспектом забезпечення прав іноетнічного населення означеного хронотопу були мовні права. Вони гарантують кожній особі, яка належить до національних меншин, право використовувати мову меншини в приватному та громадському житті, в усній і письмовій формах. Зважаючи на багатоаспектність мовної проблеми, сучасні дослідники визначають кілька категорій мовних прав: право використовувати мову національної меншини в загальному розумінні, а також у публікаціях і засобах масової комунікації; право на використання мови національної меншини при спілкуванні з державними установами; право використовувати мову національної меншини і на досудовій стадії кримінального процесу; право користування своїм ім'ям та прізвищем національною мовою; право на написання вивісок, назв, покажчиків тощо мовою національної меншини¹⁰⁷⁰.

Особливість мовного питання в підросійській Україні дореволюційної доби полягала в тому, що сфера використання мови корінної української нації обмежувалася значно більше, ніж мов національних меншин. Із початком Лютневої революції практику мовного лінгвіциду було припинено. Однак розширення сфери вжитку мови – як української, так і деяких меншин – потребувало державної підтримки, в т. ч. матеріальної. Оскільки Тимчасовий Уряд на цій проблемі не акцентував уваги, вирішити її мала українська влада. Поряд із регенерацією української мови, належну увагу приділяли й питанням вільного функціонування мов національних меншин.

На початку формування новітньої української державності її провідники, пам'ятаючи про переслідування української мови, прагнули бути в питанні врегулювання використання мов максимально толерантними. Зокрема, М. Грушевський наголошував на тому, що мовну політику в Україні слід проводити терпляче, «...не вносячи непотрібного роздраження, не обгострюючи відносини гвалтовною українізацією, поступаючи розважно й можливо м'яко...»¹⁰⁷¹. Саме тому, як було зазначено, українські очільники запевняли представників національних меншин, що в тих округах, де вони становитимуть певний мінімум, їхні мови вживатимуться в зносинах з урядами й органами самоврядування, під час навчання в школах тощо.

¹⁰⁷⁰ Нікітюк В. Права національних меншин / В. Нікітюк // Мала енциклопедія етнодержавознавства... – С. 584.

¹⁰⁷¹ Грушевський М. Хто такі українці і чого вони хочуть... – С. 166.

Першими українськими інституціями, котрі в період національно-визвольних змагань вирішували етномовні проблеми, були Центральна Рада і Генеральний Секретаріат. Так, УЦР першу «мовну» постанову ухвалила 12 березня 1917 р. Вона була такого змісту: «Мовою, якою Рада має звертатися, є мова українська»¹⁰⁷². Водночас, як підтвердили майбутні події, чималу увагу вона приділяла й розширенню сфери вживання мов національних меншин.

Одним із перших кроків порозуміння на мовному ґрунті стало запровадження у Статуті Генерального Секретаріату, ухваленого 16 липня 1917 р., відповідного § 20. «Всі закони, адміністративні приписи і постанови, проголошені українською мовою, публікуються також і на мовах російській, єврейській і польській»¹⁰⁷³, – зазначалось у цьому документі. Проте на практиці це положення виконувалося не завжди. Наприклад, 29 вересня 1917 р. представник кадетів С. Крупнов на засіданні Малої Ради виразив Генеральному Секретаріатові невдоволення з приводу видання Декларації лише українською мовою і просив на майбутнє «різні проекти та матеріали присилати писаними по-російськи». Голова українського уряду В. Винниченко не відповів на це звинувачення, але пояснив, що всі акти Генерального Секретаріату, звернені до населення України, будуть оголошуватися на чотирьох мовах: «українській, єврейській, польській і російській». Щодо того, щоб подавати «всякі проекти, а до того ще і всі належні матеріали» іншими мовами, зазначалось, що це технічно неможливо, оскільки діловодство в Генеральному Секретаріаті ведеться українською мовою¹⁰⁷⁴.

Загалом реалізація означених норм зазнавала багатьох труднощів. Насамперед це стосувалося заснування і повноцінного функціонування державного видавництва, яке б могло забезпечити друкування документів чотирма мовами. Значні проблеми виникли і щодо застосування їдиш в офіційному спілкуванні з місцевими урядовцями, а також у пошуках телефонних операторів, які б володіли цією мовою. В результаті лише Третій універсал та кілька законів були опубліковані всіма мовами¹⁰⁷⁵. Проте це був лише початок змін, і за умови позитивного розвитку проблему можна було вирішити.

Прикладом дублювання законодавчих актів стало ухвалення Закону про утворення єврейських громадських рад і проведення виборів членів цих рад

¹⁰⁷² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 41.

¹⁰⁷³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 182.

¹⁰⁷⁴ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 327–328.

¹⁰⁷⁵ Устименко В. М. Єврейські організації і партії в суспільно-політичному житті України за доби Центральної Ради / В. М. Устименко // Проблеми вивчення історії української революції. 1917–1921 рр. – 2009. – Вип. 4. – С. 172.

від 2 грудня 1917 р. На розгляд Центральної Ради його проект було подано двома мовами, українською і єврейською, а після прийняття – опубліковано обома мовами¹⁰⁷⁶.

18 вересня 1917 р. Генеральний Секретаріат, відповідно до рішення Тимчасового Уряду про те, що «...офіційною мовою в Україні стає мова українська, на яку поволі і має перейти все діловодство», ухвалив постанову, на основі котрої вводив українсько-російську двомовність, щоб «забезпечити язикове право меншостей». Товариші секретаря з національних справ мали вести «зносини і діловодство»¹⁰⁷⁷ мовами відповідних національних меншин.

Аналогічною за суттю була Постанова З'їзду народів «Про загальнодержавну та крайові мови» від 15 вересня 1917 р. Російську мову було визнано загальнодержавною у Російській республіці лише «...для зносин центральних органів федеративних одиниць з центральними органами федерації та між собою»¹⁰⁷⁸. У галузі освіти, судочинства та церковних відносин вона не мала жодних переваг над іншими мовами.

Значною мірою мовні права національних меншин було також враховано у виборчому законодавстві. Проте якщо під час розгляду законопроекту «Про вибори до Українських Установчих Зборів» йшлося про друкування виборчих бюлетенів і списків кандидатів у депутати мовами національних меншин, то після ухвалення 16 листопада 1917 р. Закону про вибори до Установчих зборів УНР¹⁰⁷⁹ право використовувати будь-які національні мови (ст. 52) було передбачене лише щодо складання «кандидатських списків».

16 жовтня 1917 р. з ініціативи М. Зільберфарба Генеральний Секретаріат ухвалив рішення про виготовлення для товаришів секретаря національних справ «особливих печаток на мовах єврейській і польській із відповідним текстом»¹⁰⁸⁰. Про російськомовний варіант печатки на засіданні ГС не йшлося, оскільки представник російської меншини лишень того самого дня погодився зайняти вакантну посаду товариша генерального секретаря національних справ.

Третім універсалом УЦР від 7 листопада 1917 р. було оголошено про забезпечення національним меншинам «...права і можливості уживання місцевих мов в зносинах з усіма установами»¹⁰⁸¹. 2 грудня 1917 р. принцип мовної толерантності було поширено й на фінансово-економічну сферу.

¹⁰⁷⁶ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 70–71.

¹⁰⁷⁷ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 313.

¹⁰⁷⁸ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 309.

¹⁰⁷⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 333–334, 407; Закон про вибори до Установчих Зборів Української Народної Республіки. 11, 16 листопада 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. – 419.

¹⁰⁸⁰ ЦДАВО. Ф. 1063. Он. 1. Спр. 1. Арк. 7 зв.

¹⁰⁸¹ Третій універсал Української Центральної Ради... – С. 401.

Генеральний Секретаріат ухвалив текст написів на державних кредитних білетах, на яких їхні номінали було позначено, крім української, російською, єврейською й польською мовами¹⁰⁸². Поряд із українською, мови національних меншин могли використовувати у банківській і торговій сферах, зокрема, на різних вивісках, етикетках, написах¹⁰⁸³ тощо. Про це йшлося у відповідному Законі*, опублікованому 24 березня 1918 р.

Поряд зі здобутками, в етномовній сфері виникали певні проблеми. Так, 26 березня 1918 р., тобто через два дні після ухвалення Закону про запровадження української мови у банківській і торговій сферах, з інтерпеляціями на засіданні Малої Ради виступив член УЦР С. Гольдельман. Перша з них стосувалася міністрів внутрішніх справ та пошт і телеграфів із приводу їхніх розпоряджень про обов'язковість вживання української мови на вивісках¹⁰⁸⁴. Проте з матеріалів засідання незрозуміло, чи йшлося про переважне право української мови, чи виняткове. Можна лише припустити, що наголошувалося на останньому, оскільки, по-перше, представники національних меншин охарактеризували дії міністрів як порушення Закону про національно-персональну автономію, а по-друге, Мала Рада прийняла інтерпеляцію.

Іншу інтерпеляцію було висловлено до міністра фінансів, оскільки під час засідання Малої Ради 1 березня 1918 р. у Житомирі ухвалено Закон про грошову одиницю, биття монети та друк кредитових державних білетів, в котрому містилося положення, щоб на українських кредитних білетах напис було зроблено лише українською мовою¹⁰⁸⁵. З матеріалів засідання причини невідомі, але інтерпелянт претензії до міністра зняв¹⁰⁸⁶. Таку поведінку можна пояснити тим, що, відповідно до інформації Л. Рябошапки, 18 березня 1918 р. на розгляд УЦР було подано Проект доповнення до закону про українську грошову одиницю¹⁰⁸⁷, яким передбачено відновлення на державних кредитних білетах написів російською, єврейською й польською мовами.

На основі поданого можна зробити висновок, що Центральна Рада як і будь-яка інша інституція припускалась у своїй діяльності помилок, але вона

¹⁰⁸² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 482, 493; *Гольдельман С. І.* Жидівська національна автономія... – С. 71.

¹⁰⁸³ Закон Центральної Ради про запровадження української мови у банківській і торговій сфері. 24 березня 1918 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 229.

* Означений закон у 2-му томі збірника «Українська Центральна Рада. Документи і матеріали» ідентифіковано як «Закон Центральної Ради про запровадження української мови у банківській і торговій сфері», а у виданні «Національні відносини в Україні у XX ст.» – як «Закон Української Центральної Ради про державну мову».

¹⁰⁸⁴ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 231.

¹⁰⁸⁵ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 171.

¹⁰⁸⁶ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 231.

¹⁰⁸⁷ *Рябошапка Л. І.* Правове становище національних меншин в Україні... – С. 27.

знаходила можливості для їхнього виправлення. При цьому варто зазначити, що подібні приклади толерантності творилися за неоднозначних обставин. Тоді як українство відстоювало права іноетнічного населення, представники останнього нерідко діяли у протилежному напрямку. Так, працівники Київського університету в липні 1917 р. надіслали Тимчасовому Урядові меморіал, де виявили недвозначне ставлення до української культури: «На всі лади пропагується і нав'язується місцевому населенню чужа й малозрозуміла йому мова, що не з'явилася витвором органічного розвитку, але штучно утворена з певним і ясним обрахунком на те, щоб зробити її можливо менше подібною до загальноросійської мови. Проводирі українського руху домагаються завести українську мову як державну мову і мову навчання. А про те найміцнішим і найдорожчим для обох народів зв'язком є наша літературна і загальнодержавна мова, що її обидва племена з законною гордістю і майже на рівних правах можуть назвати своєю. Домагання заступити загальноросійську літературну мову в майбутній Україні такою штучно утвореною і недостатньо ще розробленою мовою загрожує затримання розвитку освіченості тому народові, що змушений буде нею користуватися»¹⁰⁸⁸. За Київським університетом виступив Київський політехнічний інститут, а в Одеському університеті на запитання генерального секретаря освіти про українізацію відповіли: «Просимь сноситись на офіціальноньмъ языкѣ»¹⁰⁸⁹.

Трагічними були події, пов'язані з першою російсько-більшовицькою окупацією України. Так, у січні 1918 р., коли загарбники під командуванням полковника М. Муравйова захопили Київ, його мешканців на вулицях могли розстрілювати лише за вживання української мови¹⁰⁹⁰. При цьому окупантів підтримала й певна частина іноетнічного населення.

Помимо полеміки між українським та іноетнічним політикумами, суперечки тривали і в середовищі окремих меншин, зокрема в єврейській, де головна проблема полягала в небажанні певних представників єврейських кіл впроваджувати їдиш. Наприклад, деякі банкіри прагнули анулювати рішення Генерального Секретаріату про випуск українських грошових знаків із написами українською, російською, польською та їдиш. Для них остання вважалася «жаргоном», що було неприпустимим для вживання разом із «пристойними» мовами¹⁰⁹¹.

¹⁰⁸⁸ Сірополко С. Історія освіти в Україні / С. Сірополко. – К. : Наук. думка, 2001. – С. 470–471.

¹⁰⁸⁹ «Просимо спілкуватися офіційною мовою» [переклад із рос. – Авт.]. Сірополко С. Історія освіти в Україні... – С. 471.

¹⁰⁹⁰ Дзюба І. Прокислі «Щі» від Табачника. Галичанофобія – отруйне вістря українофобії / І. Дзюба. – Дрогобич : Коло, 2010. – С. 100.

¹⁰⁹¹ Устименко В. М. Єврейські організації і партії в суспільно-політичному житті України... – С. 172.

Рівним було ставлення до мовних прав етнічних меншин в Українській Державі, тобто ці права не обмежували, але й не сприяли їхньому розширенню. Такий підхід не стосувався російської мови, яка за своїм статусом щонайменше не поступалася українській.

Виглядало так, ніби гетьманська влада підтримувала українську мову відповідно до посадових обов'язків, а російську – за велінням душі. З одного боку, Гетьманат демонстрував, що його мовна політика є продовженням практики, започаткованої Центральною Радою. Так, розпорядженням Міністерства народної освіти (з 21 червня 1918 р. Міністерство народної освіти та мистецтва) Української Держави від 22 липня 1918 р. було звернуто увагу органів самоврядування та комісарів освітніх справ на обов'язкове введення навчання у нижчих початкових школах для українського населення українською мовою. Іншим розпорядженням від 29 серпня 1918 р. було введено вивчення української мови у школах, де навчання проводиться неукраїнською мовою, тобто для шкіл національних меншин¹⁰⁹². Крім цього, 1 серпня 1918 р. Рада Міністрів ухвалила Закон, що встановлював обов'язкове вивчення української мови і літератури, а також історії та географії України в усіх середніх загальноосвітніх та професійних школах, духовних і учительських семінаріях та інститутах¹⁰⁹³.

Рішучі заходи з українізації були здійснені у вищій освіті. Так, згідно зі Законами Української Держави від 17 серпня 1918 р. «Про перетворення Київського народного університету в Київський державний український університет» та «Про заснування Кам'янець-Подільського державного українського університету» було створено перші два державні україномовні вищі навчальні заклади¹⁰⁹⁴. Урядовою постановою від 16 вересня 1918 р. було проголошено «...українськими державними Вищими школами бувші російські вищі школи, які знаходяться нині на території України», а Законом Ради Міністрів України від 28 вересня 1918 р. було надано право підготовки і захисту дисертацій на отримання вченого ступеня українською мовою¹⁰⁹⁵ в усіх вищих навчальних закладах держави.

Проте була й інша сторона медалі. Зокрема, в обіжнику міністра народної освіти і мистецтва Української Держави М. Василенка від 5 серпня 1918 р. йшлося про те, що впродовж попереднього року українська мова повернула

¹⁰⁹² *Боровик А. М.* Українізація загальноосвітніх шкіл за часів виборювання державності (1917–1920 рр.) / А. М. Боровик. – Чернівці : Черніг. береги, 2008. – С. 71.

¹⁰⁹³ Закон Української Держави про обов'язкове навчання української мови і літератури, а також історії та географії України в середніх школах. 1 серпня 1918 р. // Національні відносини в Україні у XX ст. : зб. док. і матеріалів... – С. 79.

¹⁰⁹⁴ Національні відносини в Україні у XX ст. : зб. док. і матеріалів... – С. 82–84.

¹⁰⁹⁵ *Боровик А. М.* Українізація загальноосвітніх шкіл... – С. 136.

свої права і пошану в суспільстві, завдяки чому до низки нижчих початкових шкіл прийшли діти, щоб здобувати освіту українською мовою¹⁰⁹⁶. Однак у тих вищих початкових школах, котрі ще не перейшли до викладання українською мовою, міністр, занадто переймаючись розмовами «про українізацію, яка нібито проводиться силоміць»¹⁰⁹⁷, пропонував це зробити залежно від фактичної можливості¹⁰⁹⁸, тобто вирішення проблеми передавали місцевому керівництву, котре, як правило, й блокувало процес українізації.

Більш обмеженими були перспективи українізації середньої школи. Ідея утворення державним коштом нових українських середніх шкіл призвела до того, що жодна з них не мала забезпеченого приміщення, відповідних кабінетів, бібліотек тощо. В результаті їм доводилося орендувати російські середні школи, адміністрація котрих ішла на це неохоче, а якщо й дозволяла, то в другу зміну¹⁰⁹⁹. Траплялися випадки, коли директори українізованих за часів Центральної Ради гімназій, підбадьорені «русифікаційною хвилею», почали самовільно повертати свої заклади на викладання російською мовою та розганяти вчителів-українців¹¹⁰⁰.

Згадана «русифікаційна хвиля» більше виявилася в державних установах, де переважна частина урядовців, як і сам гетьман П. Скоропадський, воліла спілкуватися російською мовою. Останній в інтерв'ю, опублікованому в німецькій газеті «Берлінський щоденник» («Berliner Tageblatt» («Берлінер Тагеблятт»)), торкнувшись питання про мову, зазначив, що «...широкі кола українського населення не говорять по-українському. Тому українська мова не може бути єдиною мовою. Кожному з урядовців треба дати можливість на протязі кількох місяців вивчитися української мови. А тих, хто не використає цього терміну, усунеться»¹¹⁰¹. Чи дійсно так сталося б, якби Гетьманат при владі протримався довше? – питання риторичне, оскільки тодішня практика свідчила про протилежне.

Так, на вимогу про вивчення української мови вищі урядовці відповідали, що «...все одно скоро України вже не буде, тому української мови вчити не

¹⁰⁹⁶ Обіжник міністра народної освіти і мистецтва Української Держави про утворення національної вищої початкової школи з початку наступного 1918–1919 шкільного року. 5 серпня 1918 р. // Національні відносини в Україні у ХХ ст. : зб. док. і матеріалів... – С. 81.

¹⁰⁹⁷ *Боровик А. М.* Українізація загальноосвітніх шкіл... – С. 63.

¹⁰⁹⁸ Обіжник міністра народної освіти і мистецтва Української Держави про утворення національної вищої початкової школи... – С. 82.

¹⁰⁹⁹ *Сірополько С.* Історія освіти в Україні... – С. 476–477; *Христюк П.* Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. III... – С. 74.

¹¹⁰⁰ *Христюк П.* Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. III... – С. 74.

¹¹⁰¹ Цитовано за: *Христюк П.* Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. III... – С. 34–35.

потрібно»¹¹⁰². У дописі «Чужі нас учать» кореспондент газети «Вільне слово» 26 червня 1918 р. зазначив, що державний контролер Г. Афанасьєв із Києва просив директорів контрольних департаментів «... в случае обращения к нему с письменными докладами, давать их только по-русски. Это избавит меня (его) от излишней траты времени»*. Водночас, як далі вказує автор, болгарський посол у Києві Шишманов вів переписку з українським урядом тільки українською мовою¹¹⁰³. Колега Г. Афанасьєва, товариш державного секретаря Романов у серпні 1918 р. подав до Ради Міністрів записку про права російської мови в Україні, в якій домагався визнання за нею державного статусу. Відповідно у вересні 1918 р. про те, як урядовці «преодолевають трудности украинского языка»* зі співчуттям¹¹⁰⁴ йшлося в одній зі статей проросійської газети «Київська думка».

Маючи в середовищі гетьманської влади значну підтримку, проросійські сили прагнули розширити сферу функціонування російської мови. Для цього вони використовували різні форми, зокрема збори. Так, на початку червня 1918 р. в Києві відбувся Всеукраїнський з'їзд батьківських комітетів середніх шкіл і вчительських делегатів. Сфальшувавши представництво, його ініціатори домоглися осуду «спішної й насильної українізації»¹¹⁰⁵. Через кілька днів, 10 червня, зібрався З'їзд російських учительських організацій. Шість питань його порядку денного були присвячені діяльності російської школи в Україні¹¹⁰⁶. Одноголосною постановою «... вважати необхідним негайно надати московській мові («русскому языку») права мови державної, нарівні з українською»¹¹⁰⁷, завершився Кадетський з'їзд, що тривав у Києві 8–11 травня 1918 р. Такі самі настрої панували і на Всеукраїнській конференції російської партії народних соціалістів, яка відбулась у першій половині червня¹¹⁰⁸, та інших форумах. При цьому модератори численних

¹¹⁰² Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. III... – С. 75.

* «...у разі звернення до нього з письмовими доповідями подавати їх тільки по-російськи. Це позбавить мене (його) від зайвої трати часу» [переклад із рос. – Авт.].

¹¹⁰³ Губа П. Преса про освітньо-культурне відродження України в період Української Держави (1918 р.) / П. І. Губа // Проблеми вивчення історії Української революції 1917–1921 рр. : зб. наук. ст. / відп. ред. В. Ф. Верстюк ; Ін-т іст. України НАН України. – К., 2002. – С. 150.

* «долають труднощі української мови» [переклад із рос. – Авт.].

¹¹⁰⁴ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. III... – С. 73, 75.

¹¹⁰⁵ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. III... – С. 73.

¹¹⁰⁶ Боровик А. М. Українізація загальноосвітніх шкіл... – С. 120.

¹¹⁰⁷ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. III... – С. 27.

¹¹⁰⁸ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. III... – С. 74.

корпоративно-партійних зібрань усвідомлювали, що запровадження двомовності позбавить українську мову будь-яких перспектив у зрусифікованому місті.

До здійснення вираженої мовної політики прагнула й Директорія УНР. Так, 18 грудня 1918 р. комісар Міністерства внутрішніх справ А. Пісоцький видав Обіжник про вживання української мови у державних установах. У документі було констатовано, що за Гетьманату державною українською мовою часто нехтували. За уряду УНР такого ставлення до української мови не може бути допущено. Відповідно до положень обіжника, діловодство, вивіски на будівлях, належних до міністерства, інші написи мали провадитися українською мовою. Урядовці під час офіційних зносин також мали спілкуватися українською мовою. Разом із тим, якби хтось із співрозмовників не розумів по-українськи, то урядовці зобов'язані «...давати пояснення на мові, однаково зрозумілій і заінтересованій особі і урядовцеві»¹¹⁰⁹.

Першого січня 1919 р. затверджено Закон про державну мову в УНР. Нею проголошено українську мову, а приватним особам дозволено звертатися до державних установ рідною мовою¹¹¹⁰. Реалізуючи закон у сфері народної освіти, очільник цього відомства І. Огієнко 30 січня 1919 р. видав наказ про державну мову, який був потрібним, але завчасним. Ним було визначено, що «...викладовою мовою в усіх школах України: вищих, середніх та нижчих, повинна бути мова українська». У школах національних меншин було дозволено навчання дітей рідною мовою з обов'язковим вивченням українознавчих дисциплін¹¹¹¹.

Видаючи цей наказ, у Міністерстві народної освіти розуміли, що такий радикальний підхід щодо українізації шкіл може призвести до певних труднощів у перехідний період, особливо для учителів, які не володіли українською мовою. З огляду на це 5 лютого 1919 р. за підписом міністра І. Огієнка була підготовлена Інструкція для губернських і повітових комісарів освіти з упровадження в життя наказу Міністерства народної освіти від 30 січня щодо викладання українською мовою всіх навчальних предметів у школах. Відповідно до інструкції при губернських та повітових комісаріатах освіти створювали спеціальні комісії¹¹¹², котрі за поважних причин дозволяли

¹¹⁰⁹ Обіжник комісара Міністерства внутрішніх справ про вживання української мови у державних установах. Київ. 18. 12. 1918 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 390.

¹¹¹⁰ Закон про державну мову в Українській Народній Республіці. 01. 01. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 402.

¹¹¹¹ *Боровик А. М.* Українізація загальноосвітніх шкіл... – С. 82, 121.

¹¹¹² *Боровик А. М.* Українізація загальноосвітніх шкіл... – С. 82.

вчителям на деякий період відтермінувати перехід до викладання українською мовою.

Певні недоречності в процесі виконання означеного наказу призводили до зростання невдоволення серед національних меншин. Наприклад, комісар освіти в м. Бар на Поділлі у вересні 1919 р. видав наказ № 20, в якому керівникам освітніх закладів повіту доводилось до відома, що як викладання, так і діловодство у школах потрібно вести лише українською мовою. Окремих пояснень щодо шкіл національних меншин у наказі не було. Намагання будь-що виконати цей наказ спричинило гнів та обурення з боку батьківської та педагогічної рад польської гімназії м. Бару. У листі до міністра освіти вони вказували, що в цьому місті проживало близько 20 тис. осіб поляків, діти яких навчалися у польській гімназії. У зв'язку з таким рішенням місцевого освітнього комісара жителі міста просили міністра залишити викладання в гімназії польською мовою.

Невдовзі терміною телеграмою, адресованою як до керівництва польської гімназії, так і до освітнього комісара, товариш міністра П. Холодний просив комісара «не перешкоджати навчанню в гімназії»¹¹¹³ до остаточного вирішення цього конфлікту.

Урядові заходи привели до кардинальної зміни статусу російської мови. Зокрема, було відмінено закон про обов'язкове знання російської мови при вступі до середніх навчальних закладів, натомість обов'язковим стало знання української. Це стосувалося і приватних навчальних закладів, де російську викладову мову також замінено на українську¹¹¹⁴. Певні обмеження влада Директорії ввела для Української академії наук. Змінивши кілька параграфів її статуту¹¹¹⁵, вона обмежила право академії друкувати російською мовою.

Незважаючи на загалом цивілізоване вирішення етномовної проблеми у законодавстві УНР та нормотворчій діяльності окремих державних установ, у діях влади можна простежити й наявність помилок. Одною з таких став наказ про зміну в Києві впродовж трьох днів під загрозою кари всіх написів на вивісках на україномовні¹¹¹⁶. Проблема загалом полягала не стільки в наказі – столиця незалежної УНР мала мати українське обличчя, – як у його бездумному виконанні. Сучасники тих подій К. Паустовській та М. Полетика,

¹¹¹³ *Боровик А. М.* Українізація загальноосвітніх шкіл... – С. 121.

¹¹¹⁴ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 96.

¹¹¹⁵ Володимир Іванович Вернадський і Україна. Т. 1, кн. 2 : Володимир Іванович Вернадський. Вибрані праці / ред. кол. : А. Загородній, О. Онищенко (голова), В. Смолій та ін. ; уклад. : О. Онищенко, В. Даниленко, Л. Дубровіна та ін. ; НАН України ; Нац. б-ка України ім. В. Вернадського ; Ін-т іст. України ; Коміс. НАН України з наук. спадщини акад. В. Вернадського. – К., 2011. – С. 229.

¹¹¹⁶ ЦДАГО України. Ф. 5. Оп. 1. Спр. 266. Арк. 262; *Винниченко В.* Відродження нації... Ч. III... – С. 202.

щоправда, вороже налаштовані до української влади, згадували, як «опереткові гайдамаки», одягнені в сині жупани, на Хрещатику змінювали на магазинах та інших будівлях російськомовні вивіски на україномовні або зафарбовували російські назви¹¹¹⁷. Такі дії призвели до того, як зазначав В. Винниченко, що «...у Києві неукраїнське населення просто горіло ненавистю до української влади. І не через те тільки, що вона була українська. Коли вона вступала до Києва, осяяна ореолом боротьби й перемоги над реакцією, її щиро й радісно вітали не тільки українці. Її ненавиділи за те, що вона сама обплувала цю радість, що не принесла ніякої різниці з гетьманщиною. Вся різниця була в тому, що неукраїнців силою, брутально примушували поважати українство»¹¹¹⁸. Форма у цьому разі знову превалювала над змістом.

Ще одним невдалим прикладом «українізації» були дії командира Бригади запорозьких козаків отамана І. Семосенка (Самосенка; Семесенка). 16 лютого 1919 р. він видав у Проскуріві (нині м. Хмельницький) наказ, в якому, серед іншого, вимагав у триденний термін переписати всі вивіски українською мовою. «Щоб я жодної московської вивіски не бачив, – йшлося в наказі. – Вивіски мають бути написані літературно, заклеювання букв строго заборонено. Винні в цьому будуть віддані до воєнного суду»¹¹¹⁹. Подібне ставлення до такої суперечливої проблеми, як мовна, лише погіршувало взаємовідносини держави з її іноетнічними громадянами, вело до зменшення потенційних прихильників української справи.

Традиційно в правовому полі реалізували мовні права національних меншин у ЗУНР. Так, згідно з Законом про мови від 15 лютого 1919 р., державною мовою в Західній області проголошено українську. Однак «законно признаним національним меншостям», тобто полякам, євреям і німцям, було надано право вільно користуватися рідною мовою в офіційних зносинах з органами влади, громадськими інституціями, державними підприємствами¹¹²⁰. З цього випливало, що чиновники зобов'язані були відповідати громадянам неукраїнської національності – усно та письмово – їхньою рідною мовою: польською, єврейською чи німецькою. Ще раніше було передбачено, що всі урядники ЗУНР мали володіти, крім української, як мінімум, однією з мов національних меншин¹¹²¹. Ті ж чиновники, котрі працювали в канцеляріях державної адміністративної служби, зобов'язані

¹¹¹⁷ Паустовский К. Г. Повесть о жизни. Начало неведомого века. Кн. 3 / К. Г. Паустовский. URL: <http://lib.ru/PROZA/PAUSTOWSKI/lifebook3.txt>; Полетика Н. Воспоминания...

¹¹¹⁸ Винниченко В. Відродження нації... Ч. III... – С. 202.

¹¹¹⁹ Доповідь А. Гіллсона про погром у Проскуріві 15 лютого 1919 р. // Сергійчук В. Погроми в Україні... – С. 223–224.

¹¹²⁰ Закон Української Національної Ради про мови. 15 лютого 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2... – С. 226.

¹¹²¹ Макарчук С. А. Українська Республіка галичан... – С. 73.

були «виказатися повним знанням признаних у державі мов, поправного читання і писання [ними] та канцелярїйної маніпуляції»¹¹²². Трьома мовами – українською, польською і єврейською – видавали розпорядження для цивільного населення представники органів влади ЗУНР на місцях¹¹²³. Зокрема, про це йдеться в спогадах колишнього команданта Тернопільської військової округи Н. Гіряка.

Демократичною була також практика використання мов у назвах установ, на вивісках, емблемах, печатках тощо. Відповідно до Розпорядку Державного Секретаріату про заміну вивісок і печаток від 18 грудня 1918 р., Розпорядку Державного секретаріату пошт і телеграфів про заміну вивісок і печаток від 19 грудня 1918 р., Розпорядку Державного секретаріату внутрішніх справ про назви державних установ, службові присяги, емблеми, вивіски і печатки від 20 грудня 1918 р., поряд з українською мовою могли використовуватися також мови національних меншин¹¹²⁴. Про це саме йшлося в Наказі військової команди м. Самбора про введення української мови на вивісках всіх закладів міста від 18 грудня 1918 р.

Регулювання мовних прав іноетнічного населення у процесі судочинства планували конкретизувати окремим правовим актом¹¹²⁵, який не було прийнято через нетривале існування ЗУНР. Лише Розпорядком Державного секретаріату судівництва від 2 березня 1919 р. «Про печатки і вивіски» написи на останніх, поряд із українською, могли бути виконані й мовами «законно признаних національних меншостей»¹¹²⁶. Аналогічним був ухвалений днем раніше Розпорядок того самого секретаріату «Про тимчасову організацію нотарів»¹¹²⁷ щодо напису на печатці назви нотаріальної контори.

Значною мірою мовні права іноетнічне населення могло реалізувати і в освітній сфері. Наприклад, за Законом від 13 лютого 1919 р. «Про основи шкільництва» національним меншинам було дозволено відкривати школи з рідною мовою навчання¹¹²⁸, а за шкільними адміністраціями визнавали «право

¹¹²² Розпорядок Державного секретаріату внутрішніх справ про спеціальні вимоги до урядників державної адміністративної служби. 18 березня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. – С. 292.

¹¹²³ Гіряк Н. 48 днів на чолі Тернопільської військової округи... – С. 192.

¹¹²⁴ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2... – С. 126–127, 131, 134, 136–138.

¹¹²⁵ Рябошатко Л. І. Правове становище національних меншин в Україні... – С. 37.

¹¹²⁶ Розпорядок Державного секретаріату судівництва про печатки і вивіски. 2 березня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2... – С. 268.

¹¹²⁷ Розпорядок Державного секретаріату судівництва про тимчасову організацію нотарів. 1 березня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2... – С. 262.

¹¹²⁸ Закон Української Національної Ради про основи шкільництва. 13 лютого 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2... – С. 220.

прилюдності»¹¹²⁹, тобто вони могли видавати вихованцям атестати про здобуття освіти. Разом із цим, постановою Державного секретаріату освіти і віросповідань від 23 лютого 1919 р. у школах з українською мовою навчання було відмінено обов'язкове вивчення польської мови. У тих школах, де вивчали німецьку мову, її курс обмежили двома тижневими годинами¹¹³⁰ для закріплення вивченого. Українська мова як державна була обов'язковою навчальною дисципліною для всіх шкіл національних меншин¹¹³¹.

Толерантною була й релігійна політика українських урядів періоду революції. Як зазначають дослідники¹¹³², в результаті того, що свобода віросповідання релігійних громад етнічних меншин була значно більшою, ніж це забезпечували попередні політичні режими, окремі громади (наприклад, єврейська) позбулися утисків, яких зазнавали впродовж багатомісячної історії.

Так, незважаючи на те, що Центральна Рада певною мірою байдуже ставилася до інституту «церкви» і законодавчо не врегулювала питання церковного життя в Україні, вона проголосила «свободу віри». Це засадниче право людини було підтверджено в Третьому універсалі, Законі про національно-персональну автономію, Конституції УНР¹¹³³. Положення про віросповідну рівноправність відображали й інші нормативні акти. Наприклад, до ст. 11 Закону про восьмигодинний робочий день, котрою визначено святкові дні, «коли працювати не належить», УЦР додала дві примітки. Вони передбачали, що для працівників нехристиянської віри «...дозволяється зараховувати другі свята замість неділі, згідно закону їх віри», та що за бажанням більшості робітників промислового підприємства або його відділів дні великих християнських свят можуть бути замінені іншими вільними днями¹¹³⁴. Щодо безпосередніх відносин державної влади з конфесіями іноетнічного населення дослідник історії церкви В. Ульяновський зазначив, що «...особливої активності за доби Центральної Ради вони не виявляли»¹¹³⁵ й

¹¹²⁹ Зарядження Державного секретаріату освіти і віросповідань про визнання права прилюдності приватній жіночій гімназії з польською мовою викладання в Станиславові і приватній реальній гімназії з німецькою мовою викладання в Станиславові. Не раніше 11 травня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 3, кн. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2005. – С. 649.

¹¹³⁰ Зарядження Державного секретаріату освіти і віросповідань про зміну навчальних планів. 23 лютого 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2... – С. 258.

¹¹³¹ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2... – С. 155.

¹¹³² Литвин М. Р. Історія ЗУНР / М. Р. Литвин, К. Є. Науменко. – Львів : Опір, 1995. – С. 124; Котляр Ю. В. Етнонаціональні питання в Західно-Українській Народній Республіці... – С. 178.

¹¹³³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 401; Т. 2... – С. 100, 331.

¹¹³⁴ Закон Центральної Ради про восьмигодинний робочий день. 25 січня 1918 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 135.

¹¹³⁵ Ульяновський В. Церква в Українській державі 1917–1920 (Доба Української Центральної Ради) / В. Ульяновський. – К. : Либідь, 1997. – С. 51.

орієнтувалися на традиційні керівні центри та вирішення конкретних проблем існування громадян у нових умовах.

Більш активною в міжконфесійній діяльності була політика Гетьманату. Згідно з Законом про тимчасовий устрій від 29 квітня 1918 р., «первенствующою» релігією в Українській Державі визнавалося православ'я, однак усі інші, «...не належні до православної віри громадяни Української Держави, а також всі мешканці на території України», мали право на «...свобідне відправлення їх віри і богослужіння по обряду оної»¹¹³⁶. Навіть у військових статутах гетьманської армії передбачалися три присяги: для православних, для неправославних християн та юдеїв¹¹³⁷. Це загалом сприяло самовизначенню та консолідації національних меншин.

Для з'ясування головних проблем і потреб конфесій, налагодження постійних контактів з їхніми керівними органами, вироблення державної політики щодо кожної з них при Міністерстві ісповідань Української Держави створили спеціальний Департамент інослав'я та іновір'я. Ставлячи своїм першочерговим завданням нагляд за діяльністю Римо-католицької церкви, департамент мав на увазі, «...не роблячи жодних перешкод в ділі існування цієї церкви, а також вільної пропаганди», наглядати, «...аби релігійна праця католицьких діячів не носила політичного змісту і таким чином не шкодила українській державности», а також «...щоб не було з боку католиків жодних утисків над сумлінням віруючих громадян України»¹¹³⁸. Щодо інших релігійних об'єднань – старообрядців, євангелістів-лютеран, адвентистів сьомого дня, баптистів, менонітів, юдеїв, магометан – було вирішено надати їм максимальну можливість самостійно налагодити життя своїх громад, створити керівні органи і пройти відповідну державну реєстрацію. В цьому разі не йшлося про політичну чи ідеологічну небезпеку названих конфесій. Департамент обмежився стосовно них інформативною (збір інформації про них та передання урядових розпоряджень їм) і регулюючою (вирішення проблем, пов'язаних із державою й статусом, керівними структурами) функціями. Розглядали також питання про державне фінансування конфесій. Так, кошторисом на 1918 р. було передбачено утримання релігійних установ (римо-католицька конфесія, магометанська духовна управа), духовенства (римо-католицького, євангелійського, магометанського) та навчальних закладів (римо-католицьких) на загальну суму 607 449 крб. При цьому всі прохання юдеїв про державне фінансування Міністерство ісповідань

¹¹³⁶ Конституційні акти України. 1917–1920... – С. 84.

¹¹³⁷ Папакін Г. В. Павло Скоропадський: патріот, державотворець, людина. Історико-архівні нариси / Г. В. Папакін. – К., 2003. – С. 71.

¹¹³⁸ Ульяновський В. Церква в Українській державі 1917–1920 (Доба Гетьманату Павла Скоропадського) / В. Ульяновський. – К.: Либідь, 1997. – С. 200–201.

відхилило, оскільки, згідно з чинним законодавством, рабинів мала утримувати громада¹¹³⁹. Нового ж законодавства ще не було підготовлено.

Цілеспрямовану політику щодо церковного питання, порівняно з Центральною Радою та Гетьманатом, проводила Директорія. Її прагнення до реалізації курсу на цілковиту незалежність України максимально сприяло розвитку національно-церковного руху в Україні. Провідною метою діяльності Міністерства ісповідань за часів Директорії було створення Українського патріархату, а отже, Православна церква мала стати автокефальною та набути статусу державної. Всі інші релігійні конфесії визнавалися приватною справою вірян¹¹⁴⁰. Разом із тим, відповідно до статті 25 урядового проекту Основного державного закону УНР, всі визнані державою віросповідання вважалися «...рівноправними і рівноправними, мали право уряджувати публічні набоженства, виконувати релігійні обряди і засновувати релігійні товариства; в межах законів вони мали внутрішню автономію»¹¹⁴¹. Було передбачено державне фінансування* конфесій.

Враховуючи Акт злуки між УНР і ЗУНР, 20 вересня 1919 р. у структурі Департаменту іновір'я та інослав'я Міністерства ісповідань було утворено окремий греко-католицький відділ¹¹⁴², що мав займатися справами УГКЦ.

¹¹³⁹ *Ульяновський В.* Церква в Українській державі 1917–1920 (Доба Гетьманату Павла Скоропадського)... – С. 202, 219–220, 229.

¹¹⁴⁰ *Ганзуленко В. П.* Українська держава 1917–1920 рр.: проблема вирішення релігійного питання / В. П. Ганзуленко // Наукові праці історичного факультету Запорізького національного університету. – 2007. – Вип. 21. – С. 167; Закон про вищий уряд Української автокефальної православної соборної церкви. 1 січня 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 401–402, 698.

¹¹⁴¹ Основний державний закон Української Народної Республіки. Проект Правительственной комісії по виробленню Конституції Української Держави // Конституційні акти України. 1917–1920... – С. 129.

* Аналіз кошторису Міністерства ісповідань за станом на 1919 р. свідчить про те, що Директорія приділяла основну увагу православному духовенству, витрати на яке становили 98,9% видатків, запланованих на всі конфесії, у розмірі 11 716 221 крб. Крім витрат на православне духовенство, підтримка (на рівні 1918 р.) передбачалася римо-католицькому – 104 124 крб. (0,9% від усіх витрат), євангелічному – 1201 (0,01%), магометанському духовенству – 250 (0,002%) та міسیونерам – 16 тис. крб. (0,14%). Таким чином, неправославному духовенству в 1919 р. виділялося трохи більше 1% від усіх коштів, призначених на утримання духовенства.

У подальшому ця тенденція зазнала змін, особливо щодо римо-католицької конфесії. Так, 5 жовтня 1920 р. Рада Народних Міністрів ухвалила постанову про асигнування в розпорядження міністра ісповідань 2 680 000 грн. на утримання римо-католицького духовенства в Україні за серпень і вересень 1920 р. [*Андрусичин Б. І.* Церква в Українській державі 1917–1920 (доба Директорії УНР) : навч. посіб. / Б. І. Андрусичин. – К. : Львів, 1997. – С. 130]. Такі зміни були зумовлені зовнішньополітичними причинами, тобто союзницькими відносинами УНР із Польщею.

¹¹⁴² *Андрусичин Б. І.* Церква в Українській державі 1917–1920 (доба Директорії УНР)... – С. 127.

Церковна політика уряду ЗУНР не була задекларована, хоча Греко-католицька церква на практиці функціонувала як державна, а українсько-польській війні були властиві виразні конфесійні ознаки. Влада ЗУНР гарантувала усім громадянам республіки рівні права, в т. ч. «віросповідну рівноправність»¹¹⁴³. Показовою щодо прихильного ставлення органів влади ЗУНР до іновірців була й згадана українсько-єврейська «пасхальна історія».

Одним із факторів, котрий засвідчив демократизм етнонаціональної політики української влади, був інститут громадянства. Відповідно до Закону Центральної Ради про громадянство УНР від 2 березня 1918 р., юридичні підстави для набуття українського громадянства мали всі мешканці України, незалежно від їхньої національної належності. Так, у п. 1 Закону зазначено: «Громадянином Української Народної Республіки вважати кожного, хто родився на території України і зв'язаний з нею постійним перебуттям»¹¹⁴⁴. Одержання свідоцтва про громадянство УНР регулював Закон про реєстрацію громадянства УНР. Згідно з ним, треба було протягом трьох місяців, тобто березня – травня, скласти урочисту присягу на вірність Україні. Бажаючі могли скласти також релігійну присягу, текст котрої був таким самим, як і текст урочистої присяги з додатком «Перед істинним Богом я...»¹¹⁴⁵.

Загалом сприятливим для іноетнічного населення був Закон про громадянство Української Держави від 2 липня 1918 р. Згідно з ним громадянські права автоматично поширили на всіх, хто народився в Україні, а також тих російських підданих, які перебували на її території під час видання закону. Для осіб, які бажали набути українське громадянство, обов'язковою умовою було прийняття присяги на вірність Українській Державі. Слід зауважити, що для тих, хто за своїми переконаннями не визнавав присяги, передбачили «урочисту обіцянку», текст якої був ідентичним до присяги, але з вилученням слів «та заприсягаюсь»¹¹⁴⁶. Останнє засвідчувало толерантне ставлення Української Держави як до національних, так і релігійних почуттів громадян.

Гіпотетичне уявлення про громадянство періоду Директорії формували згаданий урядовий проект Основного державного закону УНР. Відповідно до його артикулу 13, українське громадянство отримували: «1) всі особи

¹¹⁴³ Відозва Української Національної Ради «Український народе!» 1 листопада 1918 р. ... – С. 245; Програмове звернення Української Національної Ради: «Український народе!» 5 листопада 1918 р. ... – С. 336; Релігієзнавство: конспект лекцій : навч. посіб. К., 2006. 142 с. URL: <http://www.info-library.com.ua/books-text-262.html> (дата звернення: 12.05.2013).

¹¹⁴⁴ Закон про громадянство Української Народної Республіки. 2 березня 1918 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 173–174.

¹¹⁴⁵ *Мироненко О.* Національні питання і Закон про громадянство УНР / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства... – С. 335, 336.

¹¹⁴⁶ Державний вістник. – 1918. – 11 липня.

української народності, що мешкають у межах Української Держави і 2) всі особи інших народностей, що до 1 липня 1914 р. не менше як рік стало мешкали в межах Української Держави, і їх діти; при тому сталість замешкання не визнається за урядовими та військовими особами колишньої Російської Імперії, що не народилися в межах Української Держави, – якщо вони до 1 липня 1914 р. проживали на Україні менше як п'ять років».

Підстави набуття громадянства визначено в статті 13: «1) через народження від батьків громадян Української Держави; 2) через подружжя з громадянином Української Держави, і 3) через надання громадянства відповідною владою». Усі громадяни УНР, незалежно від статі, віри, національності, походження, вважалися рівними перед законом¹¹⁴⁷. Для детального визначення основних положень громадянства УНР було передбачено окремий закон.

Двома нормативними актами, ухваленими УНРадою у квітні 1919 р., регулювали громадянство в ЗОУНР: Законом Української Національної Ради про право громадянства (горожанства) від 8 квітня та Розпорядком Державного секретаріату внутрішніх справ про право громадянства від 10 квітня. Перший визначав громадянами Української Народної Республіки осіб, котрі на час його оголошення належали («мали право своїни») до однієї з громад ЗОУНР¹¹⁴⁸. Обидва документи також містили норму, котра, на думку дослідників¹¹⁴⁹, безпосередньо стосувалася представників національних меншин, опозиційних владі, особливо поляків. Вона передбачала, що службовці, які відмовилися присягнути українській владі, але хотіли залишатись українськими громадянами, мали скласти «заяву вірності УНР»¹¹⁵⁰. У протилежному випадку разі вони втрачали право громадянства.

Загалом толеруючи права і свободи національних меншин, українська влада проте не уникала й деяких порушень в етнонаціональній сфері. Передусім це стосувалося органів місцевої влади. Так, виступаючи 16 грудня 1917 р. на засіданні Генерального Секретаріату УНР генеральний секретар російських справ Д. Одинець повідомив, що комісар Кременчуцького пов. Белік, на підставі посвідчення Секретарства військових справ за № 1, вимагав від військових «служачих-великоросів» Глобинського хімічного заводу

¹¹⁴⁷ Основний державний закон Української Народної Республіки. Проект... – С. 127–128.

¹¹⁴⁸ Закон Української Національної Ради про право громадянства (горожанства). 8 квітня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2... – С. 335.

¹¹⁴⁹ Павличин О. І. Західноукраїнська Народна Республіка... – С. 236.

¹¹⁵⁰ Закон Української Національної Ради про право громадянства (горожанства). 8 квітня 1919 р. ... – С. 335; Розпорядок Державного секретаріату внутрішніх справ про право громадянства. 10 квітня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2... – С. 337.

«...дати підписку взяти участь у війні з Великоросією, коли така війна буде оповіщена»¹¹⁵¹. Генеральний Секретаріат засудив поведінку кременчуцького повітового комісара¹¹⁵², ухваливши відповідну постанову.

22 березня 1918 р. на засіданні Малої Ради М. Рафес від імені Бунду і російських меншовиків звинуватив окремі органи місцевої влади, що вони не дотримуються проголошених універсалами УНР демократичних свобод. «Користуючись оповіщеним військовим станом, – зазначав він, – влада робить труси і арешти діячів робітничого і соціалістичного руху, забороняються всякі політичні зібрання і мітинги і навіть функціонування різних політичних організацій (Луцьк, Козятин). Українська влада накладає на людину контрибуції (Радомишль, Коростишів). При арештах б'ють. Офіційна влада погрожує розстрілами за знайдену зброю (Фастів, Біла Церква). В окремих випадках репресії набирають націоналістичного відтінку, виливаючись у пряме переслідування єврейського населення (Радомишль)...»¹¹⁵³. Особливу небезпеку лідер Бунду вбачав у тому, що в «беззаконних вчинках» активну участь брали командний склад і військові частини німецької армії (Луцьк, Житомир)¹¹⁵⁴, які тимчасово перебували в Україні.

Траплялися випадки приниження національної і людської гідності громадян УНР. Так хвилю обурення єврейської громадськості спричинили плакати, поміщені біля входу в Київський залізничний вокзал відразу ж після приходу німців, із написами німецькою мовою: «Warnung vor Tashendiebe!» («стерезіться злодіїв») і «Warnung vor judischen Geldwechslern!» («стерезіться жидівських міняйлів») ¹¹⁵⁵. У квітні 1918 р. німці розігнали збори Бунду в Києві, було заборонено читати лекції та проводити інші заходи на ідиші. Незадоволення викликали деякі українські видання, що в своїх публікаціях продовжували називати євреїв «жидами», а також дії окремих військовиків, зокрема тих, що зігнали євреїв-шепців у Михайлівський собор і примусили їх шити мундири для гайдамаків¹¹⁵⁶.

Центральні органи влади УНР намагалися реагувати на порушення прав національних меншин. Так, військовий міністр О. Жуковський 20 квітня 1918 р. на засіданні Малої Ради зазначав, що його відомство «...всі сили напружує і нарязає цілі слідчі комісії, щоб припинити всякі злочинства з боку

¹¹⁵¹ ЦДАВО. Ф. 1063. Оп. 1. Стр. 1. Арк. 24–24 зв.

¹¹⁵² ЦДАВО. Ф. 1063. Оп. 1. Стр. 1. Арк. 24 зв.

¹¹⁵³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 223.

¹¹⁵⁴ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 223.

¹¹⁵⁵ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 294.

¹¹⁵⁶ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 297; Гусев В. Бунд. Комфарбанд. Евсекция КП(б)У: страницы политической биографии. 1917–1921 гг. / В. Гусев. URL: <http://www.jewish-heritage.org/prep5.htm>; Найман О. Єврейські партії та об'єднання у політичних процесах в Україні...

представників військової власті». Він також оприлюднив список осіб, звільнених із посад та відданих під суд «за потурання та зловживання власті»¹¹⁵⁷. Кількома днями швидше, 16 квітня, в подібному контексті на засіданні Малої Ради виступав міністр внутрішніх справ М. Ткаченко¹¹⁵⁸. При цьому високопосадовці УНР наголошували, що далеко не всі факти, оприлюднені представниками іноетнічного населення, підтверджувалися¹¹⁵⁹ під час їхньої перевірки.

Низку порушень в етнонаціональній сфері було допущено в період Гетьманату. Зокрема, в офіційній пресі траплялися публікації з критикою національних меншин. Для прикладу, наприкінці травня 1918 р. в одній зі статей про єврейську меншину, надрукованій у близькій до Міністерства військових справ г. «Відродження», було зазначено: «Там, де будеться українська державність, – там євреїв, як активних працівників, нема; там-же, де вона руйнується, – там євреї працюють дуже старанно...»¹¹⁶⁰. І. Чериковер також наводить ряд фактів, які, на його думку, свідчили про обмеження місцевого самоврядування національних меншин (арешт у деяких містах голів єврейських громад (Городище, Стара Синява), заборона засідань єврейських громад (Ямпіль, Фельштин), або закриття їхніх канцелярій (Погребище)) та доступу представників іноетнічного населення до державної служби (надісланий із Житомира до Овруча Волинської губ. «таємний наказ не брати євреїв на державну службу, а раніше прийнятих поступово звільняти») ¹¹⁶¹. Проте, виходячи зі специфіки гетьманського режиму, можна припустити, що в даному разі йшлося не стільки про етнічну складову окресленої проблеми, як про політичну. В подібному контексті слід трактувати і той факт, що спецслужби Української Держави збирали інформацію про активних членів політичних партій національних меншин¹¹⁶². Щодо етнофобських настроїв, то їх можна простежити в окремих наказах* німецького і австрійського командування.

¹¹⁵⁷ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 296.

¹¹⁵⁸ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 283.

¹¹⁵⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 283–284, 295.

¹¹⁶⁰ Цитовано за: Чериковер І. Антисемітизм і погроми на Україні... – С. 161.

¹¹⁶¹ Чериковер І. Антисемітизм і погроми на Україні... – С. 160.

¹¹⁶² ЦДАВО. Ф. 1216. Он. 1. Спр. 244. Арк. 1–9.

* 18 липня 1918 р. в Білій Церкві було розкрито оголошення, підписане німецьким окружним комендантом полковником М. фон Розенком, в якому зазначено: «До відома Комендатури дійшло, що більша частина єврейського населення, особливо більшість єврейських торговців, на ринку і в своїх поїздках селами найбільш ганебним чином агітують проти Українського Уряду та німецької влади». Крім заклику до повітових старост і волосних старшин невідкладно повідомляти імена цих «шкідливих елементів», в оголошенні містилася погроза «єврейським порушникам мирного життя» (Jüdische Friedenstörer) найсуворішими покараннями.

Найбільша кількість обмежень основних прав і свобод, у т. ч. національних меншин, припала на період Другої УНР. Таке становище переважно було зумовлене анархією, перманентним станом війни, коли реальна влада належала військовим. Так, у деяких місцевостях уже невдовзі після перемоги Директорії розпочалися репресії не лише щодо цивільного населення, але також проти його офіційних представницьких органів. Наприклад, у Кам'янці-Подільському було заборонено засідання громади, у Кременчуці військові зайняли приміщення громади, а її членів було заарештовано і побито¹¹⁶³. Непоодинокими були випадки, коли об'єктом переслідувань ставала преса. Зокрема, 17 грудня 1918 р. Рада Народних Міністрів УНР, заслухавши доповідь комісара Міністерства закордонних справ про заборону виходу майже всіх російських видань, а також польськомовної газети «Київський щоденник» («Dziennik Kijowski» («Дзеннік Кійовські»)), ухвалила доручити комісарові преси «...ввійти в порозуміння з військовою владою та зауважити недоцільність такого відношення до деяких часописів»¹¹⁶⁴. З іншого боку, окремі видання й самі ставали суб'єктами цькування. Приміром, 16 червня 1919 р. РНМ УНР звернулася до міністра юстиції щодо притягнення до відповідальності редактора г. «Козак», в якій продовжували з'являтися статті, «співчуваючі погромним настроям і відповідній агітації»¹¹⁶⁵.

Ще далі пішов представник австрійського командування в Верхньодніпровську Катеринославської губ., котрий оприлюднив такий наказ: «Я забороняю місцевим жителям єврейського віросповідання вступати в будь-які відносини з моїми солдатами, розмовляти з ними, гуляти тощо». Порушення наказу перший раз каралося шмаганням, другий – розстрілом. Надзвичайно характерним для психології окупаційної влади в її ставленні до євреїв був циркуляр, розісланий в серпні 1918 р. австрійським командуванням до рабинів і в громади Подільської, Полтавської та Херсонської губ., про «Вплив єврейського населення на солдатів». «Доведено, – йшлося в циркулярі, – що окремі члени єврейської нації намагаються схилити наших солдатів до проступків і злочинів у: а) політичному напрямку і – б) господарському відношенні (до злодійства, грабунку, забороненої торгівлі, торгівлі зброєю тощо)». «Відомо, з якою солідарністю тримається і діє все єврейство», на підставі цього німецьке командування «притягає до відповідальності все єврейство» і закликає його перешкодити своїм поганим елементам. «Якщо ж воно цього не зробить, то буде їхнім співучасником і відповідатиме за всі наслідки цього. Наслідки – це контрибуція на єврейське населення, виняткові заходи проти нього». Представники австрійської військової влади на місцях взяли цей циркуляр до виконання, і, наприклад, комендант Проскурова звернувся до місцевої єврейської громадської ради з вимогою на підставі згаданого циркуляра «видати ті елементи з середовища євреїв, які ведуть агітацію проти нинішньої влади в Україні», в противному разі це буде сприйнято як «навмисне приховування злочинців» громадою, і на неї буде накладено контрибуцію [Чериковер І. Антисемітизм и погромы на Украине... – С. 165–167].

¹¹⁶³ Погребинська І. Єврейська національна автономія та діяльність Національного Секретаріату в Україні (1918–1919 рр.)...

¹¹⁶⁴ Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 97.

¹¹⁶⁵ ЦДАВО України. Ф. 1092. Оп. 4. Спр. 13. Арк. 178.

Виважену етнонаціональну політику здійснював уряд ЗУНР, однак місцевій владі не вдалося уникнути порушень прав іноетнічного населення. Подекуди траплялися факти незаконного інтернування поляків, самовільні реквізиції, фізичні покарання, випадки антисемітських публікацій, обмеження преси, закриття польських бібліотек і читалень тощо¹¹⁶⁶.

Загалом порушення, які сталися в етнонаціональній сфері в період Української революції 1917–1921 рр., не мали системного характеру, були результатом нехтування законодавством з боку місцевих органів влади чи свавільних дій окремих посадовців*, суперечили програмним засадам Центральної Ради, Гетьманату, Директорії, УНРади ЗУНР та їхніх урядів.

Отже, українська влада, задекларувавши право українців бути господарями на своїй землі, враховувала також багатонаціональний склад населення України, вважаючи одним зі своїх пріоритетних завдань забезпечення прав іноетнічної частини суспільства. Однак шляхи досягнення визначеної мети представники кожної з українських влад, що діяли в означеному часопросторі, обирали різні.

Вперше у світовій практиці реальну спробу забезпечити права іноетнічного населення, яке проживало в Україні, зробила Центральна Рада. Національний розвиток меншин в УНР відбувався на основі ухваленого нею Закону про національно-персональну автономію та завдяки створеним нею секретарствам/міністерствам національних справ.

Інакшим було ставлення до означеної проблеми в період Другого Гетьманату. Його очільник П. Скоропадський прагнув витворити нову концепцію української нації, яка ґрунтувалася б не на етнічних засадах, а на

¹¹⁶⁶ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 1... – С. 303, 360; Т. 2... – С. 199; *Котляр Ю. В.* Етнонаціональні питання в Західно-Українській Народній Республіці... – С. 178–179; *Павлишин О.* Організація цивільної влади ЗУНР у повітах Галичини (листопад – грудень 1918 року). *Україна модерна*. 1999. Ч. 2–3. С. 132–193. URL: <http://www.franko.lviv.ua/Subdivisions/um/um2-3/Statti/7-PAVLYSHYN%20Oleh.htm> (дата звернення: 12.01.2013); *Klimecki M.* Polsko-ukrainska wojna o Lwow i Galicje Wschodnia 1918–1919 / M. Klimecki. – Warszawa : Oficyna Wydawnicza Volumen, 2000. – S. 68.

* Кошишній повітовий комісар Самбірщини А. Чайковський із приводу свавільних дій окремих посадовців зазначав: «Жиди ставилися до нас симпатично. Вибрали свою народну раду і боролися між собою при виборах дуже завзято. Були й протести виборчі, і другі вибори. Та ми не вміли тої симпатії використати, навпаки – деякі наші невідповідальні людці своїм поведінням супроти жидів мусили настроїти їх до нас неприхильно. От, наприклад, зарядила команда міста, щоб жиди на «блїху» (жидівська частина міста) чистили вулиці. До тої роботи хотили міліціанти взяти і місцевого рабина, д-ра філософії, хоч він хотів поставити за себе наймленого ставленника. Прийшов до мене рабин із своєю асистією на скаргу. Говорить чистою польською мовою і бачу, що людина з вищою освітою. Такий бешкет уже заціпав віросповідання іншої народності. Я рабина перепросив і розмовився телефонічно з командою міста:

– Що ви доброго, панове, робите? – І представив їм зміст жалоби та просив, щоб цього не робили, бо я би був змушений віднести з жалобою до секретаріату. Моя інтервенція справді допомогла і більше жалоб у мене з тої причини не було» [*Чайковський А.* Чорні рядки... – С. 67].

лояльності до Української Держави. Таким чином, влада, не акцентуючи уваги на поділі населення за національною ознакою, прагнула досягнути консолідації суспільства, в т. ч. і його іноетнічного сегмента.

Дещо непослідовною в ставленні до національних меншин була Директорія УНР. Так, прагнучи залучити їхніх представників до розбудови української державності, вона продовжила курс Центральної Ради на співпрацю з ними. Однак відбудовувати в повному обсязі ті установи національного врядування, які існували в Першій УНР, Директорія не поспішала. Реальне відродження інститутів національно-персональної автономії, зокрема національних міністерств, стосувалося лише євреїв.

Толерантним і демократичним ставлення до етнічних спільнот було в ЗУНР, котра задекларувала визнання прав національних меншин і гарантію їхньої національно-культурної автономії та їхнє представництво в уряді.

Здійснюючи виважену етнонаціональну політику, українська влада допустила на контрольованій території й деякі порушення прав іноетнічного населення. Проте вони були зумовлені складним суспільно-політичним становищем, стосувалися переважно органів місцевої влади, не мали системного характеру та суперечили програмним засадам українських державних утворень 1917–1921 рр.

3.2. Національно-персональна автономія

Однією з найяскравіших сторінок Української революції було ухвалення Закону Центральної Ради «Про національно-персональну автономію». Такий крок не мав аналогів в історії і став підтвердженням послідовної політики України, спрямованої на задоволення інтересів іноетнічного населення, досягнення міжнаціональної злагоди.

Уперше ідею взяти національний принцип за основу побудови держави було сформульовано в 1851 р. в одному з трактатів італійця П. Мандзіні¹¹⁶⁷. Вона базувалася на концепціях Дж. Локка, Ж. Ж. Руссо, І. Канта, положеннях американської Декларації незалежності та французької Декларації прав людини і громадянина.

Елементи національно-культурної автономії було визначено в національній програмі колишнього прем'єр-міністра і правителя-президента Угорщини періоду Угорської революції 1848–1849 рр. Л. Кошута, з якою він виступив в еміграції. Уроки поразки були для нього повчальними. Л. Кошут

¹¹⁶⁷ Мильякова Л. Польша на пути к моноэтническому государству (1918–1947 гг.) / Л. Мильякова // Международный исторический журнал. – 2001. – № 10. URL: http://history.machaon.ru/number_13/analiti4/milyakova/index.html.

усвідомив, що здобути перемогу без залучення на свою сторону немадярського населення Угорської корони неможливо. Домогтися цього можна, тільки вирішивши національне питання. У 1852 р. він написав проект угорської конституції, в якій передбачив створення комітетів (адміністративних округів) за національною ознакою. Крім того, представники кожного народу могли об'єднуватися в національну спільноту незалежно від того, проживають вони компактно чи ні. Ці спільноти утворювалися б за зразком парафій лютеранської церкви, а в парламенті мали формуватися національні курії.

Ідеї Л. Кошута в той період не отримали відгуку, проте в 60-ті рр. XIX ст. вони розвинені національними діячами пригноблених народів Австрії. В їхніх лавах оформилася програма культурно-національної автономії. Найповніше її обґрунтували словенські національні діячі, рідні землі котрих у цю добу були роздроблені між шістьма провінціями. З них лише в двох словенці становили більшість населення, а в інших перебували в меншості¹¹⁶⁸.

У жовтні – листопаді 1865 р. у газеті «Словенець» було опубліковано статтю «Програма словенських федералістів» за підписом «Штирійський словенець». Враховуючи національний дисбаланс краю (наприклад, три чверті населення Штирії становили німці), автор пропонував при кожних провінційних зборах створити національні курії, котрі всі разом становили би загальнонаціональні збори в складі внутріавстрійських зборів. Кожні загальнонаціональні збори мали обирати свій національний комітет. Німецький комітет видав би національними справами німців, італійський – італійців, словенський – словенців. Виборчі округи також мали формувати за національною ознакою. Таким чином, національні справи переходили до спеціальних національних установ – національних курій і національних комітетів, відділяючись від адміністративних справ.

Повну і цітку програму культурно-національної автономії в словенських землях розвинув словенський громадський діяч і просвітитель М. Маяр Зільський. Він вважав, що в кожній провінції громади мали формуватися за національною ознакою на кшталт церковних парафій: протестант належить до протестантського приходу, католик – до католицького, хоча проживають вони поруч. Кожна національна громада мала входити в національний район, кожен національний район – в округ відповідної національності. Провінційні збори також мали мати національні курії, в усіх установах і школах мала вживатися рідна мова населення.

У провінційних зборах суто політичні справи мали вирішувати за більшістю голосів, а національно-політичні – за національними куріями. При

¹¹⁶⁸ Чуркина И. В. Программы культурно-национальной автономии... – С. 70–71.

цьому кожна нація мала вирішувати справи тільки своєї нації. Посередником між національними установами і центральною владою мали бути національні гофканцелярії. «Національно-політичне управління полягало в тому, – зазначав М. Маяр, – що нація має своїх представників в якості гофканцлера і нижчих чиновників, процесорів і вчителів, і що в школах і установах всюди без винятку введено рідну мову»¹¹⁶⁹.

Дещо пізніше, ніж у словенців, із програмою культурно-національної автономії виступив західноукраїнський політичний і громадський діяч А. Добрянський. Прагнучи забезпечити хоча б мінімальні права українського населення Закарпаття, становище котрого після австро-угорського компромісу 1867 р. погіршилося, він як депутат спробував апелювати до угорського сейму. В листопаді 1868 р. А. Добрянський запропонував парламентові доповнення до проекту закону про права національностей в Угорщині, за яким у всіх офіційних сферах (школі, суді тощо) законною визнавали тільки одну мову – угорську. Це доповнення передбачало, що всі народи Угорщини є нероздільним населенням угорської держави і як корпорації не користуються політичними правами. Однак ці народи з...покликані в якості корпорацій єдино до розвитку своєї мови і народності, отже, до діяльності на культурному поприщі, і... в цьому відношенні кожен народ спирається лише на свої власні сили без права домагатися будь-якої допомоги іншого народу або держави»¹¹⁷⁰. Поправку А. Добрянського було відхилено, однак ідея національно-персональної автономії продовжила розвиватися.

До дослідження проблеми долучалися й інші українські діячі, зокрема, М. Драгоманов, І. Франко, М. Грушевський, С. Єфремов. Обґрунтовуючи право українців на власну державність, вони звертали увагу на становище іноетнічного населення в майбутній українській державі. Відповідно до теоретичних положень, аргументованих в їхніх працях і програмах, національні меншини мали отримати фактичну і юридичну рівноправність, бути забезпеченими від будь-якої прямої чи опосередкованої дискримінації за національною ознакою. Зокрема, М. Драгоманов, заперечуючи «...усунення національних особливостей, нівелювання людей, підведення їх під один загальнонаціональний, загальнонародський тип»¹¹⁷¹, так означив своє бачення прав національних меншин: «Забезпечення особистих прав і общинного і місцевого самоврядування служить кращою гарантією і прав національних... При нормальному стані речей, кожна національність прийде до організації

¹¹⁶⁹ Чуркина И. В. Программы культурно-национальной автономии... – С. 72–73.

¹¹⁷⁰ Аристовъ Ф. Ф. Карпато-руссіе писатели. Изследование по неизданнымъ источникамъ : въ 3 т. Т. I / Ф. Ф. Аристовъ. – Москва : Изд. Галицко-русскаго общества въ Петрограде, 1916. – С. 159.

¹¹⁷¹ Драгомановъ М. П. Великорусскій интернаціональ и польско-украинскій вопросъ... – С. 16.

свого... союзу в межах всієї області, нею заселеній... Фундаментом для забезпечення недоторканності національностей та вільного розвитку їх повинна бути насамперед широта особистих прав, свобода приватних асоціацій, а також широта прав громад і повітів влаштовувати свої справи, в тому числі і справи народної освіти, в яких національність відіграє особливо важливу роль»¹¹⁷². Драгоманов був переконаний, що національні меншини, які проживали на українській землі, – росіяни, євреї, поляки, німці, молдавани (румуни) – мали користуватися не лише рівними громадськими правами, а й культурною автономією. У тих громадах та районах, де вони становили більшість або значну частину населення даної місцевості, їхні мови мали мати офіційний статус. «Їх [національних меншин. – Авт.] товариства й громади будуть вільні од усякого примусу до звичаїв чи мови українського гурту, матимуть волю закладати свої школи – нижчі, середні й вищі, – й волю приставати до всякої спільноти з гуртом тих народів, от котрих одійшли до України ті громади, виселки й товариства. Такі працюючі чужинці будуть для українців узлами, котрі прив'язуватимуть їх до всіх сусідніх пород [націй. – Авт.], з котрими українці повинні приступити до великої всепородною вільної спілки (інтернаціональної федерації)»¹¹⁷³.

На тому, що з питанням надання громадянських прав взаємопов'язане й «питання автономії країв і народностей»¹¹⁷⁴, також наголошував І. Франко. Опонуючи російському журналістові, співробітникові «Нового часу» («Нового времени») М. Меншікову, котрий стверджував, що «Росія для росіян!» і що «інородцям» «треба показати..., що ми тут пани»¹¹⁷⁵, І. Франко аргументовано доводив: «...не буде добра в такій хаті, де половина людності житиме безправно, здана на ласку й неласку другої половини, примушена мовчати і нидіти та безпомічно дивитися на панування другої половини!»¹¹⁷⁶. Наступна його теза полягала в тому, що у вирішенні національного питання мають бути зацікавлені не лише «поодинокі народи і краї», а й «ціла держава»¹¹⁷⁷. Відповідно побоювання, що забезпечення прав меншин послабить державність, не мало підстав. Своє переконання учений ілюстрував прикладом Австро-Угорської монархії, яка «...з наданням усім меншим народам горожанських і національних прав... не лише не розскочилася, але навпаки, скріпилася і виросла в силу, і чим більше права й користі здобувають

¹¹⁷² Драгомановъ М. П. Великоорускій интернаціональ и польско-украинскій вопросъ... – С. 130–131.

¹¹⁷³ Цитовано за: Лисяк-Рудницький І. Історичні есе : у 2 т. Т. 1... – С. 380.

¹¹⁷⁴ Франко І. Свобода і автономія... – С. 442.

¹¹⁷⁵ Франко І. Свобода і автономія... – С. 439.

¹¹⁷⁶ Франко І. Свобода і автономія... – С. 440.

¹¹⁷⁷ Франко І. Свобода і автономія... – С. 442.

собі в ній різні народи, тим сильніше вони й держаться тої Австрії, бачачи собі в ній не ворога, а захист і опору»¹¹⁷⁸. При цьому І. Франко був переконаним, що первинними мають бути «...рівність кожної людської одиниці, забезпечення її людських прав, а вже на тій основі автономія національності»¹¹⁷⁹.

Франкову критику російського централізму також поділяв Т. Зіньківський. Зокрема, він зазначав, що в практиці провідників політики «російського централізму» ідея абстрактної «вселюдини» веде до перетворення всіх на «все-Москаля». Такий деспотизм щодо різних народів Російської імперії обертається трагічно й для російського народу.

Цій неприйнятній концепції Т. Зіньківський, спираючись на наукові ідеї Й. Фіхте, протиставляв інше історіософське бачення, згідно з яким «філософія історії повинна бачить в народності насамперед живу колективну одиницю, що відрізняється від інших прикметами свого інтелекту, складом своєї вдачі, сумою свого морального і розумового дотепу і хисту»¹¹⁸⁰. Тому, як вважав учений, одним з основних завдань того часу було визнання рівноправності всіх націй.

Певний період скептично до ідеї національно-персональної автономії ставився М. Грушевський. Він дотримувався тієї думки, що національно-територіальна автономія, федеративний устрій держави і пропорційна репрезентація в парламенті забезпечать права й інтереси меншин¹¹⁸¹. Подібні міркування вчений висловив, зокрема, у статтях «Форми національного руху в сучасних державах. Австро-Угорщина. Росія. Німеччина» та «На національні теми: До питання про національно-територіальну автономію», надрукованих у Санкт-Петербурзьких виданнях відповідно в 1910 і 1913 р.

Так, М. Грушевський вважав, що екстериторіальна національна автономія, незалежно від практичних труднощів щодо її здійснення, порушує інтереси краю і послаблює зв'язки екстериторіальної народності з краєм і з іншими національними групами його населення. Тому забезпечувати національні інтереси народностей, котрі не мають своїх національних територій або перебувають у меншості, слід не шляхом екстериторіальної національної автономії, а через широке громадське самоврядування, розвиток приватних установ, гарантії інтересів меншин узагалі¹¹⁸². Однак згодом, у

¹¹⁷⁸ Франко І. Свобода і автономія... – С. 443.

¹¹⁷⁹ Франко І. Свобода і автономія... – С. 443.

¹¹⁸⁰ Писання Трохима Зіньківського...

¹¹⁸¹ Стаття М. С. Грушевського «Українці»... – С. 18; Приймак Т. Конституційний проект М. Грушевського з 1905 року / Тома М. Приймак // Український історик. – 1985. – Ч. 1–4 (85–88). – С. 42.

¹¹⁸² Стаття М. С. Грушевського «Українці»... – С. 20.

період Української революції, М. Грушевський погодився з логікою прихильників національно-персональної автономії, забезпечивши її ухвалення в Центральній Раді. Можна припустити, що його згода була зумовлена двома чинниками: прагненням не ускладнювати відносини з національними меншинами УНР, передусім з єврейською, та даниною тодішній моді на екстериторіальну автономію.

Одним із чільних теоретиків програми культурно-національної автономії був словенський соціал-демократ Е. Крістан. До вересня 1899 р. він підготував відповідну програму, представлену на Брюннському конгресі австрійських соціал-демократів як проект резолюції з національного питання виконкому Югославянської соціал-демократичної партії. У документі було зазначено, що «...загальноприйняте розуміння національного питання в Австрії помилкове, оскільки пов'язує націю з територією і таким чином підміняє чисто культурне питання питанням влади». Тому основним завданням національної політики соціал-демократії мало стати перетворення Австрії на демократичну національну союзну державу, в котрій кожна нація, «...незважаючи на територію, на якій проживають її члени, є автономною одиницею, що регулює і вирішує всі свої національні (мовні та культурні) справи цілком самостійно»¹¹⁸³. Незважаючи на те, що підготовлений Е. Крістаном проект було відхилено*, його ідея національного питання як суто культурного явища отримала визнання.

Подібним чином ідею національно-персональної автономії наприкінці XIX – на початку XX ст. обґрунтовували й інші австрійські соціал-демократи, відомі як ідеологи австромарксизму. Серед них К. Реннер (Р. Шпрингер) і О. Бауер. Зокрема, характеризуючи Австро-Угорську централізовану дуалістичну конституційну монархію, яка надавала громадянам право на збереження національних особливостей і використання рідної мови в навчальних закладах, державному управлінні, громадському житті, К. Реннер критикував такий правовий підхід. Він вважав, що австрійське законодавство з цього питання, яке визнавало суб'єктами права лише громадян, не забезпечувало їхньої національної рівноправності, вона ставала беззмисловою, правові норми – побажаннями, позбавленими точної юридичної конструкції, а правове становище нації – жалюгідним¹¹⁸⁴. Надання

---

¹¹⁸³ Чуркина И. В. Программы культурно-национальной автономии: создание и варианты... – С. 76.

* З'їзд відхилив програму культурно-національної автономії і ухвалив резолюцію про місцеве самоврядування за національною ознакою [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 340].

¹¹⁸⁴ Ладига Л. І. Національне питання в Україні у програмах партій та роботах громадських діячів... – С. 186.

національних прав за територіальним принципом критикував і О. Бауер, вважаючи, що такий підхід «...повсюдно видає меншість у руки більшості... Здійснення територіального принципу у чистому його вигляді означає, що кожна нація поглинає вкраплені в її тіло меншості інших націй, проте жертвує своїми власними меншинами, розсіяними по чужих національних областях...»¹¹⁸⁵.

Відповідно до австромарксистської концепції, джерелом і носієм національних прав мали стати не території, боротьба за які завжди призводила до міжнаціональних конфліктів, а самі нації – екстериторіальні національні союзи, сконструйовані на основі добровільного особистого волевиявлення. Саме в конституюванні нації за персональною ознакою і наданні їй, а не території, публічно-правового статусу К. Реннер і О. Бауер¹¹⁸⁶ вбачали оптимальний спосіб вирішення національних суперечностей і передусім забезпечення прав національних меншин. Щоб нація (і національна меншина) змогла захистити себе, вона має постати перед державою як суб'єкт національних прав, володіти правом колективної юридичної особи, здатної і правоможної самостійно задовольняти культурні потреби своїх членів.

Розроблена програма передбачала подвійну організацію багатонаціональної держави: одна – для національної культури, за національною належністю і на основі персонального принципу, та інша, заснована за територіальним принципом, – для ведення інших справ, не пов'язаних з національним питанням. Персональну належність громадян до того чи іншого національного колективу мав визначати інститут т. зв. національного кадастру (перепису), складеного на основі особистих заяв повнолітніх громадян. У системі національно-персональної автономії кадастр мав отримати не менш публічно-правове значення, ніж територія для національно-територіальної області. Створювані на основі кадастрів національні союзи зі статусом колективної юридичної особи зобов'язувалися піклуватися про задоволення культурних потреб нації, користуючись при цьому повною свободою, видаючи через свій національний парламент закони в межах чинної конституції і проводячи їх через своє міністерство. Держава у внутрішньонаціональну діяльність союзів не втручалася.

Таким чином, австромарксистський варіант національно-культурної автономії вирізняли три визначальних ознаки: персоналізм, тобто принцип добровільної етнічної самоідентифікації, екстериторіальність, що давала змогу задовольняти національні інтереси і права, не порушуючи

¹¹⁸⁵ Бауер О. Национальный вопрос і соціаль-демократія... – С. 353.

¹¹⁸⁶ Див.: Синоптикусъ [Реннер К.]. Государство и нація...; Шпрингеръ Р. [Реннер К.]. Национальная проблема...; Бауеръ О. Национальный вопрос і соціаль-демократія...

територіального статус-кво, і визнання національних спільнот колективними суб'єктами права, правочинними з точки зору представництва та захисту специфічних інтересів спільноти. Через те, що запропонована австромарксистами модель не пов'язувалася жорстко з територією, вона отримала назву екстериторіальної автономії. Інакше цю автономію називали персональною, оскільки вона передбачала входження індивіда в той чи інший національний союз на добровільній, особистісній основі. Третя назва, культурно-національна автономія¹¹⁸⁷, визначена поширенням її функцій на сферу культури.

Позаяк ідея національно-персональної автономії не порушувала територіальної цілісності багатонаціональних держав, не суперечила їхнім інтеграційним процесам, то невдовзі набула широкої популярності не тільки в Австро-Угорщині, а й за її межами, передусім у багатонаціональній Росії. Для російських євреїв було запропоновано запровадити національно-культурну автономію, котра б ґрунтувалася на трьох складниках: самоврядуванні єврейської громади, школи і свободі мови. Цю ідею запропонував єврейський історик, публіцист, громадський діяч С. Дубнов*, який обстоював та розвивав її принципи разом з єврейським діячем В. Жаботинським¹¹⁸⁸. Останній усвідомлював, що на територіальну автономію «безземельна народність» не може претендувати, але вона мала право вимагати для себе самоврядування в справах національного побуту, справедливого парламентського представництва та мовної рівноправності¹¹⁸⁹.

Із зацікавленням ідею національно-персональної автономії сприйняли й у партійних колах Російської імперії. Зокрема, вона увійшла в програми багатьох національних і загальноросійських партій ліберального, народницького і соціал-демократичного (меншовики) напрямів. Причому були визначені різні варіанти її втілення. Так, у програмі Четвертого з'їзду Бунду, що відбувся в жовтні 1905 р., були передбачені такі вимоги: «Повна громадянська і політична рівність євреїв., право єврейського населення

---

¹¹⁸⁷ *Нам І. Національно-персональна (культурна) автономія в історії та сучасності / І. Нам // Етнічні меншини Східної та Центральної Європи... – С. 139–140; Нам І. В. Национально-культурная автономия в России: исторический опыт и современные проблемы / И. В. Нам. URL: <http://federalnycart.ksu.ru/conference/seminar3/nam.htm>.*

* С. Дубнов висловив «формулу єврейського автономізму» одною фразою: «...євреї в усякій країні, беручи активну участь в її громадському й політичному житті, користуються всіма правами, присвоєними їм громадянам як окремим людям і як членам своїх націй». Подібне твердження було протилежним до ідеї набуття громадянства на французький лад, яка стисло виражена у вислові графа де Клермона-Тоннера (1789): «Нічого євреям як нації, все євреям як індивідам» [*Барталь І. Автономія, автономизм, «диаспоризм»... – С. 27*].

¹¹⁸⁸ *Ладига Л. І. Національне питання в Україні у програмах партій та роботах громадських діячів... – С. 187; Рябошапка Л. І. Правове становище національних меншин в Україні... – С. 8–9.*

¹¹⁸⁹ *Жаботинський В. Non multum, sed multa... – С. 44.*

користуватися своєю мовою в суді, перед державною владою та місцевою адміністрацією., національна і культурна незалежність, передача всього, що має стосунок до культури., від влади уряду і його служб владі самої нації у вигляді місцевих та центральних інстанцій, обраних загальним, прямим і таємним голосуванням всіма громадянами, що визнавали себе членами цієї нації»¹¹⁹⁰. Таким чином, національна автономія перетворювалася на політичне знаряддя.

Радикальним за суттю був проект екстериторіальної, персональної автономії, запропонований Соціалістичною єврейсько-робітничою партією (СЕРП). Так, в ухваленій Квітневою 1917 р. партійною конференцією Постанові «Про національну автономію» зазначено:

«1. Російський пролетаріат зацікавлений у такій формі демократизації державного ладу Росії, при якій були б зведені до мінімуму міжнаціональні тертя, що стоять на шляху класової солідарності пролетаріату всіх народностей Росії і гальмуючі їх вільний розвиток.

2. Таким державним устроєм є Федеративна республіка, що складається з областей, розмежованих за етнічним принципом з гарантією прав національних меншин.

3. Гарантією прав національних меншин є визнання за народностями Росії права національно-персональної автономії.

4. Компетенції органів єврейської національної автономії підлягають: національна культура і народна освіта, професійна і технічна освіта, еміграція і колонізація, громадське піклування, статистика тощо.

5. Органи національної автономії мають право представництва, як і права примусового обкладання».

Так, обстоюючи необхідність національної автономії, СЕРП вважала, що її компетенція має охоплювати: а) обслуговування культурних потреб (єврейська школа, єврейські театри, музеї і т. ін.); б) громадську благодійність (лікарні, богодільні тощо); в) завдання соціальної допомоги (професійна і технічна освіта, регулювання єврейської еміграції та колонізації і т. ін.); г) національний бюджет; г) представництво в органах державної влади¹¹⁹¹. Цей варіант персональної автономії, на відміну від бундівського, який мав суто культурний характер, був політичним.

Стримано до ідеї національно-персональної автономії поставилися польські політичні партії. Насамперед ті, котрі утворилися в результаті розколу в 1906 р. Польської партії соціалістичної (ППС) – однієї з найстаріших, що діяли на території Російської імперії: ППС (лівиця) і ППС

¹¹⁹⁰ *Барталь И.* Автономия, автономизм, «диаспоризм»... – С. 27.

¹¹⁹¹ *Устименко В. М.* Етнонаціональна політика як фактор державотворення... – С. 57–58.

(революційна фракція). Будучи найбільш послідовною прихильницею інтернаціонального характеру пролетарської боротьби, Соціал-демократія Королівства Польського і Литви (СДКПІЛ), на відміну від своїх головних опонентів в особі обох ППС, не вважала за можливе передбачити у програмі не тільки вимоги незалежності Польщі, а й взагалі відмовлялася від виокремлення національного питання. Лише на хвилі революційних подій 1905 р. у програмі СДКПІЛ було вміщено положення про «...рівноправність усіх національностей, що проживають у Російській державі з гарантією їхньої свободи і культурного розвитку: національної школи і свободи користування рідною мовою, державної автономії для Польщі»¹¹⁹².

Якщо національні партії виступали в національному русі як його суб'єкт, як «зацікавлена сторона, як діюча активна сила», то загальноросійські партії виходили з примату або класових, або загальнодемократичних завдань над національними. Для загальноросійських партій національне питання не мало самостійного значення, було, як правило, питанням тактики. Тому у виробленні національних програм вони завжди відставали від випереджаючого розвитку національних рухів. Пріоритет загальнодемократичного і класового підходу зумовив у кращому разі введення в програми загальноросійських партій вимог культурного самовизначення і рівноправності в галузі забезпечення прав рідної мови.

У найрадикальнішій з усіх російських національних програм – есерівській, базованій на федералізмі і праві націй на самовизначення, поряд із вимогою запровадження рідної мови в місцевих громадських і державних закладах містилась вимога «...права кожної національності на пропорційну своїй чисельності частку в бюджеті, призначену на культурно-освітні цілі... в областях зі змішаним населенням»¹¹⁹³.

Кадети, хоч і виступали за права особистості і парламентську демократію, відстоювали унітарний принцип державного устрою Росії. Свою національну програму вони обмежували вимогою культурно-національного самовизначення – свобода мов, створення навчальних закладів і союзів з метою збереження мови, культури кожної народності¹¹⁹⁴. У виняткових випадках вважали можливим запровадження обласної автономії.

Щодо ставлення до національно-персональної автономії російських соціал-демократів слід зауважити, що більшовики з самого початку виявили класово-непримириму позицію, розглядаючи її як реакційний,

¹¹⁹² Кривенький В. В. Национальные партии России... – С. 283.

¹¹⁹³ Национально-персональная автономия: идея и воплощение / под ред. Г. Адлера. URL: <http://www.germany.com.ua/texts/info-4.htm>.

¹¹⁹⁴ Шелохаев В. В. Кадеты... – С. 155; Национально-персональная автономия: идея и воплощение...

націоналістичний задум, що спричинює розкол робітничого руху за національною ознакою і призводить до його послаблення. «Партія пролетаріату, – йшлося в Резолюції з національного питання Сьомої (Квітневої) всеросійської конференції Російської соціал-демократичної робітничої партії (більшовиків) (РСДРП(б)) (Петроград, 24–29 квітня 1917 р.), – рішуче відкидає т. зв. «Культурно-національну автономію», тобто вилучення з відання держави шкільної справи і т. і. та передачу її в руки свого роду національних сеймів. Робітників, що живуть в одній місцевості і навіть працюють на одних і тих самих підприємствах, культурно-національна автономія штучно розмежує за приналежністю до тієї чи іншої «національної культури», тобто підсилює зв'язок робітників із буржуазною культурою окремих націй, між тим як завдання соціал-демократії полягає в посиленні інтернаціональної культури всесвітнього пролетаріату»¹¹⁹⁵.

Рішучим противником цієї програми був лідер більшовицького крила В. Ленін. Він визначав її як «...утопію австрійських дрібних буржуа, зневірених у здійсненні послідовної демократії, в припиненні національної гризні, котрі вигадали футляри для націй в шкільній справі, щоб вони не могли гризтися через розподіл шкіл...», але «конституювалися» для вічної гризні однієї «національної культури» проти іншої»¹¹⁹⁶. Така характеристика національно-персональної автономії засвідчує, що В. Ленін, як і його послідовники, зокрема І. Сталін*, недооцінював національне питання.

¹¹⁹⁵ Резолюция по национальному вопросу Седьмой (Апрельской) Всероссийской конференции РСДРП(б). Петроград, 24–29 апреля (7–12 мая) 1917 г. // КПСС в резолюциях и решениях съездов, конференций и пленумов ЦК. Ч. I : 1898–1925. – [изд. седьмое] / Ин-т Маркса – Энгельса – Ленина – Сталина при ЦК КПСС. – Москва : Госполитиздат, 1953. – С. 346.

¹¹⁹⁶ Ленин В. И. Критические заметки по национальному вопросу... – С. 135.

* Факти засвідчують, що І. Сталін не лише недооцінював національне питання, а й ставився до нього нігілістично. Відомий американський політолог, професор, автор низки робіт про Сталіна, в т. ч. фундаментальної тритомної його біографії, Р. Такер подав щодо цього такі дані: «Аналізуючи національний склад делегацій [на Лондонському з'їзді РСДРП 1907 р. – Авт.], він [Сталін. – Авт.] підкреслив, що в той час, як серед 85 меншовицьких делегатів більшість належала євреям, за якими слідували грузини, потім росіяни, переважна більшість із 92 делегатів-більшовиків була росіянами, далі (за чисельністю) йшли євреї, грузини і т. д. Джугашвілі [справжнє прізвище І. Сталіна. – Авт.] навів жартівливі слова більшовика Алексінського, який зауважив, що меншовики – «єврейська фракція», а більшовики – «істинно російська» і що не завадило б більшовикам «влаштувати в партії погром». Судячи з того, наскільки грубо він підійшов до настільки делікатної теми й як без жодного збентеження повторив антисемітське висловлювання Алексінського, можна повірити Арсенідзе [Р. Арсенідзе – грузинський соціал-демократ, більшовик, потім меншовик. – Авт.], котрий згадував такі слова Джугашвілі, звернені до грузинських робітників Батумі в 1905 р. «Ленін, – казав Коба [один із псевдонімів І. Сталіна. – Авт.], – обурений, що Бог послав йому таких товаришів, як меншовики! Справді, що це за народ! Мартов, Дан, Аксельрод – жиди обрізані. Та стара баба В. Засулич. Піди і працюй з ними. Ні на боротьбу з ними не підеш, ні на бенкеті не повеселишся. Боягузи і гендлярі!» [Такер Р. Сталин: Путь к власти. 1879–1929. История и личность / Р. Такер ; общ. ред. и послесл. В. С. Лельчука. – Москва : Прогресс, 1991. – С. 135].

На відміну від більшовицької частини РСДРП, меншовики в національному питанні перебували під впливом культурно-автономістських ідей Бунду. Конференція меншовиків-ліквідаторів у 1912 р., на якій були присутні бундівці, латиські й литовські соціал-демократи, представники ППС та інших національних соціал-демократичних партій, визнала прийнятним лозунг культурно-національної автономії для тих національних меншин, котрі не мали компактної території проживання¹¹⁹⁷. Насамперед ішлося про євреїв.

Лютнева революція, ставши могутнім катализатором і стимулятором національних рухів, внесла свої корективи в постановку національного питання: національно-персональна автономія стала програмною вимогою не тільки національних, а й більшості загальноросійських партій. Окрім того, зі сфери дискусій вона перейшла у площину практичної політики. При цьому в підходах реалізації ідеї відбулися зміни і поглибилися суперечності. Якщо до 1917 р. національно-персональну автономію розглядали передусім як альтернативу територіальному вирішенню національного питання (особливо чітко це формулювали бундівці), то після революції, коли виявилася тенденція до вирішення національного питання на основі національно-територіальної автономії, перебудови Росії на федеративно-автономних засадах, персональну (культурну) автономію почали розглядати або як специфічну форму забезпечення прав національних меншин, або як реальну альтернативу федералістському рухові, як засіб збереження державної цілісності Росії (кадети)¹¹⁹⁸.

Із загальноросійських партій першими ввели ідею національно-персональної автономії в свою програму есери. На їхнє ставлення до національного питання вплинула як зміна національно-політичної ситуації в країні, так і позиція національних соціалістичних партій, на підтримку яких вони розраховували. З огляду на це на Третьому з'їзді есерів, що відбувся наприкінці травня – на початку червня 1917 р., відстоювалися, по-перше, форма «...федеративно-демократичної республіки, з територіально-національною автономією в межах етнографічного розселення народностей...», і по-друге, можливість об'єднання «...як націй без території, так і областей національних меншин зі змішаним складом населення» в «...екстериторіальні персонально-автономні спілки, зі своїми місцевими та загальнодержавними представницькими органами»¹¹⁹⁹. Разом із тим, есери наголошували, що є нації, котрі мають територію, і нації, що втратили її, а тому

¹¹⁹⁷ Тютюкин С. В. Меншевики... – С. 232.

¹¹⁹⁸ Национально-персональная автономия: идея и воплощение...

¹¹⁹⁹ Национально-персональная автономия: идея и воплощение...

право на національне самовизначення безумовно признавали за першими і ставили під сумнів для других¹²⁰⁰.

Кадети, що виступали за збереження державної єдності Росії, вбачали в національно-персональній автономії універсальний спосіб протистояння федералістському рухові, котрий набирив сили, реальну альтернативу, здатну, на їхній погляд, запобігти розпаду країни¹²⁰¹. Задеклароване ними раніше гасло культурного самовизначення на протигагу політичному, проголошеному на Дев'ятому з'їзді партії (липень 1917 р.), було наповнено конкретним змістом: «Держава може передати націям, що діють як єдині нетериторіальні публічні спілки, здійснення вказаних законом завдань культурного управління... щодо всіх осіб, які визнають свою приналежність до цих національностей»¹²⁰². Це була класична, хоча й дещо урізана формула національно-персональної автономії, оскільки ступінь компетенції і влади національних спілок визначалися загальнодержавним законодавством.

У подібному до кадетів ракурсі діяли й меншовики – члени поміркованого крила РСДРП. Хоча вимога культурно-національної автономії для екстериторіальних національних меншин офіційно в партійній програмі не була передбачена, вона фігурувала в меншовицькій платформі в період підготовки виборів до Установчих зборів у 1917 р.¹²⁰³ У ній йшлося про те, що РСДРП домагатиметься «...повного рівноправ'я національностей, широкій територіальній автономії областей..., при гарантії загальнодержавних законів дійсного захисту прав національних меншин на основі культурно-національної автономії»¹²⁰⁴. Тобто інтереси іноетнічного населення за певних умов могли використати як своєрідну протигагу до непокірної, на думку центру, федерації. Таке ставлення меншовиків до федералізму впливало з розуміння ними інтересів класової боротьби.

Водночас ставлення більшовиків до національного питання не змінилося. Так, делегати-більшовики А. Коллонтай та Є. Преображенській на Першому всеросійському з'їзді рад 20 червня 1917 р. заявили, що вони проти «культурно-національної автономії», бо відстоюють «спільність пролетарської культури»¹²⁰⁵.

Практично одностайними у підході до вирішення національного питання були українські політичні партії. Зокрема, лідер УСДРП В. Винниченко зазначав, що «...без національного визволення не може бути визволення

¹²⁰⁰ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 70–71.

¹²⁰¹ *Нам И. В.* Национально-культурная автономия в России ...

¹²⁰² Национально-персональная автономия: идея и воплощение...

¹²⁰³ *Тютюкин С. В.* Меньшевики... – С. 232.

¹²⁰⁴ Национально-персональная автономия: идея и воплощение...

¹²⁰⁵ *Френкин М.* Национально-визвольный рух у Росії... – С. 115.

соціального»¹²⁰⁶. Така постановка проблеми стосувалася й українського, й іноетнічного населення. Навіть Українська народна партія (УНП), проголосивши головним політичним гаслом: «Україна для українців», помістила в програмі, яку написав у 1906 р. її лідер М. Міхновський, окремі положення, які можна назвати елементами національно-персональної автономії. Зокрема, «кожна нація, незалежно од числа її членів» мала мати свої «цілком незалежні школи і просвітні інституції», користуватися рідною мовою, наприклад, звертатися нею до органів влади чи суду, сповідувати релігію відповідно до традицій кожної з націй тощо. Запорукою спроб «кривдити національну меншість»¹²⁰⁷ мав стати третейський суд.

Як було зазначено, вимогу забезпечити права національних меншин підтримали всі провідні українські політичні сили: Українська партія соціалістів-революціонерів, Українська соціал-демократична робітничка партія, Товариство українських поступовців, що з березня 1917 р. змінило назву на Союз українських автономістів-федералістів, Українська трудова партія, Українська хліборобсько-демократична партія та ін. Так, якщо Установчий з'їзд УПСР постановою з національного питання визнав, що «...найбільшою потребою українського народу є негайне проведення в життя широкої національно-територіальної автономії України з забезпеченням прав національних меншостей...»¹²⁰⁸, то на Третньому з'їзді на початку грудня 1917 р. українські есери вимагали негайного запровадження для меншин національно-персональної автономії¹²⁰⁹.

Дослідники звернули увагу на те, що ідея національно-персональної автономії впливала зі загальної ідеології провідників українського демократичного руху, котрі висловлювали її навесні 1917 р.¹²¹⁰ Так, М. Грушевський у статті «Народностям України» зазначав: «Ми не на те цілими поколіннями боролися і страждали за права нашого народу, щоб з хвилиною, коли його права будуть здобуті, поставити іншу мету – приборкування слабших народностей і панування над національними меншостями великої Української землі. Ми не на те доводили право кожної народності на її

¹²⁰⁶ Винниченко В. Відродження нації... Ч. I... – С. 79.

¹²⁰⁷ Програма Української Народної Партії // Самостійна Україна : зб. програм укр. політ. партій поч. XX ст. / упоряд. О. Федьков. – Тернопіль : Ред.-вид. відділ упр. по пресі, 1991. – С. 46, 48, 49, 51.

¹²⁰⁸ Бевз Т. А. З історії політичної думки часів української революції (на основі програмових документів УПСР) / Т. А. Бевз // Наукові записки. – 1999. – Т. 9. – С. 183. – (Спец. вип. : у 2 ч. Ч. 1).

¹²⁰⁹ Дорошенко Д. Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 274; Багатопартійна українська держава на початку XX ст.: Програмні документи перших українських партій / упоряд. В. С. Журавський. – К. : Наук.-інформ. п-во «Пошук», 1992. – С. 17.

¹²¹⁰ Гусев В. Закон Центральної Ради «Про персонально-національну автономію»... – С. 72–79; Дорошенко Д. Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 273.

національне самоозначення.., аби тепер відмовляти якій-небудь народності сього права...»¹²¹¹.

Таке ставлення до національних меншин з боку провідників Української революції було природним. Як зазначив член УЦР бундівець М. Рафес, «...демократи з Центральної Української Ради, виховані значною мірою на австрійській літературі з національного питання... з самого початку виявили схильність до здійснення... гасла національно-персональної автономії»¹²¹². Такої думки дотримувався також представник Єврейської народної партії в Малій Раді О. Гольденвейзер: «Українська влада сама народилася з національного руху, вона ще не встигала зарізатися звичками «державності». Тому для неї не було притаманним пригнобляти чисто національні прагнення інших народів»¹²¹³.

Чи не вперше на офіційному рівні ідея національно-персональної автономії постала на Всеукраїнському національному конгресі, скликаному Центральною Радою 6–8 квітня 1917 р. Зокрема, за підсумками другого дня роботи делегати доповнили резолюцію попереднього засідання форуму про «повне забезпечення прав національних меншостей, які живуть на Україні»¹²¹⁴ такими словами: «З'їзд визнає необхідним, щоби в тих країнах Федеративної Російської Республіки, в яких український народ складає меншість людності, українському народові були забезпечені права меншості на таких же умовах, на яких на Україні забезпечуються права меншості неукраїнців»¹²¹⁵. Цією ухвалою конгрес фактично визнав рацію згаданого закиду О. Бауера¹²¹⁶ про те, що без надання національних прав за екстериторіальним принципом кожна нація поглинати меншини інших етносів, жертвуючи своїми власними меншинами на чужих територіях.

З середини 1917 р. до реалізації ідеї національно-персональної автономії на практиці долучилося сіоністське крило єврейського політикуму. Воно ініціювало Крайовий з'їзд представників єврейських громад і культурно-просвітних установ південно-західного краю, який наприкінці травня 1917 р. відбувся у Києві. Серед ухвалених рішень зібрання була також постанова про те, що євреям треба домагатися національно-персональної автономії і створення всеросійського представницького органу єврейства. Водночас до

¹²¹¹ Грушевський М. Народностям України... – С. 103.

¹²¹² Цитовано за: Национально-персональная автономия: идея и воплощение...; Рафес М. Г. Два года революции на Украине... – С. 281.

¹²¹³ Гольденвейзер А. Из киевских воспоминаний (1917–1920 гг.) / А. Гольденвейзер // Революция на Украине по мемуарам белых / сост. С. А. Алексеев ; под ред. Н. Н. Попова. – К. : Политиздат Украины, 1990. – С. 20.

¹²¹⁴ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 54, 55.

¹²¹⁵ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 59.

¹²¹⁶ Национально-персональная автономия: идея и воплощение...

безпосередньої підготовки закону про національно-персональну автономію приступила й Центральна Рада¹²¹⁷. Для цього було створено відповідну комісію.

Зримими обриси національно-персональної автономії стали під час роботи З'їзду представників народів та областей Росії. Насамперед на форумі було констатовано, що, оскільки для Росії характерні багатонаціональний склад, розмаїття культур та історичного минулого, економічна своєрідність окремих регіонів, єдино придатною формою державного устрою може стати федерація, базована на національних засадах¹²¹⁸. При цьому було взято до уваги, що національно-територіальна автономія не вирішувала остаточно проблеми національних меншин і малих націй, оскільки неможливо цілковито територіально розмежувати народи, котрі не становили більшості ні в одному краї. Наприклад, євреї були розпоршені по всій державі. З огляду на це на з'їзді було проголошено право всіх народів, що населяли Росію, на національно-персональну автономію, котру визначено як «...організування нації в публічно-правову спілку, до якої можуть входити всі члени даного народу на всім просторі держави»¹²¹⁹. Обсяг повноважень і певні форми внутрішньої організації такої автономії мали визначати установчі збори відповідного народу, скликані на основі загального, рівного, безпосереднього, таємного, пропорційного, незалежного від статі голосування.

Постановою «Про національно-персональну автономію» було також передбачено, що майбутній державний закон має забезпечити для національних меншин, «...кількість яких досягає в певному краю визначеного законом числа»¹²²⁰, право користуватися рідною мовою в місцевих державних установах та органах самоврядування.

Імперативом, спрямованим на реалізацію ідеї національно-персональної автономії в Україні, став Третій універсал Центральної Ради від 7 листопада 1917 р. В ньому, зокрема, було зазначено, що «...народам великоруському, єврейському, польському та іншим на Україні признаємо національно-персональну автономію для забезпечення їм права і свободи самоврядування в справах їх національного життя»¹²²¹. Генеральне секретарство національних справ мало найближчим часом підготувати та подати на розгляд УЦР відповідний законопроект.

19 грудня 1917 р. товариш генерального секретаря міжнаціональних справ М. Зільберфарб представив проект закону про національно-персональну

¹²¹⁷ *Дорошенко Д.* Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 273, 274.

¹²¹⁸ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 308.

¹²¹⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 310.

¹²²⁰ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 310–311.

¹²²¹ Третій універсал Української Центральної Ради... – С. 401.

автономію* на засіданні Генерального Секретаріату. У ході дискусії щодо введення окремих положень законопроекту, які давали надмірні повноваження національним органам меншин, висловилися генеральний контролер О. Золотарьов і генеральний секретар судових справ М. Ткаченко. Зокрема, останній обстоював думку, що документ «...встановлює не національну автономію, а національну незалежність, яка може привести до конфлікту між частиною і цілим»¹²²². У результаті було ухвалено компромісну поправку товариша генерального секретаря міжнародних справ Д. Одинця, відповідно до якої можливі суперечності між установами національних меншин та загальнодержавними інституціями мала вирішувати погоджувальна комісія, складена на паритетних засадах обох сторін¹²²³. Затвердивши проект закону, Генеральний Секретаріат передав його на розгляд Центральної Ради.

Законопроект про національно-персональну автономію 30 грудня 1917 р. на засіданні Малої Ради представив М. Шац-Анін (Об'єднана єврейська соціалістична робітничка партія (ОССРП)). Документ викликав значне зацікавлення, в результаті чого попереднє його обговорення велося на трьох засіданнях – 30 грудня 1917 р., 2, 3 січня 1918 р.¹²²⁴ Всі промовці схвально сприйняли «найдемократичніший у всьому світі закон величезної ваги»¹²²⁵. Зокрема, М. Рафес, який узяв участь у дебатах, від імені Бунду визнав, що законопроект має таку форму, в якій він не здійснений ще в жодній країні світу, і є значним досягненням¹²²⁶. Представник ППС (революційної фракції) В. Корсак наголосив, що закон стане «нашим бойовим гаслом, за яке ми боротимемося і в Польщі»¹²²⁷. Український есер Д. Ісаєвич, назвавши законопроект «великим кроком уперед, якого ще не бачив світ», водночас звернув увагу, що Центральна Рада не робить «...тої помилки, яку зробила російська демократія, яка не поквапилась задовольнити національні вимоги, коли влада опинилась в її руках»¹²²⁸. Чи не єдиним, хто критикував законопроект, був меншовик Д. Чижевський¹²²⁹, однак і він висловив сподівання, що його прийняття пом'якшить національну боротьбу в Україні.

---

* Законопроект про національно-персональну автономію було підготовлено комісією у складі М. Зільберфарба, його заступника І. Хургина і юрисконсульта Секретаріату М. Шаца-Аніна [Шехтман І. Б. Еврейская общественность на Украине... – С. 25].

¹²²² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 47.

¹²²³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 47, 100.

¹²²⁴ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 82, 83, 87–88, 98–99.

¹²²⁵ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 87.

¹²²⁶ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 82.

¹²²⁷ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 88.

¹²²⁸ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 88.

¹²²⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 88.

Четверте засідання УЦР, на якому мали продовжити дебати з приводу законопроекту про національно-персональну автономію, було заплановане на 6 січня. Однак через події, пов'язані з наступом російських більшовицьких військ на УНР¹²³⁰, його відклали. 9 січня 1918 р. Центральна Рада скликала чергове засідання*. На прохання представників іноетнічного населення першим на розгляд було поставлено питання про національно-персональну автономію¹²³¹. Після постатейного розгляду і детального обговорення довгоочікуваний закон із деякими поправками* було одногослоно ухвалено.

¹²³⁰ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 93.

* Характеризуючи обставини, за яких було реалізовано ідею національно-персональної автономії, представник сіоністської фракції в Центральній і Малій радах Й. Шехтман пізніше згадував, що до моменту внесення законопроекту в УЦР ставлення українських партій до національних меншин значно погіршилося. Атмосфера доброзичливості, яка переважала в перші післяреволюційні місяці, змінилася явною або погано прихованою недовірою і недоброчинністю. На підтвердження своїх слів він зачитував статтю з петербурзької газети «Світланок» («Рассвет») від 31 січня 1918 р. Її автор А. Давідсон (псевдонім редактора видання А. Ідельсона), зазначав: «Засідання представляло суцільну навіть не лайку, а яесь знушання над «меншинами», тобто євреями, що лізли з якимись автономіями. Зала дихала не тільки ненавистю, але й презирством, і вона зустрічала єврейських ораторів не вигуками схвалення або невдоволення, а суцільним реготом. Правда, через пару днів схаменулися, зацпилися на всі гудзики і прийняли проект, але справжнє ставлення представників України виявилось саме на першому засіданні, коли в людей на язичі те, що на умі» [Шехтман И. Б. Еврейская общественность на Украине... – С. 27–28].

У цьому разі слід зауважити, що автор дещо перебільшив. По-перше, аналіз матеріалів засідань Генерального Секретаріату і Малої Ради, на яких обговорювали законопроект про національно-персональну автономію [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 47, 82, 83, 87–88, 98–99], дає змогу спростувати дані, наведені в газеті. По-друге, на згаданих засіданнях Малої Ради головував М. Грушевський, котрий негативно ставився як до особистих чи національних образ, так і загалом до порушень дисципліни. Насамперед це стосувалося, як правило, присутньої під час засідань УЦР публіки, що розміщувалася на балконі. Траплялося, що голова Ради навіть наказував вивести її звідти [Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 53].

Щодо згаданого Й. Шехтманом погіршення міжнаціональної атмосфери варто зазначити, що його спричинили як радикалізація українського суспільства, котре вимагало від провідників УЦР рішучіших дій у соціально-економічній і політичній сферах, так і позиція національних меншин. Зокрема, останні переважно зайняли вичкувальну позицію щодо експорту більшовицької влади в Україну, перешкождали веденню підготовчої роботи до проголошення незалежності УНР тощо.

¹²³¹ Макаренко Н. Проблема політико-правового становища національних меншин в УНР... – С. 82.

* Й. Шехтман, ведучи мову про те, що УЦР не врахувала деяких поправок до законопроекту про національно-персональну автономію, зокрема внесених представниками національних меншин, наголошував на видученні ст. 10-ї. Остання передбачала входження до складу Генерального секретаріату секретарів, котрі представляли «нації, організовані в союзи». Відповідно він робив висновок, що представників російської, єврейської і польської меншин не розглядали як повноправних членів Кабінету [Шехтман И. Б. Еврейская общественность на Украине... – С. 27–28]. Однак насправді Мала Рада 7 листопада 1917 р. підвищила всіх генеральних комісарів із правами генеральних секретарів, у т. ч. у справах російської, єврейської та польської національностей, до повноправних генеральних секретарів [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 398, 566; Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 46]. Відповідно до Четвертого Універсалу, всіх їх було іменовано міністрами.

Оцінюючи цей акт, М. Грушевський охарактеризував його як «...одну з найперших цінних вкладок у будову вільного життя Української Республіки, як спробу винести національну боротьбу за межі України»¹²³². Автор Закону про національно-персональну автономію М. Зільберфарб (ОСРП), порівнюючи його з Декларацією прав людини і громадянина періоду Великої французької революції, назвав цей документ «декларацією прав нації»¹²³³. Представник ОСРП М. Літваков щодо цього заявив, що тоді, коли російська Рада народних комісарів веде боротьбу проти всіх націй, Центральна Рада втілює в життя ідею братерства народів. Промовець також наголосив, що з моменту ухвалення закону меншини перестають бути меншинами і стають рівноправними громадянами УНР¹²³⁴. Деякі київські єврейські діячі з приводу запровадження національно-персональної автономії навіть розіслали вітальні телеграми низці інституцій та в різні «єврейські центри» – Петроград, США, Австрію¹²³⁵. Окремі політичні партії стали поспішно виробляти програму дій.

Відповідно до ст. 1 Закону про національно-персональну автономію, кожна нація, що проживала на території УНР, мала право в її межах на самостійне облаштування свого національного життя. Його реалізація здійснювалася через органи національних союзів, влада котрих поширювалась на всіх членів, незалежно від місця поселення в межах УНР. Це право націй проголошувалося непорушним¹²³⁶ і жодну з них неможливо було його позбавити або обмежити в ньому.

Дещо дискримінаційний відтінок мала ст. 2 Закону про національно-персональну автономію, якою національні меншини України фактично було поділено на три категорії. У привілейованому становищі перебували російська, єврейська і польська нації, право котрих на національно-персональну автономію було безумовним. Інших сім націй – білоруська, чеська, молдавська, німецька, татарська, грецька і болгарська – могли скористатися правом національно-персональної автономії лише після того, як подадуть до Генерального суду відповідні заяви, підписані не менш як 10 тис. громадян УНР, не обмежених у політичних правах, без різниці статі і віри, належних до кожної з націй. Решта націй, не згаданих у статті, також могли за своїм бажанням подати аналогічні заяви, але на розгляд парламенту УНР¹²³⁷.

¹²³² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 98.

¹²³³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 98.

¹²³⁴ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 99.

¹²³⁵ ЦДАВО України. Ф. 1854. Оп. 1. Спр. 4. Арк. 1–5; *Чериковер И.* Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 73; *Шехтман И. Б.* Еврейская общественность на Украине... – С. 28; *Гольдельман С. I.* Жидівська національна автономія... – С. 55.

¹²³⁶ Закон Центральної Ради про національно-персональну автономію // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 99–100.

¹²³⁷ Закон Центральної Ради про національно-персональну автономію... – С. 100.

Окремі дослідники висловлюють також сумнів щодо ст. 3, в якій ішлося про норми укладення спеціальних національних кадастрів, або поіменних списків відповідних національностей¹²³⁸. Однак конкретних зауважень не наводять.

Для безпосередньої реалізації можливостей національно-персональної автономії громадяни УНР, належні до тої чи іншої нації, мали утворити власні національні союзи, котрим належало виняткове право представництва нації перед державними і громадськими установами УНР. Національні союзи користувалися правом законодавства і врядування (ст. 4) у межах компетенції, встановленої постановою Установчих зборів відповідної нації та затвердженої Установчими зборами УНР або її парламентом (ст. 7)¹²³⁹.

Як випливає з останньої норми про повноваження національних союзів, межі їхньої компетенції законом встановлені не були. Така юридична невизначеність, на думку українських соціал-демократів, могла призвести до суперечок між національними й загальнодержавними інституціями. Оскільки національні меншини не могли від власного імені розпоряджатися ні територією, ні господарчим апаратом держави, їхнє самовизначення могло відбуватися переважно у межах національно-культурної сфери. Відповідно їхні органи мали зосередитися на культурному розвитку нації, а також юридичній допомозі одноплемінникам та інших, менш значних справах. Однак, як зазначалось у «Робітничій газеті», друкованому органі УСДРП, деякі «націоналістичні елементи» прагнули, щоб до компетенції органів національно-персональної автономії, крім культурних справ, були передані й господарські, медичні та інші¹²⁴⁰.

Для врегулювання конфліктних ситуацій, які могли виникати з приводу повноважень між Національними установчими зборами і Установчими зборами УНР або її парламентом, у примітці до ст. 7 було передбачено створення погоджувальної комісії, котра складалася з однакової кількості представників від згаданих установ. Постанови комісії набували чинності після їхнього затвердження Установчими зборами УНР або її парламентом.

Усі суперечки з питань компетенції між органами національного союзу, з одного боку, та органами державного урядування, місцевого самоврядування та інших національних союзів, з іншого, мали вирішувати адміністративні суди (ст. 10).

Вищим представницьким органом національних союзів були Національні збори (ст. 9), депутатів котрих обирали члени того чи іншого союзу, що

¹²³⁸ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 76.

¹²³⁹ Закон Центральної Ради про національно-персональну автономію... – С. 100.

¹²⁴⁰ *Макаренко Н.* Проблема політико-правового становища національних меншин в УНР... – С. 84.

досягли 20-річного віку, на основі загального, рівного виборчого права, через безпосередні вибори і таємне голосування за принципом пропорційного представництва (ст. 8). Вищим виконавчим органом союзів були Національні ради, обрані Національними зборами і перед ними відповідальні. Відповідно до закону, всі органи національних союзів були державними (ст. 9), що надавало їм відповідного правового статусу.

Важливим складником повноцінного функціонування національно-персональної автономії було фінансове забезпечення, тому національні союзи встановлювали свої щорічні бюджети, які поповнювали за рахунок трьох основних джерел. По-перше, загальнодержавні органи влади УНР та органи місцевого самоврядування відраховували в розпорядження національних союзів спеціально призначені для цього кошти, пропорційні до кількості членів того чи іншого союзу (ст. 5). По-друге, національні союзи мали право оподатковувати своїх членів на підставах, установлених для загальнодержавного податкування. По-третє, для забезпечення діяльності національні союзи під власну відповідальність могли робити позики та здійснювати інші фінансові заходи (ст. 6)¹²⁴¹.

Первісно затверджений Центральною Радою Закон про національно-персональну автономію охоплював одинадцять статей. Остання з них передбачала, що «Національним союзам в УНР належить право з'єднатися з національними союзами дотичних націй, які існують у межах Російської Республіки»¹²⁴². Зважаючи на тодішні обставини, подібний сценарій був малоімовірним, але на внесенні до тексту закону означеної статті особливо наполягала єврейська меншина, котра сподівалася на можливість відновлення організаційних зв'язків із рештою єврейства постімперського простору.

За два тижні після реалізації ідеї національно-персональної автономії більшовицьке військо захопило столицю УНР, а її уряд, парламент і рештки війська мусіли перебратися углиб Правобережжя. За кілька тижнів вони повернулися до Києва, попередньо уклавши мирний договір із державами Центрального блоку. Тим було остаточно зафіксовано міжнародне становище України як самостійної держави і розірвано останній декларативний зв'язок із колишньою Російською державою. У результаті ст. 11 Закону про національно-персональну автономію втратила своє значення. 27 березня 1918 р. Рада Народних Міністрів ухвалила опублікувати цей законодавчий акт «без § 11, як одміненого 4-м Універсалом»¹²⁴³. Відповідно його зпроваджено в життя в складі перших десяти статей.

¹²⁴¹ Закон Центральної Ради про національно-персональну автономію... – С. 100–101.

¹²⁴² Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 78.

¹²⁴³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 234.

Загалом, якщо за формою Закон про національно-персональну автономію був новаторським, то за змістом не всі поділяли думки Центральної Ради щодо нього як «...зразок того, як треба влаштовувати міжнаціональні відносини в державах із мішаним населенням»¹²⁴⁴. До останніх належав Д. Дорошенко, котрий висловлював розробникам зауваження, що закон «утворював якусь державу в державі» і, головне, «не викликав ніякого признання з боку тих, кого мав ушасливити, – з боку національних меншостей»¹²⁴⁵. Свідченням останнього була відмова меншин голосувати за Четвертий універсал УЦР, котрим проголошено незалежність України.

Попри колізії з представниками іноетнічного населення в Центральній Раді, остання ще двічі перепідтвердила правочинність ухваленого документа. В обох випадках це було реалізовано в найважливіших за історію УЦР нормативних актах. Спочатку тезу про те, що «...в самостійній Народній Українській Республіці всі нації користуватимуться правом національно-персональної автономії»¹²⁴⁶, зафіксували в Четвертому універсалі. Пізніше текст документа за назвою «Національні Союзи» ввели VIII розділом до Конституції УНР.

Ухвалення Закону про національно-персональну автономію було закономірним і логічно випливало з ходу розвитку Української революції, демократичного вибору її лідерів та прагнень іноетнічного населення*. Складно не погодитися з В. Гусевим, котрий спростував закиди окремих авторів¹²⁴⁷, ніби Центральна Рада загравала з національними меншинами, щоби заручитися їхньою підтримкою¹²⁴⁸. Так, підтримуючи законодавче забезпечення національно-персональної автономії, український політикум розраховував, що воно сприятиме зміцненню порозуміння з національними

¹²⁴⁴ *Дорошенко Д.* Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 270.

¹²⁴⁵ *Дорошенко Д.* Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 270.

¹²⁴⁶ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 104.

* В означеному контексті складно сприйняти логіку роздумів О. Копиленка про те, що нібито створення національних міністерств російських, єврейських та польських справ, запровадження національно-персональної автономії вказували на «другосортне», залежне становище національних меншин, а право останніх ґрунтувалося «...на дуже хиткому фундаменті «великодушності» новоявленого «старшого брата», який сам щойно перестав бути молодшим...» [*Котиленко О. Л.* «Сто днів» Центральної Ради... – С. 144–145]. Ці та інші аргументи не мають підстав із кількох причин. По-перше, ініціаторами як створення національних міністерств, так і ухвалення Закону УЦР про національно-персональну автономію були представники національних меншин; вони ж, передусім євреї, були й розробниками останнього. По-друге, голосування за названий закон було одностайним. Це свідчило, що, враховуючи склад іноетнічної частини Центральної Ради, остання була в ньому зацікавлена. По-третє, українське представництво УЦР, зокрема його більшість, було налаштоване демократично і не дозволило б собі притіснити права національних меншин.

¹²⁴⁷ *Рафальський О. О.* Національні меншини України... – С. 88; *Калакура О. Я.* Польський чинник у діяльності Центральної Ради... – С. 108.

¹²⁴⁸ *Гусев В.* Закон Центральної Ради «Про персонально-національну автономію»... – С. 72.

меншинами, їхній лояльності та співучасті в державотворчих процесах. Однак прагматична складова в цьому разі (ми підтримуємо вашу автономію, а ви за це – нашу незалежність) у відносинах українців з іноетнічним населенням визначальною не була.

У цій ситуації логічно було б використати формулу, яку застосувала «Робітнича газета». Коментуючи 13 січня 1918 р. ухвалення таких знакових документів, як Четвертий універсал та Закон про національно-персональну автономію, в редакційній статті було зауважено: «...отримавши самостійність, визволившись від національного гніту, Україна гарантує це визволення і тим народам, націям, що живуть разом з українським народом на одній території».

Свідченням винятково важливого значення, яке українські лідери надавали Законові про національно-персональну автономію, був особистий підпис під цим нормативним актом М. Грушевського, котрий у період з грудня 1917 р. по квітень 1918 р. не засвідчував ним майже жодного закону¹²⁴⁹. Це підтверджує аналіз політики УЦР щодо національних меншин, зроблений у п. 3.1.

Щодо збігу в часі ухвалення Центральною Радою Четвертого універсалу й Закону про національно-персональну автономію, то, як уже зазначено, це було випадковістю, оскільки запланований на 6 січня 1918 р. розгляд законопроекту про національно-персональну автономію на засіданні УЦР було відкладено через події, пов'язані з агресією російських більшовиків. Можна припустити, що за сприятливих умов згаданий закон було б ухвалено в той самий день. Проте кількаденна затримка відіграла й позитивну роль: у часі збіглися дві найвизначніших події Української революції – проголошення державної незалежності України й юридичне оформлення прав національних меншин.

Зважаючи на проблеми, яких зазнала молода держава на початку 1918 р., – війна з радянською Росією, фактичний зрив скликання Українських установчих зборів*, соціально-економічна та політична криза, розгін

¹²⁴⁹ МIRONENKO O. Національні союзи в УНР... – С. 337.

* Відповідно до Третього універсалу, вибори до Українських установчих зборів було призначено на 27 грудня 1917 р., а їхнє скликання – на 9 січня 1918 р. Однак через складну політичну ситуацію в УНР означені терміни довелося підкоригувати. «Вибори в дійсності, – як зазначав Д. Дорошенко, – відбулися в кінці 1917 р. і на початку 1918, але не скрізь. Число депутатів було визначено 301. Переведені в самому розпалі большевицьких настроїв, з уживанням крайнє демагогічних способів, вибори там, де вони відбувалися, дали повну перевагу большевицьких і ес-ерівських елементів. Так, по київській окрузі на 45 депутатів було вибрано 38 ес-ерів і 3 большевиків; на Волині на 30 депутатів ес-ерів 19, большевиків 4, від «Бунду» 1; на Чернігівщині пройшло на 28 депутатів 17 большевиків, 10 ес-ерів; на Поділлі на 39 депутатів 30 ес-ерів; на Полтавщині на 30 депутатів ес-ерів 18, большевиків 10. Усього на 172 депутати 115 ес-ерів, 34 большевиків, 9 сіоністів, 5 поляків, 1 «бундовець», 1 ес-дек, 1 лівий ес-ер, 1 хлібороб-власник і 4 ін. груп. По повероті до Києва Центр[альян] Рада постановила

Центральної Ради, запровадити в життя національно-персональну автономію було складно, але деяких реальних результатів у справі забезпечення прав національних меншин було досягнуто. Так, 2 грудня 1917 р., до прийняття відповідного законопроекту, але після декларування Третім універсалом національно-персональної автономії для іноетнічного населення, УЦР ухвалила Закон про утворення єврейських громадських рад і проведення виборів членів цих рад. Він передбачав, що обрані ради як органи єврейської автономії завідуватимуть «всіма єврейськими національними справами та установами»¹²⁵⁰ у місцевостях зі значною кількістю єврейського населення.

Загалом Закон про національно-персональну автономію був першим у світовій практиці, що мав характер конституційного, тобто вводив персональну автономію в загальні конституційні рамки України, не встановлюючи функцій для її публічно-правових інституцій. Український закон відрізнявся від класичного австрійського варіанта персональної автономії, оскільки стосувався лише «неукраїнських» меншин, що позбавляло український народ можливості, використовуючи форми персональної автономії, об'єднати українців, які проживали за межами етнографічної України (на Кубані, в Сибіру, на Далекому Сході)¹²⁵¹. Вони тяжіли до зв'язків з Радою і створювали органи екстериторіальної автономії, подібні Головній українській раді в Сибіру, утвореній на Загальносибірському українському з'їзді наприкінці липня – на початку серпня 1917 р. в Омську*.

Істотно змінилося ставлення до Закону про національно-персональну автономію за Другого Гетьманату, котрий, як було зазначено, дотримувався

провести вибори там, де вони ще не відбулися, а днем скликання Установчих Зборів визначила 12 травня 1918 р. Українські ес-ефи і самостійники дуже різко виступили проти скликання Зборів на основі старих виборів, мотивуючи тим, що вибори відбулися в ненормальних умовах і що, таким чином, вибрані депутати не відповідають волі населення. Але Мала Рада на засіданні 11 квітня признала вибори дійсними – більшістю голосів українських та російських ес-ерів, меншовиків і всіх жидівських фракцій проти голосів ес-ефів, самостійників і польської демократичної централі» [Дорошенко Д. Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 2... – С. 7–8].
¹²⁵⁰ ЦДАВО України. Ф. 1854. Оп. 1. Спр. 88. Арк. 22–24 зв.; Закон Української Народної Республіки про утворення єврейських громадських рад і проведення виборів членів цих рад. 2 грудня 1917 р. // Національні відносини в Україні у ХХ ст. : зб. док. і матеріалів... – С. 57.

¹²⁵¹ Нам І. Національно-персональна (культурна) автономія в історії та сучасності... – С. 142.

* Окрім запровадження національно-персональної автономії в УНР, під час революції подібні спроби було здійснено і в деяких інших регіонах постімперського простору: Культурно-національна автономія мусульман внутрішньої Росії та Сибіру, Культурна автономія національностей Сибіру, Культурно-національна автономія Далекосхідної республіки, національні автономії республік Прибалтики [Див. про це: Нам І. В. Национальные меньшинства Сибири и Дальнего Востока в условиях революции и гражданской войны: 1917–1922 гг. ...; Грингауз С. Еврейская национальная автономия в Литве и других странах Прибалтики / С. Грингауз // Книга о русском еврействе... – С. 44–55; Барсенков А. С. Русский вопрос в национальной политике. ХХ век / А. С. Барсенков, А. И. Вдовин, В. А. Корецкий. – Москва : Моск. рабочий, 1993. – 160 с.]

іншої ідеології в співпраці з національними меншинами. На початках залишалися сподівання на те, що його дію буде продовжено. Зокрема, Рада Міністрів доручила помічникові державного писаря Романову розробити новий законопроект «Про національно-персональну автономію». З цього приводу було заплановано нараду з участю представників зацікавлених міністерств і відомств¹²⁵². Однак невдовзі від ідеї реанімації згаданого закону не лише відмовилися, а й скасували його.

8 липня 1918 р. голова Ради Міністрів Української Держави Ф. Лизогуб на засіданні уряду заявив, що Закон про національно-персональну автономію, виданий Центральною Радою 9 січня 1918 р., припиняє свою дію, а національні міністерства скасовуються, оскільки «...національні привілеї можуть сприяти тільки розквіту національної боротьби». Він пообіцяв, що «...уряд буде допомагати культурному змаганню національностей»¹²⁵³. Остаточно ж Закон втратив чинність наступного дня, 9 липня¹²⁵⁴, коли гетьман П. Скоропадський затвердив його скасування. Працівників ліквідованих міністерств, а ними були громадяни відповідних національностей, переведено до кадрового резерву, їм виплачено допомогу в розмірі місячного заробітку¹²⁵⁵. Відміну одного зі значних здобутків Української революції газета «Нова Рада» від 12 липня 1918 р. охарактеризувала як повернення національної справи до «первісного стану», тобто до початкового періоду визвольних змагань.

Спроби Єврейської національної ради апелювати до уряду результатів не дали. Зокрема, на закид депутації ЄНР під час згаданої зустрічі 13 липня 1918 р. з Ф. Лизогубом про те, що після скасування національно-персональної автономії єврейські громади вже не можуть примусово збирати податки у своїх членів, останній зауважив, що громади для задоволення власних потреб мають право збирати благодійні внески так само, як це роблять представники інших національних меншин. Також прем'єр порадив єврейським делегатам, щоб члени ЄНР виклали свої пропозиції у меморандумі й передали його на розгляд Ради Міністрів¹²⁵⁶. Проте враховуючи події, що відбулися впродовж періоду Гетьманату, це можна вважати лише формальністю для представників єврейства зокрема і національних меншин загалом.

Кардинально іншим ставлення до проблем національних меншин було в Директорії УНР, яка прийняла пропозицію С. Гольдельмана про відновлення

¹²⁵² *Рябошапко Л. І.* Правове становище національних меншин в Україні... – С. 42–43.

¹²⁵³ *Гусєв В.* Закон Центральної Ради «Про персонально-національну автономію»... – С. 77.

¹²⁵⁴ Уряду Української Держави – Документи...

¹²⁵⁵ ЦДАВО України. Ф. 1854. Оп. 1. Спр. 2. Арк. 7–9; *Рябошапко Л. І.* Правове становище національних меншин в Україні... – С. 43–44.

¹²⁵⁶ ЦДАВО України. Ф. 1854. Оп. 1. Спр. 86. Арк. 40–41.

національно-персональної автономії¹²⁵⁷. 10 грудня 1918 р., тобто до перемоги антигетьманського повстання, вона своєю постановою відновила чинність Закону Центральної Ради від 9 січня 1918 р. про національно-персональну автономію¹²⁵⁸. Як зазначив Т. Гунчак¹²⁵⁹, такий крок Директорія застосувала, незважаючи навіть на доволі промовисту неучасть євреїв та інших національних меншин в антигетьманському повстанні. 24 січня 1919 р. Рада Народних Міністрів УНР законодавчо легітимізувала відновлення національно-персональної автономії, ухваливши відповідний акт, яким скасувала «...закон бувшого гетьманського уряду від 9 липня 1918 р. «Про відміну закону 9 січня 1918 р. про національно-персональну автономію й про скасування національних міністерств»¹²⁶⁰.

Як зазначалось, реальне відродження інститутів національно-персональної автономії, зокрема національних міністерств, стосувалося лише єврейської меншини. Однак і її представники через складні військово-політичні умови тривалий період не могли приступити до безпосередньої праці. Лише у відносно стабільний Кам'янецький період, що охоплював червень – першу половину листопада 1919 р., вищі органи влади УНР, як зазначав В. Лозовий, намагалися втілити в життя Закон про національно-персональну автономію*. 11 липня 1919 р. опубліковано Закон про кагальне

¹²⁵⁷ Гунчак Т. Симон Петлора та євреї... – С. 11.

¹²⁵⁸ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 97.

¹²⁵⁹ Гунчак Т. Симон Петлора та євреї... – С. 11.

¹²⁶⁰ Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали: у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 447.

* Описуючи життя єврейської національної меншини в Кам'янецьку добу, єврейський діяч А. Гумінер зазначав: «У Кам'янці повний спокій. Усі партії працюють знов. Жиди працюють, заробляють. Погром уже майже забутий. У мене враження неначе я вернувся з іншого світу... У Кам'янці зовсім інші настрої. За час моєї відсутності настало певне зближення між українськими й жидівськими соціалістичними партіями. З Жидівським міністерством співпрацюють активно «Фольксспартай», «Поале-Ціон», «Об'єднаний Бунд». Між урядовцями чимало сіоністів... Загалом це була доба сприятлива й спокійна для жидівського населення. Віджила торгівля. Жиди їздять вільно по шляхах і по залізницях. Ремісники забезпечені працею. Близько 200 жидівських хлопців і дівчат працювали в жидівському й в інших міністерствах, також у комітеті допомоги потерпілим від погромів. Оживилася суспільна діяльність. Погромна хвиля майже зовсім припинилася. Кам'янець став осередком усієї округи. Почали прибувати різні жидівські делегації з численних закутків України, що по цей бік Дніпра. Встановлений зв'язок між Кам'янцем і більшими пунктами в районі, як Бердичів, Умань (Київщина), Старо-Костянтинів, Шепетівка, Теофіполь, Полонне (Волинь), Проскурів, Жмеринка, Вінниця, Могилів, Літин, Гайсин, Брацлав, Меджибіж, Летичів та інші (Поділля)... Жидівське міністерство було співчасне значною мірою у створенні «Державної інспектури», яка мала своїх представників у всіх військових частинах і дбала про те, щоб військо поводилося за законом і не спричинилося до жадних злочинних виступів... Погромна атмосфера потрохи охолоджується. Так українці зайняли з участю Галицької армії низку жидівських міст, як Проскурів, Вінницю, Бердичів та інші майже без погромів. Також відступ українських військових частин, під натиском денікінців, відбувся цілком спокійно, майже без жадних насильств...» [Цитовано за: Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 128–129].

управління, затверджений Директорією 17 квітня 1919 р. Він мав активізувати діяльність органів місцевого єврейського самоврядування.

У середині липня в Кам'янці-Подільському розпочала роботу Єврейська громадська рада. Представники Міністерства єврейських справ виїжджали в повіти, скликали збори єврейських громад і допомагали відновлювати діяльність ЄГР та місцевих осередків єврейських політичних партій. До МЄС звертались за інструкціями та вказівками щодо проведення виборів до ЄГР, які проходили за «Тимчасовими правилами про проведення виборів членів Єврейських громадських Рад», затвердженими 2 грудня 1917 р. Генеральним Секретаріатом. 10 серпня 1919 р. перед єврейським активом Кам'янця-Подільського виступив міністр П. Красний¹²⁶¹, котрий ознайомив із нагальними питаннями налагодження роботи єврейського самоврядування.

У жовтні 1919 р. Директорія УНР затвердила Закон про терміни виборів до ЄГР, відповідно до якого виборчий процес мав завершитися до 1 січня 1920 р.¹²⁶² До кінця жовтня 1919 р. у деяких населених пунктах Поділля відбулися нові вибори до ЄГР, які затвердила адміністративна комісія¹²⁶³. Однак подальшу розбудову єврейської національно-персональної автономії фактично було припинено. Цьому перешкодила поразка Армії УНР, якої вона зазнала від більшовиків.

На увагу заслуговує прагнення органів влади ЗУНР запровадити для іноетнічного населення держави право на національно-культурну автономію. Воно було гарантоване першою постановою УНРади від 19 жовтня 1918 р. і мало бути відображене в конституції ЗУНР¹²⁶⁴. Проте реалії тодішнього часу не дали змоги західноукраїнському політикуму виконати задекларовану обіцянку. Разом із тим, уряд ЗУНР послідовно дотримувався принципів поваги й забезпечення прав національних меншин.

Підсумовуючи, слід зазначити, що ухвалення Закону про національно-персональну автономію було першою у світовій практиці спробою не лише законодавчо забезпечити права національних меншин, а й ввести їх у загальні конституційні рамки держави. Такий підхід, враховуючи значну частку іноетнічного населення в УНР та його дисперсність, був оптимальним. У результаті національні меншини отримали можливість реалізувати не тільки культурно-освітні, а й політичні права, вільно облаштовувати своє національне життя.

---

¹²⁶¹ Лозовий В. Національна політика Директорії УНР... – С. 111.

¹²⁶² Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 603.

¹²⁶³ Лозовий В. Національна політика Директорії УНР... – С. 112.

¹²⁶⁴ Постанова Української Національної Ради : Проголошення Української держави на українських областях Австрії і Угорщини... – С. 181.

Певною мірою ідеї, які Українська держава прагнула реалізувати в період національно-визвольних змагань 1917–1921 рр., знайшли своє відображення і в наш час. Так, ст. 6 Закону України про національні меншини гарантує всім національним меншинам право на національно-культурну автономію: користування і навчання рідною мовою чи вивчення рідної мови в державних навчальних закладах або через національні культурні товариства, розвиток національних культурних традицій, використання національної символіки, відзначення національних свят, сповідання своєї релігії, задоволення потреб у літературі, мистецтві, засобах масової інформації, створення національних культурних і навчальних закладів¹²⁶⁵ та будь-яку іншу діяльність, що не суперечить чинному законодавству.

3.3. Нормотворчі та інституційні заходи щодо захисту фізичних прав

Головним, фундаментальним правом кожної людини є невід’ємне право на життя. Його наявність зумовлена самим існуванням індивіда, тому воно – найприродніше. Однак у контексті часопростору, що розглядається в роботі, це право часто порушували, а цінність людського життя нівелювали. Таке становище стало можливим під час Першої світової війни та Визвольних змагань 1917–1921 рр., які на території України характеризувалися особливими драматизмом та жорстокістю. Найбільше потерпали незахищені верстви населення, серед яких і значна частина національних меншин.

Найганебнішою сторінкою означеного хронотопу стали єврейські погроми, які здійснювали представники різних влад і політичних сил, що діяли в Україні. «Погроми – взагалі річ жорстока, – наголошував О. Шульгин. – Озброєні чоловіки, банда кидаються на єврейське населення, грабуючи багатих, зовсім руйнуючи бідних, вбиваючи здорових чоловіків, жінок, старих та іноді й дітей. Але погром ще страхітливіший через невимовну паніку, що охоплює з його наближенням усе населення села, містечка чи міста. Батьки, матері тремтять за своїх дітей, чоловіки – за жінок. Чути жахливі зойки. Збожеволілі люди кудись кидаються, біжать, повертаються. Де знайти порятунок? Куди втікати? Драма жахлива, гидка, варварська»¹²⁶⁶.

Єврейські погроми, як уже зазначено, були неодмінним атрибутом національного життя Російської імперії, починаючи з другої половини XIX ст. Однак у порівняно спокійні імперські часи, та навіть у роки війни – чи то

¹²⁶⁵ Закон України про національні меншини в Україні. 25 червня 1992 р. ...

¹²⁶⁶ Шульгин О. Україна і червоний жах... – С. 18.

Російсько-японської, чи Першої світової – власті володіли потужним апаратом примусу, і, використовуючи погроми як покарання, наприклад, за надмірну, на їхню думку, політичну активність певних єврейських верств чи засіб «випуску пари» для знедоленого російського суспільства, могли будь-коли ці нелюдські дії припинити або, за потреби, активізувати. З початком революції ситуація кардинально змінилася, особливо в Україні, яка, за влучним висловом О. Шульгіна, опинилася в «стані кривавого збудження»¹²⁶⁷.

Звикла до «сильної руки» Російська імперія, відчувши демократичні послаблення, почала різко здавати свої позиції. Найрельєфніше це відобразилося на армії, де солдатська маса, зневірившись у надії на швидке закінчення війни, відмовлялася виконувати бойові накази, насамперед воювати (тільки 50% поповнень, надісланих із тилу, доходили до фронту), самовільно залишала позиції, здавалася в полон (з березня до жовтня 1917 р. близько 2 млн. солдатів дезертирували і понад 2 млн. здалися в полон). Особливо ситуація загострилася після того, як у червні 1917 р. провалився наступ російських військ Південно-Західного фронту, який за прізвиськом його ініціатора називали «офензивою Керенського». Армія перетворилася на величезну втомлену, погано одягнену (нестача обмундирування), напівголодну (м'ясний і хлібний пайки були зменшені майже вдвічі через розруху на транспорті) та озлоблену юрбу. Розпочався масовий відступ, що перейшов у панічну й безладну втечу російської армії (наприклад, лише за одну ніч в околицях Волочиська було затримано 12 тис. дезертирів-втікачів), яка котилася немов лавина, нищачи все на своєму шляху. Про владу офіцерів, солдатську дисципліну вже не було й мови, вмовляння і переконання не діяли, на них відповідали погрозами і пострілами¹²⁶⁸. Спостерігалися дикі сцени насильства й пограбувань, нерідко під антисемітськими гаслами. Численні п'яні солдатські погроми українського, єврейського і польського населення, зокрема підпали будинків, пограбування, вбивства і звалтування, сталися в багатьох місцевостях Галичини – в м. Тернополі, Калуші, на Бережанщині, Теревовлянщині, Гусятинщині та ін.¹²⁶⁹ Відступаючи далі на Схід, до Росії, солдати продовжували громити містечка й поміщицькі маєтки на Волині й Поділлі.

«Особи в солдатській формі грабують, громлять і підпалюють. Пережиті страхіття невимовні. Солдати, розташовані в цій місцевості, іменують себе

¹²⁶⁷ Шульгин О. Україна і червоний жак... – С. 19.

¹²⁶⁸ Полетика Н. Воспоминания...

¹²⁶⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 184–187; Чериковер І. Антисемітизм и погромы на Украине... – С. 50; Лазарович М. В. Чин легиону Українських січових стрільців на Тернопіллі (друга половина 1915 – початок 1918 р.) / М. В. Лазарович. – Тернопіль : Навч. книга – Богдан, 2011. – С. 95–97.

«більшовиками», вони творять ці жахи і підсилюють анархію. «Це не наше, ми не українці», – ось що ними керує»¹²⁷⁰, – так описував очевидець тогочасні події на Волині.

Руйнівні дії цієї некерованої маси, яка не підкорялася жодній владі, але легко піддавалася на провокативні заклики, втягали в свою орбіту й місцеве населення¹²⁷¹. Останнє, озлоблене перевтомленням від тривалої кривавої війни, постійного загострення продовольчих та інших проблем¹²⁷², усе активніше брало участь у пограбуваннях, актах мародерства та вандалізму¹²⁷³.

Зречення царя від престолу зумовило чергову хвилю антисемітизму. Чорносотенні сили Росії, вбачаючи в цьому винуватих євреїв, спрямували свої виступи проти них¹²⁷⁴. Юдеїв також звинувачували в нестачі продовольства, промислових товарів, їхній дорожнечі – словом, антисеміти повторювали таємний циркуляр царського департаменту поліції від 1916 р.¹²⁷⁵ Перші відомості про антиєврейські виступи після революції надійшли з Полтавської та Київської губерній. Уже на початку березня стало відомо про погромну агітацію чорносотенних елементів у Полтаві. На неї тоді звернув увагу В. Короленко, котрий затаврував її у місцевій пресі. В Київській губ. активну агітацію вели здебільшого у містах Брусилів і Васильків. У Брусиліві навіть було зроблено – вперше після революції – спробу влаштувати погром, але розпочате пограбування єврейських крамниць одразу припинила міліція¹²⁷⁶. Упродовж березня – червня 1917 р. звістки про погромну агітацію надходили з багатьох регіонів України. Її наслідком стали випадки побиття, а подекуди й убивства євреїв розбурханим натовпом у містах і містечках, навіть у Києві*. В Житомирі юрби жінок у пошуках продуктів нищпорили в єврейських будинках, у Єлисаветграді з цією метою навіть розрили кілька десятків могил на єврейському цвинтарі. У ряді міст, наприклад в Олександрівську на Катеринославщині, грабували єврейські торгові лавки¹²⁷⁷. Безпорядки спостерігалися також у Гайсині, Літині, Умані, Овручі, Рашкові та інших місцевостях. Їх організували переважно банди демобілізованих солдат.

¹²⁷⁰ К событиям в м. Судилково (Вольнь) // Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 196–197.

¹²⁷¹ Кот С. Олександр Шульгин та формування міжнаціональної політики УНР... – С. 121.

¹²⁷² Гриневич В. Національне військове питання в діяльності союзу євреїв-воїнів... – С. 7.

¹²⁷³ Кот С. Олександр Шульгин та формування міжнаціональної політики УНР... – С. 121.

¹²⁷⁴ Сергійчук В. Погроми в Україні... – С. 153.

¹²⁷⁵ Полетика Н. Воспоминания...

¹²⁷⁶ Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 34.

* Один із погромів у Києві, на Подолі, 24 червня 1917 р. організувала, як було відзначено на засіданні Центральної Ради, «та сама чорна сотня, що завше виступала проти українців» [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 122].

¹²⁷⁷ Гриневич В. Національне військове питання в діяльності союзу євреїв-воїнів... – С. 9–10; Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 31.

Щоправда, тогочасні безлади не мали значних розмірів, обмежувалися зазвичай пограбуваннями торговельних закладів і приватних помешкань, інколи – побиттям господарів¹²⁷⁸, і їх швидко придушували.

Однак дедалі частішими ставали трощення винних складів, грабежі крамниць, торжків, збиткування над їхніми власниками. При цьому жертвами нерідко ставало саме єврейство. Так, 2 вересня 1917 р. у м. Бахмут Катеринославської губ. натовп місцевих мешканців і солдатів розгромив винний склад і, захмелівши, вчинив безлад, примусивши єврейське населення спішно покинути місто. Того самого дня погроми сталися в Житомирі: не в змозі впоратися з ними, місцева влада звернулася за військовою допомогою. Заклики «під лівими гаслами» до єврейського погрому мали місце в другій половині вересня в Одесі. 28 вересня в Харкові під час пограбування крамниць було вбито єврея-ремісника. Наспілі для припинення безладу війська були змушені застосувати кулемети. 30 вересня розпочався погром у м. Остріг Волинської губ., де вояки 266-го піхотного полку, підтримувані частиною місцевого населення, потрошили єврейські лавки, декілька євреїв при цьому було вбито і ще кількох поранено.

Погромна агітація в середовищі маргіналізованих верств посилилася восени і в Києві: на початку вересня там з'явилися листівки антиєврейського змісту. «Прокидайся, російський народе, – закликали погромники, – нещодавно сяяло сонечко. До Києва приїжджав російський цар, а тепер скрізь жиди. Скиньмо цей тягар, ми не можемо цього терпіти. Вони доведуть батьківщину до загибелі. Геть жидів! Єднайся, російський народе. Дайте нам царя!» 11 вересня в Києві сталися антиєврейські експеси, під час яких одну єврейку було вбито¹²⁷⁹. Погромна істерія наростала.

29 вересня 1917 р. відбулося засідання Тимчасового Уряду, присвячене обговоренню тривожних повідомлень із місць. Його учасники констатували, що анархія розростається. У ряді міст тривали значні безпорядки та погроми переважно на ґрунті продовольчих негараздів. Часто вони набували антиєврейського характеру. Було наголошено, що помітну роль у керівництві безладами в деяких місцевостях відігравали діячі Союзу російського народу, котрі поширювали прокламації із закликом до єврейських погромів та відновлення монархічного ладу¹²⁸⁰. Щодо ухвалюючої частини, то засідання особливою креативністю не вирізнялося: постановили утворити на місцях

¹²⁷⁸ ЦДАГО. Ф. 5. Оп. 1. Спр. 15. Арк. 17–20, 22–23, 101; Шульгин О. Україна і червоний жак... – С. 33; Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 53–54, 56–57.

¹²⁷⁹ Гриневич В. Національне військове питання в діяльності союзу євреїв-воїнів... – С. 9, 10; Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 54.

¹²⁸⁰ Временное Правительство и погромы // Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 207–208.

особливі комітети Тимчасового Уряду за участю представників місцевих громадських закладів.

Якщо до осені 1917 р. владі вдавалося утримувати відносний спокій, то після більшовицького перевороту, що призвів до повного розладу фронту, відвернути погроми вже було дуже важко¹²⁸¹. Прихопивши з собою зброю, величезна маса солдатів посунула через Україну додому, у великоросійські губернії, «ділити землю» та «бити буржуїв», не гребуючи на своєму шляху «легкою можливістю «вибити» трофеї»¹²⁸² з мирного населення українських міст і містечок. Зважаючи на те, що значну частину останніх становило єврейство, загроза єврейських погромів ставала неминучою.

Ще одним чинником, що зумовлював розростання анархії, став, за словами товарища генерального секретаря земельних справ Б. Мартоса, «хвибно зрозумілий проголошений Третім універсалом перехід землі до рук народу». «Найбільше до цих розрухів та нищення всякого добра, – зазначав він, – прислужилися солдати та всякі «більшовики», які закликали селян ділити панське добро. Після панського починали грабувати добро заможніших селян, а потім солдати, у яких нема нічого, стали обдирати хати та ростягати тини у самих бідних селян. Різні речі з панського реманенту та хатніх речей селяни ділили між собою на часті, так, що жодної користі нікому з того не було. Розбирали та ділили плуги і всякі господарські машини, ділили з панських домів картини так, що один брав раму, другий шкло. Одне село поділило між собою фортепіано. Породистих корів стали дуже дешево продавати на м'ясо. Ліси також стали нещадно рубати та возити до міста на продаж, і то не бідніші, а заможніші селяни, у котрих були вози та коні, щоб вивозити ліс. У багатьох місцях понищено лісові та хлібні селекційні (з виборного насіння) посадки, котрі мають велику вагу для поліпшення всього хліборобського господарства»¹²⁸³. «Чесні селяни, – писав у своєму рапорті начальник Могилівської повітової міліції, – які відмовляються грабувати поміщицьке добро, тероризуються ініціаторами грабевів і... приєднуються до грабіжників»¹²⁸⁴.

У телеграмі Ямпільської управи губернському комісарові від 15 грудня 1917 р. зазначено: «В місті повна анархія... Робота управи повністю паралізована...» По всій Подільській губ., у т. ч. в Ямпільському пов., в грудні

¹²⁸¹ *Сергійчук В.* Погроми в Україні... – С. 153.

¹²⁸² Меморандум Генерального Секретаріату України Тимчасовому Урядові Російської республіки. 13 жовтня 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 341; *Гриневич В.* Національне військове питання в діяльності союзу євреїв-воїнів... – С. 17.

¹²⁸³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 22–23.

¹²⁸⁴ *Гудь Б. В.* Українці – поляки: хто винен?... – С. 87–88.

того самого року солдати та селяни громили поміщицькі маєтки, вирубували ліси; сталися численні підпали та грабунки¹²⁸⁵. Таке саме спостерігалось і в інших губерніях.

Цілком можливо, що деякі погроми були заплановані й мали певну політичну мету. Таке припущення висловив Т. Гунчак, посилаючись на зізнання лейтенанта російської армії А. Шиллера про те, що їм наказували «руйнувати й знищувати» села, які траплялися на шляху, та «забирати в беззахисних селян останнє майно і харчі». Внаслідок цього солдати «втрачали рештки дисциплінованості, збивалися в юрби, вешталися вулицями, вдиралися до крамниць та приватних будинків і грабували хазяїв»¹²⁸⁶.

Перше місце за кількістю погромлених пунктів у вересні – грудні 1917 р. займала Київська губ. – близько 50%, за нею – Волинська і Подільська¹²⁸⁷; в Полтавській і Чернігівській губ. число ексцесів було незначним.

Перші єврейські погроми розпочалися ще в жовтні. У Київській губ. вони сталися в Жашкові, Погребищі, Сквирі, Ставищі, в Подільській – у Гайсині, Вінниці, Жабокричі, Меджибожі, Мястківці.

У листопаді – грудні кількість єврейських погромів різко збільшилася: їхня чисельність у трьох губерніях Правобережжя становила понад півсотні¹²⁸⁸. У листопаді, згідно зі свідченнями полковника В. Кедровського, стався перший великий погром, який вчинили на Поділлі вояки російського 2-го гвардійського корпусу. Під час нього було спалено і дощенту зруйновано 17 сіл¹²⁸⁹. Серйозні для того часу ексцеси сталися і в Єдинцях Подільської губ., де з кінця листопада впродовж тижня солдати разом із місцевими «кацапами» розгромили всі єврейські крамници, спалили багато єврейських будинків і кількох людей поранили¹²⁹⁰. Після солдатських погромів приїздили селяни з порожніми возами для вивезення майна з розбитих єврейських будинків і крамниць¹²⁹¹.

Член Центральної Ради Н. Сиркін так описував ці негідні дії zdeградованих через обставини і попередній царський режим солдатів і мешканців сіл: «У Острозі, Ямполі, Каневі та ще і ще – вже відбулися погроми. У Томашполі, Таганчі і т. д. чекають погрому. В Сквирі і майже по всій Волинській губернії готуються до погромів. У Таращі й інших місцях

¹²⁸⁵ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 525, 582.

¹²⁸⁶ Гунчак Т. Симон Петлора та євреї... – С. 9.

¹²⁸⁷ Шехтман И. Б. Еврейская общественность на Украине... – С. 31; Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 62.

¹²⁸⁸ Полетика Н. Воспоминания...

¹²⁸⁹ Гунчак Т. Симон Петлора та євреї... – С. 9.

¹²⁹⁰ Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 56.

¹²⁹¹ Полетика Н. Воспоминания...

запобігли погромам, а з десятків інших міст і містечок благають про допомогу проти погромів...

Все життя в нашому краї у владі жахів і погромних страхів.

Брудна хвиля грабєжів, дикості і свавілля розлилася, немов болото, по всій країні...

З сіл невпинно прибувають на ярмарки в єврейські містечка сотні порожніх возів, із наміром повернутися повними, навантаженими єврейськими товарами, єврейським добром, – адже кожен єврей багач»¹²⁹².

Зростання антисемітських настроїв і погромної агітації мало місце і в Росії. Їхню активізацію щонайменше з початку літа 1917 р. одностайно відзначали сучасники з різних політичних таборів¹²⁹³. Після липневої репетиції більшовицького заколоту «...двірники, крамарі, візники, перукарі, весь міщанський натовп Петрограда тільки й чекав того, щоб почати бити товаришів, жидів і зрадників»¹²⁹⁴, – згадував пізніше член Тимчасового Уряду Ф. Степун.

Із кінця листопада погромний рух розширився за рахунок ексцесів, зумовлених зіткненнями між більшовиками та українськими військовиками. Розгортання наступу російських більшовиків на Україну призвело до посилення впливу на українську політику військових і до загострення українсько-єврейських стосунків¹²⁹⁵. Якщо в 1917 р. основними погромниками були деморалізовані солдати російської армії, то з січня 1918 р. у погромах були помічені й військові УНР – гайдамаки*, а також «вільні козаки»*.

¹²⁹² Сыркин Н. И все таки... / Н. Сыркин // Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 190.

¹²⁹³ Будницкий О. В чужом пиру похмелье...

¹²⁹⁴ Степун Ф. Бывшее и несбывшееся : в 2 т. Т. 2. – Нью-Йорк : Изд-во им. Чехова, 1956. – С. 113.

¹²⁹⁵ Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 60, 76–77; Полетика Н. Воспоминания...

* Гайдамаки – особовий склад українських військових формувань (курєнів і кошів), утворений 1917 р. з українізованих частин російської армії та добровольців [Шуць О. Й. Гайдамаки / О. Й. Шуць // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 2 : Г – Д / редкол. : В. А. Смолій (голова) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Наук. думка, 2003. – С. 19].

* «Вільне козацтво» – добровільні військові формування в Україні, створені за територіальним принципом і традиціями запорозького козацтва. До осені 1917 р. їхньою соціальною базою було переважно селянство. Перший загін «Вільного козацтва» створено в квітні 1917 р. у Звенигородському пов. на Київщині. У Першому всеукраїнському з'їзді «Вільного козацтва», який відбувся в жовтні в Чигирині, взяли участь представники понад 60 тис. вільних козаків Київської, Чернігівської, Полтавської, Катеринославської, Херсонської губерній та Кубані. Як підрозділи міліції загони «Вільного козацтва» підпорядковувалися Генеральному секретарству внутрішніх справ, а з 18 грудня як підрозділи української армії – Генеральному секретарству військових справ. Із того часу розширилася соціальна база «Вільного козацтва» – до його загонів вступали робітники, інтелігенція, студентство. «Вільне козацтво» активно підтримувало правопорядок на місцях, боролоса з дезертирством і бандитизмом. У січні 1918 р. воно брало участь у військових діях як складова частина армії УНР; 5 квітня того самого року наказом

16 січня в Києві розпочалося інспіроване більшовиками антиукраїнське повстання. Воно мало допомогти російським військам захопити столицю. У повстанні взяло участь чимало єврейських робітників і молоді; до ревкому, котрий його очолив, належали євреї Я. Гамарник, А. Горвіц, І. Крейцберг. Щоправда, ті єврейські партії, котрі входили до Центральної Ради, за винятком окремих «комуністичних симпатиків» з їхніх лав, виступили як проти повстання, так і проти більшовизму¹²⁹⁶. Після придушення 22 січня заколоту¹²⁹⁷ влада в місті майже повністю перейшла до рук військових, котрі, як зазначав І. Чериковер, «ніколи не були вільними від антисемітизму». У ті ж дні озлоблення і паніки, коли місто перебувало під безперервним обстрілом більшовицьких гармат, під час якого загинуло кілька сотень людей мирного населення, ситуація різко загострилася. Військовики «почали гоніння; всіх неукраїнців, особливо євреїв, було взято під підозру. Без суду і слідства розстрілювали десятки осіб»¹²⁹⁸. Однак при цьому слід мати на увазі, що форма і зміст тодішнього поняття «військовий» не завжди збігалися. Ще 6 січня 1918 р. генеральний секретар військових справ УНР змушений був констатувати, що «регулярна армія у нас, як і в Росії, перебуває зараз у стані повного розкладу», і тому всі надії можна покладати тільки на революційні організації

військового міністра УНР було ліквідовано [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 558].

¹²⁹⁶ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 64; Украина. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...

¹²⁹⁷ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 342.

¹²⁹⁸ Чериковер І. Антисемітизм и погромы на Украине... – С. 77–78.

* Антимілітарна політика лідерів УЦР призвела до того, що понад мільйон солдатів українізованих частин колишньої царської російської армії, які бажали служити в збройних силах України, було демобілізовано; свідомо обмежувалося зростання Вільного козацтва. На зміну їм планували створити значно слабші у військовому плані міліційні формування – про це йшлося навіть у Четвертому універсалі. Чимало українських політиків, особливо В. Винниченко, перебуваючи в полоні популярних на той час соціалістичних гасел і вірячи в «слахетність російської демократії, котра нарешті сама зніме налігач з української шії», сприймали регулярну армію як віджилий суспільний організм, властивий тільки «експлуаторському суспільству». Голосів тих, хто намагався переконати опонентів у доцільності творення власної регулярної армії, почуто не було. Тому, крім окремих частин добровольців, Україна наприкінці грудня 1917 р. майже не мала війська. Практично всі полки, в т. ч. з гучними назвами (Шевченківський, Дорошенківський, ім. Грушевського та ін.), під дією більшовицької пропаганди, яка деморалізувала їх, у найкращому разі, оголошували нейтралітет, а то й переходили на бік інтервентів [Лазарович М. В. Історія України... – С. 336]. Лише безпосередня агресія більшовицької Росії проти УНР змусила українців діяти активніше. 3 січня 1918 р. Мала Рада ухвалила тимчасовий Закон про створення народного війська, яким передбачила формування волонтерських загонів для оборони краю від зовнішньої небезпеки [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 88–89, 90–91]. 24 січня було опубліковано наказ № 125 «особого коменданта» м. Києва М. Ковенка, яким від імені військового міністра повідомлено про необхідність створення української армії і закликало населення стати до її лав. 11 лютого того самого року в. о. військового міністра О. Жуковський

– партизанські отряди»¹²⁹⁹. Однак контролювати ці «партизанські отряди», на відміну від регулярної армії, вдалося далеко не завжди. Щодо згаданих І. Чериковером розстрілів, то вони були реакцією, можливо, не завжди адекватною, на фактичний антидержавний заколот.

26 січня 1918 р. російські більшовицькі загони оволоділи Києвом. Єврейські партії зустріли більшовиків вороже. Вони, писав лідер Бунду М. Рафес, «...розгромили всі національні завоювання революції в Україні»¹³⁰⁰. Тим не менше деякі єврейські робітники вступали до загонів Червоної гвардії, що продовжували боротьбу з Центральною Радою, котра евакуювалася до Житомира¹³⁰¹. Окремі представники єврейства зайняли високі посади у більшовицьких органах влади. У результаті цього Українсько-російська війна втягнула у свій вир і частину єврейського населення, насамперед тих його представників, котрі підтримали більшовицьку агресію. Саме цим можна пояснити той факт, що повернення Центральної Ради до Києва супроводжувалося певними антисемітськими ексцесами. На шляху з Житомира до Києва українські війська, відповідно до інформації єврейських дослідників, вчинили в лютому погроми на залізничній станції Сарни, в Коростені, Бердичеві, а також в Бородянці і Клавдієво¹³⁰². В запиті фракції УСДРП до Ради Народних Міністрів йшлося про те, що репресії стосовно громадян м. Бердичева «...виявилися в ряді грізних наказів, загрожуючих різнями і розстрілами і врешті в наложеній контрибуції в розмірі 5 млн. крб. за «якобы благожелательное отношение к большевикам»¹³⁰³.

Тим часом Київська міська дума, володіючи інформацією про те, що наявність у Червоній армії певної кількості євреїв-командирів призвела до поширення в українському війську антисемітських настроїв, відправила назустріч йому представників українських, російських та єврейських соціалістичних партій. Їхньою метою було недопущення насильств при вступі війська до Києва¹³⁰⁴. Проте солдати та окремі старшини, озлоблені політикою більшовизму на території УНР*, зустріли делегацію неприхильно. Вони

підписав Статут Особой армії УНР, яка мала бути організована на підставі вільного найму вояків усіх ступенів і рангів [Україна: хроніка ХХ століття. Рік 1918... – С. 63, 77].

¹²⁹⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 94.

¹³⁰⁰ Цитовано за: *Будницький О. В.* Російские евреи между красными и белыми... – С. 116.

¹³⁰¹ *Шехтман И. Б.* Еврейская общественность на Украине... – С. 34.

¹³⁰² *Чериковер И.* Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 119; *Украина. Евреи Украины 1914–1920 гг.* ...

¹³⁰³ «нібито доброзичливе ставлення до більшовиків» [переклад із рос. – Авт.]. Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 178.

¹³⁰⁴ *Чериковер И.* Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 106; *Островский З. С.* Еврейские погромы... – С. 12.

* В. Винниченко писав про перший загарбницький похід російських більшовиків в Україну так: «Щодо національно-української культури, то тут було ще менше церемоній: її всю було

звинувачували євреїв у тому, що ті «підтримували більшовиків», «хотіли всю Україну захопити в свої руки», стріляли у спину відступаючим із Києва українським воякам тощо.

Вражена такими настроями делегація звернулася до С. Петлюри з проханням не допустити погромів у Києві, однак, за словами члена делегації Рафеса, Петлюра відповів, що не може нічого гарантувати. Настрої солдат йому були відомі, але він вбачав у них жагу до помсти, а не антисемітизм. Для запобігання ексцесам Петлюра вирішив ввести війська до міста не через «єврейський» Поділ, а через передмістя Куренівку¹³⁰⁵, проте запобігти насильствам не вдалося. Вони тривали з 1 по 20 березня. За даними Київської міської думи, упродовж першого тижня в Києві було зареєстровано 172 випадки насильств над євреями, у т. ч. 22 вбивства¹³⁰⁶. З поверненням до столиці Центральної Ради та уряду антисемітські ексцеси там було припинено.

Між тим, як зазначав І. Чериковер, українські загони, наступаючи разом із німцями та австрійцями на сході України, продовжували переслідувати євреїв. Погроми відбулися на станції Гребінка, в містечках Гоголеве, Радомишль, Брусилів, Ковшино, деяких інших місцевостях; на станції Ромодан за два тижні було вбито 40 осіб. У Полтаві, Костянтинограді і Кременчуці єврейських заручників піддали шмаганню¹³⁰⁷. Чи в усіх випадках, про які згадано в дослідженні³, постраждали були невинними людьми, чи траплялися серед них і ті, кого карали відповідно до законів воєнного часу, на жаль, невідомо.

До речі, організована єврейська громадськість намагалася сприймати події того часу з розумінням. Так, член сіоністської фракції УЦР, М. Гіндес 17 березня 1918 р. писав у часописі «Світанок»: «Відповідальні політичні діячі, керівники єврейської громадської думки, котрі безпосередньо стикалися з Радою та урядовими колами, знали, що останні неповинні в цій справі. Може

підведено під категорію контрреволюції й нищилось без усякого милосердя. Пресу заборонено, українські друкарні конфісковано, книгарні зачинено, школи припинено, а за українську мову на улиці хапано й давано як не до розстрілу, то під небезпечне підозріння в контрреволюції... Найтемініші большевицькі елементи зривали з стін портрети Шевченка й топтали їх ногами, ловили по селах українських шкільних учителів і знущалися з них, і розстрілювали їх тільки за те, що вони були свідомими українцями» [Винниченко В. Відродження нації... Ч. II... – С. 271–272].

¹³⁰⁵ Чериковер І. Антисемітизм і погроми на Україні... – С. 106–107, 109, 121.

¹³⁰⁶ Шехтман І. Б. Еврейская общественность на Украине... – С. 37.

¹³⁰⁷ Див.: Чериковер І. Антисемітизм і погроми на Україні... – С. 124–130; ДАСБУ. Спр. 69270-ФП. – Т. 3. – С. 17–18.

* На відміну від представників єврейських громад, котрі намагалися задокументувати кожную більш-менш значиму подію їхнього життя, українці здебільшого такими нагодами нехтували. Тому, досліджуючи події означеного часопростору, нерідко доводиться послуговуватися фактами і аргументами, наведеними лише однією стороною конфлікту.

бути, що вони не проявили тієї «святої тривоги», якої природно було чекати від них при вигляді підмиваючої край жорстокої погромної хвилі. Може бути, що вони не знайшли достатньо сильних слів для вираження свого обурення. Але зробили вони вкрай мало тому, що більше зробити не могли. Трагедія безсилля – основна трагедія української влади – була добре видна єврейським політичним колам...»¹³⁰⁸. У такому самому дусі була витримана й Відозва Київської єврейської громади¹³⁰⁹.

Особливо жорстокі погроми і єврейська різанина спостерігалися в березні – квітні 1918 р. в північних районах Чернігівської губ. (на кордоні з Поліссям). Їх учинили дезорганізовані частини Червоної армії при підтримці та сприянні пробільшовицьки налаштованого місцевого населення. Такі ж погроми, що, до речі, відбувалися під гаслом: «Жиди розстрілюють Червону армію», сталися в Мглині, де було вбито 15 євреїв і розграбовано єврейські квартири, в Суражі, де Перший полк імені Леніна розгромив і пограбував єврейські будинки і квартири, а також у Глухові та Новгород-Сіверському.

Погром у Глухові тривав 7–9 березня і вирізнявся надзвичайною жорстокістю, тотальним грабунком та наругою над єврейськими святинами. За свідченнями очевидців, кров лилася рікою. Галасуючи «Нам наказано вирізати всіх жидів!», солдати знищували цілі сімейства, не щадили ні старих, ні малих, на очах матерів вбивали дітей. У багатьох євреїв, що залишилися живими, відрубали руки. Загалом, кількість жертв лише вбитими сягнула понад 100 осіб, серед яких були і кілька українських старшин. Тоді ж кровопролиття сталися і в навколишніх містечках. Так, у Середина-Буді поблизу Глухова було вбито до 20 осіб.

Під час Новгород-Сіверського погрому*, котрий у квітні організував російський загін матросів під командуванням Береті – соратника сумнозвісного радянського командира М. Муравйова, за 4 години було вбито 88 євреїв та 11 – тяжко поранено. Ще 15 євреїв загинули в містечку Грем'яч поблизу Новгород-Сіверського. Всього ж у Новгород-Сіверському повіті, крім жертв у місті, поплатилися життям 24 євреї¹³¹⁰. До подібних погромних ексцесів в березні – квітні 1918 р. вояки Червоної армії вдавалися і в інших місцях.

¹³⁰⁸ Цитовано за: *Шехтман И. Б.* Еврейская общественность на Украине... – С. 35–36.

¹³⁰⁹ Див.: *Чериковер И.* Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 123–124.

* Дізнавшись про погром, учинений в м. Новгород-Сіверському частинами Червоної армії, С. Дубнов занотував у своєму щоденнику: «До чого ми дожили! Червона армія з душею колишньої «чорної сотні» проливає нашу кров, а скоро це повториться вже під відкритим чорносотенним прапором, за звинуваченням нас у більшовизмі і в погубленні Росії... Ми гинемо від більшовиків і загинемо за них...» [*Дубнов С. М.* Книга життя: Воспоминания и размышления / С. М. Дубнов. – Санкт-Петербург : Петербургское востоковедение, 1998. – С. 406].

¹³¹⁰ *Чериковер И.* Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 144–149; *Полетика Н.* Воспоминания...

Надзвичайно жорстоким був погром у Полтаві, де 17 березня обдерті й напів'яні червоноармійці не лише громили магазини в центрі міста, а й вдиралися до приватних квартир євреїв, проколповали дітей багнетами й викидали з вікон. Погром тривав з восьмої години ранку до другої пополудні, коли передові частини українських військ із союзними їм німецькими частинами стали займати місто. Причиною погрому послужили «нестача продовольства в Червоній армії і чутки, які дійшли до червоноармійців, що євреї скупили все борошно в місті й приховали його по своїх складах з метою підняти ціну на хліб»¹³¹¹. Чимало євреїв наприкінці березня загинуло в м. Катеринославі, в квітні – у Сімферополі. На початку квітня поблизу Кременчука червоноармійці піддали тортурам, а потім розстріляли 17 євреїв, звинувачених у шпигунстві на користь Центральної Ради і німців. Після вигнання більшовиків за межі України вони зосередилися на пограбуванні буржуазії й інтелігенції, здебільшого євреїв¹³¹², котрі намагалися перебратися з Росії в Україну.

Зменшенню кількості єврейських погромів певною мірою сприяла німецька окупація України. Погроми, звичайно, не зникли повністю, німецькі офіцери і в 1918 р. проявили певні антисемітські нахили. Зокрема, вони піддавали євреїв шмаганню, «підвішували» їх, всіляко збиткувалися над ними¹³¹³, однак, ставлячись до євреїв із суто німецькою пихою та зверхністю, вони все ж захищали їх від анархії і погромів.

Найспокійнішим у плані єврейських погромів був період Гетьманату. Цьому насамперед сприяла відсутність воєнних дій на території Української Держави. Ті ж антисемітські ексцеси, які в цей час сталися з боку військ або Державної варті, що здійснювала охорону правопорядку, не мали системного характеру і були нечисленими та випадковими. Серед них І. Чериковер виділив насильства в деяких населених пунктах Київської, Чернігівської та Волинської губерній. Найчастіше вони були пов'язані з вилученням зброї чи покараннями за аграрні безпорядки і переважно зводилися до фізичного побиття та шмагання нагайками¹³¹⁴. Ще жорстокіших заходів вживали до українських селян.

«На селах діялось щось страшного, – зазначав П. Христюк. – Здавалось, не було ніяких меж знущанням над селянством. Не задовольняючись контрибуціями, поміщики намагались знищити селянство фізично і морально,

¹³¹¹ *Сергійчук В.* Українські державники. Симон Петлора / В. Сергійчук. – [вид. 2-ге, допов.]. – К. : ПП Сергійчук М. І., 2009. – С. 371–372.

¹³¹² *Чериковер І.* Антисемітизм і погроми на Україні... – С. 152–153.

¹³¹³ *Полетика Н.* Воспоминания...; *Чериковер І.* Антисемітизм і погроми на Україні... – С. 159.

¹³¹⁴ *Чериковер І.* Антисемітизм і погроми на Україні... – С. 169–172.

вживаючи нечуванних, ображуючих людську гідність середньовічних кар, гвалтуючи жіноче населення. Людей брав часом одчай. До Центрального комітету Всеукраїнської селянської спілки весь час прибували селянські делегації, сотнями надходили протоколи сільських громад з усіх повітів України з проханням визволити селянство від того лиха, «якого самі старіші люде не памятають...»¹³¹⁵. Оскільки разом із поміщиками приходили німецькі підрозділи, які розстрілювали селянство, за допомогою артилерії випалювали цілі села, то одні й другі викликали до себе ненависть з боку сільських мешканців. «Німці» і поміщики – ці два явища злились в уяві селянина в єдиний образ лютого ворога, якого треба було нищити за всяку ціну і на всякім місці»¹³¹⁶. На терор селянство відповіло повстаннями, спрямованими проти окупаційних і гетьманських військ, влади гетьмана П. Скоропадського, поміщиків. «Піднімались цілі села, викопували заржавілі, принесені з фронтів рушниці й виступали проти поміщицьких і урядових сотень, палили економії, палили дворища гетьманців»¹³¹⁷, – писав один із лідерів антигетьманської боротьби В. Винниченко.

Одночасно з першими спалахами селянських повстань розгортався антиєврейський рух. Причина тогочасної непрязні до євреїв полягала в тому, що вони нерідко супроводжували німецькі каральні експедиції в села, стаючи в очах місцевого населення фактичними співучасниками антиселянських акцій. Крім того, при німцях для євреїв відкривалися великі можливості для торгівлі й спекуляцій: німців (особливо на території, окупованій австрійськими військами) використовували з метою захисту спекулятивної діяльності¹³¹⁸. Протягом літа 1918 р. погроми були зафіксовані в Звенигородському, Таращанському та Сквирському повітах Київської губ., в Бессарабії та Чернігівській губ. Особливо багато погромів сталося у Звенигородському і Таращанському повітах, де знаходився основний осередок повстанського руху. Так, 5 липня в містечку Лисянка повстанці піддали євреїв знущанням і вбили близько 40 осіб; із прибуттям німецького загону безчинства припинилися. Ще 18 євреїв було вбито в селі Торчниця, по 7 осіб – у Винограді і Рижанівці. До єврейських погромів долучалися й більшовицькі партизанські загони. Зокрема, в Жашкові Таращанського повіту вони вбили 10 євреїв, ще кілька десятків осіб замордували на Сквирщині¹³¹⁹. Зрозуміло, що злість за

¹³¹⁵ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. III... – С. 59.

¹³¹⁶ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. III... – С. 106.

¹³¹⁷ Винниченко В. Відродження нації... Ч. III... – С. 71.

¹³¹⁸ Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 159, 174.

¹³¹⁹ Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 175–178.

заподіяну наругу повстанцям і партизанам легше було зганяти на беззбройних мешканцях сусідніх містечок, ніж на військових загонах.

Найбільше антисемітські погроми, здійснені переважно під прапором «боротьби проти жидівського більшовизму»¹³²⁰, лютували за часів Директорії УНР. За час її перебування в Києві Єврейський національний секретаріат зареєстрував близько 60 погромів. Найчастіше вони відбувалися на залізничних станціях, де євреїв висаджували з потягів, грабували, били, а нерідко і вбивали¹³²¹. Згідно зі свідченнями представника Російської соціал-демократичної партії в Соціалістичному інтернаціоналі Р. Абрамовича, погроми розпочались уже наприкінці 1918 р. 13 грудня* це зробив «Республіканський полк ім. Петлюри» на станції Бобринська неподалік м. Сміла на Черкащині¹³²². «Криваві погроми вчинили загоны Директорії» в Летичеві й Меджибожі Подільської губ., Прилуках на Полтавщині, Домбровицях на Волині¹³²³, проте даних про жертви нема.

Упродовж 25–30 грудня того самого року «Ударний курінь», ідентифікований представником російської соціал-демократії як «українська регулярна частина», на залізничній лінії від Коростеня до Сарн на Волині «бив, грабував і вбивав усіх жидів, яких тільки козаки могли піймати»¹³²⁴. «Певну кількість» євреїв було вбито і «багато поранено» під час погрому 26 грудня й у самих Сарнах. Свої дії погромники мотивували тим, що «вони одержали від свого полковника дозвіл «поводитись три дня з жидами, як їм захочеться». Коли цього полковника відвідала депутація міського самоврядування з християнином на чолі, то він заявив християнинові: «Ви підкуплені жидами»¹³²⁵. Даних, які б ідентифікували згаданий військовий підрозділ, Р. Абрамович не наводить.

Чимало неприємностей населенню, насамперед єврейському, завдавали окремі повстанські загоны. Зокрема, в «ексцесах» у Бахмачі й Борзні на Чернігівщині особливо «відзначився» отаман Є. Ангел (О. Грудницький)¹³²⁶. Його колега О. Козир-Зірка зі своїм загonom усю першу половину січня 1919 р. тероризував єврейське населення м. Овруча та його околиць, наслідком чого

¹³²⁰ Абрамович Р. Доповідь представника Російської соціал-демократичної партії до Комісії Національних Меншостей при Соціалістичному Інтернаціоналі [лютий 1927 р.] / Р. Абрамович // Трагедія двох народів... – С. 30.

¹³²¹ Україна. Євреї України 1914–1920 гг. ...

* За іншими даними, погром стався 19 грудня [Україна. Євреї України 1914–1920 гг. ...].

¹³²² Абрамович Р. Доповідь представника Російської соціал-демократичної партії... – С. 28.

¹³²³ Україна. Євреї України 1914–1920 гг. ...

¹³²⁴ Абрамович Р. Доповідь представника Російської соціал-демократичної партії... – С. 28–29.

¹³²⁵ Абрамович Р. Доповідь представника Російської соціал-демократичної партії... – С. 28.

¹³²⁶ Тинченко Я. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917–1921). Кн. I... – С. 15–16; Абрамович Р. Доповідь представника Російської соціал-демократичної партії... – С. 29.

стали близько 80 убитих євреїв, десятки звалтованих єврейських дівчат, майже 1200 розгромлених будинків, повальні грабунки¹³²⁷. Там само і тим же в січні займалися й «хлопці» отамана Кожур-Журка¹³²⁸. Свою жорстокість повстанці мотивували тим, що євреї були більшовиками і мали відповідати за наругу над українським населенням. Один із повстанських отаманів закликав до «смерті для старих, тому що вони виховали більшовиків; смерті жінок за те, що народили їх на світ; смерті дітей, щоб вони не змогли стати більшовиками!»¹³²⁹.

Значно жорстокішими були ті погроми, які, за словами Р. Абрамовича, в перші місяці 1919 р. здійснювали в різних містах і містечках не партизани, а загони під керівництвом «офіційних начальників українських правительствених військ»¹³³⁰. Хоча насправді, як згодом установила слідча комісія, це були «недисципліновані й неорганізовані маси озброєних людей»¹³³¹. Так, у ході «карної експедиції проти більшевизму» масові грабунки, знущання й розстріли єврейського населення у Бердичеві й Житомирі вчинили загони отамана О. Палієнка*, який заявив, що він уповноважений Директорією «навести порядок» у цих містах. У Бердичеві впродовж 5–10 січня 20 осіб, із них 17 євреїв, було вбито, 40 поранено і кілька сотень побито і пограбовано¹³³². В Житомирі після придушення антиукраїнського повстання¹³³³ з 8 до 13 січня жертвами стали 53 убитих, 19 поранених* і сотні побитих і пограбованих¹³³⁴. При цьому, як подає Р. Абрамович, бердичівський комендант заявив, що він отримав від начальника Південно-Західного фронту отамана В. Оскілка наказ не втручатися в розпорядження Палієнка, а житомирський комендант, – що він має наказ

¹³²⁷ Книга погромов... – С. 36–42; Островский З. С. Еврейские погромы... – С. 29.

¹³²⁸ Тарасюк Д. Без вини виноватые... – С. 87.

¹³²⁹ Kallen H. M. Zionism and world politics (a study in history and social psychology) / Horace Meyer Kallen. – Garden City, N. Y. and Toronto, 1921. – P. 225.

¹³³⁰ Абрамович Р. Доповідь представника Російської соціал-демократичної партії... – С. 29.

¹³³¹ Книга погромов... – С. 14.

* На початку березня 1919 р. загін О. Палієнка було роззброєно на ст. Ярмолинці Окремим стрілецьким Запорізьким куrenom П. Шандрука. Проти самого отамана розпочали слідство за звинуваченням у погромництві; до кінця року він перебував у Кам'янець-Подільській в'язниці. Подальша доля невідома [ЦДАГО України. Ф. 269. Оп. 1. Спр. 38. Арк. 1–37; Тинченко Я. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917–1921). Кн. 1... – С. 325; Марголинъ А. Украина и политика Антанты... – С. 190].

¹³³² ЦДАВО України. Ф. 2060. Оп. 1. Спр. 23. Арк. 14–14 зв.; Абрамович Р. Доповідь представника Російської соціал-демократичної партії... – С. 29.

¹³³³ Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 701.

* За іншими даними, поранених було 10 осіб [Абрамович Р. Доповідь представника Російської соціал-демократичної партії... – С. 29].

¹³³⁴ Книга погромов... – С. 28.

«повбивати всіх жидів...»¹³³⁵. Щоправда, документальних підтверджень згаданих наказів нема. Згодом і самі євреї визнали¹³³⁶, що житомирський і бердичівський погроми були спровоковані чорносотенцями.

Під час зустрічі делегації єврейського населення з головою Директорії С. Петлюрою, яка відбулася 17 липня 1919 р. у Кам'янці-Подільському, представник Поалей-Ціон Драхлер заявив: «Ми глибоко переконані і маємо досить фактів, що Житомирський і Бердичівський погроми виникли проти волі Уряду. Зараз же після Житомирського погрому російські і польські чортосотенці хвалилися: «Задуманий погромний плян нам прегарно вдався, і кінець Україні»¹³³⁷.

Подібна ситуація склалася в Житомирі й 22–26 березня, коли збурені чутками про те, що під час перебування радянських військ у місті «жиди» нібито зарізали 1700 християн¹³³⁸, українські козаки вдалося до погрому. Ситуацію ускладнив той факт, що одночасно з регулярними військами до Житомира вступив і організований з ініціативи Соколовського загін селян-повстанців Черняхівської волості, що мав відчутний погромний характер¹³³⁹. Внаслідок цього загальна кількість жертв становила понад 300 осіб, чимало отримали поранення¹³⁴⁰. Ситуацію вдалося виправити завдяки С. Петлюрі: прибувши 23 березня до Житомира, він за допомогою польової жандармерії полковника Богацького та юнацької школи під командуванням полковника Петріва¹³⁴¹ зупинив насильство.

Найбільші кровопролиття за участю українських вояків сталися в містечках Проскуріві й Фельштині. Їх організатором був командир Бригади запорозьких козаків отаман І. Семосенко. На думку дослідників, Проскурівський погром спровокував міський більшовицький ревком, який підняв повстання проти української національної влади у місті й хотів його поширити на Жмеринку, куди прибула з Вінниці Директорія. Ревком Проскурова мав намір її захопити¹³⁴². Подібного погляду дотримуються полковник Армії УНР В. Кедровський, старшина контррозвідки К. Лисюк та військовий історик В. Кравцевич-Рожнецький, котрі вважають, що

¹³³⁵ *Абрамович Р.* Доповідь представника Російської соціал-демократичної партії... – С. 29–30.

¹³³⁶ ЦДАВО України. Ф. 1092. Оп. 4. Спр. 13. Арк. 7.

¹³³⁷ ЦДАВО України. Ф. 1092. Оп. 4. Спр. 13. Арк. 7.

¹³³⁸ Книга погромов... – С. 89.

¹³³⁹ Книга погромов... – С. 93.

¹³⁴⁰ Книга погромов... – С. 91.

¹³⁴¹ Другий меморіал УСДРП до Комісії Національних Меншостей при Соціалістичному Інтернаціоналі. (Відповідь на доклад т. Абрамовича) [15 лютого 1928 року] // Трагедія двох народів... – С. 66.

¹³⁴² Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1. – С. 637; *Косик В. С.* Петлюра загинув за незалежність України // Шлях Перемоги. – 2001. – 17 черв.

проскурівську провокацію готували професійно. А диверсійно-терористичною групою, до якої належали більшовики Снегов і Урланд, боротьбисти Литвиненко і Наталія Лупенко, координатор – український лівий есер І. Алексєєв (Небутев), керував колишній есер Я. Блюмкін¹³⁴³ – терорист, убивця німецького посла в Москві В. Мірбаха.

Достеменно невідомо, коли отаман Семосенко довідався про підготовку повстання в Проскуріві, принаймні його прибуття з бригадою до міста 6 лютого¹³⁴⁴ не віщувало нічого лихого. В оголошенні, текст якого він того самого дня надіслав до місцевої друкарні для опублікування, йшлося про перебрання ним обов'язків начальника гарнізону й заборону в місті самовільних зборів і мітингів. Він попереджав населення*, що будь-яка агітація проти існуючої влади буде каратися за законами воєнного часу. Також були заборонені усякі заклики до погромів, а їхнім ініціаторам загрожував розстріл на місці. Тоді ж Семосенко повідомив міську Думу про перебрання обов'язків начальника гарнізону й про те, що має намір переслідувати будь-якого порушника порядку і вже навіть на одній зі станцій розстріляв козацького офіцера за спробу грабувати. Прихильно він поставився до заступника голови центрального бюро квартальної охорони міста Шенкмана, якому пообіцяв забезпечити охорону зброєю і всіляко їй сприяти в запобіганні погромів¹³⁴⁵.

Незважаючи на суворе застереження отамана Семосенка щодо можливих антивладних виступів*, а також прибуття до Проскурова вслід за Запорізькою бригадою 3-го гайдамацького полку, змовники від повстання не відмовилися і розпочали його вранці 15 лютого. Насамперед вони захопили пошту і телеграф, заарештували коменданта міста, залучили на свій бік частину збільшовичених солдатів із 15-го Білгородського і 8-го Подільського полків¹³⁴⁶. На цьому успіхи повстанців завершилися: не зумівши роззброїти

---

¹³⁴³ *Кедровський В.* Хто спричинив Проскурівський погром... – С. 200–203; *Лисюк К.* В обороні української правди... – С. 22–24, 26; *Кравцевич-Рожнецкий В.* За що пилили богослова Петлюру / В. Кравцевич-Рожнецкий // «2000». – 2004. – 2 люля. – С. 5; *Кравцевич В.* Куди подів Скоропадський державну скарбницю? / В. Кравцевич // *Вечірній Київ*. – 2003. – 29 серп.

¹³⁴⁴ Україна. Еврей України 1914–1920 гг. ...

* Близько 70% населення Проскурова становили євреї [*Кравцевич-Рожнецкий В.* За що пилили богослова Петлюру... – С. 5].

¹³⁴⁵ Доповідь А. Гілерсона про погром у Проскуріві... – С. 210–211; *Гусев-Оренбургский С. И.* Багровая книга... – С. 40.

* Невідомо, чи змовники, як і решта населення Проскурова, знали про оголошення отамана Семосенка, оскільки комендант міста Ю. Ківерчук розпорядився, щоб уже набране в друкарні оголошення не було опубліковано [Доповідь А. Гілерсона про погром у Проскуріві... – С. 211].

¹³⁴⁶ Доповідь А. Гілерсона про погром у Проскуріві... – С. 213; *Гусев-Оренбургский С. И.* Багровая книга... – С. 41–42.

військові частини, вірні Директорії, та заручитися підтримкою населення¹³⁴⁷, вони були приречені на поразку.

Тим часом відділи Семосенка, ліквідувавши повстання, розстріляли більшість його організаторів, серед яких була певна кількість євреїв. Ліквідація повстання переросла у погром¹³⁴⁸. І. Семосенко зібрав козаків і дав наказ: «Без стрілу, без грабунку вирізати жидів лише в тих кварталах, де було повстання. За вбивство дітей і грабунків розстріляю»¹³⁴⁹. Упродовж трьох із половиною* годин¹³⁵⁰ було вбито 1500 євреїв і поранено понад 600¹³⁵¹. За іншими даними, в Проскуріві і його околицях усього було вбито близько 1200 осіб¹³⁵²; крім того, з 600 із лишком поранених померло більш ніж 300 осіб¹³⁵³. Організовану різню зумів припинити лише головнокомандувач фронтом О. Шаповал, який, дізнавшись про безчинства, віддав відповідний наказ¹³⁵⁴. «Всіма мірами припинити погром. Вживати зброю. Арештувати винувних і відставити до штабу. Вислано відділ козаків на допомогу»¹³⁵⁵, – йшлося в телефонограмі, надісланій із Кам'яця-Подільського. Проте, як засвідчують джерела¹³⁵⁶, окремі випадки вбивств єврейського населення траплялися й у наступних два дні – 16 і 17 лютого.

Більшовицьке повстання відбулося й у містечку Фельштині під Проскуровом, тому отаман Семосенко, вважаючи, що воно повинне мати такі самі наслідки, як і проскурівське, відправив своїх людей і туди. Лише після тривалих умовлянь на засіданні міської Думи він погодився їх відкликати назад¹³⁵⁷. Однак рішення виявилось запізнілим, оскільки впродовж кількох годин 16 лютого* у містечку було вбито 485 євреїв і поранено 180; із числа поранених понад 100 осіб померло. На відміну від Проскурівського погрому,

¹³⁴⁷ Косиш В. С. Петлора загинув за незалежність України...

¹³⁴⁸ Косиш В. С. Петлора загинув за незалежність України...

¹³⁴⁹ Лисюк К. В обороні української правди... – С. 25.

* Згідно з даними К. Лисюка, отаман Семосенко для того, щоб покарати євреїв, дав козакам одну годину часу [Лисюк К. В обороні української правди... – С. 25].

¹³⁵⁰ Україна. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...

¹³⁵¹ Абрамович Р. Доповідь представника Російської соціал-демократичної партії... – С. 30.

¹³⁵² Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 702.

¹³⁵³ Доповідь А. Гілерсона про погром у Проскуріві... – С. 236; Гусев-Оренбургский С. И. Багровая книга... – С. 54.

¹³⁵⁴ Доповідь А. Гілерсона про погром у Проскуріві... – С. 217–218; Абрамович Р. Доповідь представника Російської соціал-демократичної партії... – С. 30; Гусев-Оренбургский С. И. Багровая книга... – С. 50.

¹³⁵⁵ Лисюк К. В обороні української правди... – С. 26.

¹³⁵⁶ Доповідь А. Гілерсона про погром у Проскуріві... – С. 220, 224, 225.

¹³⁵⁷ Доповідь А. Гілерсона про погром у Проскуріві... – С. 222; Гусев-Оренбургский С. И. Багровая книга... – С. 50–52.

* В «Електронній єврейській енциклопедії» подано 18 лютого [Україна. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...].

під час якого гайдамаки лише вбивали своїх жертв, у Фельштині, за словами уповноваженого єврейської громади Проскурівського району А. Гілерсона, вбивства здійснювалися поряд із пограбуваннями та гвалтуваннями.

16 лютого 1919 р. отаман І. Семосенко видав наказ, в якому зазначав, що «...в ніч з 14-го на 15-е лютого якісь невідомі безсовісні, нечесні люди підняли повстання проти існуючої влади. Люди ці, за наявними відомостями, належать до єврейської нації і хотіли забрати в свої руки владу, щоб спричинити плутанину в державному апараті й таким чином спровокувати в багатостраждальній Україні анархію і безпорядки. Були вжиті рішучі заходи, для придушення повстання. Можливо, що між жертвами є багато невинних, так як ніщо не може бути без помилки. Але кров їх повинна впасти прокляттям на тих, що проявили себе провокаторами і авантюристами»¹³⁵⁸.

На третій день після погрому прибув Окремий стрілецький Запорізький курінь полковника П. Шандрука, згодом – Січові стрільці полковника С. Коновальця. Полковник Шандрук прийняв єврейську делегацію, розставив варту, вислав патрулі й заарештував кілька козаків, що брали участь у погромі¹³⁵⁹. Отаман Семосенко* і більшість козаків зникли з Проскурова.

Трохи більше, ніж через тиждень антисемітські експедиції сталися на Волині. 25 лютого військові коменданти м. Дубно, Дубенського і Кременецького повітів ухвалили безпідставне рішення накласти на єврейське населення контрибуцію у розмірі 100 тис. крб. за антидержавну діяльність проти УНР. Спроби реалізувати ухвалу вилилися в побиття євреїв¹³⁶⁰.

До антисемітських акцій вдалася і Червона армія. У 1919 р. серед перших, хто вчинив такі нелюдські дії, була Таращанська дивізія. Вже в лютому – березні її 6-й полк влаштував погроми в Росаві і Миронівці Київської губ.¹³⁶¹ 6–7 березня більшовицькі підрозділи здійснили погром містечка Купин

¹³⁵⁸ Доповідь А. Гілерсона про погром у Проскуріві... – С. 224, 244.

¹³⁵⁹ Лисюк К. В обороні української правди... – С. 26.

* 1 травня 1919 р. І. Семосенка заарештували органи української влади і розпочали проти нього слідство за звинуваченням в організації єврейських погромів. До жовтня того самого року він перебував у Кам'янець-Подільській в'язниці, звідки його звільнили частини Збройних сил Півдня Росії, що вступили до міста. Від 17 січня 1920 р. І. Семосенко – військовий комісар та командувач т. зв. червоних повстанських військ Брацлавського пов. У квітні 1920 р. він вступив до 2-ї (згодом – 3-ї Залізної) дивізії Армії УНР, але незабаром був викритий як такий, що перебував під слідством. Намагався втекти, але на польсько-чеському кордоні був схоплений польською поліцією і переданий до рук української влади. Страчений у жовтні 1920 р. під м. Городком за звинуваченням в організації єврейських погромів [ЦДАГО України. Ф. 269. Оп. 1. Спр. 39. Арк. 1–97; Тинченко Я. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917–1921). Кн. І... – С. 394; Марголін А. Україна и политика Антанты... – С. 190; Документ судової помилки...].

¹³⁶⁰ Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали: у 2 т., 3 ч. Т. 1. – С. 641.

¹³⁶¹ Будницький О. В. Российские евреи между красными и белыми... – С. 451; Україна. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...

Кам'янецького пов.¹³⁶², а 13 – в Коростені¹³⁶³. В останньому випадку ситуацію врятували вояки Армії УНР.

Масовими єврейськими погромами та різаниною в Чорнобильському й Радомишльському повітах (часто ці погроми приписували військам Армії УНР) виділялися загони отамана І. Струка, котрий вважав, що, «б'ючи жидів», він «рятує Росію»¹³⁶⁴. У січні – березні 1919 р. останній зібрав довкола себе до 3 тис. повстанців, незадоволених більшовицькою політикою воєнного комунізму, і, погрожуючи кривавими погромами, обклав єврейське населення півночі Київщини великою контрибуцією, за рахунок якої планував утримувати свою армію. Захопивши Чорнобиль, Струк оголосив себе командувачем Першої повстанської армії і намагався поширити владу не лише на Чорнобильський пов., а й на всю сільську Київщину. Пік погромної хвилі у північній частині регіону припав на середину квітня¹³⁶⁵.

Низку єврейських погромів влаштували підлеглі отамана Н. Григор'єва, колишнього командира дивізії Червоної армії, котрий на початку травня 1919 р. підняв антибільшовицький заколот¹³⁶⁶. У своєму «універсалі» Григор'єв обрушився на «горбоносих комісарів», що «...полізли в начальство без волі мужика і нав'язують йому комуну, а там оббирають його»¹³⁶⁷ і закликав своїх «братів» грабувати Одесу доти, доки її велике єврейське населення не стане маленьким¹³⁶⁸. Його прихильники захопили ряд міст і містечок, повсюдно здійснюючи єврейські погроми: в Єлисаветграді вони знищили щонайменше 1325 осіб, у Радомишлі – близько 1000, в Черкасах – близько 700, в Тульчині – 520, в Умані – 550, у Брацлаві – 240, в Фундукліївці (на Київщині), де проживали близько 500 євреїв, – 170, у Смілі – понад 80, в Кам'янці – 75, в передмісті Катеринослава (під час боїв за місто) – понад 150 тощо¹³⁶⁹. Лише наприкінці місяця заколот було придушено.

Жорстокі погроми здійснював і отаман Зелений (Д. Терпило), що також певний час співпрацював із Червоною армією. Так, у квітні 1919 р. один із його

¹³⁶² Сергійчук В. Погроми в Україні... – С. 307.

¹³⁶³ Книга погромов... – С. 43.

¹³⁶⁴ Доповідна записка більшовицького діяка Б. П. Вільнера про причини і наслідки єврейського погрому в Чорнобилі. Квітень 1919 р. // Сергійчук В. Погроми в Україні... – С. 259; Гусев-Оренбургский С. И. Багровая книга... – С. 4.

¹³⁶⁵ ЦДАВО України. Ф. 2060. Оп. 1. Спр. 23. Арк. 4–4 зв.; ЦДАГО України. Ф. 5. Он. 1. Спр. 266. Арк. 89, 198; Савченко В. Авантюристы гражданской войны... – С. 252.

¹³⁶⁶ Гусев-Оренбургский С. И. Багровая книга... – С. 5; Книга погромов... – С. 116–117; Украина. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...

¹³⁶⁷ ЦДАГО України. Ф. 5. Оп. 1. Спр. 265. Арк. 45; Тарасюк Д. Без вини виноватые... – С. 88.

¹³⁶⁸ Тарасюк Д. Без вини виноватые... – С. 88; Григорьев А. Письмо брата Атамана Григорьева – Александра Григорьева к крестьянам и рабочим Украины / А. Григорьев. – Одесса : Всеукр. изд-во, одес. губери. отделение, 1919. – С. 5–6.

¹³⁶⁹ ЦДАГО України. Ф. 5. Оп. 1. Спр. 265. Арк. 103–105; Спр. 266. Арк. 81–84, 175–177; Островский З. С. Еврейские погромы... – С. 41–45, 47; Украина. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...

спільників розстріляв 30 євреїв у Василькові¹³⁷⁰. Загін ще одного його соратника – отамана Клименка, захопивши в районі Межигір'я два пароплави, втопив у Дніпрі 94-х пасажирів-євреїв¹³⁷¹. Під час нальоту об'єднаних сил Зеленого на передмістя Києва – Куренівку загинуло 15 євреїв, 20 отримали поранення. Більшовики направили проти вояків Зеленого каральну експедицію, яка на певний час витіснила їх із Київщини, однак уже наприкінці червня вони оволоділи селом Трипілля, де розбили присланий із Києва загін робітників. Серед його бійців, що потрапили в полон, була група київських комсомольців, переважно євреїв, – усього близько 100 осіб, із яких урятувалися шестеро, решту втопили або розстріляли. Під час наступних набігів повстанців на міста і містечка було вбито 20 євреїв у Ржищеві, 20 – у Переяславі, 25 – у Кагарлику, близько 150 – у Юстинград-Соколівці (за те, що громада не змогла сплатити накладену на неї контрибуцію), близько 400 – у Погребищі. Лише у вересні 1919 р.¹³⁷² загони Зеленого остаточно розгромлено.

Чимало лиха завдали євреям й інші повстанські отамани: Ангел, Й. Біденко, Волинець, Голуб, Золотаренко, Мордильов, Нечай, Попов, Соколов, Чубай, Яценко, Лопата, Лопаткін, Соколовський, Тютюнник (четверо останніх, перш ніж стати отаманами, зрадили Директорію і перейшли у більшовицький стан, де певний час командували підрозділами Червоної армії) та ін.¹³⁷³ Зокрема, на початку травня формування А. Волинця у Брацлаві вбили і поранили близько 200 євреїв, у Дубно – 300, Гайсині – 152, у Брусиліві було знищено все єврейське населення. У Радомишлі озброєні відділи Д. Соколовського вбили 350–400 євреїв¹³⁷⁴. Останній погром найімовірніше стався у середині серпня 1919 р. і, як вважає відомий дослідник повстанського руху Р. Коваль, був здійснений не Дмитром Соколовським, а його братом Василем¹³⁷⁵. Очевидці ж стверджували, що Д. Соколовський вирізнявся м'яким характером і був безсилим стримати селян «...від кровавої помсти євреям, у яких народ бачив керівників більшовицького руху. Близько 350 євреїв в Радомишлі впали жертвами народної ненависті до більшовиків»¹³⁷⁶.

Єврейськими погромами, як правило, супроводжувалися зіткнення між учасниками антибільшовицьких селянських повстань і підрозділами Червоної

¹³⁷⁰ Україна. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...

¹³⁷¹ Книга погромов... – С. 94–98.

¹³⁷² Україна. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...

¹³⁷³ ЦДАГО України. Ф. 269. Оп. 1. Спр. 36–37; Спр. 262. Арк. 80–83; *Гусев-Оренбургский С. И.* Багровая книга... – С. 5.

¹³⁷⁴ ЦДАГО України. Ф. 5. Оп. 1. Спр. 266. Арк. 264; Україна. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...; *Островский З. С.* Еврейские погромы... – С. 48.

¹³⁷⁵ *Коваль Р. М.* Багряні жнива Української революції: Воєнно-історичні нариси / Р. М. Коваль. – К. : Укр. письменник, 2005. – С. 227–228.

¹³⁷⁶ ЦДАГО України. Ф. 5. Оп. 1. Спр. 266. Арк. 264.

армії, причому в багатьох випадках (наприклад, у Василькові, Обухові, Умані Київської губ., Немирові Подільської губ. у квітні – травні 1919 р.) червоноармійці довершували розпочате повстанцями¹³⁷⁷. Наприкінці квітня вояки 9-го червоноармійського полку на станції Тетерів (Київщина) безкарно бешкетували – грабували, били пасажирів, вбили кількох євреїв¹³⁷⁸. Дедали популярнішими, у т. ч. серед частини робітників, ставали гасла «Радянська влада без жидів»¹³⁷⁹. Спроби радянського уряду обмежити погромницький рух тривалий час успіху не мали.

Моторошні сцени єврейського погрому, вчиненого в Одесі 2 травня 1919 р. червоноармійцями, описав російський письменник І. Бунін. Погромники «...вривалися вночі, стягували з ліжок і вбивали кого попало. Люди втікали в степ, кидалися в море, а за ними ганялися і стріляли, – йшло справжнє полювання». Внаслідок цього було вбито 14 комісарів і близько 30 простих євреїв; розгромлено багато крамничок¹³⁸⁰.

Грозою єврейських міст і містечок, завдяки своїм буйним погромним нахилам, був один із найкращих більшовицьких підрозділів – Богунський полк¹³⁸¹. Зокрема, на початку травня 1919 р. він громив євреїв у містечку Золотоноша Полтавської губ. Червоноармійці вчинили також єврейські погроми в Клевані Волинської губ., Бердичеві, Обухові і Погребищі Київської губ.¹³⁸² Наприклад, у Клевані євреям кололи іржавими шпильками сідниці, запускали в бороди спеціально закручений дріт, який, розправляючись, видирив волосся і завдавав страшних страждань¹³⁸³.

У середині травня 1919 р. кіннота генерала Російської добровольчої армії А. Шкуро, здійснюючи рейд тилами повстанських володінь «батька» Н. Махна, ввірвалася в Гуляй-Поле і влаштувала там небувалий погром. Полк єврейської самооборони Б. Веретельника було повністю вирізано, загинув командир батареї А. Шнайдер. За добу кривавої «роботи» «шкуровці» згвалтували 800 місцевих єврейок, розпоролі їм животи і накидали туди дохлих кішок. Все було спалено й пограбовано¹³⁸⁴. В липні того самого року добровольці Шкуро «проявили» себе вже в Катеринославі, де впродовж трьох

¹³⁷⁷ Україна. Євреї України 1914–1920 гг. ...; Книга погромов... – С. 118–130.

¹³⁷⁸ Антонов-Овсенко В. А. Записки о Гражданской войне : в 4 т. Т. 4 / В. А. Антонов-Овсенко. – Москва–Ленинград : Госвоениздат, 1933. – С. 268.

¹³⁷⁹ ЦДАГО України. Ф. 5. Он. 1. Спр. 266. Арк. 216.

¹³⁸⁰ Бунин И. А. Окаянные дни / И. А. Бунин. – Москва : Советский писатель, 1990. – С. 71.

¹³⁸¹ Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 103.

¹³⁸² Україна. Євреї України 1914–1920 гг. ...

¹³⁸³ Гусев-Оренбургский С. И. Багровая книга... – С. 17.

¹³⁸⁴ Кацапов М. Похвала махновщине / М. Кацапов. URL: <http://anarchive.virtualave.net/pohvala.htm>.

тижнів здійснювали насильство над мирним населенням. Їхні дії зводилися переважно до грабежів і гвалтувань, але були й випадки вбивств¹³⁸⁵.

Ряд погромів влітку 1919 р. було вчинено як різними бандами, так і окремими українськими військовими частинами на Поділлі, внаслідок чого десятки представників єврейського населення було вбито, чимало пограбовано¹³⁸⁶. Зокрема, на початку червня під час захоплення Кам'яця-Подільського військами Директорії деморалізовані українські солдати протягом трьох днів грабували і вбивали євреїв. 52 особи загинули в самому місті, 78 – в містечку Китайгород у чотирьох кілометрах від нього. Потім погроми хвиля перекинулася на Проскурів, Браїлів, Бар, Оринин, Яхнівку, Піщанку, Брацлав¹³⁸⁷.

Наприкінці червня 1919 р. в Теофіполі Волинської губ. червоноармійці Тарашанської дивізії вбили понад 150 євреїв, розграбували майже всі єврейські будинки, з них 176 спалили¹³⁸⁸. Загалом, за деякими підрахунками, до вересня 1919 р. радянські війська вчинили погроми в 13 містах і містечках¹³⁸⁹, та особливо червоноармійські погроми лютували в 1920 р.

Чимало «погромних бешкетів з убійствами» сталося в другій половині серпня 1919 р. в Янушполі, Білополі, Котельні, Погребищах та деяких інших місцевостях Бердичівського пов. Особливо постраждало населення містечка Погребище, де 23 серпня невідомим повстанським загоном було вбито 350 осіб, понад 100 – поранено, багатьох пограбовано¹³⁹⁰. Ще 120–150 осіб стали жертвами погрому, здійсненого 28–31 серпня повстанцями помічника отамана Зеленого С. Дякова в містечку Германівка¹³⁹¹, що неподалік Василькова на Київщині.

Лихом став для євреїв похід в Україну військ генерала А. Денікіна, насамперед Добровольчої армії. 24 червня 1919 р. вона зайняла Харків, 31 серпня – Київ; на початку вересня денікінці контролювали всю Східну Україну, за винятком тих районів Поділля і Волині, які перебували під владою Директорії УНР.

Спочатку єврейське населення України вітало прихід денікінців, сподіваючись, що вони захистять від жахів погромів, дозволять приватне підприємництво і ремесла, заборонені радянською владою, відновлять порядок і громадянські права, проголошені Лютневою революцією, знову

¹³⁸⁵ Книга погромов... – С. 199

¹³⁸⁶ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. IV... – С. 164.

¹³⁸⁷ Украина. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...

¹³⁸⁸ ЦДАВО України. Ф. 3890. Оп. 1. Спр. 10. Арк. 11; Украина. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...

¹³⁸⁹ Каган В. Свидетельства созерцателя...

¹³⁹⁰ Сергійчук В. Погроми в Україні... – С. 352–353, 355.

¹³⁹¹ Книга погромов... – С. 260.

скличуть Установчі збори. Заспокоювали й офіційні заяви А. Денікіна: «Добровольча армія ставиться з найбільшим обуренням до спроб нацькувати одну національність проти іншої». У Києві було створено Єврейський комітет сприяння відродженню Росії; у містах і містечках на шляху проходження Добровольчої армії єврейські депутати зустрічали денікінців хлібом та сіллю, пропонували пожертви. Однак перші ж контакти зі солдатами та офіцерами змусили їх розчаруватися: «Хліб-сіле вам не допоможе, жидівські морди... – заявляли солдати передових загонів. – Чого жиди радіють? Прийдуть наші, все одно всіх переріжуть...»¹³⁹².

За свідченням багатьох істориків і сучасників, саме білогвардійські, денікінські погроми були найбільш жорстокими і нещадними¹³⁹³. Організовані та керовані «зверху», вони відбувалися і при наступі, і при відступі. «Ми воюємо не з більшовиками, а з єврейством»¹³⁹⁴, – заявляли ентузіасти цього руху. Заступництво окремих офіцерів за євреїв і спроби зупинити різанину зазнавали різкої відсічі начальства і призводили до звільнення з армії. «Біла армія була просякнута антисемітизмом зверху до низу, від генеральської верхівки до солдат»¹³⁹⁵, – згадував пізніше її верховний головнокомандувач А. Денікін.

Солдати Добровольчої армії, особливо козаки, повсюдно влаштовували погроми* під гаслом «Бий жидів, рятуй Росію!»¹³⁹⁶. 18–21 серпня 1919 р. вони здійснили антисемітські акції у Черкасах. Якщо на початку погромники обмежувалися тільки грабунком, то невдовзі вдалися до насильства над життям і честю беззахисного єврейського населення. Було вбито до 150 осіб, близько 300 жінок згвалтовано, причому не падали навіть 10-річних дівчаток¹³⁹⁷. Ще 130 осіб знищено в Смілі, понад 120 – у Монастирищі. Убивства, витончені знущання, масові згвалтування й грабежі часто супроводжувалися спаленням єврейських містечок¹³⁹⁸.

¹³⁹² Кандель Ф. Книга времен и событий...

¹³⁹³ Козерод О. Білий рух і євреї...; Р. М. Жиди... – С. 673; Сергійчук В. Симон Петлора і єврейство... – С. 74; Шульгин О. Україна і червоний жак... – С. 38–39.

¹³⁹⁴ Фінкельштейн Ю. Загадка Симона Петлоры или парадокс антисемитизма...

¹³⁹⁵ Цитовано за: Кацапов М. Похвала махновщине...

* Дослідники умовно поділяють погроми, вчинені Білою армією, на три етапи: «а) спочатку т. зв. «тихі» погроми (червень – липень 1919 р.) – Харківська, Катеринославська губернії. Характеризувалися безперервними набігами і нападами на євреїв на вулицях із метою пограбування та насильствами над жінками; б) потому – масові погроми (липень – серпень 1919 р.) – західна частина Полтавської, південна частина Чернігівської та східна частина Київської губернії. Поряд із пограбуваннями, тут відбувалися часткові підпалювання маєтків і окремі вбивства; в) насамкінець – різанина (вересень – жовтень 1919 р.) – Київська, Чернігівська губернії» [Козерод О. Білий рух і євреї...].

¹³⁹⁶ Україна. Євреї України 1914–1920 гг. ...

¹³⁹⁷ Книга погромов... – С. 224.

¹³⁹⁸ Україна. Євреї України 1914–1920 гг. ...

У вересні – грудні 1919 р. такі ж явища майже щодня відбувалися в Києві. Однією з форм антисемітських акцій у місті був т. зв. «тихий погром», який здійснювала Добровольча армія. Оскільки остання отримувала допомогу від Англії і Франції, то А. Денікіна попередили, що він може «втратити співчуття всієї Європи» через жорстокі погроми. Тоді денікінці почали влаштувати в Києві «тихі погроми», які затихали вдень і посилювалися до ночі¹³⁹⁹, щоб не привертати уваги представників зарубіжних країн при штабі головнокомандувача.

«Дивний це був погром, спокійний, діловитий... – зазначав А. Гольденвейзер. – У минулі часи розкрадання єврейського майна відбувалося в хмарі пуху з роздертих перин і під дзвін розбитого скла. Теперішні погромники стали незрівнянно діловитішими і практичнішими. Вони розуміли, що при наявних цінах гріх було розламати хоча б дрібницю...

Майно розтягували до нитки, залишаючи тільки меблі. Але і тут вікон не били і жодного стільця не ламали...

Людські жертви були, на жаль, і від того погрому. Але вбивства здійснювали якось паралельно і незалежно від пограбувань. Не було бунтуючого натовпу, що грабував би і вбивав...

Убивали не в квартирах, не в запалі боротьби. Ні, жертву забирали і прикінчували в безлюдному місці. І в цьому виявилася модернізація погромної справи.

Жодного розбитого скла, жодного поламаного стільця; діловитість і економія сил; гроші, гроші і гроші...»¹⁴⁰⁰.

Київські погроми «добровольці» вважали своєю відповіддю на виявлені численні випадки вбивств і знущань чекістів над мирними мешканцями. Особливо постраждали околиці, густо заселені євреями, – Шулявка, Деміївка, Поділ та інші, де цілодобово безкарно відбувалися десятки кривавих розправ, пограбування і вбивства євреїв. Пристрасті і лють киян підігрівала преса, друкуючи сенсаційні викриття про жахи катівень ВЧК* на Садовій, Пушкінській, Фундуклеївській та інших вулицях, траурні оголошення про панахиди «за убінними». Газети щодня повідомляли, що знайдено 60–70 трупів «невідомо ким і коли убитих євреїв». Загальноміського стихійного погрому не відбулося, очевидно, лише тому, що представники іноземних

¹³⁹⁹ Будницький О. В. Российские евреи между красными и белыми... – С. 336; Кандель Ф. Книга времен и событий. Т. 3 : История евреев Советского Союза (1917–1939)...; Островский З. С. Еврейские погромы 1918–1921... – С. 6.

¹⁴⁰⁰ Гольденвейзер А. Из киевских воспоминаний (1917–1920 гг.)... – С. 55–56, 57.

* Всероссийська надзвичайна комісія, скорочено ВЧК (від рос. Всероссийская чрезвычайная комиссия) – в 1917–1922 рр. політична поліція радянської Росії.

держав, зокрема Англії і Франції, котрі перебували при Добровольчій армії, наклали на такий погром своє вето¹⁴⁰¹.

За національною ознакою часто «працювала» й «добровольча» контррозвідка. «Підозрілому» достатньо було бути «жидом», щоб його негайно пустили «в расход». Таким шляхом за півтора місяці окупації в Києві, лише за офіційними підрахунками представників Добровольчої армії, було винищено 2000 «комуністів» і їм «співчуваючих»¹⁴⁰².

10–13 вересня 1919 р. серйозний погром трапився у Фастові, звідки поширився і на навколишні поселення, зокрема було розгромлено три єврейські землеробські колонії – Кадлубицька, Триліси і Червленьська. Його організували козаки 2-ї Терської пластунської бригади Добровольчої армії, яку очолював полковник Белогорцев. Приводом стали провокаційні чутки про те, що євреї радісно зустріли більшовиків, коли вони увірвалися на короткий час до Фастова, і стріляли у відступаючих добровольців. Внаслідок погрому, на думку мешканців, загинуло близько 1500–2000 осіб*, 300–400 – було поранено, багатьох жінок і навіть дівчаток-підлітків – зґвалтовано. Очевидці описували страшні звірства й знущання, які погромники чинили над своїми жертвами, в т. ч. шестимісячними дітьми, та повальні грабунки. Значна частина фастівських євреїв залишилася без даху над головою – вигоріло близько 200 будівель¹⁴⁰³. Потерпілі були переконані, що погром «дозволило» начальство. До такого висновку їх привели як байдуже, а часом і явно заохочувальне ставлення офіцерського складу бригади до погрому, так і заява окремих громил-козаків, що їм «наказано бити жидів», що вони можуть «за законом гуляти три дні», що «нічого їм за це не буде»¹⁴⁰⁴.

Значним був типowo «військовий» погром, учинений Добровольчою армією в Києві в першій половині жовтня 1919 р., після невдалого більшовицького наступу на столицю 1–5 жовтня. Київських євреїв було віддано на розграбування військам, які «врятували Київ від червоних». За словами очевидця: «Це було систематичне, планомірне і жорстоке пограбування та побиття єврейського населення. Його робили солдати під керівництвом офіцерів. Київ був розділений на райони, квартали, вулиці. Щовечора в певні райони і вулиці відправлялися вантажні машини під командою офіцерів – на кожній вантажівці 20–30 озброєних солдатів і

¹⁴⁰¹ Полетика Н. Воспоминания...; Островский З. С. Еврейские погромы... – С. 50.

¹⁴⁰² Полетика Н. Воспоминания...

* За даними «Електронної єврейської енциклопедії», загинуло понад 1300 осіб [Україна. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...].

¹⁴⁰³ Шехтман И. Б. Погромы Добровольческой армии... – С. 333, 335, 336, 337, 338, 339, 341, 343–346; Островский З. С. Еврейские погромы... – С. 51.

¹⁴⁰⁴ Кон Н. Благословение на геноцид... – С. 92.

офіцерів. Деякі з них були в темних (синіх) окулярах, в інших голови були закутані в башлики, в руках гвинтівки, револьвери, шомполи, – біля намічених у списку будинків люди злазили з вантажівки... Обшуки починали з нижніх поверхів. Тут розбивали прикладами вхідні двері квартир, грабували, розбивали меблі, гвалтували жінок, били і вбивали євреїв... Грабували все: спочатку вимагали гроші, потім годинники, персні та інші коштовності, потім хутра, пальта, костюми та взуття (чоловічі та жіночі), білизну. Знімали черевички і сорочки навіть з маленьких дітей...»¹⁴⁰⁵. Верхом цинізму цього безчинства була нарочита ввічливість і галантність нальотчиків, їхнє бравування благородним дворянським походженням, вихованістю, гарними манерами, знанням мов і музики¹⁴⁰⁶ тощо.

Єдиним засобом захисту єврейського населення був його несамовитий крик. Саме про нього йшлося в статті «Катування страхом», опублікованій 8 жовтня 1919 р. в г. «Киянин». Її автор – один з ідейних натхненників єврейських погромів В. Шульгін, який тоді перебував у Києві, писав: «Ночами на вулиці Києва надходить середньовічне життя. Серед мертвої тиші і безлюддя раптом починається душераздираючий крик. Це кричать жиди. Кричать від страху... В темряві вулиці де-небудь з'явиться купка озброєних зі штиками людей, що пробираються, і, побачивши їх, величезні п'ятиповерхові і шестиповерхові будинки починають вити зверху донизу...

Цілі вулиці, охоплені смертельним страхом, кричать нелюдськими голосами, тремтячи за життя... Це справжній непритворний жах, справжнє катування, якому підпадає все єврейське населення...»¹⁴⁰⁷.

Ігноруючи факти, про які й сам писав, В. Шульгін фактично виправдовував Добровольчу армію від звинувачень у погромах, мовляв, «влада, наскільки це в її силах, бореться за те, щоб не допустити вбивства і грабежів». У той же час він звинувачував усіх євреїв у розпалюванні революції і вимагав від них «визнати і покаятися» за це.

Жовтневі погроми 1919 р. в Києві припинилися лише тоді, коли англійські представники у ставці Добровольчої армії змусили А. Денікіна надіслати телеграму генералу Драгомірову, командувачу «Київського напрямку», з наказом припинити їх¹⁴⁰⁸. Внаслідок наруги, за неповними даними, було вбито 294-х осіб, серед яких 9-місячна дитина¹⁴⁰⁹.

До білогвардійських погромів долучилися й повстанці отамана Струка. Вони ще у вересні 1919 р., після того, як Київ раптово захопили денікінці, а

¹⁴⁰⁵ Полетика Н. Воспоминания...

¹⁴⁰⁶ Островский З. С. Еврейские погромы... – С. 18.

¹⁴⁰⁷ Шульгин В. Пытка страхом / В. В. Шульгин // Кієвлянинь. – 1919. – 8 октяб.

¹⁴⁰⁸ Полетика Н. Воспоминания...

¹⁴⁰⁹ Книга погромов... – С. 306.

армія УНР відступила, з'явилися в передмістях столиці, зокрема на Подолі, де почали грабувати і громити єврейські квартали, вбивши кілька десятків мирних жителів. Ситуація повторилася й у жовтні, коли струківці, користуючись хаосом боротьби між білими і червоними в місті, увірвалися на Поділ і Куренівку. До речі, за участь у вигнанні більшовиків із Києва Струка, загони якого ще з вересня входили до складу Добровольчої армії, було нагороджено офіцерським Георгіївським хрестом другого ступеня і чином полковника¹⁴¹⁰. Погромницькі інстинкти новоявленого офіцера російського війська заперечень не викликали.

Відступ денікінців на південь наприкінці 1919 р. – на початку 1920 р. (після взяття Києва більшовиками 16 грудня) через Київщину, Поділля та Херсонщину також супроводжувався повальними погромами, які переросли у поголовне винищення єврейства¹⁴¹¹. Деморалізовані, озлоблені невдачами солдати й офіцери зганяли свої негативні почуття на єврейському населенні; ненависть до євреїв стала патологічною до такої міри, що відступаючі втрачали часом людський вигляд, і тепер уже неможливо було відкупитися грішми або коштовностями. Єврейські делегації просили пощадити населення, але їх не бажали слухати; в Макарові Київської губ. порубали шаблями містечкових стариків, благаючих козаків не губити жителів. Пощади не давали нікому; тих, що намагалися втекти ловили арканами і вбивали найзвірячішими способами¹⁴¹². Про подібний випадок згадував В. Шульгін: «В одному містечку хлопчисько років вісімнадцяти, з гвинтівкою в руках, бігає між руїнами розгромлених кимось (нами? більшовиками? петлорівцями? бандитами? – хто це знає?) кварталів. «Що ви там робите?» – «Жида шукаю, пан поручик». – «Якого жида?» – «Та тут ходив, я бачив». – «Ну ходив... А що він зробив?» – «Нічого не зробив... жид!» Я дивлюся на нього, в нього молоде, явно «кокаїнове» обличчя, на якому всі пороки... Шукає жида з гвинтівкою в руках серед білого дня. Що він зробив? Нічого – жид...»¹⁴¹³.

Після погрому добровольці навантажували вози єврейським майном, влаштували величезні багаття і спалювали все, що не могли забрати з собою; єврейські будинки і крамниці обливали гасом і випалювали цілі вулиці. Тисячі жителів втратили дах над головою у Богуславі, Фастові, Білій Церкві, Шполі, Корсуні, Томашполі¹⁴¹⁴ та в інших місцях.

¹⁴¹⁰ Савченко В. Авантюристи гражданской войны... – С. 247–248; Островский З. С. Еврейские погромы... – С. 50–51.

¹⁴¹¹ Украина. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...

¹⁴¹² Кандель Ф. Книга времен и событий. Т. 3...

¹⁴¹³ Шульгин В. В. «1920 г.». Очерки. – София: Рос-болгар. книгоизд., 1921. – С. 19.

¹⁴¹⁴ Кандель Ф. Книга времен и событий. Т. 3...; Энгель В. В. Курс лекций по истории евреев в России...

Надзвичайно жорстоким був погром Добровольчої армії в Кривому Озері на Миколаївщині, що тривав із 24 грудня до 24 січня. Його здійснили бійці Вовчанського загону, причому офіцери не лише керували солдатами при більшості вбивств, а й самі брали участь у мордуванні жертв¹⁴¹⁵. Загалом було вбито близько 600 осіб¹⁴¹⁶, кількість поранених і потерпілих від обмороження сягнуло 1000 осіб, із яких 50% померло¹⁴¹⁷; все населення було нищівно пограбовано.

Щодо грабежів, то вони відбувалися всюди. Щоб захопити солдатів до наступу, їхнє керівництво віддавало на розграбування черговий населений пункт, який було потрібно захопити. З майже кожного ешелону, що зупинявся на проміжній станції, солдати й офіцери бігли до місцевого коменданта і вимагали дати їм на кілька годин місто, щоб «погуляти». Забирали речі та коштовності, посуд і одяг, нижню білизну, віднімали швейні машини у кравців та інструменти у ремісників; у пошуках схованок ламали стіни, розвалювали печі, розбирали підлоги. Награбоване звозили на ринкову площу і продавали за дешевою ціною, а потім їхали в найближче місто, де вдавалися до розгулу в значних місцях, витрачали мільйони і знову вирушали на грабїж.

Один із дослідників тих подій зазначив: «У цій помісі наживи і помсти брали участь майже всі частини Добровольчої армії, всі кращі її полки – і «дроздовці», і «марковці», і «волчанці», і козаки «Дикої дивізії», і донці Мамонтова, і «шкуровці», і пластуни, і кубанці, і терці, і інгуші, і чеченці, і інші народності... У погромах однаково брали участь як командири частин, аристократи-гвардійці, кадрові офіцери, козацькі старшини, так і звичайна маса солдатів і козаків...»¹⁴¹⁸.

Той факт, що Добровольча армія дискредитувала себе грабежами, насильством, пиятикою, визнавали і її головнокомандувач А. Денікін, і військовий міністр в уряді А. Колчака барон А. Будберг, і командувач Білим рухом у Криму барон П. Врангель¹⁴¹⁹. А В. Шульгін із цього приводу навіть опублікував статтю під заголовком «Взвейтесь, соколи... ворами*!»¹⁴²⁰, саркастично перефразувавши перший рядок відомої пісні царської армії «Взвейтесь, соколи, орлами!» Про «майже тваринну» ненависть до євреїв,

¹⁴¹⁵ Свідчення про погром у Кривому Озері, вчинений депікіянцями // Сергійчук В. Погроми в Україні... – С. 377, 379, 380, 383.

¹⁴¹⁶ Украина. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...; Свідчення про погром у Кривому Озері... – С. 384.

¹⁴¹⁷ Свідчення про погром у Кривому Озері... – С. 384.

¹⁴¹⁸ Цитовано за: *Кандель Ф.* Книга времен и событий. Т. 3...

¹⁴¹⁹ *Троцкий И.* Еврейские погромы... – С. 65; *Кандель Ф.* Книга времен и событий. Т. 3... ; *Островский З. С.* Еврейские погромы... – С. 18–19.

* «Здійміться, соколи... злодіями!» [переклад із рос. – Авт.].

¹⁴²⁰ *Шульгин В. В.* «1920 г.». Очерки... – С. 8.

якою були пройняті й офіцерство, і велика частина духовенства та інтелігенції¹⁴²¹, згадував міністр зовнішніх зносин в уряді П. Врангеля П. Струве.

Окрім білих погромників, євреї в 1920 р. були об'єктом насильства і з боку Червоної армії. Так, у травні бійці Першої кінної армії розгромили містечко Любар у Волинській губ., убивши близько 60 євреїв*. У містечках Прилуки і Вахнівка вояки 6-ї кавалерійської дивізії тої самої армії, поруйнувавши винзаводи, також вдалися до погромів. У Прилуках 21 особу було вбито, 12 – поранено, багато жінок і дітей – зґвалтовано. За розповідями обивателів, зґвалтування набувало прилюдного характеру, а вродливі дівчата потрапляли в обоз. У Вахнівці було вбито 20 осіб і спалено 18 будинків, кількість поранених і зґвалтованих невідома¹⁴²².

Влітку 1920 р., наступаючи на Польшу по західно-українських землях, вояки командарма С. Будьонного масово грабували євреїв (як і решту жителів, хіба що останніх без викриків «жиди!»). Восени, відступаючи під натиском поляків, 4-а і 6-а дивізії Першої кінної армії, Таращанський полк 44-ї стрілецької дивізії, крім грабунків, «відзначилися» численними вбивствами населення міст і містечок¹⁴²³. 14 жовтня 1920 р. керівництво Київської губ. надіслало голові Раднаркому України Х. Раковському телеграму: «Останнім часом безперервно сиплються скарги на безчинства, творені частинами Першої кінної армії. У Таращанську... пограбовано всіх мешканців, радянських працівників і навіть радянські заклади. Загальна [чисельність] убитих – 150. 10 жовтня влаштували єврейський погром, побиття комуністів, відкрили в'язницю, спалили 4 будинки, 30 убитих, поранено 4... Зі Сквири доносять, що після проходження частин Першої кінної з 16 повітових воєнкомів залишилося 5, решта зникла безвісти. Розграбовано Ходорковський токарний завод, вбито багато мирних селян. Із Бердичева телеграфують – прохідні частини Першої кінної грабують євреїв, боїмося погрому. З Київського губвоєнкому доносять: прохідні частини Першої кінної розстріляли на станції Бородянка комісію зі закупівлі коней і сім червоноармійців».

Аналогічну інформацію надіслали з Кременчука: «Частини Кінармії, що проходять через Черкаський повіт, «тероризують владу», грабують і

¹⁴²¹ Мадиевский С. Так это было...

* За іншими даними, в Любарі єврейський погром тривав 15 днів. «Учинили його на початку 5 і 6 дивізій, козаки Будьонного, потім «червоні» козаки-комуністи, в решті 215 і 216 більшовицькі полки. Убито огульно 44 євреї, ранених є коло 260, жінок зґвалтованих коло 600–700. Жінок козаки гвалтували прилюдно на вулиці. В багатьох випадках гвалтували 10-літніх дівчат і 60-літніх жінок. Мордовано в спосіб відкритий. Ціле майно єврейське дощенту пограбоване» [ЦДАГО України. Ф. 269. Оп. 1. Спр. 41. Арк. 2].

¹⁴²² Будницький О. В. Российские евреи между красными и белыми... – С. 486.

¹⁴²³ Мадиевский С. Так это было...

розстрілюють жителів і навіть сім'ї службовців вояків Червоної армії, а всю худобу забирають». «З криками «бий жидів і комуністів», – як ішлося в телеграмі губначтилу від 15 жовтня 1920 р., – носяться по селах і хуторах, є вбиті і багато поранених, серед яких багато радянських працівників. Сім'ї червоноармійців, радянських працівників, повітових военкомів, голів ревкомів піддають повному розграбуванню і побиттю до напівсмерті. Є також факти вбивства і розстрілу євреїв-радпрацівників. Влада і населення в панічному жаху втікають, ховаючись в лісах і по полях. Результати безчинств уже відчутні: ті села, які були на боці радвлади і були далекими від участі в бандитизмі, тепер, навпаки, відчувають страшну ненависть до Червоної армії і радянської влади»¹⁴²⁴.

Про погроми Першої кінної армії також повідомляв у листопаді уповноважений ВЧК Зіліст: «Нова погромна хвиля прокотилася по району... Не можна встановити точну кількість убитих... Відступаючі частини Першої кінної армії на своєму шляху знищували єврейське населення, грабували і вбивали. Рогачов (більше 30 убитих), Барановичі (14 жертв), Романов (не встановлено), Чуднів (14 жертв) – це нові сторінки єврейських погромів в Україні. Всі зазначені місця зовсім розграбовані. Розгромлено також район Бердичева... Горщики і Черняхів абсолютно розграбовані»¹⁴²⁵. Отже, склалася типова для тих часів ситуація, коли мирне населення ставало заручником протиборчих сил.

У 1920 р. до погромних сил додалися й польські вояки, котрі певний час діяли як на українській, так і на білоруській територіях. Солдати й офіцери грабували і били євреїв, звинувачуючи їх в «антипольських», «пробільшовицьких» або в «проукраїнських» настроях. Антисемітські акції сталися в Мінську, Борисові, Бобруйську, Слуцьку, Києві та інших містах і містечках. Погромники вбивали, гвалтували жінок, громили і спалювали єврейські містечка, плондрували синагоги, рвали сувої Тори, зрізали бороди у старих євреїв, впрягали їх у вози і поганяли замість коней, змушуючи возити вулицями п'яних солдатів¹⁴²⁶.

Незрівнянно менше антисемітських акцій було здійснено на території ЗУНР. Як правило, всі вони стосувалися дій того ж таки польського війська, антисемітський настрій* якого, згідно з інформацією газети «Діло», «зріс до

¹⁴²⁴ Будницький О. В. Российские евреи между красными и белыми... – С. 489–490.

¹⁴²⁵ Кац А. Евреи. Христианство. Россия...

¹⁴²⁶ Кандель Ф. Книга времен и событий. Т. 3...

* Погромні дії польського війська засвідчено низкою документів [Див., напр-д: Лист командування єврейської міліції у Львові до головного командування польських військ у Львові про факти насильства над єврейським населенням. Не раніше 22 листопада 1918 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 3, кн. 1... – С. 25–

кульмінаційної точки»¹⁴²⁷. Щодо території, яку контролювала Українська галицька армія (УГА), як і формація Українських січових стрільців (УСС), то там окремі антисемські ексцеси якщо й траплялися, то їх швидко припиняли завдяки рішучим діям Державного секретаріату внутрішніх справ. Наприклад, тогочасні періодичні видання повідомляли про подібні виступи в Тернополі, Станіславові, Дрогобичі. Винних протягом короткого часу було виявлено й притягнуто до кримінальної відповідальності, у тому числі трьох осіб розстріляно¹⁴²⁸. Такими діями українська влада чітко засвідчила своє прагнення оберігати міжнаціональний мир на теренах Республіки.

Після того, як полякам удалося витіснити зі Львова українських вояків, вранці 22 листопада 1918 р. у місті розпочався триденний єврейський погром. Польське військо «дихало жадобою помсти в повному переконанні, що євреї йшли пліч-о-пліч з українцями, а крім того, в переконанні, що помститись їм просто наказано»¹⁴²⁹. Описуючи сцени насильства, українська газета «Товмацькі вісті» зазначала: «Вони [поляки. – Авт.] облили кілька десятків жидівських домів нафтою, позамикали в тих домах брами і спалили разом з людьми. Кілька десятків жидів кинулося до божниці (синагоги), щоб виратувати відтіть «Божі заповіді». Їх замкнули в божниці і враз з божницею спалили. Хто рятувався утечею, того вбивали на вулицях...»¹⁴³⁰. Щодо жертв львівського погрому, то дані про них різняться. Так, відповідно до «Тимчасового рапорту в справі антиєврейських виступів у Львові», написаного польською урядовою комісією 17 грудня 1919 р., а опублікованого лише 1984 р., було «мінімально» 150 убитих і згорілих, понад 50 спалених будинків, понад 50 вщент розграбованих крамниць, кільканадцять випадків звалтувань. До Єврейського комітету порятунку зголосилося 7 тисяч потерпілих родин¹⁴³¹. Дещо менші наслідки подано в «Електронній єврейській енциклопедії» (ЕЄЕ) – 142 убитих і 50 зруйнованих будинків¹⁴³². Згідно з

26; Висновки з меморіалу доктора Ашкеназі для слідчої комісії про єврейські погроми у Львові після захоплення міста польськими військами. Не раніше 22 листопада 1918 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 3, кн. 1... – С. 27–29; Протоколи зізнань свідків Вольфа Брунега і Самуела Фукса про замордування польськими окупантами євреїв у Збаражі. 23 червня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 3, кн. 1... – С. 123–124].

¹⁴²⁷ Інформація газети «Діло» про становище в окупованому польськими військами м. Львові. 21 листопада 1918 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 3, кн. 1... – С. 24.

¹⁴²⁸ *Стахів М.* Західня Україна: нарис історії державного будівництва та збройної і дипломатичної оборони в 1918–1923 : у 6 т. Т. 4... – С. 119; *Рябошанко Л. І.* Правове становище національних меншин в Україні... – С. 40.

¹⁴²⁹ *Радевич-Винницький Я.* До історії українсько-єврейських відносин...

¹⁴³⁰ Цитовано за: *Гон М.* Євреї в ЗУНР... – С. 185.

¹⁴³¹ *Радевич-Винницький Я.* До історії українсько-єврейських відносин...

¹⁴³² Україна. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...

висновками, оприлюдненими у доповіді голови американської комісії, що вивчала польсько-єврейські взаємини, протягом трьох днів у Львові вбито 64 особи єврейської національності¹⁴³³.

Поступово протиеврейські виступи набували масового характеру. Вони мали вигляд убивств, грабунків, гвалтувань, знущань, арештувань, інтернувань, заборон у концтабори, позбавлення праці, недопущення до занять в університеті й т. ін. Причинами таких зловживань могли стати симпатії до українців, служба в УГА чи єврейській міліції, відмова вступати до польського війська¹⁴³⁴ тощо.

Позицію нейтралітету, зайняту євреями в 1918–1919 рр., поляки розглядали як відкритий виклик польській державності. Євреїв ототожнювали з «українофільством» і більшовизмом. Польський історик Є. Томашевській зазначав: «Доводиться нагадати про жидокому. Стереотип єврея-комуніста призвів до трагедії. Надто легко з'являлися звинувачення євреїв у шпигунстві або в сприянні більшовикам». Позицію поляків у ставленні до євреїв чітко висловив голова уряду Є. Морачевській. 31 грудня 1918 р. він сказав: «Я бажаю для Польщі, щоб її заселяли тільки поляки. Я не збираюся давати євреям автономію і школи, я тільки хочу, щоб вони отримали права громадян, якщо тільки їх вони збираються дотримуватися»¹⁴³⁵.

Погроми відбувалися не тільки в Східній, а й Західній Галичині¹⁴³⁶. У висновках англійської комісії про польські погроми зазначалося: «В падолисті було коло 110 погромів... По львівських погромах зачисляються до більших погроми в Перемишлі, Кельцах, Бжеску і Кшижанові»¹⁴³⁷. Масовий терор, влаштований польськими антисемітами, схилив євреїв на бік українців. Цьому сприяла і толерантна позиція уряду ЗУНР щодо іноетнічного населення.

Ведучи мову про порушення права людини на життя, про наругу над її еством, честю і гідністю, постає логічне запитання: чому в той страшний час мовчала більшість населення України? Чому не вживала заходів для того, щоб захистити своїх сусідів, співгромадян, зрештою просто людей? І оскільки трагедія чинилася на українській землі, це запитання стосується насамперед українців. Спробу відповісти на нього зробив О. Брик. Ведучи мову про українську спільноту, він зазначив: «Вона не зла, але пасивна: її безкарно

¹⁴³³ Гон М. М. Євреї в ЗУНР... – С. 185.

¹⁴³⁴ Кривава Книга / упоряд., автор передм. Я. Радевич-Винницький. – Дрогобич: Відродження, 1994. – С. 22–23, 28; Радевич-Винницький Я. До історії українсько-єврейських відносин...; Коган С. Евреи в Западно-Украинской Народной Республике... – С. 194.

¹⁴³⁵ Коган С. Евреи в Западно-Украинской Народной Республике... – С. 194–195.

¹⁴³⁶ Погребинська І. Погроми в Польщі, Галичині та українське єврейство... – С. 170–171.

¹⁴³⁷ Гон М. Проблема національного ренесансу євреїв Галичини у 20-ті рр. нашого століття / М. М. Гон // Еврейская история и культура в Украине: материалы конф., (Киев, 8–9 декабря 1994 г.). URL: <http://www.jewish-heritage.org/eu94a13r.htm>.

мордують різні збоченці – чи то з чужих, чи із «своїх», і вона не обороняється; вона не могла оборонити ні євреїв, ні саму себе перед збоченнями різних національностей. Коли збоченці мордують євреїв – ця маса пасивно терпить у душі, безсилно співчуває жертвам; коли збоченці мордують саму цю масу – вона також пасивно терпить...»¹⁴³⁸. Якщо сумним підтвердженням першої тези стали єврейські погроми, то другої – Голодомор 1932–1933 рр. в Україні.

Наслідки погромів були страхітливими. За даними єврейських джерел, протягом 1917 – початку 1921 р. в 524 населених пунктах України різними військовими угрупованнями було скоєно 1236 актів насильства проти єврейського населення¹⁴³⁹, з яких 887 мали масовий характер і класифікувалися як погроми¹⁴⁴⁰. Близько 40% (493 випадки) антисемітських акцій були ініційовані підрозділами Армії УНР і діючими спільно з ними військовими загонами, 25% (307) – розрізненими збройними формуваннями, очолюваними різного роду «отаманами» та «батьками», 17% (213) – білогвардійцями, 8,5% (106) – радянськими військами¹⁴⁴¹. Ряд погромів також здійснили польські військові формування, окремі представники цивільного населення.

Правдоподібніше виглядають дані в «Скорботному листі погромів», складеному в 1920-х рр. у радянській Росії. У ньому зафіксовано, що в Україні різні повстанські отамани вчинили 834 погроми, білогвардійці – 226*, підрозділи Армії УНР – 139, червоноармійці – не менше 40*, польська армія – 29¹⁴⁴². Названі відсотки і цифри, звичайно, не є остаточними і потребують подальшого дослідження.

Так само історики поки що не спроможні назвати підсумкові, систематизовані дані кількості жертв антисемітських акцій. Мова йде лише про приблизні цифри, які істотно дисонують між собою. Їхня амплітуда коливається від 30–70 тис.¹⁴⁴³ до 150–200 тис. осіб¹⁴⁴⁴, причому нема єдності й

¹⁴³⁸ Брик О. Українсько-єврейські взаємовідносини... – С. 200.

¹⁴³⁹ Гриневич Л. Євреї в Україні... – С. 80.

¹⁴⁴⁰ Тарасюк Д. Без вини виноватые... – С. 88.

¹⁴⁴¹ Костырченко Г. В. Тайная политика Сталина: власть и антисемитизм... – С. 56–57.

* За даними В. Енгеля та «Електронної єврейської енциклопедії», усього депікнці вчинили в Україні не менше 296 погромів і нападів в 267 населених пунктах і на залізниці [Энгель В. В. Курс лекций по истории евреев в России...; Украина. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...].

* У «Скорботному листі», уміщеному в книзі З. Островського «Єврейські погроми 1918–1921», дані дещо різняться від тих, які подав В. Савченко. Зокрема, в першому випадку збільшено частку погромів, учинених «петлюрівцями» (211, із них 5 на території Білорусі), натомість відсутні дані про погромні дії червоноармійців [Островский З. С. Еврейские погромы... – С. 76].

¹⁴⁴² Савченко В. А. Симон Петлюра... – С. 407.

¹⁴⁴³ Гриневич Л. Євреї в Україні... – С. 80; Джонсон П. Популярная история евреев... – С. 513; Кульчицький С. В. Антисемитизм в Україні... – С. 96.

¹⁴⁴⁴ Будницький О. В. Российские евреи между красными и белыми... – С. 7; Костырченко Г. В. Тайная политика Сталина... – С. 57; Ларин Ю. Евреи и антисемитизм... – С. 55; Солдатенко В.

серед тих дослідників, які обстоюють верхню межу кількості жертв. Так, якщо професор В. Солдатенко, солідаризуючись із підрахунками голови Всеукраїнського комітету допомоги жертвам погромів Е. Хайфеця, трактує дані в 150–200 тис. осіб як «загублені життя» впродовж 1917–1920 рр.¹⁴⁴⁵, то З. Островській вважає, що кількість убитих в Україні і Білорусі за час від 1917 по 1921 р. включно коливається між 180–200 тис.¹⁴⁴⁶ А сучасний російський історик Г. Костирченко розуміє під названими цифрами вбитих або поранених унаслідок погромів і бойових дій у роки Першої світової та громадянської воєн¹⁴⁴⁷. До того ж, із контексту даних, що їх подає Г. Костирченко, незрозуміло, про яку територію йдеться – Україну чи терени колишньої Російської імперії.

Провідний український історик С. Кульчицький, який обстоює нижню межу кількості жертв, вважає, що в Україні загинуло від 60 до 70 тис. осіб мирного єврейського населення¹⁴⁴⁸. Однак він екстрополіое названі цифри на триваліший період часу – весь початок ХХ ст. до 1921 р.

Оперуючи даними про кількість погромів та їхніх ініціаторів, дослідникам слід враховувати специфічні прийоми радянського режиму, котрий не гребував перекладати власну вину на своїх опонентів. Зокрема, так сталося після вчинених червоноармійцями погромів у Глухові та Новгород-Сіверському¹⁴⁴⁹, коли відповідальність за них більшовицька пропаганда фактично переклала на українців. Подібні випадки мали місце й раніше. Так, 7 грудня 1917 р. на засіданні Генерального Секретаріату йшлося про те, що преса подавала відомості, ніби українські гайдамаки грабують в Одесі населення. Однак слідча комісія встановила, що з 35 «гайдамаків», затриманих на місці злочину, 32 особи були переодягненими і лише 3 особи – це справді гайдамаки. Останніх розстріляли товариші по службі¹⁴⁵⁰. Після того, як російські більшовики завоювали Україну, їхні ідеологи отримали нагоду розставити свої акценти на багатьох вузлових проблемах української історії, а відповідно й перекинути свої провини на опонентів. Про це йшлося в п. 1.2.

Траплялися випадки, коли українській владі приписували погроми за інерцією. По-перше, як підмітив О. Шульгин, євреї, навіть найнеупередженіші, звиклі до того, що царська адміністрація не лише дозволяла погроми, а й заохочувала їх, зберегли це переконання і в умовах

Ф. Єврейські погроми в УНР... – Вип. 10. – С. 6; Книга погромов... – С. XII–XIV; Гусев-Оренбургский С. И. Багровая книга... – С. 14; Островский З. С. Еврейские погромы... – С. 74.

¹⁴⁴⁵ Солдатенко В. Ф. Єврейські погроми... – Вип. 10. – С. 6.

¹⁴⁴⁶ Островский З. С. Еврейские погромы... – С. 74.

¹⁴⁴⁷ Костырченко Г. В. Тайная политика Сталина... – С. 56–57.

¹⁴⁴⁸ Кульчицький С. В. Антисемітизм в Україні... – С. 96.

¹⁴⁴⁹ Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 150–151.

¹⁴⁵⁰ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 520.

революції: позаяк погром стався в Україні, то винна адміністрація¹⁴⁵¹, яка в той час перебувала при владі. По-друге, слід погодитися з думкою О. Субтельного стосовно того, що «...для багатьох євреїв, які вважали себе росіянами, всю вину за погроми було легше скласти на Петлюру та українців, ніж на Денікіна з його російськими генералами»¹⁴⁵². До того ж А. Денікін та його послідовники боролися за ідею єдиної й неподільної Росії, котрій симпатизувало єврейство.

Численними були й різноманітні провокації, вчинені на території України. Їх здійснювали прихильники як Червоної, так і Білої армії⁷ для того,

---

¹⁴⁵¹ Шульгин О. Україна і червоний жах... – С. 18–19.

¹⁴⁵² Субтельний О. Україна: історія... – С. 318.

* В. Сергійчук звернув увагу, що активну роль у дезінформації про єврейські погроми в Україні виконували саме ті, хто чинив їх найбільше – більшовики й денікінці. Так, 26 липня 1919 р. генерал Денікін не погодився з проханням делегації єврейських діячів усунути коріння погромів шляхом першочергового видання відповідної декларації стосовно єврейського питання і необхідності суворих заходів проти антисемітської агітації. Але, побоюючись звинувачень в організації погромів зі сторони представників закордонної громадської думки, він у вересні 1919 р. створив «спеціальний комітет із боротьби з антисемітською течією, що посилюється», який мав довести громадськості, що фастівські погроми вчинили петлюрівці. Проте заitia провалилася, оскільки єврейський представник Х. Гофман переконливо довів, що в той час у Фастові погром вчиняли більшовики і двічі – денікінці, петлюрівського ж погрому не було, бо «...коли деякі з солдат спробували почати погром, двох з них за наказом генерала Крауза (галічанина) розстріляли, і цей захід стримав інших» [Сергійчук В. Симон Петлюра і єврейство... – С. 80–81].

Про зацікавленість більшовицького керівництва в єврейських погромах на території України писав відомий літературознавець, перекладач і філософ-есеїст єврейського походження Е. Райс. «Коли ми візьмемо проблему під кутом «кому користь», – зазначав він, – треба признати, що Петлюра не мав ніякої користі з таких ексцесів, бож вони могли тільки компрометувати ціль, за яку він боровся. Навпаки, в руках комуністів погроми були зброєю, яку вживали з метою сіяти безпорядки в адміністрації і в армії Симона Петлюри [Райс Е. Несправедливі обвинувачення... – С. 108].

На ту обставину, що «більшовики дуже спритно використали погроми для своєї пропаганди», звернув увагу С. Гольдельман. У результаті, єврейська молодь, сіоністи, члени її різних буржуазних партій, молоді люди, політично зовсім індіферентні (чи навіть ворожі) до більшовизму, – всі йшли до Червоної армії. «Були також такі випадки сутичок українських частин із жидівською самообороною, які місцеві більшовики свідомо провокували, щоб використати цю озброєну жидівську молодь у війні проти українського війська. Так, відомий випадок участі кам'янецької жидівської самооборони в бою з українською частиною, яка наступала на Кам'янець: місцева більшовицька влада вночі підняла на ноги членів цієї самооборони під приводом, що наближається «погромницька банда» й, поставивши з тилу групи самооборони справжній військовий загін, змусила її активно воювати проти такого самого загону українського війська...» [Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 126; Шульгин О. Україна і червоний жах... – С. 48].

Характерною в цьому сенсі була стаття, що з'явилася 19 лютого 1918 р., тобто в період більшовицької окупації УНР, на сторінках органу ОЄСРП «Новий час» («*Naie Zeit*» («*Нойе цайт*»)). Вона мала багатозначний заголовок: «Погромні інсинуації» – інсинуації на українців, нібито винних в погромах, як писав автор, – інсинуації, запуснені нарочито більшовиками. «Треба, бачте, прищепити єврейському населенню страх перед можливим поверненням до влади українців, які нібито «на кінчику меча» несуть євреям криваві погроми, – і тоді будуть благословляти владу більшовицьку». «Ми не заперечуємо, – продовжував автор, – що навіть у лавах української демократії є такі, котрі ще не звільнилися від гріха

щоб дискредитувати українську владу¹⁴⁵³, позаяк було зрозуміло, що антисемітську тему на Заході сприймали надзвичайно чутливо. Зокрема, вже йшлося про провокації, які призвели до Житомирського, Бердичівського, Проскурівського погромів. Відома також справа про погроми, які під виглядом українських вояків здійснювали заслані денікінцями провокатори. Головний державний інспектор Армії УНР В. Кедровський згадував, що якийсь час командування не могло зрозуміти, чому, на відміну від інших українських підрозділів, у дивізії О. Удовиченка мали місце погроми. Виявилось, що там ці злочини чинила контррозвідка, яку очолював капітан Вишневський. І лише тоді, коли посол УНР у Туреччині О. Лотоцький написав листа С. Петлюрі про те, що в українську армію скеровано з Царгорода від А. Денікіна провокатора капітана Вишневського, злочинців виявили¹⁴⁵⁴. Щоправда, заарештувати їх не вдалося, оскільки вони зуміли втекти.

Проте найбільш масштабною антиукраїнською провокацією, яку підготували більшовицькі спецслужби, стало вбивство С. Петлюри і зумовлений ним судовий процес¹⁴⁵⁵. Унаслідок цього Україна не лише зазнала

антисемітизму... Навіть в рядах українських соціалістичних партій є немало чорносотенних елементів, які присмокталися до них». Але «Українська Рада, українська революційна демократія і її органи – вони чисті від гріха, вони подвійної гри в цьому питанні не ведуть» [*Чериковер И.* Антисемітизм і погроми на Україні 1917–1918 гг. (К истории украинско-еврейских отношений)... – С. 112].

Для того, щоб досадити українській владі, більшовики йшли на співпрацю навіть із представниками «буржуазного заходу». Так, співробітник Особливого відділу 14-ї армії Південно-Західного фронту Бірюков особисто передав до Нью-Йорка документи, пов'язані з Проскурівським погромом. У результаті цього, в кількох виданнях США і Англії було надруковано антиукраїнські статті [ДАСБУ. Спр. 69270-ФП. Т. 4. С. 33, 49].

¹⁴⁵³ Відозва генерального секретаря міжнародних справ «До свідомого громадянства України». 18 жовтня 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 354; Наказ головного державного інспектора В. Кедровського державним інспекторам Армії УНР розгорнути найрішучішу боротьбу проти пограбувань та погромів. 2 серпня 1919 р. // Іванис В. Симон Петлюра – Президент України... – С. 165–166; Урядове звернення 7 серпня 1919 р. до громадян та робітників євреїв України // Шульгин О. Україна і червоний жах... – С. 78–80; Відозва Головного отамана С. Петлюри до українських військ, спрямована проти погромних дій. 27 серпня 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 566–567; Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 442, 570; *Брик О.* Українсько-єврейські взаємовідносини... – С. 167, 176; *Чериковер И.* Антисемітизм і погроми на Україні 1917–1918 гг. (К истории украинско-еврейских отношений)... – С. 150–151.

¹⁴⁵⁴ ЦДАВО України. Ф. 2432. Оп. 1. Спр. 60. Арк. 4–5; *Сергійчук В.* Симон Петлюра і єврейство... – С. 77–78.

¹⁴⁵⁵ Див. про це: *Веденєв Д.* Вбити й згнати. Загибель Симона Петлюри...; *Литвин С.* Суд історії: Симон Петлюра і петлюранство... – С. 491–534; *Табачник Д.* Вбивство Симона Петлюри...; *Табачник Д.* Постріли на тихій вулиці Рясін (Нотатки історика про вбивство Симона Петлюри) / *Д. Табачник* // Київська старовина. – 1999. – Ч. 1. – С. 146–155; Ч. 2. – С. 154–168; Трагедія двох народів...; *Яковлів А.* Паризька Трагедія 25 травня 1926 р. (до процесу Шварцбарта)... та ін.

дошкольного удару по своїх самостійницьких прагненнях, але й втратила національного провідника, а на українців було накладено тавро антисемітів*.

Ще одна невирішена проблема – це потреба з'ясувати, чи всі події, класифіковані як погроми, насправді такими були. Адже, ведучи мову про вплив із різних місць телеграм, у яких ішлося про погроми, В. Винниченко на Восьмій сесії Центральної Ради зазначав: «Треба мати на увазі й те, що то за телеграми. Бо психіка остільки тепер напружена, з-за всякого пустяка шлють телеграми: «Рятуйте, спасайте!» Посилаємо посланця – виявляється, що там вкрали порося, индика...»¹⁴⁵⁶.

Нерідко до погромів зараховували не лише напади на мирне єврейське населення, а й боротьбу з озброєними більшовицькими агентами й диверсантами в цивільній одежі чи регулярними військовими підрозділами, які склалися з євреїв¹⁴⁵⁷. Більш ніж трагічно виглядала й ситуація, змодельована О. Бриком. «Українське військо, – писав він, – атаковане єврейсько-советськими партизанами з-поза рогу дому, з вікон і завулків, мусить оборонятися, а советсько-єврейські цивільні партизани ховаються поза плечі єврейських жінок, дітей, старців, – мовляв: у нас не будете стріляти, бо поцілите невинних, і це буде погром...»¹⁴⁵⁸. Подібні випадки, на жаль, були не поодинокими.

Визнаним є той факт, що «розміри погромного руху іноді перебільшувалися»¹⁴⁵⁹. Про це, зокрема, заявляли В. Винниченко та І. Чериковер. Мали місце і випадки, коли інформацію про погроми просто

* Аналізуючи наслідки більшовицької фабрикації міфу про «петлорівський антисемітизм», О. Пагіря зазначав: «Судовий процес над «славним месником» [убивцею С. Петлюри С. Шеварцбардом. – Авт.] у столиці Франції та бурхливий розголос у західній пресі, який його супроводжував, надовго закріпили у свідомості західноєвропейської громадськості уявлення про антисемітський характер табору УНР. Заплямувавши ім'я Симона Петлюри та скомпрометувавши його близьких соратників і прихильників, більшовики вбили одним пострілом одразу кількох зайців: фізично усунули одного зі своїх найбільших ворогів, позбавивши українську політичну еміграцію очільника; домоглися руками третіх осіб показової політичної дискредитації українського національно-визвольного руху 1917–1921 рр., списавши при цьому на його рахунок усі антиєврейські акції часів громадянської війни. Таким чином було закладено підвалини новітнього міфу українського антисемітизму у ХХ ст. (в його петлорівському різновиді), визначальною рисою якого була чітка прив'язка визвольної боротьби українців за свою незалежність до виявів відвертого нетолерування євреїв. Завдяки скоєному вбивству під сфабрикованим лейтмотивом більшовики дістали потужний інструмент і досвід проведення ефективних політичних кампаній проти українських національних сил на еміграції [Пагіря О. Паризька провокація. Як більшовики запустили міф петлорівського антисемітизму / О. Пагіря // Український тиждень. – 2012. – № 14 (231). – С. 33].

¹⁴⁵⁶ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 33.

¹⁴⁵⁷ Сергійчук В. Симон Петлюра і єврейство... – С. 58; Брик О. Українсько-єврейські взаємовідносини... – С. 167–168, 170, 178, 185–186.

¹⁴⁵⁸ Брик О. Українсько-єврейські взаємовідносини... – С. 172.

¹⁴⁵⁹ Чериковер І. Антисемітизм и погромы на Украине 1917–1918 гг. (К истории украинско-еврейских отношений)... – С. 53, 84.

придумували. Наприклад, С. Гольдельман описав такі історії: «Якийсь провокатор-большевик прибіг до містечка Міньківці й оповідав там, що власними очима бачив, як українці вирізали всіх жидів у Кам'янці*, а тут же приїхав дійсний кам'янчанин і зі здивуванням слухав, як люди брешуть». Другу історію Гольдельман почерпнув із преси: «Пізніше я читав в одеській сіоністській часописі «Єврейська думка» («Еврейская мысль»), як у Кам'янці, при зайнятті його українцями, жидів топили в р. Смотричі, а Вінниця була підпалена з усіх боків і жидів кидали у вогонь живими... Адже річку Смотрич переходять завше вбхід кури, там навіть kota втопити не можливо; а у Вінниці не було погрому ніколи за весь час революції. Такі вони ці погромні інформатори»¹⁴⁶⁰. Тим не менше, інформація про якусь кількість таких «погромів» потрапляла в пресу¹⁴⁶¹, різноманітні звіти всіляких організацій, і з часом її починали трактувати як доконані факти. Так сталося з матеріалами, зібраними Комітетом єврейських делегацій в Парижі. Серед місцевостей, де відбулися погроми, згадувалися також населені пункти, в яких погроми лише починалися і були припинені українським військом¹⁴⁶².

Окрім людських жертв, значними були й матеріальні збитки. Низка населених пунктів, як, наприклад, Володарка, Богуслав, Борщагівка, Знам'янка, Фастів, Тефіополь, Кутузівка та інші були спалені до тла або істотно поруйновані. Зруйновано чимало дрібних господарств, будинків, крамниць, ремісничих підприємств тощо. У багатьох районах завмерли ремесло і кустарництво, що знаходилися переважно в руках євреїв, які разом

* Згадуючи про випадок, коли єврейська громада м. Кам'янця-Подільського намагалася «приписати» кількість жертв, колишній голова уряду УНР Б. Мартос зазначав: «Коли уряд прибув до Кам'янця (липень 1919 р.), міністр [єврейських справ. – Авт.] Красний явивсь до мене з заявою, що перед приходом влади в Кам'янці був погром, який тягся три дні, при цьому було вбито 19 душ. В розмові з ним я з'ясував, що в ці 19 душ включили також декілька большевицьких трупів, залишених ними при відході з Кам'янця. Тоді як міністр Красний погодився зі мною, що очевидно в Кам'янці погрому не було, що на протязі трьох днів він починався декілька раз, але кожний раз був спинений; що коли б наше військо брало участь в погромі, або коли б воно лише зайняло нейтральну позицію, то кількість жертв складала б кілька тисяч, беручи до уваги кількість жидівського населення в Кам'янці і кількість різного темного люду, що в той час перебував в Кам'янці та його околицях: тут були й дезертири з відступавшої большевицької армії; недалеко від Кам'янця пройшла відома Тарашанська дивізія, що була складена більш-менш із звільнених ними карних злочинців; тут же було багато маляр, що верталися з Сибіру з полону; чимало тут також було і військовополонених, що верталися з Австрії, Італії, Румунії; багато було також тут біженців з Бессарабії, безробітних розагітованих большевиками. Все це уявляло з себе горючий матеріал, елемент, готовий взяти участь у всякому грабункові; вся ця маса, якби дати їй волю, могла би за один день розграбити все жидівське населення Кам'янця, причім їм допомагала б і ще та частина кам'янецького міщанства, що здавна була настроєна проти жидів пропагандою «Союза русского народа» [ЦДАВО України. Ф. 3890. Он. 1. Спр. 10. Арк. 5–6].

¹⁴⁶⁰ Цитовано за: Брик О. Українсько-єврейські взаємовідносини... – С. 183.

¹⁴⁶¹ Див., напр-д: ЦДАВО України. Ф. 3696. Оп. 2. Спр. 589. Арк. 6.

¹⁴⁶² ЦДАВО України. Ф. 3890. Он. 1. Спр. 10. Арк. 5.

зі своїм майном позбулися також інвентарю та знарядь виробництва. Тисячі людей стали біженцями. Загальна кількість матеріально постраждалих, на думку З. Островського, сягала 700 тис. осіб, а сума збитків обчислювалася мільярдами золотих рублів¹⁴⁶³. Зрозуміло, що названі цифри не є остаточними, до того ж вони охоплюють територію не лише України, а й Білорусі, і потребують подальшого дослідження.

Якщо вести мову про причини і передумови єврейських погромів, то слід зазначити, що ті трагічні події стали наслідком поєднання низки історичних стереотипів, соціально-економічних суперечностей і антагонізмів. Їх необхідно розглядати у контексті непростих об'єктивних обставин, що склалися в одному з найкритичніших періодів української історії.

Коріння єврейських погромів крилося в усій попередній діяльності російського царату, який, як уже зазначено, вдаючись до антисемітської пропаганди, потураючи єврейським погромам і навіть інспіруючи їх¹⁴⁶⁴, намагався таким чином відвернути увагу населення від невіршених питань в імперії. В суспільстві зростало переконання, що єврейські погроми безкарно сходять із рук.

Користуючись неосвіченістю значної частини українського населення, особливо сільського, антисемітські прокламації, зокрема сумнозвісні «Протоколи сіонських мудреців»¹⁴⁶⁵, серед нього активно поширювали різноманітні чорносотенні організації, які, ведучи боротьбу проти єврейства, прагнули усіяло дискредитувати спочатку український рух, а згодом і національну державність.

Про те, що чорносотенці упродовж революції відігравали помітну роль у керівництві погромами відзначали як Тимчасовий Уряд¹⁴⁶⁶, так і Перший всеросійський з'їзд рад рабінтичних і солдатських депутатів¹⁴⁶⁷, що відбувся в Петрограді наприкінці червня – на початку липня 1917 р., Центральний виконавчий комітет рад¹⁴⁶⁸ та низка інших організацій. У деяких місцевостях України, насамперед найвідсталіших в освітньому плані, антиєврейська пропаганда, на жаль, мала реальний успіх¹⁴⁶⁹.

Ведучи мову про єврейські погроми, на «вікову темноту, забитість і намученість народних... мас» як на «основні причини цього жахного,

¹⁴⁶³ *Островский З. С.* Еврейские погромы... – С. 74.

¹⁴⁶⁴ *Хитерер В.* Еврейские погромы на Украине в октябре 1905 года...

¹⁴⁶⁵ *Кон И.* Благословение на геноцид... – С. 89–90.

¹⁴⁶⁶ *Временное Правительство и погромы...* – С. 207.

¹⁴⁶⁷ *Первый всероссийский съезд Советов об антисемитизме (июнь – июль 1917 г.)* // Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 208.

¹⁴⁶⁸ *Центральный Исполнительный Комитет Советов и погромы* // Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 210.

¹⁴⁶⁹ *Шульгин О.* Украина і червоний жах... – С. 43.

ганебного явища» звертав увагу В. Винниченко. «Це був (та є ще й досі, на жаль!), – писав він на початку 1920 р., – постійний, страшний резервуар темної муки, гніву й обурення мас на ті соціальні кривди, які віками збиралися в душі народу. І не раз царські «політики» одкручували грант того страшного резервуару й випускали чорну, люту течію на невинних людей, яка топила їх у крові, яка нищила, громила, палила й калічила все навкруги себе»¹⁴⁷⁰.

На неосвіченість українства звертав увагу і С. Гольдельман. Зазначаючи, що воно неспроможне відрізнити в людині єврейського роду людського від єврейського, що для нього не існувало єврея як людини, а лише – як єврей, він наголошував: «Бо для тих темних мас, поміж якими ми мешкаємо, ми не є робітники чи пани, не ремісники чи крамарі, не чесні чи злодії, не гарні чи препогані, не добрі чи злі, не соціялісти чи реакціонери – а лише: «жиди»¹⁴⁷¹. Щоправда, при цьому С. Гольдельман не вказував, що причиною такого становища була не лише «темність» українських мас, а й закритість самого єврейства від зовнішнього, в т. ч. українського, світу.

Юдофобськими настроями була просякнута царська армія, яка ще до 1917 р. заплямувала себе виступами проти єврейського населення. Саме там український селянин, мобілізований на війну 1914 р., опинявся під впливом офіційно розповсюджуваних чуток, про мішки з грошима та золотом, цінну інформацію, які євреї начебто передавали німцям, про те, що вони добивали й роздягали на полі бою поранених солдат російської армії, про єврейський шпіонаж тощо. Нагнітання антисемітського психозу в Росії доходило до того, що один із ліберальних російських лідерів відверто заявляв: «Я не кажу, що всі євреї – шпіони, але я певний, що всі шпіони – євреї!»¹⁴⁷². Зрозуміло, що така пропаганда, заклики до помсти не минали безслідно, залишаючи в душах простих, часто неосвічених українських хлопців переконання, що диму без вогню не буває.

Аналізуючи причини єврейських погромів, нікуди не дітися й від того, що в українсько-єврейських стосунках, за влучним висловом Я. Грицака, існувала «своєрідна симетрія відсутності взаємної симпатії»¹⁴⁷³. З одного боку, в українській свідомості яскраво домінував негативний образ єврея, з іншого, – негативний образ українця – в єврейській свідомості. Українці з підозрою ставилися до євреїв, інколи переслідували їх, однак свої почуття ніколи не трансформували в систему ідеологічних поглядів на кшталт німецького, російського чи польського антисемітизму.

¹⁴⁷⁰ Винниченко В. Відродження нації... Ч. III... – С. 363.

¹⁴⁷¹ Цитовано за: Брик О. Українсько-єврейські взаємовідносини... – С. 163.

¹⁴⁷² Шульгин О. Україна і червоний жах... – С. 43.

¹⁴⁷³ Ярослав Грицак: «Вміння відрізнити юдофобію від антисемітизму дає нам ключ до розуміння української специфіки»... – С. 32–33.

У деяких груп українського населення зберігалася давня ворожість до «жида», яка виростала на ґрунті соціально-економічних відносин і підтримувалася політикою царського режиму¹⁴⁷⁴. Євреї асоціювали з прислужником поневолювачів, експлуаторів, якими здебільшого виступали росіяни й поляки. Відомий український інтелектуал М. Маринович пояснив це нерозумінням того засадничого факту, що українці і євреї мали різні моделі виживання. Перші виживали на власній історичній Батьківщині, на яку приходили сторонні сили, що їх називали ворогами, окупантами. Відповідно, українці мусили реагувати на сторонню загрозу. Євреї ж протягом двох тисячоліть виживали як вкраплення, «приходьки до чужого краю» у різних етнічних субстратах, які мешкали на власній землі. Оскільки між різними етносами часто виникали конфлікти, то для євреїв виживання передбачало передусім визначення сильнішої сторони і перехід на її бік, бо стати на бік слабшої сторони – це програти і бути знищеним. Позаяк українці у своїй історії частіше були слабшою стороною, складалося враження, що євреї завжди стояли на боці їхніх поневолювачів, що вони – антиукраїнські за своєю природою. Відповідно, оскільки євреї займали сторону сильнішого, а українці були стороною слабшою, національне визволення українців часто загрожувало цій системі виживання¹⁴⁷⁵. Звідси і страх євреїв за своє майбутнє.

Окрім антипатії до євреїв, яка з давніх часів побутувала серед українського населення через те, що вони зазвичай були чимось на зразок управителів у землевласників, особливо на правому березі Дніпра, українці, відданні сільському господарству, завжди ставилися з підозрою до людей, що займалися комерцією. А комерція в маленьких українських містах та містечках протягом століть перебувала в руках євреїв¹⁴⁷⁶. «З торговельними посередниками – крамарями, торговцями, які на селі являлися майже єдиними репрезентантами єврейства, – зазначав В. Винниченко, – найчастіше доводилось зустрічатись селянству. Будучи по соціально-економічній природі своїй роллю паразитарною, але необхідною в класово-буржуазному громадянстві, ця професія викликала раз у раз у працюючих елементів гнів і огиду...»¹⁴⁷⁷. Тобто до існуючих соціально-економічних протиріч, додалися суперечності між містом і селом*, які особливо загострилися у роки Визвольних змагань.

---

¹⁴⁷⁴ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. IV... – С. 164.

¹⁴⁷⁵ Тима П. Діалоги порозуміння... – С. 78.

¹⁴⁷⁶ Шульгин О. Україна і червоний жах... – С. 42.

¹⁴⁷⁷ Винниченко В. Відродження нації... Ч. III... – С. 364.

* Визначаючи причини українсько-єврейського протистояння в період революції 1917–1921 рр., О. Шульгин дійшов дещо контрверсійного висновку про його дуалістичний характер: «Селяни

Доходило до того, що в окремих місцевостях євреїв спроваджували з сіл. Це стосувалося навіть тих із них, що прожили в селі по 30 ба й 60 років. Виселяли під загальним гаслом: «не треба нам жидів у селі, нехай вони ідуть собі в міста»¹⁴⁷⁸. Такі рішення ухвалили сільські громади Проскурівського, Літинського і Брацлавського повітів Подільської губернії, Тарашанського повіту Київської губернії.

Асоціюючи євреїв з експлуататорами, українці, як підмітив академік І. Дзюба, не брали до уваги той факт, що не можна говорити про єврейські громади як про цілісний феномен, оскільки єврейство було розшароване – і культурно, і релігійно, і соціально. Більшість євреїв були трударями-ремісниками, але стереотипний образ створювали не вони, а комерсанти, спекулянти, шинкарі – тобто тогочасні бізнесмени¹⁴⁷⁹. Так формувався стереотип експлуататора, що поширився на єврейство взагалі.

Окрім етнічних стереотипів, роду занять, місця проживання, українці і євреї різнилися характером, релігією – християни трактували юдеїв як «убивців Христа», на чому нерідко свідомо наголошувала Російська православна церква (РПЦ)¹⁴⁸⁰, традиціями, помешканнями тощо. За певних умов ці суперечності давалися знаки. Щоправда, в дореволюційному селі вони не доходили до крайнощів – погроми траплялися здебільшого в містах, і їх винуватцями дуже часто були робітники. Останні, на відміну від місцевих селян, були переважно вихідцями з російських губерній, і, не звикши бачити навколо себе стільки євреїв, з великим азартом нерідко їх грабували і вбивали¹⁴⁸¹. Зі зміною політичної ситуації та настанням загальної руїни й хаосу село спробувало взяти реванш у міста, мешканці якого прохолодно ставилися до українського руху. При цьому воно, за словами Т. Гунчака, легко знайшло традиційного «винуватця» усіх бід – євреїв¹⁴⁸². Дотеперішнє несприйняття їхньої «інішності» в умовах воєнного часу значно загострилося.

Окрім названих, серед негативних детермінант поведінки українського селянства Наддніпрянщини О. Брик указує і на той факт, що, сотнями років перебуваючи у фактично рабовласницькій системі, воно «...було самою

були глибоко ворожі до червоної Росії та національно настроєні, робітники ж, принаймні значна найбідніша частина їх, була за комунізм Москви. Примхи історії полягали в тому, що одні були майже виключно українцями, а другі – в більшості євреї. Соціальна боротьба прийняла форму боротьби двох націй – української та єврейської» [*Шульгин О. Україна і червоний жак...* – С. 48–49].

¹⁴⁷⁸ Чериковер І. Антисемітизм и погромы на Украине... – С. 133–134.

¹⁴⁷⁹ Іван Дзюба: «Нас об'єднало почуття протесту проти несправедливості» / І. Дзюба ; І. Хруслінська // *Український журнал*. – 2009. – № 10. – С. 24.

¹⁴⁸⁰ Ярослав Грицак: «Вміння відрізнити юдофобію від антисемітизму...». – С. 32; *Солдатенко В. Ф.* Єврейські погроми в УНР... – Вип. 10. – С. 7.

¹⁴⁸¹ Шульгин О. Україна і червоний жак... – С. 42, 43.

¹⁴⁸² Гунчак Т. Симон Петлора та євреї... – С. 14.

життєвою практикою виховуване так, що сильніший конче має бити слабшого». Коли ж настав революційний час народні маси побачили, що нарешті й вони «стали сильнішими за панів і підпанків, і тоді розбухалася стихія»¹⁴⁸³. Щоправда, до цієї стихії влилося не все суспільство, а лише його гірші елементи.

Різде невдоволення корінного населення, а відповідно і зростання антиєврейських настроїв викликало непропорційно широке представництво єврейства у владі, передусім у компартійному і радянському апаратах, серед командирів продзагонів, збирачів податків і особливо в ЧК*, на чому наголошують чимало дослідників¹⁴⁸⁴. Так, С. Гольдельман із цього приводу з гіркою іронією зауважив: «Дійсно, більшовицька революція зробила нам подарунок у вигляді великої кількості комісарів євреїв... Можна собі уявити, як український селянин сприймав цих євреїв (в більшості дуже молодих), коли вони з'являлися в селі на чолі військового загону, щоб або знищити його самого, або забрати його зерно»¹⁴⁸⁵. Про це ж писав і літописець російського єврейства Ш. Дубнов. Зокрема, 7 січня 1918 р. він зазначив: «...нам (євреям) не забудуть участі єврейських революціонерів в терорі більшовиків.

¹⁴⁸³ Брик О. Українсько-єврейські взаємовідносини... – С. 164.

* Проаналізувавши єврейське представництво в структурах більшовицької влади, колишній генеральний секретар національних справ О. Шульгин зазначав: «Коли переможцям з півночі треба було призначити своїх комісарів, їм було важко знайти кращих прислужників, ніж серед тих молодих євреїв, які відразу ставали адміністраторами, військовими начальниками тощо. Коли треба було організувати в Україні червоний терор, більшість страшних ЧЕКА також склалися з тих самих молодих євреїв, що вийшли з наших українських містечок. І коли розказують про жорстокості, катування, вбивства без ніякого суду в підвалах ЧЕКА, в багатьох випадках називають імена євреїв. Можливо, іноді перебільшують, можливо, приписують євреям деякі варварські акти, які звершив російський чекіст чи навіть зрадник українець – не це важливо. Важливо те, що багато молодих євреїв було в ЧЕКА, тих євреїв, прізвища яких з жахом повторювали в різних місцях України. Єврейка на ім'я Фанні скоїла в Кам'янець-Подільській ЧЕКА стільки садистських злочинів, що її ім'я вкарбувалося в пам'ять людей.

І якщо б ми вивчали історію військової боротьби проти Росії Рад, ми б побачили, що ворог України шукав спільників у самій Україні, і що він їх знаходив дуже легко серед комуністично настроєних робітників міст та містечок. Історичним фактом було, що цими робітниками були євреї. І ледве більшовицька армія наближалась до Армії Української Республіки, в містах та містечках спонтанно спалахували повстання, і легко було виявити, що серед повсталих була переважуюча більшість євреїв.

Подібні факти повинні були сильно вражати свідомість необізнаних українців. Злопам'ятність, ворожість, ненависть проявлялися не тільки проти зрадників, які піднімали пробільшовицькі повстання (що було б зрозуміло), але і проти єврейського населення взагалі. І його робили відповідальним за злочини євреїв-комуністів, поглядів яких більшість євреїв не поділяла» [Шульгин О. Україна і червоний жах... – С. 47].

¹⁴⁸⁴ Джонсон П. Популярная история евреев... – С. 514; Субтельний О. Україна: історія... – С. 317; Мазена І. Україна в огні й бурі революції... – С. 98; Брик О. Українсько-єврейські взаємовідносини... – С. 125–134; Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 25; Кривоший Г. Ф. Национальні меншини і українська революція... – С. 181, 184.

¹⁴⁸⁵ Шульгин О. Україна і червоний жах... – С. 45.

Сподвижники Леніна: Троцькі, Зінов'єви, Урицькі та інші заслоняють його самого. Смольний називають нишком «центрожидом». Пізніше про це будуть говорити голосно, і юдофобія у всіх прошарках російського суспільства глибоко вкорениться... Не пробачать. Грунт для антисемітизму готовий»¹⁴⁸⁶.

Євреї займали високе становище в партії більшовиків, як у верхніх ешелонах, так і в низах: на партійних з'їздах вони становили 15–20% від загального числа делегатів¹⁴⁸⁷. Усе активніше єврейські активісти розширювали своє представництво й у різних органах влади України. Так, із приходом на початку 1918 р. російських більшовиків до Києва Г. Чудновський став комісаром міста з цивільних справ, І. Крейцберг – комісаром фінансів, Райхштейн – комісаром преси, Шапіро – комісаром при армії¹⁴⁸⁸. До складу ЦК КП(б)У, перший з'їзд якої відбувся в Москві в липні 1918 р., увійшли Ш. Грузман, І. Крейцберг, П. Ровнер, Р. Фарбман, І. Шварц, Я. Яковлев (Елштейн). У вересні 1918 р. секретарем ЦК КП(б)У стала С. Гопнер¹⁴⁸⁹. У більшовицький Раднарком України (спочатку – Тимчасовий робітничо-селянський уряд, сформований 28 листопада 1918 р. в Курську) входили А. Хмельницький (нарком юстиції) та Б. Магідов (нарком праці). Всеукраїнську ЧК до березня 1919 р. очолював І. Шварц. У травні 1919 р. в Раднарком як нарком держконтролю увійшов А. Іоффе. Чимало євреїв було і серед воєначальників та політпрацівників Червоної армії, яка в квітні 1919 р. зайняла майже всю Україну. Восьмою армією командував Г. Сокольников (Діамант), 45-ю стрілецькою дивізією, а потім Південною групою військ 12-ї армії – І. Якір. Дивізійними військкоматами були Я. Гамарник, М. Рухимович, І. Мінц, Л. Мехліс, членами революційних військових рад армій – М. Владіміров (Шейнфінкель), І. Кізільштейн¹⁴⁹⁰ та ін.

Окремі єврейські представники перебували на провідних ролях навіть у такому химерному утворенні, як «незалежна» Донецько-Криворізька республіка (ДКР). Намагаючись запобігти австро-німецькій окупації Донбасу і промислових центрів Лівобережжя України, її заснували наприкінці січня 1918 р. більшовики та їхні союзники. У раднарком ДКР увійшли і євреї-більшовики: Б. Магідов – нарком праці, М. Рухимович – нарком військових справ, А. Каменський – нарком держконтролю. У березні 1918 р. територію цього державного утворення зайняли німецькі війська, і воно припинило своє існування. Така ж доля спіткала наприкінці квітня 1918 р. проголошену в березні того самого року в Криму Соціалістичну радянську республіку

¹⁴⁸⁶ Дубнов С. М. Книга жизни... – С. 397.

¹⁴⁸⁷ Джонсон П. Популярная история евреев... – С. 514.

¹⁴⁸⁸ Шехтман И. Б. Еврейская общественность на Украине... – С. 34.

¹⁴⁸⁹ Украина. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...

¹⁴⁹⁰ Украина. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...

Тавриди, де радиарком очоловали євреї-більшовики Н. Слуцький і Ж. Міллер¹⁴⁹¹.

Утім, одними лише комісарами і сподвижниками справа не обмежувалася, оскільки міста і містечка України, де євреї становили значну частину, а міськими – переважну більшість населення, з приходом більшовиків ставали їхніми головними опорними пунктами¹⁴⁹². Наприклад, у Вінницькому районі в червні 1919 р. із загальної кількості членів Комуністичної партії майже 65% становили євреї. У м. Кам'янці-Подільському переважно єврейськими за складом були загін особливого призначення при ЧК та інші червоногвардійські частини¹⁴⁹³. Таке домінування євреїв у більшовицьких структурах формувало відповідний стереотип серед українського населення.

На значній заслугі єврейства в перемозі більшовизму в Україні наголошував і М. Рафес, котрий вважав, що без сприяння місцевих єврейських комуністичних організацій радянська влада не зуміла б тут запровадити свою адміністрацію¹⁴⁹⁴. Таке заповзятє прагнення єврейства, зокрема його пролетарської частини, «стихийно кинути в обійми большевизму» С. Гольдельман пояснював надією знайти в ньому шлях «до радикальної зміни його соціального і економічного рабства, який є неминучим історичним наслідком вікового перебування жидівського народу на чужих теренах, між чужою більшістю, в порох чужої господарки, правильніше по закутках, на смітнику народнього господарства нормально живучих націй і держав»¹⁴⁹⁵.

Пропонуючи ідеалістам грандіозну перспективу «створення нового світу», в якому всі громадяни, в т. ч. євреї, матимуть рівні права¹⁴⁹⁶, більшовизм одночасно відкривав нові можливості кар'єрного зростання перед опортуністами. Бойкот комуністичної адміністрації з боку більшої частини колишніх царських чиновників і громадськості, а також масова еміграція інтелігенції звільнили місця в адміністративному апараті для ізгоїв «старого режиму»¹⁴⁹⁷, в т. ч. представників єврейської спільноти.

Для освічених, честолюбних, енергійних і готових служити новому режимові євреїв відкривався шлях угору по драбині соціального сходження. Тому вони використовували будь-який випадок, щоб покинути традиційні місця проживання і відправитися на пошуки роботи, передусім, у великі міста. В результаті, наприклад, кількість євреїв у Москві, яка становила в 1900 р.

¹⁴⁹¹ Україна. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...

¹⁴⁹² Чериковер Й. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 110.

¹⁴⁹³ Лозовий В. Національна політика Директорії УНР... – С. 109–110.

¹⁴⁹⁴ Рафес М. Г. Два года революции на Украине... – С. 164.

¹⁴⁹⁵ Цитовано за: Брик О. Українсько-єврейські взаємовідносини... – С. 107.

¹⁴⁹⁶ Брик О. Тернистий шлях Українського Уряду (1918–1921) / О. Брик. – Вінніпег, 1969. – С. 36–37.

¹⁴⁹⁷ Франкель Дж. Российская империя... – С. 514.

всього 8000 осіб, до 1920-х рр. досягла 130 тис. У Петрограді (згодом – Ленінграді) приблизно за той же період єврейське населення зросло з 17 тис. до близько 85 тис. осіб¹⁴⁹⁸.

І все ж, попри захоплення окремих єврейських верств більшовицькими ідеями, більшість євреїв насправді залишалася аполітичною, а ті з них, хто були марксистами, схилилися до меншовиків¹⁴⁹⁹. Збільшовичена єврейська меншість була надміру ініціативною, екзальтованою, завжди на виду. В. Короленко, котрий завжди таврував ганьбою націонал-шовінізм, у березні 1919 р. записав у своєму щоденнику: «Серед більшовиків – багато євреїв і єврейок. І риса їх – крайня безтактність і самовпевненість, яка кидається у вічі і дратує. Нахабності багато і у не-євреїв. Але вона особливо впадає у вічі в цьому національному вигляді»¹⁵⁰⁰. Наприклад, навесні того самого року якийсь Коган на сторінках харківського часопису «Комуніст» («Коммунист») перемогу більшовицького жовтневого перевороту приписував винятково заслугам євреїв. Він писав буквально таке: «Без перебільшення можна сказати, що велика соціалістична революція була зроблена саме руками євреїв. Хіба темні, забиті російські селяни і робітники могли б самі скинути з себе кайдани буржуазії? Ні, саме євреї вели російський пролетаріат до зорі інтернаціоналізму, і не тільки вели, але і зараз радянська справа перебуває в їх надійних руках. Ми можемо бути спокійними, поки керівництво Червоної армії належить тов. Льву Троцькому. Правда, євреїв немає в рядах Червоної армії в якості простих рядовиків. Зате в комітетах і радах, в якості комісарів, євреї і зараз безстрашно ведуть до перемоги маси російського пролетаріату...»¹⁵⁰¹. Все це давало підстави частині українського суспільства не лише ототожнювати єврейство з більшовизмом, а й з тими жорстокостями, які чинили його адепти.

До речі, ототожнення євреїв із більшовизмом мало місце також в інших частинах Східної Європи, де призводило до фізичних нападів на єврейські громади. Особливо кривавим насильство було в Польщі після провалу більшовицького вторгнення і в Угорщині після падіння режиму Б. Куна¹⁵⁰². Так само більшовизм ідентифікували з єврейством у Росії. Видатний російський філософ М. Бердяєв згадував: «У розпал комуністичної революції єврей – господар будинку, в якому я жив, при зустрічі зі мною часто казав: «Яка несправедливість! Ви не будете відповідати за те, що Ленін росіянин, я

¹⁴⁹⁸ Франкель Дж. Российская империя... – С. 515.

¹⁴⁹⁹ Кон Н. Благословенне на геноцид... – С. 91; Субтельний О. Україна: історія... – С. 317.

¹⁵⁰⁰ Цитовано за: Баландин Р. К. Мифы революции 1917 года / Р. К. Баландин. – Москва : Вече, 2007. – С. 96.

¹⁵⁰¹ Цитовано за: Шестопал М. Євреї на Україні... – С. 130.

¹⁵⁰² Джонсон П. Популярная история евреев... – С. 513.

ж буду відповідати за те, що Троцький євреї»¹⁵⁰³. У цьому ж контексті звучать слова про те, що «революцію починають Троцькі, а розплачуються Бронштейни»¹⁵⁰⁴, котрі одні приписують батькові Л. Троцького, інші – московському рабині.

Найбільше від радянського режиму з його реквізіціями, «націоналізаціями» та «соціалізаціями» потерпало селянство*. Змушене постачати більшовицькій державі продукти своєї праці майже задарма, воно було переконане, що «комуни видумали жиди» і що «совітська власть – жидівська». Тому, коли в Україні розгорілася жорстока війна, «...в якій більшовики не брали полонених, масами розстрілювали людей української національності й руйнували артилерійним огнем українські села»¹⁵⁰⁵, – крайніми виявилися євреї. Британський науковець А. Адамс, аналізуючи у своїй праці з історії революційних подій в Україні ставлення селян до євреїв, таке становище пояснював тим, що «самі міські євреї-комуністи роздмухували звіриний антисемітизм, який жеврів на селі, і тоді раптом настав такий момент, коли ненависть до міста і ненависть до єврея ставали ненавистю до комунізму. В уявленні селянина євреї, городянин та комуніст зливалися в єдиний образ горбоносого комісара, який забирав у хлібороба його землю, реквізував вирощене ним збіжжя, конфіскував худобу та зброю і виконував вирок, винесені ЧК»¹⁵⁰⁶. За таких умов природне право покритих на захист та помсту за наругу* привело, за висловом О. Шульгіна, до «народження нового

¹⁵⁰³ Цитовано за: *Кандель Ф.* Книга времен и событий. Т. 3...

¹⁵⁰⁴ *Шаповал Ю.* Євреї в керівництві органів ДПУ–НКВС УСРР–УРСР у 1920–1930-х рр. / Ю. Шаповал, В. Золотарьов // З архівів ВУЧК–ГПУ–НКВД–КГБ. – 2010. – № 1 (34). – С. 53; *Кандель Ф.* Книга времен и событий. Т. 3...

* Нелегким було життя українців і в містах. Так, як повідомляв генеральний секретар пошт і телеграфу УНР М. Шаповал, у Харкові більшовики їздили на автомобілях із плакатами «Смерть українцям!» [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 39].

¹⁵⁰⁵ *Мазена І.* Україна в огні й бурі революції... – С. 98.

¹⁵⁰⁶ Цитовано за: *Гунчак Т.* Симон Петлюра та євреї... – С. 14–15.

* Пояснюючи причини ненависті українців до більшовицького режиму та мотиви їхніх дій, Б. Мартос зазначав: «...Більшовицька армія проявляла особливу жорстокість до сіл, запідозрених у симпатіях до УНР, або до повстанців. У результаті цілі великі села, наприклад Лютенька [Гадяцького пов. – Авт.], були знищені гарматним вогнем. При цьому кругом села розставляли кулемети, з яких розстрілювали всіх, хто хотів урятуватися втечею з села. Методи діяльності сумнозвісного Чека були відомі всім, як система розстрілювання заручників.

Більшовицька армія розправлялася не тільки зі своїми ворогами та їхніми родичами, а навіть із товаришами по роботі. Так, коли з більшовицького Чека втік голова Подільського кооперативного союзу Видибіда, то було заарештовано й розстріляно близько 10 його службовців. Козаки української армії переймалися такою самою жорстокістю до більшовиків, і не могли зрозуміти, чому Директорія не дозволяє розправлятися з родичами тих жидів, що працювали в Чека, і з тим населенням, що переховувало більшовицьких агітаторів. Більшовики самі дбали про поглиблення класової боротьби з її методами конфіскації «зайвого», розкуркуленням. Козак, на очах у якого відібрали в його батька «зайвих» коней, вважав правильним відібрати в буржуя-єврея «зайві» гроші чи золоті речі...

антисемітизму»¹⁵⁰⁷. Зрозуміло, що правомірністю ототожнення єврейства та більшовизму з його злочинами в той час ніхто не переймався.

З іншого боку, слід визнати раціональною думку О. Брика про те, що українське повстанство насамперед воювало проти «комуни», без огляду на національне походження комуністів. «Українська маса, – зазначав він, – була зацікавлена виключно в суспільно-політичному й господарському устрої, а також була прив'язана до християнства. У суспільному відношенні – домагання людської свободи, у господарському – оборона приватної власності, в релігійному – оборона християнства і його церкви (православної) – це ідеологія українського селянства і міщанства. А большевики відбирали приватну власність, християнську релігію й особисту свободу, – заводять «комуну», цебто зганяють людей в одну кошару...»¹⁵⁰⁸. На тому, що повстанці сприймали євреїв як комуністів – «Раз жиди, то вже й комуністи... і всіх вас слід перестріляти»¹⁵⁰⁹, наголошував і С. Гусев-Оренбурзький.

Загалом євреї, як і інші народи постімперського простору, під час революції виявилися розділеними на різні групи, що іноді ворогували між собою і переслідували різну мету. Відповідно про євреїв в означений період

На Директорію і Уряд нарікали за м'якість. Який-небудь 23-літній «наполеончик», як, наприклад, Самосенко, влаштуючи різню у Проскуріві, був глибоко переконаним, що тільки такими методами твердої влади можна збудувати державу. І знаходилося чимало молодих старшин, симпатії яких були на його боці. Вони готові були захищати Самосенка як героя, переховували його від переслідувань із боку уряду, звинувачували Директорію і, зокрема, Петлюру в тому, що він нібито розкладає армію переслідуючи справжніх героїв (Самосенка було поранено 7 разів). Часто доводиться чути нападки на уряд і Петлюру за те, що Самосенка не було заарештовано зразу після погрому. Забувають те, що на його боці була вся частина, яка брала участь у погромі, і що при тодішньому стані державного і військового апарату це було зробити дуже нелегко...

Між тим треба пам'ятати, що ці люди пережили три роки світової війни, розвал фронту більшовиками і два роки війни громадянської. Психіка цих людей не могла залишатися цілком здоровою; в кожному незнайомцеві вони вбачали ворога, більшовицького агента, і в кожній жидівській хаті – притулок для більшовика. Яка найсуворіша дисципліна могла стримати козака, що втік із дому після того, як його хату було спалено, а батьків убито більшовиками. У війську було чимало козаків, свого часу насильно мобілізованих до більшовицьких загонів, де комісарами були жиди, а при них спеціальні команди, які складалися з жидів, були озброєні кулеметами і розташовувалися позаду мобілізованих, котрих насильно підганяли в бій проти українського війська. Були серед українського війська навіть ті, кого більшовики вже розстрілювали, але вони вижили...

Чи є якась сила, яка б спинила помсту таких людей?! Залишається лише дивуватися, що все ж таки старшинам, хоч і з великими труднощами, вдавалося стримувати козаків, бо коли б старшини дійсно толерували погроми, то було б вирізане поголовно все жидівське населення. Адже зовсім не потрібно, щоб ціла сотня козаків горіла помстою і бачила в жидях своїх ворогів; достатньо десятка: до них завжди пристане кілька десятків грабіжників, дезертирів і впродовж кількох годин може бути знищене ціле містечко [ЦДАВО України. Ф. 3890. Оп. 1. Спр. 10. Арк. 10–12].

¹⁵⁰⁷ Шульгин О. Україна і червоний жах... – С. 44.

¹⁵⁰⁸ Брик О. Українсько-єврейські взаємовідносини... – С. 198.

¹⁵⁰⁹ Гусев-Оренбургский С. И. Багровая книга... – С. 119.

неможливо говорити «взагалі» – вони, як зазначав О. Будницький, у цій трагедії «були і серед жертв, і серед катів»¹⁵¹⁰.

Ще однією з причин нагнітання антиєврейських настроїв в українському суспільстві було несприйняття значною частиною єврейства ідеї української державності¹⁵¹¹. «Треба признатися, – зазначав із цього приводу єврейський дослідник І. Чериковер, – що українська ідея, незважаючи на підтримку єврейських партій, не проникла в гущу єврейського населення. Помимо партій ще існував простий обиватель, який відчував до української справи певну недовіру, а в ліпшому випадку байдужість. Таке відношення проявлялося не тільки в підсміюванні над українською мовою і написами; на українізацію він відповідав пасивним спротивом. Єврейський обиватель лякався українства, воно було йому чуже, у той час, як у російську державу і в російську культуру він, незважаючи на останні потрясіння, вірив»¹⁵¹². Як наслідок, аналізуючи політичні уподобання українських євреїв, відомий український єврейський громадський і політичний діяч А. Марголін змушений був визнати: «Але факт залишається фактом... Багато євреїв було як серед більшовиків, так і, принаймні спочатку, в лавах армії Денікіна. І навпаки, український рух майже не приваблював євреїв»¹⁵¹³. Така позиція єврейського загалу, як уже зазначалось, була зумовлена його схильністю інтегруватися в сильніші національні організми, які мали більш розвинену соціальну структуру, тобто, вибираючи поміж українським і російським середовищами, перевагу було надано останньому.

Частина євреїв брала активну участь у збройних виступах проти влади УНР із метою її повалення, як це мало місце в багатьох населених пунктах України, зокрема в Проскуріві в лютому 1919 р. Дуже часто траплялися випадки, коли єврейське населення обстрілювало тили Армії УНР, що викликало велике обурення її вояків і не раз могло потягнути за собою погроми. Від гіршого рятували лише зусилля командного складу, наприклад, Запорізької дивізії, як це сталося в містах Могилів-Подільський, Ямпіль, містечках Лучинці та Лучинчики.

Непривабливі факти «ворожого ставлення» частини євреїв до української влади та її армії навів начальник штабу 1-ї Запорізької дивізії А. Дегтярьов. Наприклад, постачальники Розенберг (м. Полтава) і Фішлер (м. Катеринослав) у 1918–1919 рр. забезпечували одночасно українську й німецьку армії вівсом та ячменем, але тільки у фуражі, призначеному для українських військових

¹⁵¹⁰ Будницький О. В. Російские евреи между красными и белыми... – С. 8.

¹⁵¹¹ Сергійчук В. Симон Петлюра і єврейство... – С. 41.

¹⁵¹² Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 115.

¹⁵¹³ Цитовано за: Гунчак Т. Симон Петлюра та євреї... – С. 14–15.

частин, виявилися залізни ошурки, внаслідок чого загинуло багато коней¹⁵¹⁴. Подекуди єврейське населення виявляло неприязнь навіть у таких дріб'язкових питаннях, як забезпечення українських офіцерів жилими приміщеннями. Для відмови воно вдавалося до найрізноманітніших хитрувань, зокрема симулювання заразних хвороб. Водночас більшовиків євреї не лише зустрічали з хлібом і сіллом, а й надавали до їхніх послуг усе, «починаючи з квартир і закінчуючи одягом, взуттям і продуктами...»¹⁵¹⁵.

Зрозуміло, що певну напруженість між двома народами було видно неозброєним оком, тому для її згладжування представники обох сторін намагалися вживати відповідних заходів. Так, С. Гольдельман, закликаючи в 1919 р. євреїв простягнути руку українському народові, писав, що для усунення протисєврейських настроїв з боку євреїв має бути «пропаганда фактами, самим життям, а не лише словом чи друком. І поки українські козаки й національні народні кола, всі ці члени селянських спілок, «Просвіт» на селах і містечках, та маса, що на неї спирається українська інтелігенція, не зустрінуться в роботі зі співучастю жидів, не зустрінуться на практиці з симпатією жидівських партій і активних кіл до українського відродження, – важко буде побороти історичне, антисемітизмом вигодоване недовір'я до нас»¹⁵¹⁶.

Аналізуючи причини єврейських погромів досліджуваного хронотопу, важко не погодитися з О. Шульгиним, що головною з них була анархія, спричинена агресією російських більшовиків¹⁵¹⁷. Такого ж висновку дійшли й інші дослідники, серед яких варто відзначити знаного єврейського історика М. Вішніцера¹⁵¹⁸, американського дослідника Дж. Франкеля¹⁵¹⁹, а також українського науковця з діаспори Т. Гунчака. На думку станнього, загальне погіршення соціально-політичних умов, поразка й деморалізація українського війська – все це збурило приховане невдоволення та застарілі забобони щодо єврейського населення. У результаті, саме на євреїв вилилися всі образи, болі й кривди місцевого населення¹⁵²⁰.

Свого апогею анархія досягла в 1919 р., коли, за словами О. Субтельного, «Україну поглинув цілковитий хаос». «У новітній історії Європи, – писав він, – жодна країна не пережила такої всеохоплюючої анархії, такої запеклої громадянської боротьби, такого остаточного розвалу влади, яких у цей час

¹⁵¹⁴ *Сергійчук В.* Симон Петлюра і єврейство... – С. 43, 47.

¹⁵¹⁵ *Сергійчук В.* Симон Петлюра і єврейство... – С. 48.

¹⁵¹⁶ Цитовано за: *Сергійчук В.* Симон Петлюра і єврейство... – С. 49.

¹⁵¹⁷ *Шульгин О.* Україна і червоний жах... – С. 42.

¹⁵¹⁸ Див.: *Шульгин О.* Україна і червоний жах... – С. 66.

¹⁵¹⁹ *Франкель Дж.* Российская империя... – С. 514.

¹⁵²⁰ *Гунчак Т.* Симон Петлюра та євреї... – С. 14.

знала Україна. Шість різних армій діяли на її території: українська, більшовицька, біла, Антанти, польська та анархістська. Менш ніж за рік Київ п'ять разів переходив із рук у руки*. Численні фронти розділяли одне від одного міста й цілі регіони. Майже повністю порушився зв'язок із зовнішнім світом. Знеплодніли голодні міста, а їхні мешканці в пошуках їжі подавалися на село. Села буквально забарикадувалися від непрошених гостей. Тим часом різні уряди, яким удавалося заволодіти Києвом, скеровували свою увагу та енергію переважно на те, щоб відбити атаки ворогів. Україна стала краєм, яким було легко заволодіти, але неможливо управляти»¹⁵²¹.

Саме ліві радикали принесли з півночі у відроджувану Україну, за висловом О. Шульгина, «вогонь і кров»¹⁵²², зробили терор повсякденністю, знецінили людське життя, втягнули у вир братовбивства. Не варто, звичайно, скидати з рахунку і наслідки Першої світової війни, викликані нею всезростаючий хаос, зокрема повальне дезертирство з війська й стихія соціального бунту, та наростаючі антисемітські акції. Однак нема сумніву, що з ними можна було справитися, якби не основна проблема – російська агресія.

Найбільша хвиля антисемітських виступів припала на лютий – березень 1919 р. – період, упродовж якого на території УНР панувала максимальна анархія за весь час Української революції¹⁵²³. Зокрема, з півночі набирив обертів віроломний наступ більшовицьких військ. Одночасно з півдня Україні загрожували військові частини Антанти та Російська добровольча армія генерала А. Денікіна. На заході тривала боротьба з Польщею. Все це викликало дезорганізацію державного життя УНР, внаслідок чого Директорія, наспіх скликавши Трудовий Конгрес України і не встигнувши навіть як слід сформувати уряд, уже 2 лютого 1919 р. залишила Київ, відступаючи на захід*. Територія, на яку номінально поширювалась влада УНР, фактично державою

---

* Загалом, упродовж 1917–1920 рр. влада у Києві змінювалась 14 разів [Западные окраины Российской империи... – С. 409]. Не відставала й провінція. Наприклад, у м. Умань за вказаний час відбулося майже 25 переворотів, у багатьох менших населених пунктах ця кількість була ще більшою [Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 27].

¹⁵²¹ Субтельний О. Україна: історія... – С. 314.

¹⁵²² Шульгин О. Україна і червоний жак... – С. 25.

¹⁵²³ Другий меморіал УСДРП до Комісії Національних Меншостей... – С. 51.

* Місце перебування Директорії змінювалось залежно від воєнного становища – Вінниця, Жмеринка, Проскурів, Рівне, Кам'янець-Подільський. Далі, втративши власну територію, Директорія і уряд УНР із залишками армії мусили шукати порятунку на території ЗОУНР, спочатку в Красному і Золочеві, а потім – у Тернополі. На власну територію влада УНР повернулася 6 червня. На кілька місяців місцем її осідку став Кам'янець-Подільський [Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 19–20, 638; Шущь О. Й. Директорія Української Народної Республіки / О. Й. Шущь // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 2... – С. 393–394].

не контролювалася¹⁵²⁴. Утворювалися самопроголошені республіки, як наприклад у Теофіполі чи Трипїллі, які не хотїли визнавати влади Директорії, не виконували її наказів щодо боротьби проти погромів¹⁵²⁵. З огляду на це важко не погодитися з тезою Ю. Кульчицького про те, що «нечесно і несправедливо обвинувачувати Директорію за те, що сталось на 5/6 території України, яка була під контролею ворожих сил»¹⁵²⁶.

У той час замість упорядкування фронту і тилу Директорія й уряд, прагнучи порозумітися з представниками держав Антанти, розпочали реорганізацію своїх лав. На зміну соціалістам прийшли представники правих сил, які 13 лютого сформували уряд на чолі з професором С. Остапенком¹⁵²⁷. Однак таке рокірування позитивних результатів ні в зовнішній, ні у внутрішній політиці не дало*. Дезорганізація державного апарату стала повальною – у березні навіть представники вищої влади втратили зв'язок між собою, не було інформації про місце перебування Директорії та уряду¹⁵²⁸. Вкрай загострилося соціально-економічне становище УНР. Негативний вплив на загальну ситуацію справили і від'їзд за кордон таких знакових фігур, як М. Грушевський і В. Винниченко; його подекуди сприйняли як крах боротьби українців за незалежність¹⁵²⁹.

Воєнні невдачі істотно послабили авторитет Головного отамана Армії УНР С. Петлюри, влада якого, за словами відомого дослідника радянської й української історії Р. Пайпса, закінчувалася в кількох десятках кілометрів від його штабного вагона¹⁵³⁰. Свідченням цього стало запровадження 24 лютого 1919 р. посади наказного отамана¹⁵³¹, котрому доручалося «безпосереднє ведення всіх воєнних операцій», а крім того, йому підлягали «всі галузі дієвої армії у всіх відношеннях»¹⁵³². Проте й військові новачії користі не принесли,

¹⁵²⁴ Попович М. В. Нарис історії культури... – С. 569; Другий меморіал УСДРП до Комісії Національних Меншостей... – С. 52.

¹⁵²⁵ ЦДАВО України. Ф. 3890. Он. 1. Спр. 10. Арк. 8.

¹⁵²⁶ Кульчицький Ю. Симон Петлюра і погроми... – С. 151.

¹⁵²⁷ Другий меморіал УСДРП до Комісії Національних Меншостей... – С. 53.

* Упродовж 1919–1920 рр. в УНР змінилися шість складів урядів, які очолювали В. Чехівський, С. Остапенко, Б. Маргос, І. Мазепа, В. Прокопович, А. Лівницький. Вони, як правило, не продовжували курс попередника, а намагалися ствердитися на повному чи принаймні частковому запереченні попереднього курсу [Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 31].

¹⁵²⁸ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. IV... – С. 114.

¹⁵²⁹ Мазепа І. Україна в огні й бурі революції... – С. 96–99.

¹⁵³⁰ Подано за: Попович М. Нарис історії культури України... – С. 569.

¹⁵³¹ Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 491.

¹⁵³² Мазепа І. Україна в огні й бурі революції... – С. 100.

радше навпаки – призвели до гострого конфлікту між двома отаманами: головним – С. Петлюрою та наказним – генералом О. Греківим. Їхні накази, що нерідко суперечили один одному, спричинували на фронті ще більше безладдя¹⁵³³. Тому не дивно, що 19 липня 1919 р.¹⁵³⁴ посаду наказного отамана було скасовано.

Не могла залишитися осторонь згаданих процесів і Армія УНР, яка в першій половині грудня 1918 р., за різними даними, сягала від 100 до 300 тис. осіб¹⁵³⁵. Проте упродовж кількох тижнів ця кількість катастрофічно зменшилась і наприкінці січня становила лише трохи більше 21 тис. вояків¹⁵³⁶ – решта, поваливши режим гетьмана П. Скоропадського, відібравши землю і вигнавши поміщиків¹⁵³⁷, розбрелася по домівках. Професор А. Адамс вважав, що цьому можна було запобігти лише швидкими й рішучими діями, перетворивши численні партизанські загони на військові підрозділи з суворою дисципліною і чітким централізованим керівництвом¹⁵³⁸. Однак ситуація виглядала дещо складнішою. Директорія змушена була змиритися з таким становищем, оскільки, на думку сучасних дослідників, не мала ні фінансових, ні інших ресурсів, у т. ч. належного командного складу, для утримання великих збройних сил¹⁵³⁹. На цьому наголошував і П. Христюк. «Та обставина, – писав він, – що склад Армії УНР постійно мінявся, що армія раз у раз переходила з місця на місце, що вона була дуже часто голодна і завше в своїй більшості обірвана та боса, що в армії служило багацько старих реакційних старшин, – все це не давало уряду УНР можливостей виховати армію чи хоч ввести в ній потрібну карність, яка гарантувала населенню непричетність армії до погромних ексцесів»¹⁵⁴⁰.

Але як можна було домогтися «карності» від рядових вояків у той час, коли значний відсоток старшин українського війська, за словами В. Винниченка, становила «чорносотенна, явно контрреволюційна й провокаторська руська офіцерня», що до певної міри ініціювала й організувала погроми¹⁵⁴¹? Таким чином вона, з одного боку, дискредитувала

¹⁵³³ Мазепа І. Україна в огні й бурі революції... – С. 101.

¹⁵³⁴ Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 546.

¹⁵³⁵ Литвин С. Суд історії... – С. 280.

¹⁵³⁶ Гунчак Т. Симон Петлюра та євреї... – С. 13.

¹⁵³⁷ Другий меморіал УСДРП до Комісії Національних Меншостей... – С. 52; Субтельний О. Україна: історія... – С. 317; Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 103–104.

¹⁵³⁸ Подано за: Гунчак Т. Симон Петлюра та євреї... – С. 13.

¹⁵³⁹ Копиленко О. Держава і право України... – С. 162.

¹⁵⁴⁰ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. IV. – С. 164.

¹⁵⁴¹ Винниченко В. Відродження нації... Ч. III... – С. 365–366.

ненависну їй українську владу, з іншого – покращувала свій добробут за рахунок пограбування жертв.

Вагомим недоліком тогочасного українського війська було й те, що за кілька місяців від початку антигетьманського повстання воно не встигло набути регулярного характеру і значною мірою складалося з різного роду «отаманських» загонів, а тому було сприйнятливим до різноманітних декласованих елементів, які, не маючи поняття про військову дисципліну, час від часу вливалися до його складу. Все це творило на фронті стан цілковитої анархії. Навіть найдисциплінованіший підрозділ Армії УНР – Корпус Січових стрільців тоді настільки дезорганізувався, що, не слухаючи наказів ні вищої команди, ні самого С. Петлюри, залишив фронт під Києвом і почав відступати до Галичини¹⁵⁴².

Не особливо переймалося проблемами Армії УНР й українське суспільство. Гірше того – внаслідок більшовицької агітації та сваволі деяких здеморалізованих фронтовими невдачами військових частин чимало селян, замість того, щоб допомагати українським воякам, нападали на їхні обози, не давали води, гнали зі словами: «Чого вам тут треба! Йдіть собі від нас, ми самі дамо собі раду»¹⁵⁴³. У ще гіршому становищі опинилися Січові стрільці, які на Житомирщині були змушені вступати в справжні бої з місцевими селянами¹⁵⁴⁴.

За умов суспільної апатії, а також, як зазначав С. Коновалець, «...повної неприготованості апарату та безсилля військової влади взяти в руки маси мобілізованих, появилися самочинні команданти менших і більших збройних гуртків, які вели всякого роду самочинні операції та, швидше або пізніше, розходилися додому або переходили на бік большевиків»¹⁵⁴⁵. Різного роду «отамани» також формували «партизанські полки»* під такими гучними назвами, як «Республіканський полк ім. Петлюри», «ім. Винниченка» тощо, які, не підпорядковуючись жодній владі, пиячили, чинили заклоти, реквізиції, погрожували єврейськими погромами¹⁵⁴⁶. Наприклад, подільський

¹⁵⁴² Другий меморіал УСДРП до Комісії Національних Меншостей... – С. 53–54.

¹⁵⁴³ Мазена І. Україна в огні й бурі революції... – С. 100.

¹⁵⁴⁴ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. IV... – С. 105.

¹⁵⁴⁵ Коновалець С. Причинки до історії української революції / Є. Коновалець // Корпус січових стрільців: Воєнно-історичний нарис / за ред. О. Бабія та ін. – Чикаго : Ювілейний ком-т для відзначення 50-річчя створення формації січових стрільців, 1969. – С. 422–423.

* На нові військові формування видавали кошти з державної скарбниці. Однак, як свідчив І. Мазена, «...зловживанню отаманів не було кінця: вони брали гроші, але при першій нагоді кидали фронт, зникали хто куди хотів, здебільшого в Галичину, і цим вносили ще більшу дезорганізацію як на фронті, так і в заплілі» [Мазена І. Україна в огні й бурі революції... – С. 98].

¹⁵⁴⁶ ЦДАВО України. Ф. 3890. Оп. 1. Спр. 10. Арк. 9; Другий меморіал УСДРП до Комісії Національних Меншостей... – С. 53.

губернський комісар, прохаючи порятунку від «отаманів», писав у своєму офіційному донесенні від 5 березня 1919 р.: «Отамани і штаби військових частин, котрі формуються, зовсім не рахуються з жадними законами і кожний отаман та вербовщик уважають себе за великих начальників. Робляться незаконні грабіжні реквізиції борошна, крупи, тютюну, цигарок... Цивільна влада без допомоги вищої військової влади не в силах дати хоч би маленький відпочинок населенню, котре живе під страхом погрому, або якого небудь вибуху»¹⁵⁴⁷.

Власне, саме «отаманщину» вважають винуватицею найганебніших єврейських погромів. «Не маючи глибоких, захоплюючих солдатські маси соціально-революційних лозунгів, – писав В. Винниченко, – отамани мусили чимось підбадьорювати «козацький дух». І «давали хлопцям погуляти», як говорилося тоді»¹⁵⁴⁸. «... Коли я говорю про отаманщину, – продовжував один із поводитирів Української революції, – то маю на увазі систему, характер, природу режиму, а також головних виразників і представників цього режиму – отаманію, велику й меншу, безконтрольну, безвідповідальну, дрібно-міщанську й егоїстичну. І не маю на увазі тих трудівників, українських офіцерів [старшин], які, як уміли й розуміли, виконували на фронтах свої військові обов'язки»¹⁵⁴⁹. Були серед отаманів і ті українські патріотидержавники, котрі чинили погроми з власного переконання, що євреї – вороги українства і української державності. С. Гольдельман назвав це явище «злочинним розумінням національного інтересу з боку української отаманщини»¹⁵⁵⁰. Чимало до кривавих ексцесів доклався й звичайні бандити, що використовували тодішню ситуацію для власних потреб.

Ускладнювали криміногенну обстановку і такі непевні елементи, як дезертери з більшовицької армії. Вони купчилися зазвичай у фронтовій смузі, то пристаючи до окремих відділів українського війська, то переходячи знову до більшовиків, то формуючи самостійні банди мародерів. Для боротьби з ними необхідно було виділяти значні військові сили¹⁵⁵¹, а ситуація на фронті не завжди давала змогу це зробити.

Організації грабіжницьких банд і діяльності самовільних отаманів сприяло також те, що Директорія мала незначну військову силу, зосереджену здебільшого на залізничних шляхах. Бої з більшовиками відбувалися насамперед за залізничні вузли, а в 20–25 км від колії могла безперешкодно

¹⁵⁴⁷ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. IV... – С. 106–107.

¹⁵⁴⁸ Винниченко В. Відродження нації... Ч. III... – С. 187.

¹⁵⁴⁹ Винниченко В. Відродження нації... Ч. III... – С. 187.

¹⁵⁵⁰ Цитовано за: Брик О. Українсько-єврейські взаємовідносини... – С. 167.

¹⁵⁵¹ ЦДАВО України. Ф. 3890. Он. 1. Спр. 10. Арк. 9.

орудувати банда 200–500 осіб, не підлягаючи командуванню, не виконуючи наказів і часом нападаючи на міста і містечка. «Коли така банда, – зазначав Б. Мартос, – забирала на селі скотину і хліб, то це звалось реквізицією, коли ж вона грабувала містечко, то це звалось погромом»¹⁵⁵².

Навіть побіжний аналіз анархії, що охопила Україну внаслідок агресії російських більшовиків, показує, що українська влада була позбавлена будь-яких реальних важелів для контролю за подіями, що розвивалися на території держави. До речі, цю обставину ефективно використав захист убивці С. Шварцбарда, котрий 25 травня 1926 р. застрелив у Парижі С. Петлюру. Якщо спочатку захисник А. Торрес намагався довести особисту відповідальність Головного отамана за трагедію українських євреїв, то невдовзі зрозумів, що для цього нема доказів*. Тому, будучи одним із небагатьох на судовому процесі, хто розумів, що насправді відбувалося в Україні у 1919 р., він змінив свою тактику. Торрес став наполягати на тому, що Петлюра як голова держави та війська відповідав за дії своїх вояків і за все, що відбувалося на контрольованій ним території¹⁵⁵³. Французький суд присяжних, які й уяви не мали про справжній стан речей у збуреній більшовиками Україні, повірив захисту і визнав Шварцбарда невинним.

Оцінюючи міру вини С. Петлюри за погроми, американський дослідник Г. Абрамсон вважав його «підзвітним, але не відповідальним» за тогочасні антиєврейські ексцеси. «Підзвітність» Головного отамана полягала в тому, що керівник держави несе моральну відповідальність за все, що діється на його державній території, навіть якщо ці дії відбуваються без його відома й усупереч його волі. Проте він не був «відповідальним» у правовому сенсі, оскільки не санкціонував погромів і не толерував погромників¹⁵⁵⁴. Із таким підходом Г. Абрамсона не погодився професор Варшавського університету А. Ковальчик, котрий зауважив, що в хаосі революції та громадянської війни багато що відбувається стихійно і силоміць шукати винних інколи нема сенсу¹⁵⁵⁵.

¹⁵⁵² ЦДАВО України. Ф. 3890. Он. 1. Спр. 10. Арк. 10.

* Один із основних опонентів Головного отамана в складі Директорії УНР В. Винниченко писав, що «...Петлюра ніколи не був ідейним чи іншим антисемітом, він ставився негативно і з огидою до погромів». Однак при цьому додавав, що той «...через свою слабохарактерність не міг вжити радикальних заходів проти справжніх погромщиків. І в цьому його була вина» [Винниченко В. Заповіт борцям за визволення... – С. 53]. Щоправда, В. Винниченко не пояснював, чому «слабохарактерний» Петлюра, незважаючи ні на що, до останку намагався рятувати українську державність, а сам Винниченко покинув УНР у найскладніший період її існування.

¹⁵⁵³ Гунчак Т. Симон Петлюра та євреї... – С. 5–6.

¹⁵⁵⁴ Подано за: Рябчук М. Спокута метафізичних провин... – С. 7.

¹⁵⁵⁵ Шебеліст С. «Правда розвіє пропагандистський туман». Професор Варшавського університету Анджей Станіслав Ковальчик – про «антисемітизм» і метафізичну провину Симона Петлюри / С. Шебеліст // День. – 2012. – 17 лют.

Тотальна анархія в Україні вела не лише до деформації та деградації державних і громадських структур, що тільки почали формуватися, а й до краху моральних норм населення. Деморалізація суспільства, набувши поширення в Першу світову війну, в небачених масштабах проявилася під час революційних подій. «Чотирирічна війна...», – писав І. Чериковер, – підготувала всі передумови вибуху, розрухи країни й анархії села; вона ж підготувала ті провали моральної свідомості, які зробили можливими масові злочини останніх років. Революція, ставши відповіддю на війну, була безсилою зупинити процеси розпаду й анархії та засипати прірви. Вона лише оголила й загострила ці процеси. Війна навчила мільйони людей технічно володіти зброєю і болісно мілітаризувала психологію. Люди ввійшли в те «інтимне ставлення до гармат», до зброї, яке виявилось таким фатальним... Війна і революція дали українському населенню зброю в руки, більше ніж в інших районах. Український селянин, його син-солдат, дезертир, партизан несли з фронтів, зовнішніх і внутрішніх, в село величезну кількість озброєння, зариваючи його до пори до часу в землю. І тому всі громадянські зіткнення в Україні і майже всі погромні напади носили озброєний, зазвичай кривавий характер»¹⁵⁵⁶.

Немаловажне місце в ієрархії причин єврейських погромів займало прагнення до наживи. З огляду на це, враховуючи, що євреї становили більш-менш заможну верству населення, їхнім розбоєм та пограбуваннями тією чи іншою мірою не гребувала жодна з озброєних сил, які впродовж 1917–1921 рр. орудували в Україні¹⁵⁵⁷. Більш того, відомі випадки, коли серед учасників єврейських погромів, наприклад у містечку Жванчик у червні 1919 р., були і євреї¹⁵⁵⁸, тобто національний чинник у цьому випадку поступався соціальному.

Траплялося, що євреї самі організовували антисемітські акції. Так, організатором єврейського погрому в Сквирі на Київщині, який відбувся в ніч з 5 на 6 жовтня 1920 р., був командир першої сотні запасного кавалерійського дивізіону 8-ої червонокозачої дивізії, євреї за національністю Н. Соколовський. Приводом стала сваволя комісарів та відсутність у будьоннівців одягу і взуття, а у «жидів», мовляв, усього цього вдосталь. При цьому Н. Соколовський особисто поранив одного старця-єврея¹⁵⁵⁹.

¹⁵⁵⁶ Чериковер І. Антисемітизм и погромы на Украине... – С. 26

¹⁵⁵⁷ Див. про це: Гусев-Оренбургский С. И. Багровая книга...

¹⁵⁵⁸ ЦДАВОВУ. Ф. 3301. Оп. 1. Спр. 8. Арк. 2.

¹⁵⁵⁹ Ревегук В. Я. Симон Петлюра і євреї – погляд з Полтави / В. Я. Ревегук // Симон Петлюра – від контрверзи до порозуміння / П. В. Ворона, А. М. Мучник, В. Я. Ревегук ; за заг. ред. П. В. Ворони. – Полтава : Вид. ПП Шевченко Р. В., 2010. – 100 с. URL: <http://poltava-repres.narod.ru/petlura/literat/porozuminnia.htm>

Вдавалося до погромів і селянство, яке отримувало можливість покращити свою господарку за рахунок розорення інших. Мораль і сентименти в умовах, коли панувала «людина з рушницею», відходили на другий план.

Значною мірою подібні дії провокували більшовики*. З одного боку, вони на державному рівні узаконили розбій у вигляді політики «воєнного комунізму», спрямованої насамперед проти села. З іншого – більшовицькі керманічі розпалювали наймерзенніші почуття людської натури, в т. ч. пропагуючи в місцевостях, де їхня влада була слабкою, ленінське гасло «грабуй награбоване»¹⁵⁶⁰. Так, у Житомирі в 1921 р. з міської бідноти було організовано «комітети безгосподарних» і передано їм усю владу над приватними будівлями разом із обстановкою, посудом, білизною, книгами тощо по всьому місту. В результаті, натовп тягнув із більш-менш заможних будинків усе, що сподобалося чи потрапило під руку. Один із більшовицьких лідерів Зінов'єв дотепно називав такі дні дикого майнового пограбування, яке супроводжувалося насильством над особистістю власників, «днями жовтневої революції»¹⁵⁶¹. Зрозуміло, що такі «дні» припадали до душі маргіналізованій частині суспільства.

Істотний вплив на розростання антисврейських настроїв, як було зазначено, мала діяльність в Україні частин Добровольчої і Червоної армій, які чимало спричинилися до поширення цього зла. Власне саме у лавах наступниці царської армії – Добровольчої (Білої)*, якою командували такі

---

* Характеризуючи взаємини між українськими селянами і радянською владою, І. Чериковер зазначав: «Коли-ж українське село відмовилося прийняти комуністичні експерименти і примусову владу московського радянського уряду і вступило з ним у запеклу збройну боротьбу, через своїх «повстанців» і «партизан», то воно з усією злобою накинудося насамперед на місто і містечко, де головну роль відігравали євреї. Євреї, становлячи не тільки значний, але і дуже активний елемент міського населення, були більше за інших втягнуті в політичне і революційне життя і відігравали також дуже помітну роль у Комуністичній партії і в радянському апараті. Євреї-комуністи часто перебували на високих посадах, будучи енергійними провідниками «московської» політики. Радянська влада ніде, напевно, так безпошадно не проводила свою політику і ніде так азартно не штовхала до громадянської війни, особливо в селі, як тут, абсолютно ігноруючи складні національні взаємини, що існували в Україні, і неминучі для єврейського населення наслідки, явні ознаки яких вже проглядалися. Ця політика запаленого факела в порохомому погребі [курсив мій. – Авт.] дала ворогам радянської влади привід пролити ріки невинної єврейської крові» [Чериковер І. Антисемітизм и погромы на Украине... – С. 25].

¹⁵⁶⁰ Білас І. Г. Репресивно-каральна система в Україні. 1917–1953. Суспільно-політичний та історико-правовий аналіз : у 2 кн. Кн. 1. – К. : Либідь ; Військо України, 1994. – С. 12.

¹⁵⁶¹ Маслов С. С. Россия после четырех лет революции / С. С. Маслов. – Париж : Русская печать, 1922. – С. 77.

* Метою Добровольчої армії було якнайшвидше «відновлення Великої, Єдиної, Неподільної Росії», а тому вона воювала не тільки проти більшовиків, а й проти українських військ, котрі боролися за незалежну Україну. «Так, цей край – російський, – стверджував В. Шульгін, що був членом Особливої наради при генералові Денікіні. – Ми не відаємо його ні українським

колишні царські генерали, як А. Денікін чи П. Врангель, – ворожнеча в ставленні до євреїв мала яскраво виражений ідеологічний характер*. Більшовицька революція, на загальну думку білогвардійських ідеологів, була частиною змови, очолюваної євреями, котрі мали намір таким чином завоювати весь світ. Командири денікінських полків і дивізій у своїх наказах закликали солдатів йти в бій проти встановлення «жидівського царства в Росії», а головне – проти «совдепського царя Лейби Бронштейна»¹⁵⁶². Завдяки «добровольцям» на поверхню знову вишпильовані «Протоколи сіонських мудреців», щоб незабаром стати антисемітським бестселером, що мав гучний успіх не тільки в Росії, а й в усій Європі¹⁵⁶³. Ще під час Першої світової війни командувач Кавказьким фронтом великий князь Ніколай Николаєвіч, дядько Ніколая II, розпорядився перекласти ці «Протоколи...» англійською мовою і поширювати серед союзників. Освідомлювальне агентство (Освар)* Добровольчої армії друкувало безліч їх у Сімферополі, Новочеркаську, Харкові, Ростові-на-Дону¹⁵⁶⁴, що сприяло жорстоким погромам.

У такому ж дусі діяв штаб Північно-Західної армії, котрою командував ще один лідер Білого руху Росії генерал Н. Юденіч. В одній із його прокламацій за 1919 р. зазначено: «Хто орудує і верховодить справами Росії? Адже це соромно й ганебно вимовити: пан Троцький (по-справжньому Лейба

зрадникам, котрі покрили його ганьбою, ні єврейським катам, що залили його кров'ю» [Шульгин В. Они вернулись / В. В. Шульгин // Кієвлянинь. – 1919. – 21 август.].

* За словами М. Полетики, «Погроми Добровольчої армії мали особливим завданням якнайбільше принизити і якнайболочіше образити євреїв як народ. Ця мета проглядалася у витончених знущаннях над євреями, і зокрема – у величезній кількості зґвалтованих жінок (від малолітніх дівчаток до глибоких бабусь), у вбивствах і катуваннях євреїв, скоєних добровольцями... заради спортивного інтересу» [Полетика Н. Воспоминания...].

О. Субтельний, порівнюючи погроми, здійснені представниками українських та білогвардійських формувань, звернув увагу на дві істотні різниці між ними: «...на відміну від заздалегідь продуманих і систематичних акцій росіян вони [погроми, здійснені українцями. – Авт.] являли собою спонтанні спалахи деморалізованих і часто п'яних ополченців, до того ж вони робилися всупереч спеціальним заборонам вищого командування. На відміну від таких білих генералів, як А. Денікін, українські соціалісти й особливо соціал-демократична партія, до якої належав Пеглора, мали тривалі традиції дружніх стосунків із єврейськими політичними діячами. Тому Директорія відновила культурну автономію для євреїв, запросила до складу уряду таких видатних діячів, як А. Марголін та С. Гольдельман, виплатила жертвам погромів великі суми грошей і навіть вела переговори із знаменитим провідником сіоністів В. Жабогінським про те, щоб включити загопи єврейської міліції до власної армії» [Субтельний О. Україна: історія... – С. 318].

¹⁵⁶² Кандель Ф. Книга времен и событий. Т. 3 : История евреев Советского Союза (1917–1939)...

¹⁵⁶³ Франкель Дж. Российская империя... – С. 514; Будницкий О. В. Российские евреи между красными и белыми... – С. 239–241.

* Освар – інформаційно-пропагандистський орган Добровольчої армії. З лютого 1919 р. – Відділ пропаганди при уряді Збройних сил Півдня Росії.

¹⁵⁶⁴ Кандель Ф. Книга времен и событий. Т. 3 : История евреев Советского Союза (1917–1939)...

Мовшев'єч Бронштейн), пан Зінов'єв (по-справжньому Сруль Мордухаєвіч Алфельбаум), пан Стеклов (по-справжньому Мошка Беркович Нахамкіс) і все в такому ж роді... Тобі, багатостраждальний російський народ, не дають кровожерливі юдо-правителі Бронштейни й Алфельбауми ні миру, ні спокійного життя, ні дешевих товарів...»¹⁵⁶⁵.

Промовистим свідченням справжнього ставлення «добровольчого» керівництва до єврейства були спроби відновити на підконтрольній території деякі антиєврейські обмеження, що діяли в Російській імперії. Так, у Кременчуці, Черкасах, Ніжині, Києві та інших містах євреїв виключили з органів самоврядування, в деяких навчальних закладах було відновлено процентну норму¹⁵⁶⁶. А коли 8 серпня 1919 р. А. Денікіна відвідали представники Ростовської, Катеринославської, Таганрозької і Харківської єврейських громад із проханням видати декларацію про рівноправність єврейського населення і про недопущення «ексцесів» стосовно нього, генерал назвав такі дії «незручними»¹⁵⁶⁷.

Незважаючи на виразно антисемітський настрій Добровольчої армії, окремі євреї, і аж ніяк не асимільовані, продовжували підтримувати білогвардійців. Під час зустрічі представників єврейських громад із генералом А. Денікіним вони не лише просили припинити насилля щодо євреїв і випустити декларацію проти погромів, а й допустити єврейських добровольців у армію¹⁵⁶⁸. Таку настійливість єврейства можна пояснити лише одним чинником: на відміну від Української армії, котра боролася за незалежну Україну, Добровольча – прагнула відродити Росію в імперських кордонах. Останнє також входило в єврейські плани.

Проте, як виявилось, до співпраці з євреями зовсім не прагнуло «добровольче» керівництво. Доволі промовистою в цьому ракурсі була історія, оприлюднена князем П. Долгоруковим. Він згадував, що разом із ним з Ростова-на-Дону, тодішньої фактичної столиці білого руху, в недавно зайнятий Харків приїхав і «колишній рабин Шнеєрзон». Долгоруков знав того ще з Рязані, де зумів оцінити його організаторські здібності «з продовольства». «Ми з ним, – писав князь, – влаштували велику нараду з представництвом міста, земства, всіх залізниць, банків, кооперацій, купецтва тощо для вироблення заходів постачання тилу. Евакуація Харкова, що незабаром сталася, не дала можливості розгорнути діяльність обраного на цій нараді органу. Потім Шнеєрзон представив від себе міністру продовольства С.

¹⁵⁶⁵ Кандель Ф. Книга времен и событий. Т. 3 : История евреев Советского Союза (1917–1939)...

¹⁵⁶⁶ Энгель В. В. Курс лекций по истории евреев в России...

¹⁵⁶⁷ Будницкий О. В. Российские евреи между красными и белыми (1917–1920)... – С. 336.

¹⁵⁶⁸ Будницкий О. Крушение империи и раскол российского еврейства (1917–1920)...

Маслову широкий проект постачання армії і населення, але на цьому проекті з'явилася резолюція Денікіна – «ніяких Шнеерзонів»¹⁵⁶⁹.

Про значне поширення антисемітизму в Добровольчій армії, з яким практично не боролися чи робили це лише для проформи, точніше – для «Заходу», незаперечно свідчать періодична преса, мемуари, донесення різних освідомлювальних органів, особисте листування учасників і сучасників білого руху¹⁵⁷⁰. На зміну ситуації не вплинув навіть той факт, що разом із «добровольцями» воювала певна частина офіцерів і солдатів єврейського походження. Більш того, невдовзі, відповідно до наказу генерала А. Денікіна від 6 жовтня 1919 р.¹⁵⁷¹, останніх було звільнено з армії.

Дослідники стверджують, якщо б відомості про єврейські погроми в Україні, котрі здійснювали білогвардійці в 1919 р., були правдивими навіть на десяту частину, – це позбавляло прихильників єдиної й неподільної Росії «будь-яких шансів на перемогу в боротьбі за російську державність»¹⁵⁷². Якщо ж до «добровольчого» антисемітизму додати яскраво виражені українофобство та ненависть до будь-яких національно-визвольних рухів, то можна зробити висновок, що ідеологія «єдинонеподільності» була приреченою на небуття.

У більшості випадків денікінські погроми мали організований характер; ними керували офіцери, які видавали накази про боротьбу з «жидами» або «жидівськими комісарами» і випускали листівки відповідного змісту¹⁵⁷³. Не зумівши виробити привабливих для мас гасел, керівництво білих крізь пальці дивилося на антисемітську пропаганду, або й прямо її заохочувало, розглядаючи такі дії, свідомо чи несвідомо, як засіб мобілізації мас¹⁵⁷⁴. Поширенню погромних настроїв сприяли публікації, які готували Освар і відділ пропаганди Особливої наради (квазіуряду при А. Денікіні).

Оскаженілу юдофобську пропаганду вели й украї праві партії та організації (Союз російських національних громад, Російські збори та ін.), які групувалися навколо А. Денікіна; антисемітські статті друкували не тільки в чорносотенних газетах «Киянин», «Вечірні вогні» («Вечерние огни»), «В Москву»*, а й у кадетській «Зорі» («Заре») ¹⁵⁷⁵. Більш того, КДП, що була тоді офіційною

¹⁵⁶⁹ Цитовано за: Будницкий О. В. Российские евреи между красными и белыми... – С. 212.

¹⁵⁷⁰ Будницкий О. Крушение империи...; Островский З. С. Еврейские погромы... – С. 16.

¹⁵⁷¹ ЦДАВО. Ф. 3696. Оп. 2. Спр. 91. Арк. 21.

¹⁵⁷² Булдаков В. П. Красная Смута: природа и последствия революционного насилия / В. П. Булдаков. – Москва : РОССПЭН, 1997. – 237.

¹⁵⁷³ Украина. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...

¹⁵⁷⁴ Будницкий О. Крушение империи...

* Газета «В Москву», яку в 1919 р. видавав В. Пуришкевич, виходила в світ з епіграфом «Бери хворостину, жени жида в Палестину» [Итполитов Г. М. Кто вы, генерал А. И. Деникин? / Г. М. Итполитов. URL: http://www.ssu.samara.ru/campus/RIO/Denikin/p3_1.htm].

¹⁵⁷⁵ Украина. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...; Островский З. С. Еврейские погромы... – С. 16, 20, 50.

урядовою партією, на своїй конференції, яка відбулася в Харкові 19 листопада 1919 р., тобто в розпал погромної вакханалії, не знайшла нічого кращого, як взяти «Добармію» під захист і в той же час недвозначно пригрозити єврейському населенню жахливими наслідками, якщо воно не втримає свої революційно налаштовані елементи від активної підтримки більшовицького руху. «Російське єврейство повинно зрозуміти, що якщо воно не виступить виразно за повну і безумовну підтримку національної диктатури і «Добровольчої» армії, котра відновлює російське державне життя, то для нього нема порятунку»¹⁵⁷⁶, – йшлося в тексті ухвалені кадетами резолюції.

Як було зазначено, не гребували погромами і частини Червоної армії. Вони, відповідно до новітніх досліджень, базованих на матеріалах архіву ЦК більшовицької партії, були пройняті антисемітським духом не менше, ніж війська їхніх супротивників¹⁵⁷⁷. Однак зі зміцненням влади більшовиків, які з самого початку прагнули до тотального контролю над усіма суспільними проявами, можливість самочинних, не санкціонованих згори дій, у т. ч. погромних, ставала дедалі обмеженішою. 27 липня 1918 р. Рада народних комісарів Росії особливим зверненням до населення і місцевої влади наказала вжити рішучих заходів до цілковитого припинення антисемітського руху. Остання фраза цього документа, вписана власноруч Леніним, гласила: «Погромників і тих, хто веде погромну агітацію, наказується оголошувати поза законом»*. Крім інтернаціоналізму, характерного тоді для ідеології і політики більшовиків, на їхній позиції, вважають дослідники, позначилося також виправдане переконання, що від єврейського погрому до погрому влади, багатом ненависної саме як єврейської¹⁵⁷⁸, всього лише один крок.

Влада більшовиків хоч і зруйнувала економічні умови існування більшої частини єврейського населення, проте сприймалася останнім як менше зло

---

¹⁵⁷⁶ *Островский З. С.* Еврейские погромы... – С. 20.

¹⁵⁷⁷ *Будницкий О.* Крушение империи...

* Варто визнати, що більшовики вживали жорстких заходів стосовно учасників погромного руху. Так, після того, як білці Першої кінної армії в травні 1920 р. розгромили містечко Любар у Волинській губ., призвідників погрому повісили, а загони роззбріли. У серпні того самого року після чергового погрому одну з дивізій розформували та розстріляли понад 150 солдатів [*Кандель Ф.* Книга времен и событий. Т. 3...]. Упродовж 21–23 жовтня 1920 р. в Єлисаветграді надзвичайна сесія трибуналу Першої кінної армії розглянула справи 387 заарештованих військовослужбовців 6-ї дивізії. У перший день судили, за різними даними, від 141 до 182 учасників погромів, у т. ч. 19 командирів 110 осіб було засуджено до смертної кари і розстріляно, 31 особі смертну кару замінили різними термінами ув'язнення. У другій групі підсудних були засуджені до смертної кари і розстріляні 57 осіб. Загалом трибунал завершив «виховну роботу» в армії на початку листопада 1920 р. За деякими даними, загальна кількість розстріляних досягла 400 осіб [*Будницкий О. В.* Российские евреи между красными и белыми... – С. 491].

¹⁵⁷⁸ *Мадиевский С.* Так это было...; *Будницкий О. В.* Российские евреи между красными и белыми... – С. 125.

порівняно з антисемітськими схильностями білих. Навіть від заможних людей можна було почути: «Вже краще більшовизм, який якщо і вбиває нас, то разом із нееврейськими «буржуями», в той час як білі виділяють нас в особливу національну групу, що підлягає знищенню»¹⁵⁷⁹. Тим не менш і далі червоне командування не завжди могло контролювати дії власних частин*, особливо козачих.

Ведучи мову про причини надмірної жорстокості війська, безвідносно до його ідеологічного забарвлення, А. Денікін зазначав: «Чотири роки війни і жахіття революції не минули безслідно. Вони оголили людей від зовнішніх культурних покривів і довели до високої напруги всі їхні сильні і всі їхні ниці сторони... Був подвиг, був і бруд. Героїзм і жорстокість. Співчуття і ненависть... Серед кривавого туману калічилися душі життєрадісних і чистих серцем юнаків...»¹⁵⁸⁰.

Ставлення української влади до єврейських погромів було абсолютно негативним. Вона намагалася боротися проти цього зла всіма доступними засобами. По суті, в усіх офіційних документах революційної доби, що стосувалися цієї проблеми, йшлося про необхідність активної протидії погромам. Зрозуміло, що боротьба велася головним чином на території, підконтрольній українським органам влади.

Вже 12 березня 1917 р. на одному зі своїх перших засідань Центральна Рада, обговорюючи питання про агітаційну роботу, серед пріоритетів виділила агітацію проти погромів¹⁵⁸¹. Наприкінці місяця УЦР видала свою першу антипогромну відозву*. Вона, за словами історика Української національної революції 1917–1921 рр. Матвія Стахів, стала найкращою зі всіх тих, що коли-небудь були написані будь-якою мовою. У ній відчутні «вогнь переконання і гучні остороги перед наслідками послуух ворожим підшептам старих чорносотенців, московських шовіністів»¹⁵⁸².

¹⁵⁷⁹ *Мадиевский С.* Так это было...

* Іноді траплялося, що євреїв розстрілювали з пропагандистською метою, демонструючи скептикам, що для радянської влади всі рівні. Так, у січні 1920 р. більшовики, захопивши Київ, розстріляли десять осіб за «спекуляцію валютою». Дев'ять із десяти виявилися євреями, і натовп, читаючи розвішані по Хрещатику величезні плакати з написаними на них іменами розстріляних, потішався: «Нарешті і до своїх добралися...» [Дневник і воспоминания киевской студентки (1919–20 гг.) // Архив русской революции : в 22 т. Т. 15–16. – Москва : ТЕРРА, 1993. – С. 239].

¹⁵⁸⁰ Цитовано за: *Кандель Ф.* Книга времен и событий. Т. 3...

¹⁵⁸¹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 42.

* Тимчасовий Уряд Росії офіційно засудив антиєврейські погроми лише 29 вересня 1917 р., коли видав згадану постанову [*Стахів М.* Заходи уряду і провідних сил України проти погромництва... – С. 32].

¹⁵⁸² *Стахів М.* Заходи уряду і провідних сил України проти погромництва... – С. 31.

Ще до того, як Український генеральний військовий комітет (УГВК)* став урядовою установою, він за підписом свого голови С. Петлюри видав 14 липня 1917 р. заклик до українських вояків. Його головна ідея – не піддаватися на підбурювання «провокаторів та слуг старого царського ладу», котрі підмовляли українців-солдатів до «різних бешкетів». «Комітет закликає українських солдатів і офіцерів стояти на сторожі революції і порядку на Україні, не допускаючи, щоб довго очікувана й довгими жертвами здобута свобода України була захмарена темними силами, всякими пройдисвітами»¹⁵⁸³, – йшлося в документі УГВК.

26 вересня 1917 р. було ухвалено Звернення Генерального секретаріату внутрішніх справ* до губернських і повітових комісарів¹⁵⁸⁴, яке підписав В. Винниченко. В документі містилися вимоги вживати відповідних заходів щодо боротьби з контрреволюцією, в т. ч. «антиєврейською агітацією». У випадку неналежного виконання адміністративних обов'язків посадовцям погрожували не лише позбавляти їх посад, а й віддавати під суд.

Дізнавшись про погром у м. Острозі Волинської губ., котрий 30 вересня розпочали вояки 266-го піхотного полку, Генеральний Секретаріат надіслав комісару і командувачу фронтом телеграми з проханням «вжити рішучих заходів, аби спинити той погром»¹⁵⁸⁵. Разом із тим, комісару доручено тримати ГС у курсі подій.

Як засвідчують документи, надзвичайно рішучим щодо боротьби з «безладдю та анархією, які... захопили Україну», був генеральний секретар військових справ С. Петлюра. Про те, що їм «мусить бути покладено край»¹⁵⁸⁶, він заявив 29 вересня 1917 р. на засіданні Малої Ради.

2 жовтня (за іншими даними – 29 вересня¹⁵⁸⁷) 1917 р. на засіданні Генерального Секретаріату секретар національних справ О. Шульгин представив службову записку про необхідність заснування Комісії в справі

---

* УГВК утворено в травні 1917 р. на Першому всеукраїнському військовому з'їзді для координації українського військового руху, поширення українізації військових частин російської армії і флоту. Був підпорядкований УЦР.

¹⁵⁸³ *Стахів М.* Заходи уряду і провідних сил України проти погромництва... – С. 42–43.

* Укладачі збірника «Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1...» помилилися, назвавши документ «Звернення Генерального Секретаріату...», оскільки його автором був не Генеральний Секретаріат, а, як випливає зі змісту тексту й посади підписанта, Генеральний секретаріат внутрішніх справ [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 318].

¹⁵⁸⁴ Звернення Генерального Секретаріату до губернських і повітових комісарів. 26 вересня 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 318.

¹⁵⁸⁵ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 558.

¹⁵⁸⁶ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 558.

¹⁵⁸⁷ ЦДАВО. Ф. 1063. Он. 1. Спр. 1. Арк. 4 зв.

боротьби з погромами. Було ухвалено передати документ до Секретарства внутрішніх справ, яке мало розробити відповідний проект¹⁵⁸⁸.

Отримавши звістки про погром у м. Погребище на Київщині, Генеральний Секретаріат на своєму засіданні 18 жовтня 1917 р. ухвалив низку заходів. Зокрема, Секретарству внутрішніх справ було запропоновано: 1) видати циркуляр до губернських комісарів із наказом ужити найрішучіших кроків проти єврейських погромів; 2) з'ясувати, де і які частини перебувають у розпорядженні комісарів, як ними зручніше скористатися на випадок розрухи і погромів; 3) порозумітися з головнокомандувачем Південно-Західного фронту Володченком щодо кращої військової охорони краю; 4) разом із київським губернським комісаром ужити найрішучіших заходів для припинення погрому в м. Погребищі, знайти і притягнути до суду винних.

Також на урядовому засіданні було ухвалено відозву «До свідомого громадянства України», котру оприлюднили за підписом генерального секретаря міжнаціональних справ того самого дня¹⁵⁸⁹. Серед іншого, в документі було зазначено: «...Злочинні агітатори, користуючись темрявою народу, хотять розпалити почуття національної ненависті, яке умілою рукою сіяли слуги царського ладу. І Генеральний Секретаріат, що має карати злочинців-грабіжників, не зможе сам запобігти цьому лихові, коли всі свідомі українці, в першу чергу, а разом і досвідчені громадяни з інших національностей України не будуть одностайно боротися з погромами...

Нехай знає і пам'ятає кожний українець: справою честі нашого народу є захищати права, життя і добробут усіх народів, що живуть на Україні...

Допускаючи розвиток національної ненависті – єврейські погроми, ми тим самим одвернем од себе цілий народ. Ми накладаємо темну пляму на совість нашу, зробимо наш народ в очах цілого світу негідним до вільного життя»¹⁵⁹⁰.

20 жовтня 1917 р. В. Винниченко як генеральний секретар внутрішніх справ видав Циркуляр проти погромної агітації¹⁵⁹¹, в якому наказував адміністративній владі вжити всіх можливих запобіжних заходів, до застосування зброї включно, проти грабежів, погромів, порушення порядку і спокою населення. Зокрема, звертаючись до губернських і повітових комісарів, він пропонував у базарні й святкові дні, а також під час ярмарків, тобто коли збиралися значні натовпи людей і погромна агітація була особливо

¹⁵⁸⁸ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 331.

¹⁵⁸⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 354.

¹⁵⁹⁰ Відозва генерального секретаря міжнаціональних справ «До свідомого громадянства України». 18 жовтня 1917 р. ... – С. 354–355.

¹⁵⁹¹ Циркуляр против погромной агитации. 20 октября 1917 г. // Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 216–217.

небезпечною, посилювати наряди пішої і кінної міліції та викликати їм на допомогу військовій патрулі.

Після погрому 23 жовтня 1917 р. у Сквирі, де натовп солдатів і міщан пограбував багато єврейських крамниць і квартир, а також поранив десяткох євреїв, Генеральний Секретаріат негайно скерував туди спеціальну слідчу комісію за участю представника єврейського віце-секретаріату. Комісія спільно з прокуратурою провела слідство, в результаті якого багатьох учасників безчинств було заарештовано¹⁵⁹². Такою ж була реакція на погром, учинений 24 жовтня у Літині на Поділлі¹⁵⁹³.

Того самого дня, 24 жовтня, відповідаючи В. Рудницькому, котрий від імені Польської демократичної централі (ПДЦ) запитував Генеральний Секретаріат, чи відомо йому «про ті погроми, убивства та грабежі», що творилися «дикими юрбами солдатів», і що він робитиме, щоб припинити безлад, генеральний писар О. Лотоцький розповів про деякі заходи. ГС планував: по-перше, цілковито реорганізувати міліцію, для котрої мав створити відповідні школи; по-друге, використовувати для придушення погромів загони «Вільного козацтва»; по-третє, домовитися з російською військовою владою, щоб та, за потреби, надавала губернським та повітовим комісарам озброєні підрозділи для допомоги міліції¹⁵⁹⁴. Зрозуміло, що названі заходи не могли радикально змінити загрозливої ситуації, але подекуди вони допомагали.

Водночас органи української влади ухвалили низку документів, спрямованих на захист громадян. Зокрема, 1 листопада 1917 р. Генеральне секретарство внутрішніх справ видало Розпорядження про недоторканність особи та її житла¹⁵⁹⁵, яким погрожувало тим, що самочинно здійснювали обшуки й арешти населення, всілякими карами.

Наступного дня, 2 листопада, Генеральний Секретаріат заснував при його голові Тимчасову комісію з охорони порядку¹⁵⁹⁶. До неї увійшли шість членів: голова Генерального Секретаріату В. Винниченко, генеральні секретарі М. Ткаченко – судівництва, М. Ковалевський – продовольчих справ, М. Порш – праці, С. Петлюра – військових справ і товариш генерального секретаря національних справ М. Зільберфарб. 13 листопада засновано Комісію з охорони порядку при Генеральному секретарстві внутрішніх справ¹⁵⁹⁷. Її

¹⁵⁹² Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 56, 187.

¹⁵⁹³ Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 189.

¹⁵⁹⁴ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 358.

¹⁵⁹⁵ Розпорядження Генерального секретарства внутрішніх справ про недоторканність особи та її житла. 1 листопада 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 384.

¹⁵⁹⁶ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 387.

¹⁵⁹⁷ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 434.

головою призначено товариша генерального секретаря внутрішніх справ, а членами – по одному представникові від секретарств військових справ, земельних, продовольчих, судових, шляхів, міжнародних, а також єврейських і польських справ.

Про «План військової охорони всієї України від погромів, грабежів і всякого безчинства» йшлося у Відозві Генерального Секретаріату до громадян, урядових і громадських установ від 3 листопада 1917 р. Було передбачено, що губернським і повітовим комісарам у боротьбі з безладом і злочинами «безвідповідальних людей» допоможуть військові частини. Для викорінення анархії та забезпечення законності на місцях Генеральний Секретаріат також прагнув опертися на органи місцевого самоврядування, навколо яких мали об'єднатися всі демократичні сили¹⁵⁹⁸.

У першій половині листопада 1917 р. з двома закликами до вояків-українців звернувся генеральний секретар військових справ С. Петлора, котрому ГС доручив ужити «всіх заходів» для військової охорони населення Поділля і Волині, де «солдати і дезертири руйнували містечка і маетки»¹⁵⁹⁹. В одному з закликів¹⁶⁰⁰, датованому 11 листопада, йшлося про необхідність дотримання загальновійськової дисципліни, «твердо стояти» «на сторожі фронту і порядку», ігнорувати розпорядження Раднаркому більшовицької Росії. В другому* – містилося звернення проти погромів і анархії. Закликаючи солдатів підтримати боротьбу з цим лихом, Петлора водночас повідомив, що для припинення безладів і погромів «війська будуть розміщені по цілій Україні, по всіх залізничних лініях і шляхах»¹⁶⁰¹. Така надміру оптимістична заява дещо збентежує, оскільки реалізувати її в той час було неможливо. Єдине логічне пояснення цього прийому С. Петлори – це психологічний вплив, причому як на погромників, котрі мали б схаменутися після такої песимістичної для них інформації, так і на населення, що ставало об'єктом погромницьких дій, – воно отримувало надію на припинення наруги.

14 листопада 1917 р. з приводу «боротьби з безладом, що безперестанно ширився в Україні», на засіданні Малої Ради до Генерального Секретаріату

¹⁵⁹⁸ Відозва Генерального секретаріату до громадян, урядових і громадських установ. 3 листопада 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 391.

¹⁵⁹⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 390.

¹⁶⁰⁰ Звернення С. В. Петлори до воїнів-українців. 11 листопада 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 409–410.

* «Відозва С. Петлори проти погромів і анархії», вміщена в книзі І. Чериковера, не позначена датою. Серед її вихідних даних – лише посилання на джерело: газ. «Der Telegraph», № 1, от 15-го ноября 1917 г.». Тому варто відзначити, що впорядники збірника С. Петлори «Народе Український: вибрані статі, листи, документи», помистивши до нього означений документ, помилилися з його датуванням [Петлора С. В. Народе Український... – С. 78].

¹⁶⁰¹ Воззваніє С. Петлори протпв погромов и анархii // Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 217–218.

звернувся український есер М. Шаповал. У відповідь В. Винниченко пояснив, що ГС скерує в більші міста і на залізничні станції відділи надійного українського війська, котрим віддано наказ вживати рішучих заходів для боротьби зі заколотами. Також утворено окрему комісію, котра дбатиме про забезпечення порядку в краї і підготує для цього відповідний план. Особливу увагу Генеральний Секретаріат звертав на боротьбу з безладдям у Києві¹⁶⁰². На завершення очільник уряду пообіцяв на наступному засіданні Малої Ради подати детальніший звіт про боротьбу зі зростаючою анархією.

Така нагода трапилася двома тижнями пізніше, 28 листопада. На цей раз Малу Раду інформував С. Петлора. Відповідаючи на запитання від імені фракції сіоністів про те, що робить Генеральний Секретаріат для негайного припинення погромів, він обіцяв вжити термінових заходів для їхнього придушення, але вже без колишнього ентузіазму: «Охорона ладу, – роз'яснював він, – тісно зв'язана з тою лихою спадщиною, яку дістав Генеральний Секретаріат від старого російського правительства. Погроми по-більшості робляться вояками частин, котрі стоять у прифронтових місцевостях. Цих запасних частин занадто багато в тилу і Генеральний Секретаріат вживає заходів, щоб їх тут зменшити. Крім того, для охорони ладу і спокою викликаються певні організовані військові частини з самого фронту, поскільки це фронтові не шкодитиме. Цих частин занадто мало, щоби їх можна було розставити по всіх містах і містечках України і таким чином запобігти самій можливості погромів, але військо це розташовується по Україні з таким обчисленням, щоби зараз же можна було послати військо в кожне місце, де тільки виникне погром...»¹⁶⁰³. Отже, попереднє твердження про розміщення військ «по цій Україні» довелося підкоригувати, оскільки присутність військових частин у тій чи іншій місцевості зовсім не гарантувала їхньої надійності. Нерідко, як випливало з відповіді С. Петлори, саме вони і влаштовували погроми. Мова, звичайно, не йде про національні кольори погромників – це був ще імперський військовий інтернаціонал. Щодо погромлених, то проти них виступали дві стихії – антисоціальна й антинаціональна.

Тоді ж, у листопаді, до єврейства УНР звернувся генеральний секретар єврейських справ М. Зільберфарб, котрий підтвердив, що українська влада «прагне всіма силами гарантувати й забезпечити порядок і спокій для всіх народностей*, що проживають в Україні». Разом із тим, він звернув увагу

¹⁶⁰² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 442.

¹⁶⁰³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 483.

* Слова М. Зільберфарба підтверджував також один із керівників сіоністської фракції в УЦР Н. Сиркін. Коментуючи в єврейському часописі «Телеграф» від 17 жовтня 1917 р. дії уряду для подолання антисемітської погромної стихії, він наголошував: «Всі заходи для захисту від

єврейського населення на ті чинники, які призводили до погромів: «Війна, котра косить направо й наліво; дорожнеча, передвісниця голодного жаху; спекуляція, ще більше загострююча тяжку нужду бідноти, – все це є причиною ексцесів, нападів, грабунків, анархії й погромів узагалі. При такій анархії в країні, коли населення виведене з себе й таке розбурхане, не дивина, що зла рука може спрямувати маси на єврейські будинки і крамниці, у результаті чого виникають спеціально єврейські погроми»¹⁶⁰⁴. Можна припустити, що, акцентуючи увагу на дорожнечі і спекуляції, Зільберфарб намагався застерегти тих єврейських представників, які займалися комерцією й лихварством, щоб вони своїм надмірним завзяттям не наражали на небезпеку одноплемінників.

8 грудня 1917 р. Генеральний Секретаріат, розглянувши справу про погроми в Ямпільському пов. Подільської губ., ухвалив призначити слідство за участю прокурора. Всі, хто зазнав збитків, могли вимагати їхнього відшкодування в судовому порядку¹⁶⁰⁵.

Прагненням українського уряду придушити безпорядки було і створення «Особливої наради» для боротьби з анархією в Україні, куди ввійшли представники секретаріатів внутрішніх справ та військового, національних віце-секретаріатів, громадських організацій¹⁶⁰⁶. «Анархія, що розростається в Україні, – йшлося в циркулярі, розісланому в ці відомства, – крім підриву авторитету влади, є також чинником, що руйнує мирне співжиття народностей, котрі населяють Україну, і в багатьох випадках заподіює непоправної шкоди інтересам національних меншин»¹⁶⁰⁷. Однак, як показав час, «Особлива нарада» виявилася безсилою в боротьбі з анархією, оскільки в листопаді та грудні 1917 р. вона набула значно більших розмірів, ніж раніше.

Коли в Таращі Київської губ. почався погром, єврейські громадські діячі в Києві звернулися 17 грудня до губернського комісара О. Саліковського за допомогою; той повідомив, що «...щодня отримує масу телеграм про погроми, але допомогти не може, так як у нього нема необхідної військової сили». Те саме відповів і начальник української частини генерал Богуславський¹⁶⁰⁸, до якого тоді звернулися єврейські представники.

грабунків і вбивств вживаються, і в цьому відношенні нам всіма силами допомагає український Генеральний Секретаріат, всією повнотою влади, яку має в своєму розпорядженні. Ніхто не повинен мати сумніву в добрій волі Генерального Секретаріату. Він дійсно докладє всіх зусиль, щоб забезпечити країну від дикунства й пограбувань» [Цитовано за: *Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине...* – С. 190].

¹⁶⁰⁴ Воззвание еврейского генерального секретариата «К еврейскому населению» // Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 218–219.

¹⁶⁰⁵ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 525.

¹⁶⁰⁶ ЦДАВО. Ф. 2592. Оп. 1. Спр. 4. Арк. 1–2.

¹⁶⁰⁷ Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 83.

¹⁶⁰⁸ Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 85.

19 грудня 1917 р., спростовуючи на засіданні Малої Ради докір фракції сіоністів про те, що Генеральний Секретаріат не дбає про припинення погромів, В. Винниченко наголосив: «...Не скрізь можна їм вчасно запобігти, бо через більшовицький заколот приходится забирати найкраще військо з місць і посилати його на Українсько-румунський фронт для оборони всієї України. Генеральний Секретаріат дбає, щоб запобігти загальному погрому, котрий може статися, коли на Україну прийдуть більшовики»¹⁶⁰⁹. При цьому голова уряду пообіцяв вжити заходів для захисту єврейського населення від погромів і виділити для цього військові частини.

Найенергійніших заходів для припинення антисемітських ексцесів вживали українські політики навесні 1918 р., коли деякі вояки-українці прагнули помститися євреям за насильства над мирним українським населенням, вчинені російськими більшовиками, зокрема в Києві. Так, українські депутати Київської міської думи звернулися до козаків зі спеціальною відозвою, в якій зазначали: «Не заплямуйте Україну самосудами і масовими насильствами над людськими правами. Ми віримо, що солдати-українці зберігають заповіт своїх дідів-козаків: безбродного не б'ють. Ми віримо, що ви не допустите грабежів та насильства над безневинними жителями, до якої б вони нації не належали»¹⁶¹⁰. 4 березня фракція УСДРП на засіданні Малої Ради підтримала запит Бунду до Ради Народних Міністрів щодо «репресій, приміняємих у відношенні громадян м. Бердичева»¹⁶¹¹, і закликала урядовців з'ясувати ситуацію й притягти винних до відповідальності.

Проблеми, пов'язані з погромами, безладами, порушенням прав особи тощо, розглядали, за неповними даними, на понад десяти засіданнях Центральної та Малої рад¹⁶¹². Однак усі вжиті заходи не дали належного ефекту – без боєздатної дисциплінованої армії зарадити лихові було неможливо.

Одним із варіантів вирішення проблеми могло стати створення єврейських загонів самооборони, які б узяли на себе охорону життя і майна беззахисних жителів містечок, що потерпали від різних банд. Таку пропозицію від фракції сіоністів на засіданні Малої Ради 28 листопада 1917 р. висловив Й. Шехтман. Його підтримав С. Петлюра, котрий заявив, що в справі формування єврейських військових дружин «нема жодних перешкод»¹⁶¹³. Однак проти реалізації такого плану виступили єврейські соціалістичні партії, котрі

¹⁶⁰⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 50.

¹⁶¹⁰ Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 122.

¹⁶¹¹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 178.

¹⁶¹² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 358, 390, 442, 483–484, 525; Т. 2... – С. 34, 50, 117, 118, 122, 178, 195, 223, 283, 295, 296, 297.

¹⁶¹³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 483–484.

побоювалися, що створення окремих національних воєнізованих підрозділів сприятиме міжнаціональній ворожнечі.

Ніяких протипогромних заходів – наказів, відозв чи тим більше матеріальної допомоги – не було вжито за часів Гетьманату¹⁶¹⁴. Цей період хоч і був порівняно спокійнішим за попередній, і особливо за наступний, низка антисемітських ексцесів, котрі вибухали разом із повстанням проти поміщиків, усе ж мали місце. 29 серпня 1918 р. представники Київської єврейської громади подали міністрові внутрішніх справ Української Держави І. Кістяківському доповідну записку. «Погромна хвиля, – йшлося в документі, – загрожує розлитися кривавим потоком по всій Київщині, Чернігівщині й Волині... В багатьох містах і містечках єврейство перебуває в постійному страху за життя й майно». Для запобігання подальшим ексцесам Київська громада просила уряд оголосити відозву до населення проти погромів, створити слідчу комісію «...зі залученням по можливості представників єврейської громадськості», видати закон про відшкодування урядом збитків потерпілим, асигнувати 300 тис. руб. для негайної допомоги населенню, ухвалити інші відповідні заходи¹⁶¹⁵. Однак ці пропозиції ні до чого не привели.

Міністр І. Кістяківський запевнив делегацію, що, згідно з повідомленнями губернських та повітових старост, спеціального руху проти євреїв ніде не спостерігається. «В Україні нема антисемітизму, – наголосив він. – Щоправда, в деяких місцевостях були насильства над євреями, але їх можна пояснити хаосом перехідного часу. Крім того – всі оті вбивства й грабунок є результатом більшовизму, в яким євреї беруть участь пропорційно більше, ніж то мало б бути за їх кількістю в Україні»¹⁶¹⁶. І все ж міністр пообіцяв вжити рішучих заходів проти ексцесів.

Деякі дослідники стверджують, що в період Гетьманату нічого не було зроблено для подолання погромного руху¹⁶¹⁷. Однак, як засвідчують факти, певних заходів усе ж вживали. Так, за погром у м. Лисянці на Звенигородщині до розстрілу було засуджено 40 учасників¹⁶¹⁸. Щоправда, це сталося з ініціативи німецької військової влади.

Усе можливе для боротьби проти погромів робила Директорія УНР*. Ще 16 листопада 1918 р., тобто в перший день антигетьманського повстання, С.

¹⁶¹⁴ Іванис В. Симон Петлюра – Президент України... – С. 191.

¹⁶¹⁵ Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 180.

¹⁶¹⁶ Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 180.

¹⁶¹⁷ Іванис В. Симон Петлюра – Президент України... – С. 190; Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 180.

¹⁶¹⁸ Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 176.

* Коментуючи політику Директорії УНР щодо єврейських погромів, А. Марголін 16 травня 1919 р. від імені Українського посольства у Лондоні опублікував заяву, в якій зазначив: «Є різниця між погромами, що мали місце в Україні, і між тими, що мали місце в часі царського режиму (в

Петлюра звернувся з відозвою до населення України, в якій закликав «...не допускати чорносотенців, злодіїв та погромників до погромів та вибухів проти євреїв, бо євреї допомагають українцям в Галичині, і у нас на Україні повинні йти разом з нами»¹⁶¹⁹.

Через місяць, 15 грудня 1918 р. Головний отаман українських республіканських військ С. Петлюра видав наказ волосним, повітовим та губернським управам Поділля, Волині, Київщини, Холмщини і по залізниці – до Голоб, Бірзули, Умані і Житомира щодо негайного і рішучого припинення мародерства й грабежів. Про вироки військових судів стосовно можливих інцидентів мало бути оповіщено населення, «...щоб знало воно, що військо Директорії Нар[одної] Республіки стоїть на сторожі ладу і порядку та інтересів народніх»¹⁶²⁰.

10 січня 1919 р., як тільки стало відомо про те, що в деяких місцях України, зокрема в Бердичеві, окремими групами козаків учинено насилля над євреями, голова Директорії В. Винниченко і голова уряду В. Чехівський негайно зустрілися з делегацією представників соціалістичних партій, у т. ч. єврейських, та міського самоврядування Бердичева. Очільники держави запевнили делегатів, що вживуть найрішучіших заходів для покарання винних, незалежно від займаних посад. Було також заявлено про підготовку офіційного повідомлення з різким засудженням погромів та організацію відповідної комісії, куди ввійдуть представники уряду, громадськості, політичних партій¹⁶²¹. (Рішення про розслідування єврейських погромів у Житомирі й Бердичеві було ухвалене урядовою постановою 15 січня¹⁶²², а в Овручі, Коростені, Сарнах, Бахмачі та Літинському пов. на Поділлі – 23 січня¹⁶²³). Загалом зустріч мала доволі емоційний характер.

Росії). Останні були підбурювані і підтримувані правительством, а Українське правительство завжди противилось погромам і не бере в них участі і за них не відповідальне...» [Цитовано за: *Нагаєвський І.* Історія Української держави двадцятого століття / І. Нагаєвський. – К. : Укр. письменник, 1993. – С. 287].

¹⁶¹⁹ *Солдатенко В. Ф.* Єврейські погроми в УНР... – Вип. 10. – С. 10.

¹⁶²⁰ Наказ Головного отамана українських республіканських військ Симона Петлюри волосним, повітовим та губернським управам щодо негайного і рішучого припинення мародерства і грабежів. 15 грудня 1918 р. // *Сергійчук В.* Симон Петлюра і єврейство... – С. 98.

¹⁶²¹ ЦДАВО. Ф. 2060. Оп. 1. Спр. 18-а. Арк. 2; Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 181.

¹⁶²² Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 187; Постанова про ухвалення статуту надзвичайної слідчої комісії для розслідування подій в Житомирі 7–13 січня 1919 р. 03. 03. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 498–500.

¹⁶²³ Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 208–209.

Наступного дня Директорія опублікувала Звернення до народу. Згідно з документом антиєврейські дії були викликані агентами-провокаторами, які «мали на меті скомпрометувати Армію України, викликати ненависть місцевого населення до козаків і створити в країні безладдя та анархію, щоб полегшити повернення до влади великих власників та буржуазії». Очільники УНР також погрожували «найсуворішим покаранням» усім, «хто насмілиться якими б то не було засобами безчестити Армію трудівників-революціонерів України», та закликали «...все єврейське населення боротися проти деяких представників їх віри, схильність яких до анархії та комунізму проявляється у ворожих до українського народу та його Уряду діях»¹⁶²⁴. Для того, щоб Звернення стало «відомим всім козакам»¹⁶²⁵, його, відповідно до наказу Головного отамана С. Петлора 14 січня телеграфно розіслали командирам військових підрозділів.

18 січня 1919 р. голова Ради Народних Міністрів В. Чехівський на урядовому засіданні оприлюднив Меморандум Єврейського національного секретаріату (ЄНС) України про насильства над людинністю. В результаті обговорення РНМ ухвалила створити відповідну комісію з представників міністерств військових, внутрішніх та єврейських справ, а також ЄНС й інших громадських організацій. Міністрам військових та внутрішніх справ було доручено вжити проти погромів негайних заходів¹⁶²⁶.

Через день, 20 січня, РНМ затвердила проекти наказів військового міністра, спрямовані проти погромів: «1). Про постанову Ради Міністрів УНР, [якою] при військовому міністерстві утворюється перманентна комісія по охороні ладу на Україні, ця комісія складається з представників од міністерств: військового, внутрішніх справ, юстиції, єврейських справ і від Осадного корпусу*, по одному з представників соціалістичних партій, Селянської спілки та Єврейського національного секретаріату.

2). Оголошую до загального відому, що начальники військових частин не мають права без ордера військового міністра накладати на населення ніяких контрибуцій. Накладання контрибуцій начальниками військових частин, яке йде іншим порядком, треба вважати бандитизмом. Порухення сього наказу буде каратися військово-польовим судом нарівні з грабінництвом»¹⁶²⁷.

¹⁶²⁴ Звернення Директорії УНР до українського народу. 11 січня 1919 р. // Шульгин О. Україна і червоний жах... – С. 70–71.

¹⁶²⁵ Симон Петлора. Статті, листи, документи. Т. 2... – С. 353.

¹⁶²⁶ Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 196.

* Осадний корпус Січових стрільців під командуванням полковника Є. Коновальця був одним із найбоєздатніших підрозділів Армії УНР.

¹⁶²⁷ Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 199–200.

24 січня 1919 р. РНМ підтримала ініціативу військового міністра про заснування окремої комісії для збирання відомостей «про всі арешти та розстріли, вчинення по ним розслідування і притягнення винуватих до надзвичайного військового суду». Для забезпечення відкритості діяльності комісії було передбачено запрошення на її засідання представників закордонних місій¹⁶²⁸. 10 лютого цю комісію було легітимізовано¹⁶²⁹ відповідним законом.

Погроми, зокрема в Овручі, Сарнах, Бердичеві та Житомирі, стали об'єктом розгляду й Трудового Конгресу. Однак, незважаючи на те, що до нього належало чимало представників єврейських партій, один із них, І. Біск, був навіть у президії, владу не звинувачували – всі розуміли, що лихо сталося через всеохопну анархію¹⁶³⁰. Дисонансом пролунали лише нападки на уряд із боку лідера лівого крила Бунду М. Рафеса¹⁶³¹. Проте і він застерігся, що не звинувачує Директорію в організації погромів, а лише в тому, що, обороняючись від воєнної агресії радянської Росії, вона створює для цього передумови.

Законом від 26 січня (затвердженого Директорією 29 січня) 1919 р. уряд УНР запровадив т. зв. надзвичайні військові суди, які «мали право за розбій, підпал, грабїж, умисне вбивство, агітацію проти УНР, збройний напад на військову сторожу і інші великі злочини – накладати кару на смерть»¹⁶³². Зрозуміло, що погроми ставали одними з перших об'єктів розгляду новостворених інституцій.

Переконуючи суспільство не псувати будівництво незалежної держави «дикунською жадобою крові, чужого майна, сліз своїх сусідів», Директорія УНР у своєму лютневому зверненні до населення зазначала: «Із-за того, що знаходяться окремі особи спекулянтів, або групи із жидів, які стоять на ґрунті більшовицькому, не можна всіх жидів як націю обвинувачувати». Бачила вона і вихід зі складної ситуації: «Не самосуд, а суд правий, розслід над винним; не погроми, а організована ідейна боротьба допоможуть нам у наших змаганнях до кращого вільного життя»¹⁶³³.

¹⁶²⁸ Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 211.

¹⁶²⁹ Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 252.

¹⁶³⁰ ІЦДАВО України. Ф. 3890. Оп. 1. Спр. 10. Арк. 3; *Смавіс М.* Україна в добі Директорії УНР : у 7 т. Т. 3 : Україна між двома силами. – Торонто : Укр. наук.-іст. б-ка в Скрантоні, 1963. – С. 55.

¹⁶³¹ *Рафес М.* Два года революции на Украине... – С. 149–150.

¹⁶³² *Сергітчук В.* Симон Петлюра і єврейство... – С. 63.

¹⁶³³ Урядове звернення Директорії УНР про недопустимість єврейських погромів в Україні, які провають більшовики. Лютий 1919 р. // *Сергітчук В.* Погроми в Україні... – С. 250–251.

Тим часом обставини все частіше змушували владу реагувати на конкретні випадки безчинств. Надзвичайно оперативно це робив С. Петлюра. Скажімо, коли Міністерство єврейських справ повідомило йому про погром на станції Яреськи, то він у той же день, 28 січня 1919 р., відправив телеграму до отамана Сушка в Миргород: «Наказую розслідувати справу і мені донести, а також вжити міри, щоб подібні ексцеси надалі не мали місця і карно переслідувались»¹⁶³⁴. 28 лютого того самого року Директорія затвердила ухваленій Радою Народних Міністрів Закон про відновлення гарантій недоторканності особи на території УНР¹⁶³⁵.

Враховуючи, що безпосередню участь у погромах здебільшого брали військові дезертири, а підштовхували до таких дій різноманітні провокатори, Головна команда військ УНР 31 березня 1919 р. видала Наказ про боротьбу з дезертирами і провокаторами¹⁶³⁶, який підписали Головний отаман С. Петлюра та начальник штабу Армії УНР А. Мельник.

9 квітня 1919 р. Директорія ратифікувала Постанову про створення спеціальної комісії щодо розслідування погромів 15–16 лютого у Проскуріві та 17 лютого у Фельштині Проскурівського пов.¹⁶³⁷ Ініціатора погромів отамана І. Семосенка, як уже зазначалося, було ув'язнено і згодом розстріляно.

Наступного дня С. Петлюра застеріг українських вояків, щоб вони не чинили погромницьких акцій проти євреїв. 13 квітня антипогромний наказ¹⁶³⁸ видав полковник А. Мельник.

Енергійно засуджувала погроми, особливо ті, що були «спрямовані проти єврейського населення», Рада Міністрів УНР на чолі з новопризначеним головою Б. Маргосом. У Декларації від 12 квітня 1919 р. вона заявила, що, «...обстоюючи порядок, спокій і законність, як необхідну умову вільного життя всіх громадян УНР, ...всіма силами буде боротися зі всяким порушенням спокою і ладу і винних у цьому розбійників, хуліганів, погромників і інших злочинців безпощадно каратиме судом народної совісті. Зокрема, правительство не допустить до погромів над єврейським населенням України і рішуче буде боротися з цим ганебним і протидемократичним явищем, яке принижує український народ в очах культурних націй усього

¹⁶³⁴ ЦДАВО України. Ф. 2060. Он. 1. Спр. 23. Арк. 10.

¹⁶³⁵ Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 71, 275.

¹⁶³⁶ Наказ Головної команди військ УНР про боротьбу з дезертирами і провокаторами. 31. 03. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 511–512.

¹⁶³⁷ ПДАГО України. Ф. 269. Оп. 1. Спр. 32. Арк. 1.

¹⁶³⁸ Кульчицький Ю. Симон Петлюра і погроми... – С. 153.

світу»¹⁶³⁹. У документі також було висловлено сподівання, що український народ допоможе урядові в його боротьбі з бандитизмом.

Про те, що згадане урядове Звернення не було черговою декларацією, засвідчили наступні дії. Так, уже 14 квітня у відповідь на внесення міністра єврейських справ «про міри необхідні для паралізування погромної агітації» уряд ухвалив низку заходів: «а) звернутися до п. Головного отамана з проханням видати наказ про саму строгу через відповідних начальників цензуру всіх відомств; б) доручити міністру юстиції та військовому [міністру] негайно призначити в справі погромної агітації слідства для притягнення винних в виданні, надрукуванні та розповсюдженні погромних відозв до самої суворой відповідальності; в) заснувати при Міністерстві внутрішніх справ штат організаторів-інформаторів; г) надати міністру єврейських справ право брати участь в тих засіданнях кабінету, які будуть призначатися для розгляду справ внесених міністром єврейських справ»¹⁶⁴⁰.

Через три дні, 17 квітня, Б. Мартос листовно звернувся до міністра юстиції з вимогою зробити все для того, щоб погромні злочини були негайно розслідувані, а винуваті притягнуті до відповідальності. «Погромну хвилю можна спинити лише шляхом наложення суворой кари, як на фізичних учасників погрому, так і на тих елементів, які тим чи іншим шляхом сприяють зросту погромной пошести»¹⁶⁴¹, – писав занепокоєний розширенням лиха голова уряду.

Не минуло й тижня, як РНМ, дізнавшись про можливу небезпеку єврейському населенню в Острозі, 24 квітня ухвалив постанову, якою просив Головного й наказного отаманів вжити найрішучіших заходів, щоб попередити ймовірне насильство¹⁶⁴². Можна припустити, що відповідні запобіжні заходи військовою владою були вжиті, оскільки відомостей про погромні події в Острозі нема.

4 травня 1919 р. Рада Народних Міністрів, заслухавши доповідь міністра єврейських справ П. Красного про становище в Рівному і поширення там антиєврейської агітації, зобов'язала міністрів військових і внутрішніх справ вжити найрішучіших заходів для забезпечення в місті спокою та припинення там усякої погромной агітації. Військовій владі також було доручено попереджувати будь-які спроби антисемітських настроїв у військах, «для чого призначити спеціальний догляд в місцях їх скупчення». Подбав уряд, який

¹⁶³⁹ Декларація уряду УНР. 12. 04. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 519.

¹⁶⁴⁰ ЦДАВО України. Ф. 1092. Он. 4. Спр. 13. Арк. 135–135 зв.

¹⁶⁴¹ ЦДАГО України. Ф. 269. Он. 1. Спр. 32. Арк. 2.

¹⁶⁴² ЦДАВО України. Ф. 1092. Он. 4. Спр. 13. Арк. 144–144 зв.

певний час перебував у Рівному, але під натиском більшовиків готувався до евакуації з міста, щоб після його виїзду там для підтримання порядку залишилися патрулі¹⁶⁴³. Останній факт, на перший погляд малозначний, виразно засвідчив уболівання української влади за долю єврейства, в даному випадку рівненського.

Важливими були засідання уряду й від 24 квітня, 8 та 14 травня 1919 р., коли він обговорив, схвалив і передав Директорії УНР на затвердження законопроект про утворення Особливої слідчої комісії з питань розслідування протиеврейських погромів¹⁶⁴⁴. Окрім того, на урядовому засіданні 8 травня було заслухано доповідь міністра єврейських справ про погромні події в м. Дубно в лютому – березні 1919 р. Згідно з ухваленим рішенням справу передали на розгляд Особливої слідчої комісії¹⁶⁴⁵.

Боротьба Директорії проти погромів та інших насильств мала різні форми. С. Петлюра розумів, що у його війську є чимало членів колишньої «чорної сотні» та взагалі антисемітськи налаштованих елементів, тому для забезпечення єврейського населення мусив насамперед реформувати армію¹⁶⁴⁶. Для здійснення цієї важливої справи він використав тимчасове перебування Армії УНР у травні – червні 1919 р. на території Галичини. Було ліквідовано низку «окремих загонів» та «окремих куренів», розпочато рішучу боротьбу з самочинними бандитськими формуваннями на кшталт загонів «Не журиє» та «Гуляй душа», які бродили в тилу армії і тероризували мирне населення¹⁶⁴⁷. Кращі кадри з «отаманських» частин перейшли до колишніх регулярних або до новостворених підрозділів¹⁶⁴⁸. Реорганізацію істотно полегшила та обставина, що окремі отамани порозбігались або були притягнені до судової відповідальності за погроми. Декотрим із них пощастило влаштуватись у різних «постачаннях», бо збройна боротьба на фронті не відповідала їхньому «фаху»¹⁶⁴⁹. У результаті, вважав І. Мазепа, було приборкано отаманщину і припинено погромні ексцеси¹⁶⁵⁰. Проте, як показало майбутнє, цілком викоренити це лихо не вдалося.

Для завершення реорганізації Армії УНР, зміцнення військової дисципліни в частинах та встановлення постійного зв'язку уряду з армією 13

¹⁶⁴³ ЦДАВО України. Ф. 1092. Он. 4. Спр. 13. Арк. 149–150; Он. 2. Спр. 112. Арк. 1.

¹⁶⁴⁴ ЦДАВО України. Ф. 1092. Он. 4. Спр. 13. Арк. 144 зв., 153, 155 зв.

¹⁶⁴⁵ ЦДАВО України. Ф. 1092. Он. 4. Спр. 13. Арк. 153 зв.

¹⁶⁴⁶ *Гунчак Т.* Симон Петлюра та євреї... – С. 18.

¹⁶⁴⁷ *Феденко П.* Повстання Нації... – С. 93.

¹⁶⁴⁸ *Прохода В.* Вождь та військо... – С. 140–141; Другий меморіал УСДРП до Комісії Національних Меншостей... – С. 57.

¹⁶⁴⁹ *Прохода В.* Вождь та військо... – С. 140–141.

¹⁶⁵⁰ *Мазепа І.* Творена держава. (Боротьба 1919 року) / І. Мазепа // Збірник пам'яті Симона Петлюри... – С. 74.

травня 1919 р. було створено Державну військову інспекцію¹⁶⁵¹, а її очільником призначено полковника В. Кедровського¹⁶⁵². Чи не найголовніше завдання новоствореної інституції полягало в тому, щоб «полагоджувати непорозуміння між населенням і військом, а також безпощадно боротися з погромами, погромною агітацією та погромним настроєм військових»¹⁶⁵³. На державних інспекторів було покладено завдання не тільки виявляти і віддавати під суд винних у погромах чи припиняти погроми збройною силою, а й боротися зі злом у самому його зародку, зокрема шляхом побороювання антисемітської пропаганди¹⁶⁵⁴. Акцент робився як на примусові заходи, так і на культурно-освітню й політичну роботу з особовим складом¹⁶⁵⁵. Інспектори були зв'язковими між урядом і військом, повідомляли останньому про урядову політику, про бажання української влади де-факто зробити євреїв рівноправними громадянами УНР¹⁶⁵⁶. Для «підтримування нормальних взаємовідносин поміж Армією УНР і єврейським населенням»¹⁶⁵⁷ Міністерство єврейських справ отримало право призначати своїх представників* при державних інспекторах у військових частинах та інституціях Української Народної Республіки.

Державним інспекторам було надано широкі права, аж до можливості в разі потреби усувати з посад «ворожий та непевний елемент»¹⁶⁵⁸. Звичайно, окремі представники військового керівництва поставилися до інспекції неприхильно, однак її права твердо обстоював Головний отаман¹⁶⁵⁹. Щодо ефективності діяльності даної інституції, то її оцінюють по-різному. Так,

¹⁶⁵¹ Закон про Державний інспекторат у військових частинах та інституціях Української Народної Республіки. 13. 05. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 524–526; Закон про встановлення «Статуту Державного інспекторату Армії Української Народної Республіки. 15. 09. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 582–585.

¹⁶⁵² Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 350.

¹⁶⁵³ Іванис В. Симон Петлора – Президент України... – С. 165.

¹⁶⁵⁴ ЦДАВО України. Ф. 3890. Оп. 1. Спр. 10. Арк. 7.

¹⁶⁵⁵ Закон про Державний інспекторат... – С. 525–526.

¹⁶⁵⁶ ЦДАВО України. Ф. 3890. Оп. 1. Спр. 10. Арк. 7.

¹⁶⁵⁷ Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 463.

* Право призначати своїх представників при державних інспекторах Міністерство єврейських справ отримало згідно урядової постанови від 18 серпня 1919 р. Однак уже 7 вересня того самого року Рада Народних Міністрів, заслухавши телеграму отамана В. Тютюнника, це право призупинила «...до з'ясування деяких, в зв'язку з телеграмою, питань» [Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 495].

¹⁶⁵⁸ Закон про Державний інспекторат... – С. 525.

¹⁶⁵⁹ Другий меморіал УСДРП до Комісії Національних Меншостей... – С. 57.

колишній полковник Армії УНР В. Прохода вважав, що вона «не осягла свого завдання в тій мірі, як то ставив уряд»¹⁶⁶⁰. Протилежної думки дотримувалися Т. Гунчак і С. Гольдельман, котрі характеризували військову інспекцію як таку, що виправдала сподівання С. Петлюри, оскільки допомогла урядові контролювати і нейтралізувати спалахи антисемітизму, сприяла упорядкуванню взаємовідносин між армією і єврейським населенням¹⁶⁶¹. З особливою вдячністю енергійну діяльність інспекції та її очільника відзначало й Міністерство єврейських справ¹⁶⁶². У руслі двох останніх тез, зокрема про те, що діяльність державної військової інспекції «привела до зменшення погромної хвилі»¹⁶⁶³, свого часу висловлювався і колишній голова уряду УНР Б. Мартос.

Одночасно з реорганізацією війська та створенням державної військової інспекції 27 травня 1919 р. Директорія УНР затвердила згаданий уже Закон про утворення Особливої слідчої комісії для розслідування протиеврейських погромних подій¹⁶⁶⁴. Головним завданням Комісії, до якої, крім голови, котрого призначала Директорія, входили представники міністерств юстиції, військового, праці, внутрішніх справ та єврейських справ, було «всестороннє розслідування протиеврейських погромів на території України і злочинної агітації проти єврейського населення, виявлення винних і притягнення їх до карної відповідальності» у спеціально створюваних надзвичайних військових судах. Її повноваження були дуже широкими, в т. ч. щодо порушення кримінальних справ проти підозрюваних урядових осіб усіх рангів та тимчасове усунення їх із займаних посад. Рішення Комісії оскарженню не підлягали.

Остаточню Особливу слідчу комісію було сформовано в червні 1919 р. в Кам'янці-Подільському¹⁶⁶⁵, але розпочати діяльність вона змогла лише в другій половині липня¹⁶⁶⁶. Головою Комісії призначено присяжного адвоката, члена партії соціалістів-федералістів М. Корчинського¹⁶⁶⁷, а товаришем голови

¹⁶⁶⁰ Прохода В. Вождь та військо... – С. 141

¹⁶⁶¹ Гунчак Т. Симон Петлюра та євреї... – С. 18; Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 127.

¹⁶⁶² Марголин А. Україна и политика Антанты... – С. 288.

¹⁶⁶³ ЦДАВО України. Ф. 3890. Он. 1. Спр. 10. Арк. 7.

¹⁶⁶⁴ Закон про утворення Особливої слідчої комісії для розслідування протиеврейських погромних подій. 27. 05. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 527–529.

¹⁶⁶⁵ ПДАГО України. Ф. 269. Оп. 1. Спр. 262. Арк. 74.

¹⁶⁶⁶ ЦДАВО України. Ф. 1092. Оп. 4. Спр. 6. Арк. 1–1 зв.

¹⁶⁶⁷ Наказ Директорії УНР про призначення голови Особливої слідчої комісії по розслідуванню протиеврейських погромних дій. 04. 07. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 545; Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної

– В. Завадського, члена тієї ж партії, одного з розробників профільного закону. Призначаючи останнього своїм представником у Комісії, міністр юстиції Лівницький доручив йому дбати, щоби «...справи Комісії переводилися якнайшвидше і щоби до виявлення винних було ужито усіх можливих заходів»¹⁶⁶⁸. Такою самою була думка Головного отамана С. Петлюри.

Особлива слідча комісія запросила до свого складу фахових співробітників і проводила слідство з усією енергією, яку в той складний час можна було розвинути. Її роботу істотно утруднювали об'єктивні обставини, зокрема, інфраструктуру на території, що перебувала під управлінням уряду УНР, було зруйновано більшовиками, судовий і адміністративний апарат практично не функціонував. Однак попри труднощі, справа налагоджувалася і кілька десятків слідчих дій¹⁶⁶⁹ тривали в різних місцях, де сталися погроми.

Діяльність Комісії тривала до осені 1919 р., тобто до пори, коли воєнні невдачі змусили й українську владу, й армію покинути територію УНР. За цей час український уряд для функціонування Комісії, представники якої виїжджали на місця для розслідування антиєврейських експесів, й на відрядження слідчим виділяв значні кошти, зокрема в липні 200 тис., у серпні – 500 тис., у жовтні – 200 тис. гри.¹⁶⁷⁰ Слідство встановило, що погроми відбувалися лише під час зміни однієї влади іншою¹⁶⁷¹, тобто в часі, коли фактично жодної влади не було.

Оцінюючи роботу Особливої слідчої комісії, варто відзначити її позитивний вплив на покращення загального стану українсько-єврейських взаємовідносин. Діяльність таких органів збільшувала довіру та прихильність єврейського населення до уряду УНР, бо воно бачило, що влада бореться з виявами антисемітизму. Промовистим є звіт про роботу з розслідування погрому в с. Макові Кам'янецького повіту: в ньому стверджується, що зусилля комісії справлять «гарний вплив на будучи взаємовідносини єврейського і українського народів...»¹⁶⁷².

Ще однією інституцією, покликаною забезпечити спокій мешканців сіл і містечок, стала місцева самооборона. Наказ про її організацію, ініційований Головним отаманом, 11 червня 1919 р. видала Рада Народних Міністрів. Згідно з документом, кожне село чи містечко мало організувати охорону, до якої

Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 387.

¹⁶⁶⁸ ЦДАГО України. Ф. 269. Он. 1. Спр. 262. Арк. 74.

¹⁶⁶⁹ ЦДАГО України. Ф. 269. Он. 1. Спр. 262. Арк. 74–74 зв.; ЦДАВО України. Ф. 1123. Он. 1. Спр. 32. Арк. 1; Спр. 34. Арк. 1; Спр. 37. Арк. 24–24 зв.

¹⁶⁷⁰ ЦДАВО України. Ф. 1092. Он. 4. Спр. 13. Арк. 283; Ф. 1123. Оп. 1. Спр. 36. Арк. 55–56 зв.; Лозовий В. Національна політика Директорії УНР... – С. 110.

¹⁶⁷¹ ЦДАГО України. Ф. 269. Оп. 1. Спр. 262. Арк. 74 зв.

¹⁶⁷² Лозовий В. Національна політика Директорії УНР... – С. 110.

входило все місцеве чоловіче населення. Її завдання полягало в забезпеченні захисту населених пунктів і доріг від «темних елементів та злочинців», які грабували і тероризували населення, проводили злочинну агітацію. Сили самооборони мали право заарештовувати всіх підозрілих осіб, що вешталися по селах, містечках і дорогах, та «нещадно розправлятися» зі затриманими на місці злочину¹⁶⁷³. Така тональність була викликана контрнатупом Армії УНР, у результаті якого протибільшовицький фронт було відсунуто до лінії Старокостянтинів–Проскурів–Кам'янець–Подільський¹⁶⁷⁴. У багатьох місцевостях виникло безладдя, чим намагалися скористатися різноманітні авантюристи.

Тими ж обставинами був зумовлений категоричний тон телеграми С. Петлюри від 8 червня 1919 р. Дізнавшись із часопису «Український козак» про те, що у Волочиську після вступу українського війська козаками було заарештовано невідомого робітника, котрий підбивав їх до єврейського погрому, Головний отаман звернувся до коменданта тилу з вимогою негайно розстрілювати провокаторів, що підбурюють козаків до єврейських погромів, і повідомляти про це населення¹⁶⁷⁵. Копії телеграми були також розіслані прем'єр-міністрові, міністрам внутрішніх та єврейських справ, наказному отаманові.

Прагнення української влади покінчити з погромами та забезпечити права національних меншин на території УНР відзначав міністр єврейських справ П. Красний. У Заклику до єврейського населення підтримати визвольну боротьбу українського народу від 12 червня 1919 р. він перераховував основні заходи уряду й Головного отамана, спрямовані на врегулювання ситуації в державі, та «...прикликав єврейське населення активно помагати українському народові в його боротьбі за існування Української Народної Республіки і віднести[ся] з повним довір'ям до народного правительства»¹⁶⁷⁶.

---

¹⁶⁷³ Наказ уряду УНР про організацію місцевої самооборони проти грабіжників і дезертирів з Червоної армії. 11. 06. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 535–536.

¹⁶⁷⁴ Капустянський М. Похід українських армій на Київ–Одесу в 1919 році / М. Капустянський // Україна. 1919 рік: М. Капустянський «Похід Українських армій на Київ–Одесу в 1919 році». Є. Маланюк «Уривки зі спогадів». Документи та матеріали : документ.-наук. вид. / передм. Я. Тинченка. – К. : Темпора, 2004. – С. 100–101.

¹⁶⁷⁵ Телеграма Головного отамана військ УНР С. Петлюри коменданту тилу з вимогою негайно розстрілювати провокаторів, що підбурюють козаків до єврейських погромів, і повідомляти про це населення. 17 червня 1919 р. // Сергійчук В. Симон Петлюра і єврейство... – С. 103–104.

¹⁶⁷⁶ Заклик міністра єврейських справ до підтримки визвольної боротьби українського народу. 12. 06. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 538.

Тим часом рішучий настрій панував на засіданні Ради Народних Міністрів 14 червня 1919 р., коли вона обговорювала недавні погроми у Кам'янці-Подільському і Проскуріві, а також злочинну антиєврейську агітацію. В урядовій постанові з цього приводу було передбачено: 1) звернутися до Головного і наказного отаманів щодо вжиття ними найрішучіших заходів для цілковитої ліквідації антиєврейських погромів та притягнення винних до суворої відповідальності згідно законів воєнного часу; 2) доручити міністрам військових та внутрішніх справ вжити необхідних заходів для відновлення нормальної життєдіяльності, забезпечення та спокою населення; 3) доручити міністрові преси й інформації стежити, щоби в пресі і відозвах не велося злочинної антиєврейської агітації, та притягати винних до відповідальності; 4) доручити військовому міністрові з'ясувати справу з незаконними арештами, звільнити невинних і вжити заходів до припинення самочинних арештів; 5) звернутися до наказного отамана зобов'язати комендантів активізувати боротьбу проти розповсюдження антиєврейської погромної літератури; 6) доручити міністрові шляхів вжити заходів для припинення розповсюдження на залізниці погромної літератури і забезпечення безпеки пасажирів; 7) розслідувати справу щодо друкування погромної антиєврейської літератури; 8) звернутися від імені уряду до населення та армії з поясненням негативних наслідків для справи визволення УНР єврейських погромів, і закликати їх допомогти урядові покласти край цим злочинам¹⁶⁷⁷. Означена Постанова підлягала негайному опублікуванню.

У подібному ключі відбувалося засідання Ради Народних Міністрів і 16 червня 1919 р. Заслухавши доповідь міністра єврейських справ про погроми єврейського населення в деяких місцях Поділля, уряд постановив: 1) просити міністра внутрішніх справ прискорити доручену йому організацію жандармерії з обов'язковим включенням до її складу кінної частини; 2) звернути увагу комендатури тилу на необхідність активізації боротьби з мародерством, грабінництвом та іншими злочинами; 3) повідомити державного інспектора Дієвої армії про необхідність рішучих заходів його відомства для припинення погромних настроїв у війську; 4) доручити міністрові юстиції переглянути закони щодо покарання за погромну агітацію та організацію погромів і якнайшвидше внести проект необхідних змін на розгляд РНМ; 5) доручити міністрові преси й інформації за погодженням із міністрами внутрішніх справ, юстиції та військових справ розробити план боротьби з погромною агітацією і негайно розпочати його реалізацію; 6) просити

¹⁶⁷⁷ Постанова Ради Народних Міністрів про боротьбу з протисєврейською погромною агітацією. 15. 06. 1919 р. // Директорія. Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 539.

міністра юстиції притягти до відповідальності редактора г. «Козак», в якій продовжували з'являтися статті, співчуваючі погромним настроям; 7) ухвалена постанова мала бути негайно опублікована в пресі¹⁶⁷⁸. Її заходи засвідчили системний підхід уряду в боротьбі проти єврейських погромів.

Заслугове на увагу також телеграма Головного отамана С. Петлора від 4 липня 1919 р., в якій очільник УНР доводив до відома голови Ради Народних Міністрів, головнокомандувача армії, міністрів військових та єврейських справ, що він та всі командири української армії енергійно борються з погромами і переслідуваннями єврейського населення. Головний отаман із теплотою і зворушливістю згадав про тих євреїв, котрі були прихильниками української незалежності і через це загинули від рук більшовиків, про турботу, з якою євреї, в т. ч. діти, доглядали за хворими й пораненими українцями у шпиталях. З іншого боку, С. Петлора з радістю відмічав випадки, коли українські вояки охороняли єврейські крамниці й склади від пограбувань; висловлював сподівання, що в майбутньому такі приклади примножаться для добра країни та її спокою. Серед причин єврейських погромів він називав погромницьку пропаганду більшовицьких агітаторів та закликав до боротьби з ними¹⁶⁷⁹.

Зміст телеграми також було викладено в спеціальному Бюлетені Міністерства інформації УНР¹⁶⁸⁰. Таким чином Головний отаман прагнув поширити антипогромну позицію стосовно євреїв до якнайбільшої кількості населення.

Прагнучи до порозуміння з національними меншинами, зокрема єврейською, С. Петлора особливо активізував цей процес після об'єднання Армії УНР із УГА та розвитком їхнього спільного наступу на Київ. Для того, щоб порадитись, як найліпше впорядкувати мирне співжиття українського і єврейського народів, голова Директорії С. Петлора звернувся до міністрів внутрішніх і єврейських справ із проханням організувати йому зустріч з делегацією єврейського населення¹⁶⁸¹. Така зустріч відбулася 17 липня 1919 р. у Кам'янці-Подільському, куди прибули авторитетні представники єврейської громади. У вступному слові очільник Директорії звернув увагу на те, що євреї весь час підтримували українську самостійність і попрохав і надалі цієї підтримки. Він також запевнив присутніх, що вживатиме «самих рішучих

¹⁶⁷⁸ ЦДАВО України. Ф. 1092. Он. 4. Спр. 13. Арк. 178.

¹⁶⁷⁹ Комюніке Головного отамана Петлора. 4 липня 1919 р. // Шульгин О. Україна і червоний жах... – С. 76–77.

¹⁶⁸⁰ Бюлетень Міністерства інформації УНР про телеграму С. Петлора щодо рішучої боротьби з більшовицькими провокаторами єврейських погромів. Липень 1919 р. // Сергійчук В. Симон Петлора і єврейство... – С. 116–117.

¹⁶⁸¹ ЦДАВО. Ф. 2060. Оп. 1. Спр. 18-а. Арк. 5.

заходів в боротьбі з погромами», і наголосив, що «треба боротися з більшовиками, але боротьби з євреями він не допустить»¹⁶⁸².

Загалом розмова була нелегкою, обидві сторони обмінювалися претензіями й звинуваченнями, наводили аргументи, які засвідчували наявність низки проблем в українсько-єврейських взаєминах. Однак її результатом стала обопільна переконаність про необхідність спільної боротьби українців і євреїв за незалежність України та проти будь-яких переслідувань єврейського населення¹⁶⁸³. Всі виступи, виголошені під час зустрічі, були видані українським Міністерством преси та пропаганди окремою брошурою¹⁶⁸⁴.

Чинником, спрямованим на підвищення військової дисципліни і проти різного роду бешкетів, був Закон про карну відповідальність за продаж або відпуск спиртних напоїв військовим від 31 липня 1919 р.¹⁶⁸⁵ Санкція за його порушення передбачала ув'язнення від 6 місяців до 1,5 року та грошовий штраф у розмірі від 2 до 6 тис. грн.

Актуальною в контексті боротьби з погромною стихією була й невелика брошура кишенькового формату Т. Глушківського «Стережіться провокацій! (Чому і хто нас підбиває на погроми?)». Її в липні 1919 р. видало в Кам'янці-Подільському Міністерство преси й інформації УНР, щоб у доступній формі донести до якнайширших кіл суспільства інформацію про шкоду, якої завдавали антисемітські акції не лише єврейству, а й усьому українському суспільству. Аналізуючи з класових позицій причини погромів в Україні, автор дійшов висновку, що вони були спеціальною технологією, яку вороги використовували для роз'єднання українства. «Всі свідомі селяне й робітники мусять роз'яснювати темним, – йшлося в брошурі, – що погроми то є могила волі робочого люду, права на вільний труд та землю, бо з тих погромів хочуть зробити початок розбрату між повстанцями, селянами й робітниками, щоб знову загнудати їх у неволю»¹⁶⁸⁶.

У подібному ракурсі було викладено й наказ головного державного інспектора В. Кедровського державним інспекторам від 2 серпня 1919 р. З одного боку, в ньому йшлося про необхідність пояснити козакам шкідливість

¹⁶⁸² ЦДАВО. Ф. 2060. Оп. 1. Спр. 18-а. Арк. 5.

¹⁶⁸³ ЦДАВО. Ф. 2060. Оп. 1. Спр. 18-а. Арк. 5–9.

¹⁶⁸⁴ Зустріч єврейської делегації з Головним Отаманом Петлюрою [Кам'янець-Подільський, 9 квітня 1919 р.] // Шульгин О. Україна і червоний жах... – С. 77–78.

¹⁶⁸⁵ Закон про карну відповідальність за продаж або відпуск спиртних напоїв військовим. 31. 07. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 547.

¹⁶⁸⁶ Глушківський Т. Стережіться провокацій! (Хто і чому нас підбиває на погроми?) / Т. Глушківський. – Кам'янець на Поділлі : Вид. Міністерства преси й інформ. У. Н. Р., 1919. – С. 8 // ЦДАГО України. Ф. 269. Оп. 1. Спр. 265. Арк. 30 зв.

для успіху національної боротьби й спокою в державі таких гидких і жорстоких вчинків проти мирного населення, як пограбування та погроми. З іншого – очільник військової інспектури вимагав: «Не спиняючись перед ніякими засобами, наказую повести найрішучішу боротьбу проти ворожого, провокуючого військового елементу й у разі порушення спокою в частині та допущення грабунків, або погромів відповідальність буде покладена не тільки на начальників частин, а в однаковій мірі й на державних інспекторів»¹⁶⁸⁷. Враховуючи загалом позитивну оцінку діяльності військової інспектури, її представники згаданий наказ виконували ретельно.

7 серпня 1919 р. було розповсюджене Урядове звернення до громадян та робітників-євреїв України, підписане головою Ради Міністрів В. Мартосом та міністром єврейських справ П. Красним. У документі йшлося про важке становище УНР, зумовлене її жорстокою боротьбою проти російських більшовиків, які намагалися «...збудити в народних масах найбільш ниці інстинкти та найгірші пристрасті». Із жалем було констатовано, що більшовицька тактика вже «...принесла свої плоди в Україні, де пронеслися, як ураган, погроми». Характеризуючи вжиті для побороення зла спільні заходи Ради Міністрів і Головного отамана С. Петлюри (створення спеціальної комісії для розслідування погромів, запровадження в армії державних інспекторів, у т. ч. євреїв за походженням, із поширеними повноваженнями, значну кількість смертних вироків стосовно підбурювачів тощо), урядовці висловили готовність допомогти постраждалим і закликали спільними силами «боротися з погромами, які є розрухою для Республіки та загрозою її існування». Окремо було наголошено на «активній допомозі, яку єврейське населення надало Українській Республіці в її боротьбі за незалежність», спільності долі українського й єврейського народів та запевнено, що «уряд базується на законі про національну і персональну свободу (автономію) і готовий захищати її всіма засобами, які є в його розпорядженні до повної її реалізації»¹⁶⁸⁸.

Раду Народних Міністрів тривожили і провокації, що нагніталися навколо триваючих погромів в Україні. Тому 18 серпня 1919 р. вона видала указ, в якому звинуватила «спільного ворога єврейського та українського народів» у намаганні породити безлад та анархію, організації погромів, спробі дискредитації української влади завдяки фальшивій інформації, відкритим листам, адресованим найбільш впливовим представникам Європи, тощо, та заявила, що «бере на себе зобов'язання терміново покласти край подібним

¹⁶⁸⁷ Іванис В. Симон Петлюра – Президент України... – С. 165–166.

¹⁶⁸⁸ Урядове звернення 7 серпня 1919 р. до громадян та робітників євреїв України // Шульгин О. Україна і червоний жах... – С. 78–80.

провокаціям, погромам та іншим ексцесам». Для цього було ухвалено низку заходів, основними з яких були такі:

1. Запропонувати Головному отаманові видати наказ командувачам військами, який зафіксував би їхню відповідальність за всі факти байдужості до погромів; зловмисники мали бути негайно заарештовані, передані до військового суду як зрадники Батьківщини та нещадно покарані, в т. ч. на смерть.

2. Від імені уряду та Головного отамана наказати всім повстанцям, які знаходилися на окупованій ворогом території, щоб вони активно боролися проти антисемітської агітації, придушували погроми та строго карали винних.

3. Негайно створити спеціальну урядову комісію з найширшими повноваженнями для розслідування погромів та боротьби з ними. Ця Комісія, до якої мали ввійти представники Головного отамана, державного інспектора, міністрів юстиції, внутрішніх та єврейських справ, повинна була відправитися на фронт та в населені пункти, звільнені Армією УНР. Для ефективнішого розслідування Головний отаман міг передати Комісії «всю повноту влади та всі необхідні права».

4. Міністр преси та інформації мав розгорнути ефективну пропаганду проти погромів, інформуючи пресу та суспільство про справжній стан речей та спростовуючи наклепи, що компрометували уряд УНР. Завдання міністра юстиції полягало в тому, щоб забезпечити передання всіх учасників погромів до військового суду¹⁶⁸⁹. Ухвалений документ мав бути опублікований.

Уже через тиждень, 26 серпня, на указ Ради Народних Міністрів відгукнулася Головна команда військ УНР. У наказі, підписаному Головним отаманом С. Петлюрою і начальником штабу М. Юнаковим, насамперед було звернуто увагу на те, що єврейське населення, як і весь народ, зазнало горя від більшовицького нашествия, а провідні єврейські партії «...рішуче стали на бік української самостійної державності й руч-об-руч з нами працюють на користь її». Армія, яка «...несе всім націям України братерство, рівність і волю...», – йшлося в документі, – не може спричинитися до тяжкої недолі євреїв! Хто ж допускається такого тяжкого злочину, той є зрадник і ворог нашого краю...»¹⁶⁹⁰. Впливаючи на емоції вояків, у т. ч. закликом не принижувати честі України вчинками, що заслуговують на осуд, військові очільники апелювали і до їхнього розуму, наголошуючи на тому, що «численні зовнішні й внутрішні вороги вже використовують погромні події», та що «тепер на

¹⁶⁸⁹ Указ Ради Народних Міністрів Української Республіки з 18 серпня 1919 р. (Протокол засідання № 171) // Шульгин О. Україна і червоний жах... – С. 81–83.

¹⁶⁹⁰ Наказ Головної команди військ УНР. Ч. 131. 26. 08. 1919 р. // Директорія. Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 564.

міжнародному суді розв'язується справа: бути чи не бути нашому державному незалежному життю». У завершальній частині наказу містилася вимога чинити спротив усім спробам організувати погроми, а всіх тих, хто підбурюватиме до них, «викидати геть з нашого війська й віддавати під суд як зрадників Вітчизни»¹⁶⁹¹.

Наступного дня, тобто 27 серпня, Головний отаман поширив Відозву до українського війська із закликом запобігати погромам. Хоча в ньому превалювали емоційні аспекти, наголос було зроблено на каральних санкціях. Стосовно першого, С. Петлюра вчергове акцентував увагу вояків на допомозі євреїв українським визвольним змаганням, їхній лояльності до УНР. Серед іншого, він згадував про єврейську поміч пораненим воякам у шпиталях, відбудову євреями зруйнованого більшовиками мосту в Старокостянтинові, їхні дари Армії УНР продуктами й одягом тощо. Водночас Головний отаман наголошував: «Уникайте провокацій, а з провокаторами, хто сам чинить погроми, та підбиває слабших від нас, будьте безпощадними.

Кара на смерть мусить упасти на голову погромників і провокаторів.

Більше карності і дисципліно-карності я вимагаю від вас в цьому відношенні, щоб ні один волос не упав з голови невинного...

Винуваті перед українським народом і республікою, неоглядно на їх належність до тої чи іншої національності, понесуть саму тяжку кару по законах, які мають чинність на території Української Народньої Республіки, а невинуватим ви мусите нести визволення з-під ненависного ярма большевицького»¹⁶⁹².

Прагненням узяти під контроль «діяльність військових і цивільних державних установ та Дієвої армії, а також для виявлення і розгляду карних вчинків великої державної ваги»¹⁶⁹³ було продиктовано ухвалення Закону про утворення Верховної ревізійної комісії¹⁶⁹⁴, затвердженого Директорією УНР 31 жовтня 1919 р. До складу новоутвореної інституції входили голова, його заступник та п'ять членів, які представляли Головного отамана, головного державного інспектора, міністра юстиції, міністра внутрішніх справ та державного контролера. При вирішенні питань, які «...безпосередньо дотикаються Міністерства єврейських справ, в Комісії бере участь на правах її члена представник цього Міністерства»¹⁶⁹⁵. Високий рівень повноважності

¹⁶⁹¹ Наказ Головної команди військ УНР. Ч. 131. 26 серпня 1919 р. ... – С. 565.

¹⁶⁹² Відозва Головного отамана С. Петлюри до українських військ, спрямована проти погромних дій... – С. 568.

¹⁶⁹³ ЦДАВО України. Ф. 1092. Оп. 4. Спр. 13. Арк. 266.

¹⁶⁹⁴ ЦДАВО України. Ф. 1092. Оп. 4. Спр. 13. Арк. 266–267 зв.

¹⁶⁹⁵ ЦДАВО України. Ф. 1092. Оп. 4. Спр. 13. Арк. 266.

Верховної ревізійної комісії підтверджували її постанови, які були остаточною і оскарженню не підлягали.

Нормативним актом, покликаним створити умови для «забезпечення спокою і ладу на терені УНР», стала Тимчасова постанова про утворення та формування військової жандармерії, ухвалена урядом 14 березня 1920 р. Завдання нової структури, яка офіційно називалася Корпусом військових жандармів, полягало насамперед в тому, щоб підтримувати громадський порядок, запобігати злочинним діям, викривати зловмисників, сприяти політиці влади, перевіряти легітимність перебування прибулих й підозрілих людей на визначеній території, контролювати відповідність змісту друкованої продукції інтересам держави тощо¹⁶⁹⁶. Впливовість жандармерії засвідчував той факт, що її куратором був військовий міністр.

Надзвичайно змістовним був наказ командування Армії УНР про боротьбу з противрейською погромною агітацією від 7 липня 1920 р., який підписали Головний отаман С. Петлюра та військовий міністр В. Сальський. Він був викликаний інформацією про те, що в деяких місцевостях та військових частинах були спроби антисемітської пропаганди. Наголошуючи, що таким чином вороги України прагнуть звести нанівець усі зусилля народу створити власну державу, автори документа визначили основні цілі погромників. По-перше, підбурюючи до єврейських погромів, їхні ініціатори сіяли розбрат серед населення, дискредитували українців в очах єврейського населення, штовхали його до ворогів української державності. «Правда, й між євреями є комуністи, – йшлося в документі, – так само, як воно є і між нашими, але це не значить, що всі євреї комуністи, це не значить, що за дійсних злочинців проти нашого народу мусять відповідати безневинні». Друга мета антиєврейської погромної агітації – скомпрометувати ідею української державності серед інших країн, зменшити кількість її прихильників і тим самим позбавити Україну міжнародної допомоги. По-третє, погроми й насилля дискредитували українську армію як головний чинник здобуття державної незалежності.

На підставі означених аргументів Головний отаман наказував: 1) усіх провокаторів єврейських чи будь-яких інших погромів заарештовувати на місці і, ким би вони не були, віддавати до суду; 2) грабіжників, погромників, схоплених на місці злочину, негайно карати відповідно до законів воєнного

---

¹⁶⁹⁶ Тимчасова постанова про утворення та формування військової жандармерії Української Народної Республіки. 14. 03. 1920 р. // Директорія. Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 607.

часу; 3) начальників усіх ступенів притягати до суворої відповідальності за погромні вчинки їхніх підлеглих нарівні зі справжніми винуватцями¹⁶⁹⁷.

Не зменшував С. Петлора своїх зусиль у боротьбі зі злочинністю і надалі. Так, 20 вересня 1920 р. він звернувся до війська з закликом підтримувати порядок та переслідувати мародерів¹⁶⁹⁸. 11 жовтня 1920 р. видав наказ про те, щоб Армія УНР негайно передавала Надзвичайному військовому судові всіх грабіжників. Командири підрозділів, винні в укриванні злочинців, також мали бути віддані під суд. Прокурорам вищих військових судів велено стежити за точним виконанням цього наказу¹⁶⁹⁹.

Йшлося про відповідну поведінку вояків Армії УНР і в т. зв. «Заповідях українському козацтву» Головного отамана С. Петлора, опублікованих у 1920 р. в 6-му числі тижневика українського козацтва «Син України»¹⁷⁰⁰. Так, у 8-ій заповіді містився заклик до вояків не терпіти у своєму середовищі гвалтівників, грабіжників і злодіїв, бо «паршива вівця всю отару псує», а в 9-ій – про необхідність прихильного ставлення до населення в місцях дислокації війська, зокрема не грабувати, не гвалтувати і самочинно не реквізувати чуже майно.

Навіть перебуваючи у вигнанні, Голова Директорії та Головний отаман військ УНР вболівав за українських євреїв, котрі опинилися під більшовицькою владою¹⁷⁰¹. У своєму Зверненні до населення України із закликом не допускати єврейських погромів від 18 березня 1921 р. він, зокрема, зазначав: «Єврейське населення – дрібні торговці, ремісники та робітники – що, як і всі трудящі, заробляє кусок хліба своєю працею, також скривджене і пограбоване більшовицькими порядками. Крам з крамниць торговців, струмент і верстати у ремісників відбирається для комуни. Хиба ж це не розорення для єврейського населення? Хиба ж, загигаючи з голоду, пограбоване єврейське населення може радіти грабіжникам – більшовикам? Ні. Єврейське населення так, як і ви, селяне, жде, не діждеться визволення від комуністів-грабіжників».

Відповідав С. Петлора й на ті закиди, що нерідко ставали приводом для єврейських погромів: «Коли ви зустрінете серед комуністів євреїв, пам'ятайте, що вони для свого народу такі ж запроданці – каїни, що забули віру і закони батьків своїх, як і ті з наших зрадників, що пристали до

¹⁶⁹⁷ Наказ командування армії УНР про боротьбу з протиеврейською погромною агітацією. 7. 07. 1920 р. // Директорія. Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 653–654.

¹⁶⁹⁸ Шульгин О. Україна і червоний жах... – С. 64.

¹⁶⁹⁹ Марголін А. Україна і політика Антанти... – С. 290.

¹⁷⁰⁰ «Заповіді українському козацтву» Головного отамана С. Петлора // Син України. Тижневик українського козацтва. – 1920. – Ч. VI. – С. 8.

¹⁷⁰¹ Сергічук В. Симон Петлора і єврейство... – С. 87.

комуністів; і несправедливо було б складати вину за них на весь єврейський нарід, як неможливо складати вину за наших зрадників – комуністів на весь український нарід. Я знаю, що таких запроданців відщуралася чесна єврейська громада і яко зрадників свого народу плямувала їх».

Завершуючи своє Звернення, очільник Директорії УНР наголошував: «...брати-селяне, і коли б серед вас завелась яка паршива вівця, що плямує усіх вас ганебними бандитськими звичками, мусите викинути її з ваших рядів негайно»¹⁷⁰².

Плекаючи надію на антибільшовицьке народне повстання, яке б допомогло йому повернутися на Батьківщину, С. Петлора вживав усіх можливих заходів для забезпечення єврейського населення. Коли на чехословацькому курорті Карлсбад зібрався Дванадцятий сіоністський конгрес, він відрядив туди своїх представників – Р. Смаль-Стоцького й М. Славинського – з пропозицією створення загонів єврейської жандармерії, які б фінансувала Українська держава. Їхнє завдання полягало в охороні єврейського населення у тих місцевостях, котрі займуть українські війська. Було обумовлено, що єврейські загони не братимуть участі у військових діях. Переговори, які Славинський вів із В. Жаботинським*, завершилися 4 вересня 1921 р. підписанням відповідної угоди. Незважаючи на те, що вона не була реалізована, оскільки антибільшовицького наступу так і не вдалося здійснити¹⁷⁰³, ця угода стала ще одним важливим свідченням прихильного ставлення С. Петлора до українського єврейства.

Українські керманічі усвідомлювали, що єврейські погроми, крім завданих фізичних і моральних страждань значній частині суспільства,

¹⁷⁰² Звернення С. Петлора до населення України із закликом не допускати єврейських погромів. 18 березня 1921 р. // *Сергійчук В.* Симон Петлора і єврейство... – С. 125–128.

* Із приводу означених перемовин В. Жаботинський пізніше писав: «Петлору я ніколи не бачив, свої переговори в 1921 році я вів не з ним, а з його представником у Празі – Славинським. При цьому випадку я хочу заявити абсолютно коротко, що також сьогодні стою я обома ногами на ґрунті того договору мого зі Славинським і вважаю, що єдиний спосіб послабити погромну небезпека при нашесті антикомуністичних сил у Росії – це нейтральна єврейська жандармерія. Але це не стосується моєї сьогоднішньої теми. Що її стосується, це той факт, що ні Петлора, і ні Винниченко, і ні інші видатні члени того українського уряду не були коли-небудь тим, що називається «погромниками». Хоча я їх особисто не знав, але я знаю дуже добре тип українського інтелігента-націоналіста зі соціалістичним забарвленням.

Я з ними виріє. З ними разом вів боротьбу проти асиміляторів і русифікаторів – єврейських та українських. Ні мене, ні інших мислячих сіоністів із Півдня Росії не вдається переконати, що людей цього типу можна визначити, як антисемітів» [Цитовано за: *Красный П.* Трагедия украинского еврейства... – С. 57].

¹⁷⁰³ *Фельдман А.* Угода Жаботинський–Славинський... – С. 111–116; *Феллер М.* Пошуки, роздуми і спогади єврея, який пам'ятає своїх дідів, про єврейсько-українські взаємини, особливо ж про мови і ставлення до них / М. Феллер. – Дрогобич: Відродження, 1994. – С. 225; *Schechtman J. B.* Jabotinsky Vladimir / Joseph B. Schechtman // *Encyclopaedia Judaica* / Fred Skolnik, editor-in-chief; Michael Berenbaum, executive editor. – 2nd ed. Vol. 11 : Ja–Kas. – Thomson Gale. – 2006. – P. 12.

загрожували делегітимацією владних структур, приносили значну політичну шкоду Україні на міжнародній арені. Свідченням цього були вже згадані документи, видані різними гілками української влади¹⁷⁰⁴. Про те, що саме погроми найнегативніше позначилися на ставленні західних держав до незалежності України, повідомляли українські послі¹⁷⁰⁵. З огляду на це питання єврейських погромів і вирішення етнонаціональної проблеми взагалі були не лише серед найнагальніших щоденних справ української влади всередині країни, а й перебували в центрі зовнішньої політики України.

Тим часом Захід особливо не переймався деталями погромного руху. Раз такі ганебні явища, міркували західні політики, відбуваються в Україні, – значить відповідальним за них є українське керівництво. Дійшло до того, що американські власті заборонили вивезти з Франції, зі складів резерву армії США, вже куплені урядом УНР медикаменти для українських вояків, які знемагали від тифу¹⁷⁰⁶. Найбільше ситуація ускладнилася, коли стало відомо про Проскурівський погром. Після цього всі банки Європи, крім німецьких, заморозили фінансові рахунки УНР і відмовилися мати справу з її торговою місією. Країни Антанти перестали продавати українській армії необхідні їй матеріали. Впливова єврейська громада США звернулася до президента В. Вільсона з категоричними вимогами – ніякої підтримки Українській Народній Республіці. На Армію УНР було навішено ярлик «погромницької». Внаслідок цього український грошовий запас скоротився як мінімум наполовину, зброю, боєприпаси і медикаменти Армія УНР могла лише або захоплювати у супротивника, або купувати в населення*. Спровокований антиукраїнськими силами Проскурівський погром, на думку дослідників¹⁷⁰⁷, фактично став початком краху Української Народної Республіки та її збройних сил.

Українські офіційні кола, звичайно, прагнули донести до міжнародної громадськості правду про єврейські погроми в Україні та боротьбу з ними

¹⁷⁰⁴ Див.: Відозва генерального секретаря міжнародних справ «До свідомого громадянства України». 18 жовтня 1917 р. ... – С. 355; Декларація уряду УНР. 12. 04. 1919 р. ... – С. 519; Указ Ради Народних Міністрів Української Республіки з 18 серпня 1919 р. (Протокол засідання № 171)... – С. 82, 83; Наказ Головної команди військ УНР. Ч. 131. 26 серпня 1919 р. ... – С. 564–565; Наказ командування армії УНР про боротьбу з протиеврейською погромною агітацією. 7 липня 1920 р. ... – С. 653.

¹⁷⁰⁵ Див., напр-д: ЦДАВО України. Ф. 3696. Оп. 2. Спр. 589. Арк. 9–9 зв., 17 зв.; *Марголінь А.* Україна і політика Антанти... – С. 391–393.

¹⁷⁰⁶ *Сергійчук В.* Українські державники. Симон Петлюра... – С. 418.

* Про надзвичайно складне становище Армії УНР можна судити з листа Головного отамана С. Петлюри до французького публіциста Ж. Пейсьє від 28 жовтня 1919 р. [Див.: *Петлюра С. В.* Народе Українській... – С. 90–92].

¹⁷⁰⁷ *Кравецьвич-Рожнецкий В.* За що пилили богослова Петлюру... – С. 5; *Кравецьвич В.* Куди подів Скоропадський державну скарбницю?...; *Кедровський В.* Хто спричинив Проскурівський погром... – С. 199–200.

органів влади. Зокрема, про це свідчить активне дипломатичне листування Міністерства закордонних справ УНР¹⁷⁰⁸. Також з ініціативи М. Порша та за енергійної участі В. Левицького і публіциста Вальдмана українським посольством у Німеччині було видано брошуру «Становище євреїв в Україні» («Die Lage der Juden in der Ukraine») ¹⁷⁰⁹. У 1921 р. МЗС УНР через свої дипломатичні представництва розповсюджувало за кордоном книгу С. Гольдельмана «Жиди й українці»¹⁷¹⁰. Однак такої інформації було надто мало. Особливо йдеться про ті країни, в котрих проживали значні єврейські громади.

Тему погромів активно використовували антиукраїнські сили різного гатунку з метою міжнародної ізоляції уряду УНР, щоб він не отримував ні моральної, ні матеріальної підтримки у своїй боротьбі за державну незалежність. Надзвичайно важливим кроком на шляху з'ясування істини стали переговори українського дипломата А. Марголіна в середині травня 1919 р. в Лондоні. Його візаві були впливові єврейські представники, стурбовані інформацією про расові погроми в УНР, яку активно постачали російські кола на чолі з відомим політичним діячем П. Мілюковим. Доповідь А. Марголіна в єврейському гуртку та інтерв'ю в єврейській пресі подали правдиву картину ставлення українського уряду до єврейського питання, значною мірою відкинули ряд облудних звинувачень українців у юдофобстві. Так, член делегації Великобританії на Паризькій мирній конференції, представник англійських євреїв Л. Вольф влітку 1919 р. відвідав українську делегацію в Парижі та висловив симпатію українському рухові і задоволення ставленням української влади до єврейства, зокрема забезпеченням нею національно-персональної автономії для іноетнічного населення¹⁷¹¹.

Своєрідним жестом відвертості в українсько-єврейських відносинах стало звернення уряду УНР до єврейських громадських діячів та організацій за кордоном із проханням про створення ними міжнародної єврейської комісії, яка б приїхала в Україну і на місці встановила причини погромів та виявила справжніх винуватців. Прагнучи якнайшвидше домогтися припинення злочинів, що плямували всю державу, український уряд обцяв усіяку допомогу в діяльності комісії, її повне фінансове забезпечення та врахування всіх пропозицій і порад, які вона надасть для викорінення зла.

¹⁷⁰⁸ ЦДАВО України. Ф. 3696. Он. 2. Спр. 482. Арк. 9–9 зв., 14–28; Спр. 589. Арк. 4–4 зв., 6, 9–9 зв., 17–18, 49–49 зв., 56, 64–64 зв.

¹⁷⁰⁹ Марголін А. Украина и политика Антанты... – С. 272, 273.

¹⁷¹⁰ ЦДАВО України. Ф. 3696. Оп. 2. Спр. 482. Арк. 20–20 зв. Очевидно, мова йде про брошуру С. Гольдельмана «Листи жидівського соціал-демократа про Україну» [Гольдельман С. Листи жидівського соціал-демократа про Україну : мат-ли до іст. укр.-жидів. відносин за час революції / С. Гольдельман. – Відень : Гамойн, 1921. – 44 с.]

¹⁷¹¹ Марголін А. Украина и политика Антанты... – С. 156–157, 295; Кот С. Олександр Шульгин та формування міжнаціональної політики УНР... – С. 123–124.

9 вересня 1919 р. урядові запрошення були надіслані відомим єврейським діячам Ушишкіну, Гольдштейну і Моцкіну, які перебували в Парижі, та У. Гінзбергу (Ахад-Гааму) й Йохельману в Лондон. Однак позитивно сприйнявши ініціативу українського уряду та висловивши йому вдячність за довіру, згадані особи відхилили пропозицію. При цьому вони порадили звернутися безпосередньо до Комітету єврейських делегацій при Паризькій мирній конференції. У такому ж дусі висловився й уже згаданий М. Вішніцер.

Уряд дослухався поради і звернувся одночасно до шести міжнародних єврейських організацій: Єврейського всесвітнього союзу, Комітету єврейських делегацій, Сіоністської організації, Єврейської територіалістської організації, Американського єврейського комітету та «Joint Foreign Committee». Однак і ця українська ініціатива не мала успіху. Зіславшись на стан анархії в Україні, що, на їхню думку, не давав змоги здійснити неупереджене слідство, та подякувавши урядові УНР за «його найкращі наміри в питанні дослідження причин погромів і за його дружнє ставлення до українського єврейства»¹⁷¹², представники міжнародних єврейських організацій відмовилися від запрошення відвідати Україну. Не побажали «втручатися у внутрішні справи України»¹⁷¹³ і представники Антанги, котрих намагалися залучити до вирішення проблеми як українські дипломати, так і єврейські діячі.

Отже, спроба української влади домогтися створення незалежної міжнародної комісії для об'єктивного розслідування причин єврейських погромів та виявлення їхніх організаторів зазнала невдачі. Питання про те, що стало на заваді цьому – лише «стан анархії в Україні», чи були й інші, досі не з'ясовані причини, зокрема прагнення певних сил мати змогу і далі звинувачувати українську владу в організації погромів, потребує подальшого дослідження.

Дискусії з українсько-єврейських відносин тривали й у 1921 р. Зокрема, 26 листопада за участю голови надзвичайної дипломатичної місії УНР у Парижі О. Шульгина та представника українського уряду В. Ковалю у французькій столиці відбулася конференція з діячами єврейської еміграції, серед яких були Д. Пасманік, Г. Слізберг, О. Грузенберг та автор тенденційних антиукраїнських доповідей про єврейські погроми В. Тьомкін. Із ґрунтовним повідомленням про вирішення єврейської проблеми в Україні виступив О. Шульгин. Він також ознайомив присутніх з основними напрямками боротьби органів влади УНР проти погромів, довів до відома накази Головного отамана С. Петлюри в цій справі. Продовжуючи виступ попередника, В. Коваль розповів єврейським діячам про пропагандистсько-

¹⁷¹² Див.: Марголін А. Україна и политика Антанты... – С. 296–299.

¹⁷¹³ Марголін А. Україна и политика Антанты... – С. 126, 127, 131–132, 150.

виховні та військові заходи, яких українська влада планувала вжити після звільнення УНР від більшовиків.

Окремо конференція розглянула питання про забезпечення національно-культурних прав єврейського народу в Українській державі в разі відновлення її незалежності. Всі учасники, за винятком В. Тьомкіна, котрий заявив, що «з Петлорою нам не по дорозі»¹⁷¹⁴, висловили подяку та підтримку урядові УНР за його позицію у вирішенні єврейського питання, пообіцяли надати допомогу в дипломатичних справах та організації зустрічей з американською єврейською пресою, щоби правдива інформація була поширена в світі.

Прагнучи послабити напруженість, яка подекуди існувала в українсько-єврейських взаєминах, керівництво УНР вдавалося й до нестандартних ходів. Передусім це стосується С. Петлори. Так, аналізуючи вже згадану телеграму Головного отамана від 4 липня 1919 р., О. Шульгин звернув увагу на те, що Петлора завжди був радий зайвий раз наголосити на добрих вчинках з одного чи іншого боку, іноді навіть перебільшував, ведучи мову про їхню взаємну лояльність, що була така бажана за непростих обставин¹⁷¹⁵. Подібні акценти можна простежити і в інших документах та діях очільника УНР.

В означеному руслі розгорталася ще одна тенденція урядової політики, яку підмітив О. Брик. Згідно з нею, щоб запобігти погромам, українська влада, з одного боку, послідовно стверджувала, що в Україні нема єврейських погромів зі сторони українців на національно-політичному ґрунті, а «погроми чинять лише чужинці: московська чорна сотня, а також червоні москалі – щоб скинути вину на Українську державу» та українські «темні, національно-несвідомі одиниці й групи». З іншого боку, український уряд постійно наголошував, що єврейство України налаштоване проти більшовиків та допомагає в боротьбі за українську державність. З огляду на це «українські національно-політичні елементи не мають причин боротися з єврейством,

¹⁷¹⁴ *Кот С.* Олександр Шульгин та формування міжнаціональної політики УНР... – С. 124–125.

¹⁷¹⁵ *Шульгин О.* Україна і червоний жах... – С. 58–59.

* Міністр праці УНР О. Безпалко розповів про один епізод, характерний для періоду анархії 1919 р.: коли Головний отаман та він прибули на фронт, двоє молодих вояків попросили про змогу поговорити з ними. Вони прийшли з Кам'янець-Подільського, ще зайнятого російськими військами. Саме в цьому напрямку мав розпочатися український наступ кількома днями пізніше. Вояки розповіли приголомшливі речі про те, що відбувається в Кам'янці. Зокрема, вони повідомили про чекістку Фанні, єврейку, яка не тільки сама вбивала без суду українських патріотів, а й піддавала їх тортурам та розпинала. Хвилювання цих вояків було невимовне; вони відверто звинувачували євреїв за їхню участь у ВЧК та в знищенні патріотів. Це занепокоїло С. Петлюру і О. Безпалка, котрі розуміли, якщо інформація стане відомою у війську, то вона може спровокувати погром. Із міркувань безпеки С. Петлора наказав ізловити молодих вояків, щоб вони не могли повідомити про названі факти своїм товаришам [Подано за: *Шульгин О.* Україна і червоний жах... – С. 54–55].

отже вони й не боряться з ним»¹⁷¹⁶. Яскравим прикладом такої тактики були вже згадані Урядове звернення до громадян та робітників-євреїв України¹⁷¹⁷, Наказ Головної команди військ УНР Ч. 131¹⁷¹⁸, Відозва Головного отамана С. Петлори до українських військ, спрямована проти погромних дій¹⁷¹⁹, видані в серпні 1919 р., та ін. Визначити ефективність цього підходу не уявляється можливим, проте можна припустити, що замовчування проблеми не означало її розв'язання.

Відомі також факти, коли очільник Другої УНР намагався приборкати той антисемітизм, який ширився в масах через активну участь євреїв у більшовицькому русі, особистими розмовами з відповідними посадовцями. Так, він дякував начальникові Запорізької дивізії Гулому й командирові бригади Литвиненку за вжиття заходів проти єврейських погромів, що готувалися в містечках Лучинці та Лучинчику, через обстріл євреями українських тилкових загонів. При цьому Головний отаман наголосив, що наявність навіть одного грабежу може потягнути за собою погром, а тому просив звернути увагу на це і вживати в таких випадках найрішучіших заходів¹⁷²⁰.

Для зміцнення дружніх відносин між Армією УНР і єврейським населенням українська влада використовувала найменшу нагоду. Так, ухваливши постанову про проведення Тижня українського козака, який мав відбутися 12–19 жовтня 1919 р. з метою організації матеріальної допомоги українському війську, Директорія та Рада Народних Міністрів залучили до його проведення Міністерство єврейських справ та містечкові єврейські громади¹⁷²¹. Таким чином органи влади УНР прагнули забезпечити участь єврейства в загальноукраїнській акції збору пожертв.

Доволі промовистим фактом доброзичливого ставлення С. Петлори до українського єврейства* було й те, що на прямиє замовлення Головного отамана

¹⁷¹⁶ Брик О. Українсько-єврейські взаємовідносини... – С. 175.

¹⁷¹⁷ Урядове звернення 7 серпня 1919 р. до громадян та робітників євреїв України... – С. 78–80.

¹⁷¹⁸ Наказ Головної команди військ УНР. Ч. 131. 26 серпня 1919 р. ... – С. 564–565.

¹⁷¹⁹ Відозва Головного отамана С. Петлори до українських військ, спрямована проти погромних дій... – С. 566–568.

¹⁷²⁰ Сергійчук В. Симон Петлора і єврейство... – С. 58.

¹⁷²¹ ЦДАВО України. Ф. 1092. Оп. 4. Спр. 13. Арк. 243–243 зв., 248–249 зв.; Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 651.

* Ведучи мову про ставлення С. Петлори до єврейського населення, чимало як сучасників, так і дослідників в один голос стверджували, що він ще зі шкільних років заступався за євреїв, котрих ображали задержувати товариші, за що отримав прізвисько «жидівський батько». Згодом Петлора вже як політик засуджував дискримінаційні заходи російського уряду щодо єврейства [Гунчак Т. Симон Петлора та євреї... – С. 11–12; Щербина Ф. Симон Петлора на Кубані / Ф. Щербина // Збірник пам'яті Симона Петлори... – С. 192].

український письменник С. Васильченко в 1919 р. написав зворушливе оповідання «Про жидка Марчика, бідного кравчика». Його негайно було надруковано в офіційному виданні УНР – газеті «Україна», а невдовзі видано Міністерством пропаганди окремою книжкою¹⁷²². Оповідання спеціально поширювали серед українського населення, щоб викликати в нього співчуття і симпатію до єврейської бідноти.

Як правило, проти погромів висловлювалася українська преса: газети були переповнені статтями проти погромників¹⁷²³. Зокрема, зі співчуттям до єврейства ставилися такі партійні друковані органи, як «Боротьба» (УПСР), «Нова Рада» (УПСФ), «Робітничча газета» (УСДП). «Ми знаємо, – йшлося в «Робітниччій газеті», – що невідповідальні особи пробують поміж несвідомою масою представити більшовицькі події, як владу євреїв, як єврейську інтригу. Ми повинні найбільш енергійним способом протестувати проти таких чуток і закликати до єдності і співпраці з єврейською демократією. Ми повинні нагадати цим невідповідальним особам, що ставлення єврейських партій до большевизму увесь час було різко негативне»¹⁷²⁴. З рішучим засудженням погромів, які викликали недовіру єврейського населення до української влади¹⁷²⁵, виступала г. «Боротьба».

Як україно- так й іншомовні часописи, зокрема єврейські, публікували нормативні документи влади УНР, спрямовані проти погромницької стихії. Так, одна з перших антипогромних відозв С. Петлюри була надрукована 15 листопада 1917 р. в єврейському часописі «Телеграф» («Der Telegraf» («Дер Телеграф»)). Окрім публікацій у пресі, офіційні документи оголошувалися в полках Армії УНР, розповсюджувалися в населених пунктах.

Об'їжджаючи фронт, Головний отаман С. Петлюра раз по раз звертався до козаків із промовами, в яких засуджував погроми, трактував їх як зраду національних інтересів. Часто з Головним отаманом на фронт їздив і міністр праці О. Безпалко, котрий, окрім того, що був добрим промовцем, мав гучний голос¹⁷²⁶. За дорученням уряду О. Безпалко з відповідною просвітницькою місією перебував у відрядженні протягом кількох місяців¹⁷²⁷. Так, 3 вересня 1919 р. на зборах Бунду та ОЕСРП він виступив з урядовою декларацією, в

---

¹⁷²² Борзенко О. І. Біографії українських письменників / О. І. Борзенко, М. П. Сподарець. – Харків : Веста, 2007. – С. 19; Дзюба І. Прокислі «щі» від Табачника. Галичанофобія – отруйне вістря українофобії... – С. 46; Будзей О. Про бідного єврея замовте слово... / О. Будзей. URL: <http://h.ua/story/75035/#photo>.

¹⁷²³ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. IV... – С. 166; Чериковер І. Антисемітизм і погроми на Україні... – С. 135–136, 163.

¹⁷²⁴ Чериковер І. Антисемітизм і погроми на Україні... – С. 135–136.

¹⁷²⁵ Чериковер І. Антисемітизм і погроми на Україні... – С. 163.

¹⁷²⁶ ЦДАВО України. Ф. 3890. Он. 1. Спр. 10. Арк. 4.

¹⁷²⁷ Шульгин О. Україна і червоний жак... – С. 54.

якій заявив, що єврейські погроми є ганьбою для українського народу і перешкодою до його національного відродження¹⁷²⁸. Подібні поїздки здійснювали й інші міністри, а також урядовці зі спеціальними дорученнями, скеровані в ті райони, де велася антисемітська агітація¹⁷²⁹. Всі вони домагалися викорінення лиха, успадкованого з імперських часів.

Траплялися й дещо несподівані способи порятунку євреїв від погромів. Наприклад, єврейський автор Хейфец повідомляв, що 6 травня 1919 р. українська влада Новомиргорода на Єлисаветградщині навмисно взяла 1300 місцевих євреїв під арешт на вісім днів, щоб урятувати їх від погрому отамана Григор'єва¹⁷³⁰. Подібні дії можна пояснити беззахисністю як єврейського населення, так і місцевих органів влади перед військовою силою.

Найдієвішими заходами впливу української влади супроти погромів були їхні попередження і придушення. Зокрема, 17 березня 1918 р. кінні українські підрозділи припинили червоноармійський погром у Полтаві, після чого виловлювали тих червоноармійців, які чинили злочини, й убивали їх на місці злодіяння. Того самого дня по місту розклеїли відозву Української комендатури з закликком до населення повідомляти про грабжників, котрі переховувалися, для їхнього арешту і передачі військово-польовому судові¹⁷³¹. Гірше для захисників єврейського населення, зокрема українського комісара Дрозда та офіцерів українського полку, склалася ситуація під час більшовицького погрому 7–9 березня 1918 р. в Глухові¹⁷³². У нерівному бою всі вони загинули.

Надсилали регулярні війська, зокрема Січових стрільців, щоб роззброїти й знешкодити збунтованих отаманів О. Козир-Зірку*, Д. Зеленого, М. Григор'єва¹⁷³³, і Директорія та Головний отаман С. Петлюра. Також відомо, що єврейська громада Житомира в січні 1919 р. телеграфно просила «надіслати Галицьких стрільців» для підтримання порядку в місті¹⁷³⁴. З таким

¹⁷²⁸ *Марголін А.* Україна и политика Антанты... – С. 276–277.

¹⁷²⁹ Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 408; *Губань Р.* Ісаак Мазепа як «головний мільйонер» і як людина / Р. Губань // Людина і політика – український соціально-гуманітарний журнал. – 2001. – № 1. URL: <http://www.icaei.org.ua/lip/n/101/14.html>.

¹⁷³⁰ *Нагасєвський І.* Історія Української держави... – С. 287.

¹⁷³¹ *Сергієв В.* Українські державники. Симон Петлюра... – С. 372.

¹⁷³² *Чериков І.* Антисемітизм и погромы на Украине... – С. 146.

* У травні 1919 р. отамана О. Козир-Зірку було заарештовано органами української влади за звинуваченням в Овруцькому погромі та ув'язнено в Кам'янець-Подільській тюрмі. Однак слідство не було завершено, оскільки після того, як у жовтні 1919 р. місто захопили Збройні сили Півдня Росії, О. Козир-Зірку звільнили. За непідтвердженими даними, у 1924 р. він проживав у Катеринославі, де працював у губернському ЧК. Подальша доля невідома [*Тинченко Я.* Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917–1921). Кн. I... – С. 207; *Марголін А.* Україна и политика Антанты... – С. 190].

¹⁷³³ *Брик О.* Українсько-єврейські взаємовідносини... – С. 279.

¹⁷³⁴ ЦДАВО України. Ф. 2060. Оп. 1. Спр. 23. Арк. 3.

самим проханням у телеграмі від 6 вересня 1919 р. до Головного отамана військ УНР звертався й голова Бердичівської єврейської громадської управи Червоненкіс¹⁷³⁵.

Щоб запобігти погромам, військові вдавалися до різних заходів. Наприклад, генерал В. Сальський застосовував т. зв. «жидівську стратегію», що передбачала введення до міст насамперед дисциплінованих військових частин. Якщо ж там першими опинялися відділи, схильні до бешкетів, то їх звідти намагалися витіснити¹⁷³⁶ лояльні до влади УНР підрозділи. Ще ефективніше діяли деякі загони УГА. Так, старшини одного з них під час перебування в серпні 1919 р. у Фастові не лише зуміли зупинити грабежі, а й залучили повстанські частини до охорони міста. При цьому останні, за свідченням очевидців¹⁷³⁷, поводитися доволі пристойно.

Значну роль у долі єврейського населення відіграла також регулярна частина авіаційного парку під командуванням полковника Мурашка, яка фактично припинила погром у Проскуріві. За виконання наказу Мурашко отримав подяку від Головного отамана С. Петлюри¹⁷³⁸.

Про те, що серед військ армії УНР, на противагу денікінській армії, спостерігалися випадки, коли окремим особам або частинам вдавалося відвернути чи зупинити погроми, зазначав А. Марголін. Зокрема, він навів приклад, коли в Коростені українські вояки зуміли зупинити погром, розпочатий 13 березня 1919 р. солдатами Червоної армії¹⁷³⁹.

У червні того самого року українські війська після відходу більшовиків розбили біля Китайгороду на Кам'яничині банду, яка здійснювала набіги на містечко, де вчинила єврейський погром, та навколишні села, грабуючи їх. Бандитів рекрутували як із сусідніх сіл Нефедівці і Крушанівка, так і поблизької Бессарабії¹⁷⁴⁰.

Тоді ж, наприкінці червня, дві сотні Житомирської юнацької школи під орудою полковників Лабуня й Бонч-Осмоловського зуміли запобігти погромові в Смотричі неподалік Кам'янця-Подільського. Його готувався здійснити здеморалізований напівповстанський Чортомлинський кінний полк, який відмовився коритися командуванню Армії УНР. При цьому шістьох

---

¹⁷³⁵ Телеграма голови Бердичівської єврейської громадської Управи Червоненкіса до Головного отамана військ УНР С. Петлюри про становище в повіті. 6 вересня 1919 р. // Сергійчук В. Симон Петлюра і єврейство... – С. 117–118.

¹⁷³⁶ Кульчицький Ю. Симон Петлюра і погроми... – С. 151.

¹⁷³⁷ З доповіді представника Фастівського комітету допомоги погромленим Б. О. Б-аго Редакційній колегії про погроми в м. Фастів Київської губ. у січні – серпні 1919 р. // Книга погромов... – С. 242, 243.

¹⁷³⁸ Документ судової помилки...

¹⁷³⁹ Марголін А. Україна и политика Антанты... – С. 312–313.

¹⁷⁴⁰ Сергійчук В. Симон Петлюра і єврейство... – С. 69–70.

підбурювачів* до погрому було заарештовано, а наступного дня за вироком суду розстріляно¹⁷⁴¹.

У серпні українське військо звільнило Білу Церкву від білогвардійців та червоних, які чинили там погроми. Як сказано в джерелах, воно «поводилося гідно», однак невдовзі містечко зайняли повстанці отамана Зеленого, які негайно вдалися до погрому. Подібним чином діяли й відділи якогось Соколова, котрих із Білої Церкви витіснили вояки УНР¹⁷⁴², встановивши там на певний час порядок.

Голова Управи Погребищенської єврейської громади Гарник у телеграмі до Головного отамана військ УНР С. Петлюри повідомляв про здійснену 23 серпня 1919 р. невідомим озброєним загоном жакхливу різню єврейського населення містечка, яку припинив український підрозділ коменданта Супруненка. Згодом останній за сприяння частин УГА неодноразово відбивав напади невідомих озброєних загонів, тому представник єврейської громади просив залишити підрозділ Супруненка на деякий час для охорони міста¹⁷⁴³.

Могилів-Подільська єврейська громадська рада клопотала перед владою УНР, аби звільнити з-під варті помічника колишнього коменданта Кірієнка-Смоля, «...котрий дуже гарна людина і котрий звільнив дуже багато євреїв... котрих обвинувачували, що вони буцїм большевики»¹⁷⁴⁴.

У Лубнах погрому вдалося уникнути лише завдяки сотні вояків української армії, котрі розбили зловмисників. Порятунок місцевих євреїв коштував переможцям 14 життів¹⁷⁴⁵.

Усе можливе для уникнення кровопролиття у Хмільнику на Вінничині в 1919 р. зробив майор Армії УНР В. Клодницький. Маючи під своєю орудою піхотний батальйон, кавалерійський загін, роту польової жандармерії та артилерійську батарею, він зумів не допустити погрому 15-тисячного населення цього єврейського містечка, який от-от мав спалахнути. Приводом став побутовий випадок, внаслідок якого з вини хмільницького єврея згоріло ціле українське село. Не будучи певними, хто саме вчинив злочин, селяни погрозували помститися всім хмільницьким євреям. За відвернення насилля у 1962 р. єврейська ліга «Сини Завіту» («Б'най Б'рит») нагородила В.

---

* В. Сосюра в автобіографічному романі «Третя Рота» подає, що було розстріляно 25 кіннотників [*Сосюра В. Третя рота // Вибрані твори : в 2 т. Т. 2 : Поєми. Роман / В. М. Сосюра. – К. : Наук. думка, 2000. – С. 382.*]

¹⁷⁴¹ ПДАГО України. Ф. 269. Он. 1. Спр. 262. Арк. 29–30, 165.

¹⁷⁴² *Марголь А. Україна и политика Антанты...* – С. 313.

¹⁷⁴³ Телеграма Голови Управи Погребищенської єврейської громади Гарника Головному Отаманові військ УНР Петлюрі з проханням залишити для охорони міста коменданта Супруненка. 23 вересня 1919 р. // *Сергійчук В. Симон Петлюра і єврейство...* – С. 118–119.

¹⁷⁴⁴ *Сергійчук В. Симон Петлюра і єврейство...* – С. 71.

¹⁷⁴⁵ *Марголь А. Україна и политика Антанты...* – С. 313.

Клодницького відзнакою «Смолоскип Свободи»¹⁷⁴⁶. Під час банкету на честь героя останній наголосив, що був лише офіцером, який добросовісно виконував наказ Головного отамана Армії УНР С. Петлюри¹⁷⁴⁷.

18 листопада 1920 р. кінним полком Чорних запорожців на чолі з полковником П. Дяченком було ліквідовано погром єврейського населення вояками російської Звідно-козачої дивізії осавула Яковлева в м. Проскуріві. Багатьох козаків, схоплених на місці бешкетів, було «випорото». За свій порятунок населення Проскурова висловило вдячність старшинам і козакам полку Чорних запорожців¹⁷⁴⁸.

Через три дні, 21 листопада, аналогічна ситуація склалася в м. Волочиськ, де російські відділи генерала Перемикіна, графа Паліна та згаданого осавула Яковлева, що певний час були союзникам Армії УНР*, розпочали грабунки і насильства над місцевим населенням. Кільканадцять представників цивільного єврейського населення було вбито. Подальше розростання погрому припинили надіслані патрулі української жандармерії.

На прохання делегації населення Волочиська для встановлення ладу й спокою в місті було залишено одну сотню української жандармерії, котра намагалася захистити місцеве єврейство. Вона перебувала в місті до того часу, поки його не покинули всі російські відділи¹⁷⁴⁹.

Про зупинення грабежу та гвалтування єврейських жінок і дівчат завдяки втручанням підоспілих бунчужного Головчука й стрільця Гарбара з 2-ї Стрілецької дивізії йшлося і в одному з наказів від 6 вересня 1920 р. Українські вояки силою зброї не лише розігнали злочинців, а й зуміли захопити в полон двох із них, що виявилися донськими козаками. За відмінне виконання службового обов'язку командир дивізії полковник М. Безручко висловив Головчуку і Гарбару подяку й розпорядився оголосити про їхній вчинок, як приклад для наслідування, у частинах, сотнях і командах дивізії¹⁷⁵⁰.

¹⁷⁴⁶ Гунчак Т. Симон Петлюра та євреї... – С. 20, 29.

¹⁷⁴⁷ Красноштан Ю. Сусіди й повинні жити по-добросусідськи. Деякі роздуми після прочитання книги Ізраїля Клейнера «Владімір (Зеве) Жаботинський і українське питання» / Ю. Красноштан // Нові дні. – 1996. – № 560. – С. 44; Курас Г. Подвиг майора В. Клодницького / Г. Курас // Свобода. – 2007. – 1 червн. – С. 17.

¹⁷⁴⁸ ЦДАГО України. Ф. 269. Оп. 1. Спр. 35. Арк. 61 зв.

* Восени між урядом УНР та Російським політичним комітетом у Польщі, очолюваним Б. Савінковим, було укладено договір. Комітет визнав незалежність України, а сформовані ним на території Польщі російські військові сили підпорядкував командуванню Армії УНР. Ці сили склалися з двох піхотних дивізій та однієї кінної, які й увійшли до складу української армії як Окрема російська армія під командуванням генерала Перемикіна [Удовиченко О. Україна у війні за державність. Історія організації і бойових дій Українських Збройних Сил 1917–1921 / О. Удовиченко. – К. : Україна, 1995. – С. 182–183].

¹⁷⁴⁹ ЦДАГО України. Ф. 269. Оп. 1. Спр. 35. Арк. 65–65 зв.

¹⁷⁵⁰ Марголінь А. Украина и политика Антанты... – С. 289.

Щиру вдячність 2-му кінному стрілецькому полку 3-ї Волинської стрілецької дивізії за врятування від погрому висловлювало також єврейське населення містечка Дзигівка¹⁷⁵¹, що на Ямпільщині.

Отже, в багатьох випадках українське військо асоціювалося в єврейського населення з порядком і спокоєм. Свідченням цього є і лист від єврейської міської громади Озаринців Могилівського пов., датований 3 червня 1920 р. У ньому висловлено щиру подяку командирові 4-ї Стрілецької бригади полковникові П. Шандруківі за те, що впродовж місячного перебування його підрозділу в містечку той увесь час ішов назустріч місцевому населенню. «3 дня Російської революції ми ще так спокійно не жили як тепер. І Ваша бригада дійсно показала хто такий український козак, котрий дуже гарно поведився з нами»¹⁷⁵², – йшлося у зверненні озаринецького єврейства.

Чимало до порятунку євреїв прилучилося й цивільне населення. Так, селянин Волинської губ. Р. Передеря, коли бандити в 1918 р. увірвалися в Чуднів і загнали євреїв до синагоги, щоб спалити живцем, із небезпекою для свого життя врятував їх від неминучої смерті. Сам він загинув під час другого бандитського набігу на Чуднів, захищаючи єврейське населення¹⁷⁵³. Влітку того самого року в м. Лісянці на Звенигородщині, коли повстанці, прогнавши німців із району, вирішили помститися євреям за те, що «вони привели німців», і влаштувати різанину, то керівник повстанців Артаменко заявив, що він дасть краще себе вбити, ніж пролити кров невинних євреїв¹⁷⁵⁴.

Сміливо і з явним ризиком для власного життя діяли й комісар Таранович та гласний Проскурівської думи Верхола¹⁷⁵⁵, котрі захищали єврейське населення під час Проскурівського погрому в лютому 1919 р.

На жаль, наслідки українсько-єврейської співпраці не завжди мали позитивні результати. Наприклад, єврейські автори докоряли українській владі, що вона не зупинила Житомирський погром у березні 1919 р. Але, як засвідчують документи, більшовики залишили це місто в ніч на 22 березня, випустивши з місцевої в'язниці 300 кримінальних злочинців; і коли через 5–6 годин до Житомира ввійшло українське військо, то там уже тривав погром. Насильство, як було зазначено, вдалося зупинити завдяки С. Петлорі, котрий мобілізував на боротьбу з погромниками польову жандармерію полковника Богацького та юнацьку школу під командуванням полковника Петріва¹⁷⁵⁶. Щоправда, не завжди існувала можливість скористатися допомогою

¹⁷⁵¹ ПДАГО України. Ф. 269. Он. 1. Спр. 262. Арк. 78.

¹⁷⁵² ПДАГО України. Ф. 269. Он. 1. Спр. 262. Арк. 179.

¹⁷⁵³ *Островский З. С.* Еврейские погромы... – С. 27.

¹⁷⁵⁴ *Чериковер И.* Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 177.

¹⁷⁵⁵ Див.: Довповідь А. Гілерсона про погром у Проскуріві... – С. 208–237.

¹⁷⁵⁶ Другий меморіал УСДРП до Комісії Національних Меншостей... – С. 66.

дисциплінованих частин через їхню невелику кількість або віддаленість від місця подій.

Ще гіршою була ситуація з численними повстанськими загонами, деструктивні дії яких передбачити було надзвичайно складно*. Так, спроба Січових стрільців роззброїти в січні 1919 р. формування отамана Зеленого завершилася тим, що останній утік, а його армія розійшлася. Коли небезпека минула – він зібрав її знову. Вдруге вислали військо, яке ганяло Зеленого довго й уперто, і, здавалося, його загонів уже не існує. Однак невдовзі він знову зібрав повстанські сили і разом із більшовиками виступив проти Армії УНР. Пізніше не поладив із більшовиками, пішов до них у тил і почав грабувати й убивати єврейське мирне населення¹⁷⁵⁷. Подібними були й обставини, пов'язані з погромницькими діями отамана М. Григор'єва, зокрема на Херсонщині¹⁷⁵⁸, де він, зібравши значні сили, накоїв чимало лиха.

Рішучих заходів як щодо недопущення єврейських погромів, так і інших незаконних дій стосовно мирного населення, окрім представників найвищої політичної влади УНР, вживали й офіційні особи нижчих рангів. Насамперед це стосується військового командування.

Витяги з низки офіційних наказів, розпоряджень і заяв помістив у своїй книзі А. Марголін. Так, 12 квітня* 1919 р. командування українського війська видало наказ № 77, в якому, крім моралістичної складової, йшлося про арешт і негайне віддання до надзвичайного суду всіх, хто підбурюватиме козаків до участі в погромах¹⁷⁵⁹. Таким чином влада намагалася викоринити погромну агітацію, яку у війську і серед цивільного населення поширювали здебільшого невідомі особи.

---

* Колишній сотник 1-го Запорізького ім. П. Дорошенка полку Половик, характеризуючи умови, в яких Армії УНР доводилося боротися проти організованих злочинних формувань, зазначав: «Грабували і вбивали безответні й нікому не підлеглі шайки розбійників. Із ними боровся, їх карав Голови. От., коли була можливість їх захопити. Цікаво, як би поступив п. Торес [А. Торрес – адвокат убивці С. Шварцбарда. – Авт.], будучи на місці Гол. От., коли його сповіщають, що там, а там пограбували і убили, а пославши карний відділ не знаходить грабжників, бо вони вже втекли за 20–30 верст, або розійшлися по лісах і сліду не знайти, а напавши на слід бандитів, вони заведуть в западню і перестріляють усіх козаків посланих для їх кари? Телеграф і телефон попусути, дрого порізати, а навіть і стовби позрізувати. Ні пройти, ні проїхати не можна без ризику не бути забитим. Армія ж була вся на фронті і кожен козак мав перед собою ворога в 10 разів чисельнішого. Укр. армія, борючись із ворогом на фронті, боролася з погромщиками в тилу і боролася з заразними елементами поміж себе. Бо армія жила наказами свого воєначальника От. С. Петлюри [ЦДАГО України. Ф. 269. Оп. 1. Спр. 262. Арк. 170–171].

¹⁷⁵⁷ ЦДАГО України. Ф. 269. Оп. 1. Спр. 262. Арк. 171 зв.

¹⁷⁵⁸ Сергійчук В. Симон Петлюра і єврейство... – С. 61.

* П. Христюк називає 10 квітня [Христюк П. Замітки і матеріяли до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. IV... – С. 164].

¹⁷⁵⁹ Марголін А. Украина и политика Антанты... – С. 389–390.

Під час Першого зимового походу Армії УНР у наказах по Волинській групі військ від 28 лютого і 12 березня 1920 р. головнокомандувач армії М. Омелянович-Павленко* і командир групи отаман Н. Никонів затаврували негідників, котрі ганьбили військо самочинними обшуками, незаконними реквізиціями худоби та майна в мирного населення. Винним у злочинах загрожує смертна кара¹⁷⁶⁰. Подібні документи 7 і 19 березня 1920 р. також поширив серед особового складу Армії УНР начальник її штабу, а далі – командири підрозділів¹⁷⁶¹. Така практика дублювання наказів давала змогу ознайомити з ними кожного вояка.

29 квітня 1920 р. згаданий отаман Никонів призначив засідання Надзвичайного військового суду для розгляду справи про пограбування аптеки Шейфеля в містечку Яськи* на Херсонщині¹⁷⁶².

Радикальний план заходів для попередження погромів було розроблено 30 травня 1920 р. під час українсько-польського наступу проти більшовиків. Його авторами стали генерал М. Омелянович-Павленко, члени його штабу та міністр єврейських справ П. Красний. Деталі плану невідомі, але дотичні матеріали дають підстави стверджувати, що всі винні в спробах погромів чи пограбувань мали бути негайно передані Надзвичайному військовому судові і за його вироком – розстріляні¹⁷⁶³.

Детальне роз'яснення того, як ставляться до погромів цивілізовані держави, містилося в наказі, виданому 18 липня 1920 р. в Окремій кінній дивізії**, що перебувала тоді на території Галичини. Закликаючи військо до порядку, автори наказу вимагали від особового складу однаково коректно ставитися до всіх національностей, у т. ч. єврейської; вказували на прихильність галицького єврейства справі українського державного будівництва.

Тим самим документом відповідальність за будь-які безпорядки було покладено на командирів доручених їм частин та наказано утворити особливі надійні патрулі для спостереження за військами¹⁷⁶⁴. Менш ніж за тиждень

---

* Сучасники стверджували, що М. Омелянович-Павленко вживав найрішучіших заходів проти єврейських погромів – від пропаганди та особистих виступів перед військами аж до розстрілів погромників на місці злочину [Марголін А. Україна і політика Антанти... – С. 264].

¹⁷⁶⁰ Марголін А. Україна і політика Антанти... – С. 285.

¹⁷⁶¹ ПДАГО України. Ф. 269. Он. 1. Спр. 35. Арк. 2.

* Нині село Біляївського району Одеської області.

¹⁷⁶² Марголін А. Україна і політика Антанти... – С. 285.

¹⁷⁶³ Марголін А. Україна і політика Антанти... – С. 287–288.

* Окрема кінна дивізія була найбільшим оперативним з'єднанням Армії УНР, яке навесні 1920 р. організував і очолив І. Омелянович-Павленко [Довідник з історії України : у 3 т. Т. 2 : К–П... – С. 305].

¹⁷⁶⁴ ПДАГО України. Ф. 269. Он. 1. Спр. 35. Арк. 24–24 вв.

каральна система спрацювала: 24 липня військовому судові було передано козака Савиченка, звинуваченого в згвалтуванні єврейки.

Щоправда, з тексту А. Марголіна незрозумілими є причини наказу від 15 вересня того самого року, який, встановлюючи особисту відповідальність командирів за подальші пограбування, здійснені підлеглими їм козаками, за змістом повторював липневий¹⁷⁶⁵. Можна припустити дві версії: або перший наказ виконували неефективно і довелося його повторити, або навпаки – наказ було продубльовано через його дієвість.

23 липня 1920 р. командарм М. Омелянович-Павленко, начальник штабу Липко і полковник Ткачук видали наказ про призначення особливих комендантів із боротьби з грабежами та погромами. Цим документом запропоновано негайно припинити безлади шляхом розстрілу грабіжників на місці злочину. Таке ж розпорядження про розстріл грабіжників містилося у наказі по 2-й Волинській стрілецькій дивізії від 25 жовтня того самого року за підписом її командира Загородського.

Наказами отамана Тютюнника і начальника штабу Вовка 23 серпня і 8 грудня 1920 р. винних у пограбуваннях мирного населення велено розстрілювати без суду на місці злочину. За потурання й недонесення було передбачене тілесне покарання до 125 ударів нагайкою.

Наказом від 27 серпня 1920 р. за підписами командарма М. Омеляновича-Павленка, начальника штабу Липка, полковника Гулого і сотника Савченка всіх військовиків було зобов'язано поводитися з населенням ввічливо й тактовно, безвідносно до його віросповідання і національності.

15 вересня 1920 р. начальник інспекторського відділу штабу тилу Армії УНР видав наказ про розстріл без суду на місці скоєння злочину винних у пограбуваннях і мародерстві. 5 жовтня того самого року М. Омелянович-Павленко знову наказував розстрілювати погромників і грабіжників на місці злочину¹⁷⁶⁶.

Смертна кара була останнім аргументом влади в боротьбі проти погромницької пошесті. Таких жорстоких заходів уживали як представники вищого політичного і військового керівництва УНР, так і на місцях. Характерно, що до смертної кари засуджували і за злочини, не пов'язані з загрозою життю і здоров'ю жертв. Зокрема, в 1918 р., коли частини Армії УНР перебували на ст. Тальне (Черкащина), козак батареї Касянюк пограбував місцевого мешканця, відібравши в нього 500 крб. і 2 пари білизни. За це військово-польовий суд присудив: «Покарати козака Касянюка смертною карою через розстріл, а утримання його внести на погашення забраних

¹⁷⁶⁵ Марголін А. Україна и политика Антанты... – С. 288–289.

¹⁷⁶⁶ Марголін А. Україна и политика Антанты... – С. 286, 289, 290.

грошей...»¹⁷⁶⁷. Упродовж 12 годин вирок було виконано. 16 січня 1919 р. Головний отаман С. Петлора затвердив смертний вирок козакові Поліщуку, котрий займався грабежами в районі Снігурівки¹⁷⁶⁸ на Херсонщині.

Після перших погромів, що сталися на початку січня 1919 р. в Бердичеві й Житомирі, уряд УНР не лише різко їх засудив, а й санкціонував розстріл організаторів¹⁷⁶⁹. Також доповідали про виконані смертні вироки й окремі підрозділи Армії УНР. Так, за літні розбої 1919 р. в Городку і Смотричі українським військом було розстріляно 24 злочинці, спійманих «на гарячому»¹⁷⁷⁰, в Оринині й Китайгороді – 3, в Тальному і Вахнівці – 10. Чимало таких вироків було виконано у фронтовій смузі¹⁷⁷¹.

Тоді ж, у середині 1919 р., військо УНР знищило кілька грабінницьких банд. Зокрема, при ліквідації куреня «Не журись» було вбито і розстріляно понад 50 осіб, у т. ч. кілька старшин, решта – близько 200 осіб – розбіглася¹⁷⁷².

За участь у згаданому єврейському погромі в м. Китайгороді 15–16 червня вироком Надзвичайного військового суду від 29 липня 1919 р. до смертної кари засуджено хорунжого В. Вошинського і козаків Л. Голодецького, О. Кобринського, Я. Хляка і Т. Маценюка. Згодом Головний отаман С. Петлора замінив кару смерті для Вошинського «отправкою козаком на фронт», а для решти засуджених – каторгою¹⁷⁷³.

15 серпня 1919 р., згідно з вироком Надзвичайного військового суду при Управлінні коменданта тилу Армії УНР від 14 серпня, було розстріляно за пограбування та вбивство трьох колишніх каторжан – С. Барановського, П. Кищука, А. Барановського¹⁷⁷⁴. 24 серпня того самого року в м. Фастові старшина УГА, що проходив на чолі своєї частини через містечко, власноруч застрелив двох осіб, схоплених при спробі пограбувати єврейський магазин¹⁷⁷⁵. Очевидці припускали, що вбиті належали до повстанців, які пристали до війська.

Про страту під Києвом 4-х українців, які брали участь у погромах, повідомляв ад'ютант С. Петлора полковник О. Доценко. За такі самі злочини, вчинені у Райгороді, було розстріляно командира частини Міщука та кількох

¹⁷⁶⁷ ЦДАГО України. Ф. 269. Он. 1. Спр. 35. Арк. 61.

¹⁷⁶⁸ *Сергійчук В.* Симон Петлора і єврейство... – С. 62.

¹⁷⁶⁹ Повідомлення про зустріч Голови Директорії УНР В. Винниченка і Голови Ради Міністрів В. Чехівського з представниками єврейських організацій, меморандум Бердичівської єврейської громади і Заява уряду. 10 січня 1919 р. // *Сергійчук В.* Погроми в Україні... – С. 185.

¹⁷⁷⁰ *Христюк П.* Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. IV... – С. 164.

¹⁷⁷¹ Другий меморіал УСДРП до Комісії Національних Меншостей... – С. 58–59.

¹⁷⁷² ЦДАВО України. Ф. 3890. Он. 1. Спр. 10. Арк. 10.

¹⁷⁷³ ЦДАГО України. Ф. 269. Он. 1. Спр. 262. Арк. 46.

¹⁷⁷⁴ *Сергійчук В.* Погроми в Україні... – С. 337.

¹⁷⁷⁵ З доповіді представника Фастівського комітету допомоги погромленим... – С. 242.

козаків. О. Доценко також засвідчив страту в жовтні 1920 р. під Городком сумнозвісного отамана Семосенка¹⁷⁷⁶.

Упродовж травня – липня 1920 р. в одній лише 1-й Запорізькій стрілецькій дивізії було 5 випадків розстрілу за грабiж¹⁷⁷⁷. У 4-й Київській стрілецькій дивізії, згідно з доповіддю її командира отамана Ю. Тютюнника міністрові єврейських справ П. Красному від 4 червня 1920 р., в містечку Черено було розстріляно козака, який завдав поранення єврейському хлопчику.

Загалом, як повідомляв міністрові єврейських справ головнокомандувач Армії УНР М. Омелянович-Павленко, за перше півріччя 1920 р. винних у спробах погромів чи пограбувань негайно передавали Надзвичайному військовому судові і за його вироком розстріляли¹⁷⁷⁸.

Чекала кара смерті й на вояка 3-ї Залізної дивізії М. Урустанова, черкеса за походженням, який пристав до Армії УНР у березні 1920 р. після розпаду Добровольчої армії. У червні 1920 р. він під виглядом пошуку контрабанди в помешканні єврея Гурфінкеля, що мешкав у с. Козлів на Могилівщині, забрав деякі речі й невелику суму грошей. Однак уже невдовзі злочин було розкрито, а награване – повернено власнику. Грабiжника, якого в присутності всього села суворо покарали шомполами, від смерті врятували лише його щире розкаяння та прохання про помилування самих потерпілих¹⁷⁷⁹.

А. Марголін також опублікував у книзі завірену копію протоколу засідання Надзвичайного військового суду, що відбувся 22 серпня 1920 р. у справі В. Винника, звинуваченого в тяжкому пораненні єврея Й. Астера в галицькому селі Залуківці поблизу Станиславова. Суд визнав дії Винника неподєськими і засудив його до розстрілу. Того самого дня вирок суду було виконано, а з його рішенням ознайомлено всі військові підрозділи.

У наказі від 6 листопада 1920 р. за підписом командира 4-го Київського кінного полку підполковника Сидорянського повідомлялося про те, що командир сотні Дещенко в містечку Гусятині вбив на місці грабежу козака Новохацького, якого було також викреслено зі складу полку. Такий самий факт розстрілу на місці одного з погромників у містечку Чернове відображено в наказі по 4-й Київській стрілецькій дивізії¹⁷⁸⁰ (дата наказу нерозбірлива).

Про застосування найрішучіших заходів до погромників, включно з розстрілом, повідомляв у рапорті командувачу Армії УНР від 6 квітня 1921 р.¹⁷⁸¹ командир 1-ої Запорізької стрілецької дивізії генерал-хорунжий Яшніченко.

¹⁷⁷⁶ Документ судової помилки...

¹⁷⁷⁷ *Сергійчук В.* Симон Петлюра і єврейство... – С. 58.

¹⁷⁷⁸ *Марголін А.* Україна и политика Антанты... – С. 287–288, 290.

¹⁷⁷⁹ ЦДАГО України. Ф. 269. Оп. 1. Спр. 262. Арк. 124 зв.

¹⁷⁸⁰ *Марголін А.* Україна и политика Антанты... – С. 286–287.

¹⁷⁸¹ ЦДАГО України. Ф. 269. Оп. 1. Спр. 35. Арк. 2–2 зв.

Так само, згідно з заявами генерала М. Омеляновича-Павленка, міністра єврейських справ УНР П. Красного й багатьох інших осіб, що заслуговують на довіру¹⁷⁸², чимало інших винних у грабунках та погромах було або засуджено військовими судами до смерті, або розстріляно на місці злочину.

В умовах воєнного часу також траплялися випадки, коли жорстокість покарання не відповідала вчиненому проступку. Так, під час відступу Південно-східної групи з Бірзули на Тирасполь, неподалік Роздільної, було засуджено до смерті й розстріляно козака, що з голоду зважився силоміць забрати в єврея мацу¹⁷⁸³. У Білій Церкві відповідно до судової ухвали було розстріляно українського вояка, який відібрав гроші у єврея, щоб пообідати в ресторані. Поблизу Тернополя, згідно з розпорядженням військової влади, було розстріляно підхорунжого Армії УНР за незаконне вилучення у місцевого єврея тютюну й сірників¹⁷⁸⁴.

Розглядаючи розстріли як засіб боротьби з антиєврейськими погромами, варто погодитися з думкою колишнього голови уряду УНР Б. Мартоса про те, що було б великою помилкою сподіватися ніби ними можна спинити погромну хвилю. «Навіть якби розстріляли 10–20 тис. людей, – зазначав він, – то на території України в той час залишилося би ще декілька десятків тисяч, що могли кожну хвилю вчинити погром. Окрім чисто грабівницького елемента, що шукав в погромах наживи, в кожному місті і містечку були десятки і сотні людей, настроєних різко антисемітськи внаслідок многолітньої пропаганди чорносотенної преси і діячів «Союза русского народа»¹⁷⁸⁵. Крім того, потрібно узяти до уваги й антагонізм між українським селянством та переважно єврейською торговельною верствою, що загострився в часи Першої світової війни.

«Ці антисемітські настрої, – зазначав Б. Мартос, – якщо і не були джерелами погромів, то в усякім разі утворювали велику перешкоду для переведення крутих мір проти них. Щоб обеззброїти якусь частину, навіть щоб перевести арешти агітаторів, не завжди можна було знайти належну військову силу. Можна було винести присуди до кари на смерть вклучно, але не завжди можна було їх виконати, бо часом навіть добре дисципліновані відділи одмовлялися розстрілювати козаків, своїх товаришів по боротьбі з більшовиками»¹⁷⁸⁶.

Крім розстрілів, до винних у проступках і злочинах щодо єврейського населення застосовували й інші заходи впливу: позбавлення права на

¹⁷⁸² Марголинъ А. Украина и политика Антанты... – С. 287.

¹⁷⁸³ Сергійчук В. Симон Петлюра і єврейство... – С. 64.

¹⁷⁸⁴ ЦДАГО України. Ф. 269. Оп. 1. Спр. 262. Арк. 79.

¹⁷⁸⁵ ЦДАВО України. Ф. 3890. Он. 1. Спр. 10. Арк. 6.

¹⁷⁸⁶ ЦДАВО України. Ф. 3890. Он. 1. Спр. 10. Арк. 6–7.

службове підвищення, звільнення з посад, засудження до тілесних покарань чи ув'язнення¹⁷⁸⁷. Так, у грудні 1918 р. двох українських козаків за те, що вони відібрали у білоцерківського власника-єврея 1 фунт тютюну і 2 пляшки горілки, було засуджено на 6 місяців «тяжкої в'язниці»¹⁷⁸⁸. В Бірзулі на Одещині Надзвичайний суд Південно-східної групи засудив на термін від 6 до 12 років каторжних робіт 16-літню дівчину і двох її помічників за пограбування місцевого єврея. Пограбоване майно повністю було повернуто власникові. Козака Мирона і двох його спілників за подібний злочин засуджено на 20 років каторги¹⁷⁸⁹.

Жорстких заходів уживали не лише до окремих осіб, а й до цілих підрозділів. Зокрема, за січневі погроми 1919 р. уряд УНР, серед іншого, вдався до розформування однієї з військових частин, що взяла участь в антисемітській акції¹⁷⁹⁰. У травні того самого року за погромницькі дії в Проскуріві і Фельштині було розформовано Запорізьку бригаду отамана Семосенка. Примітно, що майже тоді ж на бік більшовиків перейшла частина 3-го Гайдамацького полку¹⁷⁹¹, який, власне, й найбільше спричинився до трагедії.

Наприкінці червня 1919 р. за спробу погрому в Смотричі згідно з наказом т. в. о. військового міністра генерала В. Петріва було розформовано Чортомлинський кінний полк. Його вояків відправили «під догляд» у більш дисципліновані частини, які перебували в тилу армії¹⁷⁹².

За вчинення грабежів і насильств наказом від 20 липня 1920 р. за підписом полковника Дубового було ухвалено рішення про розформування Гайсинсько-Брацлавського куреня 2-ї піхотної бригади¹⁷⁹³.

Ці та інші подібні заходи були надзвичайно болісними для армії, оскільки під час напруженої боротьби з ворогами кожна бойова одиниця мала дуже велике значення¹⁷⁹⁴. І все ж, щоби викоринити погромницькі настрої, керівництво держави і армії було змушене вдаватися до таких кроків.

Унаслідок погромів єврейське населення перебувало в дуже скрутному економічному становищі, тому українська влада приділяла значну увагу

---

¹⁷⁸⁷ ЦДАГО України. Ф. 269. Оп. 1. Спр. 262. Арк. 171; *Марголін А.* Україна и политика Антанти... – С. 286.

¹⁷⁸⁸ ЦДАГО України. Ф. 269. Он. 1. Спр. 262. Арк. 79.

¹⁷⁸⁹ *Сергійчук В.* Симон Петлюра і єврейство... – С. 63–64.

¹⁷⁹⁰ Повідомлення про зустріч Голови Директорії УНР В. Винниченка і Голови Ради Міністрів В. Чехівського з представниками єврейських організацій... – С. 185.

¹⁷⁹¹ *Тинченко Я.* Вбивця Петлюри... – С. 43.

¹⁷⁹² ЦДАГО України. Ф. 269. Он. 1. Спр. 262. Арк. 30.

¹⁷⁹³ ЦДАГО України. Ф. 269. Оп. 1. Спр. 35. Арк. 2; *Марголін А.* Україна и политика Антанти... – С. 286.

¹⁷⁹⁴ ЦДАВО України. Ф. 3890. Он. 1. Спр. 10. Арк. 5.

проблемі допомоги постраждалим від згаданого лиха. 17 червня 1919 р. Радою Народних Міністрів при Міністерстві єврейських справ було утворено Центральний комітет для допомоги єврейському населенню, яке потерпіло від погромів. На місцях засновували кооперативи й кредитно-ощадні каси, відкривали споживчі пункти для хворих і безробітних, сирітські будинки, відбудовували й упорядковували громадські інституції. Родинам, що зазнали погромів, видавали одноразову допомогу¹⁷⁹⁵. Попри гостру нестачу коштів, РНМ неодноразово виділяла для цього значні суми грошей. Зокрема, впродовж першої половини 1919 р. були здійснені такі асигнування: 18 січня – 3 млн. грн.* для євреїв, що постраждали від погромницьких дій: у Житомирі – 2 млн. грн., у Бердичеві – 1 млн. грн.¹⁷⁹⁶; 20 січня – 2 млн. грн. для негайної допомоги єврейському населенню, яке постраждало від погромів¹⁷⁹⁷; 23 березня – 300 тис. грн. для учнів-євреїв, постраждалих від погромів; 9 квітня – 2 млн. грн. для жертв Проскурівського погрому; 12 квітня – 2 млн. грн. для євреїв, що постраждали від погромів¹⁷⁹⁸. Усього, як зазначалося в Урядовому зверненні до громадян та робітників-євреїв України від 7 серпня 1919 р., для перших допомог із державної скарбниці вже було призначено понад 20 млн. грн.¹⁷⁹⁹

Під час зустрічі з делегацією єврейського населення, яка відбулася 17 липня 1919 р. у м. Кам'янець-Подільському, С. Петлюра заявив, що йому «...відомо, що большевики грабують єврейське населення, так було в Солонківцях, і він радив представникам єврейського населення Солонківців звернутися до єврейського міністра, доставити йому спис шкід, а міністр вже буде дбати, щоб уряд асигнував необхідні кошти. Поки що він видав їм допомогу на кілька днів»¹⁸⁰⁰.

Значну суму коштів потерпілим від погромів уряд видав і в другій половині 1919 р. 26 липня він асигнував 11 млн. 460 тис. грн.* для «видачі допомоги, біднішому єврейському населенню міст і містечок, які постраждали від погромів»¹⁸⁰¹. 3 жовтня тій же категорії єврейського населення було

¹⁷⁹⁵ Лозовий В. Національна політика Директорії УНР... – С. 111.

* У 1919 р. співвідношення між карбованцем і гривнею становило 1 до 0,5; 1 грн. = 1 австрійській кроні; 1 крб. = приблизно 1 франку [Шульгин О. Україна і червоний жах... – С. 81].

¹⁷⁹⁶ ЦДАГО України. Ф. 269. Оп. 1. Спр. 265. Арк. 6 зв.; ЦДАВО України. Ф. 1854. Он. 1. Спр. 86. Арк. 38–38 зв.

¹⁷⁹⁷ Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 202.

¹⁷⁹⁸ Шульгин О. Україна і червоний жах... – С. 81.

¹⁷⁹⁹ Урядове звернення 7 серпня 1919 р. до громадян та робітників євреїв України... – С. 79.

¹⁸⁰⁰ ЦДАВОВУ. Ф. 2060. Оп. 1. Спр. 18-а. Арк. 6.

* Близько 6 млн. руб. [Марголін А. Украина и политика Антанты... – С. 274].

¹⁸⁰¹ ЦДАВО України. Ф. 2060. Оп. 1. Спр. 2. Арк. 18–18 зв.; Ф. 3301. Оп. 1. Спр. 9. Арк. 6–7; Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 432.

виділено ще 20 млн. грн.¹⁸⁰² У квітні 1921 р. було ухвалено Закон УНР про асигнування в розпорядження Міністерства єврейських справ 2 млн. грн. для допомоги євреям-біженцям з України¹⁸⁰³. Окрім грошових асигнувань, держава також допомагала постраждалим продовольством¹⁸⁰⁴. Зокрема, в часописі «Шлях» від 7 вересня 1919 р. йшлося про те, що Міністерство народного господарства дало вказівку провідділам негайно виділити пограбованому єврейському населенню потрібну кількість хліба до нового врожаю.

За підрахунками дослідників, загальна сума допомоги потерпілим, виділена лише шістьма рішеннями Ради Народних Міністрів, становила в перерахунку понад 7,5 млн. дол. США того часу. Крім цього, часто за особистими вказівками С. Петлори потерпілим надавалась одноразова допомога, що не завжди фіксувалося в офіційних документах¹⁸⁰⁵. Вказані суми асигнувань, доволі значні в умовах воєнного часу, були як свідченням піклування української влади про постраждале єврейське населення, так і додатковим аргументом проти недругів, які звинувачували її в небажанні ефективно боротися з погромами, – адже останні були не вигідні навіть економічно, не кажучи вже про політичні втрати.

Надаючи потерпілому від погромів єврейству фінансову й організаційну допомогу, уряд УНР, як було зазначено, підтримував ініціативи єврейської громадськості у цій справі, зокрема в створенні Центрального комітету для допомоги єврейському населенню, відновленні господарського життя на місцях тощо. Не залишалися осторонь матеріальної допомоги єврейству й очільники УНР. Так, 18 лютого 1921 р., перебуваючи на території Польщі, Головний отаман С. Петлюра пожертвував на допомогу єврейським біженцям із України* 15 тис. польських марок¹⁸⁰⁶. Факт хоч і малозначний, але промовистий.

¹⁸⁰² ЦДАВО України. Ф. 2060. Оп. 1. Спр. 7. Арк. 1–7; Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 535, 553; Христюк Л. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. IV... – С. 168.

¹⁸⁰³ ЦДАВО України. Ф. 1065. Оп. 2. Спр. 475. Арк. 1–11.

¹⁸⁰⁴ Лозовий В. Національна політика Директорії УНР... – С. 111.

¹⁸⁰⁵ Литвин С. Суд історії... – С. 528.

* Згідно з даними члена Ради Міністерства єврейських справ І. Драхлера, після поразки в 1920 р. Армії УНР від більшовиків Україну покинуло близько 40 тис. євреїв [ЦДАВО України. Ф. 1429. Оп. 2. Спр. 115. Арк. 16]. Тому Головний отаман С. Петлюра листовно звернувся до голови Ради Міністрів УНР А. Лівницького з проханням «заопікуватися» ними, «...аби дати євреям-біженцям з України належну допомогу» [ЦДАВО України. Ф. 269. Оп. 1. Спр. 41. Арк. 5].

¹⁸⁰⁶ Розписка міністра єврейських справ УНР П. Красного про одержання 15 тисяч польських марок, пожертвованих С. Петлюрою на допомогу єврейським біженцям з України. 18 лютого 1921 р. // Сергічук В. Симон Петлюра і єврейство... – С. 125.

Великих зусиль для забезпечення міжнаціональної злагоди, недопущення антисврейських погромів чи агітації проти місцевих євреїв доклала влада ЗУНР. Внутрішнього спокою та відносної безпеки громадян у західноукраїнській державі за умов військового стану було досягнуто переважно завдяки злагодженій діяльності державних та місцевих органів влади, що стримували деструктивну енергію як окремих політичних сил, так і тих соціальних груп, серед яких набували популярності радикальні революційні гасла¹⁸⁰⁷. Зокрема, спеціальним розпорядженням голови Державного Секретаріату С. Голубовича від 3 березня 1919 р. було заборонено антисврейську агітацію, подано конкретні вказівки щодо боротьби з нею і передбачено покарання винних¹⁸⁰⁸. Спроби незаконних виступів рішуче приборкували.

Проаналізувавши ставлення українського політикуму до єврейських погромів, А. Марголін дійшов висновку, що його представники, зокрема С. Петлюра, були цілковитими противниками «не тільки погромного, а навіть і, взагалі, антисемітського настрою»¹⁸⁰⁹. «Всі ці люди, – зазначав він, – не належали до тієї родовитої знаті, яка вбирає та в себе в Росії з молоком матері отруту презирства і зверхнього ставлення до єврейського народу. Діти сільських учителів, священників, селян, вони росли разом із єврейською молоддю, брали спільну участь у визвольному русі...»¹⁸¹⁰. Проте обставини анархії і хаосу позбавили українських урядовців можливості ефективно впливати на розвиток тодішніх процесів. Єдине, що вони могли зробити в тих умовах, – це піти у відставку. Однак подібний крок, на думку Марголіна¹⁸¹¹, значно погіршив би ситуацію в УНР.

Про означену дилему свого часу вів мову і В. Винниченко. Відповідаючи 16 грудня 1917 р. на закиди представника фракції Бунду в Малій Раді про вплив телеграм із губерній щодо розгортання погромного руху, він зазначив: «Нам кажуть про 214 телеграм про погроми. Так, це – факт. А що було б, якби не було Генерального Секретаріату і Центральної Ради? Тоді було б не 200, а 2 тис., або й 20 тис. тих телеграм...»¹⁸¹². Очевидно, що сказане стосується не лише першого періоду Української революції, а й наступних її етапів.

На ще один чинник, який необхідно враховувати при дослідженні погромного руху, звернув увагу Я. Грицак. Зокрема, він наголошував, що

¹⁸⁰⁷ Кобула С. Західно-Українська Народна Республіка... – С. 56–57.

¹⁸⁰⁸ Стахів М. Західна Україна: нарис історії державного будівництва та збройної і дипломатичної оборони в 1918–1923 : у 6 т. Т. 4... – С. 120.

¹⁸⁰⁹ Марголін А. Україна и политика Антанты... – С. 189–190, 191.

¹⁸¹⁰ Марголін А. Україна и политика Антанты... – С. 137.

¹⁸¹¹ Марголін А. Україна и политика Антанты... – С. 190.

¹⁸¹² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 33.

декілька хвиль насильства щодо євреїв, які спостерігалися на українських землях у різні історичні періоди, створили образ України як батьківщини антисемітизму. Однак те, що вони відбувалися на українській території, де було одне з найбільших у світі зосереджень євреїв, не дає підстав трактувати їх як українські події¹⁸¹³. У насильствах проти євреїв були задіяні всі учасники, що в певний період перебували на українській території.

Звичайно, особи, які керують країною, відповідають за безладдя, що твориться в ній, але ця відповідальність у 1917–1921 рр. була більш ніж детермінована зовнішніми обставинами. Водночас неупереджений аналіз показує, що в досліджуваному часопросторі єврейські погроми були хоч і особливими, але, як зазначив О. Шульгин, лише окремими випадками серед безмежного пограбування всього українського народу, нечуваного знищення країни з населенням 40 млн. осіб¹⁸¹⁴. У сумному мартиролозі мільйонних жертв українців* були й десятки тисяч євреїв, проте завдяки комунікаційним можливостям єврейства світ знав про страждання тільки частини населення України, зокрема єврейської меншини. Про інші ж народи, насамперед український, який найбільше постраждав у той час, міжнародні засоби інформації воліли мовчати.

Крім українців і євреїв, від воєнних протистоянь в Україні потерпали також представники інших народів, зокрема польські землевласники. Якщо до лютого 1918 р. селянство обмежувалося нищенням їхніх маєтків, то з часом додалися знущання над ними і навіть замордування на смерть¹⁸¹⁵. Причини здебільшого були зумовлені як класовою ненавистю, так і тим, що польські легіони самооборони брали участь у придушенні селянських повстань.

Період революційних катаклізмів став однією з найтрагічніших і найкривавіших сторінок в історії українських німців. Їхнє привілейоване

¹⁸¹³ Ярослав Грицак: «Вміння відрізнити юдофобію від антисемітизму...», – С. 33.

¹⁸¹⁴ Шульгин О. Україна і червоний жах... – С. 26, 29–30.

* У середині 1917 – першій половині 1920 р. спостерігалось повсюдне і швидке зниження чисельності населення України (з 38,7 млн. до 33,7 млн. осіб, або майже на 13%). Мінімальне скорочення сталося у Донецько-Придніпровському регіоні (майже на 10%). Більш різкий спад народонаселення зареєстровано в південно-західному і південному регіонах (відповідно на 13% і 18%). Чисельність населення Галичини через перевищення смертності над народжуваністю у 1914–1918 рр. скоротилася на 300 тис. осіб. Велика частка убитку за рахунок перевищення смертності над народжуваністю припала на Східну Галичину, де активно велися бойові дії. На території Буковини за час Першої світової війни загальна чисельність населення зменшилася на 20 тис. осіб при позитивному природному прирості на 40 тис. осіб. У Закарпатті в цей самий час спостерігався спад населення за рахунок перевищення смертності над народжуваністю (-0,5%). Найвищою вона була в 1918 р. (-10,1%) [Кабузан В. М. Украинцы в мире: динамика численности и расселения. 20-е годы XVIII века – 1989 год: формирование этнических и политических границ украинского этноса / В. М. Кабузан ; Ин-т рос. ист. РАН. – Москва : Наука, 2006. – С. 302, 307, 308].

¹⁸¹⁵ Гудь Б. В. Українці – поляки: хто винен?... – С. 91–92.

становище в період австро-німецької окупації України, а також участь у каральних акціях проти українських селян украї загострили взаємини між німецькими колоністами й навколишнім українським і російським селянством, які з соціально-економічного протистояння перейшли у площину збройної боротьби. Особливу сторінку в історії німецьких колоній становило протиборство з повстанськими загонами під командуванням Н. Махна*. Вони, як зазначила Т. Горбань, перебували в стані перманентної взаємної помсти. Німецькі колоністи для підтримки власних сил шукали союзників серед місцевого заможного селянства та опори в діючій владі. Співробітництво німецьких колоністів з особливо ненависними махновцям режимами, що жорстоко гнобили незаможне українське селянство, а саме з гетьманською владою, австро-німецькими окупантами, денікінцями, підштовхували повстанців до все нових розправ, особливо якщо дії колоністів і їхніх союзників завдавали шкоди махновському рухові. Відповіддю зазвичай були спалені колонії і розстріляне чоловіче населення. Добре знаючи, що їх чекає, колоністи відчайдушно боронили свої домівки, і втрати, яких зазнавали при цьому махновські загоны, ще більше розпалювали їхню жагобу помсти¹⁸¹⁶. Як і у випадку з єврейським населенням, українська влада, передусім Директорія, через низку вже названих причин була нездатною ефективно захищати польських землевласників та німецьких колоністів.

Підсумовуючи, слід зазначити, що етнополітика українських урядів була поміркованою й загалом забезпечувала права іноетнічного населення. Однак головною проблемою революційних подій 1917–1921 рр. на території України було порушення права людини на життя. Йдеться насамперед про протистояння, які відбувалися за соціальною, політичною та національною ознаками.

Найганебнішим різновидом останньої стали антисєврейські погроми, зумовлені переважно спадком імперської доби, деморалізацією значної частини учасників Першої світової війни та всеохоплюючою анархією, спричиненою агресією радянської Росії проти УНР. Найчастіше вони відбувалися в першій половині 1919 р. Найбільші з них сталися у Проскуріві,

---

* За складом повстанське військо Н. Махна було інтернаціональним. Крім українців, котрі, звичайно, переважали, у ньому воювали росіяни, євреї, грузини, турки, серби, греки, татари, мадяри. До цієї армії приймали кожного, хто виявляв таке бажання [*Король І. Батько Махно: від Гуляйполя до Парижа / І. Король // Військо України. – 1993. – № 5. – С. 90*]. Значним впливом в оточенні Н. Махна користувалися євреї. Так, головою Гуляй-Пільської військово-революційної ради був Коган, начальником контррозвідки – Л. Зінківський (Задов), в культпросвітньому відділі працювали О. Келлер, Й. Емігрант (Готман), Я. Алий (Суховольський) та ін. Існувала особлива єврейська батарея під командуванням А. Шнейдера [*Финкельштейн Ю. Загадка Симона Петлюри или парадокс антисемитизма...*].

¹⁸¹⁶ Горбань Т. Німецькі колонії... – С. 102, 105, 106.

Фастові, Єлисаветграді, Радомишлі, Черкасах, Тульчині, Умані, Фельштині та інших містах і містечках України. Погроми здійснювали як розрізнені повстанські формування, так і окремі частини добровольчої, червоної, української та польської армій. Нерідко антисемітські акти насильства набували масового характеру.

Українська влада, ставлення якої до єврейських погромів було негативним, намагалася боротися з цим злом усіма доступними засобами. Передусім, – це нормотворче та інституційне забезпечення проблеми, вжиття військової сили стосовно погромників, запровадження різноманітних покарань, у т. ч. смертної кари, надання матеріальної допомоги постраждалим тощо. Ефективність ужитих дій хоч і була значною мірою детермінована складними умовами воєнного часу та анархії, все ж давала позитивні результати. Так, згідно з даними американського історика Б. Лінкольна, кількість зареєстрованих погромів в Україні у 1919 р. зменшилася на 37% у квітні і на 80% у травні¹⁸¹⁷. Чимало нормативних документів, виданих органами української влади, низка запроваджених ними інституцій та інші заходи були переважно своєчасними, нерідко мали системний характер, відповідали гостроті моменту і сприяли порятунку багатьох тисяч цивільного населення від смерті та знущань.

Однак повністю припинити погроми не вдалося – надто багато сил було зацікавлено в дестабілізації української державності й дискредитації її керівництва. Як наслідок, антисемітські акції не лише завдали значних фізичних і моральних страждань та матеріальних збитків єврейській національній меншині, а й були однією з причин поразки Українських визвольних змагань 1917–1921 рр.

Отже, обираючи між такими моделями політичної нації, як нація-держава (nation-state) та держава-нація (state-nation), українські державні формування 1917–1921 рр. надали перевагу другій моделі. Вони визнали більш ніж одну «культурну ідентичність» і надавши їй інституційної підтримки почала формувати чисельні взаємодоповнюючі субідентичності.

Висновки до розділу III

Аналіз політики української влади 1917–1921 рр. щодо забезпечення умов етнокультурного та політичного розвитку національних меншин дав змогу зробити ряд висновків.

По-перше, обираючи між такими моделями політичної нації, як нація-держава (nation-state) та держава-нація (state-nation), українські державні

¹⁸¹⁷ *Веденсєв Д.* Вбити й зганьбити. Загибель Симона Петлюри...

формування 1917–1921 рр. надали перевагу другій моделі. Вони визнали більш ніж одну «культурну ідентичність» і надавши їй інституційної підтримки почала формувати чисельні взаємодоповнюючі субідентичності.

Здійснюючи боротьбу за соціальну справедливість та відновлення національної державності представники українських влад визначили одним з основних складників визвольних змагань забезпечення умов етнокультурної самобутності та політичного розвитку національних меншин. Шляхи досягнення визначеної мети були різними. Якщо взяти за основу моделі жорсткого і м'якого мультикультуралізму Ч. Кукатаса, то перша з них більше відповідає етнополітиці УЦР, Директорії і ЗУНР, друга – Гетьманату.

Вперше у світовій практиці реальну спробу забезпечити права іноетнічного населення, яке проживало в Україні, зробила Центральна Рада. Національний розвиток меншин в УНР відбувався на основі ухваленого нею Закону про національно-персональну автономію та завдяки створеним нею секретарствам/міністерствам національних справ.

Інакшим було ставлення до означеної проблеми в період Другого Гетьманату. Його очільник П. Скоропадський прагнув витворити нову концепцію української нації, яка ґрунтувалася б не на етнічних засадах, а на лояльності до Української Держави. Таким чином, влада, не акцентуючи уваги на поділі населення за національною ознакою, прагнула досягнути консолідації суспільства, в т. ч. і його іноетнічного сегмента.

Деяко непослідовною в ставленні до національних меншин була Директорія УНР. Так, прагнучи залучити їхніх представників до розбудови української державності, вона продовжила курс Центральної Ради на співпрацю з ними. Однак відбудовувати в повному обсязі ті установи національного врядування, які існували в Першій УНР, Директорія не поспішала. Реальне відродження інститутів національно-персональної автономії, зокрема національних міністерств, стосувалося лише євреїв.

Толерантним і демократичним ставлення до етнічних спільнот було в ЗУНР, котра задекларувала визнання прав національних меншин і гарантію їхньої національно-культурної автономії та їхнє представництво в уряді.

По-друге, підтвердженням послідовної політики України, спрямованої на задоволення інтересів іноетнічного населення, досягнення міжнародної злагоди, стало ухвалення Закону про національно-персональну автономію, який не мав аналогів в історії. Такий підхід, враховуючи значну частку іноетнічного населення в УНР та його дисперсність, був оптимальним. У результаті національні меншини отримали можливість реалізувати не тільки культурно-освітні, а й політичні права, вільно облаштовувати своє національне життя.

По-третє, головною проблемою революційних подій 1917–1921 рр. на території України було порушення права людини на життя. Йдеться насамперед про протистояння, які відбувалися за соціальною, політичною та національною ознаками. Найганебнішим різновидом останньої стали антиєврейські погроми, зумовлені переважно спадком імперської доби, деморалізацією значної частини учасників Першої світової війни та всеохоплюючою анархією, спричиненою агресією радянської Росії проти УНР. Найчастіше вони відбувалися в першій половині 1919 р. Найбільші з них сталися у Проскуріві, Фастові, Слисаветграді, Радомишлі, Черкасах, Тульчині, Умані, Фельштині та інших містах і містечках України. Погроми здійснювали як розрізнені повстанські формування, так і окремі частини добровольчої, червоної, української та польської армій. Нерідко антисемітські акти насильства набували масового характеру.

Українська влада, ставлення якої до єврейських погромів було негативним, намагалася боротися з цим злом усіма доступними засобами. Передусім, – це нормотворче та інституційне забезпечення проблеми, вжиття військової сили стосовно погромників, запровадження різноманітних покарань, у т. ч. смертної кари, надання матеріальної допомоги постраждалим тощо. Ефективність ужитих дій хоч і була значною мірою детермінована складними умовами воєнного часу та анархії, все ж давала позитивні результати. Чимало нормативних документів, виданих органами української влади, низка запроваджених ними інституцій та інші заходи були переважно своєчасними, нерідко мали системний характер, відповідали гостроті моменту і сприяли порятунку багатьох тисяч цивільного населення від смерті та знущань.

Однак повністю припинити погроми не вдалося – надто багато сил було зацікавлено в дестабілізації української державності й дискредитації її керівництва. Як наслідок, антисемітські акції не лише завдали значних фізичних і моральних страждань та матеріальних збитків єврейській національній меншині, а й були однією з причин поразки Українських визвольних змагань 1917–1921 рр.

РОЗДІЛ IV.

НАЦІОНАЛЬНІ МЕНШИНИ ЯК СУБ'ЄКТИ ЕТНОПОЛІТИЧНИХ ВІДНОСИН

4.1. Політична інституалізація

Помітну роль у поваленні самодержавства, розпаді Російської та Австро-Угорської імперій, революційному й державотворчому процесам в Україні відіграли національні меншини. Їхнє суспільно-політичне життя істотно активізували проголошені Лютневою революцією 1917 р. демократичні свободи. Газети того часу містили безліч повідомлень про зібрання, наради, з'їзди громадських організацій національних меншин, утворення нових об'єднань національно-культурного спрямування. Розпочався процес, причини якого Дж. Ротшильд пояснював політизацією етнічності*.

У масових мітингах, демонстраціях, страйках, маніфестаціях, які охопили Київ, Харків, Полтаву, Катеринослав, Одесу, Донбас та інші регіони України, поряд з українцями брали участь росіяни, євреї, поляки, представники інших народів¹⁸¹⁸. Тривала швидко самоорганізація іноетнічного населення, створювалися партії* і громадські об'єднання, формувалося їхнє ставлення до українського національного руху¹⁸¹⁹. Все це свідчило про політичну суб'єктивізацію національних меншин*, викликану усвідомленням ними своїх

---

* Дж. Ротшильд розумів політизацію етнічності як спосіб змусити людей усвідомити значущість політики для збереження їхніх етнічних культурних цінностей, стимулювати їхню стурбованість цим зв'язком, організувати їх у самоусвідомлену етнічну групу тощо, а наостанок – стимулювати їх до політичної діяльності на підставі розуміння групової свідомості [Rothschild J. Ethnopolitics... – P. 6]. При цьому дослідники зазначають, що необхідно розрізняти «політизацію етнічності» і «етнізацію політики»: у першому випадку це могутня консолідуюча сила спрямована на побудову нації та держави, у другому – деструкція у поліетнічній державі, коли сепаратистські тенденції штучно підсилюються і використовуються окремими політичними силами для нагнітання конфліктності у міжнаціональних відносинах [Калиновський Ю. Ю. Вибір та реалізація етнонаціональної моделі... – С. 9].

¹⁸¹⁸ Рафальський О. О. Національні меншини України... – С. 82–83.

* Згідно з експертними оцінками, якщо в 1906–1907 рр. сукупна чисельність усіх російських політичних партій не перевищувала 0,5% населення Російської імперії, то в 1917 р. вона зросла приблизно до 1,5%. Особливо швидкими темпами в 1917 р. йшов процес створення національних партій, перелік яких поповнився більш ніж 40 назвами [Тютюкин С. В. Политическое пробуждение России... – С. 80, 83]. Щодо громадських об'єднань, то напередодні революційних подій 1917 р. в Україні діяло 320 єврейських, 202 польських, 166 українських, 15 загальнослов'янських, 12 німецьких, 8 чеських таких структур [Лойко Л. Громадські організації етнічних меншин України... – С. 262].

¹⁸¹⁹ Кривошій Г. Ф. Національні меншини і українська революція... – С. 170.

* На думку В. Євтуха, перетворення етнічних спільнот на реальний суб'єкт політичних відносин ґрунтується на можливостях самовідтворення, однією з умов якого є наявність у них

етнічних прав та інтересів, а також необхідністю створення механізмів їхнього представництва.

Ступінь політичної мобілізації* етнонаціональних меншин, тобто їхньої готовності до певних акцій, об'єднання для досягнення певної мети у сфері суспільно-політичних відносин, був різним. Найбільш ініціативно виявили себе євреї й поляки, а дії росіян як представників найбільшої іноетнічної групи були на початках маловиразними.

Проживаючи в Україні, росіяни аж ніяк не асоціювали себе з національними меншинами і навіть упереджено ставилися як до проблем останніх, так і до українців. Вони вважали Україну органічною частиною єдиної російської держави, український народ – російським племенем, його мову – російським діалектом, культуру – варіантом російської культури; хоча дехто з них любив українську природу, фольклор, літературу, зокрема твори Т. Шевченка, мову, шанував українську минувшину, переважно козаччину¹⁸²⁰. Така етнополітична позиція впливала не стільки з чисельності російської меншини, скільки з особливостей її суспільно-політичного статусу, обумовлених історичними обставинами¹⁸²¹. Наприклад, аж до 14 січня 1918 р. залишалися чинними закони Російської імперії 1916 р., за якими особи російської національності, що працювали у Київській, Волинській, Подільській і Холмській губ. у канцеляріях губернаторів, духовних консисторіях, міських і повітових поліцейних управліннях, учителями приходських училищ, отримували платню у півтора раза вищу, ніж українці, а ті росіяни, що займали посади урядовців від 14-го до 8-го класу – більшу на 20%¹⁸²². Відповідно, кількасотрічне перебування України в складі Російської імперії сформувало в росіян комплекс господаря, котрий повсюдно демонстрував свою зверхність над представниками інших націй.

Слушність такого підходу вони вбачали й у тому, що росіянами вважала себе або бажала, щоб так вважали інші, значна частина української етнічної

відповідних інституцій – соціально-економічних, політичних і культурних організацій, засобів масової інформації, культурно-мистецьких і освітніх закладів для підготовки кадрів тощо, тобто тих структур, які сприяють зміцненню внутрішніх зв'язків меншин і забезпечують їхню життєдіяльність [Євтух В. Б. Етнополітика в Україні: правничий та культурологічний аспекти / В. Б. Євтух. – К. : Фенікс, 1997. – С. 34].

* Професор Гарвардського університету К. Дойч визначив мобілізацію як «зміни стилю поведінки людей і певною мірою їх зіткнення з ситуаціями, в яких вони випробовують нові потреби і набувають нового досвіду. Йдеться про три аспекти: навчання, потреби і доступи до нових можливостей» [Дойч К. Национальная интеграция: обзор некоторых концепций исследовательских подходов / Карл Дойч // Этнос и политика : хрестомат. / авт.-сост. А. А. Прусаускас. – Москва : УРАО, 2011. – С. 197].

¹⁸²⁰ Кравців Б. Росіяни на Україні [У 19 в. і на поч. 20 в. до 1917]... – С. 2615.

¹⁸²¹ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 95.

¹⁸²² Мироненко О. Генеральне секретарство (міністерство) з єврейських справ УНР... – С. 272.

інтелігенції, яка належала до різних російських політичних партій та організацій – від шовіністів, чий погляд виражала газета «Киянин», до лівих соціалістів, есерів, соціал-демократів. За словами Д. Дорошенка: «Це все були елементи, які жили з російською культурою, виховалися в ній, дорожили нею, були перейняті загальноросійським патріотизмом, поділяли загальноросійські ідейні стремління»¹⁸²³. Національно свідомі українці глумливо назвали їх малоросами¹⁸²⁴.

Важко не погодитися з С. Гольдельманом, що росіяни як пануюча соціальна група в Україні, а разом із ними й «малороси», тримали в своїх руках весь адміністративний апарат країни, керували всіма ділянками життя її населення. Вони також становили освічену верхівку як професори в університетах, учителі в школах та спільно зі зросійщеними євреями – як співробітники й видавці щоденників і журналів. На пару з поляками росіяни переважно володіли всіма великими й середніми земельними маєтками, а також із поляками та євреями домінували серед промислових магнатів. Так само значна частина промислового робітництва складалася з прибулих із центральної Росії росіян або зі зросійщених місцевих людей, тому господарський і суспільно-політичний вплив цієї «російської меншини» був значно більшим, ніж це впливало з формального її відсотка в населенні¹⁸²⁵. Здебільшого російська присутність відчувалася в українських містах.

Проте вести мову про якусь «великоруську народність», що проживала в Україні компактними колоніями, не доводилося: це швидше були або вкраплення російських сіл серед української етнографічної маси на Чернігівщині, Катеринославщині, Харківщині, деяких інших місцевостях, або російські переселенці, які працювали на промислових підприємствах, переважно на донбаських копальнях. З огляду на це, наприклад, Д. Дорошенко до російської меншини зараховував «населення більших міст, яке складалося зі зросійщених українців із домішкою природних москалів, які пробували в Україні як урядовці, військові, купці, робітники»¹⁸²⁶. Таким самим було й суспільне сприйняття, оскільки назвати, приміром, того ж В. Шульгіна українцем ні в кого навіть думки не виникало.

Із початком революції 1917 р. комплекс гегемонної нації зіграв із росіянами злий жарт. Оскільки до того часу вони свої політичні уподобання задовольняли в загальноросійських партіях, котрі з більшою чи меншою відвертістю виступали за збереження унітарної російської держави, проти

¹⁸²³ *Дорошенко Д.* Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 271.

¹⁸²⁴ *Гольдельман С. І.* Жидівська національна автономія... – С. 32.

¹⁸²⁵ *Гольдельман С. І.* Жидівська національна автономія... – С. 32–33.

¹⁸²⁶ *Дорошенко Д.* Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 271.

перетворення її на федерацію рівноправних народів, а тим більше відокремлення їх від Росії¹⁸²⁷, то в нових умовах виявилися неготовими до конструктивної співпраці з організованим українством. Ступінь політичної мобілізації російської національної меншини був значно нижчим від її потенційних можливостей. Особливо це відчувалося в порівнянні з активністю євреїв і поляків.

Відмовляючись асоціювати себе з «меншістю» та зверхньо ставлячись до Центральної Ради, сприймаючи українське національне державотворення як тимчасове явище, росіяни певний час вичікували, сподіваючись на встановлення порядку в Петрограді. Однак подальші події, включно з проголошенням самостійності УНР, стали для них цілковитою несподіванкою. Міркуючи про причини такого перебігу, сучасник тих подій, відомий правознавець, соціолог, філософ, громадський діяч Б. Кістяківський зазначав: «Треба визнати безспірним фактом, що російське суспільство у своїй більшості зовсім необізнане в українських справах, але, яке б велике значення не мав цей факт, значно поважніша від самого факта його причина. На підставі багатолітнього досвіду я з болем душевним переконався, що якщо російське суспільство нічого не знає про український народ і українців, про їхні потреби і прагнення, то це відбувається тому, що воно й небажає нічого про них знати... Освічену російську людину не цікавили якісь українці, вона вважала їх існування дріб'язком провінційного життя, на якому не варто зупинятись»¹⁸²⁸.

У міру зростання ролі Центральної Ради в політичному житті України, з посиленням українського національного руху в Києві почали виникати російські організації: Демократичний союз російської культури, Товариство «Русь» та ін. А. Ніковський назвав їх «маленькими острівцями настрахованих людей у великому морі української стихії»¹⁸²⁹. Однак російські об'єднання, подібні до структур інших національних меншин, почали формуватися лише у 1918 р.

Якщо консервативні російські політичні організації на кшталт Союзу російського народу чи Союзу 17 жовтня («октябристи») свідомо залишилися на старих імперських позиціях щодо «державності» російської нації та обов'язкового панування російської мови, то російські революційні партії не були підготовані до нового курсу в національній політиці, вперто повторювали старі політичні «ази» і вважали, що вони діють в інтересах визволення пригноблених націй¹⁸³⁰, бо, мовляв, борються за розкріпачення всієї держави.

¹⁸²⁷ Устименко В. М. Етнонаціональна політика як фактор державотворення... – С. 64.

¹⁸²⁸ Кістяківський Б. О. Українці і російське суспільство / Б. О. Кістяківський // Філософська і соціологічна думка. – 1992. – № 1. – С. 132.

¹⁸²⁹ Щетиніна Т. Виникнення та діяльність громадсько-політичних об'єднань національних меншин... – С. 28.

¹⁸³⁰ Френкін М. Національно-визвольний рух у Росії... – С. 113–114.

Серед загальноросійських партій найбільшими симпатіями російської національної меншини України користувалася Конституційно-демократична партія (КДП, Партія народної свободи, кадети)*, яка навесні 1917 р. стала біля керма країни. Кадети визнавали рівність усіх громадян будь-якої національності, однак їхнім лейтмотивом була державна єдність, і вони хапалися за загальнодержавний (фактично російський) суверенітет, а в кожному вияві національних вимог убачали небезпеку роздрібнення Росії¹⁸³¹. Члени КДП хоч і болісно сприйняли національно-визвольні рухи, які розгорнулися в Росії після повалення царизму, проте не були єдиними у своїх поглядах стосовно національного питання, в т. ч. щодо українського руху. Російські кадети переважно були проти ідеї автономії України. Так, на Восьмому з'їзді партії в травні 1917 р. член ЦК Ф. Кокоскін у доповіді «Автономія та національне питання» наголосив, що децентралізація Росії не має відбуватися за національною ознакою, оскільки це може призвести до створення держав, у яких будуть порушуватися права національних меншин. Обговорення доповіді показало, що більшість підтримала основні її положення. Зокрема, представник Харківського губернського комітету партії О. Меклєцов повідомив, що харківські кадети вважають автономію України передчасною і небажаною¹⁸³².

Однак зміна політичної ситуації влітку 1917 р. як у самій Росії, так і в Україні зумовила коригування кадетами своєї позиції з національного питання. У липні того самого року Дев'ятий з'їзд партії доповнив резолюцію попереднього з'їзду, що закріпила за неросійськими народностями право на культурно-національну автономію, рішенням про позатериторіальне національне самовизначення, за яким держава могла передавати національним позатериторіальним союзам право на керування соціально-культурним життям. Тоді ж лідер партії П. Мілоков фактично визнав у принциповому

---

* КДП об'єднувала інтелектуальну еліту Росії [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 532] і на 1917 р. нараховувала 60–70 тис. осіб. В організаціях, що діяли на території України, було зосереджено до 7,5–8 тис. Головною базою кадетів на теренах України були великі й середні міста [Старух О. В. Український трикутник... – С. 66]. За національним складом КДП демонструвала зразок політичної структури «великоросійського типу»: росіяни – 88%, євреї – 6% [Журавлев В. В. РСДРП(б) – РКП(б)... – С. 401]. Кадети увійшли до складу Центральної Ради наприкінці липня 1917 р. і залишили її на початку жовтня того самого року. Їхнє представництво в УЦР становило 10 місць дійсних членів і 2 місця кандидатів, у Малій Раді – 1 місце. Партійні лідери: П. Мілоков (голова), В. Набоков, В. Струве, А. Шингарьов. Друкований орган – г. «Промова» («Речь») [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 208, 532; Дорошенко Д. Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 120; Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. II... – С. 18].

¹⁸³¹ Френкін М. Національно-визвольний рух у Росії... – С. 114.

¹⁸³² Устименко В. М. Етнонаціональна політика як фактор державотворення... – С. 64.

плані національно-територіальну автономію України, а також натякнув на можливість у майбутньому надання такого статусу іншим народам¹⁸³³. Вірогідно, така поблажливість була викликана усвідомленням того, що, як було зазначено, серйозною противагою федералістському рухові могла стати керована з Петрограда національно-персональна автономія.

Загалом, автономізація Росії не входила в плани кадетів. Наприклад, їхня партійна газета «Промова» усіяко обороняла державну «єдність» і виступала проти «занадто далекосяжних» вимог народів Росії, які могли призвести до поразки революції. В українських національних вимогах кадети вбачали «ще одну ланку німецького плану розкласти Росію». З огляду на це національне питання вважали хоча й важливим, але «не невідкладним»¹⁸³⁴. Як наслідок, до жовтня 1917 р. корекції в програмних директивах Конституційно-демократичної партії так і не сталося, тактично ж вона відкладала остаточне вирішення проблеми федеративної перебудови Росії до Всеросійських установчих зборів. Після більшовицького перевороту КДП рішеннями Єкатеринодарської (29–30 червня 1919 р.) та Харківської (3–6 листопада 1919 р.) партійних конференцій узагалі відмовилася від принципу федералізму¹⁸³⁵ при вирішенні національного питання.

Щодо Російської соціал-демократичної робітничої партії, то М. Грушевський ще в лютому 1917 р. писав, що російська соціал-демократія «взагалі неприхильно наставлена до національних проблем»¹⁸³⁶. Обидва її крила – як більшовики, так і меншовики – вважали, що національні вимоги нібито послаблюють т. зв. «класову солідарність» усіх без винятку націй.

Подібно до кадетів, російські меншовики* також дотримувалися думки, що вирішення національного питання – це компетенція Всеросійських установчих зборів. Водночас, прагнучи зберегти цілісність і неподільність держави, вони декларували, що партія домагатиметься запровадження обласного самоврядування «аж до автономії». Перосійські народи мали задовольнитися принципом національно-культурної автономії¹⁸³⁷. Про це

¹⁸³³ Стрижун І. Націонал-державна політика в програмних положеннях... – С. 138.

¹⁸³⁴ Френкін М. Національно-визвольний рух у Росії... – С. 118–119.

¹⁸³⁵ Каницева Н. И. Кадетская партия... – С. 312.

¹⁸³⁶ Цитовано за: Френкін М. Національно-визвольний рух у Росії... – С. 114.

* У 1917 р. в Україні діяли 50 меншовицьких осередків, чисельність їхніх членів досягала 40 тис. осіб. Партійне представництво меншовиків в УЦР становило 20 місць дійсних членів і 6 місць кандидатів, Малій Раді – 2 місця. Їхні лідери: Ф. Дан, Ю. Мартов, Г. Плеханов, І. Церетелі. Друковані органи – г. «Вперед», «Робітнича газета» («Вперед», «Рабочая газета») [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 207–208, 537; Дорошенко Д. Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 119–120]. За національним складом меншовики розподілялися так: євреї – 50%, росіяни – близько 36%, «кавказці» – 9% [Журавлев В. В. РСДРП(б) – РКП(б)... – С. 401].

¹⁸³⁷ Стрижун І. Націонал-державна політика в програмних положеннях... – С. 139–140.

йшлося в резолюції з національного питання, ухваленої об'єднаним з'їздом партії меншовиків у серпні 1917 р.

Проте декларуючи права й свободи народів, меншовики на практиці поводитися по-іншому. Так, ще на початку травня 1917 р. їхній офіційний друкований орган «Робітнича газета» в передовій статті «Нова небезпека» накидався навіть на мінімальні вимоги українців. Газета констатувала «сильні національно-федералістичні тенденції в Україні», безпідставно звинувачувала українців у прагненні відірватися від Росії і кваліфікувала український рух як «дрібнобуржуазний, реакційний». У статті містилися звинувачення, що українці, мовляв, подрібнюють «сили революції», прагнуть створити «самостійні установчі збори»¹⁸³⁸ тощо. Після більшовицького перевороту риторика меншовиків змінилася. 3–5 грудня 1917 р. вони провели в Києві крайову партійну нараду, в якій узяли участь посланці з Київської, Катеринославської, Чернігівської, Волинської, Полтавської, Харківської та Херсонської губерньських організацій. Розглянувши питання про ставлення до українського руху, нарада ухвалила постанову, в якій йшлося про те, що «...необхідна енергійна й активна підтримка Центральної Ради, активне співробітництво з українською демократією в справі державного будівництва України, участь представників партії у Генеральному Секретаріаті»¹⁸³⁹.

Представники більшовицького* крила російської соціал-демократії (РСДРП(б)) також побоювалися розпаду унітарної російської держави, тому свої централістичні погляди, як зазначав М. Френкін, всіляко приховували й камуфлювали, обгортаючи їх завісою фразеології. Так, у квітні 1917 р. на Сьомій конференції більшовиків після доповіді І. Сталіна вони вимагали виключити з партійної програми тезу про право націй Росії на самовизначення та відокремлення. Г. Пятаков прямо заявив, що «незалежність націй є поняттям застарілим..., віджилим». Ф. Держинський виступив проти надання незалежності Польщі й безапеляційно твердив: «Ми конкретно висловлюємося проти права націй на самовизначення». Ф. Махарадзе підтримав його, підкреслюючи: «Національна держава в наш час належить до минулого, а не до майбутнього»¹⁸⁴⁰. Проти такого перебігу подій виступив В. Ленін. Він наполіг залишити тезу про право націй на самовизначення аж до

¹⁸³⁸ Френкін М. Національно-визвольний рух у Росії... – С. 118.

¹⁸³⁹ Цитовано за: Устименко В. М. Етнонаціональна політика як фактор державотворення... – С. 30.

* Навесні 1917 р. в Україні налічувалося 14 тис. більшовиків [Лебедева Г. О. Загальноросійські партії есерів і меншовиків... – С. 13]. За репрезентативністю свого національного складу РСДРП(б) мала найкращі показники зі всіх загальноросійських партій: росіяни – 50%, євреї – 20%, українці, представники народів Кавказу і Прибалтики – по 6–7%, решта – татари, поляки, зросійщені німці та ін. [Журавлев В. В. РСДРП(б) – РКП(б)... – С. 401].

¹⁸⁴⁰ Цитовано за: Френкін М. Національно-визвольний рух у Росії... – С. 114, 115.

відокремлення, але як гасло – щоб уникнути звинувачень у шовінізмі. Відповідну резолюцію було схвалено, але здійснення її проголосили недоцільним «із погляду класової боротьби пролетаріату». На конференції В. Ленін пропонував таку тактику: у Великоросії декларувати право націй на самовизначення і свободу відокремлення, а в національних регіонах виступати проти його здійснення, за збереження єдиної унітарної держави¹⁸⁴¹, що й було ухвалено конференцією після гострих дискусій.

Як послідовники марксистської теорії про відмирання націй та прихильники ідеї державного централізму більшовики світоглядно не сприймали ні національно-культурної автономії, ні федеративного принципу побудови держави, тому розглядали національне питання як своєрідну перешкоду своїм прагненням. «Пролетаріат, – писав В. Ленін незадовго до революції, – не тільки не береться відстоювати національний розвиток кожної нації, а навпаки, застерігає маси від таких ілюзій..., вітає всяку асиміляцію націй за винятком примусової чи тієї, що спирається на привілеї»¹⁸⁴². Попри таку налаштованість, більшовицький лідер усвідомлював, що в час великого національного піднесення народів, котрі позбавлялися імперського гніту, ігнорувати їхні почуття, ставити відверто централістські завдання, навіть і зафарбовані соціалістичною фразеологією, значить сконсолідувати національні сили і зробити їх більш дієвими. Він же хотів використати ці сили у своїй боротьбі за владу, тому, наче нічого не сталося, піддав нищівній критиці «...антидемократичну, контрреволюційну політику Тимчасового Уряду, що відтягає досі розв'язання національних і невідкладних питань, зв'язаних зі здійсненням національних прав пригноблених народностей Росії», узяв курс на викриття великодержавництва та непослідовності загальноросійських партій¹⁸⁴³, активізував риторику щодо права націй на відокремлення від Росії.

На відміну від Леніна, його соратники на місцях не мали такого досвіду фразеологічної еквілібристики, а тому й не приховували своєї зневаги до національних устремлінь народів. Доходило до того, що на території України більшовики заповзято виступали проти українського національно-визвольного руху і фактично опинилися в єдиному фронті з реакційною організацією Прогресивних російських націоналістів у Києві. На засіданні київського комітету РСДРП(б) Пятаков виступив із закликem «розпочати наполегливу атаку проти сепаратного руху». До нього приєднався більшовик

¹⁸⁴¹ Устименко В. М. Етнонаціональна політика як фактор державотворення... – С. 63–64.

¹⁸⁴² В. І. Ленін о национальном и национально-колониальном вопросе. – Москва : Гос. изд-во полит. лит-ры, 1956. – С. 130.

¹⁸⁴³ Бойко Ю. Російські історичні традиції в більшовицьких розв'язках національного питання... – С. 117, 118, 119.

Ватін, котрий запропонував провадити «запеклу боротьбу проти українського сепаратизму». 5 квітня 1917 р. київські більшовики ухвалили рішення «не об'єднуватися з українськими соціал-демократами в жадні блоки» – через нібито прагнення останніх створити Українську федеративну республіку. Ще напередодні, 4 квітня, на тому самому засіданні Київського обласного комітету РСДРП(б) Пятаков запропонував, при загальному схваленні, «взагалі не підтримувати українців», оскільки «пролетаріятові цей рух невігідний». Більш того, на цьому ж засіданні більшовики Пятаков, А. Горюв, Оболенський (Н. Осинський), С. Бош та інші взагалі стали на великодержавні позиції. Вони висунули як політичний аргумент проти українського національно-визвольного руху думку, що Росія без української цукрової промисловості, вугілля, хліба не може існувати. Більшовики категорично висловилися проти відокремлення, фактично також проти федеративних засад національного самовизначення України¹⁸⁴⁴. Таке ж вороже ставлення до українського національного руху з боку більшовицького керівництва спостерігалось на всій території України.

Загалом, за своєю суттю централізаторська політика більшовиків у національному питанні мало чим відрізнялася від царської. Саме це дало підстави лідеру Союзу російського народу В. Шульгіну (до речі, саме він приймав у Ніколая II зречення від престолу), ще в 1920 р. заявити: «Прапор єдиної Росії фактично піднесли більшовики. [...] Інтернаціонал виявився знаряддям... розширення території... для влади, що перебуває в Москві... Соціалізм змиється, але кордони залишаються... Російська мова во славу Інтернаціоналу знову посіла шосту частину суходолу... Байдуже хто... Ульянов чи Романов... робитиме справу Іоанна Калити... зі збирання до купи російських земель»¹⁸⁴⁵.

Як і інші провідні загальноросійські політичні сили, до національного жонглювання вдавалися есери*. Вони декларували необхідність якомога більшого застосування федеративних відносин між окремими національностями, визнання за ними безумовного права на самовизначення,

¹⁸⁴⁴ Френкін М. Національно-визвольний рух у Росії... – С. 115–116.

¹⁸⁴⁵ Шульгін В. В. «1920 г.». Очерки... – С. 264.

* ПСР була найчисленнішою і найвпливовішою політичною партією Росії. У травні 1917 р. вона нараховувала понад 500 тис. членів, у т. ч. 69 тис. в Україні; її партійні осередки діяли в усіх українських губерніях. Партійне представництво меншовиків в УЦР становило 20 місць дійсних членів і 6 місць кандидатів, у Малій Раді – 2 місця; до Генерального Секретаріату входив О. Зарубін. Їхні лідери: М. Авксентьев, А. Гоц, В. Зенінов, А. Керенський, В. Чернов. Центральний друкований орган – «Справа народу» («Дело народа») [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 207–208, 532; Дорошенко Д. Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 119–120].

широку автономію місцевих органів самоврядування¹⁸⁴⁶. Так, Третій з'їзд (травень – червень 1917 р.) Партії соціалістів-революціонерів (ПСР) на доповідь В. Чернова ухвалив вирішити національне питання в Росії у вигляді «федерації держав» за зразком Сполучених Штатів, і резолюція з'їзду прямо вказувала на створення в Росії «Федеративної соціалістичної республіки». Однак на практиці В. Чернов виступав проти поміркованих вимог Першого універсалу Центральної Ради і заявляв, що нема сенсу висувати ці домагання «три місяці перед Установчими Зборами». Українські національні вимоги лідер ПСР вважав «актом безвідповідальної політики» і називав їх «ленінством у національному питанні»¹⁸⁴⁷. Пізніше есери змирилися з «історично природною»¹⁸⁴⁸ федерацією України, однак рішуче виступали проти її відокремлення від Росії.

Посилення українського руху активізувало праві російські кола. 11 червня г. «Київська думка» повідомила, що «...в Харкові і багатьох інших містах оживають забуті всіма Союзи російського народу». У Києві головним осередком чорносотенства був Клуб російських націоналістів на чолі з відомим реакціонером О. Савенком. Із членів київських відділків Союзу двоголового орла і Союзу імені Михаїла Архангела утворилося ще одне, напівпідпільне чорносотенне об'єднання – Союз малоросів імені Гоголя. Протягом липня – вересня 1917 р. г. «Киянин» опублікувала серію провокаційних антиукраїнських статей¹⁸⁴⁹, написаних лідерами місцевих чорносотенців.

Загалом, як зазначала російська дослідниця І. Нам, жодна зі загальноросійських політичних партій не наважувалася заявити про розуміння права на самовизначення національних меншин як на відокремлення¹⁸⁵⁰. Така «корпоративна» поведінка була властива навіть тим суб'єктам політичного процесу, котрі займали найрадикальніші позиції стосовно принципу національного самовизначення.

Централістських поглядів стосовно постімперського простору дотримувалися також євреї. На час Української революції вони становили приблизно четверту частину світового єврейства¹⁸⁵¹ і були другою за чисельністю національною групою в підросійській Україні, майже вся територія якої до 1917 р. належала до межі єврейської осілості. У перший же

¹⁸⁴⁶ *Ерофеев Н. Д.* Социалисты-революционеры... – С. 181.

¹⁸⁴⁷ *Френкін М.* Національно-визвольний рух у Росії... – С. 114, 118.

¹⁸⁴⁸ *Ерофеев Н. Д.* Уход с политической арены эсеров... – С. 356.

¹⁸⁴⁹ *Кривоший Г. Ф.* Національні меншини і українська революція... – С. 169.

¹⁸⁵⁰ *Нам И. В.* Национальные меньшинства Сибири и Дальнего Востока в условиях революции... – С. 28.

¹⁸⁵¹ *Грушевський М.* Хто такі українці і чого вони хочуть... – С. 167.

місяць існування Тимчасового Уряду, 20 березня 1917 р., було скасовано всі обмежувальні для євреїв закони і розпорядження, ліквідовано ненависну смугу осілості. Вони в усіх відношеннях були зрівняні з іншими громадянами Росії і перед ними відкрилися широкі можливості для найактивнішої участі в усіх галузях суспільного та культурного життя країни і для заняття будь-яких посад в урядовому апараті¹⁸⁵². Проте окремі єврейські діячі застерігали одноплемінників від надмірної активності. «...Не потрібно відразу прагнути на ті місця, де нас не було до цих пір, – попереджував М. Вінавер, активний учасник єврейського національного руху, один із лідерів КДП. – Будемо поки стримані». Йому заперечували: «...Ми повинні здійснювати до кінця громадянське рівноправ'я і здійснювати його негайно, не лякаючись того, що про нас скажуть і подумують... Якщо ми не візьмемо всі права сьогодні, нам їх завтра не дадуть...»¹⁸⁵³. Як наслідок, кадет С. Лур'є став товаришем міністра торгівлі і промисловості, меншовики С. Шварц і А. Гінзбург-Наумов – товаришами міністра праці, А. Гальперн – керуючим справами Ради міністрів, П. Рутенберг – заступником губернського комісара Петрограда з цивільних справ. 2600 єврейських юнаків вступили до юнкерських училищ та шкіл прапорщиків, які стали відкритими для всіх; до літа 1917 р. в Києві та Одесі підготували близько 300 офіцерів¹⁸⁵⁴ із числа євреїв.

Помітної активізації набули міграційні процеси єврейського населення, у результаті яких ще більша кількість його стала проживати у великих населених пунктах. Євреї становили більшість населення у таких містах, як Житомир, Вінниця, Ковель, Луцьк, Рівне, Умань, Проскурів, Новоград-Волинський, Коростень, Овруч, Бердичів¹⁸⁵⁵.

Значною мірою середня і дрібна буржуазія, інтелігенція, представники вільних професій та ремісництва в Україні були єврейського походження. Якщо в таких великих центрах, як Київ, Одеса, Катеринослав, вони вже стали істотно зрусифікованими, то в менших містах і містечках Правобережжя й частково Лівобережжя проживала значна кількість єврейського населення, яке дуже мало піддалося русифікації¹⁸⁵⁶. Все це, як показало майбутнє, мало значний вплив на історію революційного руху в Україні. Оскільки від того, чи вдасться досягти співпраці, за словами С. Гольдельмана, «обох головних сил революції – українського села і в більшості жидівського міста»¹⁸⁵⁷, залежали результати національно-визвольних змагань українського народу.

¹⁸⁵² Аронсон Г. Еврейская общественность в России... – С. 1–2, 3.

¹⁸⁵³ Кандель Ф. Книга времен и событий. Т. 3...

¹⁸⁵⁴ Кандель Ф. Книга времен и событий. Т. 3...

¹⁸⁵⁵ Кабузан В. Євреї на Україні, в СРСР і світі: чисельність і розміщення... – С. 60.

¹⁸⁵⁶ Попов Н. Н. Очерк истории Коммунистической партии (большевиков) Украины... – С. 26–27.

¹⁸⁵⁷ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 19.

Делікатно натякаючи провідникам українства на те, що неможливо збудувати державу, якщо їх не підтримають міста, С. Гольдельман зазначав: «Розумний інтерес диктує українцям у своєму державному будівництві опертися на жидівське населення міст, а жидівське населення не має поважних підстав від тої співучасті в державному будівництві відмовитися. Без прихильності жидівських міст – не буде Україна модерною державою з відповідно-народньою і економічною політикою»¹⁸⁵⁸. Однак один із найпалкіших єврейських прихильників порозуміння з українцями помилявся. «Поважні підстави» для відмови в співпраці знайшлися – єврейство ніяк не хотіло примиритися з незалежністю Української держави. Такий перебіг подій руйнував їхні плани на збереження територіальної єдності єврейства на постімперському просторі.

Аналізуючи інші причини, що в кінцевому підсумку стали перешкодою на шляху до гармонійної українсько-єврейської співпраці, важко не погодитися з тим же С. Гольдельманом, котрий однією з головних назвав дестабілізуючу діяльність зросійщених євреїв. Вони, як і «малороси», що зреклися українського середовища, також трималися осторонь від єврейського національного руху, від сіонізму і єврейського соціалізму¹⁸⁵⁹. Яскравим прикладом, що свідчив про цілковитий розрив цих людей зі своїм народом, був один із лідерів ліворадикалів Л. Троцький, котрий заявив, що не заперечує проти загибелі єврейського народу, якщо це потрібне для перемоги пролетарської справи¹⁸⁶⁰. Коли ж до нього як до другої після Леніна особи в Російській державі, керівника збройних сил, до того ж єврея, прибула єврейська делегація зі скаргою на безчинства червоних козаків, то він відповів: «Повертайтеся додому до ваших євреїв і передайте їм, що я не єврей і мене не цікавлять євреї і те, що з ними відбувається...»¹⁸⁶¹.

Чимало зросійщених євреїв були дуже активними в політичних угрупованнях російської меншини в Україні, причому як у ліберальних, так і соціалістичних її колах, аж до ліворадикальних на кшталт більшовизму. Будучи надзвичайно діяльними в крайовій пресі й культурному житті українського міста, в муніципалітетах, робітничих радах, зросійщені євреї мали значний вплив, тому часто репрезентували там «російську орієнтацію» в політичному житті і навіть засідали у Центральній Раді як представники обох головних російських соціалістичних партій – меншовиків і есерів.

Представники асимільованого єврейства були такими самими ворогами українського національного визволення, як і «малороси». Однак частіше

¹⁸⁵⁸ Цитовано за: *Брик О.* Українсько-єврейські взаємовідносини... – С. 147.

¹⁸⁵⁹ *Гольдельман С. І.* Жидівська національна автономія... – С. 34–35.

¹⁸⁶⁰ *Клейнер І.* Урок втрачених можливостей... – С. 56.

¹⁸⁶¹ Цитовано за: *Финкельштейн Ю.* Загадка Симона Петлюри или парадокс антисемитизма...

впадали у вічі українському загалові, і, незважаючи на те, що були чужими в єврейському політикумі, викликали ворожі настрої проти усього єврейського населення. Зі зміною революційної ситуації в Україні ці російські патріоти єврейського походження стали адептами більшовизму¹⁸⁶², чим різко звузили можливості для українсько-єврейської співпраці.

Навесні 1917 р. відбулася низка зібрань єврейських громадських, культурно-просвітницьких, економічних, благодійних, релігійних організацій, а також політичних партій із метою визначення позиції в нових умовах. Вже 5 березня відбулися збори представників єврейських організацій Києва: культурно-просвітницьких, благодійних, громадських, економічних, релігійних¹⁸⁶³. Було обрано Раду об'єднаних єврейських організацій, представник якої увійшов до складу Виконавчого комітету¹⁸⁶⁴ – центрального органу революційної влади в Києві.

Важливою подією життя політично активного єврейства стала обласна нарада представників єврейських громад та культурно-просвітницьких установ Київської, Волинської, Чернігівської, Полтавської та Херсонської* губерній, що відбулася 9–11 травня 1917 р. в Києві¹⁸⁶⁵. На форум прибуло від 200 до 300 делегатів, які обговорили питання організації єврейських громад на світській основі, захисту прав національних меншин і втілення в життя ідей національно-культурної автономії¹⁸⁶⁶. Нарада також запропонувала скликати всеросійську єврейську конференцію для вироблення програми всеросійського єврейського з'їзду. У роботі конференції, що відбулася в Петрограді в липні 1917 р., взяли участь делегати з Одеси, Катеринослава, Харкова, Києва, Бердичева, Слісаветграда, Кременчука. За їхньої участі було ухвалено рішення скликати єврейський з'їзд у грудні 1917 р.¹⁸⁶⁷, проте через захоплення влади більшовиками він так і не відбувся.

Активною у політичному житті країни була також єврейська молодь. Зокрема, в Києві діяв міський клуб євреїв-студентів «Товариш» («Гехавер»). Його політичні засади, сформульовані 17 грудня 1918 р., передбачали: 1) утворення в Україні народної республіки; 2) передачу землі селянам; 3)

¹⁸⁶² Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 34–35.

¹⁸⁶³ Щетиніна Т. Виникнення та діяльність громадсько-політичних об'єднань національних меншин... – С. 24; Аронсон Г. Еврейская общественность в России... – С. 8.

¹⁸⁶⁴ Шехтман И. Б. Еврейская общественность на Украине... – С. 23.

* Т. Щетиніна замість Херсонської губернії подає Харківську [Щетиніна Т. Виникнення та діяльність громадсько-політичних об'єднань національних меншин... – С. 24].

¹⁸⁶⁵ Украина. Евреи Украины 1914–1920 гг. ... Аронсон Г. Еврейская общественность в России... – С. 8.

¹⁸⁶⁶ Шехтман И. Б. Еврейская общественность на Украине... – С. 23; Щетиніна Т. Виникнення та діяльність громадсько-політичних об'єднань національних меншин... – С. 24–25.

¹⁸⁶⁷ Украина. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...

проведення соціальних реформ, які не руйнуватимуть господарства; 4) національно-персональну автономію для національних меншин; 5) боротьбу з економічними і політичними засадами більшовизму; 6) роботу зі створення єврейської держави в Палестині¹⁸⁶⁸.

У політичному аспекті євреї в роки революції не мали єдиної орієнтації чи спільного фронту, хоча, за винятком незначної кількості багатших і привілейованих одноплемінників, і належали до опозиційних груп. Чи не єдиними об'єднувачими факторами для них було усвідомлення своєї приналежності до єврейства¹⁸⁶⁹ та прагнення до збереження цілісності всього єврейського населення Росії. Серед загалу єврейства панувала думка, що поділ Росії на самостійні держави неминуче призведе до громадянської війни між ними¹⁸⁷⁰, яка загрожуватиме й інтересам російських євреїв.

Значно ширше трактував проблему необхідності збереження єдності єврейства постімперського простору згаданий уже М. Вінавер. Він стверджував, що не в інтересах єврейства розпад Росії на кілька дрібних держав. Крім руйнування єдності російської єврейської громади, що призведе до зменшення її можливостей і зниження соціального статусу, це також неминуче спричинить зростання антисемітизму, бо, мовляв, нові порівняно невеликі держави будуть націоналістичними і шовіністичними. Вони з занепокоєнням і підозрілістю дивитимуться на неасимільовані елементи, тому антисемітизм у цих державах стане хронічним явищем. Єдина ж Росія буде могутньою і впевненою в собі, не звертатиме увагу на такі речі, і в умовах ліберального режиму антисемітизм незабаром відіре.

Вінавер також доводив, що євреї не зацікавлені в розчленуванні Росії зі ще однієї вагомої причини: «Торговому і промислового генію євреїв тісно в маленьких клітках, на які передбачається розбити Росію, – він давно переріс їх і ареною своєї діяльності обрав той єдиний організм, який, поєднуючи різноманітність багатств окремих областей, дає можливість у великому масштабі виробляти і переміщати цінності»¹⁸⁷¹. Зрозуміло, що останній аргумент був важливим не стільки для пересічного єврейства, скільки для «китів» торгово-промислового й фінансового світу.

Більшість суспільно активних євреїв належали до власних політичних організацій – Бунду, Єврейської соціал-демократичної робітничої партії «Поалей Ціон» («Робітники Сіону»; ЄСДРП ПЦ), Об'єднаної єврейської соціалістичної робітничої партії (ОЄСРП), сіоністських партій, Єврейського

¹⁸⁶⁸ Найман О. Єврейські партії та об'єднання у політичних процесах в Україні...

¹⁸⁶⁹ Клейнер І. Урок втрачених можливостей... – С. 55.

¹⁸⁷⁰ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 27.

¹⁸⁷¹ Будницький О. Крушення імперії...

демократичного об'єднання (СДО) тощо. Інші, насамперед найбільш талановиті й активні, як було зазначено, брали участь у загальноросійських партіях – від більшовиків до кадетів*, часто займаючи в них керівні посади¹⁸⁷². Так, М. Вінавер був одним із творців і лідерів партії кадетів. Серед керівників більшовицького крила РСДРП виділялися Л. Троцький, Г. Зінов'єв, Я. Свердлов, М. Уріцький; меншовицького – Ю. Мартов, Ф. Дан, М. Лібер, П. Аксельрод та ін. До ЦК партії есерів у червні 1917 р. увійшли А. Гоц, М. Натансон, М. Гендельман, Г. Гершуні, О. Міно¹⁸⁷³. Лідерами київських організацій меншовиків і есерів були відповідно М. Балабанов і І. Фрумін. Вони, як зазначав М. Ковалевський, «...настільки перейнялися великодержавними інтересами Російської імперії, що під час революції 1917 року... виступали послідовно проти національно-визвольних змагань України і репрезентували концепцію «єдиної неділимої», хоч і демократичної Росії»¹⁸⁷⁴. У тому самому дусі діяли й асимільовані євреї, котрі входили до керівних органів більшовицької частини РСДРП: Київського комітету – Д. Іткінд, І. Крейсберг, М. Майоров (Біберман), Катеринославського – С. Гопнер, Я. Яковлев (Епштейн), Миколаївського – І. Скляр, І. Шварц, Одеського – В. Юдовський, Харківського – Е. Тиняков, М. Рухимович¹⁸⁷⁵, тому не дивно, що, як зазначав І. Чериковер¹⁸⁷⁶, представниками від загальноросійських партій, у т. ч. в УЦР та Малій Раді, виступали євреї. В українських партіях, за винятком кількох осіб в УПСФ та УСДРП*, євреїв не було¹⁸⁷⁷.

Навесні 1917 р. в Києві відбулася низка зібрань єврейських політичних партій¹⁸⁷⁸. Насамперед активізував свою діяльність Бунд* (мовою їдиш – союз:

* Євреї входили в Центральні комітети майже всіх значних політичних партій Росії, причому в ЦК лівих партій – більшовиків і есерів – євреї становили переважно від чверті до третини їхніх членів. У ЦК «об'єднаної» партії меншовиків євреїв було близько половини [Будницький О. В чужом піру похмелье...].

¹⁸⁷² Р. М. Жиди... – С. 673; Дорошенко Д. Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 270; Тарасюк Д. Без вини виноватые... – С. 88.

¹⁸⁷³ Кандель Ф. Книга времен и событий. Т. 3...; Западные окраины Российской империи... – С. 332–333.

¹⁸⁷⁴ Ковалевський М. При джерелах боротьби... – С. 303.

¹⁸⁷⁵ Украина. Евреи Украины 1914–1920 гг. ...

¹⁸⁷⁶ Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 71.

* Із представників єврейської меншини членами УСДРП були: М. Гехтер – публіцист г. «Рада», О. Гермайзе – член Центральної Ради, Л. Цзон – один із перших дослідників творчості В. Винниченка та ін. [Гирич І. Ставка на сильнішого / І. Гирич // Український тиждень. – 2012. – № 14 (231). – С. 22].

¹⁸⁷⁷ Брик О. Українсько-єврейські взаємовідносини... – С. 106; Маргольн А. Украина и политика Антанты... – С. 7, 53–54.

¹⁸⁷⁸ Щетиніна Т. Виникнення та діяльність громадсько-політичних об'єднань національних меншин... – С. 24.

* Партійне представництво Бунду в УЦР становило 13 місць дійсних членів і 4 місця кандидатів, у Малій Раді – 1 місце; до Генерального Секретаріату входили М. Рафес і О. Золотарьов. Його

«Загальний єврейський робітничий союз у Литві, Польщі і Росії»), який в роки Першої світової війни як єдина організація не існував і за оцінкою власного друкованого органу «Голос Бунду» зустрів лютий 1917 р. в стані «летаргічного сну». Зокрема, в Україні на той час діяло всього 10 нечисленних його осередків – у Києві, Одесі, Катеринославі, Житомирі, Бердичеві, Кременчуці, Харкові, Бахмуті, Луганську, Маріуполі.

Однак Бунд швидко відновив свій статус однієї з найвпливовіших єврейських партій в Україні, розгорнувши успішну діяльність, спрямовану на поповнення своїх лав. Уже в перші тижні революції Київська організація Бунду налічувала понад 300 осіб. У багатьох пунктах Катеринославської губ. до партії вступали від 75 до 100% місцевих єврейських робітників і ремісників. Особливо інтенсивно цей процес відбувався у Бердичеві, Житомирі та ряді інших міст. До серпня 1917 р. в Україні діяло 60 бундівських організацій. Найбільшими з них були Катеринославська – 800 осіб, Одеська – 780, Київська – 760, Харківська – 582, Прилуцька – 435, Білоцерківська – 350, Єлисаветградська – 300, Вінницька – 250. У вересні з 20 тис. зареєстрованих у Росії бундівців в Україні було майже 10 тис., діяльністю яких керував Південний обласний комітет і три районних – у Києві, Катеринославі та Одесі¹⁸⁷⁹. До кінця року загальноросійська чисельність Бунду зростає майже до 40 тис. членів, об'єднаних у 400* осередках¹⁸⁸⁰ (чисельність в Україні невідома).

У квітні 1917 р. відбулася Десята конференція Бунду, яка обмежила завдання партії організацією установ, що забезпечували б національно-культурну автономію єврейського життя. Її сфера мала охоплювати всі сторони культурного життя євреїв: школу і просвіту, літературу і мистецтво, науку і техніку. Бундівці обстоювали секулярний характер усіх культурних закладів, зазначаючи, що релігійні організації мають бути незалежними і захищеними законами держави. Виступаючи за розвиток культури на їдиші*, Бунд вважав необхідним надання права місцевим організаціям мати школи з

лідери: Р. Абрамович (Рейн), І. Айзенштадт, А. Кремер; в Україні – О. Золотарьов, М. Лібер (Гольдман), А. Тьомкін. Центральний друкований орган – г. «Голос Бунду» («Голос Бунда») [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 212, 538; *Дорошенко Д.* Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 120].

¹⁸⁷⁹ *Гусев В. І.* Бунд в суспільно-політичному житті України... – С. 18–19; *Гусев В.* Бунд, Комфарбанд, Евсекция КП(б)У...

* За іншими даними, в Росії налічувалося 32 організації Бунду загальною чисельністю 18 тис. осіб [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 538; *Бойко О. Д.* Бунд / О. Д. Бойко // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 1... – С. 405].

¹⁸⁸⁰ *Волковинський В.* Бунд / В. Волковинський // Малий словник історії України... – С. 72; Бунд // Электронная еврейская энциклопедия. URL: <http://www.eleven.co.il/article/1079>.

* Із даних загального перепису населення 1897 р. випливає, що їдиш був рідною мовою для 96% євреїв Російської імперії [*Барталь Й.* Автономія, автономизм, «диаспоризм»... – С. 24].

навчанням не тільки єврейською, а й іншими мовами. Програма Бунду містила також вимогу щодо фінансування установ національно-культурної автономії з державного бюджету і надання їм певних прав, зокрема примусового оподаткування євреїв.

Специфіку соціального становища євреїв бундівці вбачали у переважно дрібному характері єврейської промисловості, що робило класове розшарування нестійким. Власники часто ставали найманими робітниками і навпаки: євреї-робітники або службовці могли ставати співвласниками або власниками невеликих підприємств. В результаті відносини між капіталістом і робітником у євреїв часом нагадували взаємодію майстра і його помічника, які разом працювали, були близькими за умовами життя, психологією тощо. З огляду на таку ситуацію керівники Бунду виступали проти радикальних форм класової боротьби у єврейському середовищі, оскільки це могло зруйнувати єврейську промисловість і позбавити роботи тисячі найманих робітників. Бундівці схилилися до мирних методів врегулювання відносин між працею і капіталом, усі види страйків вони визнавали лише як крайній засіб, коли всі інші вже вичерпані. На підкріплення цієї позиції наводили приклад західних країн: чим краще організований пролетаріат, тим менше страйків. Ідеологи Бунду пропонували розвивати систему безпартійних профспілок, інших організацій взаємодопомоги та комісій для врегулювання конфліктних ситуацій. Віддаючи пріоритет економічним засобам вирішення соціальних проблем, бундівці не відкидали політичних форм діяльності, але вважали необхідним ставити їх у залежність від соціально-економічних¹⁸⁸¹.

Питання про автономію України Бунд пропонував розглядати, виходячи з необхідності зміцнення ладу, який утверджувався в Росії після Лютневої революції 1917 р. Тобто вона не повинна була виходити за рамки єдності «загальноросійського демократичного фронту», забезпечувати авторитет і стійке становище Тимчасового Уряду, якому належало право остаточного вирішення цієї проблеми¹⁸⁸². Отже, головні принципи діяльності Бунду в Україні – це неподільність Росії, рівноправність націй, вільний розвиток національних меншин, їхня національно-культурна автономія.

Політично активними були й сіоністи. Вже у березні 1917 р. ЦК сіоністської організації Росії (ЦК СОР) у зверненні до єврейського народу вітав декларацію Тимчасового Уряду, який скасував релігійні і національні обмеження. «Євреї, – зазначалось у зверненні, – як вільні повноправні

¹⁸⁸¹ Найман О. Єврейські партії та об'єднання у політичних процесах в Україні...; Гусев В. До питання про національну програму Бунду (1897–1917 рр.)...

¹⁸⁸² Гусев В. Бунд. Комфарбанд, Евсекция КП(б)У...; Макаренко Т. П. Національні вимоги в програмових документах політичних партій національних меншин... – С. 162.

громадяни візьмуть участь у захисті й творенні вільної Росії»¹⁸⁸³. Сіоністські керівники наголошували, що на Заході рівноправність євреям було надано за умови їх асиміляції, а в Росії вони визнані народом. Як народові, євреям мусять надати право представництва у центральних та місцевих органах влади, право на вільне використання своїх мов в освіті та культурі.

ЦК СОР пропонував скликати до Установчих зборів Росії єврейський з'їзд, який на основі загальних, рівних, прямих і таємних виборів висловить волю народу до самовизначення й окреслить форми національного життя, сформулювавши свою позицію до початку всеросійського форуму. Проте сіоністи вважали, що навіть за умови задоволення національних вимог проблема всієї єврейської нації не може бути вирішена у діаспорі. Там євреям у будь-якому випадку доведеться пристосовуватись до чужого побуту, чужої культури, чужих законів.

Автори звернення декларували визвольний характер світової війни, вітаючи незалежність Фінляндії і Польщі. Вони вважали, що в новому післявоєнному світі єврейська нація також отримає свою країну і право будувати нормальне життя у Палестині. Євреї мали об'єднатися для боротьби за вільну російську демократію, організацію національного життя, єднання з євреями всього світу та створення національного центру в Палестині¹⁸⁸⁴.

В травні відбулася обласна конференція сіоністів, в якій взяли участь делегати Київської, Чернігівської, Волинської та Подільської губерній. На цьому зібранні розглянули питання підготовки до Сьомого всеросійського з'їзду сіоністів, теоретичні положення концепції національно-культурної автономії¹⁸⁸⁵ та інші проблеми єврейського життя.

Отже, основна мета діяльності сіоністських партій полягала у національному відродженні єврейства на його історичній землі, організації єврейських шкіл, пропагуванні національної культури, традицій, староеврейської мови.

Головні вимоги Єврейської соціал-демократичної робітничої партії Поалей Ціон* – створення єврейської держави в Палестині та національно-персональної автономії євреїв у країнах розсіяння, збереження цілісності Росії, забезпечення рівних прав і можливостей усім народам на її території, право

¹⁸⁸³ *Найман О.* Єврейські партії та об'єднання у політичних процесах в Україні...

¹⁸⁸⁴ *Найман О.* Єврейські партії та об'єднання у політичних процесах в Україні...

¹⁸⁸⁵ *Щетиніна Т.* Виникнення та діяльність громадсько-політичних об'єднань національних меншин... – С. 24.

* ЄСДРП ПЦ у серпні 1917 р. налічувала 16 тис. членів. Її партійне представництво у УЦР становило 9 місць дійсних членів і 3 місця кандидатів, у Малій Раді – 1 місце. Лідери: Б. Борохов, М. Бару. Центральний друкований орган – ж. «Єврейська робітничка хроніка» («Еврейская рабочая хроника») [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 212, 540; *Дорошенко Д.* Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 120].

України на територіальну автономію¹⁸⁸⁶. В одній із резолюцій від 29 червня 1917 р. Бюро Окружного південно-західного комітету партії наголошувало, що оскільки всі нації Росії мають безумовне право на політичне й культурне самовизначення, Окружний комітет вітає тривале змагання українського народу до самоорганізації на автономно-демократичних основах і вважає необхідним підтримувати Україну в її домаганнях національно-територіальної автономії, що обійматиме суцільну територію, де більшість населення становлять українці.

Для захисту інтересів національних меншин, котрі проживали в Україні, зокрема росіян, євреїв, поляків, Окружком ЄСДРП ПЦ пропонував надати їм право автономно керувати своїми національними справами. Для цього «нації меншостей»¹⁸⁸⁷ мали створити відповідні органи національного самоврядування.

За запровадження культурно-національної автономії виступала також Єврейська народна партія (ЄНП; Фолкспартей). Її засновник С. Дубнов відкидав як сіонізм, вважаючи його проявом псевдомесіанства, так і асиміляторство, протиставляючи їм концепцію «єврейського автономізму»¹⁸⁸⁸. Згідно з нею вся єврейська національна автономія мала бути секулярною й екстериторіальною, а її структурними елементами стали б місцеві ради єврейських громад (кегіл); єврейський парламент (зібрания), делегатами до якого мали б бути представники громад і єврейських політичних партій; Національна Рада як виконавчий орган єврейського парламенту; міністр з єврейських справ у державному уряді.

Найпізніше, в травні 1917 р., утворено Об'єднану єврейську соціалістичну робітничу партію (ОЄСРП або за першим словом назви – Фарейнігте)*. Це сталося шляхом злиття Сіоністсько-соціалістичної робітничої партії (ССРП; Цеіре Ціон (Соціалісти Сіону)) та вже згаданої Соціалістичної єврейсько-робітничої партії (СЄРП).

Перша складова ОЄСРП – ССРП, на думку дослідників, за своєю суттю не була сіоністською, оскільки виступала за створення єврейської держави на

---

¹⁸⁸⁶ *Макаренко Т. П.* Національні вимоги в програмових документах політичних партій національних меншин... – С. 163; *Українська Центральна Рада. Документи і матеріали* : у 2 т. Т. 1... – С. 533; *Батанова Т.* Політичні платформи та діяльність єврейських партій... – С. 264.

¹⁸⁸⁷ *Винниченко В.* Відродження нації... Ч. I... – С. 287–288.

¹⁸⁸⁸ *Горовська Н.* Дубнов Семен Маркович / Н. Горовська // Етнонаціональний розвиток України... – С. 163.

* В Україні партосередки ОЄСРП діяли в Києві, Харкові, Миколаєві, Катеринославі, Одесі. Її партійне представництво в УЦР становило 13 місць дійсних членів і 3 місця кандидатів, у Малій Раді – 1 місце; до Генерального Секретаріату входив М. Зільберфарб [Українська Центральна Рада. *Документи і матеріали* : у 2 т. Т. 1... – С. 212; *Дорошенко Д.* Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 120].

будь-якій території, а не лише в Сіоні (за такий підхід її членів називали «територіалістами», а саму партію впродовж квітня – травня 1917 р. – «Єврейською робітничою партією соціалістів-територіалістів»)¹⁸⁸⁹. Подібними були й позиції ЄСРП. Вона вважала прагнення домогтися власної території нездійсненними в близькому майбутньому і вбачала реальне вирішення єврейського питання в перетворенні Росії на федеративну багатонаціональну державу, у визнанні євреїв однією з націй і в запровадженні національного сейму для кожної з них. Сейм мав стати вищою інстанцією не тільки в питаннях культури, а й в усіх інших проблемах, що стосувалися внутрішнього життя нації¹⁸⁹⁰ (за прагнення запровадити єврейський представницький орган у вигляді сейму членів ЄСРП називали «сеймістами»).

У квітні 1917 р. ЄСРП на конференції ухвалила резолюцію, де сформулювала основні поточні завдання партії. Вони охоплювали організацію єврейського робітничого класу та керівництво боротьбою за його економічні, соціально-політичні та національно-культурні інтереси згідно з основними принципами соціалізму. Ці завдання було взято за основу програми нової Об'єднаної єврейської соціалістичної робітничої партії, яка декларувала «єдність єврейського робітничого класу як органічної частини «екстериторіальної» єврейської нації та міжнародного пролетаріату». Центральним пунктом партійної програми стала «національно-персональна автономія», яка передбачала єврейське самоврядування не тільки у питаннях культури («культурно-національна автономія»), а й охоплювала вирішення соціальних та інших питань¹⁸⁹¹. ОЄСРП започаткувала видання г. «Єврейський пролетар» (*Der idischer Proletarier*) («Дер ідішер пролетарієр»)).

Безпосередню позицію ОЄСРП стосовно шляхів забезпечення прав національних меншин в умовах революційних змін було задекларовано 12 вересня 1917 р. Її оприлюднив у доповіді під час роботи 3'їзду народів у Києві член ЦК партії М. Шац-Анін. Віддавши належне «героїчним зусиллям» України, котра перебувала в авангарді «творчої перебудови Росії на нових підвалинах», він закликав федеральну владу не обмежуватися крайовою чи територіальною автономією, оскільки не завжди нації і території сходяться. Там, де неможливо встановити кордон тієї чи іншої національності, слід

---

¹⁸⁸⁹ Батанова Т. Політичні платформи та діяльність єврейських партій... – С. 264–265; Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 533; Найман О. Єврейські партії та об'єднання у політичних процесах в Україні...; Центральний державний архів громадських об'єднань України : путівник / Держ. комітет архівів України; ЦДАГО України. – К., 2001. – С. 121.

¹⁸⁹⁰ Очерки по истории еврейского народа... – С. 590; Социалистическая еврейская рабочая партия...

¹⁸⁹¹ Устименко В. М. Етнонаціональна політика як фактор державотворення... – С. 57–58; Батанова Т. Політичні платформи та діяльність єврейських партій... – С. 264–265.

запровадити національно-персональну автономію. Уряд повинен визнати право кожної нації на утворення екстериторіальної національної спілки, після чого нація зможе скликати національні Установчі збори для виявлення свого колективного бажання щодо устрою держави. Насамперед національно-персональній автономії потребували такі національності, як євреї, котрі ніде не становили більшості. Отже, мета ОЕСРП у національному питанні полягала в тому, щоб «поруч із федеративним устроєм було забезпечено кожній нації право на персонально-національну спілку»¹⁸⁹². Щоправда, в завершальній частині виступу доповідач висловив сумнів, що росіяни підуть на такий крок.

Крім громадських організацій і політичних партій, євреї об'єднувалися в національні профспілкові групи та спілки. В березні 1917 р. неодноразово відбувалися загальні збори євреїв-адвокатів та присяжних повірених, яких скликали для обговорення «професійних та національних питань». 5 травня в Києві відкрилася районна конференція єврейських учителів, котра розпочала свою роботу мітингом національних сил. Водночас на сторінках газет було опубліковано заклики до створення групи «Єднання» – своєрідної ради об'єднаних єврейських організацій. До неї мали належати представники товариств євреїв-адвокатів, лікарів, інженерів, агрономів та економістів. Виникли також організації культурно-просвітницького характеру, як наприклад товариство шанувальників єврейської мови «Культура» («Тарбут»).

Громадсько-політичне життя євреїв активізувалося не лише в Києві, а й в усій Україні. Так, у Полтаві на початку квітня 1917 р. відбувся мітинг єврейської громадськості, в резолюціях якого порушувалося питання про повне національне самовизначення єврейського народу та йшлося про необхідність державної підтримки національних установ. У цьому ж місті значне піднесення панувало на заходах, влаштованих єврейськими соціалістичними партіями. За даними г. «Полтавський день» у них брали участь близько 600 громадян. Більшість виступів було присвячено партійним проблемам, зокрема ідеї створення Єврейської соціал-демократичної партії. Питання реорганізації полтавської єврейської громади обговорювали на багатолюдних зборах єврейських жінок. Їхні учасники наголошували на необхідності активної участі жіноцтва в громадському та культурному будівництві єврейського життя. 26 березня в Катеринославі мітингом, в якому брали участь 3000 осіб, сіоністи привітали демократичну революцію. 4–6 квітня там само відбувся загальносіоністський районний з'їзд, на який зібралося 64 делегати для обговорення напрямів роботи в умовах перебудови

¹⁸⁹² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 300, 556.

суспільства. В квітні 1917 р. 200 робітників Херсона заснували місцеве відділення партії «Цейре Ціон»¹⁸⁹³.

Стійкі прагнення політичної самоорганізації в умовах Української революції виявила також єврейська спільнота ЗУНР¹⁸⁹⁴. Нараховуючи близько 800 тис. осіб – 13% усього населення новопроголошеної держави¹⁸⁹⁵, вона, згідно з польським переписом населення 1921 р., становила більшість у містах Бучач, Чортків, Заліщики, Дрогобич, Станиславів, Тернопіль та ін.¹⁸⁹⁶ Однак початок українського державотворення на західноукраїнських землях став несподіванкою для єврейства. Про це свідчить той факт, що навіть у столиці краю воно не встигло задалегідь утворити загальнонаціонального органу. Його організували лише в день перебрання влади українськими військами у Львові, назвавши Єврейським комітетом громадської безпеки (ЄКГБ)¹⁸⁹⁷. Членами нового представництва стали А. Гаусман, А. Гріц, Ю. Ейслер, М. Рінгель, Е. Парнас та інші довірені особи єврейських політичних партій і кагалу. У своїй першій постанові комітет закликав євреїв до нейтралітету в польсько-українському протиборстві¹⁸⁹⁸.

Ще раніше започаткувати загальноєврейське представництво спробував посол до австрійського парламенту Г. Райцес. Наприкінці жовтня 1918 р. він на підставі цісарського маніфесту реорганізував виконавчий комітет Національної партії в Єврейську національну раду (ЄНР, ЄНРада) «...в цілі привернення прав та береження інтересів жидівського народу Східної Галичини»¹⁸⁹⁹. Проте одна партія не могла представляти всю місцеву єврейську спільноту, тому 20 листопада 1918 р. було організовано міжпартійну «Тимчасову жидівську національну Раду у Львові». До неї увійшли представники таких єврейських партій Галичини, як сіоністська, соціал-демократична, федерація «Мізрахі»*, «Поале Ціон». У своєму зверненні до УНРади цей представницький орган офіційно заявив: «Тимчасова жидівська національна рада скличе в найблизшій часі Конституанту на найширших демократичних основах. Жидівська національна рада стверджує,

¹⁸⁹³ *Щетиніна Т.* Виникнення та діяльність громадсько-політичних об'єднань національних меншин... – С. 24–25.

¹⁸⁹⁴ *Павлишин О. І.* Західноукраїнська Народна Республіка... – С. 223.

¹⁸⁹⁵ *Гон М.* Євреї та Західноукраїнська Народна Республіка / М. М. Гон. URL: http://holocaust-ukraine.net/ru/razdel_jii.htm.

¹⁸⁹⁶ *Кабузан В.* Євреї на Україні, в СРСР і світі: чисельність і розміщення... – С. 60.

¹⁸⁹⁷ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 1... – С. 296; *Гон М.* Євреї в час демократичної революції на західноукраїнських землях...

¹⁸⁹⁸ *Гон М.* Євреї в час демократичної революції на західноукраїнських землях...

¹⁸⁹⁹ *Павлишин О. І.* Західноукраїнська Народна Республіка... – С. 223.

* Мізрахі (аббревіатура терміну «мерказ рухані»; в пер. з іврити – «духовний центр») – сіоністський релігійний рух [Мизрахи // Електронная еврейская энциклопедия. URL: <http://www.eleven.co.il/article/12759>].

що по думці самоозначання народів, є виключно управнена до заступовання інтересів жидівського народу, що отсим нотифікуемо»¹⁹⁰⁰. Звернення від імені Ради підписали: від сіоністів – Л. Рейх і М. Рінгель, від соціал-демократів – К. Айнайглер та С. Швебер, від «Мізрахі» – Х. Нагельберг від Поале-Ціон – С. Герц та А. Фрайнд. Більшість названих осіб були членами Єврейського комітету громадської безпеки.

Окрім крайової ЄНРади, утвореної у Львові, єврейські місцеві організації у листопаді – грудні 1918 р. були утворені в ряді міст краю: Бориславі, Борщеві, Бурштині, Бучачі, Гвіздці, Городенці, Гусятині, Дрогобичі, Жидачеві, Заліщиках, Калуші, Коломій, Копичинцях, Надвірній, Отинії, Підгайцях, Снятині, Станиславові, Стрию, Тернополі, Товмачі та Чорткові. У Перемишлі в перші дні листопада 1918 р. в умовах загострення українсько-польського конфлікту євреї організували військову й цивільну Ради. Проте остання мала назву не «Національна», а «Народна» («Ludowa»). У відозві Перемишльської народної ради було зокрема зазначено: «В тій великій хвилі і нарід жидівській мусить стеречи своїх животних інтересів і перемінити давно вже неіснуючу ізраеліцьку віросповідну громаду на правдиву демократичну народну жидівську громаду»¹⁹⁰¹.

18–20 грудня 1918 р. представники 22-х ЄНРад* із контрольованої українцями території провели в тимчасовій столиці ЗУНР Станиславові свій з'їзд. Його результатом стало утворення крайової ЄНРади, яку очолив К. Гальперн. Невдовзі українська влада визнала східно-галицьку ЄНРаду з осідком у Станиславові де-факто як представництво єврейської спільноти в ЗУНР. Тим часом Львівська крйова єврейська рада припинила легальну діяльність. У грудні 1918 р. польська військова влада заарештувала єврейських активістів М. Габля, А. Гавсмана, Л. Райха, М. Рінгеля і М. Тененблята. Разом із українськими діячами І. Кивелпоком, І. Курівцем, В. Старосольським, К. Студинським та сестрами Кульчицькими їх інтернували в замку містечка Баранів¹⁹⁰² (Західна Галичина, повіт Тарнобжег).

Третьою за чисельністю національною групою Наддніпрянської України були поляки¹⁹⁰³, кількість котрих істотно збільшилася за рахунок біженців та військовополонених. За неповними даними, в середині 1917 р. в Київській, Катеринославській, Харківській, Чернігівській, Полтавській, Волинській,

¹⁹⁰⁰ Павлишин О. І. Західноукраїнська Народна Республіка... – С. 223–224.

¹⁹⁰¹ Павлишин О. І. Західноукраїнська Народна Республіка... – С. 224.

* Представництво від окремих Рад мало такий вигляд: 6 депутатів зі Станиславова, по 2 – з Коломій, Стрия і Снятина, з решти місцевостей – по 1 представникові [Павлишин О. Єврейське населення Східної Галичини...].

¹⁹⁰² Павлишин О. І. Західноукраїнська Народна Республіка... – С. 224.

¹⁹⁰³ Калакура О. Я. Польський чинник у діяльності Центральної Ради... – С. 103.

Херсонській та Подільській губерніях проживало понад 250 тис. поляків-біженців. Найчисельніша польська колонія була у Києві: влітку 1917 р. вона становила майже 150 тис. осіб. Кількість цих колоній зростає також за рахунок робітників, які прибули з Королівства Польського в Україну разом із 31 евакуйованим промисловим підприємством. У Харківській губ. налічувалося 12 таких підприємств, у Катеринославській – 8, у Херсонській і Чернігівській губ. та в Полтаві, Бердянську й Одесі – по одному. Найбільшими з них були заводи «Герлях і Пульст» у Харкові, «Берман і Шведе» в Олександрівську, «Рудського і К^о» в Катеринославі, «Прушковського» в Ново-Слов'янську, «Борковського» в Чугуєві, Варшавська суднобудівна верф у Києві. Там, як і на чотирьох скловарних заводах Одеси і в залізничних майстернях, працювали великі групи польських робітників. На суднобудівних заводах та інших підприємствах Миколаєва були зайняті понад тисячу поляків¹⁹⁰⁴.

На відміну від зрусифікованих українців, поляки, на думку дослідників, у роки революції повніше виявили не так класову, як національну солідарність, що дало їм змогу не лише відновити національну державу, а й захистити її. Ця солідарність базувалася на твердому фундаменті ідентичності, національної ідеї та патріотизму, на любові до вітчизни, на збережених рисах традиційної народної культури, мови, національного характеру.

Політичні орієнтації польської громади в Україні представляли переважно два основних об'єднання: Польський виконавчий комітет (ПВК; інша назва: Польський комітет виконавчий – ПКВ), що орієнтувався здебільшого на заможні верстви поляків, та Польська демократична централь (ПДЦ; Польський демократичний центральний комітет), котра об'єднувала переважно польських соціал-демократів. Кожне з них утворювало на місцях свої осередки, активізувало політичну й культурно-освітню роботу. Попри істотні розбіжності ПВК і ПДЦ були єдиними в головному – у відстоюванні незалежності Польщі¹⁹⁰⁵.

Першим постав Польський виконавчий комітет. Уже 6 березня 1917 р. з ініціативи представників Польської національно-демократичної партії (ПНДП, «ендеки») у Києві скликано збори представників 36 польських громадських організацій* із різних територій підросійської України¹⁹⁰⁶. Збори визнали себе повноправним представництвом усіх польських громадських

¹⁹⁰⁴ Національні меншини України у XX столітті: політико-правовий аспект... – С. 71–72.

¹⁹⁰⁵ *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – С. 89, 121–122.

* Т. Щетиніна датує подію 5 березня та вважає, що на збори було скликано представників від 39 польських громадських організацій [*Щетиніна Т.* Виникнення та діяльність громадсько-політичних об'єднань національних меншин... – С. 25].

¹⁹⁰⁶ *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – С. 120; *Гай-Нижник П.* Ставлення польського революційного руху в Наддніпрянській Україні до питання самостійності УНР...

організацій регіону. Було обрано Виконавчий комітет із 20 осіб, до якого увійшли І. Бартошевич (голова), С. Хаєцький, І. Пересвет-Салтан, В. Дзедушицький, С. Єзерський, М. Міцкевич та ін.

8 березня Комітет оприлюднив у київських газетах відоzву до польського народу з закликом об'єднувати всі національні сили з метою створення «Громадської польської організації». Для захисту інтересів польського демократичного загалу було засновано нове друковане видання «Національна газета» («Gazeta Narodowa»), яке побачило світ у другій половині квітня.

Хоча ПВК проголосив себе представником усіх польських громадських об'єднань, він не відображав інтереси всіх соціальних верств населення¹⁹⁰⁷. Через це під час роботи крайового з'їзду делегатів польських союзів, організацій і товариств в Україні (на з'їзд прибули 558 представників від 170 польських інституцій)¹⁹⁰⁸, що тривав у Києві 18–24 червня 1917 р. стався розкол. На противагу ПВК було створено Польську демократичну централь, до якої увійшли Польський демократичний союз на Русі, Союз польської демократичної молоді, Польська демократично-незалежницька група в Україні, Польська радикальна партія, Польське демократичне об'єднання на Русі, Польський прогресивно-демократичний робітничий союз та ін.¹⁹⁰⁹ Її головою обрали С. Стемповського, а товаришами – М. Міцкевича і Р. Кнолля¹⁹¹⁰. Порівняно з ПВК, котрий у середині липня 1917 р. припинив співпрацю з Центральною Радою, ПДЦ ставилася значно лояльніше до українського державотворення.

Проте, як зазначають дослідники, успішність організаційних ініціатив польських демократів не слід перебільшувати. Польська демократична централь в Україні координувала діяльність осередків прогресивно-незалежницького руху лише в межах Київської, Волинської й Подільської губерній. Тому сучасники трактували її як «кресову»¹⁹¹¹, локальну, а не загальноукраїнську політичну силу. На території Лівобережної і Південної України ідеї польського демократичного руху не отримали належного поширення.

Політичними союзниками демократичних сил із ПДЦ стали Польська партія соціалістична (лівіяця) і Польська партія соціалістична (революційна фракція). ППС (лівіяця), яка виступала за соціалістичні перетворення

¹⁹⁰⁷ Щетиніна Т. Виникнення та діяльність громадсько-політичних об'єднань національних меншин... – С. 26.

¹⁹⁰⁸ ЦДАВО України. Ф. 1115. Оп. 1. Спр. 2. Арк. 9; Дорошенко Д. Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 272.

¹⁹⁰⁹ Потапенко М. В. Польський демократичний рух... – С. 94.

¹⁹¹⁰ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 545; Калакура О. Я. Поляки в етнополітичних процесах... – С. 120.

¹⁹¹¹ Потапенко М. В. Польський демократичний рух... – С. 96.

суспільства та створення незалежної Польської держави¹⁹¹², сформувала в Україні 6 власних секцій. Перша з них у травні 1917 р. постала в Києві. Наприкінці літа відповідна секція оформилася в Харкові, розгорнувши свою діяльність на деяких підприємствах міста, зокрема на заводі «Герлях і Пульст», на паровозобудівному заводі і заводі Шпотанського. Секції ППС (лівиці) існували також у Катеринославі, Одесі, Бердянську, Олександрівську, Єлисаветграді. В Центральній Раді цю організацію представляли 7 членів, а в Малій Раді – 1.

Помітний політичний вплив на польське населення в Україні справляла ППС (революційна фракція). Її секції були створені у великих промислових центрах України: Харкові, Луганську, Катеринославі, Одесі, Києві. До Центральної Ради було кооптовано 4 представники¹⁹¹³ цієї партії.

Активно діяла в Україні, особливо у Києві, Харкові, Катеринославі, Одесі, Луганську, Феодосії, Краматорську, Соціал-демократія Королівства Польського і Литви¹⁹¹⁴, яку очолювали К. Томашевський, І. Фіолек, Я. Копчинський, Я. Гжелак-Вісмут.

Також розгорнули діяльність деякі інші організації. Так, 12 березня на мітингу польських робітників було утворено Польську робітничу раду міста Києва та обрано тимчасовий Виконавчий комітет із 19 осіб. Учасники мітингу ставили за мету налагодити тісні відносини з Радою робітничих депутатів.

Наприкінці березня в Києві виник Польський демократичний союз, до якого записувалися «незалежні і прогресивні партії», а в квітні засновано Польський національний клуб Києва, що прагнув згуртувати польське населення міста під гаслом незалежності Царства Польського. Вірогідно, клуб створили ті ж соціально-політичні сили, що і Польський виконавчий комітет громадських організацій, але на дещо іншій платформі. До президії клубу увійшли С. Єзерський, Садовський, Василевський, Заремба¹⁹¹⁵.

Хвиля політичної активності не минула і польське жіноцтво. 2–3 травня 1917 р. в Києві відбувся з'їзд польських жінок, у якому взяли участь понад 400 делегаток із Умані, Харкова, Вінниці, Бердичева, Білої Церкви. З'їзд висловився за незалежність Польщі та рівноправність жінок¹⁹¹⁶ у новій польській державі.

¹⁹¹² Устименко В. М. Етнонаціональна політика як фактор державотворення... – С. 68.

¹⁹¹³ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 72; Дорошенко Д. Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 120; Мироненко О. Генеральне секретарство (міністерство) з польських справ УНР... – С. 272.

¹⁹¹⁴ Мироненко О. Польські партії і громади в УНР... – С. 355.

¹⁹¹⁵ Щетиніна Т. Виникнення та діяльність громадсько-політичних об'єднань національних меншин... – С. 26.

¹⁹¹⁶ Калакура О. Я. Поляки в етнополітичних процесах... – С. 120; Щетиніна Т. Виникнення та діяльність громадсько-політичних об'єднань національних меншин... – С. 27.

Крім Києва, польська громадськість маніфестувала і в інших місцевостях України. Так, 10 березня 1917 р. грандіозна маніфестація відбулась у Житомирі, де здавна проживало чимало поляків. Солідаризуючись із українцями, вони пройшли вулицями міста з плакатами рідною мовою «За нашу і вашу свободу».

Політична активність поляків проявлялася навіть там, де не було ні їхніх значних поселень, ні великих землеволодінь. Зокрема, 25 березня 1917 р. завдяки польському Товариству жертв війни й офіцерам польського полку, окремим політично свідомим місцевим полякам було організовано польський мітинг у Полтаві. Його промовці звеличували ідеї революції і висловлювали палке бажання створити свою незалежну демократичну державу¹⁹¹⁷.

На початку червня поляки 1917 р. Чернігова заснували у губернському центрі Польський громадський клуб, котрий охопив своєю діяльністю всю губернію. Його метою було проголошено об'єднання всіх поляків краю¹⁹¹⁸.

Поляки, котрі перебували на службі в російській армії, заснували Союз поляків-військовиків Київського військового округу. В резолюціях першого зібрання Союзу було проголошено, що його загальнополітичною метою є відновлення державної незалежності Польщі. Для цього передбачалося найближчим часом створити загони національної армії і скликати у Києві з'їзд делегатів Південно-Західного фронту. Вже 23 квітня 1917 р. перший польський полк було запряжено¹⁹¹⁹.

Значну увагу польські організації приділяли національно-культурному відродженню поляків. Для цього створювали культурно-просвітницькі організації, відкривали польські школи, Польський університетський колегіум у Києві, активізувала діяльність Римо-католицька церква¹⁹²⁰ тощо.

Після падіння царизму до активної громадсько-політичної самоорганізації вдалася німецькомовна меншина. Ареал її найбільшого зосередження в Російській імперії, що припадав на південноукраїнські губернії, перетворився в політичний центр німецького національного руху. 14–16 травня 1917 р. в Одесі було скликано Всеросійський з'їзд німців, на який прибуло 2000 делегатів. За оцінкою дослідників, уже під час підготовки та роботи з'їзду були чітко окреслені відмінності в політичних симпатіях «російських» та «українських» німців. Якщо перші орієнтувалися на консервативну «октябристську платформу», то другі підтримували ліберальні

¹⁹¹⁷ Щетиніна Т. Виникнення та діяльність громадсько-політичних об'єднань національних меншин... – С. 27.

¹⁹¹⁸ Демченко Т. Українсько-польське співробітництво у роки Української революції... – С. 14.

¹⁹¹⁹ Щетиніна Т. Виникнення та діяльність громадсько-політичних об'єднань національних меншин... – С. 26–27.

¹⁹²⁰ Калакура О. Я. Польський чинник у діяльності Центральної Ради... – С. 104.

програмні засади конституційних демократів з їхніми вимогами демократичної республіки за умов дотримання всіх прав та свобод громадян. Одеський форум продемонстрував перевагу концепції «українських» німців, а також чітко окреслив претензії останніх на провідне місце в загальноросійському русі представників німецької меншини.

Щодо майбутнього державного устрою Росії, то травневий з'їзд формально засвідчив свою повагу до права націй на самовизначення, проте висловив переконання, що всі нації і народності Росії бачать своє майбутнє в унітарній державі. Хоча в середовищі німецькомовного населення доволі чітко звучали й інші голоси. Так, під час роботи Другої конференції Союзу німців Півдня Росії в Одесі 1–4 серпня 1917 р. значна група делегатів висловились за федеративну перебудову Російської імперії; вважається, це було наслідком того, що в роботі конференції брали участь і представники українських національних партій. Проте така позиція не отримала підтримки більшості делегатів. Під час роботи конференції голова Всеросійського союзу німців Л. Райхерт вдався до відкритої конфронтації з українським рухом, піддавши критиці українського політичного діяча й публіциста, відомого своїми протинімецькими поглядами, С. Шелухіна¹⁹²¹ – автора книги «Німецька колонізація».

Активно включилися в організаційну та політичну діяльність меноніти – одна з етноконфесійних груп, що належала до німецькомовної спільноти Півдня України. 17 травня 1917 р. в Ново-Молочанську розпочав роботу Менонітський з'їзд Молочанської волості, який був присвячений винятково політичним питанням. Наслідком роботи цього зібрання було також створення Молочанської менонітської організації (ММО) на чолі з Бюро ММО¹⁹²².

Слід відзначити поодинокі сплески активності представників інших національних меншин. У травні 1917 р. в Києві виник білоруський національний гурток «Зорка». Із закликом до сербів про організацію загальних зборів звернулися активісти київського сербського гуртка професор А. Стоянович та студент П. Попович. Ініціативна група литовців Житомира розпочала в квітні 1917 р. роботу щодо створення місцевого литовського об'єднання¹⁹²³. Мобілізовані в російську армію місцеві словаки і чехи, особливо ті, що потрапили в полон, сформували військові легіони, зосереджені в Києві, які визнали Т. Масарика «тимчасовим диктатором самостійної

---

¹⁹²¹ Турченко Г. Ф. Національний рух німецькомовної етнічної групи Південної України... – С. 169, 170.

¹⁹²² Турченко Г. Ф. Національний рух німецькомовної етнічної групи Південної України... – С. 170.

¹⁹²³ Щетиніна Т. Виникнення та діяльність громадсько-політичних об'єднань національних меншин... – С. 28.

держави Чехії і Словаччини» і створили коаліційну філію Чехословацької національної Ради¹⁹²⁴.

Отже, національні меншини відіграли помітну роль у поваленні самодержавства, розпаді Російської та Австро-Угорської імперій, революційному і державотворчому процесам в Україні. Проголошення революцією демократичних свобод істотно активізувало їхнє громадсько-політичне життя, зокрема дало поштовх до інституційної самоорганізації.

Ступінь політичної мобілізації національних меншин був різним. Наймлявіше на початках діяли росіяни, котрі були вражені комплексом гегемонної нації і ніяким чином не асоціювали себе з національними меншинами. Оскільки до революції свої політичні уподобання вони задовольняли в загальноросійських партіях, котрі виступали за збереження унітарної російської держави, то в нових умовах виявилися неготовими конструктивно співпрацювати з українським політикумом. Загалом рівень політичної активності російської національної меншини був значно нижчим від її потенційних можливостей.

Одними з перших на прогресивні ініціативи українства відгукнулися євреї. Керуючись своїми прагматичними інтересами, що нерідко розходилися з українськими, вони активно долучилися до суспільно-політичного та національно-культурного життя України, свого облаштування на її території. Єврейський політикум не мав єдиної орієнтації чи спільного фронту, хоч і належав до опозиційних груп.

З ентузіазмом сприйняли революційні зміни й поляки. Virізняючись патріотизмом та організованістю, вони, попри політичні розбіжності, були єдиними в головному – відстоюванні національних інтересів. Їхні політичні орієнтації представляли Польський виконавчий комітет, що орієнтувався здебільшого на заможні верстви поляків, та Польська демократична централь, котра об'єднувала переважно польських соціал-демократів.

Певну активність демонстрували також представники інших національних меншин – німці, білоруси, серби, литовці, словаки, чехи та ін.

4.2. Українське державотворення крізь іноетнічну призму

В історико-політологічній літературі утвердилася думка про те, що більшість національних груп із розумінням поставилася до історичного права українського народу на відновлення своєї державності, а головне – вони самі

---

¹⁹²⁴ Рафальський О. О. Національні меншини України... – С. 89–90.

були зацікавлені в реформуванні самодержавства. Однак на практиці все було значно складніше.

Дійсно, переважна більшість етнічних меншин підтримала повалення царизму і початок демократичних перетворень, але її ставлення до права українського народу на свою державність було суперечливим: від певної підтримки до повного заперечення¹⁹²⁵. Так, із перших днів існування Центральна Рада стала отримувати привітання, авторами яких були не лише українці, а й представники організацій національних меншин¹⁹²⁶. У березневій демонстрації українців у Києві брали участь також поляки, росіяни, чехи¹⁹²⁷. Коли євреї в березні 1917 р. провели свою демонстрацію, маршрут якої проходив повз приміщення Центральної Ради, на її балконі було вивішено прапор з моголдвидом (шестикутною зіркою), а міська капела заспівала єврейську національну пісню «Хатиква»¹⁹²⁸. Однак, як підмітила українська дослідниця Т. Щетиніна, на початку революції представники національних меншин вітали Центральну Раду, але не як прообраз української держави в найближчі місяці, а як одне з громадських національних об'єднань¹⁹²⁹. Лише з часом, коли УЦР усе більше позиціонувалася як крайова влада, їхнє ставлення до українського руху, радше його окремих аспектів, ставало лояльнішим.

Аналізуючи позицію іноетнічного політикуму щодо відновлення української державності, глава уряду УНР В. Винниченко на засіданні Центральної Ради 16 грудня 1917 р. зазначав: «Коли ми йшли до культурного самовизначення, вони [національні меншини. – Авт.] нам докоряли націоналізмом. Одмахнулись ми од самовизначення, пішли до автономії. Вони стали згоджуватись на самовизначення. Одмахнулись ми од автономії, пішли до федерації. Вони згодились на автономію. Але ми й тепер підемо туди, куди самі знаємо! Їм хотілося, щоб ми знали одну стежку: на Петроград, і якби ми наставили свій компас на Петроград, то вони нас страшенно б похвалили»¹⁹³⁰.

У цілому демократичні підходи Центральної Ради до вирішення прав національних меншин викликали адекватну реакцію народів, що проживали в Україні¹⁹³¹. Однак у перші тижні революції деякі з них, зокрема представники російської та єврейської інтелігенції, не лише з певною зневагою ставилися до

¹⁹²⁵ Гусев В. Національні меншини в контексті соборності України... – С. 76–77; Гонтар О. Українська Центральна Рада: проблема центру і регіонів / О. Гонтар // Центральна Рада і український державотворчий процес... Ч. 1. – С. 79.

¹⁹²⁶ Кривошій Г. Ф. Національні меншини і українська революція... – С. 170.

¹⁹²⁷ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 48, 49.

¹⁹²⁸ Кривошій Г. Ф. Національні меншини і українська революція... – С. 170.

¹⁹²⁹ Щетиніна Т. Виникнення та діяльність громадсько-політичних об'єднань національних меншин... – С. 28.

¹⁹³⁰ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 33.

¹⁹³¹ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 68.

українського національного руху, але не знали і нічого не хотіли знати про нього¹⁹³². Особливо це стосувалося росіян, у тодішній термінології – «великоросів».

Характеризуючи ставлення російської національної меншини до українського визвольного руху навесні 1917 р., Центральна Рада в своїй Декларації, підготовленій у травні 1917 р. для вручення Тимчасовому Уряду та Петроградській Раді робітничих і солдатських депутатів, зазначала: «...Всмоктавши з молоком самодержавія ідею централізму, звикши дивитися на Україну тільки як на Південно-Західний край Російської імперії, а на українців, як на «хохлов», що відрізняються від руських тільки деякими маленькими побутовими особливостями, не турбуючись ніколи про те, щоб познайомитися з життям цих «хохлов» та їхніми ідеалами, що ніколи не вмирили, навіть під гнітом царизму – буржуазна інтелігенція не змогла, не знайшла в собі сили піднятися до правильного розуміння цього процесу, що відбувався весь час. І піддаючись... класовому і національному егоїзму – пішла шляхом енергійного опору організації української демократії»¹⁹³³. Для цього було вжито всіх можливих заходів.

Допомагаючи Тимчасовому Урядові здійснювати централізаторські заходи в Україні, російська меншина, за влучним висловом С. Гольдельмана, неначе виконувала завдання «продовженої руки» петроградської влади¹⁹³⁴. Це виражалося навіть у дрібницях. Так, Українська Центральна Рада, вища влада української нації, на перших порах містилася в двох-трьох кімнатках Педагогічного музею в Києві. Ще в двох «малесеньких закапелочках», швидше за все, перероблених із «уборних», був розміщений Генеральний Секретаріат з усіма урядовими структурами. Левова ж частка приміщень була зайнята невеликою групою російських офіцерів, котрі й самі там нічим не займалися, і до того ж увесь час намагалися вижити звідти українців¹⁹³⁵. Такі дії, найімовірніше, не з волі військових, з одного боку, мали запобігти передачі будинку в українські руки, з іншого – були своєрідним психологічним тиском.

Звичайно, було б наївно сподіватися, що росіяни в Україні стануть щирими прихильниками української автономії, яка матиме такий обсяг власної компетенції, що справді дав би їй змогу «порядкувати своїм життям»¹⁹³⁶. Навіть ті представники російської меншини, що поблажливо ставилися до революційних змін, уявляли собі їхнє здійснення у

¹⁹³² Гольденвейзер А. А. Из киевских воспоминаний (1917–1921 гг.) / А. А. Гольденвейзер // Архив Русской революции... – С. 168.

¹⁹³³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 95.

¹⁹³⁴ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 31–32.

¹⁹³⁵ Винниченко В. Відродження нації... Ч. I... – С. 258.

¹⁹³⁶ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 31.

всеросійському масштабі, а прагнення українців до збереження своєї національності й розвитку української мови вважали за вузький, а то й шкідливий для вселюдських ідей партикуляризм¹⁹³⁷. Та загалом, опір російської меншини автономізації України більше базувався не на ідейній, а на прагматичній основі. Значна частина її представників у випадку реалізації завдань українського руху мала що втрачати, адже до революції вони не лише займали більшу частину адміністративних посад, а й були фактичними господарями України з її родючими чорноземами і потужними ресурсами індустріального розвитку.

Тому не викликав сумніву той факт, що російська меншина використовуватиме всі доступні засоби, щоб паралізувати прагнення українців домогтися національно-територіальної автономії. Так, наприклад, Виконавчий комітет Ради об'єднаних громадських організацій, що був фактичною революційною владою в Києві, після Лютневої революції постановив делегувати своїх представників до Тимчасового Уряду в Петроград, аби завадити здійсненню українських планів¹⁹³⁸. Спротив російського і зросійщеного населення викликали навіть спроби українців відродити свої національні традиції та мову*. «Росіяни страшенно обурювалися українізацією... особливо в Києві, – згадувала член Центральної Ради С. Русова, – і міська Управа ставала в постійній суперечки з українськими організаціями та Центральною Радою... Росіяни посилали телеграми до Тимчасового Уряду в Петербурзі, бажаючи рятувати «русських» від насильної українізації, а це було цілком неправдиве, бо, здається, ніде на світі ні один нарід не шанував так національних прав своїх меншостей, як це робили українці»¹⁹³⁹. Траплялося, що росіяни вдавалися й до бійок. Зокрема, 17 та 18

¹⁹³⁷ Кравців Б. Росіяни на Україні [У 19 в. і на поч. 20 в. до 1917]... – С. 2615.

¹⁹³⁸ Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 65.

* Професор Харківського університету М. Гредескул, автор праці з проблем національних меншин в Росії, у 1916 р. писав в одеській газеті «Голос Півдня» («Голос Юга»): «Широкий російський загал до найостаннішого часу, якщо можна так висловитися, «не підозрював» національного питання, не усвідомлював усієї його величезної важливості. І це, мабуть, зрозуміло. Народ, що займає в державі становище «державного», не відчуває національного питання на своїй власній шкурі, воно йому не «болить», воно для нього нормально вирішене. А що нам не болить, того ми просто не помічаємо. І російське суспільство саме не бачило, не помічало національного питання, не думало про його величезне значення в сучасному державному житті. І це робило його часто байдужим, а часто несправедливим у ставленні до тих народів, які разом із нами живуть...

Йому (росіянину. – Авт.) чимось «надуманим», чимось нарочито вигаданим здаються всі розмови про «права мови», про «національне» самовизначення, про національну «автономію» тощо. Йому добре відомі «біль» політичний, «біль» соціальний, він їх добре розуміє й на них завжди готовий відгукнутися, але «біль» національний – що це таке? Через що тут, власне, клопочуться?..» [Цитовано за: Лосев І. Геополітичне похмілля / І. Лосев // День. – 2011. – 17 черв.].

¹⁹³⁹ Цитовано за: Кривоший Г. Ф. Національні меншини і українська революція... – С. 166.

червня 1917 р. вони почергово розігнали у Брацлаві курси українознавства та повітовий з'їзд українських селян¹⁹⁴⁰.

У колі зацікавленості представників російської меншини перебували й загальноукраїнські форуми. Б. Мартос так описував їхню діяльність під час відкриття в Києві Першого всеукраїнського селянського з'їзду (28 травня – 2 червня 1917 р.): «Поміж селянами можна було помітити й київських інтелігентів та півінтелігентів, що переходили від одної групи до другої, заводили балачки, в чімсь переконували селян. Це – кияни, представники різних московських партій, «Совету рабочих і солдатских депутатов», «Комітету общественных організацій», «Крестьянского союзу» і т. п. Чулося: «Нада їтті всем вместе», «Центральная Рада вам землі не дасть», «война далжна продолжаться до победнаго конца», «Все вопросы разрешит Всероссийское учредительное собрание» і т. д.»¹⁹⁴¹. Селяни слухали уважно цих емісарів, що прагнули вбити клин між селянством і УЦР, але в дебати не вступали.

До речі, селянство, нерідко неписьменне, чітко відчувало російські настрої – як у тодішній столиці Петрограді, так і на місцях – стосовно України. Б. Мартос ілюструє це прикрим фактом заперечення селянськими делегатами ідеї самостійності України. Коли ж він запитав про причини такого ставлення, то у відповідь почув, що насправді селянство за те, «...щоб Україна була самостійна, але тепер про це не можна й казати, бо зараз цього не може бути. Як тільки проголосити, що Україна відділиться, то це значить, що зараз же буде війна з Москвою»¹⁹⁴². Подібний перебіг і «так уже потомлених війною» селян не влаштовував, тому вони виступали за автономію України, «бо автономія може бути й без війни»¹⁹⁴³. Під час голосування резолюція за самостійність зібрала лише 19 голосів, а за автономію – понад 1300¹⁹⁴⁴, причому деякі селянські делегати були настільки налякані самою постановкою питання про самостійність України, що передчасно покинули з'їзд.

Тим часом російські революційні організації домінували в багатьох українських містах. Так, у Катеринославі вони захопили владу завдяки малочисельності українських політичних діячів та через міжпартійні суперечки між ними. Вже в першій половині березня 1917 р. в місті було створено Раду солдатських і робітничих депутатів, яка невдовзі стала

¹⁹⁴⁰ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 110.

¹⁹⁴¹ *Мартос Б.* Перший всеукраїнський селянський з'їзд / Борис Мартос // Правничий Вісник. – 1970–1971. – Кн. 3 : Присвячена 50-річчю відновлення Української Державности (1917–1921). – Нью-Йорк (США) : Т-во Укр. правників в ЗСА, 1970–1971. – С. 4.

¹⁹⁴² *Мартос Б.* Перший всеукраїнський селянський з'їзд... – С. 7.

¹⁹⁴³ *Мартос Б.* Перший всеукраїнський селянський з'їзд... – С. 8.

¹⁹⁴⁴ *Мартос Б.* Перший всеукраїнський селянський з'їзд... – С. 9.

найвпливовішою установою. Спочатку її очолював робітник Брянського заводу Орлов, а коли в ній гору взяли більшовики – виходець із Самарської губ. Квірін¹⁹⁴⁵.

Фактично на маргінесі подій перебував український політик у зросійщеному Харкові, який, за визначенням Д. Дорошенка, «здався якимось чужорідним островом» серед «української стихії, що заливала весь край»¹⁹⁴⁶. Дуже неприхильним було ставлення до національного руху і його домагань у космополітичній за складом населення Одесі, де українці не змогли утвердитися в нових революційних установах. Особливе обурення з боку «російсько-єврейської демократії» викликали ухвалені в середині квітня 1917 р. резолюції Української громади Одеси. У них містилися такі вимоги: «1) територіальної автономії України в межах етнографічної більшості населення українського з цілковитим забезпеченням прав інших націй, оселених поміж нас; 2) уважаючи Херсонщину краєм предковично-українським – включення її в межи майбутньої автономної України; 3) щоб Тимчасове Правительство, не відтягаючи до установчих зборів проголосило декларацію признання територіальної автономії України, іменування для України окремого міністра, який маєтсья для Фінляндії»¹⁹⁴⁷.

В авангарді антиукраїнського руху перебували російські політичні партії, осередки котрих діяли в Україні. Серед них були кадети, меншовики, есери, більшовики. Зокрема, кадети своїм жорстким антиукраїнським курсом задавали тон в Тимчасовому Уряді: у відповідь на найпоміркованіші домагання українців організовувалися все нові кампанії цькування, спостерігалася відверто ворожа реакція, аж до виходу кадетів із уряду в липневі дні 1917 р. саме через незгоду з позицією меншовицько-есерівської частини коаліції в українському питанні.

Не кращими були відносини з ліберально налаштованими колами в Україні, особливо в Києві. Непорозуміння тут нерідко виливалися навіть у непристойні сутички¹⁹⁴⁸. Такою самою була ситуація в губерніях. Наприклад, на Катеринославщині кадети-професори, виступаючи з лекціями на учительських курсах та повітових з'їздах учителів, пропагували ідею, що «Україна без Росії пропаде»¹⁹⁴⁹.

Шкодили Українській революції і представники т. зв. загальноросійської демократії – меншовики й есери. Те, що вони в липні 1917 р. увійшли до складу Центральної Ради, означало більше зовнішнє замирення, ніж принципову

¹⁹⁴⁵ *Дорошенко Д.* Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 61.

¹⁹⁴⁶ *Дорошенко Д.* Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 65.

¹⁹⁴⁷ *Дорошенко Д.* Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 63–64.

¹⁹⁴⁸ *Солдатенко В.* Українська революція і етнопонаціональні відносини... – С. 17.

¹⁹⁴⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 129.

згоду на розвиток процесів в Україні за українським сценарієм. На думку дослідників, це була спроба використання можливостей, що виникли, для блокування Української революції, її контролювання, обмеження рамками офіційного курсу Тимчасового Уряду¹⁹⁵⁰.

Російські соціалістичні організації вдавалися також до відвертих погроз і залякування населення. Так, один із лідерів есерів і водночас талановитий російський учений П. Сорокін після ухвалення Центральною Радою Першого універсалу вимагав від Тимчасового Уряду збройного упокорення «изменившей Малороссии»¹⁹⁵¹. У Катеринославській губ. представники «загальноросійської демократії» погрозували «...різною, котра, мовляв, буде між кацапами і українцями, коли останні будуть домагатись автономії». Бо «автономія, – втовкмачували вони, – се означає буде границя, на котрій стоятиме українське військо і битиметься з москалями»¹⁹⁵². Така «чорна» пропагандистська кампанія серед інтелігенції і особливо серед селян давала свої результати. Зокрема, Губернський селянський з'їзд Катеринославщини відхилив резолюцію про підтримку Центральної Ради в її домаганнях національно-територіальної автономії.

Подібною була ситуація в Одесі. Там активно діяв обласний комітет Все-російського селянського союзу на чолі з російськими есерами. Осередки комітету підтримували політику Тимчасового Уряду і виступали проти надання Україні автономних прав¹⁹⁵³.

Відкидаючи ідеї «вузького націоналізму», меншовики й есери доводили, що зусиллями демократії однієї національності українське питання вирішувати не можна, що мають бути враховані інтереси всієї Росії¹⁹⁵⁴. Отже, вести мову про яесь порозуміння зі загальноросійською демократією не доводилося. Остання, виходячи зі своєї великодержавницької суті, всіляко капостила українському національному рухові, а Центральна Рада як очільник цього руху ті капості демократично терпіла.

Доволі підступною була позиція, зайнята російськими більшовиками під проводом братів Л. і Г. Пятакових. Виступаючи проти уряду А. Керенського, як виразника інтересів середньої буржуазії, ця російська група в певних моментах декларувала солідарність з українськими визвольними змаганнями¹⁹⁵⁵. Однак, як показав подальший розвиток подій, ця солідаризація

¹⁹⁵⁰ *Солдатенко В.* Українська революція і етнонаціональні відносини... – С. 17.

¹⁹⁵¹ «зрадницької Малоросії» [переклад із рос. – Авт.]. Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 121.

¹⁹⁵² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 128–129.

¹⁹⁵³ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 70.

¹⁹⁵⁴ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 349; *Солдатенко В.* Українська революція і етнонаціональні відносини... – С. 17.

¹⁹⁵⁵ *Ковалевський М.* При джерелах боротьби... – С. 308–309.

тривала лише до Жовтневого перевороту, після якого Україна, на думку більшовиків, мала піти з ними спільним шляхом у єдиній державі.

Постійна конкуренція, якщо не ворожнеча, існувала між українськими партіями, створеними ними організаціями та структурами, якими керували загальноросійські партії, наприклад, Радами робітничих і солдатських депутатів. В останніх українці вбачали носіїв централістичного начала, великодержавництва. Так, С. Касименко в «Робітничій газеті» від 25 травня 1917 р. доводив, що органічний демократизм українства виключає загрозу українського централізму. «А от що робити з «революционной демократией» в особі Київської ради робітничих і воєнних депутатів, яка є проводирем російського централізму на Україні, – не знати, – стверджував він. – Централізаторська праця «революционной демократії» не вгаває, набираючи на ґрунті національної ворожнечі до українства яскравих шовіністичних форм»¹⁹⁵⁶.

Великодержавні настрої в Україні віддзеркалювала й російська преса. Зокрема, рупором демократичної російської інтелігенції краю була щоденна г. «Київська думка». Її політичний напрямок формував головний редактор, а водночас один із лідерів меншовицького крила РСДРП М. Балабанов. Він зі своїм колегою С. Заславським – обидва типові представники зрусифікованої єврейської інтелігенції, а також ще один представник редакційної колеґії – київський «малорос» В. Чаговець активно «проштовхували» на сторінки газети антиукраїнські матеріали. Наприклад, перший виступав проти національного відродження України і намагався довести, що український народ є невід'ємною частиною «триєдиної Русі», і що також з економічних причин Україна не може існувати без Росії. В. Чаговець і С. Заславський у своїх фейлетонах і статтях намагалися в злосливій формі висміювати всякі прояви українського життя¹⁹⁵⁷. Така лінія «Київської думки» цілком відповідала антиукраїнським настроям як російської соціалістичної, так і ліберальної демократії, зацікавленої в збереженні унітарного характеру російської держави.

Цікаво, що близька до російських есерів г. «Київські відгуки» («Кієвскіє отклики»), щоправда, зі значно скромнішим тиражем, ніж «Київська думка», виявляла більше розуміння до українських визвольних прагнень, часто друкуючи різноманітну інформацію з національного життя¹⁹⁵⁸. Цілком можливо, що її позицію визначав відомий український діяч О. Саліковський, котрий відіграв провідну роль у редакційній колеґії газети.

¹⁹⁵⁶ Цитовано за: *Солдатенко В.* Українська революція і етнопціональні відносини... – С. 18.

¹⁹⁵⁷ *Ковалевський М.* При джерелах боротьби... – С. 290–292, 303; Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 275, 279.

¹⁹⁵⁸ *Ковалевський М.* При джерелах боротьби... – С. 292–293.

Настрої консервативної, а подекуди і чорносотенної частини російського суспільства в Україні, відображала щоденна г. «Киянин», яку видавав російський монархіст молдавського походження Д. Піхно і редагував публіцист українського походження, але крайніх монархічно-націоналістичних російських переконань В. Шульгін. Видання дуже часто вміщало провокаційні статті, закликаючи уряд до «янайдалі йдучих» репресій проти українського національного руху і будь-яких проявів українського життя, які, на думку «Киянина», треба нищити «без двухсмысленностей и поблажек»*.

Симптоматично, що до редакційної групи «Киянина» належали й такі непримиренні російські монархісти й україноненависники, як А. Савенко та С. Щоголів. Зокрема, останній ще до революції написав щось на зразок підручника з боротьби проти українського визвольного руху¹⁹⁵⁹.

Подібні газети існували в Одесі, Харкові, Катеринославі та інших містах України¹⁹⁶⁰. Саме вони формували суспільну думку російського і зросійщеного населення міст.

Серед етнонаціональних політичних сил, котрі, незалежно від світоглядної диференціації, поставилися загалом розважливо, а деякі з них навіть прихильно до ідеї української державності, були єврейські партії. Така позиція єврейських політиків, на думку В. Винниченка, була продиктована відсутністю їхніх претензій на національне панування в Україні та розумінням, що при демократичному ладі панівне становище повинна мати та нація, яка становила більшість населення¹⁹⁶¹. Однак визначальним при цьому були два фактори. По-перше, українці пропонували євреям рівноправність, не вимагаючи від них асиміляції в українському середовищі*. По-друге, декларуючи ідею автономної України, очільники Центральної Ради завжди наголошували, що здійснюватимуть її в складі федеративної Росії і не мають наміру відокремлюватися від неї.

Попри загалом зважену оцінку української державотворчої програми з

---

* «без двозначностей і поблажек» [переклад із рос. – Авт.].

¹⁹⁵⁹ Ковалевський М. При джерелах боротьби... – С. 297–298.

¹⁹⁶⁰ Кривошій Г. Ф. Національні меншини і українська революція... – С. 167

¹⁹⁶¹ Винниченко В. Відродження нації... Ч. I... – С. 286–287.

* Із приводу ставлення українського політикуму до єврейської національної меншини І. Лисяк-Рудницький зазначав: «...Не домагаючись асиміляції євреїв, представники українського руху прагнули врегулювати українсько-єврейські взаємини на основі культурного плюралізму та визнання прав євреїв як окремої національної групи, навзаєм очікуючи, що євреї не перешкоджатимуть прагненню українського народу до національного й соціального визволення. Навряд чи потрібно підкреслювати, наскільки оригінальною була ця програма та наскільки вона відрізнялася і від асиміляційної, і від антисемітської програм, дуже поширених у Східній Європі наприкінці XIX – на початку XX ст.» [Лисяк-Рудницький І. Історичні есе : у 2 т. Т. 1... – С. 121].

боку єврейських партій, їхнє ставлення до неї все ж було різним. Це проявлялося навіть у позиціях суб'єктів соціалістичної частини єврейського політикуму, наприклад Бунду і Поалей Ціону.

Бундівці, виходячи з теорії російського марксизму, виступали за збереження великих державних об'єднань, у складі яких легше було б об'єднати політичну й соціальну боротьбу пролетаріату. Тому здійснення українських національних ідеалів, на їхню думку, могло затримати революційну боротьбу пролетаріату у всеросійському масштабі*. Провідник Бунду М. Рафес не раз виступав із промовами, в яких доводив, що створення української національної держави є явищем реакційним і тому треба за всяку ціну зберігати єдність України з Російською республікою. Він мотивував свій погляд тим, що національне визволення українців із більшим успіхом можна досягнути в межах демократичної Росії, ніж у самостійній українській республіці, яка стане об'єктом гри імперіалістичних держав Європи¹⁹⁶². Симптоматично, що під імперіалістичними державами Рафес розумів всі великі держави, крім Росії.

Водночас Бунд, змушений рахуватися з тим, що автономія України стає фактом, у червні 1917 р. висунув ідею скликання територіального з'їзду, щоб домовитися про основи автономії і права меншин¹⁹⁶³. Невдовзі це питання перейшло в практичну площину.

На відміну від проросійського Бунду, ЄСДРП ПЦ, об'єднуючи єврейських робітників, дрібних ремісників і частину інтелігенції, яка не піддалася русифікації, була більш націоналістичною партією і значно прихильніше ставилася до української справи. Її представники одразу взяли до конструктивної співпраці з українським політикумом, а один із її провідників – С. Гольдельман у своїх виступах послідовно підкреслював, що визволення українського єврейства пов'язане з національним визволенням України¹⁹⁶⁴. М. Ковалевський навіть відзначав, нібито ЄСДРП ПЦ «...стояла на становищі, що визволення України і здійснення українських національних ідеалів у формі самостійної держави є цілком логічним завершенням українського революційного процесу»¹⁹⁶⁵. Однак насправді ця партія вважала, що остаточною межею політичної самостійності України, на яку єврейське

---

* Звинувачуючи бундівців у нещирому ставленні до українських провідників, сіоніст Н. Сиркін назвав їх «федералістами» від вчорашнього дня, котрі носять за пазухою камінь на Центральну Раду...» [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 352].

¹⁹⁶² Ковалевський М. При джерелах боротьби... – С. 304–305.

¹⁹⁶³ Рафес М. Два года революции на Украине... – С. 38, 42; Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 65.

¹⁹⁶⁴ Ковалевський М. При джерелах боротьби... – С. 305–306.

¹⁹⁶⁵ Ковалевський М. При джерелах боротьби... – С. 305.

суспільство могло погодитися, – це «перебудування Російської держави на республікансько-федеративних підставах і включення України, як автономної частини, у ту федеративну республіку»¹⁹⁶⁶. Піти далі означеної межі ЄСДРП ПЦ не вважала за можливе.

Нейтральну позицію в українсько-російському протистоянні займали сіоністи. Щоправда, їхній лідер Н. Сиркін не раз у промовах наголошував на своїх симпатіях до українських визвольних змагань¹⁹⁶⁷. Обіцяли «...всіма силами підтримувати відроджений український народ в його змаганнях на користь усім нам любій Україні»¹⁹⁶⁸ й інші представники сіоністських організацій.

Однак прихильне ставлення до ідеї української державності низки єврейських політичних партій далеко не завжди сприймав проросійськи налаштований загал єврейства. «Треба признатися, – зазначав І. Чериковер, – що українська ідея, незважаючи на підтримку єврейських партій, не проникла в гущу єврейського населення. Крім цього, існував простий обиватель, який відчував до української справи певну недовіру, а в ліпшому випадку байдужість. Таке ставлення проявлялося не тільки в підсміюванні над українською мовою і написами; на українізацію він відповідав пасивним спротивом. Єврейський обиватель лякався українства, воно було йому чуже, у той час, як у російську державу і в російську культуру він, незважаючи на останні потрясіння, вірив»¹⁹⁶⁹. Об'єднавчим же чинником для єврейських політиків і обивателів стосовно українського руху було прагнення не допустити відокремлення останнього від загальноросійських революційних процесів.

«Жиди зовсім не думали якось відокремлюватись, – підкреслював Д. Дорошенко, – навпаки, беручи як найживішу участь в революції і гаряче стоячи за «єдиний революційний фронт», вони вважали, що загальні досягнення революції цілком задовольнять і їхні інтереси; з упадком всіх національних чи релігійних обмежень падав для них усякий смисл якогось відокремлення від спільного фронту з загальноросійською демократією»¹⁹⁷⁰. Така позиція була зумовлена тим, що розсіяне територією Росії єврейство побоювалося, що творення будь-яких національних бар'єрів могло призвести до роз'єднання й членування єврейської громади, ще більшої асиміляції етносу, послаблення його внутрішніх зв'язків і ускладнення шляхів реалізації

¹⁹⁶⁶ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 38.

¹⁹⁶⁷ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 276; Ковалевський М. При джерелах боротьби... – С. 307.

¹⁹⁶⁸ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 175.

¹⁹⁶⁹ Чериковер І. Антисемітизм и погромы на Украине... – С. 115.

¹⁹⁷⁰ Дорошенко Д. Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 270.

програмних завдань. З огляду на це євреї прагнули до зміни політичного режиму без руйнації цілісності Росії. У цьому їхня позиція була тотожною офіційним поглядам загальноросійських політичних партій – кадетів, меншовиків, есерів та ін.¹⁹⁷¹. Отож вони весь час пильнували, щоб українське державотворення «не зайшло досить далеко», не призвело до відділення України від Росії і щоб в соціальній сфері українці теж недалеко відривалися від російської демократії¹⁹⁷². У такій єдності євреї вбачали не лише збереження спільного постімперського простору, а й запоруку свобод, задекларованих для національних меншин.

На відміну від значною мірою зрусифікованих євреїв, поляки були рішуче налаштовані проти будь-яких форм російського імперіалізму. Формування їхньої політичної позиції відбувалося під впливом паралельного відродження державності в Україні та Польщі. Як і українці, поляки прагнули скористатися умовами й наслідками Першої світової війни та наростанням загальної політичної кризи в Російській і Австро-Угорській імперіях для національного визволення¹⁹⁷³. Однак польські політики, дещо гіпертрофовано сприймаючи своє етнічне походження, вважали, що на сході Європи є лише дві історичні нації, здатні до державотворчості, – російська і польська. Тому, на їхню думку, подальша доля України залежала від того, до кого буде прихильнішою історія. В разі перемоги Польщі, вона мала стати доповненням польських впливів на Сході і завершальною ланкою польської імперської ідеї. Якщо би перемогла Росія, Україна була приречена на роль бастиону «російського сходу» на Заході і довершенням російської ідеї триєдиної Русі, тріумф якої означав би загибель Польщі. Такий погляд був властивий не тільки польським консерваторам чи народним демократам, а й лівим польським групам¹⁹⁷⁴. Різниця між ними полягала головним чином у риторичі.

Виразником польських великодержавних настроїв у підросійській Україні був часопис «Київський щоденник» («Dziennik Kijowski»), що виходив польською мовою. За своєю ідеологією він належав до польських націонал-демократів і за суттю був органом політичної думки польських землевласників Правобережжя. Його редагував і видавав польський діяч і публіцист Я. Урсін-Замораєв. «Київський щоденник» доволі часто інформував читачів про українське життя, але завжди з погляду польської історичної доктрини, яка твердила, що Київ і українські землі були провінціями польського королівства. З огляду на це, як зазначав М. Ковалевський¹⁹⁷⁵, у багатьох питаннях погляди

¹⁹⁷¹ Солдатенко В. Єврейське представництво в Центральній Раді...

¹⁹⁷² Солдатенко В. Українська революція і етнонаціональні відносини... – С. 17.

¹⁹⁷³ Калакура О. Я. Поляки в етнополітичних процесах... – С. 115.

¹⁹⁷⁴ Ковалевський М. При джерелах боротьби... – С. 302.

¹⁹⁷⁵ Ковалевський М. При джерелах боротьби... – С. 298.

цієї польської газети збігалися з тими, що їх проповідував сумнозвісний російський «Киянин».

Безумовно, що успадковані від минулого ідеологічні стереотипи і різне бачення лідерами польського та українського рухів геополітичних контурів й адміністративних кордонів відновлюваних держав були перешкодою для їхнього порозуміння та об'єднання. І все ж частина польського проводу усвідомлювала, що український державницький рух сприяє спільній меті – поваленню імперій і національному відродженню. Успіх української справи на цьому рубіжному етапі історії значною мірою залежав від позиції етнонаціональних громад України, в т. ч. поляків. Останні мали різне бачення перспектив українського і польського державотворчих процесів. Більшість польського населення підросійської України усвідомлювала, що відновлення незалежної Польщі неможливе без незалежнення України, і це відкривало шанс до взаєморозуміння і спільних дій. Натомість більшість поляків Галичини і Західної Волині розглядали ці землі як «східні креси» майбутньої Польської держави, а тому не допускали навіть думки про можливість створення держави українського народу в межах його етнічної території. Ці розбіжності в поглядах на українську справу вміло підігрівали треті сили і використовували їх для унеможливлення польсько-української єдності¹⁹⁷⁶. Наслідком останнього стали трагічні події Українсько-польської війни 1918–1919 рр. на західноукраїнських землях.

Щодо підросійської України, то там події розвивалися за дещо іншим сценарієм. Побоюючись реставрації централізованої Російської імперії, лідери польського руху не лише відстоювали відродження національної держави, а й підтримували визвольні змагання українського народу, виступили за спільні з ним дії¹⁹⁷⁷. На перших порах, упродовж березня – початку липня 1917 р., найактивніше на державотворчу діяльність Центральної Ради реагував Польський виконавчий комітет на Русі.

Проаналізувавши відомі звернення ПВК до Центральної Ради (від 17 та 19 березня, 7 квітня, 23 червня, 4 та 12 липня 1917 р.), П. Гай-Нижник дійшов висновку, що позиція ендеків* в українському питанні мала вичікувальний і ситуативний характер. Вона була зумовлена, з одного боку, офіційно

---

¹⁹⁷⁶ *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах на землях України у ХХ столітті : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра політ. наук : 23.00.05 / О. Я. Калакура. – К., 2008. – С. 16.

¹⁹⁷⁷ *Калакура О.* Польський чинник у діяльності Центральної Ради... – С. 104.

* Йдеться про монопартійну позицію ендеків, оскільки вони фактично контролювали роботу Комітету, аж до липня усунувши від активної політичної діяльності польських соціалістів та демократів, що співпрацювали з ПВК [*Гай-Нижник П.* Ставлення польського революційного руху в Наддніпрянській Україні до питання самостійності УНР...].

проголошеною проросійською орієнтацією та підтримкою Тимчасового Уряду, а з іншого – прагненням негайного забезпечення прав національного самовизначення народів Російської імперії. Зокрема, очевидно, що дві перші відозви до Центральної Ради (17 та 19 березня) були безпосередньою реакцією ПВК на звернення Тимчасового Уряду до польського народу. Їхніми характерними рисами були, по-перше, уникнення чіткого формулювання власного бачення майбутнього державного устрою України, по-друге, виразно помітні розбіжності з позицією Тимчасового Уряду в справі перебудови державного механізму Російської імперії¹⁹⁷⁸. Так, у заяві від 17 березня наголошено: «В сім радісним для нас дні, коли свобідний вже тепер російський народ признав щиро наше право на самостійне політичне життя, простягаємо до Вас руку, браття українці, як до найближчих сусідів нашої рідної землі. Вперве можемо порозумітися щиро, як два рівні народи, які при помочі Божій матимуть незабаром кожний у своїй власній хаті власну силу і власну волю...»¹⁹⁷⁹. Через два дні, під час першої української маніфестації в Києві, що відбулася 19 березня, голова ПВК Й. Бартошевич у виступі від імені Комітету зазначив: «...В хвили, коли починається нове життя, прийміть браття українці, наші щирі пожелання щоби Ваш гарний край став свобідним, освіченим і щасливим. Хай живе свобідна Україна!»¹⁹⁸⁰. Зміст обох звернень до Центральної Ради, недвозначно засвідчив, що майбутнє України представники ПВК, зокрема ендеки, вбачали на ґрунті розбудови державності та її особності від Росії. Особливо показовим у цьому відношенні було перше звернення, в якому, поряд із польською та російською державностями, зроблено натяк і на українську¹⁹⁸¹. Така солідарність польського політикуму України з українським визвольним рухом була багатообіцяючою.

Однак несподівано мінорно в контексті перших двох звернень ПВК виглядало його привітання Всеукраїнському національному конгресові від 7 квітня 1917 р.¹⁹⁸² У ньому вже не було й натяку на якусь форму української державності, натомість містився фактичний заклик до підтримки російської армії на фронті, «котра не стремить до завоювань, а щиро бореться за свободу»¹⁹⁸³. Можливо, така позиція була викликана небажанням поляків послаблювати Росію в умовах потенційної активізації бойових дій проти німецьких та австро-угорських військ, адже напередодні, 6 квітня, у Першу

¹⁹⁷⁸ Гай-Нижник П. Ставлення польського революційного руху в Наддніпрянській Україні до питання самостійності УНР...

¹⁹⁷⁹ ЦДАВО України. Ф. 1115. Оп. 1. Спр. 2. Арк. 6.

¹⁹⁸⁰ ЦДАВО України. Ф. 1115. Оп. 1. Спр. 2. Арк. 7.

¹⁹⁸¹ Гай-Нижник П. Ставлення польського революційного руху в Наддніпрянській Україні до питання самостійності УНР...

¹⁹⁸² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 62.

¹⁹⁸³ ЦДАВО України. Ф. 1115. Оп. 1. Спр. 2. Арк. 8.

світову війну на боці Антанти вступили США. Якщо ж узяти до уваги й проголошене 22 січня 1917 р. американським президентом В. Вільсоном право націй на самовизначення і представництво¹⁹⁸⁴ та його доброзичливе ставлення до Польщі*, то перспективи поляків виглядали доволі оптимістично.

Наступний крутий поворот у позиції ПВК стосовно ідеї українського державотворення стався після того, як Центральна Рада почала самовільно запроваджувати національно-територіальну автономію. 23 червня скликані Комітетом збори польських організацій у Києві, в яких узяли участь 558 представників усіх верств польського суспільства, ухвалили спеціальну резолюцію. У ній зазначалося: «...Поляки, вважаючи себе споконвічними горожанами цього краю, готові працювати спільно при закладанні основ власного життя українського народу з забезпеченням прав польської національної меншости на Україні»¹⁹⁸⁵. Така позиція, на думку дослідників, з одного боку, яскраво засвідчила, що ендеки в умовах загострення відносин між Тимчасовим Урядом та Центральною Радою зробили ставку на останню, фактично визнавши за нею реальну владу в краї¹⁹⁸⁶, а з іншого – диктувалася розрахунком польських діячів на те, що в українській державі вони матимуть більший вплив на політичне чи економічне життя, ніж у загальноросійській¹⁹⁸⁷.

Після українсько-російських домовленостей від 29–30 червня 1917 р. та проголошення Другого універсалу, узгодженого з офіційним Петроградом, президія ПВК уже 4 липня вдалася до переговорів із УЦР стосовно участі поляків у «державотворчій роботі на Україні»¹⁹⁸⁸. Відзначивши, що ПВК є представником польського населення України, вона висловила такі побажання: 1) мати в УЦР та Малій Раді 5–6% польських представників від загальної кількості членів цих інституцій; 2) мати в Генеральному Секретаріаті окремого генерального секретаря з польських справ та відповідних референтів

¹⁹⁸⁴ Address of President Woodrow Wilson to the U.S. Senate 22 January 1917...

* У листі до І. Падеревського від 30 січня 1917 р. В. Вільсон писав: «Ви можете бути певні, що все, що я можу зробити в інтересах Польщі, буде зроблено від усієї душі» [Парнета О. Проголошення та міжнародне визнання польської держави. «Польське питання» на Паризькій мирній конференції / О. Парнета // Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету ім. В. Гнатюка. – 2009. – Вип. 3. – С. 196]. Тоді ж, у січні 1917 р., американський президент висловився за відродження «об'єднаної, незалежної і автономної Польщі» [Кондратюк С. Державотворча концепція відродження і проголошення незалежності Польщі / С. Кондратюк. URL: <http://radruk.info/statti/250-istoriiauprava/15293-2011-01-22-23-49-34.html>].

¹⁹⁸⁵ ЦДАВО України. Ф. 1115. Оп. 1. Спр. 2. Арк. 9.

¹⁹⁸⁶ Гай-Нижник П. Ставлення польського революційного руху в Наддніпрянській Україні до питання самостійності УНР...

¹⁹⁸⁷ Скальський В. Політичне життя польської громади... – С. 189.

¹⁹⁸⁸ ЦДАВО України. Ф. 1115. Оп. 1. Спр. 2. Арк. 10.

у складі інших секретарств; 3) кандидатів на означені посади мало обирати польське населення України¹⁹⁸⁹. Це означало, що ПВК прагне співпрацювати з Центральною Радою на паритетних засадах.

Однак подальшої співпраці не вийшло. Причина фактичного розриву між двома інституціями, як випливає зі заяви ПВК, полягала в тому, що УЦР передала право розподілу мандатів між окремими національними суб'єктами не загальнонаціональним представництвом, а Київському виконавчому комітетові об'єднаних громадських організацій. Останній представляв лише київські міські організації, і до того ж, замість поділу мандатів за національним принципом, зробив це поміж представниками неукраїнських політичних партій та виконавчими комітетами військових, робітничих і селянських* депутатів. Таким чином, уважав ПВК, польський загал краю залишився без представництва в місцевих автономних органах¹⁹⁹⁰. Виходячи зі заявленого, на надзвичайному засіданні Комітету, скликаному 7 липня 1917 р., одногосно було ухвалено протест проти порушення принципу національного самовизначення і «накидування» польській громаді репрезентантів, не обраних волею більшості її загалу.

В ухвалі повідомлялося також про те, що поляки на з'їзді представників польських організацій, котрий відбувся двома тижнями раніше, 18–24 червня, створили «свою внутрішню автономію», оборону якої вважають своїм першим обов'язком. У завершальній частині документа було констатовано, що польське населення позбавили змоги брати участь у будівництві автономії краю¹⁹⁹¹. Тобто йшлося про розрив стосунків, унаслідок якого ПВК, зосередившись на організаційній розбудові польського суспільства в Україні, фактично перестав визнавав владу Центральної Ради.

За таких умов ініціативу співпраці з УЦР перехопили представники лівого сектору польського політикуму. Однак, як показали наступні події, і вони готові були підтримували український національно-визвольний рух лише до тієї межі, за якою він розходився з інтересами польського державотворення¹⁹⁹². Так, учасники зборів польських демократів, на яких заснували Польську демократичну централь, заявили, що для поляків в Україні в суто національних питаннях обов'язкова солідарність з політикою корінної Польщі, а в «місцевих питаннях – солідарність з російською революцією й українським визвольним рухом». Та попри це, слід погодитися з думкою Д. Дорошенка, що «...поляки в 1917 р. були властиво одинокою національною

¹⁹⁸⁹ ЦДАВО України. Ф. 1115. Он. 1. Спр. 2. Арк. 10–11.

* У документі «студентських».

¹⁹⁹⁰ ЦДАВО України. Ф. 1115. Он. 1. Спр. 2. Арк. 4 зв.–5.

¹⁹⁹¹ ЦДАВО України. Ф. 1115. Он. 1. Спр. 2. Арк. 5, 14.

¹⁹⁹² *Калакура О.* Польський чинник у діяльності Центральної Ради... – С. 104.

групою в Україні, яка вповні усвідомила своє меншинове становище і старалася шляхом співпраці з українськими політичними чинниками – Центральною Радою й Генеральним Секретаріатом – захистити свої національні й соціальні інтереси, як окрема національна меншість»¹⁹⁹³.

Цікавими з цього приводу є міркування С. Гольдельмана, котрий вважав, що поляки менше за інші національні меншини цікавилися тим, що діялось в Україні, оскільки їхні думки й почуття були прикуті до Польщі. З одного боку, вони не могли підтримувати збереження централізованої Росії як сусідки майбутньої самостійної Польщі. З іншого – добре розуміли, що й українська держава, охопивши в своїх кордонах усі етнографічні українські землі Наддніпрянщини, не залишиться байдужою до долі українського Забруччя. Третім фактором, який викликав побоювання польської меншини, було загострення соціальних гасел революції, спрямованих насамперед проти приватних власників, у т. ч. проти значної частини поляків. За таких обставин польські провідні кола в Україні намагалися толерантно ставитися до української позиції в конфлікті з російською владою, зберігаючи при цьому, за словами Гольдельмана, «дружній нейтралітет»¹⁹⁹⁴.

Загалом байдуже до співпраці з українською владою в 1917–1921 рр. поставилася німецька національна меншина, котра притримувалася позиції нейтралітету¹⁹⁹⁵. Спроби лідерів Української революції залучити її до спільної роботи задля розбудови демократичної України результатів не дали. Навіть своє право на виділені для них 3 місця в Центральній Раді¹⁹⁹⁶ німці не реалізували і своїх кандидатів туди так і не скерували.

Хоча окремі спроби співпраці траплялися. Так, 11 липня 1917 р. Бюро вже згаданої Молочанської менонітської організації обговорило питання про статус України в нових революційних умовах. Учасники засідання схвалили позицію Центральної Ради, згідно з якою Україна мала право на автономію в складі федеративної Росії. Це означало, що вони погоджувалися пов'язати своє майбутнє з відродженою українською державою, але при цьому передбачалося, що майнові права менонітів будуть застережені¹⁹⁹⁷.

Активнішою була співпраця німецької меншини з органами влади ЗУНР. Зокрема, вона мала свого представника в Українській Національній Раді, а низка австро-німецьких старшин, котрі походили зі Західної України, влилися в УГА: серед них іменовані Диктатором ЗУНР Є. Петрушевичем генерали А.

¹⁹⁹³ Дорошенко Д. Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 272–273.

¹⁹⁹⁴ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 30–31.

¹⁹⁹⁵ Р. М. Німці на Україні... – С. 1773; Горбань Т. Німецькі колонії... – С. 94.

¹⁹⁹⁶ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 208.

¹⁹⁹⁷ Турченко Г. Ф. Національний рух німецькомовної етнічної групи Південної України... – С. 170.

Вольф, А. Кравс і Г. Ціріц, а також офіцери С. Багет, Й. Баум, А. Бізанц, К. Гофмай, Г. Кох, Ф. Лаиг, А. Шамаєк та ін. Ряд вищих старшин німецького походження, зокрема генерал С. Дельвіг і полковник Ю. Отмарштейн¹⁹⁹⁸, служили також в Армії УНР.

Провідники чехословацького руху, агітуючи за власну державність серед чеських селян-колоністів і міщан Луцька, Житомира, Рівного, Одеси, у російських політичних справах дотримувалися нейтралітету, і лише після Жовтневого перевороту 1917 р. підтримали Тимчасовий Уряд. Із переходом влади до Української Центральної Ради вони уклали договір про співробітництво з нею. Т. Масарик у виступі на мітингу поневолених народів у грудні 1917 р. вперше висловився за право українців, поряд з іншими центральноєвропейськими народами, на державну незалежність і соборність.

З утворенням незалежної Чехословаччини значна частина чехів, насамперед військових, покинули Україну і повернулися на етнічну батьківщину¹⁹⁹⁹.

Отже, якщо т. зв. загальноросійська демократія – меншовики й есери (не кажучи вже про ліберальні й консервативні сили) – з початку революції відверто опонували українському національному рухові, то представники єврейської і польської національних меншин лише приглядалися до нього, виважували, співвідносили свої програмні вимоги та українські. Решта ж етносів України були нечисленними й особливого впливу на перебіг подій не мали.

Розглянувши ставлення національних меншин до українського руху на початковій стадії революції, далі доцільно прослідкувати, як воно змінювалося на різних етапах українського державотворення, в т. ч. на прикладі таких знакових подій, як проведення загальнонаціональних форумів, ухвалення універсалів Центральної Ради, проголошення державної незалежності тощо.

Першою серйозною пробою сил українства став Всеукраїнський національний конгрес, що тривав із 6 по 8 квітня 1917 р. Незважаючи на проведену напередодні українцями значну організаційну та роз'яснювальну роботу, запевнення про забезпечення прав національних меншин, вимога автономії України викликала шалену протидію багатьох неукраїнських та проімперських сил, починаючи від чорносотенства й закінчуючи загальноросійськими демократичними організаціями, загалом російською інтелігенцією та службовцями. Проти українських домагань виступили також

---

¹⁹⁹⁸ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Ілюстрована історія... – С. 254; *Р. М. Німці на Україні...* – С. 1773; *Сергійчук В.* Етапи переселення німців в Україну / *В. Сергійчук* // *Німецькі поселенці в Україні...* – С. 47–48.

¹⁹⁹⁹ *Рафальський О. О.* Національні меншини України... – С. 89–90.

Київська більшовицька організація, президії виконавчих комітетів Ради об'єднаних громадських організацій, Ради робітничих депутатів, Ради військових депутатів і Коаліційної студентської ради²⁰⁰⁰ тощо. Дійшло до того, що голова ради робітничих депутатів К. Незлобін навіть погрожував застосувати військо для розгону конгресу²⁰⁰¹. Проте, як підмітив В. Винниченко, проблема полягала не стільки в погрозах, як у тому, що представники т. зв. російської демократії, не відреагувавши на антиукраїнський випад свого соратника, фактично з ним солідаризувалися.

Наступальну наклепницьку кампанію розгорнула низка московських і київських часописів, серед яких «Російські відомості» («Русские ведомости»), «Російське слово» («Русское слово»), «Киянин», «Київська думка». Українців огульно звинувачували в намаганні надати конгресові статусу Українських установчих зборів, самочинно проголосити автономію й захопити владу в Україні, розвалити єдиний фронт, українізувати російськомовні школи, очистити Україну від інших національностей під гаслом «Україна для українців»²⁰⁰² тощо.

Стурбовані тим, що на Національному конгресі нібито було прийнято резолюцію про суверенні Українські установчі збори як перший крок до автономії, та ще й без дозволу Петрограда, бундівці запропонували негайно скликати конференцію соціалістичних партій і засудити на ній цей непродуманий крок. Навіть через два місяці на червневому об'єднаному засіданні київських рад робітничих і солдатських депутатів під час обговорення українського питання вони переконували українців не наполягати на негайному визнанні автономії України до Всеросійських установчих зборів²⁰⁰³.

Разом із тим, як уже зазначено, з привітаннями і підтримкою національної політики Центральної Ради на конгресі виступили представники білоруських, грузинських, естонських, єврейських, латиських, польських, російських, чесько-словацьких товариств та організацій.

Значне враження на суспільство, в т. ч. його іноетнічну частину, справив Перший універсал УЦР, причому далеко не всі сприйняли його прихильно. «Запеклі вороги українства, – зазначав М. Грушевський, – підняли крик, що Універсал викликає усобицю, анархію, протиставляючи Центр[альному]

---

²⁰⁰⁰ Хміль І. Всеукраїнський національний конгрес 1917... – С. 659; Винниченко В. Відродження нації... Ч. I... – С. 104–108; Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. I... – С. 31.

²⁰⁰¹ Винниченко В. Відродження нації... Ч. I... – С. 89–90.

²⁰⁰² Хміль І. Всеукраїнський національний конгрес 1917... – С. 659; Грушевський М. С. Хто такі українці і чого вони хочуть... – С. 29–30; Жуковський А. Росіяни на Україні... – С. 2616.

²⁰⁰³ Гусев В. Бунд, Комфарбанд, Евсекция КП(б)У...

рос[ійському] урядові український уряд. Вони накликали Ц[ентральний] уряд вжити против У. Ц. Ради найсильніших заходів, навіть сили»²⁰⁰⁴. Особливо обурювалися загальноросійські політичні партії й організації, котрі майже одностайно засудили Перший універсал і проголошення автономії України²⁰⁰⁵. «Безглуздий вчинок» – так назвали прагнення українства самому «порядкувати своїм життям» «Вісті Харківської ради робітничих і солдатських депутатів» («Известия Харьковского совета рабочих и солдатских депутатов») ²⁰⁰⁶. Намагалася глузувати з Універсалу й «соціал-демократична» «Київська думка», іменуючи його «дивним документом» і «прокламацією». Ще далі у ненависті до українського руху пішов друкований орган кадетів «Промова». Пояснивши видання Універсалу нічим іншим, як «німецькою інтригою», він закликав Тимчасовий Уряд вжити рішучих заходів для приборкання Центральної Ради. Не зупинятися навіть перед «крайніми заходами, щоб знищити силу декларації Української Ради»²⁰⁰⁷ вимагав від влади й орган торговельно-промислової буржуазії «Біржові відомості» («Биржевые ведомости»).

Лише В. Ленін і керівництво більшовицької партії з тактичних міркувань підтримали в цьому питанні Центральну Раду. Однак ленінські статті «Україна», «Україна і поразка правлячих партій Росії», «Недемократично, пане Керенській!» різко контрастували зі ставленням до Центральної Ради місцевих більшовиків. Вони, відверто фальсифікуючи зміст документа, звинувачували Раду в тому, що «загальний тон» Універсалу заступає класові завдання української революційної демократії, висуваючи на перший план «націоналістичні прагнення деяких верств українського народу»²⁰⁰⁸. Власне, в такому ставленні більшовиків до українського національно-визвольного руху не було нічого дивного. Подальші події лише підтвердили це.

Як вияв неприпустимого сепаратизму оцінили Перший універсал представники єврейських партій і організацій²⁰⁰⁹. Так, на думку Бунду, ухвалений документ скеровував український рух на шлях розриву з революційною демократією країни. Стверджуючи, що надмірне прагнення Центральної Ради до автономії створює умови для загострення внутрішніх

²⁰⁰⁴ Грушевський М. С. Хто такі українці і чого вони хочуть... – С. 22.

²⁰⁰⁵ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. I... – С. 82–83.

²⁰⁰⁶ Стаття Г. Хоткевича з критикою оцінки I Універсалу УЦР в «Известиях Харьковского совета рабочих и солдатских депутатов». 24. 06. 1917 р. // Український національно-визвольний рух... – С. 487.

²⁰⁰⁷ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. I... – С. 82.

²⁰⁰⁸ Кривоший Г. Ф. Національні меншини і українська революція... – С. 168.

²⁰⁰⁹ Солдатенко В. Єврейське представництво в Центральній Раді...

суперечностей між трудівниками України, бундівці запропонували скликати територіальний з'їзд представників різних національностей, котрий міг би не лише здійснити послідовну демократизацію життя краю, а й поєднати його автономію зі забезпеченням прав національних меншин. Для практичного здійснення означених заходів було висунуто ідею створити в Україні публічно-правову установу²⁰¹⁰.

Проте більшість суспільства, в т. ч. чимало представників неукраїнського населення, побачили в Універсалі заперуку «...ладу, спокою, порядку, забезпечення свободи й здобутків революції для України, й привітала його з радістю й вдовolenням»²⁰¹¹. Невдовзі, завдяки тому, що в Універсалі було дотримано «умови збереження цілоти Російської держави», навіть єврейські керівні кола, «...не ризикуючи опинитися в конфлікті як з власним почуттям, так, зокрема, з настроями ширших жидівських народних верств»²⁰¹², приєдналися до вимоги автономії України.

На деякого ухвалення Універсалу подіяло протверезуюче. Так, як повідомляв член УЦР О. Ільченко, на Уманщині після активізації українців ставлення до них із російського боку значно погіршилося. Їх звинувачували в шовінізмі, український рух називали буржуазним та активно агітували проти нього. Після видання Універсалу ситуація «різко змінилася»²⁰¹³ – перед українцями стали запобігати, щоб порозумітися з ними.

Подальшого розвитку взаємини організованого українства з національними меншинами набули після прийняття Другого універсалу, коли представники останніх увійшли до складу Центральної Ради. Навіть російська меншина, коли українська влада стала реальністю, змушена була змінити свій погляд на неї і радила Тимчасовому Урядові якось порозумітися з українцями²⁰¹⁴. Проте входження росіян до УЦР не означало зміни їхньої політики. Як зазначав С. Гольдельман, вони так і залишилися «просто стороною у... переговорах між Києвом і Петроградом»²⁰¹⁵. І не важливо, чи це був Петроград демократичний, чи більшовицький.

Так, утворення окремої фракції більшовиків у Раді було зроблено зовсім не для підтримки останньої, а для того, щоб розкладати її зсередини, чого, власне, вони й не приховували. Один із більшовицьких діячів Н. Лебедев,

²⁰¹⁰ Рафес М. Два года революции на Украине... – С. 38; Гусев В. Бунд. Комфарбанд. Евсекция КП(б)У...

²⁰¹¹ Грушевський М. С. Хто такі українці і чого вони хочуть... – С. 22; Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 152.

²⁰¹² Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 26.

²⁰¹³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 107–108.

²⁰¹⁴ Жуковський А. Росіяни на Україні... – С. 2616; Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. 1... – С. 84.

²⁰¹⁵ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 31.

оголошуючи 9 серпня 1917 р. від імені фракції Декларацію, підкреслював: «Вступаючи до Центральної Української Ради, ми будемо тут проводити неухильну боротьбу з буржуазією і буржуазним націоналізмом і будемо кликати робітників і селян України під червоний прапор Інтернаціоналу для повної перемога пролетарської революції»²⁰¹⁶. Проте перебування більшовиків* у складі УЦР було малоактивним і нетривалим²⁰¹⁷. Після більшовицького перевороту в Петрограді вони залишили Раду, щоб невдовзі повернутися туди, але вже зі зброєю.

Ще активніше пропагували антиукраїнські погляди позапарламентські російські сили. Наприклад чорносотенці, сформувавши в Києві Позапартійний блок російських виборців, наприкінці липня 1917 р. використали муніципальну виборчу кампанію для цькування українського національно-визвольного руху. В інших містах вони прикривалися вівісками «Російський народно-державний союз», «Великоруське віче» (Одеса), група «Порядок» (Чернігів) та ін.²⁰¹⁸ У той самий період активізувала антиукраїнську діяльність г. «Киянин», посилив протести проти «примусової українізації»²⁰¹⁹ Союз малоросів ім. Гоголя та ін.

Певний час основні засади національно-державної політики Центральної Ради підтримували переважно представники єврейських партій та організацій. Так, один з очільників Поалей Ціону С. Гольдельман 5 серпня 1917 р. під час відкриття Шостої сесії УЦР наголосив: «Україна переживає зараз дуже тяжкі часи. Грізні події на фронті, з одної сторони, і контрреволюційні затії, з другої

²⁰¹⁶ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 253, 549–550; Декларация большевистской фракции Центральной Украинской Рады, оглашенная на заседании 9 августа [1917 г.] // Бош Е. Год борьбы. Борьба за власть на Украине с апреля 1917 г. до немецкой оккупации / Е. Бош ; Истпарт ; Отдел ЦК РКП (б.) по изучению истории Октябрьской революции и РКП (б.). – Москва–Ленинград : Гос. изд-во, 1925. – С. 240–241.

* Проблема перебування більшовиків у складі Центральної Ради потребує подальшого з'ясування, оскільки трохи менше як через місяць після їхньої Декларації про вступ до УЦР постало питання про правочинність такого кроку. Так, 5 вересня 1917 р. член комісії з виборів до Українських установчих зборів М. Корчинський заявив на засіданні Малої Ради про те, що до названої комісії з'явилися представники більшовиків. «Комісія, – зазначив він, – не могла прийняти їх у свій склад, позаяк більшовики не входять в склад членів Центральної Ради, і тому просить, щоби Мала Рада дозволила кооптувати до комісії представника від більшовиків». Відповідно до подання заявника, Мала Рада ухвалила дозволити комісії з виборів до Українських установчих зборів «прийняти в свій склад представника більшовиків» [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 253, 278, 542; Т. 2... – С. 375]. Цілком можливо, проблему зумовив той факт, що більшовики ввійшли лише до складу УЦР, а Малу Раду проігнорували.

²⁰¹⁷ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. 1... – С. 96.

²⁰¹⁸ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 521; Кривошій Г. Ф. Національні меншини і українська революція... – С. 169.

²⁰¹⁹ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. 1... – С. 117.

– наказують нам іти рука в руку з представниками українського народу, вони кажуть нам спокійно і твердо вирішити питання про створення єдиної і сильної влади на Україні, щобн захистити здобутки революції. Я вірю, що наша спільна праця доведе нас до здійснення нашої спільної ідеї – ми здобудемо національно-територіальну автономію України»²⁰²⁰. Подібної позиції, тобто права України на територіально-автономний державний устрій, хоч і з певними нюансами, дотримувалися всі п'ять єврейських партій, котрі входили до складу Центральної Ради²⁰²¹. Ця узгодженість проявилася вже на перших засіданнях УЦР і Малої Ради, в яких брали участь представники національних меншин, і тривала до часу ухвалення Четвертого універсалу.

Дещо заплутаною виявилася ситуація з польським представництвом у Центральній Раді. Після компромісу останньої з Тимчасовим Урядом Польський виконавчий комітет розраховував на те, що польську меншину в оновленій УЦР як крайовому парламенті України представлятимуть винятково члени ПВК, а не окремі польські політичні партії²⁰²². Однак ситуація склалася з точністю до навпаки. Мандати було розподілено за партійним принципом між ППС (лівицею), ППС (революційною фракцією), ПДЦ і представниками ПВК²⁰²³. Проте позаяк останні відмовилися ввійти до складу УЦР²⁰²⁴, там залишилися лише обидві частини ППС та ПДЦ.

Позиції польських політичних репрезентантів у справі українського національного державотворення виявились дещо неочікуваними для «автономістів» із Центральної Ради. На їхню думку, автономія України в складі федеративної Росії мала стати лише проміжним етапом до проголошення повної незалежності. Відповідно УЦР і Генеральний Секретаріат для реалізації цієї мети мали взяти процес розбудови української державності під повний контроль²⁰²⁵. Рефреном виступів польських політиків у Центральній Раді²⁰²⁶ була думка представника ППС (революційної фракції) К. Лукашевича про те, що Україні нічого оглядатися на Петроград, а треба йти своїм шляхом, щоби здійснити мету, заради якої гинули її найкращі сини²⁰²⁷.

Небачена доти єдність позицій української й іноетнічної частин УЦР

²⁰²⁰ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 222.

²⁰²¹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 175, 211, 222–223; *Гольдельман С. І.* Жидівська національна автономія... – С. 36–37.

²⁰²² *Гай-Нижник П.* Ставлення польського революційного руху в Наддніпрянській Україні до питання самостійності УНР...

²⁰²³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 212.

²⁰²⁴ *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – С. 121–122.

²⁰²⁵ *Гай-Нижник П.* Ставлення польського революційного руху в Наддніпрянській Україні до питання самостійності УНР...

²⁰²⁶ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 211, 223.

²⁰²⁷ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 223.

проявилася під час обговорення на Шостій сесії Центральної Ради в серпні 1917 р. уже згаданої «Тимчасової інструкції Генеральному Секретаріатові Тимчасового Уряду на Україні», що була видана замість «Статуту Генерального Секретаріату» й істотно звужувала автономію України. В умовах загострення відносин між Тимчасовим Урядом і Центральною Радою остання здобула практично одностайну підтримку своїх членів, незалежно від їхньої національної приналежності.

Характеризуючи дії національних меншин, П. Христюк зазначав, що вони виступили «...більш-менш одностайно, однаково і зразу ясно., критикуючи, і часом дуже гостро, Інструкцію, в один голос радили прийняти її, як певний здобуток української демократії і базу для дальнішої боротьби»²⁰²⁸. З усіх промов, тексти яких уміщені в збірнику документів і матеріалів²⁰²⁹, дещо дисонували лише виступи представників від Конституційно-демократичної партії, котрі, попри критику «Інструкції», прагнули підтримати і навіть виправдати Тимчасовий Уряд²⁰³⁰, мотивуючи це інтересами Російської держави.

Проте в жовтні того самого року, коли українські партії на засіданні Малої Ради запропонували обговорити справу скликання Українських установчих зборів*, про які йшлося в Декларації Генерального Секретаріату від 29 вересня 1917 р.²⁰³¹, попередньої єдності вже не було. Особливо палкі суперечки між російськими меншовиками, есерами та Бундом, з одного боку, і українцями – з іншого, викликала згадка про «суверенний» характер майбутнього парламенту²⁰³². Дійшло до того, що представники опозиційних меншин погрожували боротися проти таких тенденцій²⁰³³. Ще радикальнішими були кадети, котрі вийшли зі складу Центральної Ради. Свої дії вони мотивували тим, що не можуть погодитися з Декларацією Генерального Секретаріату, більш усього з тією її частиною, в якій йшлося про скликання Українських установчих зборів, представництво України на Міжнародній мирній конференції та про утворення «Вільного козацтва»²⁰³⁴.

²⁰²⁸ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. I... – С. 117.

²⁰²⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. I... – С. 217–219, 228, 229, 242, 243–244, 246–247, 248, 547, 548, 549.

²⁰³⁰ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. I... – С. 218, 242, 248, 547, 549.

* У Малій Раді певний час уживали іншу назву – Українська установча рада [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. I... – С. 334].

²⁰³¹ Декларація Генерального Секретаріату України. 29 вересня 1917 р. ... – С. 323.

²⁰³² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. I... – С. 329, 334–336, 348, 349, 350, 353, 559–561.

²⁰³³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. I... – С. 335.

²⁰³⁴ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. I... – С. 329, 330; Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. II... – С. 18.

Решта національних меншин, як зазначив С. Гольдельман²⁰³⁵, не вбачала небезпеки для здобутків революції в скликанні власних Установчих зборів* для України, що запровадили б для неї конституцію, законодавчі установи, встановили б компетенцію і порядок діяльності постійного уряду.

Щоб не загострювати відносини з національними меншинами, Мала Рада в справі скликання Українських установчих зборів ухвалила компромісне формулювання, на яке погодились усі. В ньому йшлося про те, що «...воля народів України до самоозначення може бути виявлена тільки через Установчу раду України і що таким чином виявлена воля народів України буде погоджена з волею всіх народів Росії, виявленою через Всеросійські Установчі збори...»²⁰³⁶. Отже, кожна сторона отримала те, що хотіла: національні меншини – відсутність акцентування на суверенності Українських установчих зборів, український політикум – підтримку необхідності їхнього скликання з боку представників іноетнічного населення.

Подією, що кардинально змінила ставлення різних політичних напрямків у національних меншинах до українського національного руху і Центральної Ради, став більшовицький переворот у Росії. Російське середовище в Україні, що до того часу було єдиним у неприйнятті її суверенітету, розкололося. З одного боку, більшовики, котрі з тактичних міркувань спорадично підтримували український рух, не тільки стрімко еволюціонували на позиції відкритих ворогів української державності, а й активно підтримали агресію більшовицької Росії проти УНР. З іншого боку, побоювання більшовизації України сприяло зміні ставлення до Центральної Ради решти російських об'єднань і політичних партій²⁰³⁷.

Про підтримку УЦР оголосили не лише ради і представлені в них російські соціалістичні партії, а й ліберальні та консервативні верстви російського населення України, а також партії й об'єднання, що відображали їхні інтереси. Навіть кадети, що нещодавно демонстративно вийшли зі складу Центральної Ради, висловили довіру Генеральному Секретаріатові на тій підставі, що він був «єдино легальним органом влади»²⁰³⁸, затвердженням Тимчасовим Урядом на підставі Інструкції 4 серпня 1917 р. І хоча Центральна Рада відступила від Інструкції, поширивши свою компетенцію на всі 9

²⁰³⁵ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 39.

* Доброзичливим до українців був виступ представника фракції сіоністів І. Шехтмана: «Ми думаємо, – зазначив він, – не тільки Бельгія, Сербія, але й Україна має право на самоприділення – отже, Установчі збори не можуть бути несuverенні» [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 561].

²⁰³⁶ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 353.

²⁰³⁷ Кривошій Г. Ф. Національні меншини і українська революція... – С. 176, 177.

²⁰³⁸ Рафес М. Два года революции на Украине... – С. 53.

губерній, це пояснювалося «державною необхідністю» у зв'язку з «більшовицьким переворотом». П. Мілюков писав пізніше про Центральну Раду: «Страх і побоювання зазнати в прогресуючому всеросійському розпаді спільної долі і пережити жахи всеросійських соціалістичних експериментів становили здорове і живе начало збереження в штучно роздуту національному русі в Україні». Навіть монархіст В. Шульгін, котрий ще недавно звинувачував УЦР у зраді, заявив на засіданні Київської міської думи: «Якщо хтось ще зможе врятувати Україну від розкладу і анархії, то лише Центральна Рада». А харківський професор А. Погодін – людина близьких з В. Шульгіним поглядів – в україноненависницькій г. «Російське життя» («Русская жизнь») із захопленням, що межувало з екзальтованістю, писав: «Що це? Заново починається російська історія? «Мати міст російських» знову збирає навколо себе Русь?.. Українські полки, готові знову підкоритися дисципліні, йдуть на звільнення міст, захоплених більшовицькою чумою... Україна пропускає через свою територію козаків з Дону. І якщо в Києві виходить орган мужнього Шульгіна [з. «Киянин» – Авт.], якщо в Україні вільні громадяни вільної Росії можуть зітхнути, то цим вони зобов'язані Раді»²⁰³⁹.

Не можна не помітити, що підтримка, яку надавали Центральній Раді російські політичні партії і ті верстви населення, що стояли за ними, була умовною і мала кон'юнктурний характер. Про збіг стратегічних цілей мова не йшла. Російські політичні партії підтримували Центральну Раду остільки, оскільки вона не стала більшовицькою і могла бути базою для ліквідації більшовизму в Росії. Тимчасовий збіг тактичних цілей не міг приховати глибокі суперечності²⁰⁴⁰, які продовжували існувати між українським визвольним рухом та різними групами російської меншини в Україні.

З тривогою сприйняли більшовицький переворот у Петрограді й єврейські політичні партії України. Одними з перших його рішуче засудили представники Бунду й ОЄСРП²⁰⁴¹. У тодішній ситуації єврейські політики вбачали єдиною гарантією подальших демократичних перетворень тверду державну владу, якою мала стати Центральна Рада²⁰⁴². Щоправда, тут варто погодитися з думкою Г. Кривошия про те, що стосовно російського населення України можна говорити про кон'юнктурні зміни в його ставленні до українського національного руху, а щодо єврейської меншини – про еволюцію її поглядів, адже політичні лідери єврейства з підтримкою Центральної Ради

²⁰³⁹ Кривоший Г. Ф. Національні меншини і українська революція... – С. 178.

²⁰⁴⁰ Кривоший Г. Ф. Національні меншини і українська революція... – С. 178–179.

²⁰⁴¹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 361, 362, 363, 561.

²⁰⁴² Гусев В. І. Бунд в суспільно-політичному житті України... – С. 19–20; Лозинська Л. В. Винниченко та єврейська національна суспільність... – С. 28.

визначилися раніше²⁰⁴³. Тому не дивно, що вже 26 жовтня 1917 р. М. Рафес на засіданні Київської міської думи наголошував: «Наше щастя, що ми живемо у Києві, що є Українська Центральна Рада, до голосу якої прислухається все населення і селянство»²⁰⁴⁴.

За сильну українську владу виступали також поляки. Ще напередодні більшовицького перевороту, 24 жовтня, В. Рудницький у згаданому вже запиті від імені ПДЦ вимагав від Генерального Секретаріату в боротьбі з погромами не покладатися на загальноросійські органи, а самому братися до припинення безладів²⁰⁴⁵. Виходячи з цих міркувань, польські політики були єдиними з усіх національних меншин, представлених у Центральній Раді, що з виникненням більшовицької загрози не ввійшли до складу Крайового комітету охорони революції в Україні. Така поведінка базувалася на прецеденті створення подібного Комітету під час заколоту генерала Л. Корнілова. Тоді, 30 серпня 1917 р., на засіданні Малої Ради той самий В. Рудницький також дорікав Генеральному Секретаріатові за те, що він як революційна влада в Україні замість того, щоб взяти справу охорони революції в свої руки, віддав її Комітетові²⁰⁴⁶. Правильність польської позиції підтвердили наступні події, зокрема той факт, що вже 28 жовтня 1917 р.²⁰⁴⁷, тобто через три дні після створення, Крайовий комітет охорони революції в Україні саморозпустився, а його функції було передано Генеральному Секретаріатові.

Необхідність зміцнення органів української влади підтримали й польські соціалісти. Так, Друга конференція секцій ППС (революційна фракція) в Україні, яка відбулася 28 жовтня – 2 листопада 1917 р. у Києві, і на якій були представлені Київська, Харківська, Катеринославська, Одеська, Вінницька, Миколаївська, Козятинська і Костянтинівська організації, висловилися за те, щоби Центральна Рада взяла всю повноту влади в Україні²⁰⁴⁸.

Тим часом, за визначенням П. Христюка, логіка фактів змушувала Центральну Раду закінчити розпочату побудову української державності²⁰⁴⁹, адже загальноросійський державний центр фактично перестав існувати: Тимчасовий Уряд було повалено, зв'язків із новою російською владою ще не встановлено, в Росії тривала громадянська війна. З огляду на це вже 1 листопада 1917 р. Українська Центральна Рада ухвалила «Звернення до громадян України». В ньому вона повідомила, що, приступивши до організації

²⁰⁴³ Кривошиї Г. Ф. Національні меншини і українська революція... – С. 179.

²⁰⁴⁴ 1917 год на Киевщине... – С. 317.

²⁰⁴⁵ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 358.

²⁰⁴⁶ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 273.

²⁰⁴⁷ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 366, 368, 369.

²⁰⁴⁸ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 72–73.

²⁰⁴⁹ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. II... – С. 49.

«найвищої крайової влади на Україні в повному складі», визнала за необхідне негайно доповнити Генеральний Секретаріат п'ятьма генеральними комісарами*, і пообіцяла разом із урядом ужити всіх заходів, щоби встановити в Україні «лад і спокій»²⁰⁵⁰. Через два дні подібну Відозву²⁰⁵¹ оприлюднив і Генеральний Секретаріат. Фактичний перехід влади до УЦР і ГС, незважаючи на окремі тертя, стався за згодою всіх політичних партій і організацій, у т. ч. іноетнічних²⁰⁵², окрім крайніх правих (групи В. Шульгіна) і крайніх лівих (більшовиків).

Значно вагомішим актом українського державотворення став Третій універсал Центральної Ради. Він викликав широку гаму як політичних, соціальних, так і національних почуттів. Зважаючи на серйозну підготовчу роботу, тривалі дискусії, які передували проголошенню документа²⁰⁵³, Універсал значною мірою був продуктом компромісу між українською більшістю й іноетнічною меншістю УЦР.

Найбільшими опонентами закладених в Універсалі ідей виявилися представники Бунду, російських меншовиків та есерів. Однак й інші сили, зокрема ОССРП та Поалей Ціон, побоювалися значного дистанціювання від Росії²⁰⁵⁴. Саме тому вони наполягли, щоб у документі було підкреслено прагнення до єдності з Росією: «...Не відділяючись від республіки Російської і зберігаючи єдність її, ми твердо станемо на нашій землі, щоб силами нашими допомогти всій Росії, щоб вся республіка Російська стала федерацією рівних і вільних народів»²⁰⁵⁵. У інших місцях також було багато застережень на зразок того, що УЦР «...стане на сторожі прав і революції не тільки нашої землі, але і всієї Росії»; про встановлення державного контролю над продукцією на Україні, «...пильнуючи інтересів як України, так і цілої Росії»²⁰⁵⁶ тощо.

Згодом, згадуючи з якими труднощами далися всі ці поправки, М. Рафес дещо завуальовано підкреслив і їхню значущість. «Це [Універсал. – Авт.] – нота Ц[ентральної] Р[ади] всім обласним урядам про створення центральної

---

* Того самого дня заступників генерального секретаря національних справ Д. Одинця, М. Зільберфарба й М. Міцкевича як комісарів у справах російської, єврейської і польської національних меншин було прирівняно до статусу генеральних секретарів [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 381].

²⁰⁵⁰ Звернення Української Центральної Ради до громадян України. 1 листопада 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 384.

²⁰⁵¹ Відозва Генерального секретаріату до громадян, урядових і громадських установ. 3 листопада 1917 р. ... – С. 390–391.

²⁰⁵² Рафес М. Два года революции на Украине... – С. 53–54.

²⁰⁵³ Рафес М. Два года революции на Украине... – С. 56–57.

²⁰⁵⁴ Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 69; Рафес М. Два года революции на Украине... – С. 57.

²⁰⁵⁵ Третій універсал Української Центральної Ради... – С. 398–400.

²⁰⁵⁶ Третій універсал Української Центральної Ради... – С. 400.

влади, але сама ця нота залишилася без практичних наслідків»²⁰⁵⁷. Іншими словами, здійснена представниками національних меншин корекція тексту документа фактично вихолостила його суть, перетворивши на декларацію.

Незважаючи на компромісний характер Третього універсалу, ставлення до нього національних меншин було більш ніж стриманим. Газета «Нова Рада» повідомляла, що після оголошення М. Грушевського про те, що на поточному засіданні УЦР 7 листопада 1917 р. розглядатимуть питання про «...проголошення Української Народної Республіки, яка буде повноправним тілом в міцній спілці народів Росії...», лише гурт «меншостей» не поділяв загальної радості, стояв мовчки, «і неначе понуро»²⁰⁵⁸. Більш того, як впливало зі слів голови Центральної Ради, Універсал, над текстом якого «цілий тиждень радилися»²⁰⁵⁹, могли проголосити ще напередодні, 6 листопада. Однак задум зірвався, оскільки представники національних меншин, якщо називати речі своїми іменами, просто втекли з вечірнього засідання Малої Ради. Залишився лише член ПДЦ В. Рудницький²⁰⁶⁰. Щоправда, М. Грушевський поведінку меншин пояснив тактовніше: «Представники меншостей просили відкласти проголошення, щоб вони також могли обміркувати зміст Універсалу»²⁰⁶¹. Разом із тим, слід визнати, що меншини особливого вибору не мали: або демократичний розвиток, запропонований Центральною Радою, або російський більшовизм із його соціальним радикалізмом.

Відповідно до результатів поіменного голосування, з 47 членів Малої Ради* за Універсал проголосували 42 (всі українці та євреї), проти – ніхто, утрималися – 5. Серед останніх були репрезентант Польського демократичного централу В. Рудницький та 4 представники російських партій: меншовики М. Балабанов і К. Кононенко та есери С. Сараджев і І. Скловський²⁰⁶². М. Рафес, а за ним і сучасний дослідник Г. Кривоший, подають, що серед тих, хто утримався, були представники трьох російських партій – окрім меншовиків і есерів, ще й народні соціалісти²⁰⁶³. Однак, поперше, в результатах поіменного голосування відсутня згадка про народних

---

²⁰⁵⁷ Рафес М. Два года революции на Украине... – С. 57.

²⁰⁵⁸ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 396.

²⁰⁵⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 396.

²⁰⁶⁰ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 396.

²⁰⁶¹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 396.

* Під час голосування за Третій універсал 5–6 членів Малої Ради були відсутніми на засіданні [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 397].

²⁰⁶² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 397.

²⁰⁶³ Рафес М. Два года революции на Украине... – С. 58; Кривоший Г. Ф. Національні меншини і українська революція... – С. 179.

соціалістів, по-друге, згідно з даними Д. Дорошенка²⁰⁶⁴, вони не мали свого представництва в Малій Раді.

Мотивуючи логіку голосування, представник меншовиків К. Кононенко заявив, що члени РСДРП виступають за національне самовизначення, але вважають, що тільки Всеросійські установчі збори можуть встановити форми цього національного самовизначення, тому партія побоюється, щоби від проголошення Універсалу не постраждала єдність революційного фронту²⁰⁶⁵. У тому ж ключі виступив есер С. Сараджев, котрий підкреслив, що «...він не може приєднатися до проголошення цієї федерації, бо Україна проголошує її без згоди усєї російської демократії...»²⁰⁶⁶. Ще один російський репрезентант – комісар у справах російської національної меншини Д. Одиноць, вітаючи самий Універсал, зазначив, що в ньому «...перейдено самі крайні межі лояльності»²⁰⁶⁷, очевидно, в ставленні до Росії.

На відміну від російських політиків, євреї одностайно підтримали Третій універсал*. «Тяжко було б уявити собі іншу поведінку жидівських національних представників у Центральній Раді у той вирішальний момент, – зазначав С. Гольдельман. – Адже цей самий Універсал не лише проголосив постанову української держави, але zarazом подбав про становище неукраїнських народів у новій державі»²⁰⁶⁸. Кожна єврейська політична сила вбачала в ньому втілення своїх політичних прагнень. Так, Бунд, попри ультраінтернаціоналізм, не міг не схвалити документ, до якого вініс низку поправок, і в якому було підкреслено прагнення України до єдності з Росією, а питання про національно-культурну автономію зайняло одне з чільних місць²⁰⁶⁹. Сіоністи різних напрямів також були задоволені змістом декларацій української влади, оскільки він не суперечив їхній концепції «синтетичного сіонізму», що означала «комбінацію палестинської ідеї з боротьбою за національну та культурну автономію в діаспорі»²⁰⁷⁰. Разом із тим, слід зазначити, що одностайне голосування зовсім не означало відсутності сумнівів у його доцільності.

²⁰⁶⁴ *Дорошенко Д.* Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 120.

²⁰⁶⁵ *Рафес М.* Два года революции на Украине... – С. 58; Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 398.

²⁰⁶⁶ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 566.

²⁰⁶⁷ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 397.

* Про підтримку Третього універсалу заявила й низка єврейських політичних організацій на місцях, зокрема в Городищі Київської губ., Проскуріві, Умані, на Херсонщині. Таку позицію єврейства належно оцінив український політикум, тому в Кременчуці, Вінниці та інших населених пунктах Універсал зачитували присутнім і по-єврейськи [*Чериковер И.* Антисемітизм и погромы на Украине... – С. 70].

²⁰⁶⁸ *Гольдельман С. І.* Жидівська національна автономія... – С. 46.

²⁰⁶⁹ *Рафес М.* Два года революции на Украине... – С. 58.

²⁰⁷⁰ *Гунчак Т.* Симон Петлора та євреї... – С. 8.

Єврейські політики не приховували свого збентеження «новим національно-політичним курсом», закладеним в Універсалі. «Ми з тривогою підходимо до цього акту», – заявив член ОЕСРП М. Літваков на засіданні Малої Ради 7 листопада і з деякою екзальтованістю пояснив свою думку: «Прокламування української республіки може бути сприйнято так, ніби ми шматуємо живе тіло Росії»²⁰⁷¹. У тому ж дусі висловилися представники Бунду та Поалей Ціон. Сумнівами іншого порядку поділився сіоніст Н. Сиркін: чи не принесе проголошення УНР лиха національним меншинам?²⁰⁷² Найоптимістичнішим був виступ бундівця О. Золотарьова: «Коли ми бачимо, що звільнений український народ дає і нашому народові свободу, ми беремо на себе частину відповідальності за цей акт і від щирого серця підписуємося під Універсалом»²⁰⁷³. Такі слова представника вічно фрондуючого Бунду стали своєрідним визнанням демократичності українського національного руху.

Схвально сприйняли Універсал у частинах, що стосувалися проголошення УНР та національно-персональної автономії і поляки. Разом із тим, більшість польських партій негативно відреагували на задекларовану в документі ліквідацію права власності на землю та передачу її в розпорядження земельних комітетів без викупу²⁰⁷⁴. Так, під час виступу в Малій Раді представник ПДЦ В. Рудницький, запевнивши, що його фракція щиро тішитья приєднанням України до кола вільних народів, пояснив відмову підтримати Універсал протестом проти проголошеного «упорядкування земельної справи» й оголосив про складання своїх повноважень члена УЦР. Йому опонував делегат від ППС (лівиці) Левинський. Він не лише підтримав Універсал, а й звинуватив колегу в реакційності. «Так само і ми зробили б з польською шляхтою і польськими поміщиками»²⁰⁷⁵, – завершив виступ Левинський під бурхливі оплески Ради.

Через незгоду із задекларованим у Третьому універсалі вирішенням земельного питання до демаршу вдався і генеральний секретар польських справ М. Міцкевич, котрий навіть подав у відставку. Щоправда, за кілька днів, після роз'яснень суті земельної реформи, відкликав її і продовжив свою роботу²⁰⁷⁶; його товаришем став В. Рудницький²⁰⁷⁷. 22 листопада у г. «Київський щоденник» з'явився протест проти запланованої в Універсалі

²⁰⁷¹ Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 69.

²⁰⁷² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 398; Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 69.

²⁰⁷³ Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 69.

²⁰⁷⁴ Третій універсал Української Центральної Ради... – С. 400; Устименко В. М. Етнонаціональна політика як фактор державотворення... – С. 71.

²⁰⁷⁵ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 398.

²⁰⁷⁶ Скальський В. Політичне життя польської громади... – С. 197.

²⁰⁷⁷ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 482.

земельної реформи, підписаний великою кількістю польських організацій²⁰⁷⁸. Тоді ж до Варшави було скеровано меморандум, в якому містилося прохання до польського уряду та країн Антанти вплинути на українську владу з метою припинення націоналізації землі. Причина такої обструкції крилася в тому, що на Правобережжі України близько половини всіх земельних угідь перебувало в руках польських великих і середніх землевласників.

Після проголошення Української Народної Республіки її найбільшою проблемою стала діяльність інтернаціональної меншини більшовицького крою, котру інтенсивно підживлювали з Росії. Незважаючи на те, що за результатами виборів до Всеросійських установчих зборів, які відбулися наприкінці листопада 1917 р., більшовики в Україні одержали лише 10% голосів, тоді як українські партії – близько 75%²⁰⁷⁹, вони сподівалися здобути тут владу*. Проте їхня невдала спроба зробити це шляхом поглинання Центральної Ради Всеукраїнським з'їздом рад селянських, робітничих і солдатських депутатів змусила діяти Росію, котра вирішила «радянзувати» Україну за допомогою військової сили.

Через кілька днів після ухвалення РНК згаданого «Маніфесту до українського народу з ультимативними вимогами до Української Ради» російські більшовицькі війська розпочали просування в Україну. А завдяки тому, що в Харкові було проголошено маріонеткову «Українську республіку», Петроград отримав можливість представляти події в Україні як внутрішній конфлікт між революційними радами робітничих і солдатських депутатів та «буржуазною» Центральною Радою²⁰⁸⁰. Подібний сценарій голова РНК Росії В. Ленін оприлюднив ще 22 листопада 1917 р. на Першому всеросійському з'їзді військового флоту, підкресливши пріоритет класового принципу в побудові російсько-українських відносин. Він заявив, що більшовикам «нічого боятися» розпаду Росії на окремі республіки: «Скільки б не було самостійних республік, ми цього лякатися не станемо. Для нас важливо не те, де проходить державний кордон, а те, щоб зберігався союз між трудящими всіх націй для

²⁰⁷⁸ Скальський В. Політичне життя польської громади... – С. 197.

²⁰⁷⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 572; Дорошенко Д. Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 313.

* Слід зазначити, що більшовики мали всі умови для того, щоб створити в Україні свою потужну базу. Фактично під боком Центральної Ради активно й майже вільно діяли більшовицькі організації, виходили опозиційні газети, серед них її найзапекліший опонент «Пролетарская мысль», розповсюджували «політичні знання» агітатори. Тільки у період між 25 жовтня і 25 листопада 1917 р. більшовицьке керівництво скерувало з Петрограда у провінцію 644 агітатори, в т. ч. у Харківську губ. – 11, Донецький басейн – 10, Чернігівську губ. – 8, Херсонську – 8, Подільську – 5, Полтавську – 5, Катеринославську – 4, Київську – 3 [Котиленко О. Л. «Сто днів» Центральної Ради... – С. 135–136].

²⁰⁸⁰ Бойко О. Д. Перша війна радянської Росії проти УНР 1917–1918 / О. Д. Бойко // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 8... – С. 161.

боротьби з буржуазією яких завгодно націй. ...Ми скажемо українцям: як українці ви можете влаштувати в себе життя, як ви хочете. Але ми простягнемо братерську руку українським робітникам і скажемо їм: разом з вами ми будемо боротися проти вашої і нашої буржуазії»²⁰⁸¹.

17 грудня 1917 р. радянський уряд України оголосив війну УЦР і звернувся за допомогою до РНК Росії, яка «братерською рукою» скерувала сюди до 20 тис. більшовицьких військ. Вони були підсилені місцевими червоногвардійськими загонами²⁰⁸². Так розпочалася Перша війна радянської Росії проти УНР.

Ставлення населення УНР – як українського, так і іноетнічного – до російської агресії загалом було негативним хоча б тому, що вона руйнувала усталений спосіб життя. Однак існували й певні нюанси. У той час, коли переважна більшість людності пасивно сприймала події, старалася не втручатися в них, інша частина була налаштована революційно і намагалася виявити себе відповідним чином. Прикладом було інспіроване більшовиками січневе 1918 р. повстання в Києві, зокрема на заводі «Арсенал», спрямоване проти УЦР*. У таборі супротивників діючої української влади з різних причин опинилося чимало представників національних меншин та зрусифікованих українців. Агітацію «проти Центральної Ради й проти українців»²⁰⁸³ проводили навіть деякі з тих репрезентантів іноетнічного населення, котрі й самі засідали в УЦР.

Загарбницька експедиція росіян в Україну спровокувала суперечності навіть у стані самої російської меншини, яка розділилася на два основних угруповання. Одне з них, представлене здебільшого заможними верствами, інтелігенцією й офіцерством, хоч і не було прибічником незалежності України, виступило на боці антибільшовицьких сил за демократичну і неподільну Росію²⁰⁸⁴. Навіть російські небільшовицькі газети, які ще певний час виходили в Петрограді й Москві – «Воля народу» («Воля народа»), «Вік» («Векъ»), «День», «Наш вік» («Нашъ векъ») та ін., поставилися з симпатією до боротьби українців із більшовиками. Зокрема, «Воля народу» від 19 грудня 1917 р. в одній зі своїх статей наголошувала, що війна УНР із більшовицьким урядом

²⁰⁸¹ Цитовано за: *Борисенко Е. Ю.* Влияние польского фактора на политику большевиков... – С. 179–180.

²⁰⁸² *Бойко О. Д.* Перша війна радянської Росії проти УНР... – С. 161.

* Див. про це : *Тинченко Я.* Основу «січневого повстання» проти Центральної Ради 1918-го становили кримінальні елементи, – історик Ярослав Тинченко / Ярослав Тинченко ; інтерв'ю провела Ольга Скороход // *Цензор.НЕТ.* – 2018. – 29 січ. URL: https://censor.net.ua/resonance/3046541/osnovu_schnevoego_povstannya_protiv_tsentralno_radi_1918_go_stanovili_kriminaln_elementi_storik_yaroslav.

²⁰⁸³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 116–117, 118.

²⁰⁸⁴ *Рафальський О. О.* Національні меншини України... – С. 115.

ведеться не проти Росії й російського народу, а є боротьбою з ворогами як українського, так і російського народів²⁰⁸⁵.

Щодо України, то з парламентських російських фракцій Центральної Ради про свою підтримку останньої 20 січня 1918 р. під час Дев'ятої сесії оголосили лише народні соціалісти²⁰⁸⁶. Меншовики заявили, що їхня позиція залишається «та сама, що була й досі»²⁰⁸⁷, тобто між засудженням більшовиків, котрі «сіяли туман», були «політичними шулерами» і не представляли російський народ²⁰⁸⁸, та невизнанням української державності²⁰⁸⁹. Гірша ситуація склалася в середовищі російських есерів, від яких відкололася група лівацьких елементів, чії представники погрожували гарматами зруйнувати Центральну Раду. Невизначеною залишалася позиція й тих російських есерів²⁰⁹⁰, що засідали в УЦР.

Друге угруповання російської меншини, що складалося здебільшого з робітництва і солдатських мас, було налаштоване радикальніше. Воно становило соціальну базу російської експансії і підтримувало більшовиків²⁰⁹¹.

Подібним ставлення до експорту більшовицької влади в Україну було й серед єврейства*, котре, за словами професора В. Солдатенка, «... в основному зайняло позицію стороннього спостерігача, вичікуючи, що з того вийде»²⁰⁹². І все ж деякі його верстви, особливо в селах і містечках, підтримували прибічників української національної державності, чинили опір Червоній армії і

²⁰⁸⁵ Цитовано за: *Дорошенко Д.* Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 325.

²⁰⁸⁶ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 118.

²⁰⁸⁷ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 118.

²⁰⁸⁸ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 507.

²⁰⁸⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 102.

²⁰⁹⁰ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 118, 119.

²⁰⁹¹ *Рафальський О. О.* Національні меншини України... – С. 115–116.

* Характеризуючи ставлення російської та єврейської меншин УНР до більшовицької експансії, П. Христюк зазначав: «Російське та жидівське робітництво, розагітоване большевиками, вчинило повстання в самому Києві, чим дуже утруднило справу оборони столиці. Права ж, антибольшевицька частина російсько-жидівського робітництва, що йшла за російськими соціал-демократами меньшевиками, правими соціал-революціонерами та за єврейським Бундом, просто не захотіла виступити в оборону Києва. Рафеси, Балабанови, Скловські – ці найбільші вороги большевиків в Центральній Раді – тепер стояли осторонь, зовсім не думаючи про те, щоб хоч чим-небудь допомогти українській владі в справі оборони Києва. Цей «нейтралітет меньшостей» справляв найтяжче вражіння на українську демократію. На запитання М. Порша..., чому російські соц.-рев. і бундівці не дають для оборони Києва своїх боєвих (партійних) загонів («дружин»), «меньшости» відповіли що, мовляв, їхні «дружини» не мають зброї. А коли на це було сказано, що в Міністерстві військових справ можна дістати зброї, скільки треба, «меньшости» нічого не відповіли. На очах відбувався поділ робітництва та інтелігенції Києва на два табори не стільки по класово-соціальних ознаках, скільки по національній приналежності: з одного боку творився антиукраїнський російсько-жидівський табір, з другого – все більш ізолювались та зменшувались сили української революційної демократії» [*Христюк П.* Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. П... – С. 126–127].

²⁰⁹² *Солдатенко В.* Українська революція і етнічнонаціональні відносини... – С. 18.

т. зв. революційним продовольчим загонам. Могутнім поштовхом до зростання антибільшовицьких настроїв стали заходи політики «воєнного комунізму», експропріації власності й заборони дрібної торгівлі²⁰⁹³, які здійснювали окупанти на захоплених територіях.

Песимістично сприйняв окупаційну радянську владу єврейський політик. Так, ще 6 грудня 1917 р., виступаючи на з'їзді рад робітничих, селянських і солдатських депутатів України, представник ОЄСРП М. Шац-Анін заявив: «Шеститижневе панування більшовицького правительства [*в Росії. – Авт.*] – це цілковите непорозуміння. Більшовики, ці марцьові* соціалісти, є продуктом розкладу царського режиму. Народні комісари посилають з болотяного Петрограда на нас гармати і кажуть: «Ви можете самовизначуватись скільки хочете в тих межах, які ми вам визначимо». Тепер в Росії [*тобто на постімперському російському просторі. – Авт.*] ще лишилась тільки одна організуюча сила – це українська демократія і її орган – Центральна Рада. В цьому непорозумінні між Центральною Радою і більшовицьким правительством весь єврейський народ України рішуче стане на бік Центральної Ради і буде підтримувати її всіма силами»²⁰⁹⁴. У такому самому дусі 25 січня 1918 р. висловила й сіоністська г. «Телеграф»²⁰⁹⁵. Навіть Бунд, латентно співпрацюючи з більшовицьким режимом, що на початку 1918 р. на кілька тижнів утвердився в Києві, усвідомлював його безперспективність в Україні. Зокрема, на загальних зборах Київської організації Бунду з 780 присутніх її членів пропозицію про визнання нової влади підтримали тільки 11 осіб, ще 7 утрималися²⁰⁹⁶.

По-різному відреагувало на війну між радянською Росією та УНР єврейське вояцтво. Значна частина його обрала позицію нейтралітету. Інші військовики, залежно від політичних симпатій чи антипатій, були схильні підтримувати або демонструючи реальними діями прихильність до єврейства Центральної Раду, або декларуючих інтернаціоналізм більшовиків²⁰⁹⁷.

Симпатизувала гаслам російської соціал-демократії і була широко представлена як у меншовицьких, так і більшовицьких організаціях в Україні, виступала опорою або й носієм нового режиму деяка частина цивільного єврейського населення²⁰⁹⁸. Така поведінка вела до зростання в суспільстві напруги та антиєврейських настроїв. Тому представники єврейства в УЦР,

²⁰⁹³ Рафальський О. О. Національні меншини України... – С. 116.

* Марцьові – березневі, тобто несправжні, тимчасові, як березневий сніг.

²⁰⁹⁴ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 507.

²⁰⁹⁵ Шехтман І. Б. Еврейская общественность на Украине... – С. 30.

²⁰⁹⁶ Рафес М. Два года революции на Украине... – С. 82.

²⁰⁹⁷ Гриневич В. Національне військове питання в діяльності союзу євреїв-воїнів... – С. 35–36.

²⁰⁹⁸ Рафальський О. О. Національні меншини України... – С. 116.

наприклад М. Рафес і Й. Шехтман, закликали до усвідомлення того, що вся єврейська нація, як і будь-яка інша, не може відповідати за наявність у ній осіб різних переконань²⁰⁹⁹. Останній при цьому домагався, щоби Центральна Рада видала відозву з закликом не чинити єврейських погромів. Проти такої пропозиції виступив український есеєць Б. Мартос. На його думку, подібну відозву могли б зрозуміти «...якраз так, що євреї винні, коли за них заступається Центральна Рада, і що їх, значить, треба громити»²¹⁰⁰. Відтак Мартос запропонував Бундові закликати киян підтримати Центральну Раду в боротьбі проти більшовиків. Зрештою, майже всі фракції УЦР, у т. ч. бундівці, вирішили видати спільну відозву²¹⁰¹, погодившись, що такий захід викличе більше довір'я до єврейства, ніж антипогромні заклики. Заяви до населення про підтримку Центральної Ради в боротьбі з більшовиками²¹⁰² на своїх шпальтах умістила й єврейська партійна періодика.

Неоднозначним ставлення до більшовиків було також у польському середовищі. Проте переважна більшість поляків Наддніпрянщини підтримували курс українців на самостійність УНР²¹⁰³. Виразно антибільшовицьку позицію займали ПДЦ та ПВК²¹⁰⁴. Чимало поляків взяли активну участь в обороні краю. Так, польська бойова дружина* під проводом Польської військової організації з перших днів більшовицького заколоту взяла участь у січневих боях 1918 р. в Києві на боці Центральної Ради. Підтримку їм надавала польська молодь²¹⁰⁵. У той самий час, але з протилежного боку від барикад допомагала більшовикам велика група польських робітників без чітко вираженої партійної приналежності²¹⁰⁶. Проте, як зазначив В. Скальський, про національну свідомість останніх говорити не доводиться. Вони були насамперед робітниками, більшовиками, і тільки потім поляками. Класова солідарність для них, як і для представників інших народів, була важливішою, ніж національна єдність.

Несподівано незрозумілим виявилось політичне позиціонування лівого спектра польської національної меншини. Склалася ситуація, коли такі

²⁰⁹⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 116, 117.

²¹⁰⁰ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 117.

²¹⁰¹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 117, 119.

²¹⁰² Батанова Т. Політичні платформи та діяльність єврейських партій... – С. 273.

²¹⁰³ Гай-Нижник П. Ставлення польського революційного руху в Наддніпрянській Україні до питання самостійності УНР...

²¹⁰⁴ Jablonski H. Polska autonomia narodowa na Ukrainie... – С. 97–98

* Поряд із поляками, українському війську допомагали й невеликі грузинські загони [Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. II... – С. 127].

²¹⁰⁵ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 119; Гай-Нижник П. Ставлення польського революційного руху в Наддніпрянській Україні до питання самостійності УНР...; Jablonski H. Polska autonomia narodowa na Ukrainie... – С. 100.

²¹⁰⁶ Jablonski H. Polska autonomia narodowa na Ukrainie... – С. 100.

помірковані партії, як ППС (лівиця) та ШПС (радикальна фракція) підтримали більшовиків²¹⁰⁷. Так, представник останньої В. Корсак 25 листопада 1917 р. на засіданні Малої Ради оприлюднив декларацію, в якій закликав УЦР порозумітися з РНК Росії як тимчасовим центральним урядом²¹⁰⁸. Такою самою була тональність його заяви від 2 грудня 1917 р.²¹⁰⁹. Водночас кіївська група крайньої лівої польської організації – СДКПІЛ, що мала репутацію найбільш пробільшовицької, 3 грудня того самого року заявила про визнання «Центральної Ради як уряду України»²¹¹⁰. Щоправда, при цьому наголосила, що не підтримує політику, яку проводить Рада.

Справжнім потрясінням для українського політикуму стало негативне волевиявлення представників іноетнічного населення в Центральній Раді за проголошення державної незалежності України. Останні не відповіли взаємністю навіть на такий прогресивний крок українців, як ухвалення ще до голосування за Четвертий універсал Закону про національно-персональну автономію для іноетнічного населення. Зокрема, з присутніх представників національних меншин споконвічну українську мрію підтримав лише член ППС (революційної фракції) В. Корсак. Представники російських есерів, а також Поалей Ціон і ОЄСРП утрималися від голосування, сіоністи на засідання не з'явилися, а бундівці та російські меншовики*, яких представляли «здебільшого зросійщені жида», взагалі голосували проти Універсалу²¹¹¹. Наступного дня репрезентант Бунду А. Золотарьов, що займав в уряді посаду генерального контролера, виконуючи волю своєї партії, котра не хотіла відповідати за дії влади незалежної УНР, демонстративно склав свої обов'язки²¹¹². Без особливої настирливості просив «переглянути» справу з його перебуванням в уряді й міністр російських справ Д. Одинець²¹¹³. Згодом представник Української партії соціалістів-самостійників (УПСС) І. Луценко дорікав національним меншинам, що хоча лише частина їх висловилися проти

²¹⁰⁷ Скальський В. Політичне життя польської громади... – С. 197–198.

²¹⁰⁸ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 477, 576.

²¹⁰⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 496.

²¹¹⁰ Скальський В. Політичне життя польської громади... – С. 197–198.

* Відповідно до інформації Д. Дорошенка, всього було присутніх 49 членів Малої Ради. З них «за» Універсал подало свій голос 39 – всі українці й представник ППС В. Корсак. «Проти» подали голос 4: меншовики М. Балабанов, Д. Чижевський і К. Кононенко [Д. Дорошенко помилково подає: Кононенко. – Авт.] та представник «Бунду» М. Лібер (Гольдман). Утрималося 6 осіб: російські есери Й. Скловський і К. Сухових, представники Поалей Ціону – С. Гольдельман, ОЄСРП – М. Шац-Анин, ЄДО – П. Дубинський, ПДЦ – Почентовський [Дорошенко Д. Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 268].

²¹¹¹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 102; Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 53.

²¹¹² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 106; Гусев В. Бунд, Комфарбанд, Евсекція КП(б)У...

²¹¹³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 106.

незалежності України, однак і ті, що утрималися від голосування, судячи з їхніх висловлювань, дотримувалися тієї ж позиції²¹¹⁴. Слушність такого судження підтвердив Й. Шехтман: «Ставлення всіх єврейських партій до цього акту, що санкціонував розпад Росії і розривав російське єврейство на частини, було різко негативним»²¹¹⁵. Подібна позиція, природно, викликала розчарування в багатьох українців і вела до подальшого охолодження партнерських стосунків.

Дослідники таку етнополітичну ситуацію пояснюють, з одного боку, значною перевагою серед національних меншин краю антиукраїнських, антидержавницьких елементів, з іншого – тим, що багато хто з тодішніх представників іноетнічного населення України не відчував себе власне меншинами, особливо у містах, які традиційно були осередками імперської влади. Вони, незалежно від етнічного походження, ототожнювали себе з панівною нацією імперії, а проголошення незалежності України сприймали як спробу відрізати їх від основного масиву їхньої нації і перетворити на справжню меншину²¹¹⁶. Найбільше від такого сценарію втрачали, а відповідно й найбільше його побоювалися росіяни, переважна частина котрих безумовно підтримувала найтісніший зв'язок зі своєю метрополією. Всі вони бачили Росію єдиною й неподільною: пролетарські верстви – радянською, а заможні – буржуазно-демократичною²¹¹⁷. Антиукраїнські настрої, що домінували серед загалу російської меншини, визначали й позицію її лідерів, зокрема, тих, котрі засідали в Центральній Раді.

Євреї, які своїй державності не мали, також не підтримували курсу на створення української держави та, сприймаючи Україну лише як один із постімперських регіонів, прагнули зберегти єдність загальноросійської єврейської громади. При цьому одну частину єврейства приваблювали соціалізм та інтернаціоналізм більшовиків, іншу (переважно власників) – побудова єдиної демократичної Росії²¹¹⁸. Хоча, як згодом зазначав С. Гольдельман, уже тоді було зрозуміло, що, по-перше, розпад Росії – це об'єктивний процес, якого не могло зупинити жодне голосування єврейських представників у Центральній Раді; по-друге, навіть із егоїстичних міркувань євреям не можна було допускати до повного розходження з українським табором, бо це загрожувало реалізації «такого велетенського здобутку», як

²¹¹⁴ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 118.

²¹¹⁵ Шехтман И. Б. Еврейская общественность на Украине... – С. 30.

²¹¹⁶ Грабовський С. Національні меншини України під час Української революції / С. Грабовський, М. Стріха // Радіо «Свобода». – 2007. – 19 верес. URL: <http://www.radiosvoboda.org/content/article/969833.html>; Лозовий В. Національна політика Директорії УНР... – С. 107.

²¹¹⁷ Лозовий В. Національна політика Директорії УНР... – С. 107.

²¹¹⁸ Лозовий В. Національна політика Директорії УНР... – С. 108.

національно-персональна автономія. Зрештою, припинення єврейсько-української співпраці могло призвести до радикалізації українського політикуму і зашкодити єврейському населенню²¹¹⁹. Проте під час проголошення незалежності України єврейські партії керувалися дещо іншими настановами, котрі з часом далися взнаки.

Причини такої позиції єврейських партій полягали, вочевидь, і в тому, що, крім них, в Україні побутував репрезентований ними єврейський загал. Ставлення останнього до визвольних змагань українців виразив лідер Бунду М. Рафес: «Український національний рух, узагалі чужий єврейському міщанину (він не поважає цієї «хлопської мови» і віддає перевагу мові багатой культури, російської), постав перед ним після III Універсалу своїм негативно-соціальним боком і він зненавидів його»²¹²⁰. Така різка оцінка, з одного боку, засвідчила глибоку ментальну прірву між двома народами, з іншого – позитивну роль політичних партій – українських і єврейських, котрі, незважаючи на певні прорахунки, намагалися звести хоча б якийсь місток між українським та єврейським берегами.

Змінили ставлення до українського питання й польські політичні сили України. Для них державотворча діяльність Центральної Ради перестала бути принциповим інтересом. Вони, як і раніше, її підтримували (або хоча б не заперечували), але лише тією мірою, якою вона гарантувала й узаконювала права польської національної меншини²¹²¹. Коли ж на порядок денний поставало контроверсійне питання, вирішення якого українці й поляки бачили по-різному, починалися тертя.

Однією з перших проблем, що зумовила деяке загострення між українцями й польською національною меншиною, була т. зв. «холмська справа». Її було актуалізовано Постановою Сьомої сесії УЦР про з'єднання українських земель від 31 жовтня 1917 р., відповідно до якої влада Генерального Секретаріату мала поширюватися на «всі відмежовані землі України, де більшість людності є українською», в т. ч. на Холмщину²¹²². Проти такого вирішення проблеми запротестували польські представники в Центральній Раді. В результаті, сторони дійшли компромісу, передавши справу на розгляд у Секретарство національних справ для порозуміння з комісаром польських справ²¹²³. Свідченням того, що українська сторона дотримувалася домовленості, були Відозва Генерального Секретаріату до

²¹¹⁹ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 53–54.

²¹²⁰ Рафес М. Два года революции на Украине... – С. 60–61.

²¹²¹ Гай-Нижник П. Ставлення польського революційного руху в Наддніпрянській Україні до питання самостійності УНР...

²¹²² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 379.

²¹²³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 380.

громадян, урядових і громадських установ від 3 листопада 1917 р. та Третій універсал УЦР. У першому документі Холмщина взагалі не згадувалася серед тих губерній, на які поширювалася компетенція Генерального Секретаріату²¹²⁴, а Третім універсалом було встановлено, що долю Холмщини визначають «по згоді організованої волі народів»²¹²⁵. Детальніше про механізм народного волевиявлення йшлося 9 січня 1918 р. у відповіді секретаря міжнародних справ О. Шульгина на відповідне запитання представника ПДЦ у Малій Раді Почентовського. Український урядовець наголосив, що права польського населення Холмщини «порушені не будуть», а її приєднання до УНР відбудеться лише за результатами референдуму²¹²⁶. Однак, як видно з подальшого плину подій, означену проблему за період діяльності Центральної Ради так і не було вирішено.

Ще одним каменем спотикання в стосунках між УЦР та представниками польської національної меншини стало вже згадане положення Третього універсалу про ліквідацію права власності на землю та передачу її в розпорядження земельних комітетів без викупу²¹²⁷. Загроза соціально-економічним інтересам польських поміщиків навіть призвела до тимчасового зближення відвертих антагоністів. Уже 9 листопада 1917 р. ПДЦ разом із ПВК та іншими організаціями, що представляли «польську правницю» на українських землях, оприлюднили протест проти дій Центральної Ради, в якому назвали їх «актом кривди відносно поляків»²¹²⁸. Разом із тим, характерно, що протестувальники не ставили під сумнів легітимність самого Універсалу.

Попри ситуативну співпрацю між ПДЦ та ПВК, у їхньому ставленні до українського руху схожості було небагато. Навіть незважаючи на те, що обидві структури підтримували незалежність України, як своє, так і її майбутнє вони бачили по-різному. Наприклад, польські демократи, що співпрацювали з Центральною Радою і підтримували Міністерство польських справ, вважали себе національною меншиною в Україні, прагнули органічно влитися до українського суспільства, працювати на його користь, не забуваючи про свою історичну батьківщину. Вони бачили себе рівними українцям, із однаковими правами, але з особливими потребами²¹²⁹.

²¹²⁴ Відозва Генерального секретаріату до громадян, урядових і громадських установ. 3 листопада 1917 р. ... – С. 391.

²¹²⁵ Третій універсал Української Центральної Ради... – С. 400.

²¹²⁶ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 99.

²¹²⁷ Третій універсал Української Центральної Ради... – С. 400.

²¹²⁸ Гай-Нижник П. Ставлення польського революційного руху в Наддніпрянській Україні до питання самостійності УНР...

²¹²⁹ Скальський В. Політичне життя польської громади... – С. 199.

Якщо прихильники ПДЦ ідентифікували себе як «поляки в Україні», то їхні візаві з ПВК робили наголос на першому слові – «поляки». Останні вбачали сенс незалежності України в тому, що це давало їм більше можливостей для керування українцями, економічного зростання й задоволення своїх месіанських амбіцій, які, за висловом В. Скальського, доволі часто виглядали як примітивний шовінізм. Своєю позицією ігнорування української влади ПВК викликав захоплення в більшості заможних поляків, що сподівалися таким чином захистити своє майно, яке підлягало конфіскації відповідно до земельного законодавства Центральної Ради. В січні 1918 р. у Києві відбувся з'їзд Польської ради міжпартійного об'єднання, котрий визнав, що в «...умовах тяжких Комітет без жодних відхилень витримав політичну лінію так, що становище поляків за звітний період є найбільш можливим в таких обставинах»²¹³⁰. Польське населення, організоване ПВК як «своїм» урядом у доволі закриту групу, слабко пов'язану з рештою українського суспільства, жило поняттями польської державності. Незважаючи на те, що поляки проживали на території України, вона була для них чужою. «З українцями не розмовляємо, бо маємо сувору інструкцію не дати втягнути себе до жодної політичної акції»²¹³¹, – так характеризував політичну діяльність ендеків на теренах УНР один із польських діячів Й. Вельвейський у листі до С. Грабського.

Негативною була реакція поляків і на умови Брестських угод 1918 р. Насамперед це стосувалося таємних статей, відповідно до яких Австро-Угорщина зобов'язувалася до кінця липня 1918 р. перетворити Східну Галичину і Північну Буковину на єдиний коронний край, а Холмщина й Підляшшя мали відійти до УНР²¹³². Звістка про підписання Брестського миру викликала серед поляків переполох. Польські газети у Львові вийшли в траурних рамках. Саму звістку про мир було подано під назвою «IV. rozbiór Polski*». У Кракові на багатьох будинках було вивішено чорні прапори. У Варшаві вибухнула урядова криза. Польський соціал-демократ Дашинській під час виступу в австрійському парламенті наголошував, що Брестський мир лише збільшить ненависть між українцями й поляками, і що поляки цього миру визнати не зможуть²¹³³. Проти мирного договору виступили також

²¹³⁰ Скальський В. Політичне життя польської громади... – С. 199.

²¹³¹ Скальський В. Політичне життя польської громади... – С. 199.

²¹³² Тайний договір між Австро-Угорщиною та Українською Народною Республікою в справі Східної Галичини та Буковини. Не раніше 27 січня 1918 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 150–151; Калакура О. Я. Поляки в етнополітичних процесах... – С. 134.

* «IV поділ Польщі» [переклад із пол. – Авт.].

²¹³³ Дорошенко Д. Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 324.

поляки УНР. Так, 15 березня 1918 р. під час його обговорення на засіданні Малої Ради представник ПДЦ Почентовський заявив про неможливість ратифікації договору, позаяк він «прилучає Холмщину до України»²¹³⁴. Утім гетьманський переворот зірвав цей план, а австро-угорський уряд відмовився від своїх зобов'язань, оскільки представникам Антанти українське питання було подане як «австро-угорська інтрига»²¹³⁵.

Ставлення російських фракцій до підписання мирного договору між Україною та державами Центрального блоку було різним. Так, 22 січня 1918 р. під час голосування на Дев'ятій сесії УЦР за надання права Раді Міністрів УНР підписати згаданий договір російські есери підтримали його, народні соціалісти – утрималися, меншовики – оголосили протест проти «сепаратного миру» і також утрималися. Єдиним з усіх делегатів, хто проголосував проти, виявився російський меншовик Д. Чижевський²¹³⁶ – за походженням українець.

Поведінка російських окупантів в Україні, зокрема терор, запроваджений ними в Києві, скасування національно-персональної автономії, пограбування Міністерства єврейських справ, знищення архівів та вигнання міністерських працівників із приміщення²¹³⁷, дещо отямили єврейський політикум. Тому і в січні при голосуванні за право Ради Міністрів підписати Брестський договір, і під час його ратифікації в березні 1918 р. представники єврейства в Центральній Раді, за винятком Бунду, висловилися «за»²¹³⁸. Щоправда, за словами С. Гольдельмана, як і свого часу при голосуванні за Третій універсал, вони знову виголосили повні застережень промови, які так розгнівали українську публіку на балконі, що голова УЦР звелів вивести її звітці²¹³⁹. Щодо Бунду, то його представники щораз, як тільки поставало питання про мир із країнами Центрального блоку, послідовно виступали проти нього²¹⁴⁰. Їхніми одностайними в несприйнятті УНР як однієї зі сторін миротворчого процесу завжди були російські меншовики.

По-різному поставилися національні меншини й до останньої події в діяльності Центральної Ради – гетьманського перевороту та подальшого її розгону. Зокрема, доволі рельєфно це було відображено в поведінці органів міського самоврядування. Вже 30 квітня 1918 р. на засіданні Київської думи обговорили політичний момент. Польське коло і позапартійний російський

²¹³⁴ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 203.

²¹³⁵ *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – С. 135.

²¹³⁶ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 121.

²¹³⁷ *Гольдельман С. І.* Жидівська національна автономія... – С. 13–14, 59.

²¹³⁸ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 121, 212–213.

²¹³⁹ *Гольдельман С. І.* Жидівська національна автономія... – С. 53.

²¹⁴⁰ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 468; Т. 2... – С. 107, 114, 121, 212–213.

блок порадили відкласти питання й розглянути його спочатку в керівних органах партій, а представник єврейського демократичного блоку заявив, що фракція утримується від голосування. Інші – приступили до обговорення. Наприклад, російські есери зазначили, що дума часто критикувала український уряд, але останні події мають об'єднати її гласних. Меншовики взагалі запропонували оголосити протест проти гетьманського перевороту. Представник Бунду переконував, що міська дума, обрана на засадах загального виборчого права, може підкоритися лише органу, створеному таким же чином. Оскільки позапартійний російський блок і Польське коло утримались від голосування, резолюція з протестом проти останніх подій була прийнята соціалістичною більшістю без особливих ускладнень²¹⁴¹.

За аналогічним сценарієм розгорталася засідання міської думи в Полтаві: російські соціал-демократи вимагали засудити переворот, однак, на відміну від Києва, запропоновану ними резолюцію не підтримали. Цікаво, що й там єврейська фракція утрималася від голосування. Свою вичікувальну позицію її представники мотивували тим, що вона захищає єврейські національні інтереси, зокрема, домагається гарантій особою і громадської безпеки, повної свободи національного самовизначення, і не знає, як переворот вплине на них.

Антигетьманські резолюції ухвалили міські думи Катеринослава, Миколаєва, Одеси. Однак, як зазначає Т. Харченко, якщо на протести столичної думи нова влада не зреагувала, то до органів міського самоврядування провінційних міст вона була менш лояльною – замість них було запроваджено цензові думи²¹⁴², що не знали поділу на фракції ні за політичною, ні за національною ознаками.

На відміну від більшовицької і національно-соціалістичних партій, російські праві й центристські течії до Гетьманату поставилися лояльніше, хоча й не приховували антипатії до нього. Здебільшого вони усвідомлювали, що лише П. Скоропадський може дати їм притулок і захист, тоді як із припиненням діяльності його уряду до влади в Україні придуть радикальні, принципові в своєму ворожому ставленні до них сили²¹⁴³. Найбільш послідовно з гетьманською владою співпрацювали кадети, які в травні 1918 р. на з'їзді представників партії в Києві утворили місцеву головну управу, незалежну від загальноросійського головного комітету²¹⁴⁴. Вони входили до Ради Міністрів УД (в останньому уряді, який очолював С. Гербель, навіть

²¹⁴¹ Харченко Т. До питання про участь представників національних меншин... – С. 52–53.

²¹⁴² Харченко Т. До питання про участь представників національних меншин... – С. 53.

²¹⁴³ Павленко Ю. Українська державність у 1917–1919 рр. (історико-генетичний аналіз) / Ю. Павленко, Ю. Храмов. – К. : Манускрипт, 1995. – С. 151.

²¹⁴⁴ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 532.

становили більшість) і мали значний вплив у державному апараті, особливо в центральному, й армії²¹⁴⁵.

Відверто вороже до Української Держави ставилися російські консервативні кола, представники яких також переховувалися в Києві від більшовиків. Передусім це стосується такої організації, як Київський національний центр (КНЦ). Характеризуючи її спрямованість та діяльність, А. Денікін зазначав, що найближчими завданнями КНЦ були такі: 1) боротьба з українською самостійністю; 2) підтримка Добровольчої армії як організуючого протибільшовицького російського центру; 3) інформування союзників «про справжній стан справ в Україні». У зверненні Київського національного центру «До держав Антанти і керівників Добровольчої армії» від 30 жовтня 1918 р. йшлося, що Української держави ніколи не існувало, а українці – не нація, а політична партія, випестована Австрією та Німеччиною для розколу Росії, та що «...величезна більшість населення Малоросії вважає себе російським народом»²¹⁴⁶. До КНЦ тяжіли шовіністичні об'єднання на кшталт Позапартійного блоку російських виборців, Клубу російських націоналістів, Товариства «Русь» та ін.

У подібному напрямку в Українській Державі діяла російська преса («Російський голос» («Русский голос»)) – орган Російського союзу, що «...прагнув об'єднати росіян України задля розвитку російської культури і школи» та видавався під проводом кадетів, «Київська думка» – орган російсько-єврейської ліберальної торговельно-промислової буржуазії, «Народна справа» («Народное дело») – орган російських есерів, «Робітниче життя» («Рабочая жизнь») – орган російських меншовиків та інші київські і провінційні російські газети, де публікувалися матеріали, спрямовані проти незалежності України, в яких, зокрема, йшлося про переваги федерації з Росією, про організацію загальноросійського уряду, котрий репрезентував би свою державу в її колишніх кордонах на мирній конференції тощо. Спроби ж українських періодичних видань стати на захист української культури і державності оголошувалися антиросійськими шовіністичними і антидемократичними виступами²¹⁴⁷.

Найбільше від гетьманського перевороту втрачали євреї. Зокрема, через відміну Закону про національно-персональну автономію, на основі якого вони розвинули доволі ефективну діяльність. Особливо це було відчутно в порівнянні з активністю решти іноетнічного населення, тому відразу після

²¹⁴⁵ Жуковський А. Росіяни на Україні... – С. 2616.

²¹⁴⁶ Деникин А. И. Гетманство и Директория на Украине / А. И. Деникин // Революция на Украине по мемуарам белых... – С. 157–158.

²¹⁴⁷ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. III... – С. 71, 77, 79.

насильницької зміни влади ОЕСРП та Поалей Ціон видали відозви-протести, якими засудили протиправні дії німецьких військ і закликали населення підтримати Центральну Раду²¹⁴⁸. 12 травня 1918 р. встановлення Гетьманату різко засудили бундівські організації України, кваліфікувавши його як контрреволюційний акт²¹⁴⁹. Вони закликали до скликання суверенних Установчих зборів на основі загального виборчого права, до встановлення федеративних зв'язків України з іншими частинами російської демократичної республіки, до виконання вимог національно-персональної автономії.

Такого самого погляду Бунд дотримувався й у подальшій діяльності. Наприклад, у вересні 1918 р. на засіданні Київської міської думи один із його представників різко засудив розгін Центральної Ради, а новий уряд охарактеризував як владу поміщиків і капіталістів²¹⁵⁰.

Щодо реакції поляків на державний переворот у газеті «Народня воля» було відзначено, що «...в юрбі чути було з приводу події то сумні – між українцями, то радісні – між меншостями, особливо поляками – розмови»²¹⁵¹. Польській меншині* в Українській Державі імпонувало, що Гетьманат із розумінням ставився до відновлення незалежності Польщі й намагався налагодити з нею добросусідські відносини. У Києві розгорнув роботу надзвичайний посланник Польщі С. Ванькович, а в Лодзі діяло українське консульство на чолі з С. Нілусом. До того ж, як зазначає О. Калакура, більша частина ображених на Центральну Раду польських землевласників активно підтримали економічну політику П. Скоропадського, зокрема його закони на захист приватної власності як «фундаменту культури і цивілізації». На перших порах гетьман користувався підтримкою з боку «Землян» – об'єднання

²¹⁴⁸ Батанова Т. Політичні платформи та діяльність єврейських партій... – С. 275.

²¹⁴⁹ Рафес М. Г. Два года революции на Украине... – С. 92–93.

²¹⁵⁰ Гусев В. Бунд, Комфарбанд, Евсекция КП(б)У...

²¹⁵¹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 325.

* Дослідники звернули увагу на той факт, що окремі кола польської меншини розглядали генерала П. Скоропадського як «...відповідну фігуру для охорони «священної власності» польських поміщиків і буржуа» задовго до його гетьманування [Петровський Н. Украинские националисты на службе у немецких захватчиков в 1918 г. / Н. Петровский // Исторический журнал. – 1943. – Кн. 7 (119). – С. 24]. П. Скоропадський у спогадах вказує, що наприкінці 1917 р. його було запрошено до маєтку графині Браніцької в Олександрії поблизу Білої Церкви, де «...дами в напіввідкритих сукнях із коштовностями, чоловіки у фраках і смокінгах» влаштували йому урочисту зустріч. «Ця зустріч стосувалася не мене особисто, а людини, від якої чекали, що вона порятує... В мені бачили трохи не рятівника, котрий збереже цим людям всі їхні надбання», – зазначає П. Скоропадський [Скоропадський П. Спогади... – С. 96–97]. На початку квітня 1918 р., коли в Києві перебували німецькі війська, П. Скоропадський зустрів князя К. Радзивілла. Останній у відповідь на скаргу П. Скоропадського, що йому нудно без діла, сказав по-французьки: «Хочете об заклад, що Ви будете відігравати велику роль в Україні?» Того самого дня Скоропадський дізнався, що ним зацікавилася німецьке командування і бажає встановити з ним зв'язок, що й було зроблено за кілька днів [Скоропадський П. Спогади... – С. 140–141].

польських поміщиків, котре, щоправда, негативно поставилося до задуманої гетьманським урядом аграрної реформи, яка передбачала створення численного прошарку селян-середняків шляхом викупу землі у власників великих маєтків, а ще більше – до Грамоти про федерацію з Росією. Незадоволення лідерів польських товариств викликали заходи українського зовнішньополітичного відомства щодо включення на основі Брестського договору Холмщини та Підляшшя до складу України. Водночас створення в місцевостях найбільшої концентрації поляків, зокрема на Поділлі та Волині, польських національних легіонів самооборони, які долучалися до придушення селянських повстань²¹⁵², спричинювало невдоволення серед значної частини українського суспільства.

Встановлення твердої влади, тим більше за активної участі німецької окупаційної адміністрації, прихильно сприйняли німецькі колоністи. Яскравим виявом їхнього привілейованого становища в Українській Державі стала участь у процесі відновлення їхніх маєтків та повернення їм самовільно взятого чи розграбованого селянами майна гетьманської місцевої адміністрації та австро-німецького окупаційного війська. Зокрема, відповідно до розпорядження міністра внутрішніх справ Ф. Лизогуба від 18 травня 1918 р., губернські старости мали терміново оповістити населення про необхідність невідкладного повернення їхнім власникам самовільно взятого, розграбованого майна, незалежно від того, чи було це майно розкрадане самовільно, чи згідно з постановою земельних або інших комітетів. Міністр пропонував попередити населення, що невиконання цього розпорядження матиме наслідком сувору кримінальну відповідальність. Старости в цьому разі мали вживати заходів до примусового повернення майна, вдаючись до допомоги поліції і військової сили. Особливо активну допомогу німцям-колоністам надавали німецькі війська. Об'єднуючись у спільні загони, вони влаштовували розправи над селянами, вимагаючи не лише повернення того, що було взяте з розгромлених маєтків, а й значних контрибуцій²¹⁵³. Такі дії, санкціоновані офіційною владою, дискредитували українську державність та загострили відносини між німецькими колоністами й навколишнім селянством.

Свідченням самовпевненості частини німецької меншини, яку очолював євангелістсько-лютеранський пастор І. Вінклер, став запропонований нею проект зі створення колонії Крим-Таврія. Він передбачав отримання німцями-колоністами німецького підданства та побудову за їхньою участю в Південній Україні на землях «...Таврійської губернії та Криму державного утворення, яке підлягало б Німецькій імперії й було б форпостом й чатовим

²¹⁵² Калакура О. Я. Поляки в етнополітичних процесах... – С. 130–131.

²¹⁵³ Горбань Т. Німецькі колонії... – С. 99–100.

Німеччини»²¹⁵⁴. Однак, зважаючи на зовнішньополітичні ризики реалізації такого проекту, німецьке керівництво відхилило його.

У складній етнополітичній ситуації перебувала Директорія УНР: незважаючи на декларування курсу, спрямованого на співпрацю з національними меншинами, ставлення останніх до неї бажало бути кращим. Лише деякі течії в партіях національних меншин були готові підтримувати українську державність взагалі²¹⁵⁵. Мало що змінило навіть відновлення чинності Закону Центральної Ради про національно-персональну автономію.

Здебільшого ігнорували співробітництво з Директорією та її урядами російські партії й організації. З приводу їхніх настроїв А. Ревуцький писав у «Споминах жидівського міністра» про те, як «...не тільки більшовики, але також меншовики... гірко поборювали Директорію. Але при цьому не можна було в їх аргументації знайти будь-який *соціальний* мотив (для цього спротиву), – завжди відчувалося, що в дійсності їх поведінкою керує прагнення до «єдиної, неподільної Росії»²¹⁵⁶. Характерною для цієї поведінки була вже згадана відмова меншовиків подати свою кандидатуру (нею мав стати Мартинов, євреї за походженням) на посаду міністра праці до кабінету В. Чехівського. Це сталося через небажання партії співпрацювати з урядом, котрий не погоджувався на федерацію з Росією. Ще примарнішими були надії на співпрацю з більшовиками, котрі, незважаючи на обіцянки про сприяння Директорії²¹⁵⁷, навіть не давши їй оговтатися після ліквідації Гетьманату, розпочали наступ на щойно відновлену УНР.

Той факт, що російські меншовики й есери не сприяли більшовикам як партії, мало чим міг допомогти Директорії в боротьбі проти агресії радянської Росії, оскільки вони швидше б погодилися на Україну більшовицьку, ніж самостійну. Проте з тактичних міркувань ні меншовики, ні есери не хотіли позбавляти себе можливостей легальної роботи в УНР, і тому офіційно шукали контакту з українською владою. Зокрема, користуючись підтримкою російських робітників в Україні, вони брали участь у виборах до Трудового Конгресу України²¹⁵⁸, здобувши деяку кількість депутатських місць*. А один

²¹⁵⁴ Турченко Г. Ф. Національний рух німецькомовної етнічної групи Південної України... – С. 171–172.

²¹⁵⁵ Стахів М. Україна в добі Директорії УНР : у 7 т. Т. 1 : Власними силами / М. Стахів. – Торонто : Укр. наук.-іст. б-ка в Скрантоні, 1962. – С. 212.

²¹⁵⁶ Цитовано за: Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 105.

²¹⁵⁷ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. IV... – С. 60–61; Рафес М. Г. Два года революции на Украине... – С. 116–117.

²¹⁵⁸ Стахів М. Україна в добі Директорії УНР : у 7 т. Т. 1... – С. 206.

* На першому засіданні Трудового Конгресу України есерівсько-меншовицьке представництво становило 7 осіб [Листівка Центрального інформаційного бюро при Директорії УНР. Лютий 1919 р. Вінниця // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 495].

із їхніх представників – І. Біск²¹⁵⁹ навіть увійшов до складу секретаріату ТКУ.

Повстання Директорії проти гетьмана П. Скоропадського з «явною прихильністю» зустріли широкі верстви єврейського населення. В багатьох невеликих населених пунктах України євреї брали участь у святі перемоги нової влади, і взаємовідносини між ними й місцевими очільниками українського руху подекуди були надзвичайно дружніми. У Вінниці єврейська громада вітала «...демократичну владу в особі Директорії Української Народної Республіки..., яка забезпечить вільний лад України і національно-персональну автономію для всіх національних меншин»²¹⁶⁰. Так само зустрічало київське єврейство Директорію²¹⁶¹ в день її вступу до Києва 19 грудня 1918 р.

Однак симпатії євреїв були пасивними, вичікувальними, про якусь співучасть їхніх інституцій чи окремих діячів у боротьбі проти гетьманського режиму не йшлося, тому коли в першому зверненні до народу Директорія зазначала, що «жиди є нашими приятелями, вони йдуть із нами»²¹⁶², вона, ймовірно, враховувала лише загальні тенденції серед єврейського населення.

Єдиним конкретним фактом дієвої участі єврейської громадськості в перші тижні повстання проти німецької окупації та гетьманського режиму була участь С. Гольдельмана в уряді Директорії, спочатку на посаді секретаря праці, потім також як в. о. секретаря в справах національних меншин. Згодом до співпраці приєднався ще один діяч партії Поалей Ціон А. Ревуцький, котрий прибув до Вінниці з Одеси²¹⁶³. Пізніше його було призначено міністром єврейських справ.

Із приходом Директорії до влади офіційний провід єврейських соціалістичних партій співпрацював із нею і брав участь у низці державних заходів, а також у виборах до Трудового Конгресу України²¹⁶⁴. Певну кількість єврейських політиків було обрано депутатами ТКУ. В їхніх виступах на першій сесії передпарламенту проявилася вся гама ставлення до відновленої УНР. Так, М. Рафес позиціонував себе й очолюваний ним Бунд* як відвертих

²¹⁵⁹ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. IV... – С. 60.

²¹⁶⁰ Троцький І. Єврейские погромы... – С. 57–58.

²¹⁶¹ Марголин А. Украина и политика Антанты... – С. 98; Троцький І. Єврейские погромы... – С. 58.

²¹⁶² Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 98.

²¹⁶³ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 98.

²¹⁶⁴ Стахів М. Україна в добу Директорії УНР : у 7 т. Т. I... – С. 207.

* На першому засіданні Трудового Конгресу України представництво Бунду становило 7 осіб [Листівка Центрального інформаційного бюро при Директорії УНР. Лютий 1919 р. Вінниця... – С. 496]. Згідно даних М. Рафеса, представництво Бунду нараховувало 11 осіб [Рафес М. Два года революции на Украине... – С. 144].

апологетів російського більшовизму, заявивши, що бундівці є прихильниками радянської системи і боротимуться за її запровадження в Україні²¹⁶⁵. Політичний сенс його промови зводився до того, що він, за висловом М. Стахіва, «м'якими словами» переконував український уряд капітулювати перед радянською Росією в ім'я інтересів світової соціальної революції в радянській формі²¹⁶⁶. Із протилежних позицій на Конгресі виступив представник Поалей Ціону А. Ревуцький. Серед іншого, він зазначив: «Незалежно від заслуженої критики, незалежно від прикрих обставин, обов'язком соціалістичних партій в Україні є стати на шлях історичних завдань пролетаріату, орієнтуватись не на переможця моменту – большевиків і не на безповоротне минуле – єдину Росію Керенського, а на неминуче відродження українського народу. А тому іти до влади всім соціалістам всіх партій і творити державу такою, якою вона повинна бути, а не, як вона, дякуючи випадково склавшійся ситуації, зараз виглядає...»²¹⁶⁷.

Важко не погодитися з думкою М. Стахіва про те, що сіоністськи налаштовані єврейські сили проявили себе стійкіше щодо більшовицької демагогії і тому продовжили співпрацю з владою Другої УНР²¹⁶⁸. На відміну від них, Бунд, котрий схвально зустрів прихід Директорії до влади в Україні, підкреслював її заслуги в ліквідації гетьманського режиму²¹⁶⁹, вже невдовзі, як і російські меншовики, «гірко поборював» її²¹⁷⁰. На думку В. Гусєва, до такої зміни позиції бундівців спонукала непослідовна діяльність Директорії, яка не змогла задовольнити «соціальні і національні інтереси трудящих класів Української Народної Республіки». Новій владі не вдалося забезпечити реалізацію обіцяної програми соціально-економічних перетворень, налагодити нормальні контакти з Росією, зупинити хвилю кривавих погромів, що викликали паніку серед єврейського населення. З огляду на це вже в січні 1919 р. бундівські лідери характеризували Директорію як таку, що не виправдала сподівань робітничих і селянських мас²¹⁷¹. Щоправда, незрозуміло, як можна оцінювати дії влади лише за перший місяць її діяльності, і тим більше вимагати від неї за такий короткий час «виправдати сподівання»? Низка риторичних запитань виникає і з приводу тодішніх перспектив реалізації урядової програми. Чи можливо було нормалізувати відносини з Росією, котра прагнула анексувати УНР? Як здійснити соціально-економічні

²¹⁶⁵ Див.: ЦДАВО України. Ф. 2060. Оп. 1. Спр. 8. Арк. 1–5; *Рафес М.* Два года революции на Украине... – С. 149–150.

²¹⁶⁶ *Стахів М.* Україна в добі Директорії УНР : у 7 т. Т. 3... – С. 55–61.

²¹⁶⁷ *Стахів М.* Україна в добі Директорії УНР : у 7 т. Т. 3... – С. 61.

²¹⁶⁸ *Стахів М.* Україна в добі Директорії УНР : у 7 т. Т. 1... – С. 208.

²¹⁶⁹ *Гусєв В.* Бунд, Комфарбанд, Евсекция КП(б)У...

²¹⁷⁰ *Гольдельман С. І.* Жидівська національна автономія... – С. 105.

²¹⁷¹ *Гусєв В. І.* Бунд в суспільно-політичному житті України... – С. 22.

перетворення в умовах перманентної війни? Щодо погромницького руху в січні 1919 р., то навіть лідер Бунду М. Рафес під час засідання Трудового Конгресу України відкидав звинувачення на адресу Директорії з цього приводу²¹⁷². Найбільша ж хвиля антиєврейських виступів припала на наступних два місяці, упродовж яких країну охопила цілковита анархія, а українське військо, деморалізоване поразками, весь час відступало. Засобів і важелів для припинення антисемітських акцій практично не існувало.

Швидше за все, позиція Бунду стосовно Директорії була викликана не стільки діяльністю останньої, як внутрішніми процесами, що тривали в самій організації. Ще наприкінці 1918 р. в Бунді почали виникати ліві групи, що співчували більшовикам²¹⁷³. У грудні вони утворили комуністичну фракцію, а в березні 1919 р. оформилися в окрему партію – Комуністичний Бунд (Комбунд). Інші бундівці продовжували підтримувати Директорію.

Аналогічні процеси відбувалися в інших єврейських партіях. Так, на Третій всеукраїнській конференції ОЄСРП, що тривала 16–24 березня 1919 р., її комуністична фракція реорганізувалася в Об'єднану єврейську комуністичну робітничу партію (ОЄКРП). Вона підтримувала більшовицькі перетворення, але обстоювала єврейську автономію під керівництвом рад єврейських робітничих депутатів.

У травні 1919 р. Комбунд, задалегідь погодивши свої дії з компартією України, об'єднався з ОЄКРП, утворивши Єврейську комуністичну спілку (Комфарбанд)²¹⁷⁴. Частина членів цієї організації в індивідуальному порядку було прийнято до КП(б)У.

1 вересня 1919 р. в Кам'янці-Подільському було скликано конференцію «Об'єднаного Бунду», члени якої висловилися за підтримку самостійної України, боротьбу проти більшовиків і Добровольчої армії А. Денікіна²¹⁷⁵. Через два дні там само відбулося об'єднання двох політичних сил – Бунду і некомуністичної частини ОЄСРП та утворення нової партії «Об'єднаний Бунд»²¹⁷⁶. На форумі були присутні міністри єврейських справ П. Красний та праці О. Безпалко, а також представники від комітетів УПСР та УСДРП²¹⁷⁷.

Отже, дотримуючись принципу своєрідної політичної диверсифікації, або «високої політики», за визначенням І. Чериковера²¹⁷⁸, партійні верховоди

²¹⁷² Рафес М. Два года революции на Украине... – С. 149.

²¹⁷³ Волковинський В. Бунд... – С. 72.

²¹⁷⁴ Шехтман И. Б. Еврейская общественность на Украине... – С. 43; Найман А. Єврейські партії та об'єднання у політичних процесах в Україні...

²¹⁷⁵ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. IV... – С. 169–170; Волковинський В. Бунд... – С. 72.

²¹⁷⁶ Гольдфельдман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 128; Волковинський В. Бунд... – С. 72.

²¹⁷⁷ Волковинський В. Бунд... – С. 72.

²¹⁷⁸ Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 116.

єврейських партій прагнули забезпечити їхню присутність серед усіх ключових гравців, котрі діяли на політичному полі України. Відповідно, частина єврейського політикуму продовжила співпрацю з керівництвом Другої УНР, незважаючи на її вкрай важке військово-політичне становище. За словами С. Гольдельмана, це була доба, яка визначалася найвищою мірою зближення між відповідальними представниками єврейської суспільності й урядовими українськими колами та активної співпраці обох національних таборів. Ця доба тривала від евакуації Києва в лютому 1919 р. до останніх спроб зберегти незалежність УНР восени 1920 р., коли наступ більшовицького ворога поклав край цим надіям²¹⁷⁹. Зі знищенням української демократичної державності прийшов кінець також єврейській національній автономії.

Ставлення польської національної меншини до Директорії як органу влади Другої УНР великою мірою визначалося не лише політикою останньої, а й низкою чинників, зумовлених геополітичними обставинами. Всі вони – і урядова етнополітика, і геополітичні фактори – аж ніяк не сприяли порозумінню української влади з польською меншиною. З одного боку, Директорія хоч і відновила дію Закону про національно-персональну автономію, однак при цьому відмовилася відновити діяльність Міністерства польських справ. Ще більшим недоліком її політики в очах польського суспільства УНР були соціально-економічні декларації, спрямовані, проти «класів земельної і промислової буржуазії»²¹⁸⁰. З іншого боку, загострення українсько-польських відносин – як внутрішньодержавних, так і міждержавних – поглибили пертурбації на світовій мапі. Зокрема, ліквідація Австро-Угорської імперії призвела до створення ЗУНР та подальшого її збройного протистояння з польською державою. Після Акта злуки між УНР і ЗУНР конфлікт із Польщею набув усеукраїнського масштабу.

Попри означений антагонізм, польська національна меншина не залишалась осторонь державного життя УНР. Зокрема, її представники взяли участь у виборах до Трудового Конгресу України; окремі з них стали депутатами²¹⁸¹. Проте до справжнього українсько-польського порозуміння дійшло лише в умовах реальної загрози втрати державності. З одного боку, було нестримне бажання більшовиків нав'язати іншим народам свою волю, з іншого – прагнення білогвардійців відновити «велику і неподільну Росію». Політичні провідники УНР і Польської республіки усвідомили необхідність об'єднання зусиль обох держав для їхнього захисту та укладення

²¹⁷⁹ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 124.

²¹⁸⁰ Декларація Директорії Української Народної Республіки. 26. 12. 1918 р. ... – С. 392.

²¹⁸¹ Стасів М. Україна в добі Директорії УНР : у 7 т. Т. 3... – С. 60.

міждержавного договору і підписання у квітні 1920 р. військової конвенції²¹⁸². Як засвідчують дослідники, переважна більшість поляків Наддніпрянщини активно підтримала створення спільного антибільшовицького фронту, надаючи допомогу військовим формуванням і долучаючись до них²¹⁸³. Після звільнення Києва сотні поляків разом із українцями вийшли на вулиці столиці УНР: 14 травня 1920 р. для зустрічі глави польської держави Ю. Пілеудського, котрий у виступі запевнив киян у вічній дружбі польського й українського народів, а через тиждень, 21 травня, – щоб привітати військовий парад на Хрещатику²¹⁸⁴. Останній став своєрідним символом спільної боротьби українського і польського народів за свою незалежність.

Водночас потрібно зазначити, що далеко не все в українсько-польському співробітництві відбувалося гладко. Зокрема, частина киян була збентежена тим, що серед учасників травневого параду на Хрещатику переважали польські війська з біло-червоними прапорами й білими орлами, оскільки українські військовики самотужки продовжували бойові дії проти більшовиків на Подніпров'ї. На думку дослідників, якби польські підрозділи продовжили наступ разом з українськими, то більшовиків витіснили б з усієї території України. Однак окремі польські політики, побоюючись повного унезалежнення України й досягнення її соборності, схилилися до переговорів із Москвою за умови вигідних територіальних поступок на свою користь. Тим часом своєрідним «перепочинком» скористалося командування Червоної армії, яка поповнювалася свіжими силами зі Сходу та Півночі Росії.

Не сприяли двосторонньому співробітництву й непоодинокі конфлікти українських повстансько-партизанських загонів і польських військових частин²¹⁸⁵.

Доволі контроверсійним було ставлення національних меншин до влади ЗУНР. Попри те, що остання не лише декларувала, а й забезпечувала іноетнічному населенню основні права й свободи, жодна з меншин не відгукнулася на заклики українських органів влади взяти участь у процесі державотворення. Газета «Діло» від 21 листопада 1918 р. в редакційній статті «Національні меншости в ЗУНР» із цього приводу зазначала, що вони ще не настільки змирилися з фактом існування західноукраїнської державності, щоб узяти участь у її розбудові. Та все ж одним із визначальних чинників, що

²¹⁸² *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – С. 148, 155.

²¹⁸³ *Рафальський О. О.* Національні меншини України... – С. 116; *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – С. 155; *Чистов В.* Российско-украинские отношения через призму теории этногенеза. Часть 2. Эпоха войн и революций / В. Г. Чистов. URL: <http://www.pseudology.org/Eneida/RussUkr2.htm>.

²¹⁸⁴ *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – С. 155, 156.

²¹⁸⁵ *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – С. 155, 156.

вплинув на поведінку національних меншин, стало українсько-польське протистояння в листопаді 1918 – липні 1919 р.

Ставлення політичних сил іноетнічного населення до ЗУНР було різним: від органічного неприйняття і протиборства – до конструктивного нейтралітету й персонального співробітництва. Перше, зокрема, чітко проявилось в діяльності польських політичних сил, які своїм основним завданням вважали відновлення власної незалежної національної держави. Західноукраїнські землі – Галичину, Волинь, Підляшшя і Холмщину – вони трактували як невід’ємну складову частину Польщі й тому намагалися за будь-яку ціну їх інкорпорувати²¹⁸⁶. Представники єврейської і німецької меншин ще в першій половині дня 1 листопада 1918 р. висловили свої симпатії новопосталій Українській державі та попросили в її керівництва захистити їхні права²¹⁸⁷. Однак в українсько-польському конфлікті і євреї, і німці дотримувалися нейтралітету, і, щоб не втягуватися в конфронтацію між найбільшими етносами краю, не брали участі у державному житті. Хоча було немало прикладів їхніх виступів на боці як українців, так і поляків²¹⁸⁸. Приміром, окремі з них зайняли урядові посади, чимало євреїв і німців служило в Українській галицькій армії та правоохоронних органах краю, працювало в освіті, медицині, зв’язку, на залізниці тощо.

Зрозуміло, що найнепримиреннішою до західноукраїнської державності була польська національна меншина, яка не могла пересилити історичні стереотипи на кшталт «українського замаху» на польські землі, «польськості Львова», «одвічності східних кресів Польщі» та ін. Її спротив набув особливої гостроти під час воєнного протистояння Польщі та ЗУНР, котре залишило глибокий слід у пам’яті обох народів. Воно було зумовлене процесом національного самовизначення і творення самостійних держав, але в його епіцентрі опинився конфлікт навколо державної належності території Східної Галичини і Західної Волині²¹⁸⁹. Поляки, відновивши свою державність, вдалися до силового загарбання споконвічних українських земель, котрі ввійшли до складу новоствореної ЗУНР. Це призвело до міжетнічного збройного протистояння, що супроводжувалося втягуванням місцевих поляків до таких широкомасштабних антиукраїнських акцій, як участь у погромах, масових пограбуваннях, арештах, обшуках, у забороні української преси тощо,

²¹⁸⁶ *Великочий В.* Національно-культурна політика ЗУНР... – С. 267.

²¹⁸⁷ *Рукописні замітки члена Української Національної Ради о. Олександра Стефановича...* – С. 256.

²¹⁸⁸ *Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 1...* – С. 285; *Гон М.* Євреї в ЗУНР... – С. 181–182; *Коган С.* Евреи в Западно-Украинской Народной Республике... – С. 193–194.

²¹⁸⁹ *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах на землях України у ХХ столітті : автореф. ... – С. 16–17.

і посилювало антипольські настрої. Зафіксовано багато свідчень про те, що значна частина польського цивільного населення взялася за зброю й фактично долучилася до насильницьких дій, не сприймала закликів української громади до порозуміння, провокувала силовий спосіб вирішення конфлікту²¹⁹⁰. Він набув етнічного забарвлення і призивів до великих втрат з обох боків.

Утім слід визнати, що в польському середовищі були різні оцінки тодішньої ситуації. Одна частина поляків, насамперед ендеки, дотримуючись ідеї «вищості» поляків та «відсталості» українців, неспроможних створити власної держави, виступала за інкорпорацію західноукраїнських земель, їх силове включення до Другої Речі Посполитої²¹⁹¹. Інші, зокрема соціалісти Ю. Пілсудського, допускали надання Східній Галичині автономії в складі т. зв. історичної Польщі – від національно-культурної аж до територіальної, однак не висловлювали своєї позиції щодо статусу і кордонів гіпотетичного утворення²¹⁹². Лідери Польської партії «Визволене» поділяли ідею незалежності й соборності України з включенням до неї Східної Галичини, але без Львова²¹⁹³. До ліберальнішого ставлення поляків стосовно ЗУНР закликала також польськомовна газета «Голос правди» («Głos Prawdy»), що виходила з лютого 1919 р. у м. Станиславові. «Ми національна меншість і повинні з тим рахуватися, – йшлося в її першому номері. – Тому вважаємо святим обов'язком не дратувати розпаленого антагонізму народів, не будувати доріг, що ділять, а шукати тих, які би нас об'єднували»²¹⁹⁴. Рішуче засудила «війну в Східній Галичині і на Україні», котру «проти українського селянства і робітництва в обороні польських магнатів і їх земельних посістей» розв'язало «правительство Пілсудського і Морачевського»²¹⁹⁵, новостворена Комуністична робітничая партія Польщі.

Наявність у польському таборі людей, котрі прагнули порозуміння, уможливило з самого початку Листопадової революції перші політичні контакти між українцями і поляками у м. Львові. Їхнім результатом стало

²¹⁹⁰ Рукописні замітки члена Української Національної Ради о. Олександра Стефановича... – С. 261, 262; *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – С. 140–141.

²¹⁹¹ *Красівський О.* Східна Галичина і Польща в 1918–1923 рр.: Проблеми взаємовідносин / О. Я. Красівський ; Укр. акад. держ. упр. при Президентові України. – К. : Вид-во УАДУ, 1998. – С. 69–70; *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – С. 141–142.

²¹⁹² *Красівський О.* Східна Галичина і Польща... – С. 68–69; *Райківський І.* Взаємини українських соціал-демократів Галичини з Польською партією соціалістичною в 1918 – 1939 рр. // *І. Райківський // Галичина.* – 2002. – Вип. 8. – С. 72; *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – С. 134.

²¹⁹³ *Красівський О.* Східна Галичина і Польща... – С. 70.

²¹⁹⁴ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Ілюстрована історія... – С. 242.

²¹⁹⁵ Повідомлення газети «Вперед» про створення Комуністичної робітничої партії Польщі і про її виступ проти загарбницької війни білополяків у Західній Україні. 24 грудня 1918 р. // Під прапором Жовтня... – С. 148.

створення спільного українсько-польського комітету, що мав на меті відвернення військового протистояння та забезпечення громадського порядку²¹⁹⁶. Утім переростання збройного конфлікту в повномасштабну війну позбавило Комітет будь-яких перспектив.

Загальний тон у польському національному русі задавали шовіністичні, великодержавні сили, котрі нерідко вдавалися до радикальних дій. Уже в перші дні листопада 1918 р. вони зуміли оперативно сформувати з місцевих поляків військові підрозділи, перекинути додаткові сили з Кракова, Варшави та інших міст і розгорнути кровопролитні бої за Львів. Ситуація у галицькій столиці ускладнювалася тим, що понад 62% її двохсоттисячного населення становили поляки, 20% – євреї і лише 18% – українці. Основу польських військових формувань склали осередки Польської організації військової (ПОВ), Польський корпус допомогивий (ПКД), Польські кадри військові (ПКВ). Окрім Львова, значні польські військові сили було зосереджено у Станиславові, Перемишлі, Коломиї, Золочеві, Дрогобичі та інших містах²¹⁹⁷. Паралельно визначені активісти здійснювали мобілізацію серед польського населення.

На думку Л. Шанковського, якщо до 10 листопада 1918 р. йшлося лише про польське повстання у Львові, то напад польських військ із заходу на Перемишль, що стався 11 листопада, засвідчив акт агресії²¹⁹⁸. Тому цю дату можна вважати днем початку Українсько-польської війни.

З того часу слід розрізняти воєнні дії між польським військом та Галицькою армією і антиурядові збройні виступи, до яких намагалися вдаватися окремі представники польської національної меншини на території, яку контролювала офіційна влада ЗУНР. Спроби останніх найвідчутніше виявлялися в містах, де українські власті були особливо вразливими і тому не могли серйозно завадити ні організації польського активу, ні відновленню підпільної мережі Польської організації військової у повітових центрах краю. За даними польського інформатора, сили ПОВ у Східній Галичині на 26 лютого 1919 р. були доволі значними. Наприклад, у Золочеві вони нараховували 200 міщан, у Стрию – 180²¹⁹⁹.

Найбільшій спробі антиурядового повстання українська служба безпеки запобігла в Золочеві. Місцева таємна польська організація за допомогою

²¹⁹⁶ Рукописні замітки члена Української Національної Ради о. Олександра Стефановича... – С. 256–257, 259; Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 1... – С. 297–299; *Великочий В.* Національно-культурна політика ЗУНР... – С. 268.

²¹⁹⁷ *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – С. 135–136, 137, 138, 139.

²¹⁹⁸ *Шанковський Л.* Українська Галицька Армія / Л. Шанковський. – Львів : Наукове тов. ім. Шевченка, 1999. – С. 18.

²¹⁹⁹ *Павлишин О. І.* Західноукраїнська Народна Республіка... – С. 230.

спільників у Тернополі й Бережанах планувала розпочати його 28 березня 1919 р. і поширити на всі повітові центри ЗОУНР. Підготовка акції, яку координували прибулі зі Львова й Варшави агенти, мала системний характер. До неї залучали місцевих поляків, збирали зброю, грошові пожертви. Одночасно з виступом у районі Рави-Руської було заплановано наступ польських військ, котрі мали прорвати фронт і увійти до міст «для наведення порядку між збунтованими проти своєї влади українцями». Змовники також розраховували на польських фахівців, залучених до державної служби. Їхня відмова від посад мала призвести до анархії і розпаду «хлопської» держави через нестачу «конечно потрібної кількості інтелігентних сил»²²⁰⁰. Проте запланований антиукраїнський сценарій провалився, а його активістів віддали під суд.

Відомо також про підготовку низки інших антиурядових збройних виступів у різних місцевостях. Зокрема, невдалою була спроба підняти повстання на Тернопільщині²²⁰¹, а також 160 польських селян у селі Скоморохи Стрийського пов. Про намір поляків захопити адміністративні установи в Самборі, арештувати українських військових старшин і цивільних службовців згадував повітовий комісар ЗУНР А. Чайковський. Проте акція не вдалася, оскільки польські селяни з ближнього села Стрілковичі не надали змовникам допомоги²²⁰².

Окрім збройних акцій, поляки вдавалися також до бойкоту участі в українських органах влади та виборчого процесу. Зокрема, вони відмовилися делегувати своїх представників до УНРади, але водночас увійшли до низки повітових рад і міських органів самоврядування. Так, про їхню участь у складі Повітової ради Жовкви місцевий часопис завважував: «Вже зі складу сеї Повітової Української Ради ясно виходить, що український нарід не хоче сам верховодити в краю, зглядно в Українській державі, але радо лишає місце в управі полякам і жидам відповідно до числа населення і справедливої засади: Кожному признати те, що йому належить»²²⁰³. Польське населення було представлено також у Прибичній раді* Самбірщини.

²²⁰⁰ Павлишин О. І. Західноукраїнська Народна Республіка... – С. 231.

²²⁰¹ Гірняк Н. 48 днів на чолі Тернопільської військової округи... – С. 188, 189.

²²⁰² Павлишин О. І. Західноукраїнська Народна Республіка... – С. 230–231.

²²⁰³ Павлишин О. І. Західноукраїнська Народна Республіка... – С. 221.

* Керівним органом державної адміністрації в повіті за часів ЗУНР був державний повітовий комісар, «якого іменували і усували державний секретар внутрішніх справ». При комісарі шляхом виборів формували повітову національну раду з дорадчим голосом. Міських комісарів призначав держсекретар внутрішніх справ, а у містечках і селах (містечкових і сільських громадах) громадських комісарів призначали повітові комісари. При міських, містечкових і сільських комісарах діяли «прибичні ради», які обирало населення [Історія державної служби в Україні : у 5 т. Т. 1 / відп. ред. : Т. В. Мотренко, В. А. Смолий ; редкол. : С. В. Кульчицький

Однією з найдієвіших форм пасивної боротьби проти влади ЗУНР стали саботажі колишніх австро-угорських чиновників і адміністративних службовців польської національності. У деяких повітових центрах вони спочатку погодилися працювати в новій адміністрації, але згодом відмовилися прийняти т. зв. «службові приречення» на вірність ЗУНР. Небажання польських фахівців залишатися на державній службі часто паралізувало роботу місцевих органів управління на початковому етапі їхнього становлення та діяльності²²⁰⁴. Як правило, таку поведінку зумовлювало небажання національно свідомих поляків співпрацювати з урядом, що перебував у стані війни з їхньою батьківщиною.

Українською негативно на господарське і військово-політичне становище молодій державі впливали страйки тих поляків, котрі працювали на залізницях²²⁰⁵. Нерідко для виправлення ситуації були потрібні надзусилля українських працівників.

Серед соціальних страт польської національної меншини найагресивніше до української державності поставилася інтелігенція. Так, кур'єр із Рудок повідомляв: «Поляки заховуються провокуючо. Польська інтелігенція бунтує селян, особливо поляків, до опору проти української влади». З Камінки Струмилової надійшла інформація такого змісту: «Населення польської народности по селах заховується спокійно, зате польська інтелігенція в Камінці заховується про око спокійно лише зі страху перед нашими стрільцями і машинними крісами, тому мусить бути під строгим дозором»²²⁰⁶. Дотримуючись доктрини, за якою «від віків тут була і є польська земля»²²⁰⁷, присягати на вірність ЗУНР відмовилася більшість польських учителів.

Проте переважна частина польського населення позитивно оцінила толерантність влади ЗУНР і ставилася до неї терпимо. О. Нижанківський звітував, що поляки в Стрийському пов. змирилися з новими відносинами і не виявляють особливої ворожнечі до представників української адміністрації. Про нормальні взаємини польської громади з місцевою українською владою

(керівн. авт. кол.) та ін.; Голова. упр. держ. служби України; Ін-т історії НАН України. – К.: Ніка-Центр, 2009. – С. 519].

²²⁰⁴ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали: у 5 т. Т. 1... – С. 303; Т. 2... – С. 148; Т. 3, кн. 2... – С. 68; *Великий В.* Національно-культурна політика ЗУНР... – С. 268; *Павлишин О. І.* Західноукраїнська Народна Республіка... – С. 222.

²²⁰⁵ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали: у 5 т. Т. 1... – С. 285, 312; *Я. Я.* Над Сяном / *Я. Я.* // *Український Стрелець*. – 1921. – Ч. 13–14. – С. 23; *Чайковський А.* Чорні рядки... – С. 52; *Лазарович М.* Легіон Українських січових стрільців: формування, ідея, боротьба... – С. 217.

²²⁰⁶ *Павлишин О. І.* Західноукраїнська Народна Республіка... – С. 218.

²²⁰⁷ *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – С. 139.

повідомляли УНРаду зі Щирця, Бучацького і Ліського повітів²²⁰⁸. А два «чисто мазурських села» на Бучаччині – Підзамочок і Дуліби навіть вислали своїх делегатів на українські повітові збори і взяли участь у виборах повітового комісара УНРади²²⁰⁹.

Схожими мотивами керувалося й чимало тих поляків, котрі з особистої ініціативи вступали на службу до місцевих органів управління ЗУНР. Про такі випадки відомо у Львові, Золочеві, в Бережанському, Бучацькому, Печеніжинському, Станіславівському, Стрийському, Турківському, Яворівському²²¹⁰ та деяких інших повітах.

Представники польської національної меншини служили також у корпусі Української державної жандармерії²²¹¹. Проте спроби поляків створити в деяких місцевостях власну міліцію було відкинута. Зокрема, в Станіславові їхніх представників запевнили, що «свобода особистости й майна обезпечується українським військом як найкраще...». Таку ж відповідь отримала делегація сіоністів, яка просила «...злучити в особний легіон жидів з війська й віддати його під її руку»²²¹².

Доволі прихильно спочатку сприйняли Українську революцію польські селяни. Сподіваючись на соціальні реформи, вони не конфронтували з владою ЗУНР.

Утрималося від масштабного опору поза Львовом і польське робітництво. Показовим у цьому плані був район Бориславського нафтового басейну, де проживало близько 15 тис. поляків. Дрогобицькій повітовій УНРаді вдалося мирно налагодити стосунки з польськими робітниками і підприємцями Борислава, Волянки, Тустанович і Губичів.

Готовність допомогти українській владі в дипломатичній службі висловила навіть частина місцевої польської аристократії. Про це заявив граф Г. Бадені у приватній розмові з державним секретарем внутрішніх справ ЗУНР Л. Цегельським, що відбулася біля Радехова наприкінці листопада 1918 р. Позитивне ставлення до ЗУНР виявляла також частина землевласників-поляків. Зокрема, за словами заступника державного секретаря внутрішніх

²²⁰⁸ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 1... – С. 438, 439, 465; *Павлишин О. І.* Західноукраїнська Народна Республіка... – С. 217–218.

²²⁰⁹ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2... – С. 28.

²²¹⁰ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 1... – С. 307, 309, 315, 439, 457; *Кузьма О.* Листопадові дні... – С. 76; *Великочий В.* Національно-культурна політика ЗУНР... – С. 268.

²²¹¹ *Козак І.* Дещо про державну жандармерію ЗУНР / І. Козак // Український Скиталець. – 1923. – Ч. 17–18 (39–40). – С. 15–16; Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 1... – С. 315, 320; Т. 3, кн. 2. – С. 68; *Чайковський А.* Чорні рядки... – С. 49.

²²¹² Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 1... – С. 326–327.

справ Р. Перфецького, наприкінці 1918 р. таке стверджували окремі польські поміщики. На думку О. Павлишина, поодинокі свідчення лояльності шляхти можна пояснити, з одного боку, вираженим ставленням української влади до приватної власності й відсутністю в її політиці ліворадикальних гасел, а з іншого – невизначеністю перспектив майбутнього суспільно-політичного устрою відновленої Польської держави²²¹³.

Кардинальні політичні зміни, що охопили західноукраїнські землі з осені 1918 р., актуалізовані міжетнічним українсько-польським конфліктом, поставили перед вибором також місцеве єврейство. Керуючись пріоритетом власних інтересів, воно демонструвало одноставність у прагненні уникнути участі у війні. Першим декларацію про дотримання нейтралітету в українсько-польському протистоянні ще 1 листопада у Львові проголосив ЄКГБ²²¹⁴. Він закликав євреїв міста «...підпорядкуватися його наказам, зберігати спокій, порядок і найсуворішу нейтральність, щоб не дали себе втягнути якій небуть зі сторін у вир боротьби, ані не вірити поширюваним пліткам та вістям»²²¹⁵. Цю ж позицію Комітет офіційно підтвердив 14 листопада у зверненні до президента США В. Вільсона, Копенгагенського сіоністського бюро та світової спільноти²²¹⁶. Прогнозованим було рішення про політику невтручання в українсько-польську війну ЄНР Східної Галичини. Репрезентуючи все єврейське населення краю, вона у такий спосіб намагалася примирити нуртуючі в її середовищі суперечності між проукраїнською та пропольською політичними орієнтаціями²²¹⁷. Про порядок і безпеку життя та майна в єврейських районах Львова мала дбати «окрема жидівська міліція», числом 200 людей»²²¹⁸. Її відзнакою була «опаска на лівім рамени із сіоністичною печаткою»²²¹⁹. Про організацію єврейської міліції йшлося у відозвах ЄКГБ, розклеваних на мурах міста.

²²¹³ Павлишин О. І. Західноукраїнська Народна Республіка... – С. 218–219.

²²¹⁴ Гон М. М. Євреї в ЗУНР... – С. 181.

²²¹⁵ Павлишин О. І. Західноукраїнська Народна Республіка... – С. 219.

²²¹⁶ Погребинська І. Погроми в Польщі, Галичині та українське єврейство... – С. 169; Павлишин О. І. Західноукраїнська Народна Республіка... – С. 219.

²²¹⁷ Гон М. Євреї та Західноукраїнська Народна Республіка...

* Єврейські міліційні підрозділи створювали й у провінції, зокрема в Бориславі, Калуші, Перемишлі, Підволочиську, Станиславові, Тернополі, Шчирці [Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 1... – С. 312, 465, 489, 508; Я. Я. Над Сяном / Я. Я. // Український Стрілець. – 1921. – Ч. 11. – С. 12; Павлишин О. Єврейське населення Східної Галичини...]. У Коломиї єврейську міліцію чисельністю майже 400 осіб було сформовано в системі сил Коломийської окружної військової команди. «Жидівський курінь», як його називали на Покутті, за спогадами очевидців, «...тримав в цілій коломиїській окрузі спокій і порядок, а тому не було ніяких заворушень і нападів на жидівські крамниці» [Монолатій І. До початків українсько-єврейського діалогу на Покутті...].

²²¹⁸ Кузьма О. Листопадові дні... – С. 77–78.

²²¹⁹ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 1... – С. 535.

Нейтралітету в боротьбі двох націй дотримувалися також єврейські громади інших міст східногалицького краю²²²⁰. Так, наприклад, станиславівська Тимчасова єврейська національна рада прокламувала: «З народом українським і польським бажаємо повної згоди на основі «рівні з рівними» і на порозумінні в усіх справах, які всі три народи спільно обходять. В спорі обох цих народів участі не беремо і придержуємося совершенної неутральности. Нашим одиноким бажанням [є], щоби той нещасний край, який з причини війни так много страдав, знайшов в кінці спокій, щоби ми спільними силами вилічили рани війною йому нанесені»²²²¹. Подібні міркування проголосили й єврейські представники Буковини.

Окрім нейтралістських декларацій, євреї вдавалися і до практичних кроків на підтвердження своєї позиції. Зокрема, вони не брали участі у виборах до Української Національної Ради, що їх проводили 22–26 листопада 1918 р. на підконтрольних українцям територіях²²²². Така тактика, вважають дослідники, мала відвести від євреїв загрозу можливої помсти з боку переможців.

Окупація польськими військами Львова призвела до фактичного встановлення у Східній Галичині українсько-польського двовладдя і зумовила потребу в координації діяльності ЄНР краю. 18 грудня 1918 р. у Станиславові розпочав роботу установчий з'їзд, у якому взяли участь близько 30 делегатів від 22 місцевих національних осередків, що діяли на контрольованих УНРадою територіях. Визнавши Станиславів за тимчасове розташування новоствореної Ради, учасники форуму заявили про своє прагнення до національного самовизначення й ухвалили політичну платформу східногалицького єврейства: «У суперечці між поляками і русинами залишаємося, як і досі, на становищі повного нейтралітету»²²²³. 23 березня 1919 р. у Станиславові розпочало роботу пресове бюро при ЄНР. Органами останньої були «Єврейське слово» («Дос кадіше ворт») та «Вісті Східногалицької національної ради» («Міттелунген фунім Остгаліцієн націоналрат»).

Загалом, аналізуючи проголошену євреями політику нейтралітету, варто погодитися з тими дослідниками, котрі вважають, що вона не знайшла розуміння ні серед українців, ані серед поляків. На думку М. Стахіва, обрана євреями позиція об'єктивно допомагала полякам, оскільки польська дипломатія могла з певним правом посилатися на той факт, що не тільки

²²²⁰ Гон М. М. Євреї в ЗУНР... – С. 181.

²²²¹ Цитовано за: Гон М. М. Євреї в ЗУНР... – С. 182.

²²²² Гон М. М. Євреї в ЗУНР... – С. 182.

²²²³ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Ілюстрована історія... – С. 244–245.

польська меншина в ЗУНР не сприймає української державності, але таке ж становище займає і численне єврейство. Проголошення єврейської нейтральності до агресії Польщі, вважав дослідник, формально означало, що євреї оголошували себе «...екстериторіальними громадянами, які мають всі права мешканців цієї території на рівні з народом-господарем цієї країни, а одночасно не хочуть і не будуть виконувати ніяких громадянських обов'язків, які зміряли б до оборони цієї країни перед ворогом»²²²⁴. Таке становище євреїв він назвав «унікальним» у новітній історії.

З іншого боку, поміж частини польської громадськості й військ поширювали припущення, що за тактикою невтручання в українсько-польську війну криється принаймні опосередкована підтримка євреями ЗУНР. Це стало однією з причин уже згаданого погрому у Львові, що розпочався після відступу Галицької армії з міста. Упродовж 22–24 листопада 1918 р. було вбито 64 євреї, спалено десятки будинків, пограбовано сотні крамниць. Насильству не змогла протидіяти єврейська міліція, яку, попри проголошений нейтралітет, обеззброїли польські війська²²²⁵. Таким протиприродним способом польські шовіністи прагнули завадити українсько-єврейському порозумінню.

Однак антисемітське насилля з боку поляків, як і те, що українська громадськість надала фінансову допомогу жертвам львівського погрому, разом із євреями брала участь в акціях протесту проти нього, наприклад у Дрогобичі, а також послідовна політика УНРади на створення того правового поля, яке давало змогу вирішити єврейське питання на демократичних засадах, посилили серед єврейства Східної Галичини проукраїнські настрої. Значна частина його стала вбачати в ЗУНР силу, здатну захистити населення від антисемітизму²²²⁶.

Зрозуміло, що ставлення єврейської громадськості до Української республіки не було одностайно позитивним. Пропольські настрої домінували, наприклад, серед асимільованої єврейської інтелігенції Львова. Наприкінці листопада 1918 р. вона заснувала в місті Союз поляків Мойсейового віросповідання. Частина євреїв – прибічників Польщі – воювала* у складі її

²²²⁴ *Стахів М.* Західня Україна: нарис історії державного будівництва та збройної і дипломатичної оборони в 1918–1923 : у 6 т. Т. 4... – С. 122.

²²²⁵ *Гон М.* Євреї та Західноукраїнська Народна Республіка...; Рукописні замітки члена Української Національної Ради о. Олександра Стефановича... – С. 284.

²²²⁶ *Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Ілюстрована історія...* – С. 245; *Коган С.* Евреи в Западно-Украинской Народной Республике... – С. 193.

* На відміну від українців, поляки вдавалися також до насильницької мобілізації євреїв до польського війська. Так, 14 листопада 1918 р. Львівський єврейський комітет надіслав президенту США В. Вільсону телеграму з протестом проти того, щоб євреїв насильно залучали до боротьби проти українців [Телеграма Львівського єврейського комітету президенту США

армії²²²⁷. З іншого боку, пропольські позиції зрівноважувала та частина східногалицького єврейства, котра, попри офіційно проголошений нейтралітет, співпрацювала з органами української влади²²²⁸, підтримувала ЗУНР, у т. ч. зі зброєю в руках.

Про прихильне ставлення євреїв до молодого української держави йшлося, зокрема, у звітах повітових комісарів та очевидців із Бучача, Комарно, Перемишля, Рудок, Тернополя²²²⁹. Цивілізовані стосунки налагодила Дрогобицька повітова рада з єврейськими робітниками й підприємцями Борислава, Волянки, Тустанович, Губичів²²³⁰. Лояльно поставилося до української влади єврейство Рави-Руської. Проголосили себе громадянами української держави євреї Долини. Польська газета повідомляла, що в районі Олеська «селянський радикальний рух підтримують жиди». У низці синагог краю проголошували українцям вдячні проповіді²²³¹. Співчувала національно-визвольним змаганням українців і частина євреїв північно-західної Буковини. Так, вони не погодилися брати участь у Румунському конгресі, котрий 28 листопада 1918 р. зібрався в Чернівцях²²³² для вирішення питання про державну приналежність краю.

У проукраїнських симпатіях євреїв настійливо підозрювала й польська громадськість. Категоричність її суджень засвідчує звернення польського населення Львова до держав Антанти на Паризькій мирній конференції, в якому євреїв було названо ворогами Польщі²²³³.

Ревно ставилося польське населення Східної Галичини, зокрема мешканці міст, котрі в переважній більшості саботували українську владу, також до того, що значна частина єврейської інтелігенції та службовців погодилася працювати в українських державних установах, і навіть склали присягу на вірність ЗУНР. Враховуючи дефіцит національних кадрів, такі дії стали значною допомогою молодій українській державі. Зокрема, М. Бін та А. Фішгрінд працювали службовцями в українському уряді, суддя

Вудро Вільсону з протестом проти насильницької мобілізації євреїв до польського війська. 14 листопада 1918 р. // *Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали* : у 5 т. Т. 1... – С. 432].

²²²⁷ *Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Ілюстрована історія...* – С. 245.

²²²⁸ *Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали* : у 5 т. Т. 1... – С. 309, 320, 376, 439.

²²²⁹ *Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали* : у 5 т. Т. 1... – С. 289, 466, 508; Т. 2... – С. 28; *Я. Я. Над Сяном...* – Ч. 11. – С. 12; *Гирняк Н.* 48 днів на чолі Тернопільської військової округи... – С. 190; *Павлишин О.* Львівщина в добу Західно-Української Народної Республіки... – С. 124.

²²³⁰ *Павлишин О. І.* *Західноукраїнська Народна Республіка...* – С. 218.

²²³¹ *Павлишин О.* *Єврейське населення Східної Галичини...*; *Павлишин О. І.* *Західноукраїнська Народна Республіка...* – С. 220.

²²³² *Гон М. М.* *Євреї в ЗУНР...* – С. 182; *Гон М.* *Євреї та Західноукраїнська Народна Республіка...*

²²³³ *Погребинська І.* *Погроми в Польщі, Галичині та українське єврейство...* – С. 167–179.

Таданієр продовжив службу на своїй попередній посаді керівника повітового суду в Мельниці, два представники єврейства служили в Тернопільському окружному військовому суді, у Борщеві колишній повітовий лікар єврейської національності погодився працювати в українському комісаріаті. Технічні фахівці єврейського походження були представлені на Загальному українському з'їзді інженерів і техніків, що відбувся у Станиславові 4–5 травня 1919 р.²²³⁴ Певна частина євреїв служила в адміністрації і медичних підрозділах Галицької армії. Серед медичного персоналу особливо відзначилися комендант Самбірського військового госпіталю лікар Зелінгер, його колеги Глянц, Фастман, Кельнер, Гляйх та ін.²²³⁵ У складі УГА діяли й військові єврейські підрозділи, передусім – це відомий «Жидівський пробосвий курінь» під командуванням С. Ляймберга. Він нараховував близько тисячі осіб і складався винятково з єврейських добровольців.

Промовистими були випадки, коли єврейська молодь збирала по полях набої для карабінів, яких бракувало українським воякам, а в будинках молитви євреї молилися за успіхи Галицької армії²²³⁶ під час українсько-польського протистояння під Львовом.

Утримавшись від запропонованої участі в УНРаді, єврейські діячі були представлені в окремих повітових органах самоврядування ЗУНР. Зокрема, в Борщеві, Жовкві, Коломиї, Підгайцях, Самборі²²³⁷. В ряді випадків українська влада пролонгувала повноваження колишніх міських рад, вагомо представленими єврейським населенням. У Станиславові було збережено автономію управи міста (під наглядом українця професора Чайківського). Продовжили працю міські ради в Бориславі та Чорткові, причому останній зберегли право ухвалювати рішення у присутності комісара й надали дорадчий статус; далі урядувала громадська Рада у містечку Рудки. Магістрат у складі поляків та євреїв діяв у Золочеві. Громадяни єврейської національності обіймали посади комісарів ЗУНР у тому ж Золочеві та Бродях. Комісар Стрийського повіту А. Гарасимів, призначивши міським комісаром українського адвоката Є. Калитовського, одночасно затвердив склад прибічних Тіснішої та Ширшої ради міста, які мали міжнаціональний характер. У Тіснішій раді єврейське населення

²²³⁴ Гіряк Н. 48 днів на чолі Тернопільської військової округи... – С. 186; Павлишин О. Єврейське населення Східної Галичини...; Павлишин О. І. Західноукраїнська Народна Республіка... – С. 222–223.

²²³⁵ Коган С. Евреи в Западно-Украинской Народной Республике... – С. 193–194; Гіряк Н. 48 днів на чолі Тернопільської військової округи... – С. 190.

²²³⁶ Гіряк Н. 48 днів на чолі Тернопільської військової округи... – С. 190.

²²³⁷ Павлишин О. Єврейське населення Східної Галичини...; Монолатій І. До початків українсько-єврейського діалогу на Покутті...

представляли Г. Бик та Л. Екерт, у Ширшій – А. Візенберг, С. Гольдберг, Г. Мозес і С. Фрайліх²²³⁸.

Демократична політика уряду ЗУНР слугувала вагомим аргументом на користь формування проукраїнського єврейського табору. Серед сіоністських лідерів прихильниками західноукраїнської державності були М. Бененсток, Векслер, Г. Рейзес, М. Рінгель та ін. Послідовними проукраїнськими настроями серед них вирізнявся відомий у Галичині громадський і політичний діяч, співвласник часопису «Нова львівська газета» («Нае лембергер цайтунг») І. Вальдман²²³⁹. Він висловився за активну співпрацю з українцями в їх державному будівництві, проте вважав, що в тій ситуації вона має базуватися не на офіційних, а на приватних засадах. Свої аргументи на користь співпраці з українською державністю Вальдман мотивував тим, що «Україна тепер є одинокою країною, в якій живуть жиди в діаспорі, де жиди стоять культурно вище від народу-господаря (тобто від українців). Там з цієї причини жиди легше утримуються як нарід, бо жиди не будуть асимілюватися з українцями. Зате від поляків не можемо нічого надіятися...»²²⁴⁰. Власне в тому й полягав «жидівський інтерес» щодо підтримки й збереження української державності.

Конструктивно співпрацювали з владою ЗУНР ЄНРади, особливо щодо надання чи позичання коштів молодій державі*. Коломийський часопис «Новини» повідомляв, що ЄНРада Городенки працює в порозумінні з українськими властями. В Косові ЄНРада подарувала для українського війська 140 комплектів білизни. Бориславські євреї передали на українські державні потреби 3 млн. австрійських корон. Разом із тим, єврейські підприємці не відмовляли у коштах й польському підпіллю. Зокрема, у Бережанах власник млина Л. Мойжеш передав місцевій польській організації 100 тис. корон, купець Л. Розенберг – 40 тис., І. Сейферт 10 тис. корон. Певну суму без квитанції також спонсорували Г. Ігнаци та Б. Старк²²⁴¹.

Загалом, стратегія євреїв щодо невтручання в українсько-польський конфлікт залишалася незмінною впродовж всієї війни 1918–1919 рр. та періоду дипломатичної оборони ЗУНР на міжнародній арені. Однак, як

²²³⁸ Павлишин О. Єврейське населення Східної Галичини...

²²³⁹ Гон М. М. Израель Вальдман / М. М. Гон // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Уряди. Постаті / гол. ред. ради Я. Ісаєвич ; упоряд. : М. Литвин, І. Патер, І. Соляр ; Ін-т українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України. – Львів, 2009. – С. 75, 76.

²²⁴⁰ Стахів М. Західна Україна: нарис історії державного будівництва та збройної і дипломатичної оборони в 1918–1923 : у 6 т. Т. 4... – С. 123.

* Сучасники стверджували, що «найгіршим нещастям для української влади було те, що не було грошей і не було тому чим платити урядовцям і військовим. Тоді прийшли з допомогою українській владі жиди, позичивши значну суму грошей. Щойно пізніше дістала влада (в Галичині) поміч від уряду Української Народньої Республіки Великої України» [Цитовано за: Брик О. Українсько-єврейські взаємовідносини... – С. 241].

²²⁴¹ Павлишин О. Єврейське населення Східної Галичини...

дослідив професор М. Гон, їхня тактика характеризувалася певним маневруванням. Після того, як упродовж зими – весни 1919 р. в ЄНРаді зміцніли проукраїнські сили, в її середовищі розпочато обговорення питання про відмову від нейтралітету й відкриту співпрацю з національною більшістю Східної Галичини. На заваді втілення цього наміру в життя стало усвідомлення, що такий крок де-факто інтегрує євреїв у війну ЗУНР і Польщі, тому на таємному засіданні, що відбулося в березні 1919 р., члени ЄНРади ухвалили підтримати державу українців після закінчення бойових дій у краю²²⁴². Незважаючи на відсутність остаточного рішення з боку єврейського загальнонаціонального представницького органу, навесні – влітку 1919 р. простежуються події, котрі можна трактувати як спрямовані на зміцнення українсько-єврейських відносин. На думку М. Гона, найважливішими з них були такі:

1. Змінилося ставлення до Української держави єврейських соціал-демократичних сил. Перший крок на цьому шляху зробила партія Поалей Ціон. 23 березня 1919 р. її лідери ухвалили підтримати вільну, самостійну ЗУНР і водночас привітали її об'єднання з УНР*. Наступним за чергою став Бунд, котрий наприкінці березня 1919 р. сповістив на з'їзді українського Селянсько-робітничого союзу про розрив із тактикою нейтралітету щодо ЗОУНР. У той же час про співпрацю з українським урядом заявив представник єврейських соціал-демократів на крайовому з'їзді Української радикальної партії.

2. Початком відкритої співпраці євреїв із ЗОУНР стали переговори між довіреними особами ЄНРади й українськими урядовцями, що відбулися 7* квітня 1919 р. і завершилися вклученням чотирьох її представників із правом дорадчого голосу до складу виборчої комісії УНРади.

3. Вибори до ЄНРади, проведені 18 травня 1919 р. у тимчасовій столиці ЗОУНР м. Станиславові, дали підстави одній із українських газет заявити, що євреї «хочуть вийти з нейтралітету і як окрема нація брати участь у будівництві української держави».

4. Прагнучи зняти мовний бар'єр між єврейською громадською думкою і неєврейським читачем та відкрито впливати на формування суспільних

²²⁴² Гон М. М. Євреї в ЗУНР... – С. 182, 183.

* Див.: Резолюція західноукраїнського секретаріату Єврейської соціал-демократичної партії «Поалє-Сіон». 3 квітня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 3, кн. 2... – С. 123–124.

* Газета «Нове життя», повідомляючи про зустріч в УНРаді з делегацією красної ЄНРади, подала дату 6 квітня [Див.: Інформація газети «Нове життя» про зустріч в Українській Національній Раді з делегацією красної Єврейської національної ради. 9 квітня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 3, кн. 2... – С. 133–134].

настроїв, у т. ч. українсько-єврейських взаємовідносин, СНРада у травні 1919 р. намагалася започаткувати видання свого періодичного органу українською мовою. Його завданням мало стати інформування українського читача про правдиві тенденції суспільно-політичного життя євреїв краю.

5. Виступаючи того ж місяця на конференції в Парижі, один із найвідоміших галицьких сіоністів Л. Райх підтримав державотворчі прагнення українців.

6. Влітку 1919 р. у Тернополі завершилося формування єврейського підрозділу – «Жидівського пробоевого куреня», який відкрито вступив в Українсько-польську війну на боці ЗОУНР²²⁴³.

На жаль, кількісні зміни українсько-єврейського порозуміння першої половини 1919 р. так і не переросли в якісні. На заваді стала поразка ЗУНР.

Окрім євреїв, позиції нейтралітету в ЗУНР дотримувалися німці, які також не брали участі у виборах до УНРади²²⁴⁴. Проте частина з них співпрацювала з українською владою. «...Знову ж німці йшли нам у всьому на руку», – писав А. Чайковський. Щоправда, при цьому наголошував: «Але лише ті німецькі німці, бо сполонізовані німці з Нейдорфу держалися поляків»²²⁴⁵. Зокрема, в деяких місцевостях офіцери-німці надали українським військовим дієву допомогу під час Листопадового повстання 1918 р. Окремі представники німецької меншини займали посади в повітових органах влади. Відомо, що німецькі колонії в околицях Щирця виявили свою лояльність²²⁴⁶ до української адміністрації.

На зборах делегатів німецьких громад у Станиславові 11 грудня 1918 р. було створено представницьку організацію «Німецька народна рада в Західно-Українській Республіці». Вона мала за мету опрацювати основні положення щодо здійснення національної автономії меншин та протегувати культурним і господарським потребам німецького населення. У своєму органі Рада закликала одноплемінників ставитися до властей ЗУНР з довірою у відповідь на прихильність та розуміння, які українці висловили німцям²²⁴⁷.

Доброзичливо до творення української державності поставилися також представники низки інших національних меншин, зокрема чеської. Відомо, що в перебранні влади в м. Сколе українцям допомагав жандарм Петічек. У м. Долина командантом української жандармерії було призначено чеха, «прихильного українській справі»²²⁴⁸.

²²⁴³ Гон М. М. Євреї в ЗУНР... – С. 183–184.

²²⁴⁴ Погребинська І. Євреї в Західноукраїнській Народній Республіці... – С. 42.

²²⁴⁵ Чайковський А. Чорні рядки... – С. 67.

²²⁴⁶ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 1... – С. 285, 306, 312, 461, 465; Т. 4... – С. 39.

²²⁴⁷ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Ілюстрована історія... – С. 251.

²²⁴⁸ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 1... – С. 313, 461; Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Ілюстрована історія... – С. 238.

Підсумовуючи, варто зазначити, що переважна більшість іноетнічного населення схвально зустріла повалення монархій та початок демократичних перетворень. Однак його ставлення до права українського народу на свою державність було суперечливим. Воно визначалося національними пріоритетами і коливалося від певної підтримки до повного заперечення.

Найнепримиреннішими опонентами українців у їхніх державотворчих погугах були росіяни. Навіть ліберально налаштована частина російського політикуму вбачала рацію революційних перетворень лише у всеросійському масштабі, тому український національно-визвольний рух сприймала як спробу розколоти загальнодемократичний табір.

Значно прихильніше до ідеї української державності поставились єврейські партії. Однак, прагнучи зберегти єдність єврейства на постімперському просторі, вони детермінували свою позицію вимогами не відокремлювати Україну від Росії й обмежити державотворчі процеси рамками автономії. В ЗУНР євреї дотримувалися політики нейтралітету.

Політична поведінка польської меншини в Наддніпрянській Україні була продиктована необхідністю усамостійнення останньої як запоруки відновлення незалежної Польщі. Протилежною була ситуація в Східній Галичині, де польська меншина рішуче поборювала будь-які спроби українського державотворення.

4.3. Участь у представницьких та виконавчих структурах влади

Важливим фактором розвитку українського державотворення періоду Національної революції 1917–1921 рр. стало залучення іноетнічного населення до участі в представницьких та виконавчих структурах влади. Першою до такого кроку вдалася Українська Центральна Рада, котра не лише декларувала одним зі своїх пріоритетних завдань забезпечення прав національних меншин, а й усіляко прагнула до співпраці з ними.

Принципової згоди представників іноетнічного населення визнати національно-територіальну автономію України та увійти до складу Центральної Ради було досягнуто 26–28 червня 1917 р.²²⁴⁹ Щоправда, невирішеним залишалося питання про кількісні пропорції: українські представники пропонували національним меншинам 25%, тоді як останні вимагали для себе половини місць в УЦР²²⁵⁰.

²²⁴⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 140; *Грушевський М. С.* Хто такі українці і чого вони хочуть... – С. 30.

²²⁵⁰ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 540.

Комісію з питань складу Центральної Ради було створено ще 20 червня 1917 р. До неї увійшли по 2 представники від есерів (Бочковський і Березняк), еседеків (Огородний і Колос), радикальних демократів (Сніжний і Сімашкевич) і безпартійних (Пашенко і Журавель)²²⁵¹. Основні завдання Комісії полягали у перегляді складу Центральної Ради і виробленні проекту поповнення останньої «представниками української нації і національних меншостей»²²⁵². 28 червня 1917 р. Рада ухвалила «Постанови комісії в справі проекту поповнення національного складу УЦР представниками народів, що живуть на Україні в меншості». В документі наголошено, що оскільки українська революційна демократія майже вся представлена в Центральній Раді, в деяких містах уже налагоджується порозуміння з революційною неукраїнською демократією, обставини політичного життя сприяють тому, що УЦР стає політичним центром в Україні, перед Центральною Радою постала необхідність негайно розпочати процес своєї реорганізації в Тимчасовий крайовий парламент.

Найдоцільнішим способом поповнення національного складу Центральної Ради було визнано пропорційне представництво. Згідно з ним, національним меншинам мали надати кількість депутатських місць, яка відповідала чисельності населення цих меншин в Україні. Принципи поділу мандатів були детерміновані політичними вподобаннями Центральної Ради: представництво надавали насамперед «організованій революційній демократії», тобто радам робітничих і солдатських депутатів і соціалістичним партіям. Національності, не репрезентовані в спектрі соціалістичних партій, могли бути представлені через загальнонаціональні організації.

План розподілу місць серед національних меншин передбачав, що представники останніх отримають 177 мандатів, а саме:

- а) повітовим радам робітничих і солдатських депутатів – по 1 мандату, всього 100–108 місць;
- б) радам робітничих і солдатських депутатів великих міст: Київ – 8, Одеса – 8, Харків – 5, Катеринослав – 5, усього 26 місць;
- в) шістьом радам робітничих і солдатських депутатів губернських міст – по 3 мандати, всього 18 місць;
- г) політичним партіям: соціал-демократам (меншовикам), соціал-демократам (більшовикам), Бунду, соціалістам-революціонерам, народним соціалістам, ОССРП, Поалей Ціон, Польській партії соціалістів, Білоруській партії соціалістів – по 2 мандати, всього 18 місць;

²²⁵¹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 107.

²²⁵² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 138.

д) національним організаціям, які не мали соціалістичних партій, – по 1 мандату, всього близько 7 місць²²⁵³.

Однак запропонований комісією план не став остаточним і ще не раз піддавався коригуванню. Проблема полягала в тому, що відсоток представництва національних меншин залежав від територіальних меж проголошеної автономії України. «Коли взяти українську територію з дев'яти губерній (не рахуючи Холмщини, занятої тепер німцями), – зауважував М. Грушевський, – виключити з їх складу не-українські повіти, а додати сусідні українські повіти з інших суміжних губерній, то по перепису 1897 р. виходить на сій території 76,15% української людності, а не-української не повних 24% (в дійсності, мабуть, іще менше, бо перепис скорше збільшувала, ніж зменшувала не-українські категорії). Коли ж триматись тільки 9 губерній, не додаючи, але й не виключаючи з них нічого (наприклад, північних неукраїнських повітів Чернігівської губ.), тоді процент не-української людності підіймається вище, до 30%»²²⁵⁴. Отже, до встановлення кордонів української автономії представництво національних меншин в органах її влади можна було визначити лише приблизно.

Та все ж зазначена проблема потребувала свого вирішення. 30 червня її розглянула Центральна Рада. Найбільш аргументованим був виступ лідера українських есерів М. Ковалевського. Враховуючи, що наступного дня поточна сесія УЦР мала завершити свою роботу, він запропонував надати Малій Раді директиви з обговорюваного питання, відповідно до яких виділити національним меншинам «...не більше 30% місць в Комітеті (*Малій Раді*. – *Авт.*) і Центральній Раді, і не більше 3 місць в Генеральному Секретаріаті» та «поділити їх пропорціонально неукраїнським народностям»²²⁵⁵. Проте в ухвалі УЦР про конкретні відсотки не йшлося: «Дається право поповнення Комітету ЦР представниками національних меншостей в тому %, який буде установлено погоджуючою комісією»²²⁵⁶. Отже, українська сторона зберігала шанси для компромісу.

Проблемі національних меншин було присвячене засідання Малої Ради від 2 липня 1917 р. У виголошених пропозиціях йшлося про те, що представництво іноетнічного населення мало охоплювати як Київ, так і інші місцевості (М. Стасюк, УПСР), а також про необхідність враховувати фактичне співвідношення революційних сил в Україні (М. Ковалевський). Та найбільша дискусія розгорілася стосовно частки нацменшин у Центральній

²²⁵³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 139–140.

²²⁵⁴ *Грушевський М. С.* Хто такі українці і чого вони хочуть... – С. 33.

²²⁵⁵ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 147.

²²⁵⁶ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 151.

Раді. Тон задав В. Винниченко, котрий, відповідно до «принципу справедливості», спочатку наполягав на 25%, але з урахуванням того, що міста за національним складом були переважно неукраїнськими, а також з огляду на «чужі гарнізони» і «велику роль» в Україні рад робітничих і солдатських депутатів, погоджувався на 35%. Йому опонував П. Демерлій (УПСР), слухно зауваживши, що в багатьох повітових містах таких рад нема. С. Чалий від імені фракції українських есерів запропонував «виходити з принципу 70% – українцям, 20% – нацменшостям, 10% – соціалістичним партіям». Голосування дало такі результати: за те, щоб до складу УЦР входило 25% нацменшин, – 8 голосів, 28% – 8 голосів, 30% – 10 голосів. У підсумку було ухвалено пропозицію М. Стасюка: «Коли національні меншості будуть виходити і твердо обстоювати 50%, то ми станемо на 25%»²²⁵⁷. Аргументуючи подібну позицію кількома днями раніше, 29 червня, генеральний секретар земельних справ Б. Мартос у розмові з представниками Тимчасового Уряду пояснював їй тим, що надання національним меншинам непропорційно високого відсотка місць може підірвати довіру до Центральної Ради з боку селянства²²⁵⁸. Зрозуміло, що такий перебіг подій українську сторону влаштувати не міг.

Тим часом, як зазначав В. Винниченко, меншини намагалися «виторговувати собі більше місць у Раді, в Секретаріаті, ставили різні принципиальні програмові вимоги...»²²⁵⁹. Так, однією з них була вимога щодо розширення території України за рахунок областей із переважно більшістю неукраїнського населення (Бессарабія, окремі повіти Курської, Воронежської та Гродненської губерній). У цьому разі Центральна Рада мала б збільшити відсоток представників національних меншин²²⁶⁰. Зрештою, проблему представництва іноетнічного населення у Центральній Раді, як було зазначено в п. 3.1, вдалося вирішити під час переговорів із делегацією Тимчасового Уряду²²⁶¹, яка прибула до Києва 29 червня 1917 р. У результаті, 4 липня Мала Рада ухвалила постанову, згідно з якою представництво неукраїнських громад у складі Малої Ради та Генерального Секретаріату мало становити не більше, як по 30%²²⁶² від загальної чисельності цих інституцій.

Першою поповнити свій склад представниками іноетнічного населення прагнула Мала Рада, щоб в оновленому складі реорганізувати Генеральний

²²⁵⁷ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 168–169.

²²⁵⁸ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 161.

²²⁵⁹ Винниченко В. Відродження нації... Ч. I... – С. 296.

²²⁶⁰ Грушевський М. С. Хто такі українці і чого вони хочуть... – С. 33; Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 64–65.

²²⁶¹ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. I... – С. 88, 92.

²²⁶² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 171.

Секретаріат, який, відповідно до домовленостей із Тимчасовим Урядом, мав стати вищим органом виконавчої влади в Україні²²⁶³. У кількісному вимірі національні меншини мали отримати в Малій Раді 18 місць із 58*. Київський виконавчий комітет об'єднаних громадських організацій, якому вони були передані для розподілу між окремими національними суб'єктами, поділив їх так: по 3 місця отримали єврейські соціалістичні організації і Київська рада робітничих депутатів (одне з трьох місць рада робітничих депутатів отримала за рахунок більшовиків, які відмовилися від нього*), по 2 місця – Рада солдатських депутатів Київської військової округи, російські меншовики, російські есери і польські організації (ІПС і ПДЦ), по 1 місцю – сіоністи, Єврейське демократичне об'єднання, кадети і сам Київський виконавчий комітет об'єднаних громадських організацій²²⁶⁴. Отже, іноетнічне населення України мали репрезентувати представники лише київських організацій.

Частка національних меншин в УЦР також мала становити третину членів. Про це йшлося 28 липня 1917 р. на засіданні Малої Ради, яка розглядала проект такого поповнення. Комісія, котра підготувала проект, виходила з того, що в Раді має бути 570 членів-українців, відповідно на частку національних меншин припадало 247 місць – 30% усього складу. Однак М. Огородній* (УСДРП) зауважив, що кількість українців в УЦР значно менша, ніж 570, оскільки не всі повіті скерували туди своїх представників, а деякі з них уже й не пришлють, бо захоплені ворогом. З огляду на це він запропонував зменшити задекларовану кількість 570 членів відповідно до дійсності, а також зменшити в тій же пропорції і кількість місць для національних меншин²²⁶⁵. В ухваленій із цього приводу постанові Малої Ради комісії було доручено «...зафіксувати число членів Центральної Ради й розподілити місця

²²⁶³ Грушевський М. С. Хто такі українці і чого вони хочуть... – С. 34.

* О. Мироненко подає, що в липні 1917 р. Мала Рада нараховувала 60 членів [Мироненко О. Національні меншини у складі Центральної Ради... – С. 332–333].

* Як виявилось, відмова більшовиків від місця в Малій Раді була зумовлена не політичними чи ідеологічними причинами, а тим, що, як пізніше пояснив більшовицький делегат Н. Лебедєв, «...більшовики не вважали для себе можливим прийняти мандат до Малої Ради, думаючи, що се виконавчий, езекутивний орган...» [Грушевський М. Спомини... – 1989. – № 11. – С. 126]. Після більшовицького перевороту в Петрограді та створення в Києві Крайового комітету для охорони революції в Україні більшовики (В. Затонський, І. Крейсберг, Г. Пятаков) увійшли до складу Малої Ради. Однак уже 26 жовтня 1917 р. через ухвалення нею резолюції про засудження більшовицького перевороту покинули засідання Малої Ради [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 363–364, 562; Рафес М. Два года революции на Украине... – С. 47].

²²⁶⁴ Дорошенко Д. Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 119–120; Велика українська революція... – С. 20–21.

* У Звіті про засідання Малої Ради помилково «Загородній» [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 206].

²²⁶⁵ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 206–207.

національних меншостей, не усуваючи представників тих народів, які, хоча в малому числі, постійно мешкають на території України, положивши в основу поповнення представниками революційних організацій меншостей, а в разі відсутності їх – громадськими чи культурно-просвітніми»²²⁶⁶.

Наступного дня комісія на своєму засіданні доопрацювала механізм кооптації представників національних меншин до Центральної Ради. Згідно з ним кількість членів УЦР від неукраїнських партій та організацій визначалася двоюко: а) відносно теоретичного числа членів-українців і б) відносно дійсного числа, обраного на той час. Таким чином, всі неукраїнські партії та організації мали обирати до Центральної Ради 202 дійсних членів і 51 кандидата. Останні мали право дорадчого голосу під час засідань і ставали дійсними членами в міру поповнення Центральної Ради українцями від тих повітів, міст та організацій, де вибори ще не відбулися. Серед неукраїнських членів Центральної Ради не менше 60% представників мали репрезентувати провінційні організації²²⁶⁷. Остання засторога, ймовірно, була спрямована проти повторення ситуації з Малою Радою, де іноетнічне населення України мали репрезентувати представники лише київських організацій.

Серед окремих національних меншин найбільше місць (близько 15%) отримали росіяни – 114 дійсних членів та 32 кандидати входили до складу УЦР (Ради робітничих і солдатських депутатів, які визначалися як російські організації, мали 50 дійсних членів та 14 кандидатів, російські меншовики та есери – по 20 дійсних членів та по 6 кандидатів, рада громадських організацій – 10 дійсних членів та 3 кандидати, кадети – 10 дійсних членів та 2 кандидати, народні соціалісти – 4 дійсних члени та 1 кандидат)²²⁶⁸ і 11 – до складу Малої Ради (3 місця отримала Київська рада робітничих депутатів, по 2 місця – Рада солдатських депутатів Київської військової округи, російські меншовики і російські есери, по 1 місцю – кадети і сам Київський виконавчий комітет об'єднаних громадських організацій)²²⁶⁹. Як і у випадку з Малою Радою, представники більшовицького крила РСДРП із незрозумілих мотивів²²⁷⁰ на перших порах також відмовилися брати участь у роботі Центральної Ради.

На єврейську меншину припало понад 6%: 50 дійсних членів (по 13 від Бунду, ОЕСРП та сіоністів, 9 – від ЄСДРП ПЦ, 2 – від ЄДО) та 13 кандидатів (4 від Бунду, по 3 від ОЕСРП, сіоністів, ЄСДРП ПЦ) входили до складу УЦР²²⁷¹ і

²²⁶⁶ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 207.

²²⁶⁷ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 207.

²²⁶⁸ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 207–208.

²²⁶⁹ Дорошенко Д. Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 119–120.

²²⁷⁰ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 222.

²²⁷¹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 212.

5 – до складу Малої Ради (по 1 від кожної з названих партій)²²⁷². Однак насправді, завдяки своїй активності, євреї влітку – восени 1917 р. мали значно чисельніше представництво в обох інституціях. Зокрема, в УЦР їхня кількість була більшою, оскільки члени єврейських організацій і представники єврейських партій обиралися до Ради також від інших інституцій: рад, представництва міст і губерній, професійних і просвітніх організацій²²⁷³. Згідно з даними О. Мироненка, єврейська частка серед членів Центральної Ради становила майже 10%²²⁷⁴. У Малій Раді після низки узгоджень і перестановок євреї отримали 16 мандатів* з 66 (понад 24%), посівши друге місце після українців (36 членів)²²⁷⁵.

Полякам припало 2,5%: 20 дійсних членів (7 – від Польської партії соціалістичної (лівиці), 5 – від Польської демократичної централі, по 4 – від польських соціал-демократів і Польської партії соціалістичної (революційної фракції)²²⁷⁶)* та 6 кандидатів входили до складу УЦР²²⁷⁷ і 2 представники – до складу Малої Ради (по 1 від ППС (лівиці) і ПДЦ)²²⁷⁸.

Представники менших за кількістю національних груп були репрезентовані в Центральній Раді так: молдавани – 4 місця, німці – 3, татари – 3, білоруси – 1, болгаряи – 1, греки – 1, меноніти – 1, чехи – 1. Три місця залишили запасними²²⁷⁹.

Недоліком такого представництва в Центральній Раді було те, що під час її поповнення перевагу надавали насамперед революційним соціалістичним

²²⁷² Дорошенко Д. Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 120; Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 65.

²²⁷³ Національні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект... – С. 68.

²²⁷⁴ Мироненко О. Генеральне секретарство (міністерство) з єврейських справ УНР... – С. 272.

* Згідно з підрахунками Т. Батанової, єврейські представники в різний час із червня 1917 р. до квітня 1918 р. налічували в Малій Раді до 26 осіб. Від Поалей Ціон – 5: С. Гольдгельман, А. Гольдштейн, С. Корнгольд, Ф. Менчковський, А. Ревуцький; від Бунду – 5: М.-Х. Душкан (Гальперін), О. Золотарьов, М. Лібер, М. Рафес, А. Тьомкін; від ОЄСРП – 5: М. Зільберфарб, М. Литваков, Ю. Новаківський, М. Шац-Анін; від сіоністів – 5: М. Гіндес, М. Розенштейн, М. Сиркін (Нахман), Сорокін, Й. Шехтман; від Єврейської народної партії – 3: Гольденвейзер, П. Дубинський, П. Красний; від СЕРП – 1: І. Хургін. Отже, всього 24 представники. Якщо врахувати ще й Гутмана та Липця, наведених у списку без вказівки на партійність, то це 26 осіб [Батанова Т. Політичні платформи та діяльність єврейських партій... – С. 268].

²²⁷⁵ Солдатенко В. Ф. Єврейське представництво в Центральній Раді...

²²⁷⁶ Мироненко О. Генеральне секретарство (міністерство) з польських справ УНР... – С. 272.

* За рішенням комісії в справі розподілу місць у Центральній Раді між представниками польських та єврейських організацій від 2 серпня 1917 р., 20 місць, належних полякам, розподілялися так: ППС (лівиця) – 7 місць, ППС (революційна фракція) – 5, ПДЦ – 9 місць, з яких 4 мали перейти до найбільш радикальних сил Польського виконавчого комітету [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 212]. Однак у документі допущено помилку, оскільки сума місць, виділених окремим політичним силам, становить 21.

²²⁷⁷ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 207–208.

²²⁷⁸ Дорошенко Д. Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1... – С. 120.

²²⁷⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 208.

партіям, які не повною мірою відображали спектр громадсько-політичних інтересів меншин, власне, як і всього українського суспільства. На цій проблемі загострив увагу й сіоніст Н. Сиркін. Виступаючи під час розгляду Шостою сесією УЦР (5 серпня 1917 р.) питання про «Поповнення Центральної Ради представниками неукраїнських організацій», він зауважив, що лише тоді всі нації будуть репрезентовані в УЦР найповніше, коли вони отримають право обирати своїх представників. Поставивши під сумнів доцільність надання переваг революційним соціалістичним партіям, доповідач від імені Єврейської народно-демократичної партії назвав представництво, запропоноване комісією, одностороннім і таким, що не може виявляти колективної волі єврейського народу²²⁸⁰. Цей докір, звичайно, справедливий, але слід зазначити, що такою була тоді загальна практика. Так, Тимчасовий Уряд у своїй Постанові про затвердження Генерального Секретаріату від 3 липня 1917 р., ведучи мову про поповнення Української Центральної Ради представниками національних меншин, наголошував, що це треба зробити «в особі їх демократичних організацій»²²⁸¹, що було синонімом соціалістичних та лівоцентристських сил.

Уперше представники національних меншин розпочали офіційну співпрацю з організованим українським рухом 11 липня 1917 р., коли взяли участь у відкритому засіданні Малої Ради. З їхнім приходом УЦР, власне кажучи, стала органом не лише національного, а й територіального представництва. М. Грушевський вітав нових колег «не як гостей, а як товаришів-співробітників» і висловив сподівання, що надалі все, що роз'єднувало українців з іншими народами в Україні, зникне, і в майбутньому буде не кілька революційних демократій, а одна революційна демократія України. «Я буду всіма силами сприяти тому, щоб це об'єднання перетворилося в органічний зв'язок, і вірю, що ми твердою ногою стали на шлях до такого єднання», – запевняв лідер Української революції. Саме спільна праця українців і національних меншин мала вивести Україну «на шлях розцвіту і повної згоди»²²⁸². У цьому М. Грушевський був переконаний.

Міжнародну співпрацю також позитивно оцінив В. Винниченко: «Це був один із крапчиків у співжитті різних національностей на Україні. Була до певної міри щирість у примиренню, було бажання дружнього співробітництва й творіння спільного діла, було бажання забути старі непорозуміння»²²⁸³. У такому ж дусі висловилися М. Ковальський і М.

²²⁸⁰ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 222.

²²⁸¹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 163.

²²⁸² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 175, 542.

²²⁸³ Винниченко В. Відродження нації... Ч. 1... – С. 297.

Ковалевський²²⁸⁴ – довірені особи українських фракцій соціал-демократів та есерів.

Відповідаючи на привітання української сторони, представники національних меншин також висловили задоволення від досягнутого міжнаціонального порозуміння (О. Доротов і О. Таск, Рада робітничих і солдатських депутатів) і запевнили в підтримці стремлень відродженого українського народу (М. Розенштейн, сіоніст). Окремі з промовців закликали до надання Україні «національно-територіальної автономії» (А. Гольдштейн, Поалей Ціон) і висловили оптимістичні сподівання, що на українських землях вдасться створити «зразок автономного життя не тільки для всієї Росії, а й для цілого світу»²²⁸⁵ (М. Зільберфаб, ОЄСРП).

5 серпня 1917 р. розпочала роботу Шоста сесія Центральної Ради, де також уперше разом із українцями засідали представники національних меншин. Як і на засіданні Малої Ради, деякі з них, здебільшого євреї і поляки, виступили з вітальними промовами. У них вони переважно солідаризувалися з визвольними змаганнями українського народу (В. Рудницький, ПДЦ; Н. Сиркін, сіоніст, та ін.). Виступали за створення єдиної і сильної влади в Україні, базованої на принципах національно-територіальної автономії, щоби захистити здобутки революції (С. Гольдельман, Поалей Ціон; К. Лукашевич, ППС (революційна фракція)). Нагадували про інтереси неукраїнської частини населення, потребу охорони її прав (С. Гольдельман; О. Золотарьов, Бунд). Водночас якщо представники єврейства ратували за спільні дії «з демократією всієї Росії» (О. Золотарьов; Коган, Сумська рада робітничих і солдатських депутатів), то поляки закликали не «оглядатися на Петроград» (К. Лукашевич).

Від української більшості УЦР представників національних меншин вітали М. Порш (УСДРП), І. Чопівський (УПСР) і М. Ковалевський (УПСР). Зокрема, останній висловив свій жаль і здивування, що «...нема привітання від найбільшої нації – російської». Лише після нагадування з вітальним словом від російської Трудової народно-соціалістичної партії до Центральної Ради звернувся Гольдельман²²⁸⁶. Однак іронія ситуації полягала в тому, що в середовищі найбільшого національного представництва в Центральній Раді не знайшлося жодного представника російського етносу (Гольдельман, судячи за прізвищем, таким не був), котрий би висловив бажання привітати український представницький орган.

Щодо реорганізації і поповнення Генерального Секретаріату, то 15 липня 1917 р. на засіданні Малої Ради було заслухано доповідь «особливої комісії»,

²²⁸⁴ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 175.

²²⁸⁵ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 175.

²²⁸⁶ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 222–223.

створеної напередодні з 5 українців і 5 представників національних меншин²²⁸⁷. Згідно з її проектом постанови Секретаріат міжнаціональних справ мали перейменувати на «Секретаріат охорони прав національних меншостей». Однак із невідомих причин в ухваленому наступного дня Малою Радою «Статуті Генерального Секретаріату» назва відомства звучала як «Секретарство національних справ»²²⁸⁸, що, втім, аж ніяк не обмежувало статус національних меншин. Його керівником призначили О. Шульгина, а товаришами, відповідно до подання названої комісії, – М. Міцкевича (ПДЦ) від польської меншини і М. Зільберфарба (ОССРП) від єврейської (росіяни зі своєю кандидатурою на той час ще не визначилися)²²⁸⁹. Стосовно ж 30%-ї квоти, відповідно до рішення Малої Ради від 4 липня 1917 р.²²⁹⁰, то про неї в постанові не йшлося. М. Грушевський пояснював це тим, що Генеральний Секретаріат мав формуватися «по принципу діловому, незалежно від всяких процентів і національних рахунків»²²⁹¹. Однак кілька урядових портфельів представники національних меншин усе ж отримали: пошт і телеграфів – росіянин О. Зарубін (есер), державного контролю – єврей М. Рафес (Бунд). У наступному Генеральному Секретаріаті, сформованому 21 серпня 1917 р., урядовим очільником із представників національних меншин нетривалий час залишився лише О. Зарубін (контролер)²²⁹². 12 вересня до нього приєднався представник російських меншовиків К. Василенко²²⁹³, котрого призначили генеральним секретарем праці.

Найважливішим із ухвалених 13–16 липня 1917 р. реорганізаційних рішень стосовно Генерального Секретаріату було введення до його складу представників трьох найчисельніших національних меншин – росіян, євреїв та поляків, як товаришів генерального секретаря національних справ*. Кандидатури на ці посади затверджувалися Малою Радою. При них мали бути організовані відповідні ради, що складалися з представників національних партій²²⁹⁴, із дорадчими функціями²²⁹⁵. Кожен із товаришів секретаря мав право вирішального голосу при розгляді питань, які стосувалися справ його

²²⁸⁷ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 178, 542.

²²⁸⁸ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 179, 181.

²²⁸⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 179, 542.

²²⁹⁰ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 171.

²²⁹¹ *Грушевський М. С.* Хто такі українці і чого вони хочуть... – С. 34.

²²⁹² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 264–265.

²²⁹³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 313, 330; Т. 2... – С. 354.

* Створення окремих посад віце-секретарів російських, єврейських і польських справ було формально пов'язане з угодою між Українською Центральною Радою і Тимчасовим Урядом [Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 56].

²²⁹⁴ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 179, 181, 542.

²²⁹⁵ *Гольдельман С. І.* Жидівська національна автономія... – С. 59–61.

нації. Всі закони, адміністративні приписи і постанови, проголошені українською мовою, публікувалися також російською, єврейською та польською мовами²²⁹⁶.

Відповідно до вже згаданого «Положення про Генеральне секретарство з національних справ» останнє мало мати загальну канцелярію, яка поділялася на два відділи: інформаційний та загальних справ. Кожний товариш секретаря мав власну канцелярію. Передбачалася діяльність спеціальної наради та ради при секретарстві. Першу створювали для вирішення спірних питань та справ неукраїнських національностей. До неї входили генеральний секретар і три його товариші. У випадку, коли питання неможливо було вирішити всередині секретарства, його виносили на розгляд Генерального Секретаріату. Національна рада при секретарі з міжнародних справ обговорювала найважливіші заходи секретарства за участю представників відповідних національностей із Малої Ради та від політичних партій і груп.

Для здійснення загального керівництва на місцях запроваджували посади місцевих комісарів із національних справ, а також відповідні повітові й місцеві комітети для узгодження своєї діяльності та обговорення питань місцевого життя²²⁹⁷.

Усі розпорядження Генерального Секретаріату та його органів, які торкалися внутрішнього життя і прав національних меншин, набували чинності лише після їх візування відповідними товаришами генерального секретаря з національних справ²²⁹⁸. Мовою внутрішнього вжитку віце-секретарств мала бути мова конкретної національної меншини. Такий підхід провідників Української революції чітко засвідчив їхнє прагнення забезпечити в країні міжнародне порозуміння.

Головним завданням товаришів генерального секретаря національних справ був захист прав національних меншин в Україні та охорона вільного розвитку їхнього внутрішнього національного життя. Зокрема, відповідно до наказу очільника Секретарства від 27 липня 1917 р. вони мали забезпечувати захист від обмеження у громадянських і політичних правах, створювати відповідні умови для діяльності національних організацій та організувати нові для потреб національного життя. Передбачалося також щотижневє звітування товаришів про свою роботу перед керівником відомства²²⁹⁹.

Свідченням реальності намірів Центральної Ради надати національним меншинам можливість самостійно влаштувати своє життя на території

²²⁹⁶ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 181, 182.

²²⁹⁷ Кудлай О. Б. Створення та діяльність народного міністерства міжнародних справ... – С. 16.

²²⁹⁸ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 57.

²²⁹⁹ Кудлай О. Б. Створення та діяльність народного міністерства міжнародних справ... – С. 16–17.

Україні стало підвищення статусу віце-секретарств у справах російських, єврейських та польських. Зокрема, постановою УЦР від 1 листопада 1917 р. вони набули права вирішального голосу на засіданнях уряду і стали іменуватися «комісарами по справах польської, єврейської та російської національностей на правах генеральних секретарів». Також Генеральний Секретаріат дійшов згоди з національними меншинами про те, щоб в уряді було 6 їхніх представників. До 3 національних комісарів та виконувача обов'язків генерального секретаря пошт і телеграфів О. Зарубіна додалися ще 2 урядовці без портфелів, один із яких мав суміщати посаду з обов'язками генерального контролера. Спроби представників фракцій російських народних соціалістів та єврейських сіоністів протестувати з приводу того, що «меншості ставлять себе в якесь відокремлене становище»²³⁰⁰ підтримки не знайшли. Більш того, фракція Бунду запропонувала кандидатуру О. Золотарьова на посаду генерального контролера, залишивши за собою право помінятися цією посадою з меншовиками, які ввійшли в уряд без портфеля²³⁰¹. Усі кандидатури було затверджено одногосло.

7 листопада 1917 р., з нагоди проголошення Третього універсалу, Мала Рада підвищила всіх генеральних комісарів із правами генеральних секретарів, у т. ч. у справах російської, єврейської та польської національностей, до повноправних генеральних секретарів²³⁰².

Після того, як 22 грудня 1917 р. на базі Генерального секретарства міжнародних справ, національні представництва остаточно виділилися в окремі секретарства – в справах російських, єврейських і польських²³⁰³. Тоді ж, 22 грудня, на їхнє облаштування Генеральний Секретаріат асигнував по 10 тис. крб.²³⁰⁴ 9 січня 1918 р., відповідно до Четвертого універсалу²³⁰⁵, відбулася реорганізація українського уряду. Замість Генерального Секретаріату було створено Раду Міністрів, секретарства, в т. ч. національні, стали міністерствами. Особливо важливою остання трансформація стала для єврейства, адже «це був перший в історії випадок заснування «єврейського міністерства»²³⁰⁶, – як згодом зазначив І. Чериковер.

²³⁰⁰ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 381.

²³⁰¹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 381; *Рафес М.* Два года революции на Украине... – С. 55.

²³⁰² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 398, 566; *Гольдельман С. І.* Жидівська національна автономія... – С. 46.

²³⁰³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 62.

²³⁰⁴ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 61.

²³⁰⁵ Четвертий Універсал Української Центральної Ради // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 102.

²³⁰⁶ *Чериковер И.* Антисемитизм и погромы на Украине... – С. 67.

З усіх трьох національних секретарств/міністерств саме єврейське працювало найактивніше. Його створення широкі кола єврейства зустріли зі значною надією. Так, С. Гольдельман уже сам факт запровадження окремої посади віце-секретаря з єврейських справ вважав «днем народження жидівської національної автономії в Україні»²³⁰⁷. За часів УЦР керівниками єврейського національного представництва* були: М. Зільберфарб (15 липня 1917 – 17 січня 1918 р., ОЄСРП), І. Хургін (виконував обов'язки міністра єврейських справ (січень – 9 квітня 1918 р.), ОЄСРП) та В. Лацький (Ляцький, Луцький) (9 квітня – 18 липня 1918 р., СНП). І М. Зільберфарб, і В. Лацький, перебуваючи на посаді міністрів за згодою усіх трьох єврейських соціалістичних партій²³⁰⁸ та СНП, керувалися у своїй діяльності переважно їхніми партійними настановами.

Діяльність Секретарства/Міністерства з єврейських справ* як органу державної влади зводилася до виконання двох основних завдань: захисту інтересів єврейської меншини, громадянських і політичних прав її членів та розбудови єврейської національної автономії в Україні, творенні її місцевих і центральних установ²³⁰⁹. Програма діяльності секретарства/міністерства була викладена вже у першій Декларації його очільника від 1 жовтня 1917 р., яку він оголосив на засіданні новоствореної Єврейської національної ради (ЄНР)*. Окрім загальнодемократичних норм про захист національних прав, її основні положення зводилися до наступного:

1. Ставилася завдання спільно з Єврейською національною радою підготувати проект Статуту єврейської національної автономії, який мали затвердити Єврейські національні збори, скликані на демократичних засадах. Вони ж мали створити певний національний орган, перед яким секретарство/міністерство відповідало б за свою діяльність.

2. Створити єврейське самоврядування, основою якого в Україні мали стати громади, що з'єднали б «майбутнє... національного самоврядування з

²³⁰⁷ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 56.

* Першим кандидатом на посаду заступника секретаря міжнаціональних справ від єврейської меншини було запропоновано М. Рафеса. Його призначення під час засідання Малої Ради 14 липня 1917 р. домагалися бундівці. Однак проти такого перебігу подій виступили фракції інших єврейських партій, котрі не вважали М. Рафеса своїм представником. Остаточне вирішення цієї проблеми було передано на розсуд уже згаданої «особливої комісії», яка запропонувала кандидатуру М. Зільберфарба [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 178, 542].

²³⁰⁸ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 66.

* Безпосередню організацію єврейського віце-секретаріату було розпочато у вересні 1917 р. [Шехтман І. Б. Еврейская общественность на Украине... – С. 25].

²³⁰⁹ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 57, 112.

* Єврейська, російська та польська національні ради, як уже зазначено, мали бути створені при віце-секретаріатах із представників відповідних національних партій, що діяли в Україні.

його минулим». Для цього необхідно було підготувати законодавчі підстави реформування єврейських громад, діяльність яких відповідала б нормам демократії, самоврядування та суспільним потребам, а також організувати демократичні громадські ради, обрані усім єврейським населенням.

3. Здійснити демократизацію податкової політики в громадах.

4. Забезпечити розвиток шкільної і позашкільної освіти, який відповідав би світовим стандартам, її загальнообов'язковий характер.

5. Законодавчо врегулювати права «жидівської мови в громадському та політичному житті, нарівні з правами інших мов краю».

Захищати гідність і честь єврейського народу, «щоб не допустити до повторення злочинних дій антисемітської політики царського уряду»²³¹⁰.

Уся компетенція та робота Секретарства/Міністерства єврейських справ була поділена між трьома департаментами: освіти (керівник – А. Страшун, Бунд); у справах громад та національного самоврядування – мав займатися справами громади, окрім тих, що стосувалися освіти (керівник – А. Ревуцький*, ЄСДРП ПЦ); загальних справ – мав займатися захистом прав євреїв та всіма іншими справами, що не ввійшли до діяльності перших двох департаментів (керівник – І. Хургін*, ОЕСРП)²³¹¹. У структурі секретарства/міністерства діяв також Економіко-статистичний відділ²³¹². Його штат постійно розширювався і наприкінці квітня 1918 р. налічував близько 100 осіб²³¹³. Поступово секретарство/міністерство перебрало під свою опіку всі єврейські інституції, які до того підлягали різним державним установам.

Одним із головних здобутків діяльності Секретарства/Міністерства єврейських справ, як уже зазначено, стали ініціювання й активна участь у виробленні проекту закону про національно-персональну автономію, його

²³¹⁰ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 57–58.

* 23 жовтня 1919 р. на внесення міністра єврейських справ Рада Народних Міністрів УНР призначила з 8 вересня того самого року директором департаменту національного самоврядування Міністерства єврейських справ (МЄС) І. Гуменера [ЦДАВО України. Ф. 1092. Оп. 4. Спр. 13. Арк. 269].

* Із кінця 1917 р. і до ліквідації Міністерства єврейських справ у середині 1918 р. посаду директора департаменту загальних справ МЄС займав Н. Гергель [Чериковер І. Антисемітизм і погроми на Україні... – С. 159]. 15 січня 1919 р. на внесення міністра єврейських справ Рада Народних Міністрів УНР призначила з 10 січня того самого року директором департаменту загальних справ МЄС Н. Асарнана. 20 червня 1919 р. його замінив Я. Крайз [Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 186, 380].

²³¹¹ ЦДАВО України. Ф. 2060. Оп. 1. Спр. 1. Арк. 2–4; Батанова Т. До історії єврейського представництва в Українській Центральній Раді... – С. 177–178; Шехтман І. Б. Еврейская общественность на Украине... – С. 25.

²³¹² ЦДАВО. Ф. 1748. Оп. 1. Спр. 97. Арк. 3.

²³¹³ Батанова Т. До історії єврейського представництва в Українській Центральній Раді... – С. 179.

проведення через засідання уряду й парламенту УНР²³¹⁴. Зокрема, до законодавчої комісії входили генеральний секретар М. Зільберфарб, віце-секретар І. Хургін, а також як правовий консультант М. Шац-Анін²³¹⁵. Українсько-єврейська співпраця у цій сфері, підтримка її рештою національних меншин стала взірцем вирішення національного питання. Для такого «позитивно-конструктивного» налагодження міжнаціональних стосунків, за словами С. Гольдельмана²³¹⁶, потрібна була лише одна передумова – взаємна добра воля.

Домігшись ухвалення Закону про національно-персональну автономію, провідники єврейства прагнули розбудувати широку мережу місцевих демократичних єврейських громад і цим забезпечити можливість для центральних установ автономії спертися на організовану волю народу. Першим важливим кроком на шляху до мети був законопроект про «створення єврейських громадських («кагальних») рад і про вибори їх членів», підготовлений національним секретарством наприкінці листопада 1917 р.²³¹⁷ У зв'язку з цим чергові вибори цивільних рабинів було відкладено до їх законодавчого врегулювання²³¹⁸. Під час ухвалення Закону, яке сталося 2 грудня того самого року, доповідь на засіданні Малої Ради зробив М. Шац-Анін, а в її обговоренні взяли участь Н. Сиркін, М. Рафес, С. Гольдельман, О. Золотарьов, Ліров (М. Літваков), М. Зільберфарб. Було прийнято поправку М. Рафеса, що «...вибори одбуваються в громадських та урядових організаціях, в помешканнях, що мають виключно мирський (а не церковний) характер», та поправку С. Гольдельмана, що «...загальне керування виборами веде секретар єврейських справ у згоді з особливою адміністративною комісією»²³¹⁹.

Закон про утворення єврейських громадських рад і проведення виборів їхніх членів передбачав, що в місцевостях зі значною кількістю єврейського населення мали обирати єврейські громадські ради «для завідування всіма єврейськими національними справами та установами»²³²⁰. Вибори мали бути загальними, без різниці статі, або інших виключень, рівними, прямими, таємними і пропорційними. У виборах могли брати участь усі громадяни єврейської національності віком від 20 років²³²¹. Проведення виборів, на яке

---

²³¹⁴ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 69, 75.

²³¹⁵ Батанова Т. До історії єврейського представництва в Українській Центральній Раді... – С. 178.

²³¹⁶ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 75.

²³¹⁷ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 69.

²³¹⁸ Мироненко О. Генеральне секретарство (міністерство) з єврейських справ УНР... – С. 271.

²³¹⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 496, 578.

²³²⁰ Закон Української Народної Республіки про утворення єврейських громадських рад... – С. 57.

²³²¹ Закон Української Народної Республіки про утворення єврейських громадських рад... – С.

уряд 4 січня асигнував 50 тис. руб.²³²², було покладено на комісії з євреїв-гласних міських дум, волосних земств і містечкових зібрань, що представляли такі політичні сили: Нехац Ізраель, Хейрус Мосейро, Поалей Ціон, Бунд, Єврейська народна група, Єврейська народна партія, сіоністські партії, Об'єднана єврейська соціалістична робітничка партія²³²³.

Цей, за словами С. Гольдельмана, «перший закон у рамках єврейської автономії»²³²⁴ вважався тимчасовим і обрані за ним ради мали повноваження до 1 січня 1919 р.²³²⁵, після чого на основі нового Статуту єврейських громад повинні були відбутися нові вибори. Однак революційна стихія внесла свої корективи, в результаті яких новий закон хоч і було затверджено роком пізніше Директорією УНР²³²⁶, але впровадити його в життя вже не вдалося.

Певних здобутків Секретарство/Міністерство єврейських справ досягло в сфері освіти. Зокрема, за ініціативою профільного департаменту тривала активна підготовка до відкриття єврейської вчительської семінарії* у Києві, організували нові єврейські початкові і середні школи²³²⁷. Стосовно інших аспектів культурного розвитку єврейства України, то, за словами М. Зільберфарба, крім змін у народній освіті, в період Центральної Ради не вдалося нічого зробити. Причини крилися не в ставленні української влади, котра не тільки не перешкоджала планам єврейського національного відродження, а навпаки, була готова фінансувати кожну ініціативу єврейського міністерства. Реалізації «гарних і великих планів»²³²⁸ завадили воєнні події та нетривале існування Центральної Ради.

Багатьом музикантам, художникам, лікарям та іншим фахівцям єврейського походження надавали матеріальну допомогу²³²⁹.

Прагнучи представляти інтереси українського єврейства в УНР, Секретарство/Міністерство єврейських справ всіляко захищало його права. Насамперед ішлося про боротьбу з погромами, які, незалежно від правлячої

58; Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 69.

²³²² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 93.

²³²³ Закон Української Народної Республіки про утворення єврейських громадських рад... – С. 58.

²³²⁴ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 69–70.

²³²⁵ Закон Української Народної Республіки про утворення єврейських громадських рад... – С. 58.

²³²⁶ Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 255–256, 517.

* Було заплановано відкрити в Україні 10 єврейських учительських семінарій і інститутів, але встигли тільки ухвалити закон про відкриття однієї державної вчительської семінарії у Києві [ЦДАВО. Ф. 1115. Он. 1. Спр. 29. Арк. 97–105].

²³²⁷ МIRONENKO О. Генеральне секретарство (міністерство) з єврейських справ УНР... – С. 271.

²³²⁸ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 71–73.

²³²⁹ МIRONENKO О. Генеральне секретарство (міністерство) з єврейських справ УНР... – С. 271.

влади, були «сумними супутниками» революції впродовж майже всієї її тривалості. Ця постійна небезпека стала однією з головних проблем діяльності й турбот єврейського відомства. Як наголошував С. Гольдельман, «...українські жиди не знали другої адреси, на яку вони могли звернутися у випадку актуальної небезпеки й загрози погрому, як міністра для жидівських справ»²³³⁰. Не завжди вдавалося допомогти, але для того робили все можливе.

Починаючи з середини жовтня 1917 р. до віце-секретаріату з єврейських справ стікалися з усіх охоплених ексцесами або загрозованих пунктів скарги, прохання і навіть вимоги про заступництво. В листопаді і грудні кількість звернень значно зросла. Діяльність єврейського представництва у справі боротьби з погромами виражалася в зверненнях до різних органів влади або в судові інстанції для відповідного реагування: до центральної влади – про загальні заходи і висилання охорони; до прокурора судової палати чи військово-окружного суду – про «негайне призначення слідства і притягнення винних до законної відповідальності»; до губерньського комісара або начальника міліції – про направлення військового загону або про розслідування тощо. Хоча не всі звернення Секретарства/Міністерства з єврейських справ завершувалися успіхом, однак за його вимогою в ряд місць – до Умані, в Канівській пов., інші райони були відправлені військові загоны. В деякі пункти були скеровані спеціальні слідчі комісії за участю єврейського представника. Так було в Сквирі, Каневі, Черкасах і деяких інших населених пунктах, де завдяки таким комісіям прокуратура розпочала слідство.

Єврейське представництво намагалося вживати й інших заходів. Воно готувало законопроекти про відшкодування за рахунок держави збитків, заподіяних під час погромних ексцесів. Не менш важливим було особисте спілкування його очільників та лідерів єврейських соціалістичних партій із керівництвом УНР²³³¹ у справі захисту єврейського населення.

Важливе значення мала діяльність уже згаданої Єврейської національної ради, організованої наприкінці вересня 1917 р.²³³² Її склад базувався на паритетних засадах представників п'яти єврейських політичних партій, кооптованих до УЦР: трьох соціалістичних – Бунду, ОЄСРП і Поалей Ціон, ЄНП та сіоністів. Спочатку Рада нараховувала 25 членів – по 5 від кожної партії, згодом партійне представництво подвоїли – до 50 осіб. Однак таке становище не влаштувало сіоністів, котрі, небезпідставно вважаючи, що користуються в єврейському середовищі більшою підтримкою, ніж

²³³⁰ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 75.

²³³¹ Чериковер Й. Антисемітизм і погроми на Україні... – С. 95–96.

²³³² Устименко В. М. Єврейські організації і партії в суспільно-політичному житті України... – С. 167.

соціалістичні партії, вимагали не паритетного, а пропорційного представництва в СНР. Отримавши відмову, вони поставили під сумнів моральне право тодішнього єврейського очільника представляти єврейську націю в державі й вдалися до бойкоту діяльності Ради, покинувши її вже під час першого засідання 1 жовтня 1917 р.²³³³ Надалі сіоністи лише час від часу надсилали туди свого представника для суто інформаційних цілей²³³⁴.

Спочатку СНР не відіграла ролі політично активного й авторитетного представництва. Вона мала дорадчі функції при віце-секретарі єврейських справ, і її поради й постанови формально ні до чого його не зобов'язували. Доти, доки не були створені центральні органи єврейської автономії, їх фактично представляв сам очільник, котрий як «офіційний представник жидівської нації в державі»²³³⁵ здійснював «функції виконавчого органу одночасно з представництвом нації»²³³⁶. Однак невдовзі ситуація змінилася.

Необхідність змін стала відчутною вже з появою перших, обраних на демократичних засадах, місцевих органів автономії. Саме тоді почали проявлятися певні суперечності між становищем єврейського міністра як повноправного члена уряду, відповідального перед парламентом держави й виконуючого свої обов'язки в згоді з урядом і парламентом, з одного боку, і позицією того самого міністра щодо автономних єврейських органів, де могла сформуватися більшість, яка б розглядала основні політичні, культурні й соціальні питання інакше, ніж більшість парламенту, уряд і єврейський міністр – з іншого²³³⁷. Таку ситуацію, зрештою, рельєфно відобразили місцеві вибори до єврейських громадських («кагальних») рад, проведені відповідно до Закону від 2 грудня 1917 р.

Згідно зі Всеросійським переписом 1897 р., на території України існували 472 єврейські громади. За 20 років їхня кількість, за інформацією Міністерства єврейських справ, збільшилася до 600. Однак звіти про згадані вибори надіслали лише 250 громад. До червня 1918 р. міністерство встигло опрацювати і затвердити результати виборів у 194 громадах²³³⁸. Отриманий підсумок засвідчив невідповідність між домінуванням у Міністерстві єврейських справ соціалістів і їхніх сателітів із СНР та майже повсюдною перемогою несоціалістичних сил на виборах у єврейських громадах.

Наприклад, у Києві вибори в місцевій єврейській громаді відбулися на початку 1918 р. У них узяли участь лише 15 164 особи (25,1%) з 60 354, що

²³³³ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 60–62, 66, 112.

²³³⁴ Шехтман И. Б. Еврейская общественность на Украине... – С. 25.

²³³⁵ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 112.

²³³⁶ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 59.

²³³⁷ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 112.

²³³⁸ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 70.

мали право голосу. До ради громади було обрано 32 сіоністи, 7 представників ЄНП, 7 – Бунду, 4 – Поалей Ціон, 5 – за релігійними списками і стільки ж за місцевими списками. Зрозуміло, що сіоністи прагнули використати результати виборів у боротьбі проти гегемонії соціалістів²³³⁹. За таких умов перехід реальної влади від Міністерства єврейських справ до ЄНР міг стати хоч і незначним, але компромісом.

Відчутні зміни почалися після того, як у січні 1918 р. уряд В. Винниченка, а разом із ним і єврейського міністра було відправлено у відставку*. 17 січня головуєчий на Дев'ятій сесії УЦР М. Грушевський оголосив заяву, передану міністром єврейських справ М. Зільберфарбом, про те, що він «із причин порушення арештом депутатів* прав парламенту та ще інших принципіальних мотивів* виходить в одставку»²³⁴⁰. Після цього ЄНР почала поступово перебирати функції тимчасового вищого представницького органу єврейської меншини, зберігаючи таке становище аж до ліквідації Міністерства єврейських справ гетьманським урядом. Особливо її значення і вплив зросли під час п'ятиденної російської окупації Києва. Загарбники, вважаючи національну автономію «вигадкою буржуазії», хоча й не заборонили самого міністерства, однак практично паралізували його діяльність – зайняли міністерське приміщення, понищили архіви та розграбували майно установи²³⁴¹. За таких умов та при відсутності міністра ЄНР стала практично єдиним повноважним представником єврейського населення України.

²³³⁹ *Найман О.* Єврейські партії та об'єднання у політичних процесах в Україні...

* Заяву про відставку Кабінету міністрів В. Винниченка було подано 16 січня 1918 р., а через день, 18 січня, її задовольнила Дев'ята сесія УЦР [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 114].

* Мова йшла про арешт загоном Вільних козаків на чолі з комендантом м. Києва М. Ковенком сімох членів фракції українських есерів в УЦР, запідозрених у зв'язках із більшовицьким урядом у Харкові й РНК РСФРР та плануванні захоплення влади в Києві. За цією самою справою мали заарештувати також двох українських соціал-демократів – Г. Касьяненка та Є. Нероновича, але вони на той час були відсутніми в Центральній Раді [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 110, 111–112, 122, 342; *Христюк П.* Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. II... – С. 125].

* Мотиви відставки з Кабінету міністрів Винниченка та відмови ввійти до новостворюваного уряду Голубовича М. Зільберфарб згодом пояснив у своїх спогадах міжнародним напруженням у Центральній Раді, яке склалося через відмову національних меншин голосувати за проголошення незалежності України. За його словами, подекуди загострення взаємовідносин між українськими й неукраїнськими партіями «прийняло в українських колах поза Радою – просто антисемітське забарвлення...». Не маючи змоги запобігти такому розвитку подій, він вдався до відставки [Подано за: *Гольдельман С. І.* Жидівська національна автономія... С. 64–65]. Разом із тим, потрібно зауважити, що в особистій заяві М. Зільберфарба про звільнення з посади народного міністра єврейських справ, поданої 16 січня 1918 р., на відміну від протоколу засідання УЦР від 17 січня 1918 р., про «інші принципіальні мотиви» не йдеться [ЦДАВО. Ф. 1854. Оп. 1. Спр. 2. Арк. 5].

²³⁴⁰ ЦДАВО. Ф. 1854. Оп. 1. Спр. 2. Арк. 5; Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 113.

²³⁴¹ *Гольдельман С. І.* Жидівська національна автономія... – С. 59–60.

С. Гольдельман, посилаючись на працю М. Зільберфарба «Жидівське міністерство і жидівська національна автономія в Україні», стверджував що новий фактичний статус ЄНР був «формально зафіксований, і тим набув конституційного значення», 10 квітня 1918 р. під час затвердження Малою Радою кандидатури В. Лацького на посаду міністра єврейських справ. Також Гольдельман цитує слова Зільберфарба про те, що «...голова Ради оголосив, при нагоді виборів нового міністра, що «він є відповідальним перед Жидівською національною радою й має у своїй діяльності дотримуватися програми, яка буде тією Радою ухвалена»²³⁴². Однак, по-перше, засідання Малої Ради, на якому В. Лацького затвердили міністром єврейських справ, відбулося не 10, а 9 квітня; по-друге, в матеріалах засідання нема згадки про виступ голови Центральної Ради. Йдеться лише про репліки Краса (П. Красного, ЄНП) і М. Рафеса (Бунд) зі сподіваннями, що новий міністр працюватиме «по вказівках Єврейської національної ради»²³⁴³, тобто мова йшла не про законодавче, а фактичне підпорядкування міністра єврейських справ ЄНР.

Швидше за все, соціалісти видавали бажане за дійсне. Причина такого маніпулювання полягала в тому, що єврейські соціалістичні партії не погоджувалися з загальним політичним напрямом нового уряду В. Голубовича. Проте, оскільки міністр єврейських справ мав хоча б формально солідаризуватися з тією політикою, постало питання про делегування до складу уряду на посаду єврейського міністра не соціаліста, а представника союзної ЄНП: так соціалістична більшість ЄНР отримувала змогу надалі зберігати свою гегемонію в органах національної автономії, в т. ч. Міністерстві єврейських справ²³⁴⁴. Для певності соціалісти вирішили перестраховатися, тому під час затвердження нового міністра Малою Радою вони вустами П. Красного і М. Рафеса виголосили ідею нового статусу ЄНР²³⁴⁵. Треба визнати, що їхній маневр удався, оскільки в подальшій діяльності міністр єврейських справ де-факто керувався настановами ЄНР і мав дотримуватися програми, яку остання ухвалювала. «Жидівський міністр став віднині виконавчим органом Національної Ради»²³⁴⁶, писав про зміни статусів обох інституцій перший міністр єврейських справ М. Зільберфарб.

Розбудовуючи національно-персональну автономію, провідники єврейської меншини усвідомлювали, що запорукою її зміцнення мав стати демократично обраний парламент – Єврейські установчі збори. Його основні

²³⁴² Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 60.

²³⁴³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 259.

²³⁴⁴ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 113.

²³⁴⁵ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 259.

²³⁴⁶ Цитовано за: Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 113.

завдання – забезпечення демократичних принципів функціонування єврейської автономії та ухвалення необхідних законів, які б заклали правову й фінансову базу для діяльності єврейських громад. Підготовку законопроекту про скликання Єврейських установчих зборів і його проведення через засідання Центральної Ради було доручено Єврейській національній раді. Водночас єврейські діячі підстрахувалися альтернативним сценарієм, тобто скликанням передпарламенту – Тимчасових національних зборів, обраних членами місцевих громад. Його планували на той випадок, коли проведення загальних виборів стало б неможливим через політичні обставини²³⁴⁷.

Точкою відліку проведення виборів мало стати скликання Українських Установчих Зборів, заплановане на 12 травня 1918 р. Услід за ним Єврейська національна рада намітила скликати передпарламент і водночас у липні провести загальні вибори до Єврейських установчих зборів, скликавши їх на початку серпня того самого року. Однак подальші події показали, що євреї мали слухність. «Тоді лише жидівські чинники зрозуміли, – згадував С. Гольдельман, – що треба залишити всяку мрію про справжні Установчі збори, як їх передбачав закон про національно-персональну автономію, й що слід задовільнитися будь-яким представництвом, створення якого не вимагатиме загальних виборів...»²³⁴⁸. Незважаючи на те, що згаданий законопроект про скликання Єврейських установчих зборів було підготовлено і навіть внесено на розгляд Центральній Раді, йому так і не судилося стати законом²³⁴⁹. Цьому завадив гетьманський переворот.

Поряд із єврейським, активну діяльність за часів УЦР розвинуло Секретарство/Міністерство польських справ. Важливим етапом участі поляків у виконавчих структурах влади і самоорганізації польської меншини на шляху національно-культурного відродження стало реформування Генерального секретаріату міжнаціональних справ. Товаришем генерального секретаря міжнаціональних справ і керівником польського віце-секретарства* було затверджено київського адвоката, одного з лідерів Польської демократичної централі М. Міцкевича (неформальним керівником установи, який контролював усі справи, був Є. Старчевський, що з якихось причин не хотів брати офіційної участі у роботі віце-секретарства). Товаришем віце-секретаря

²³⁴⁷ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 81.

²³⁴⁸ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 82.

²³⁴⁹ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 82.

* Першим кандидатом на посаду заступника секретаря міжнаціональних справ від польської меншини під час засідання Малої Ради 14 липня 1917 р. було запропоновано В. Редіха. Однак наступного дня «особлива комісія» запропонувала кандидатуру М. Міцкевича [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 178, 179, 542]. Подобиці такого рішення залишаються нез'ясованими.

та керівником загальної канцелярії був Р. Кнолль. Відділ загальних справ очолював Я. Старчевський, економічно-кооперативний відділ – З. Петкевич, відділ освіти – С. Каліновський²³⁵⁰. Організація віце-секретарства, апарат якого нараховував 80 осіб і складався винятково з поляків, дібраних польськими політичними силами²³⁵¹, тривала доволі довго, і воно повноцінно запрацювало лише у жовтні 1917 р.²³⁵² Його діяльність сприяла згуртуванню поляків, організації їхніх громад, підвищенню активності польських партій у політичному житті України.

Одним із найбільш активних відділів був освітянський²³⁵³, який опікувався початковими та середніми школами, технічною і позашкільною освітою, надавав допомогу приватним школам²³⁵⁴. Співробітниками відділу освіти були Л. Грохольський, Г. Улашин, Г. Юзефський, В. Гюнтер і Б. Івінський; при ньому було створено Раду у справах освіти²³⁵⁵, завдяки якій заснували польську учительську семінарію для підготовки вчителів для польських початкових шкіл. Значним сегментом діяльності відділу була теоретично-паперова робота, яка передусім зводилася до «...збирання статистичних даних про учнів польської молоді в існуючих на Україні польських і російських школах»²³⁵⁶ та їхнього аналізу.

Працівники загального відділу піклувалися про біженців із Польщі, сприяли їхньому поверненню на батьківщину, допомагали безробітним полякам, забезпечували організацію правової й інформаційної роботи, вживали заходів для захисту осіб польського походження від реквізицій і погромів²³⁵⁷. Відділом було видано значну кількість документів, що засвідчували культурну й мистецьку цінність ряду маєтків, причому без аналізу їх дійсної цінності. Таке масове фабрикування документів призвело до нівеляції самого поняття пам'ятки. Селяни бачили, що пам'яткою називають всі маєтки, тому перестали довіряти документам і свідченням про історико-культурну цінність того чи іншого господарства, будівлі тощо. Тож

²³⁵⁰ Jablonski H. Polska autonomia narodowa na Ukrainie... – S. 55–56; Скальський В. Політичне життя польської громади... – С. 195.

²³⁵¹ Лисевич І. Польська національна меншина... – С. 53; Jablonski H. Polska autonomia narodowa na Ukrainie... – S. 114.

²³⁵² Jablonski H. Polska autonomia narodowa na Ukrainie... – S. 56.

²³⁵³ Скальський В. Політичне життя польської громади... – С. 197; Jablonski H. Polska autonomia narodowa na Ukrainie... – S. 75–76.

²³⁵⁴ Калакура О. Я. Поляки в етнополітичних процесах... – С. 128.

²³⁵⁵ Jablonski H. Polska autonomia narodowa na Ukrainie... – S. 56–57; Скальський В. Політичне життя польської громади... – С. 195.

²³⁵⁶ Макаренко Т. П. Діяльність Генерального секретарства (міністерства) з міжнародних (міжнародних) справ УНР... – С. 171; Кудлай О. Б. Створення та діяльність народного міністерства міжнародних справ... – С. 17.

²³⁵⁷ ЦДАВО України. Ф. 2201. Оп. 1. Спр. 17. Арк. 7; Jablonski H. Polska autonomia narodowa na Ukrainie... – S. 58–59.

розграбованими тепер були і справжні пам'ятки, і ті будівлі, котрим самочинно привласнили такий статус. До того ж зникала довіра до Української Центральної Ради, яка, на думку селян, захищала інтереси землевласників²³⁵⁸, надаючи їм охоронні документи.

Найменш ефективною була діяльність економічно-кооперативного відділу польського національного представництва²³⁵⁹, який мав збирати дані про господарські потреби польського населення та надавати йому організаційну допомогу²³⁶⁰. Однак таку роботу фактично унеможливила складна соціально-політична ситуація, зумовлена як загальним економічним занепадом України, спричиненим Першою світовою війною, так і зростанням анархії в краї після захоплення влади в Росії більшовиками.

Наприкінці листопада 1917 р. віце-секретарство польських справ у складі Генерального секретарства національних справ реорганізували в окреме Генеральне секретарство польських справ, а в січні 1918 р. – перейменували у відповідне міністерство. Його мета полягала в представництві інтересів та захисті прав польської меншини в УНР, допомозі в організації національних громад та культурно-освітній діяльності поляків²³⁶¹.

Структура Міністерства польських справ (МПС) залишилася попередньою, щоправда, з деякими змінами: 13 січня 1918 р. створено Департамент національного самоврядування. До нього увійшов існуючий раніше у Загальній канцелярії економічно-кооперативний відділ, перейменований тепер у статистично-економічний, на чолі зі З. Петкевичем. Новим був лише організаційний відділ під орудою К. Рожневича. Роботою департаменту керував директор Загальної канцелярії Л. Тржецяк²³⁶². Завданнями новоутвореного підрозділу міністерства були: укладення національного кадастру, складання виборчих списків, організація виборів до Установчих зборів Польського національного союзу, передбачених Законом про національно-персональну автономію, утворення місцевих представництв МПС, загальний нагляд за культурними, господарськими та національними потребами польського населення²³⁶³ тощо.

Структура Міністерства польських справ виглядала так:

Міністр – М. Міцкевич, віце-міністр – В. Рудницький.

²³⁵⁸ Скальський В. Політичне життя польської громади... – С. 195; *Jabłoński H. Polska autonomia narodowa na Ukrainie...* – S. 58–59.

²³⁵⁹ *Jabłoński H. Polska autonomia narodowa na Ukrainie...* – S. 59.

²³⁶⁰ ЦДАВО України. Ф. 2201. Оп. 1. Спр. 17. Арк. 8.

²³⁶¹ ЦДАВО України. Ф. 2201. Он. 1. Спр. 17. Арк. 7.

²³⁶² *Jabłoński H. Polska autonomia narodowa na Ukrainie...* – S. 113–114; Скальський В. Політичне життя польської громади... – 197, 198.

²³⁶³ ЦДАВО України. Ф. 2201. Он. 1. Спр. 17. Арк. 7 зв.–8.

Департамент загальної канцелярії (керівник – Л. Тржецяк) у складі: відділ особистого складу (К. Домославський), господарчий відділ (бухгалтер – К. Словіцький; касир – Б. Розводовський), загальний відділ (Я. Старчевський), правничий відділ (юриконсульт – П. Хойновський), військовий відділ (в. о. керівника С. Грабянський), відділ преси (інформації)*.

Департамент національного самоврядування (керівник – спочатку Л. Тржецяк, згодом – К. Рожневич) у складі: організаційний відділ (керівник – К. Рожневич, товариш – З. Мількевич), статистично-економічний відділ (З. Петкевич).

Департамент освіти (керівник – С. Каліновський) у складі: відділ початкових шкіл (Г. Улашин), відділ середніх шкіл (М. Кульчицький), відділ позашкільної освіти (В. Матушевський), відділ техніки і прикладного мистецтва (О. Сосновський), відділ культури і мистецтв (Л. Грохольський)²³⁶⁴.

Загалом, як вважає В. Скальський, робота Секретарства/Міністерства польських справ не була ефективною через конкуренцію з Польським виконавчим комітетом, який проводив аналогічну роботу, але мав підтримку переважної більшості польського населення українських земель. Так, на Вічі народів, що відбулося у київському цирку 29 листопада 1917 р. саме ПВК виступив від імені усіх поляків. По-друге, ПВК мав мережу губернських і повітових представництв (комісарів і рад при них), збирав на свою користь податок зі «свідомих» поляків.

Отже, польська меншина мала дві форми автономії на українських землях: 1) через легітимізоване державою, але маловпливове Секретарство/Міністерство польських справ у складі українського уряду; 2) через ПВК, який був, власне кажучи, державою в державі, зі своїми місцевими органами, податковою системою і навіть збройними силами – організованими загонами польської міліції²³⁶⁵. З огляду на це питання про підпорядкування польської меншини Центральній Раді було непростим: пересічний поляк в Україні не завжди був готовий коритися українській владі, якщо мав до послуг «ріднішу» польську владу. В такий спосіб нівелювався суверенітет і без того куцої української автономії, водночас це не було підігруванням Росії у її боротьбі проти української державності, хоча й ішло їй на користь²³⁶⁶.

---

* Завдання відділу преси (інформації) полягало в інформуванні польських видань про діяльність МПС та стеженні за публікаціями в періодичній пресі з проблем міжнародного співжиття в УНР [ЦДАВО України. Ф. 2201. Он. 1. Спр. 17. Арк. 7 зв.].

²³⁶⁴ ЦДАВО України. Ф. 2201. Оп. 1. Спр. 17. Арк. 7–8 зв.; *Jabłoński H.* Polska autonomia narodowa na Ukrainie... – S. 113–114; *Скальський В.* Політичне життя польської громади... – 197, 198.

²³⁶⁵ ЦДАВО України. Ф. 2592. Оп. 2. Спр. 5. Арк. 17 зв.; *Скальський В.* Політичне життя польської громади... – С. 188, 195.

²³⁶⁶ *Скальський В.* Політичне життя польської громади... – С. 195–196, 198.

Захоплення Києва більшовиками, котрі перед втечею звідти спалили будинок на Хрещатику, де розміщувалося Міністерство польських справ, а відтак гетьманський переворот істотно обмежили виконання програми культурно-освітнього відродження польської меншини, хоча деякі департаменти та відділи Міністерства польських справ, офіційно ліквідованого в серпні 1918 р.²³⁶⁷, за інерцією функціонували і далі*.

На відміну від єврейського і польського національних представництв, Секретарство/Міністерство російських* справ тривалий час особливої активності не виявляло²³⁶⁸. На перших порах навіть закріплена за росіянами посада товариша генерального секретаря національних справ залишалася вакантною. Своє небажання її зайняти вони перший раз (15 липня) мотивували тим, що ще не визначилися з кандидатурою*, а другий (21 серпня) – нестачею вільних людей²³⁶⁹. Лише 16 жовтня 1917 р.²³⁷⁰ Генеральний Секретаріат отримав змогу затвердити вакантну посаду за представником Трудової народно-соціалістичної партії, членом Малої Ради Д. Одинцем. 2 листопада²³⁷¹ новообраний очільник уперше офіційно взяв участь у роботі уряду.

Таку інертність російської меншини дослідники пояснюють як зверхнім ставленням її провідників до українського національного руху, так і недоброзичливістю багатьох керівників Центральної Ради до росіян²³⁷². На

²³⁶⁷ *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах... – С. 129.

* 9 квітня 1918 р. міністром польських справ Мала Рада перезатвердила М. Міцкевича [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 259].

* Офіційна назва – Генеральне секретарство/Міністерство великоруських справ. Терміни «великорос», «великоруський», які в умовах революції продовжували вживати в значенні «росіянин», «російський», із погляду сьогодення виглядають атавізмом імперського часу. Однак Центральна Рада в офіційних документах, наприклад, Третьому універсалі, Законі про національно-персональну автономію, використовувала саме їх. Деякі сучасні дослідники схильні вважати, що «...в самій цій назві приховано певний історичний парадокс: проголошуючи рівність національностей, одну з них в самій назві звеличують» [Щетиніна Т. Генеральне секретарство (міністерство) з російських справ УНР... – С. 30]. Швидше за все, це інерція мислення.

²³⁶⁸ *Макаренко Т. П.* Діяльність Генерального секретарства (міністерства) з міжнародних (міжнародних) справ УНР... – С. 172.

* Під час засідання Малої Ради 14 липня 1917 р. представники російської меншини запропонували на посаду свого заступника секретаря міжнародних справ дві кандидатури – О. Зарубіна від есерів та А. Гінзбурга від меншовиків. Однак наступного дня «особлива комісія» констатувала, що «кандидат від росіян ще не намічений» [Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 178–179]. Через нестачу джерел подробиць такого рішення залишаються нез'ясованими.

²³⁶⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 179, 264.

²³⁷⁰ ЦДАВО. Ф. 1063. Оп. 1. Спр. 1. Арк. 7 зв.; Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 345, 346.

²³⁷¹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1... – С. 386, 387.

²³⁷² *Щетиніна Т.* Генеральне секретарство (міністерство) з російських справ УНР... – С. 30–31; *Мироненко О.* Генеральне секретарство (міністерство) з російських справ УНР / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства... – С. 272–273; *Макаренко Т. П.* Діяльність

зборах і сесіях УЦР дуже часто вживали термін «кацапи», не кажучи вже про те, що термін «москалі» майже зовсім витіснив слово «росіяни». Це було своєрідним відлунням тривалої насильницької русифікації України і зневажливого ставлення до «малоросів» з боку імперського центру. Та й за часів Центральної Ради окремі росіяни в Україні грубо порушували громадський порядок із політичних міркувань²³⁷³. Як, наприклад, це сталося у Брацлаві під час згаданого розгону курсів українознавства та повітового з'їзду українських селян.

Пік активності в роботі Секретарства/Міністерства російських справ припав на весну 1918 р., тобто під кінець діяльності самої УЦР. Воно складалося з двох департаментів – загальних справ (директор А. Зарубін) і народної освіти (віце-директор Е. Ківлицький), а також із трьох відділів: відділу персонально-національної автономії (виконувач обов'язків завідувача відділом А. Слачич), статистичного відділу (виконувач обов'язків завідувача відділом С. Барабан) та відділу мистецтв (завідділом С. Мако). 23 березня 1918 р. було створено відділ «допомоги великоросам» із метою налагодження евакуації росіян-біженців та військових на батьківщину²³⁷⁴. Навесні 1918 р. при міністерстві почала діяти структура з питань працевлаштування – Бюро праці. У другій половині квітня 1918 р. було розпочато роботу над організацією відділу книжкової і бібліотечної справи (очолив О. Бем) та архіву міністерства²³⁷⁵. Діловодство велось винятково російською мовою²³⁷⁶.

Одним із перших заходів, який намагалося реалізувати Секретарство російських справ, – це вивести «русские» школи в Україні з-під юрисдикції Секретарства освіти та взяти їх під свою опіку. Про такий крок повідомив Д. Одинець 14 грудня 1917 р. під час своєї доповіді на Восьмій сесії УЦР. Відповідаючи на запитання членів Центральної Ради, він повідомив, що означені заходи його відомство здійснює на підставі анкетування, причому, як виявилось, на власний розсуд, без порозуміння з Секретарством освіти. Механізм такого «волевиявлення» зводився до опитування батьківських комітетів та учительських рад про те, до якої національності – російської чи української – належать батьки учнів певної школи. «Де буде більшість батьків «русских», то в тій школі і учні будуть вважатися «русскими», а значить, і школа ця має перейти під опіку московського секретарства²³⁷⁷. На підставі

Генерального секретарства (міністерства) з міжнаціональних (міжнародних) справ УНР... – С. 172–173.

²³⁷³ *Мироненко О.* Генеральне секретарство (міністерство) з російських справ УНР... – С. 273.

²³⁷⁴ *Щетиніна Т.* Генеральне секретарство (міністерство) з російських справ УНР... – С. 31–32.

²³⁷⁵ ЦДАВО України. Ф. 2592. Оп. 2. Спр. 5. Арк. 8; *Щетиніна Т.* Генеральне секретарство (міністерство) з російських справ УНР... – С. 32.

²³⁷⁶ *Мироненко О.* Генеральне секретарство (міністерство) з російських справ УНР... – С. 272.

²³⁷⁷ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 21.

даних проведеного анкетування Секретарство російських справ планувало підготувати законопроект і подати його на затвердження Центральній Раді.

На думку Д. Одинця, більшість нижчих шкіл в Україні мала бути українською, середні (гімназії), після вилучення з них єврейських і польських, – поділені навпіл між українцями і росіянами. Університи найкраще було залишити російськими, а поряд із ними відкривати українські, польські та єврейські, «...коли на це стане державних коштів України»²³⁷⁸.

Проти подібної «москалізації» людної через школи заперестували генеральні секретарі єврейських справ М. Зільберфарб і освіти І. Стешенко. Зокрема, останній здивовано заявив, що нічого не чув про ініційоване Секретарством російських справ опитування батьківських комітетів та учительських рад. Водночас, коментуючи «статистику» Д. Одинця, він зауважив, що поміж учителями є чимало переконаних русификаторів, а тому покладатися на їхні відомості про національний склад учнів не можна. Тим більше, що російських середніх шкіл в Україні далеко не половина, а казенні гімназії досі вважалися російськими тільки через те, що там навчали російською мовою. Вищі школи в Україні також мали бути українськими, оскільки їх створено коштами українського народу. Щодо вчителів-росіян, зауважив освітянський очільник, то їх ніхто не виганяє, але «...нехай же вони навчатся української мови, коли хочать працювати на Україні»²³⁷⁹.

Наймасштабнішим проектом діяльності Міністерства російських справ (МРС) стало налагодження й забезпечення евакуації росіян на батьківщину. Це було викликано тим, що за період війни і революції на території України опинилося чимало військових, залізничників, біженців, хворих і поранених вояків, які бажали повернутися в Росію²³⁸⁰. Тому створення відділу з надання допомоги щодо евакуації, який на перших порах складався з 4 осіб, було відповіддю на потреби часу. Його основні завдання МРС сформулювало так: комплектування ешелонів із росіян, що бажують виїхати; задоволення їх мінімумом продуктів харчування; визначення маршруту евакуаційних ешелонів та погодження його з владою українською й німецькими військовими; ретельне обстеження цього маршруту; контроль за розвантаженням ешелонів на кінцевій станції.

Складання списків бажаних потрапити до евакуаційного ешелону відбувалося шляхом попереднього запису. За розрахунком фахівців МРС, один ешелон – це 40 вагонів на 1600 осіб. Звітуючи про роботу відділу, в

²³⁷⁸ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 22.

²³⁷⁹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 22.

²³⁸⁰ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 248–249; Щетиніна Т. Генеральне секретарство (міністерство) з російських справ УНР... – С. 32.

середині квітня 1918 р. його працівники зазначали, що до Росії відправлено 19 ешелонів по 1600 осіб, а всього 30 600 осіб. Серед бажаючих виїхати було чимало жінок з малолітніми дітьми, хворих, поранених. Щоб належним чином забезпечити їхній від'їзд, МРС звернулося з поданням до німецької військової влади, в компетенції якої знаходився рухомий склад залізниці. Планували в кожному ешелоні обов'язково додати один санітарний вагон та 4 «м'які» вагони, але потім цей порядок змінили і натомість із Києва щотижня по вівторках та п'ятницях виїздили особливі санітарні поїзди для жінок, дітей, хворих та поранених. За погодженням із Міністерством військових справ УНР українське інтендантство відпускало на один ешелон триденну норму харчів: 120 пудів хліба, 60 пудів сушеної риби та 10 пудів цукру. Якщо ешелони знаходились у дорозі більше трьох діб, то їхні керівники одержували спеціальні документи для комендантів станцій із вимогою про додаткове забезпечення у разі потреби, а за спеціальним розпорядженням української влади по маршруту поїзда для його потреб обов'язково готували окріп. Хворим та пораненим росіянам надавали медичну допомогу в будь-якому українському шпиталі. Пункти збору для бажаючих виїхати, т. зв. «етапи», крім Києва, відкрили в м. Жмеринці та Коростені. Там можна було переночувати, одержати безоплатний квиток на батьківщину й безкоштовно відвідати лазню. Роботою цих пунктів керували представники МРС. В столиці для офіцерів створили гуртожиток на 48 місць. Маршрут та умови проходження ешелонів мали контролювати «особливі люди», призначені МРС. За їхніми звітами роботі евакуаційних ешелонів була надана задовільна оцінка. Також стало відомо, що більшовики затримували такі ешелони і навіть пересажували людей в інші потяги. Проте повідомлень щодо актів насильства не було. За весь період діяльності було визначено декілька маршрутів: 1) Рівне – Сарни – Луненець – Гомель – Жлобин – Орша – Смоленськ; 2) Київ – Сарни – Луненець – Гомель – Орша – Смоленськ; 3) Київ – Ніжин – Бахмач – Конотоп – Гомель – Жлобин – Рогачів – Могильов – Орша (почав діяти з 21 квітня 1918 р.); 4) планували маршрут сполученням Бахмач – Курськ.

Оскільки залізничного транспорту не вистачало, то евакуацію проводили пароплавами по Дніпру до м. Орша. Працівники МРС повідомляли в пресі, що таку евакуацію можна провести не лише зі встановлених пунктів, а й з будь-якої місцевості, де росіяни зберуться. Перешкод для виїзду не було. А от щоб в'їхати до Москви чи Петрограда потрібно було одержати дозвіл російської влади в Орші чи Смоленську, про що працівники МРС повідомляли завчасно²³⁸¹.

²³⁸¹ Щетиніна Т. Генеральне секретарство (міністерство) з російських справ УНР... – С. 32–33.

Головною проблемою евакуації росіян була відсутність коштів, внаслідок чого від недоїдання страждали десятки тисяч людей. Зусиль і ресурсів двох міністерств – військового і російських справ виявилось недостатньо²³⁸², тому 6 квітня 1918 р. шляхи вирішення проблеми розглянули на засіданні Малої Ради. Після тривалих дискусій, у яких взяли участь російські есери Й. Скловський і О. Зарубін, міністр російських справ Д. Одинць, український соціаліст-самостійник І. Луценко, члени УПСР М. Салтан і С. Качура, лідер українських трудовиків Ф. Крижанівський, соціаліст-федераліст М. Кушнір, представники єврейських партій М. Рафес (Бунд), Ю. Новаковський (ОССРП), М. Гіндес (сіоніст) та інші, було прийнято відповідну ухвалу, що дала змогу вирішити проблему²³⁸³. Вже 24 квітня 1918 р. український уряд розглянув прохання Міністерства російських справ про те, щоб «асигнувати 500 тис. крб. на організацію повороту великоросів на Московщину»²³⁸⁴. У результаті, справу передали до компетенції Міністерства внутрішніх справ УНР, котрому для остаточного її вирішення дозволили використати відповідні кошти.

Наполеглива діяльність велася також іншими відділами МРС. Зокрема, відділ статистики звітував про роботу протягом березня 1918 р. Його співробітники складали статистичні таблиці за такими напрямками: кількість осіб селянського населення за національністю в кожній губернії УНР; кількість міського населення за національним складом; кількість росіян в губернських та повітових містах УНР (по кожному місту окремо); визначення середньої кількості росіян на одне поселення в УНР. До законопроекту про організацію національних громад відділом було підготовлено списки «предполагаемых великоросских общин»*. Фахівці відділу розробили 13 300 бланків шкільної анкети щодо 120 навчальних закладів Київського навчального округу. У відділі планували також скласти національний кадастр по Києву, окремо по всіх губерніях та повітових містах УНР, налагодити систематичне постачання статистичних даних у провінцію і регулярно оголошувати статистичні результати на сторінках «Бюлетеня Народного міністерства великоруських справ», який почав виходити з 1 квітня 1918 р.

Актуальні завдання виконував відділ національно-персональної автономії, створений в середині березня 1918 р. Вже через місяць після цього МРС оголосило в пресі конкурс на написання статті з питань національно-персональної автономії в Україні. Авторам кращих матеріалів було встановлено 1-шу премію у розмірі 400 крб. і 2-гу премію – 100 крб. Важливі

²³⁸² Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 248–249.

²³⁸³ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 249–250.

²³⁸⁴ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 303.

* «таданих великоросійських громад» [переклад із рос. – Авт.].

для тогочасного суспільства питання національно-персональної автономії працівники відділу планували висвітлити у книзі «Права національних меншин і громадян УНР» («Права национальных меньшинств и граждан УНР»), що готувалась до друку, а також у спеціалізованому періодичному виданні про права національних меншин. Окрім того, у відділі готували перевидання з оновленими коментарями книги одного з «батьків» ідеї національно-персональної автономії К. Реннера (Шпрингера) «Національна проблема».

Відділ національно-персональної автономії проводив і «законотворчу» діяльність, наприклад, було підготовлено проекти законів про обов'язкове надання друкованої продукції в державне сховище та про статус комісара МРС. Так, автори законопроекту про обов'язкове надання друкованої продукції в державне сховище передбачили, що така продукція буде надходити безоплатно в Київську публічну бібліотеку, в Університет св. Володимира і 2 екземпляри – в Міністерство народної освіти, а якщо твір надруковано мовою однієї з національних меншин, то 1 екземпляр – у відповідне міністерство. Організацію надходження друкованої продукції від видавців мали перебрати місцеві органи виконавчої влади. У випадку ухилення видавця від надання продукції його могли оштрафувати: за перше порушення – 100 крб., за друге – 300 крб., за третє – 300 крб., а також конфіскували б увесь тираж видання.

Якщо перший законопроект стосувався організації справ усієї української спільноти, то другий – щодо посад місцевих комісарів – відображав інтереси лише Міністерства російських справ, але, як приклад, міг би зацікавити міністерства єврейських та польських справ. Текст цього законопроекту складався з трьох пунктів, у яких автори визначали основні обов'язки комісарів – «розробка і підготовка заходів по втіленню закону 9 січня 1918 р. про національно-персональну автономію і законів та правил, що виходять в його продовження». Безпосередній перелік обов'язків комісарів мали містити розроблені для них інструкції. Передбачалось, що таких посадовців буде 20 осіб в губерніях та повітах, а кожен з них окремо буде забезпечений канцелярією. Згідно з розробленим законопроектом, із 1 квітня 1918 р. на утримання комісарів державне казначейство мало надавати щомісяця по 27 тис. крб. Зрозуміло, що такий фінансовий тягар державний бюджет УНР навряд чи подужав би. До того ж сама структура фактично дублювала вертикаль виконавчої влади загалом²³⁸⁵. 15 квітня 1918 р. уряд УНР, розглянувши законопроект про встановлення посад комісарів Міністерства російських справ, постановив: «Визнаючи бажаним організацію місцевих органів

²³⁸⁵ Щетиніна Т. Генеральне секретарство (міністерство) з російських справ УНР... – С. 34–35.

національних міністерств, Рада Народних Міністрів не вважає можливим ухвалити постанову про комісарів Міністерства великоруських справ до представлення пояснюючої записки і інструкції сим комісарам»²³⁸⁶.

Комісари мали представляти інтереси МРС на місцях, а, крім того, міністерство повинно було подбати про розбудову місцевих громадських рад. Із цією метою відділ національно-персональної автономії розробив проект закону «Про утворення Великоросійських громадських рад та переведення виборів членів цих рад». 9 березня 1918 р. відбулася нарада з питань організації «великоруської общини» під головуванням міністра Д. Одинця, за участю А. Зарубіна, В. Смірнова, О. Соколова та ще шести осіб, на якій було зазначено, що в Києві вже неодноразово намагалися створити товариство російської культури в Україні і лише зараз це можна буде реалізувати²³⁸⁷. 27 квітня того самого року очільник Міністерства російських справ вніс на обговорення Малої Ради законопроект «про скликання Великоруських установчих зборів», щоб передати його на розгляд Комісії з підготовки Конституції УНР. Пропозицію було підтримано одногослоно²³⁸⁸. Однак згадані законопроекти, як і низка інших, так і не набрали сили закону. Це сталося або через їхню недосконалість, або з причин загальнополітичного характеру, як-то закінчення доби самої Української Центральної Ради.

З 31 березня 1918 р. при Міністерстві російських справ почав діяти відділ мистецтв на чолі з С. Мако. Керівництво розвитком культурного життя країни загалом було покликане здійснювати Міністерство освіти з дорадчим органом – Генеральною Радою мистецтв, до якої мали увійти також представники національних меншин. В МРС вирішили, що в них мала працювати аналогічна структура – Національна рада мистецтв. Роботу з організації нової інституції (згодом до неї увійшло 16 осіб) і було покладено на відділ мистецтв. Планувалося, що вона складатиметься з секцій літературно-театрально-музичної, пластичного мистецтва та художньої техніки і культурно-просвітницького відділу.

Значну увагу приділяли в МРС питанням освіти. У зв'язку з нестачею в школах підручників російською мовою департамент народної освіти підготував до розповсюдження у школах анкети. Метою анкетування було виявлення ініціативних, творчих кадрів, на що були спрямовані такі запитання: чи є серед викладачів навчального закладу автори вже виданих підручників; чи є викладачі, що підготували підручники до друку? Також анкетування виявляло, з яких дисциплін не вистачало підручників у попередні

²³⁸⁶ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 279.

²³⁸⁷ Щетиніна Т. Генеральне секретарство (міністерство) з російських справ УНР... – С. 35.

²³⁸⁸ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2... – С. 314.

навчальні роки, а які дисципліни найбільш забезпечені навчально-методичною літературою. У відомстві надали широку підтримку ідеї проведення з'їзду представників учительських організацій Всеросійського учительського союзу, які діяли в Україні. Ініціатива такого зібрання належала Раді київської обласної профспілки вчителів. Саме зібрання планувалось провести в Києві 5–8 липня 1918 р. Ініціатори з'їзду чітко визначили його основні завдання, а саме: з'ясувати справжнє становище російської школи в Україні та відшукати можливості для її підтримки, об'єднати всіх діячів російської школи, надавши їм широку практичну, матеріальну і правову допомогу. В роботі з'їзду були намічені доповіді про діяльність київської обласної профспілки вчителів та про її реорганізацію у Відділ Всеросійського учительського союзу в Україні шляхом злиття губернських, регіональних та інших відділень. З'їзд мав виробити й затвердити статут нової організації та обрати членів Ради Відділу Всеросійського учительського союзу в Україні²³⁸⁹. Однак як і низка інших починань доби УЦР, проект «учительського з'їзду» і створення нової профспілкової організації вчителів російських шкіл з відомих причин залишилися нездійсненими.

Важливе місце в діяльності Міністерства з російських справ посідало інформаційне бюро. Серед іншого, воно готувало до друку згаданий «Бюлетень Народного міністерства великоруських справ УНР». Усього побачило світ п'ять чисел «Бюлетеня», які виходили впродовж 1–28 квітня 1918 р. Видання складалося з офіційної (закони, постанови) і неофіційної частини. Як зазначалось у першому числі видання, «створення неофіційної частини викликано бажанням задовольнити потреби мислячих російських кіл України та росіян з Великої Росії, що знаходяться в Україні, в об'єктивній політичній та громадській інформації». Планували також розпочати видання «Журналу Міністерства великоруських справ» («Журнала Министерства по великорусским делам»), та жоден його випуск так і не з'явився. Незважаючи на це, як зазначила Т. Щетиніна, сам факт появи друкованого органу відомства, як і плани збільшення кількості видань, засвідчили, що діяльність Міністерства російських справ лише набирала обертів²³⁹⁰. Проте ліквідація національних міністерств поклала край подібним перспективам.

Доволі промовистою була кадрова політика режиму П. Скоропадського, в якій він намагався керуватися територіально-державницьким принципом. «Гетьманський уряд, – писав Д. Дорошенко, котрий деякий час був у ньому міністром закордонних справ, – дивлячись більш широко на поняття українського громадянина й керуючись більш діловими, ніж національними

²³⁸⁹ Щетиніна Т. Генеральне секретарство (міністерство) з російських справ УНР... – С. 35–36.

²³⁹⁰ Щетиніна Т. Генеральне секретарство (міністерство) з російських справ УНР... – С. 31–32.

мотивами, почав приймати нових урядовців, не рахуючись з тим, чи вони належать до національного напрямку, чи володіють уже літературною українською мовою...»²³⁹¹. Хоча, як показала практика, призначати посадовців лише за рівнем їхньої фаховості й компетентності вдавалося далеко на завжди. Не останню роль відігравала й політична лояльність. Зокрема, в першому уряді, сформованому лише після кількох невдалих спроб, переважну більшість становили представники загальноросійської партії кадетів, оскільки національні сили відмовилися підтримати політику гетьмана. Однак національну коректність усе ж було збережено. З 16 урядовців 4 представляли найбільші меншини: російську – державний контролер Г. Афанасьєв, єврейську – міністр торгівлі С. Гутник, польську – міністр фінансів А. Ржепецький, німецьку – міністр праці Й. Вагнер.

Здебільшого завдяки політичним впливам з усіх національних меншин у період Гетьманату найбільш сприятливі умови мали росіяни. При цьому йшлося не стільки про росіян як про національну меншину України, скільки про біженців із більшовицької Росії. Характеризуючи їхнє перебування в Українській Державі, гетьман П. Скоропадський згадував, що російські втікачі проходили у своєму ставленні до неї кілька етапів. Спочатку вони «спали, пили, їли» та хвалили українські порядки, згодом, порівнюючи тодішнє життя з дореволюційним, прискіпливо вишукували недоліки і, нарешті, на останньому етапі починали гудити все українське: «...Ваша Україна дурниця, не має жодних даних для існування, безсумнівно, що все це буде знищено, потрібно творити єдину нероздільну Росію, та й українців ніяких нема, це все вигадка німців. Потім, знаєте, ну чому це в уряді тримати таких людей», – і пішла критика, і критика без кінця...»²³⁹².

Серед російських політичних сил в Україні найбільш активну діяльність розвинули чорносотенці та монархісти. П. Христюк наводить низку прикладів такої заповзятості: 14 травня 1918 р. в Одесі відбулось зібрання Союзу російського народу, що переіменувався в Російський державний союз; 6 червня в Харкові втретє зібралися російські монархісти, які обрали для керівництва організаційний комітет; 7 червня в Одесі під головуванням митрополита Платона відбувся чорносотенний місіонерський з'їзд; 7 липня в Софійському соборі Києва зі співами «Боже, царя храни» та маніфестацією було організовано молебін «за здоровля його царської величності» Ніколая II; 23 липня в Києві зібрався великий монархічний з'їзд, на якому обмірковували справу відновлення Російської імперії в старих межах під скипетром всеросійського монарха; 24 липня в Києві за участю урядовців-

²³⁹¹ Дорошенко Д. Історія України, 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 2... – С. 70.

²³⁹² Скоропадський П. Спогади... – С. 226–227.

росіян із Міністерства фінансів УД відбулася панахида за вбитим більшовиками царем Ніколаєм II. Подібним чином активність демонстрували й інші російські політичні сили. Так, кадети на чолі з П. Мілоковим проводили численні наради, вишукуючи способів «відродження Росії». Тій самій темі – організації боротьби за єдину неподільну Росію – були присвячені засідання членів IV Державної думи і Державної ради, які у вересні – жовтні 1918 р. відбувалися в Києві під головуванням графа А. Бобрінського²³⁹³. Гетьманська влада на ці здебільшого антиукраїнські заходи не реагувала.

Росіяни також зосередили в Українській Державі значні фінансово-економічні активи та збільшували присутність російських військовиків. До літа 1918 р. у Києві налічувалося близько 50 тис. офіцерів, Одесі – 20, Харкові – 12, Катеринославі – 8 тис. осіб і гетьман Скоропадський навіть асигнував їм певні грошові суми²³⁹⁴. «З усіх боків Росії, – як писав один з керівників Білого руху генерал П. Врангель, – пробивалися тепер в Україну російські офіцери. Частково залізницею, частково пішки через кордони більшовицьких військ, щохвилини ризикуючи життям, намагалися досягти вони того єдиного російського [??? – Авт.] куточка, де сподівалися підняти знову триколірний російський прапор, за честь якого було пролито стільки крові їх соратників»²³⁹⁵.

Основними формами самоорганізації російського офіцерства в Україні були служба в гетьманській армії та створення російських добровольчих формувань. Оцінюючи причини, що спонукали офіцерів йти на службу до гетьмана, один із організаторів і командувач Російської добровольчої армії генерал А. Денікін зазначає: «Офіцерський склад її [гетьманської армії. – Авт.] був майже винятково російським. Генералітет і офіцерство йшли в армію тисячами, незважаючи на офіційне паплюження Росії, на необхідність ламати російську мову на галицьку [??? – Авт.], нарешті, на психологічні труднощі присяги на «вірність гетьманові й Українській Державі».

Спонукальними причинами вступу на гетьманську службу були: безпринципність одних – «однаково, кому служити, аби тільки платили», й ідейність інших, котрі вважали, що «українська армія стане готовим кадром для армії російської»²³⁹⁶.

Серед головних здобутків єврейської меншини в період Гетьманату слід виокремити вибори до єврейського тимчасового передпарламенту, які в липні

²³⁹³ Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. III. ... – С. 70, 78–79.

²³⁹⁴ Волков С. Трагедия русского офицерства...

²³⁹⁵ Врангель П. Н. Записки. Ноябрь 1916 г. – ноябрь 1920 г. : в 2 кн. / П. Н. Врангель. URL: http://dugward.ru/library/xxvek/vrangel_zapiski.html.

²³⁹⁶ Деникин А. И. Гетманство и Директория на Украине... – С. 146.

– серпні 1918 р. відбулись у 168 громадах зі 195. Перемогу святкували сіоністи: якщо у Центральній Раді вони становили лише п'яту частину депутатів-євреїв, то серед делегатів Національних зборів – три п'ятих від їхнього складу²³⁹⁷. Результати виборів відобразили наслідки розчарування значної частини єврейства діяльністю соціалістів, які, належачи до Центральної Ради та займаючи посади в українському уряді, не зуміли забезпечити позитивних змін для єврейського населення України.

Перша і остання сесія Тимчасових національних єврейських зборів працювала 3–11 листопада 1918 р. у Києві. Її делегати, серед іншого, одногослосно схвалили резолюції про засудження скасування Закону про національно-персональну автономію та протест проти переслідування євреїв у Польщі. Було також обрано Єврейський національний секретаріат замість попередньої Національної ради, однак соціалісти відмовилися делегувати до нього своїх представників та співпрацювати з ним, так само як сіоністи перед тим бойкотували Національну раду²³⁹⁸. Багато інших питань порядку денного не було вирішено через традиційні суперечки представників соціалістичного та сіоністського таборів.

Якщо П. Скоропадський намагався ігнорувати етнічну складову і при формуванні органів влади більше керувався політико-територіальним принципом, лояльністю до Гетьманату, то Директорія УНР, як уже зазначено, орієнтувалася лише на одну національну меншину – єврейську. Крім надання привілеїв єврейській громаді, Директорія дала змогу її представникам працювати в українському уряді (окрім Міністерства єврейських справ, у міністерствах праці, народного здоров'я і опіки, народного господарства, внутрішніх справ), судових органах та дипломатичних представництвах УНР (наприклад, А. Марголін одночасно займав посади надвищого судді й товариша міністра закордонних справ, згодом – посла УНР в Англії; йому також пропонували посаду міністра закордонних справ, однак він відмовився), понад 200 осіб стали посадовцями в низових ланках державного управління. Також Головний отаман С. Петлора видав наказ приймати євреїв до офіцерської школи²³⁹⁹.

Ведучи мову про окремого міністра єврейських справ, потрібно

²³⁹⁷ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 85–86.

²³⁹⁸ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 62, 88–92; Горшков В. П. Місцеве самоврядування євреїв в Україні... – С. 50; Погребицька І. Погроми в Польщі, Галичині та українське єврейство... – С. 169–170.

²³⁹⁹ Гунчак Т. Симон Петлора та євреї... – С. 16; Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 186; Христюк П. Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. IV... – С. 170; Марголин А. Украина и политика Антанты... – С. 106–107, 193, 195, 199.

зауважити, що його призначення до уряду В. Чехівського відбулося з кількатижневим запізненням. Причиною став політичний конфлікт у єврейському середовищі, викликаний прагненням сіоністів і клерикалів, з одного боку, та соціалістів з їх народно-демократичними прихильниками – з іншого, опанувати національно-автономні інституції. До міжпартійних суперечок додалася відсутність єдиного погляду на статус Міністерства єврейських справ. Зокрема, Єврейський національний секретаріат як виконавчий орган Тимчасових національних зборів, де домінували сіоністи, категорично заперечував проти входження міністра єврейських справ до складу уряду як повноправного члена, котрий, незважаючи на його особливу функцію повноважного представника єврейської меншості в уряді, разом із іншими міністрами відповідав би за загальну політику держави. Натомість ЄНС пропонував, щоб єврейську національну меншину в Раді Народних Міністрів УНР представляв окремий «державний секретар», делегований центральними установами єврейської автономії, наприклад, Національним секретаріатом, а його компетенція обмежувалася б винятково єврейськими справами²⁴⁰⁰.

За таких умов перед Директорією постала дилема: хто представлятиме єврейську меншину – повноважний і відповідальний міністр чи «державний секретар». В. Винниченко висловив ставлення до цієї справи так: «Національна автономія меншостей є державною установою й вона не сміє бути відрізнена суттєво від інших державних функцій. Іменування державного секретаря, а не міністра, члена кабінету, мусіло б у сучасній ситуації розглядатися, як відмова жидівської меншости ототожнювати себе з загальною політикою держави, як ухилення від співучасти в боротьбі проти буржуазії. Хіба це можливе віддати одну з найважливіших адміністративних справ до рук класи, яка поборює уряд?»²⁴⁰¹ Отже, єврейську меншину в уряді УНР мав представляти повноправний міністр, який, відповідно до урядового забарвлення, мусив бути соціалістом, а не репрезентантом «класи, яка поборює уряд».

Прагнучи заповнити урядову вакансію єврейської меншини, В. Винниченко з відповідною пропозицією звернувся насамперед до Поалей Ціон. Приблизно через місяць ця партія погодилася, назвавши своїм кандидатом А. Ревуцького. Тоді голова Директорії довів до відома єврейської спільноти, що МЄС має бути сформоване за згодою всіх трьох єврейських соціалістичних партій*,

²⁴⁰⁰ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 110–111, 118.

²⁴⁰¹ Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 114–115.

* Окрім протистояння між соціалістами й сіоністами, суперечки тривали й у самому соціалістичному таборі, оскільки Бунд і ОЄСРП не погоджувалися з тим, щоб посада міністра єврейських справ відійшла представникові партії Поалей Ціон [Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 110].

оскільки в іншому випадку міністром буде призначено представника тієї партії, яка погодиться з декларацією Директорії. При цьому українська влада зобов'язалася асигнувати Міністерству єврейських справ значні фінансові засоби для забезпечення його культурної та організаційної діяльності.

Намір Директорії призначити очільником МЕС соціаліста викликав гострий спротив Єврейського національного секретаріату, до складу котрого соціалісти не входили, адже, як уже зазначено, йшлося про важелі впливу на єврейське суспільство. Щоб примирити протиборчі табори, значних зусиль докладав В. Винниченко. Зокрема, він тричі зустрічався з делегацією ЄНС, намагаючись спільними зусиллями знайти взаємоприйнятну формулу, яка б забезпечила співучасть єврейської меншини в політиці влади. Для Директорії важливим було не стільки Міністерство єврейських справ, функції котрого міг би й надалі виконувати Національний секретаріат, як єврейський міністр, член уряду УНР, який, представляючи політичну позицію єврейської меншини, разом з іншими урядовцями солідарно відповідав би за державну політику і брав участь у розбудові української держави. Водночас мали бути забезпечені всі умови для повноцінного функціонування єврейської автономії на чолі з власним самоврядуванням. Демонструючи готовність до компромісу, голова Директорії навіть запропонував Національному Секретаріатові назвати свого кандидата на посаду єврейського міністра за умови, що той погодиться підписатися під програмною декларацією Директорії, і відповідно до Закону про національно-персональну автономію від 9 січня 1918 р. вважатиметься представником Національного союзу. Однак ЄНС, дотримуючись принципу невходження до уряду УНР, відкинув пропозицію. Тоді В. Винниченко під час останньої зустрічі з делегацією Національного секретаріату від імені Директорії повідомив їй, що найімовірнішим кандидатом на призначення міністром єврейських справ є А. Ревуцький від партії Поалей Ціон. У відповідь Національний секретаріат закликав єврейське населення до бойкоту МЕС²⁴⁰², вживаючи до цього певних заходів²⁴⁰³. Такий крок ще більше розділив сторони внутрішньоєврейського конфлікту*, не принісши відчутних дивідендів жодній із них.

Починаючи з середини січня 1919 р., Міністерство єврейських справ

²⁴⁰² Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 115–117; Шехтман И. Б. Еврейская общественность на Украине... – С. 41–42.

²⁴⁰³ ЦДАВО України. Ф. 2060. Он. 1. Спр. 9. Арк. 27–28.

* Суперечності між єврейськими партіями були відчутними навіть у такій галузі загальнонаціонального характеру, як допомога потерпілим від погромів. Новоутворений спільний Комітет допомоги під головуванням М. Крейніна (згодом М. Гольдштейна), що мав бути незалежним і від МЕС, і від ЄНС [Шехтман И. Б. Еврейская общественность на Украине... – С. 42], так і не став центром єднання.

розпочало свою діяльність*. Кандидатуру його очільника* А. Ревуцького уряд затвердив 30 грудня 1918 р. Через два тижні, 13 січня 1919 р., він уперше взяв участь у засіданні Ради Народних Міністрів УНР. Тоді ж А. Ревуцький доповів урядові про штати МЄС та про необхідність асигнувати на його облаштування 150 тис. крб., а через тиждень – ще 1 млн. Рішення про виділення коштів в обох випадках було ухвалено невідкладно²⁴⁰⁴. 15 січня МЄС звернулося до Міністерства внутрішніх справ УНР із проханням повернути всі документи, книги та печатки, забрані під час ліквідації МЄС у вересні 1918 р. Упродовж двох днів²⁴⁰⁵ вимогу було задоволено.

---

* Про перспективи діяльності Міністерства єврейських справ ішлося в його програмі: «Жидівська революційна демократія прийшла до влади разом з українською революцією. Знову відновлена національно-персональна автономія. Існує міністерство жидівських справ. Віднині має жидівський народ в Україні спроможність повного здійснення його прав на власну мову й культуру, на автономне упорядкування свого внутрішнього життя.

Вважаючи, що жидівська автономія може будуватися й скріплюватися виключно демократичним шляхом, ми проголошуємо, що вищою установою жидівської національної автономії є Жидівські установчі збори. Ми їх скличемо, як тільки буде готовий національний кадастр.

Місцеві, демократично обрані, жидівські громади вважатимемо органами національної автономії. Вживаємо заходи до проведення у ближчий час законів, які зміцнять правні основи громад і створять для них певну фінансову основу. З уваги на те, що сучасні громади, які були обрані за інших політичних обставин, не відповідають уже настроям широких мас, будуть у найближчі місяці розписані нові вибори на основі демократичного виборчого права.

Доки не зберуться Установчі збори, міністерство продовжуватиме будувати великий будинок жидівської національної автономії на світських засадах і жидівською мовою.

Насамперед створимо широку мережу жидівських народних й середніх шкіл, дитячих садків, вечірніх курсів, технічних шкіл і професійних курсів, фребелівських шкіл, учительських семінарій, та забезпечимо всі ці школи й ширші жидівські маси шкільними підручниками й літературою.

Одночасно з цим ставимо собі завдання завершити будівлю народної освіти заснуванням жидівського університету. Будемо підтримувати розвиток широкої діяльності в ділянці соціальної опіки й санітарно-медичної допомоги. Піддержимо всі ті установи, які поставлять собі за мету регулювати жидівську еміграцію й направляти її на більше здорові шляхи.

Прямуватимемо до того, щоб при здійсненні широких соціальних реформ, які є нині необхідністю революційної української демократії, були досягнуті полегші для переходу незможних верств жидівського населення до більше здорових і більше продуктивних зайнять.

Також будемо енергійно обороняти повну й справжню релігійну свободу побожного жидівського населення.

Міністерство закликає жидівську демократію підтримувати усіма силами боротьбу українських селян і робітників за їх повну соціальну й національну свободу й допомагати Українській Народній Республіці поборювати чорні сили, які є загрозою з-зовні й внутрі для її існування» [Цитовано за: *Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія... – С. 122–123].*

* Міністр єврейських справ брав участь в обговоренні та вирішенні урядом усіх питань на правах члена кабінету з вирішальним голосом [*Марголін А. Україна и политика Антанты... – С. 194; Постанова про введення до складу Кабінету Міністрів міністра єврейських справ. 06. 03. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 500].*

²⁴⁰⁴ ЦДАВО України. Ф. 1854. Он. 1. Спр. 86. Арк. 39–39 зв., 48; Ф. 2060. Он. 1. Спр. 9. Арк. 4, 10, 11; Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 134, 178, 180, 202.

²⁴⁰⁵ ЦДАВО України. Ф. 2060. Он. 1. Спр. 9. Арк. 5, 9.

Після погромів у Проскуріві і Фельштині А. Ревуцький подав у відставку з посади міністра єврейських справ. 20 лютого 1919 р. він востаннє брав участь в урядовому засіданні. 25 лютого державний секретар РНМ оприлюднив заяву А. Ревуцького, в якій йшлося про те, що «...він з огляду на подачу прохання про звільнення від посади, тимчасове керування міністерством єврейських справ передав члену ради міністра П. Красному»²⁴⁰⁶. Останній, як випливає зі записів у журналі засідань Ради Народних Міністрів²⁴⁰⁷, уперше взяв участь в урядовому засіданні 4 квітня 1919 р., після чого став активним діячем українського уряду до завершення його діяльності.

Щодо інших національних меншин, зокрема росіян і поляків, то Директорія УНР прагнула до певної співпраці і з ними. Зокрема, під час формування уряду В. Чехівського російським меншовикам було запропоновано подати свою кандидатуру на посаду міністра праці²⁴⁰⁸, однак ті відмовилися від співробітництва.

Деяко похжавалися стосунки польської меншини з урядовими структурами Другої УНР у результаті підписання в квітні 1920 р. політичної конвенції між Україною і Польщею. У документі було зазначено: «Права національно-культурні, які уряд Української Народної Республіки забезпечить громадянам польської національності на території Української Народної Республіки, будуть в не меншій мірі забезпечені громадянам національності української в межах Річі Посполитої Польської і навідворот»²⁴⁰⁹. Безпосереднім результатом порозуміння між Україною і Польщею стала участь польської меншини в українському уряді. Зокрема, один із очільників польського демократичного руху в Наддніпрянщині С. Стемповський був міністром земельних справ та охорони здоров'я в кабінетах І. Мазепи і В. Прокоповича (1920 р.), активіст Польської організації військової Г. Юзефський – товаришем міністра внутрішніх справ в уряді І. Мазепи²⁴¹⁰.

Незважаючи на інертність та небажання національних меншин, не припиняла практичних спроб залучити їх до державотворчого процесу в ЗУНР УНРада. Так, ухвалений нею 15 квітня 1919 р. закон «Про Сойм» передбачав,

²⁴⁰⁶ Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 274, 288.

²⁴⁰⁷ Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1... – С. 290.

²⁴⁰⁸ *Гольдельман С. І.* Жидівська національна автономія... – С. 105.

²⁴⁰⁹ Політична конвенція між Польщею і Україною. 21. 04. 1920 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 618.

²⁴¹⁰ Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2... – С. 631, 640, 687; Юзефський (Józewski) Генрик // Енциклопедія українознавства. Словникова частина... Т. 10. – С. 3935.

що вищий законодавчий орган держави складатиметься «з 226 послів: української народності 160, польської 33, жидівської 27, і німецької 6, вибраних на основі загального, рівного без ріжницькі пола, тайного, безпосереднього і пропорціонального виборчого права»²⁴¹¹ (у відсотках національне представництво в парламенті виглядало так: українці – 70,8%, поляки – 14,6 %, євреї – 11,9 %, німці – 2,7 %²⁴¹²). Такий принцип національно-пропорційного представництва, за словами одного з розробників закону К. Левицького, було визначено відповідно до національного складу населення Східної Галичини (інші західноукраїнські землі на той момент уже були окуповані) за переписом 1910 р.²⁴¹³ Він гарантував більш чисельним національним меншинам можливість мати своїх представників у парламенті.

Важливим був також Закон про вибори до Союму ЗОУНР. Відповідно до нього територію держави поділили на 12 українських виборчих округів, 5 польських і єврейських, 1 – німецький²⁴¹⁴. Кількість послів від кожного з них була різною і залежала від кількості виборців. Останні могли голосувати лише за представників своєї національності, тобто українців обирали лише українці, поляків – поляки, євреїв – євреї, німців – німці. Депутатів-українців передбачалось обрати в таких українських виборчих округах: Львівському – 22, Станіславівському – 20, Коломийському – 14, Золочівському і Самбірському – по 13, Перемишльському, Березанському, Чортківському, Стрийському і Буковинському – по 12, Сяноцькому і Тернопільському – по 9. Депутатів польської і єврейської національності: Тернопіль–Золочів–Бережани – 10 поляків і 6 євреїв; Самбір–Сяноч–Перемишль – 9 і 5; Львів – 7 і 7; Станіславів–Стрий–Чортків – 6 і 7; Коломия–Буковина – 1 поляк і 4 євреї. Шістьох депутатів-німців мали обирати від усієї ЗУНР²⁴¹⁵. Оцінюючи цей виборчий закон, сучасні дослідники²⁴¹⁶ зазначають, що такого демократичного на державному рівні забезпечення прав національних меншин при виборах законодавчих органів не знала світова виборча практика не тільки в той час, а й у наші дні.

Обидва закони стали не лише важливим внеском в українське законодавство. З їх прийняттям, стверджував один із дослідників історії ЗУНР

---

²⁴¹¹ Закон Української Національної Ради про Союм. 15 квітня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2... – С. 359.

²⁴¹² Стаття д-ра К. Левицького «Два закони про вибори до Союму Західної Области Української Народної Республіки». 20 серпня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2... – С. 408.

²⁴¹³ Стаття д-ра К. Левицького «Два закони про вибори...». – С. 408.

²⁴¹⁴ Стаття д-ра К. Левицького «Два закони про вибори...». – С. 408.

²⁴¹⁵ Мироненко О. Національні меншини у ЗУНР... – С. 332.

²⁴¹⁶ Кульчицький В. С., Тищик Б. Й. Історія держави і права України... С. 174.

М. Чубатий, було «усунено міжнаціональну боротьбу та можливість державної нації загарбати мандати національної меншости»²⁴¹⁷.

У зазначеному ракурсі тривала й перебудова судової системи. Для національних меншин було встановлено квоту, щоб вони мали гарантовану можливість обирати своїх суддів. Якщо українцям належало право обрати 102 суддів, то полякам – 25, а євреям – 17²⁴¹⁸. Однак через польську окупацію в першій половині липня 1919 р. території ЗУНР ні згаданим законом, ні низці інших нормативно-правових актів так і не судилося бути реалізованими.

Разом із тим, неситна позиція уряду ЗУНР на підтримку національних меншин отримала продовження і в еміграції, наприклад у підготовлених там проектах конституції²⁴¹⁹. Зокрема, в проекті «Основ державного устрою Галицької Республіки»*, запропонованому найвищій Раді та Лізі Націй 30 квітня 1921 р.²⁴²⁰, західноукраїнський провід пішов ще далі шляхом інтернаціоналізації державного політичного устрою. Так, у ст. III («Державні народности»), в статті 3 зазначено: «В Галицькій Республіці визнається отсі три головні народности: українська, далі польська і жидівська. Вони користуються рівними правами на области публичного життя. Прочі народности в державі творять національні меншости, та їх права і охорону запоручує конституція». У ст. VI, стаття 10: «Новообрана Державна Рада вибирає з-поміж послів Президента Державної Ради і 4-ох віце-президентів. Президент Державної Ради має бути української народности. Щонайменше один віце-президент має бути польської і один – жидівської народности». У ст. IX («Національні права»), в статті 22 констатовано, що «...школи народні і середні мають бути зорганізовані в міру потреби зокрема для всіх трьох головних національностей та наука в сих школах маєть подавати у матірній мові учеників», в статті 23, – що «...внутрішньою мовою урядовою для всіх державних урядів Галицької Республіки є мова українська», що «...урядниками й службовиками в Галицькій Республіці можуть бути іменовані лише горожане держави, що володіють найменше двома мовами

²⁴¹⁷ Цитовано за: *Величкий В.* Національно-культурна політика ЗУНР... – С. 269.

²⁴¹⁸ *Кульчицький В. С., Тищик Б. Й.* Історія держави і права України... С. 175.

²⁴¹⁹ Устрій державний Західно-Української Народної Республіки (Галицької Республіки). 12 квітня 1921 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2... – С. 550–564; Основи державного устрою Галицької Республіки. Не пізніше 29 квітня 1921 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2... – С. 566, 569, 571–572.

* Як видно з супровідних документів, це був проект «Конституції Галицької Республіки».

²⁴²⁰ Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2... – С. 575; *Косів М.* Воскресають лише там, де є могили... / М. Косів // Дзвін. – 1990. – № 6. – С. 93.

національностей держави»²⁴²¹ (тобто українською і польською або українською і єврейською).

Про інтереси національних меншин ішлося й в інших законопроектах. Так, наприкінці 1920 р. на замовлення уряду ЗУНР видатний правник С. Дністрянський підготував проект Конституції ЗУНР. Найвищим органом влади Республіки мала бути народна палата, обрана на 4 роки на підставі загального, безпосереднього, рівного й таємного голосування. Згідно з принципом самовизначення послів народної палати розподілено на 3 національні курії: українську, польську та курію інших національностей. Наприкінці проекту встановлено норми самовизначення народів ЗУНР. Меншинам також гарантовано основні права (автономія, культура, школи, преса) та представництво в органах влади за ключем 4:1:1 (4 українці, 1 поляк та 1 представник іншої національності)²⁴²².

Отже, залучення іноетнічного населення до участі в представницьких та виконавчих структурах української влади було не лише складовою її етнопатриотичної політики, а й важливим фактором розвитку національного державотворення 1917–1921 рр. Історичним кроком, спрямованим на забезпечення міжнародного порозуміння, стала ухвала Центральної Ради про введення з липня 1917 р. до складу Генерального Секретаріату представників трьох найчисельніших національних меншин – росіян, євреїв та поляків як товаришів генерального секретаря національних справ. У грудні національні представництва виділилися в окремі секретарства, а в січні 1918 р. були трансформовані в міністерства. Їхнім головним завданням став захист прав національних меншин України.

Із територіально-державницького принципу в кадровій політиці прагнув виходити П. Скоропадський. Однак певної національної коректності дотримувався й він. З 16 членів його першого уряду 4 представляли найбільші меншини: російську, єврейську, польську та німецьку.

Певну непослідовність у ставленні до національних меншин проявила Директорія УНР, котра надавала політичні переваги насамперед євреям. Щоправда, декілька посад, у т. ч. міністерських, було запропоновано також росіянам і полякам, однак погодилися на них лише останні.

Прагнула залучити національні меншини до державотворчого процесу в ЗУНР, зокрема забезпечити їхнє представництво в парламенті, УНРада. Проте побоювання етнічних громад, передусім єврейської і німецької, втручатися в

²⁴²¹ Основи державного устрою Галицької Республіки. Не пізніше 29 квітня 1921 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2... – С. 566, 569, 571–572.

²⁴²² Чехович В. Конституція Західноукраїнської Народної Республіки / В. Чехович // Мала енциклопедія етнодержавознавства... – С. 204.

українсько-польський конфлікт зводило її зусилля нанівець. Окремі випадки співпраці інонаціонального населення із західноукраїнськими органами влади мали персоналізований характер.

Висновки до розділу IV

Здійснений аналіз основних аспектів політичної інституціоналізації національних меншин, їхнього ставлення до українського державотворення та участі у представницьких і виконавчих структурах влади дав змогу зробити такі висновки.

По-перше, з початком революційних подій на українських землях тут розпочався процес активізації населення, причини якого Дж. Ротшильд пояснював політизацією етнічності, тобто способом усвідомлення людьми значущості політики для збереження їхніх етнічних культурних цінностей, стимулювання їх до політичної діяльності, організації в самоусвідомлену етнічну групу тощо.

Ступінь політичної мобілізації національних меншин був різним. Наймлявіше на початках діяли росіяни, котрі були вражені комплексом гегемонної нації і ніяким чином не асоціювали себе з національними меншинами. Оскільки до революції свої політичні уподобання вони задовольняли в загальноросійських партіях, котрі виступали за збереження унітарної російської держави, то в нових умовах виявилися неготовими конструктивно співпрацювати з українським політикумом. Загалом рівень політичної активності російської національної меншини був значно нижчим від її потенційних можливостей.

Одними з перших на прогресивні ініціативи українства відгукнулися євреї. Керуючись своїми прагматичними інтересами, що нерідко розходилися з українськими, вони активно долучилися до суспільно-політичного та національно-культурного життя України, свого облаштування на її території. Єврейський політикум не мав єдиної орієнтації чи спільного фронту, хоч і належав до опозиційних груп.

З ентузіазмом сприйняли революційні зміни й поляки. Відрізняючись патріотизмом та організованістю, вони, попри політичні розбіжності, були єдиними в головному – відстоюванні національних інтересів. Їхні політичні орієнтації представляли Польський виконавчий комітет, що орієнтувався здебільшого на заможні верстви поляків, та Польська демократична централь, котра об'єднувала переважно польських соціал-демократів.

Певну активність демонстрували також представники інших національних меншин – німці, білоруси, серби, литовці, словаки, чехи та ін.

По-друге, ставлення національних груп до історичного права українського народу на відновлення своєї державності було неоднозначним. Найбільш непримиренними опонентами українців у їхніх державотворчих потугах були росіяни. Навіть ліберально налаштована частина російського політикуму вбачала рацію революційних перетворень лише у всеросійському масштабі, тому український національно-визвольний рух сприймала як спробу розколоти загальнодемократичний табір. Значно прихильніше до ідеї української державності поставились єврейські партії. Однак, прагнучи зберегти єдність єврейства на постімперському просторі, вони детермінували свою позицію вимогами не відокремлювати Україну від Росії й обмежити державотворчі процеси рамками автономії. В ЗУНР євреї дотримувалися політики нейтралітету. Політична поведінка польської меншини в Наддніпрянській Україні була продиктована необхідністю усамостійнення останньої як запоруки відновлення незалежної Польщі. Протилежною була ситуація в Східній Галичині, де польська меншина рішуче поборювала будь-які спроби українського державотворення.

По-третє, актуальним завданням означеного періоду стало залучення представників іноетнічного населення до практичної діяльності з розбудови української державності. Від успішної міжетнічної співпраці багато в чому залежали не лише інтенсивність національного відродження України, а й результати новітнього державотворення. Для цього було розроблено механізм національного представництва в органах української влади. Згідно з ним, національні меншини мали отримати кількість депутатських місць, пропорційну чисельності населення цих меншин в Україні.

Історичним кроком, спрямованим на забезпечення міжнаціонального порозуміння, стала ухвала Центральної Ради про введення з липня 1917 р. до складу Генерального Секретаріату представників трьох найчисельніших національних меншин – росіян, євреїв та поляків як товаришів генерального секретаря національних справ. У грудні національні представництва виділилися в окремі секретарства, а в січні 1918 р. були трансформовані в міністерства. Їхнім головним завданням став захист прав національних меншин України.

Із територіально-державницького принципу в кадровій політиці прагнув виходити П. Скоропадський. Однак певної національної коректності дотримувався й він. Із 16 членів його першого уряду 4 представляли найбільші меншини: російську, єврейську, польську та німецьку.

Певну непослідовність у ставленні до національних меншин проявила Директорія УНР, котра надавала політичні переваги насамперед євреям.

Щоправда, декілька посад, у т. ч. міністерських, було запропоновано також росіянам і полякам, однак погодилися на них лише останні.

Прагнула залучити національні меншини до державотворчого процесу в ЗУНР, зокрема забезпечити їхнє представництво в парламенті, УНРада. Проте побоювання етнічних громад, передусім єврейської і німецької, втручатися в українсько-польський конфлікт зводило її зусилля нанівець. Окремі випадки співпраці інонаціонального населення із західноукраїнськими органами влади мали персоналізований характер.

FOR AUTHOR USE ONLY

ВИСНОВКИ

Здійснене на компаративних засадах дослідження етнонаціональної політики української влади в період визвольних змагань 1917–1921 рр. дає змогу зробити висновки, що розширюють і поглиблюють усвідомлення важливості в суспільстві міжетнічної гармонії. Від неї багато в чому залежали не лише інтенсивність національного відродження України, а й результати державотворення означеного хронотопу.

Зацікавлення дослідників названою тематикою представлене значною кількістю праць, переважно статтями, в яких більшою чи меншою мірою розкрито низку аспектів цієї складної проблеми. Однак, незважаючи на помітний історичний наратив, її розгляд потребує нових етнополітологічних підходів. У науковій літературі досі не здійснено комплексного аналізу етнополітики української влади періоду 1917–1921 рр. Відсутні також праці компаративного характеру, в яких було б зіставлено політику окремих державних утворень періоду Української революції щодо іноетнічного населення, їхні нормативні акти, суспільно-політичну активність національних меншин між собою тощо. Дане дослідження, базоване на поєднанні архівних матеріалів, опублікованих документів та наукових праць останнього століття, покликане стати першою спробою комплексного компаративного аналізу та узагальнення особливостей і тенденцій етнонаціональної політики української влади в умовах визвольних змагань 1917–1921 рр.

Зростання поліетнічності українських земель було зумовлене різними причинами. Серед них: насамперед сприятливе геополітичне становище, місце в міжнародних торговельних зв'язках, родючі землі, що приваблювали іноземних селян, тривале перебування України в складі інших держав, зокрема Польщі, Російської та Австро-Угорської імперій. Уряди останніх, прагнучи утвердитися на захоплених ними територіях, спроваджували сюди представників панівних націй, переселяли іммігрантів з інших країн. Напередодні національно-визвольних змагань 1917–1921 рр. етнічні меншини становили чверть усього населення України. Найчисленнішими з них були росіяни, євреї, поляки та німці. За таких умов етнонаціональне питання ставало серйозним чинником політичної історії українського народу, що прагнув відродити державну незалежність.

Регіональне розміщення національних меншин в Україні було нерівномірним. Зокрема, найбільші з них зосередилися так: росіяни – переважно у південному та північно-східному регіонах України, євреї і

поляки – на західноукраїнських землях, у Волинській, Подільській, Київській та Херсонській губерніях, німці – на південно- та західноукраїнських землях, Волині і Холмщині. У містах зі згаданих етносів найбільше були представлені євреї та росіяни.

Найбільшу частку підприємницького стану України, а відповідно її економічних благ, помимо значного проширення західноєвропейських капіталістів, контролювали представники єврейської, російської і польської меншин.

Етнічні спільноти являли собою порівняно структуровані соціальні організми й істотно переважали українське населення за професійною ознакою. На відміну від українців, котрі в суспільному поділі праці переважували лише в сільськогосподарському виробництві, інші етнічні суб'єкти були представлені там значно пропорційніше, особливо в галузях, що визначали життєдіяльність суспільства.

Вищим, ніж в українців, у більшості національних меншин досліджуваного часопростору був також рівень освіченості. Усвідомлення останніми важливості освіти, проживання значної частини меншин у містах, де були кращі умови для навчання, і матеріальна допомога заможних одноплемінників дали їм змогу не лише досягти доволі високого освітнього рівня, а й зберегти свою етнічну ідентичність.

Порівняльний аналіз урядової етнополітики в Російській і Австро-Угорській імперіях дає підстави стверджувати, що їхня мета була однаковою: збереження цілісності монархій за рахунок обмеження політичних прав національних меншин. Однак шляхи її реалізації різнилися. Якщо російський царат вдавався до обмежувально-заборонного законодавства, супроводжуючи його насиллям і репресіями, то влада Австро-Угорщини проголошувала рівноправність усіх народів держави, щоправда, вихолощуючи її сутність надмірною декларативністю. Несхожою була і мовна політика урядів. Офіційний Санкт-Петербург вимагав повної уніфікації у цій сфері, здійснюючи насильну русифікацію іншомовних окраїн. В Австро-Угорській імперії офіційною мовою місцевих виконавчих органів визначалася одна з крайових мов: у Галичині – польська, на Буковині – переважно німецька, в Закарпатті – угорська.

Негативним чинником, що суттєво погіршив становище національних меншин України, стала Перша світова війна. У найскладнішій ситуації опинилися євреї, яких, як і українців, нерідко переслідували урядові структури обох протидіючих таборів – російського й австро-угорського. Важким залишалося становище німецької меншини. Однак, на відміну від українців і євреїв, її переслідували лише в підросійській частині України. В деяких кращих

умовах під час війни перебувало польське суспільство, оскільки і Петроград, і Відень, прагнучи залучити поляків на свій бік, намагалися загравати з польськими елітами, пропонували їм у майбутньому всілякі політичні дивіденди.

Із початком революції українська влада, задекларувавши право українців бути господарями на своїй землі, враховувала також багатонаціональний склад населення України, вважаючи одним зі своїх пріоритетних завдань забезпечення прав іноетнічної частини суспільства. Етнонаціональна політика Центральної Ради, Гетьманату, Директорії, ЗУНР та їхніх урядів була поміркованою і здебільшого не призводила до міжетнічних конфліктів. На різних етапах революції окремі меншини, порівняно з іншими, отримували певні преференції. Так, за часів Центральної Ради більшою підтримкою влади користувалися євреї і поляки, за Гетьманату – росіяни і німці, за Директорії – євреї, ЗУНР – євреї і німці. В окремих випадках така політика спричинила незадоволення серед представників багатьох національних громад і з боку українського суспільства. Найбільший осуд викликало потурання гетьмана П. Скоропадського великоросійським шовіністичним колам.

Хронологічно першою українською владою, котра розпочала співпрацю з іноетнічним населенням України, стала Центральна Рада. Усвідомлюючи обмеженість соціальної бази національного руху в містах та відносно нечисленність української інтелігенції, вона прагнула заручитися підтримкою національних меншин у справі відродження України.

Погодившись поповнити органи української влади представниками іноетнічних груп, запровадивши для них національні секретарства/міністерства, УЦР уперше в світовій практиці зробила реальну спробу забезпечити права меншинного населення та заклала правові основи демократичної етнополітики. Її уряди надавали важливого значення життєдіяльності національних меншин, розвитку їхніх товариств і об'єднань, розглядали захист іноетнічних прав як обов'язкову умову демократизації національних взаємин.

Однією із найяскравіших сторінок Української революції 1917–1921 рр. було ухвалення Центральною Радою Закону про національно-персональну автономію. Такий крок не мав аналогів в історії і став підтвердженням послідовної політики України, спрямованої на задоволення інтересів іноетнічного населення й досягнення міжнаціональної злагоди. Цим законом УЦР першою у світі намагалася не лише законодавчо забезпечити права національних меншин, а й увести їх у загальні конституційні рамки держави. Окреслений підхід, враховуючи значну частку іноетнічного населення в УНР та його дисперсність, був оптимальним. У результаті національні меншини

дістали змогу реалізувати і культурно-освітні, і політичні права, й вільно облаштовувати своє національне життя.

Поміркованістю характеризувалася етнонаціональна політика Гетьманату. Скасовуючи Закон про національно-персональну автономію та національні міністерства російських, єврейських і польських справ, гетьман П. Скоропадський і його уряд керувалися територіально-державницьким принципом, згідно з яким усі громадяни держави є рівноправними, незалежно від їхньої національності й віри. При цьому підтримка, в т. ч. фінансова, національно-культурного відродження малих народів тривала і надалі.

Загалом забезпечувала права іноетнічного населення й політика Директорії УНР та її урядів, проте їхнє ставлення до національних меншин було дещо непослідовним. Зокрема, прагнучи залучити останніх до будівництва української державності, діюча влада продовжила курс Центральної Ради на співпрацю з ними, однак відбудовувати в повному обсязі установи національного самоврядування, які існували в Першій УНР, не поспішала. Реальне відродження інститутів національно-персональної автономії, зокрема національних міністерств, торкнулося лише євреїв.

Характерною особливістю означеного часопростору були надзвичайно складні умови анархії і воєнних дій, які характеризувалися особливими драматизмом та жорстокістю, призводили до порушення фундаментального права кожної людини – права на життя. Найбільше потерпали незахищені верстви населення, серед яких і значна частина національних меншин. Насамперед ідеться про протистояння, які відбувалися за соціальною, політичною і національною ознаками.

Найганебнішим різновидом останньої стали антиєврейські погроми, спричинені здебільшого сукупністю низки історичних, соціально-економічних та політичних чинників. Їх здійснювали як розрізнені повстанські формування, так і окремі частини добровольчої, української та червоної армій. За даними єврейських джерел, протягом 1917 – початку 1921 р. в 524 населених пунктах України різними військовими угрупованнями було скоєно 1236 актів насильства проти єврейського населення, з яких 887 мали масовий характер і класифікувалися як погроми. Найчастіше вони лютували за часів Директорії, передусім у першій половині 1919 р. Найбільші з них сталися у Проскуріві, Фастові, Єлисаветграді, Радомишлі, Черкасах, Тульчині, Умані, Фельштині та інших містах і містечках України.

Українська влада, ставлення якої до єврейських погромів було негативним, намагалася боротися проти цього зла всіма доступними засобами. Передусім, – це нормотворче та інституційне забезпечення проблеми, застосування військової сили й запровадження різного роду покарань, у т. ч.

смертної кари, стосовно погромників, надання матеріальної допомоги постраждалим тощо. Ефективність ужитих дій хоч і була значною мірою детермінована складними умовами воєнного часу та анархії, все ж давала позитивні результати. Так, чимало нормативних документів, виданих органами української влади, низка запроваджених ними інституцій та інші заходи були переважно своєчасними, нерідко мали системний характер, відповідали гостроті моменту і сприяли порятунку багатьох тисяч цивільного населення від смерті і знущань. Однак повністю припинити погроми не вдалося – надто багато сил було зацікавлено в дестабілізації української державності та дискредитації її керівництва.

Єврейські погроми не лише завдали значних фізичних і моральних страждань та матеріальних збитків єврейській національній меншині, а й були однією з причин поразки українських визвольних змагань 1917–1921 рр. З огляду на це головним висновком із тих трагічних подій має стати усвідомлення, що всі національні конфлікти, які виникають між народами, їхніми групами чи окремими індивідами, потрібно вирішувати лише шляхом переговорів і взаємних компромісів.

Толерантною і демократичною була етнополітика керівництва ЗУНР. Новостворена УНРада з перших кроків діяльності не лише задекларувала визнання прав національних меншин, їхню громадянську, етнічну й віросповідну рівноправність, а й гарантувала їм національно-культурну автономію та представництво в уряді. Однак складні умови, спричинені агресією з боку Польщі, призводили до того, що чимало заходів української влади нерідко залишалися декларативними через неможливість їхньої реалізації. Певну непослідовність виявляли також національні меншини, насамперед євреї і німці, котрі, дотримуючись нейтралітету в українсько-польській війні, істотно обмежували свою участь у державотворчих процесах.

З ентузіазмом сприйняло революційні зміни, що сталися наприкінці війни у Російській і Австро-Угорській імперіях, іноетнічне населення. Воно відіграло помітну роль не лише в поваленні самодержавства, а й у революційному і державотворчому процесах в Україні. Його громадсько-політичне життя істотно активізували проголошені революцією демократичні свободи. Розпочалася швидка самоорганізація національних меншин, створювалися партії і громадські об'єднання, формувалося їхнє ставлення до українського національного руху.

Ступінь політичної мобілізації національних меншин був різним. Найневизрадіше на початках діяли представники найбільшої з них – російської. Вражені комплексом гегемонної нації і забезпечені державною підтримкою, росіяни аж ніяк не асоціювали себе з національними меншинами.

Оскільки до революції вони свої політичні уподобання задовольняли в загальноросійських партіях, котрі здебільшого виступали за збереження унітарної російської держави, то в нових умовах виявилися неготовими до конструктивної співпраці з організованим українством. Рівень політичної активності російської національної меншини був значно нижчим від її потенційних можливостей.

Росіяни були найнепримиреннішими опонентами українців у їхніх державотворчих потугах. Навіть ті з них, котрі поблажливо ставилися до революційних змін, уявляли собі їхнє здійснення у всеросійському масштабі, а українське прагнення до збереження своєї національності й розвитку української мови, не кажучи вже про власну державність, вважали за вузький, а то й шкідливий для вселюдських ідей партикуляризм.

Одними з перших на прогресивні ініціативи українства відгукнулися євреї. Керуючись своїми прагматичними інтересами, що нерідко розходилися з українськими, вони активно долучилися до суспільно-політичного і національно-культурного життя України та свого облаштування на її території. Єврейський політикум не мав єдиної орієнтації чи спільного фронту, хоч і належав до опозиційних груп.

Завдяки практичним заходам, здійсненим українською владою зі забезпечення прав і свобод національних меншин, їх соціального, політичного, економічного і культурного розвитку, та ініціативності єврейської меншини, остання вперше за тривалий період отримала нагоду для повноцінного національного ренесансу. В авангарді цього багато в чому новаторського процесу були Секретарство/Міністерство єврейських справ та Єврейська національна рада. Особливість їхнього функціонування полягала в тому, що на різних етапах розвитку вони почергово очолювали національно-культурне відродження свого народу. Спільна праця обох інституцій у розбудові національно-персональної автономії дала змогу єврейству не лише досягти певних здобутків, насамперед у законодавчій, інституційній та культурній сферах, а й набути досвіду державотворення. Було відроджено єврейські національно-культурні товариства, школи, бібліотеки, налагоджено вільне видання книг і періодики єврейською мовою, розгорнуто прискорену підготовку вчителів. Хоча, треба визнати, нестабільне політичне й економічне становище української державності прирікало їх на нелегке і коротке життя.

До ідеї української державності єврейські партії поставилися значно прихильніше, ніж загальноросійські. Однак прагнучи зберегти єдність єврейства на постімперському просторі, вони, по-перше, детермінували свою позицію вимогами не відокремлювати Україну від Росії та обмежити державотворчі процеси рамками автономії; по-друге, поблажливе ставлення

єврейського політикуму до українського руху не завжди поділяв єврейський загал. На території ЗУНР євреї дистанціювали себе від державотворчих процесів політикою нейтралітету.

З ентузіазмом сприйняли революційні зміни поляки, ступінь політичної мобілізації котрих у той час виявився одним із найвищих серед етносів, що проживали на території України. Виділяючись патріотизмом та організованістю, вони, попри політичні розбіжності, були єдиними в головному – відстоюванні національних інтересів. Це дало їм змогу не лише відновити польську державність та захистити її, а й розгорнути активну діяльність, спрямовану на національно-культурне й інституційне відродження в Україні. Їхні політичні орієнтації в Наддніпрянщині представляли Польський виконавчий комітет, що орієнтувався здебільшого на заможні верстви поляків, та Польська демократична централь, котра об'єднувала переважно польських соціал-демократів.

Ставлення польської меншини до української державності в Наддніпрянщині диктувалося необхідністю усамостійнення останньої як запоруки відновлення незалежної Польщі. Протилежною була ситуація в Східній Галичині, де польська меншина рішуче поборювала будь-які спроби українського державотворення.

Певну активність демонстрували також представники інших національних меншин – німці, чехи, білоруси, серби, литовці, словаки та ін. Однак особливого впливу на розвиток українського державотворчого процесу вони не мали.

Загалом, попри випробовування революційної доби, українсько-іноетнічна співпраця набула нового досвіду й усвідомлення необхідності добросусідського співжиття усіх народів України.

АННОТАЦИЯ

Лазарович М. В. Политика украинских правительств периода Национально-освободительной борьбы 1917–1921 годов в сфере межэтнических отношений: сравнительный анализ.

В монографии осуществлен комплексный компаративный анализ и обобщены особенности и тенденции политики украинских правительств периода освободительной борьбы 1917–1921 гг. в отношении национальных меньшинств. На основе комплексного использования совокупности общих принципов научного познания, диалектического подхода, а также специальных методов исследования – анализа, сравнительного, институционального, системного, структурно-функционального, проблемно-хронологического, типологического, историко-ситуационного и др. – освещены основные теоретические подходы к определению сущности, предпосылок зарождения и моделей государственной этнополитики, прослежен генезис мировой традиции политико-правового обеспечения прав национальных меньшинств, охарактеризована и систематизирована источниковедческая база темы. В частности, подытожено, что в научной литературе до сих пор нет как комплексных, так и специальных работ, посвященных отдельным вопросам исследуемой тематики.

Исследован процесс формирования полиэтнического состава населения Украины, в т. ч. основные тенденции роста численности и расселения крупнейших национальных меньшинств Украины на разных этапах ее развития, выяснены причины переселения этносов на украинские земли, осуществлены ретроспективный анализ миграционных процессов иноэтнического населения и сравнения колонизационных усилий правительств Российской и Австро-Венгерской империй, установлено этническое соотношение жителей городов и сел. Определены особенности производственной занятости, общественного разделения труда и социальной структурированности среди этносов Украины, проанализировано влияние политики имперских правительств на профессиональную стратификацию и имущественное расслоение инационального населения, выяснено уровень образованности отдельных меньшинств. Указанные показатели были важными критериями для понимания социальных условий развития неукраинского населения, его этнической самоидентификации, формирования национальной элиты, возможностей самоорганизации, места в

общественной жизни и т. п. Важное место в работе посвящено сравнительному анализу основных тенденций этнополитики правительств Российской и Австро-Венгерской империй на украинских землях, в т. ч. политико-правовому положению иноэтнического населения Украины в условиях Первой мировой войны. Отмечено, что все национальные меньшинства Украины, подвергавшиеся притеснениям со стороны имперских правительств, с энтузиазмом восприняли революционные изменения, которые произошли в конце войны как в Российской, так и Австро-Венгерской империях.

Сделан сравнительный анализ украинских государственных формирований означенного периода по обеспечению гражданских прав и свобод, условий этнокультурной самобытности и политического развития иноэтнического населения, степени преференциального режима для отдельных его групп. Прослежена эволюция идеи национально-персональной автономии, выяснены процесс ее обсуждения и мотивы воплощение в одноименном Законе Центральной Рады, определены основные преимущества и недостатки Закона о национально-персональной автономии, отношение к нему субъектов политической власти Украины. Исследованы основные нормотворческие и институциональные меры, осуществляемые правительственными структурами для обеспечения физических прав. На примере еврейского национального меньшинства проанализированы основные нормативные документы украинской власти, приказы военного командования по обеспечению права граждан на жизнь, эффективность внедрения таких институтов, как чрезвычайные военные суды, государственная военная инспекция, жандармерия, специальные следственные комиссии по расследованию погромов и т. п., определены последствия еврейских погромов в Украине и силы, причастные к погромному движению. В целом этнополитика украинской власти была демократической и обеспечивала интересы национальных меньшинств. Допущенные ею на контролируемой территории некоторые нарушения в иноэтнической сфере были обусловлены сложным общественно-политическим положением, касались преимущественно органов местной власти, не имели системного характера и противоречили программным принципам украинских государственных образований 1917–1921 гг.

В работе сопоставлен уровень политической мобилизации отдельных национальных меньшинств, в частности их роль в свержении самодержавия, распаде Российской и Австро-Венгерской империй, определены причины политической субъективации этносов,

проанализированы основные аспекты их институциональной самоорганизации. Прослежены отношение национальных меньшинств к украинскому движению на разных этапах государства, в т. ч. на примере таких знаковых событий, как проведение общенациональных форумов, принятия универсалов УЦР, российская агрессия в Украину, провозглашение государственной независимости, гетманский переворот и т. п., уровень сотрудничества иноэтнических политических лидеров с Центральной Радой, Гетманатом, Директорией, ЗУНР. Исследованы предпосылки и процесс привлечения представителей иноэтнического населения к практической деятельности по развитию украинской государственности, выяснен механизм национального представительства в органах власти, проанализирована структура и принципы функционирования министерств российских, еврейских и польских дел, их достижения в законодательной, институциональной и культурной сферах, приобретении опыта государственного строительства. Таким образом, привлечение иноэтнического населения к участию в представительских и исполнительных структурах украинской власти было не только составной частью ее этнонациональной политики, но и важным фактором развития национального государства 1917–1921 гг.

Ключевые слова: полиэтничный состав населения, национальные меньшинства, этнокультурная самобытность, политизация этничности, политическая мобилизация, государственная этнонациональная политика, национально-персональная автономия, защита физических прав, межэтническое взаимодействие.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

---

1. 1917 год на Киевщине : хроника событий / сост. : А. Иргизов, В. Манилов, Ф. Ястребов ; под ред. В. Манилова. – К. : Гос. изд-во Украины, 1928. – 580 с.
2. *Абашидзе А. Х.* Защита прав меньшинств по международному и внутригосударственному праву / А. Х. Абашидзе. – Москва : Права человека, 1996. – 476 с.
3. *Абашидзе А. Х.* Противоправность дискриминации национальных меньшинств и защита их прав в современном международном праве / А. Х. Абашидзе // Международное право и практика освободившихся стран. – Москва, 1988. – С. 74–89.
4. *Абрамович Р.* Доповідь представника Російської соціал-демократичної партії до Комісії Національних Меншостей при Соціалістичному Інтернаціоналі [лютий 1927 р.] // Трагедія двох народів. Матеріяли до спору між українською та російською соц.-дем. партіями з приводу убійства С. Петлюри. – Прага–К. : Вид. Закордонної делегації УСДРП, 1928. – С. 27–38.
5. *Агафонова Н. В.* Становлення національної системи освіти в Україні: 1917–1920 рр. : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук / Н. В. Агафонова ; Одеський держ. ун-т ім. І. І. Мечникова. – Одеса, 1998. – 16 с.
6. *Айсфельд А.* Немецкое население в политической и общественной жизни Российской империи в период 1905–1917 гг. // Питання німецької історії : зб. наук. праць. – Дніпропетровськ, 2007. URL: http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Pni/2007/07aaingg.pdf.
7. *Алмаші І. М.* Реалізація прав національних меншин в Україні : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.02 / І. М. Алмаші ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К., 2006. – 20 с.
8. *Алмаші М. М.* Захист прав національних меншин в Україні : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.02 / М. М. Алмаші ; Нац. акад. внутрішніх справ України. – К., 2004. – 19 с.
9. *Андерсон Б.* Уявлені спільноти. Міркування щодо походження й поширення націоналізму. – [2-ге, перероб. вид.] / Бенедикт Андерсон ; пер. з англ. В. Морозова. – К. : Критика, 2001. – 272 с.
10. *Андрусишин Б. І.* Церква в Українській державі 1917–1920 (доба Директорії УНР) : навч. посіб. / Б. І. Андрусишин. – К. : Либідь, 1997. – 176 с.
11. *Андрусак Т.* Національні права людини (за М. Драгомановим) / Т. Андрусак // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 561.
12. *Андрусак Т.* Українсько-жидівська передвиборна коаліція 1907 року / Т. Андрусак // Незалежний культурологічний часопис «Ї». – 1996. – № 8. URL: <http://www.ji-magazine.lviv.ua/n8texts/andrusiak.htm>.

13. Антонов-Овсеенко В. А. Записки о Гражданской войне : в 4 т. Т. 4 / В. А. Антонов-Овсеенко. – Москва–Ленинград : Госвоениздат, 1933. – 350 с.
14. Антонюк А. В. Етнополітологія як наука і її зв'язь з етнополітикою / А. В. Антонюк // Персонал. – 2004. – № 1. – С. 34–41.
15. Антонюк О. В. Етнічні (національні) меншини / О. В. Антонюк // Політологічний енциклопедичний словник / упоряд. В. П. Горбатенко ; за ред. Ю. С. Шемшученка, В. Д. Бабкіна, В. П. Горбатенка ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького ; Укр. асоц. політологів. – [2-ге вид., допов. і переробл.]. – К. : Генеза, 2004. – С. 188–189.
16. Антонюк О. В. Етнополітика в Україні: історія та сучасний стан / О. В. Антонюк // Український історичний журнал. – 1999. – № 3. – С. 44–56; № 4. – С. 15–28.
17. Антонюк О. В. Основи етнополітики : навч. посіб. – [для студ. вищ. навч. закл.] / О. В. Антонюк. – К. : МАУП, 2005. – 432 с. – (Бібліогр. в кінці розд.).
18. Антонюк О. В. Формування етнополітики в Україні: теоретико-методологічні та концептуальні засади : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра політ. наук : спец. 23.00.05 / О. В. Антонюк ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К., 2001. – 29 с.
19. Антонюк О. Німці / О. В. Антонюк // Етнонаціональний розвиток України : терміни, визначення, персоналії / відп. ред. : Ю. І. Римаренко, І. Ф. Курас. – К., 1993. – С. 473–474.
20. Арашуков Р. Р. Эволюция политико-правового статуса этнических меньшинств с начала XIX века до настоящего времени / Р. Р. Арашуков // Журнал научных публикаций аспирантов и докторантов. URL: <http://www.jurnal.org/articles/2008/polit60.html>.
21. Арндт Х. Истоки тоталитаризма / Х. Арндт ; пер. с англ. И. В. Борисовой, Ю. А. Кимелева, А. Д. Ковалева и др. ; послесл. Ю. Н. Давыдова ; под ред. М. С. Ковалевой, Д. М. Носова. – Москва : ЦентрКом, 1996. – 672 с. Библиограф.: С. 639–664; Указ. имен: С. 664–670.
22. Аристовъ Ф. Ф. Карпато-руссіе писатели. Исследование по неизданнымъ источникамъ : въ 3 т. Т. 1 / Ф. Ф. Аристовъ. – Москва : Изд. Галицко-русскаго общества въ Петрограде, 1916. – 305 с.
23. Аркуша О. Польсько-українські дискусії про національний характер Східної Галичини на початку ХХ ст. / О. Аркуша // Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність. – 2006–2007. – Вип. 15. – С. 586–606.
24. Аронсон Г. Еврейская общественность в России в 1917–1918 гг. (Материалы, документы, воспоминания) / Григорий Аронсон // Книга о русском еврействе. 1917–1967 / под ред. Я. Г. Фрумкина, Г. Я. Аронсона, А. А. Гольденвейзера. – Нью-Йорк : Союз рус. евреев, 1968. – С. 1–21.
25. Афанасьєва Л. В. Чеське культурно-просвітницьке товариство як осередок збереження етнічної самоідентичності / Л. В. Афанасьєва, О. О. Павлов // Державна етнонаціональна політика: правовий та культурологічний аспекти в умовах Півдня України : зб. наук. праць VI Всеукр. наук.-практ.

- конф., 6–8 жовт. 2005 р. / за заг. ред. М. В. Дедкова. – Запоріжжя : Облдержадміністрація ; ЗНТУ, 2005. – С. 78–81.
26. *Ачкасов В. А.* Этнополитология : учеб. / В. А. Ачкасов. – [2-е изд., перераб. и доп.]. – Москва : Юрайт, 2014. – 495 с.
27. Багатопартійна українська держава на початку ХХ ст.: Програмні документи перших українських партій / упоряд. В. С. Журавський. – К. : Пошук, 1992. – 96 с.
28. *Багмет М.* Німецькі поселенці – «біля пляма» в історії України / М. Багмет, В. Погорелов // Німецькі поселенці в Україні: Історія та сьогодення : моногр. – К.–Миколаїв : Вид-во МДГУ ім. П. Могили, 2006. – С. 34–42.
29. *Баландин Р. К.* Мифы революции 1917 года / Р. К. Баландин. – Москва : Вече, 2007. – 352 с. – (Тайны советской эпохи).
30. *Балибар Э.* Раса, нация, класс: Двусмысленные идентичности / Э. Балибар, И. Валлерстайн ; пер с фр. под. ред. О. Никифорова, П. Хицкого. – Москва : Логос, 2004. – 288 с.
31. *Бандурка А. С.* Сім облич мультикультуралізму / А. С. Бандурка // Гілея. – 2012. – Вин. 59 (дод.). – С. 29–35.
32. *Бармак М. В.* Німецьке, чеське та єврейське населення Волинської губернії (1796–1914 рр.): розселення, господарське життя, міграції / М. В. Бармак. – Тернопіль, 1999. – 208 с.
33. *Барнави Э.* Евреи и ХХ век : аналит. словарь / Э. Барнави, С. Фридендер ; пер. с фр. Т. А. Баскаковой и др. ; под общ. ред. Т. А. Баскаковой. – Москва : Текст ; Лехаим, 2004. – 1021 с.
34. *Барсенков А. С.* Русский вопрос в национальной политике. ХХ век / А. С. Барсенков, А. И. Вдовин, В. А. Корецкий. – Москва : Моск. рабочий, 1993. – 160 с.
35. *Барталь И.* Автономия, автономизм, «диаспоризм» / Израэль Барталь // Барнави Э. Евреи и ХХ век : аналит. словарь / Э. Барнави, С. Фридендер ; пер. с фр. Т. А. Баскаковой и др. ; под общ. ред. Т. А. Баскаковой. – Москва : Текст ; Лехаим, 2004. – С. 21–32.
36. *Батанова Т.* До історії єврейського представництва в Українській Центральній Раді: декілька документів Міністерства з єврейських справ / Т. Батанова // Пам'ятки : археограф. щорічник. – 2010. – Т. 11. – С. 175–184.
37. *Батанова Т.* Дослідження історії єврейських партій в Українській Центральній Раді: історіографічний аспект / Т. Батанова // Студії з архівної справи та документознавства. – 2010. – Т. 18. – С. 118–124.
38. *Батанова Т.* Політичні платформи та діяльність єврейських партій в Українській Центральній Раді та Міністерстві з єврейських справ (1917–1918 рр.) / Т. Батанова // Наукові записки. – 2010. – Т. 21. – С. 262–280.
39. *Бауэръ О.* Национальный вопросъ і социаль-демократія / О. Бауэръ. – Санкт-Петербургъ : Серпъ, 1909. – 600 с.
40. *Бахтурина Ю.* Политика Российской империи в Восточной Галиции в годы Первой мировой войны / Ю. Бахтурина. – Москва : АИРО-XX, 2000. – 264 с.

41. *Бевз Т.* З історії політичної думки часів української революції (на основі програмових документів УПСР) / Т. А. Бевз // Наукові записки / Нац. ун-т «Києво-Могилян. акад.». – 1999. – Т. 9. – С. 181–185. – (Спец. вип. : у 2 ч. Ч. 1).
42. *Бевз Т.* Національне питання в діяльності Української партії соціалістів-революціонерів / Т. Бевз // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 1999. – Вип. 8. – С. 37–45. – (Серія : Політологія і етнологія).
43. *Бевз Т.* Проблема україно-польських стосунків у працях І. Лисяка-Рудницького / Т. А. Бевз // Гілея. – 2005. – № 3. – С. 204–213.
44. *Бейкер М.* Погляд одного історика на розвиток сучасної історіографії Української революції 1917–1920 рр. / М. Бейкер // Україна модерна. – 2005. – № 9. – С. 69–79.
45. *Берестень О. Є.* Суспільно-політична та культурно-просвітницька діяльність німецьких і менонітських колоністів Півдня України (1905–1914 рр.) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.01 / О. Є. Берестень. – Дніпропетровськ, 2006. – 21 с.
46. *Биков О. М.* Конституційно-правовий статус національних меншин в Україні / О. М. Биков ; за ред. В. Ф. Погорілка ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К., 2001. – 351 с.
47. *Битянова М. Р.* Социальная психология: наука, практика и образ мыслей : уч. пособ. / М. Р. Битянова. – Москва : ЭКСМО-Пресс, 2001. – 576 с. – (Серія «Кафедра психологии»).
48. *Білас І. Г.* Репресивно-каральна система в Україні. 1917–1953. Суспільно-політичний та історико-правовий аналіз : у 2 кн. Кн. 1 / І. Г. Білас. – К. : Либідь ; Військо України, 1994. – 432 с.
49. *Білян П. Я.* Історіографія української революції 1917 – початку 1918 р. : дис. ... канд. іст. наук : спец. 07.00.06 / П. Я. Білян. – Львів, 2001. – 234 с.
50. *Бовуа Д.* Гордиев узел Российской империи: Власть, шляхта и народ на Правобережной Украине (1793–1914) / Д. Бовуа ; авториз. пер. с фр. М. Крисань. – Москва : Новое лит. обозр., 2011. – 1008 с.: ил.
51. *Богуславський О. В.* Інформаційно-пресова діяльність Центральної Ради та українських урядів 1917–1920 рр. / О. В. Богуславський. – Запоріжжя : ГУ «ЗІДМУ», 2003. – 236 с.
52. *Бойко О. Д.* Бунд / О. Д. Бойко // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 1 : А – В / редкол. : В. А. Смолій (голова) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Наук. думка, 2003. – С. 405–406.
53. *Бойко О. Д.* Перша війна радянської Росії проти УНР 1917–1918 / О. Д. Бойко // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 8 : Па – Прик. / редкол. : В. А. Смолій (голова) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Наук. думка, 2011. – С. 161–162.
54. *Бойко Ю.* Російські історичні традиції в большевицьких розв'язках національного питання / Ю. Бойко. – Париж : Націоналіст. вид-во в Європі, 1964. – 175 с.

55. Болгари в Україні : наук.-допом. бібліограф. покажчик, 1917–1941 / уклад. Н. А. Дехтярова та ін. – К. : Кн. палата України, 2000. – 148 с. – (Етноси України).
56. Большой толковый социологический словарь терминов [Электронный ресурс]. URL: <http://www.onlinedics.ru/slovar/soc/t/rasizm.html>.
57. *Борейко О. М.* Єврейське шкільництво Волині в контексті полілогу культур (др. пол. XIX – поч. XX ст.) / О. М. Борейко // Вісник Житомирського державного університету ім. І. Франка. – 2004. – № 19. – С. 63–66. – Бібліогр.: 17 назв. – укр.
58. *Борзенко О. І.* Біографії українських письменників / О. І. Борзенко, М. П. Сподарець. – Харків : Веста, 2007. – 45 с.
59. *Борисенок Е. Ю.* Влияние польского фактора на политику большевиков по национальному вопросу (Большевики и украинский вопрос в 1917–1923 годах) / Е. Ю. Борисенок // Революционная Россия 1917 года и польский вопрос: Новые источники, новые взгляды : сб. ст. польс. и рос. исслед. – Москва : Ин-т славяновед. РАН, 2009. – С. 179–194.
60. *Борисова О. В.* Этнические группы в политическом процессе (концептуальные основы этнополитологии) / О. В. Борисова. – Ульяновск : ГСХА, 2003. – 172 с.
61. *Боровик А. М.* Політика українських урядів щодо формування системи навчальних закладів національних меншин за часів виборювання державності (1917–1920 рр.) / А. М. Боровик // Сіверянський літопис. – 2009. – № 4. – С. 39–46.
62. *Боровик А. М.* Українізація загальноосвітніх шкіл за часів виборювання державності (1917–1920 рр.) / А. М. Боровик. – Чернігів : Черніг. обереги, 2008. – 368 с.
63. *Ботушанський В. М.* Національний склад населення Північної Буковини (друга половина XIX – початок XX ст.) / В. М. Ботушанський // Питання нової та новітньої історії країн Європи і Північної Америки. – 1993. – Вип. 2, ч. 1. – С. 45–54.
64. *Бочковський О. І.* Вступ до націології / О. І. Бочковський. – Мюнхен : УТГІ, 1992. – 338 с.
65. *Бочковський І.* Поневолені народи царської імперії. Їх національне відроджене та автономічні прямування / Ольгерд Іпполіт Бочковський. – Відень : Накладом вид-ва, 1916. – 223 с.
66. *Бош Е.* Год борьбы. Борьба за власть на Украине с апреля 1917 г. до немецкой оккупации / Е. Бош ; Истпарт ; Отдел ЦК РКП (б.) по изучению истории Октябрьской революции и РКП (б.). – Москва–Ленинград : Гос. изд-во, 1925. – 273 с.
67. *Брейяр С.* Партия кадетов и украинский вопрос (1905–1917) / С. Брейяр. URL: <http://www.hist.msu.ru/Labs/UkrBel/brejar.htm>.
68. *Брик О.* Тернистий шлях Українського Уряду (1918–1921) / О. Брик. – Вінніпег (Канада), 1969. – 152 с.
69. *Брик О.* Українсько-єврейські взаємовідносини / О. Брик. – Вінніпег (Канада) : Накладом автора, 1961. – 383 с.

70. Британська політика мультикультуралізму провалилася – Камерон [Електронний ресурс]. URL: <http://www.radiosvoboda.org/content/news/2298705.html>.
71. Брицький П. П. Буковинці у боротьбі за українську державність (1917–1922 рр.) / П. П. Брицький, О. В. Добржанський, С. П. Юрійчук. – Чернівці : Золоті литаври, 2007. – 483 с.
72. Брицький П. П. Українці як національна меншина у Польщі, Румунії та Чехословаччині (в міжвоєнний період) / П. П. Брицький, С. П. Юрійчук // Український вибір: політичні системи ХХ століття і пошук власної моделі суспільного розвитку / кер. В. Ф. Солдатенко. – К. : Парламент. вид-во, 2007. – 576 с.
73. Бромлей Ю. В. Очерки теории этноса / Ю. В. Бромлей. – Москва : Наука, 1983. – 412 с.
74. Брубейкер Р. Национальные меньшинства, национализирующиеся государства и внешние национальные отечества в новой Европе / Роджер Брубейкер // Этнос и политика : хрестомат. / авт.-сост. А. А. Прусаускас. – Москва : УРАО, 2011. – С. 173–177.
75. Будзей О. Про бідного єврея замовте слово... / О. Будзей. URL: <http://h.ua/story/75035/#photo>.
76. Будницький О. В чужом пиру похмелье (Євреї і русская революція) / О. Будницький // Вестник Еврейского университета в Москве. – 1996. – № 3. URL: <http://www.jewish-heritage.org/ve13a2r.htm>.
77. Будницький О. В. Российские евреи между красными и белыми (1917–1920) / О. В. Будницький. – Москва : РОССПЭН, 2005. – 552 с.: ил.
78. Будницький О. Крушение империи и раскол российского еврейства (1917–1920) / О. Будницький // Доля єврейських громад центральної та східної Європи в першій половині ХХ століття : матеріали XI Міжнар. наук. конф., 26–28 серп. 2003 р. – К., 2004. URL: <http://www.judaica.kiev.ua/Conference/Conf2003/04.htm>.
79. Буковина // Электронная еврейская энциклопедия. URL: <http://www.eleven.co.il/article/10789>.
80. Булдаков В. П. Красная Смута: природа и последствия революционного насилия / В. П. Булдаков. – Москва : РОССПЭН, 1997. – 376 с.
81. Бунд // Электронная еврейская энциклопедия. URL: <http://www.eleven.co.il/article/10791>.
82. Бунин И. А. Окаянные дни / И. А. Бунин. – Москва : Сов. писатель, 1990. – 128 с.
83. Бунчук О. В. Розробка плану єдиної національної школи як головний напрям діяльності товариства шкільної освіти / О. В. Бунчук // Педагогіка формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школах. – Запоріжжя, 2010. – № 10. – С. 234–238.
84. Буравський О. А. Громадська діяльність польської інтелігенції Волині, її внесок в українську і європейську науку у другій половині ХІХ – на початку ХХ ст. / О. А. Буравський // Українська полоністика. – 2004. – Вип. 1. – С. 10–17. – (Історико-філософські дослідження).

85. *Буравський О. А.* Поляки Волині у другій пол. XIX – на поч. XX ст. Соціально-економічне становище та культурний розвиток : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.01 / О. А. Буравський. – Чернівці, 2003. – 20 с.
86. *Бурдяк В. І.* Політика і права людини : підруч. / В. І. Бурдяк, С. Д. Василенко, В. І. Веренько. – Чернівці : Чернів. нац. ун-т, 2011. – 536 с.
87. *Бурдяк В. І.* Політична культура, ідеологія, психологія : навч. посіб. / В. І. Бурдяк, Н. Ю. Ротар ; Чернівецький нац. ун-т ім. Ю. Федьковича. – Чернівці : Рута, 2000. – 104 с.
88. *Бурдяк В. І.* Образ німців та Німеччини у громадській думці населення краю (на матеріалах Чернівецької області) : моногр. / В. І. Бурдяк, Н. Ю. Ротар. – Чернівці : Рута, 2004. – 150 с.
89. *Бурдяк В.* Розвиток державної етнонаціональної політики в сучасній Україні / В. І. Бурдяк // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 2008. – Вип. 40. – С. 132–143.
90. *Бурмистрова Т. Ю.* Национальный вопрос в программах и тактике политических партий в 1905–1917 гг. / Т. Ю. Бурмистрова, В. С. Гусакова. – Москва : Мысль, 1976. – 262 с.
91. Бюлетень Міністерства інформації УНР про телеграму С. Петлори щодо рішучої боротьби з більшовицькими провокаторами єврейських погромів. Липень 1919 року // Сергійчук В. Симон Петлора і єврейство / Володимир Сергійчук. – [вид. 2-ге, допов.]. – К. : ПП Сергійчук М. І., 2006. – С. 116–117.
92. В. И. Ленин о национальном и национально-колониальном вопросе. – Москва : Гос. изд-во полит. л-ры, 1956. – 599 с.
93. Відділ рукописів Львівської наукової бібліотеки ім. В. Стефаника НАН України (ЛНБ НАН України). – Ф. 9 (Фонд окремих надходжень). – Од. зб. 916. – Листи до Крип'якевича.
94. Відділ рукописів ЛНБ НАН України. – Ф. 48 (Фонд Заклинських). – Од. зб137-в / 21. –Заклинський Ом. «Спомини з війни».
95. Відділ рукописів ЛНБ НАН України. – Ф. 9. – Од. зб. 1416. – Протоколи засідання Загальної української культурної ради (25. 06. 1915 – 10. 11. 1916).
96. Відділ рукописів ЛНБ НАН України. – Ф. 9. – Од. зб. 4228. – Українська Генеральна Команда у Львові.
97. Відділ рукописів ЛНБ НАН України. – Ф. 9. – Од. зб. 4378. – Загальна Українська Культурна Рада – 1915–1916.
98. Відділ рукописів ЛНБ НАН України. – Ф. 9. – Од. зб. 4394. – Маніфест Української парламентарної репрезентації до українського народу галицької і володимирської землі.
99. Відділ рукописів ЛНБ НАН України. – Ф. 9. – Од. зб. 4397. – Відозва ЗУР про становище українського народу у війні.
100. Відділ рукописів ЛНБ НАН України. – Ф. 9. – Од. зб. 4447. – Протест австрійському урядові з приводу проєкту розширення автономії Галичини.

101. *Варзар І. М.* Політична етнологія: пропедевтичний курс / І. М. Варзар. – К. : Персонал, 2011. – 354 с.
102. *Варзар І.* Національні меншини (вітчизняний досвід правового регулювання) / І. Варзар, Ю. Римаренко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 556–557.
103. *Варзар І.* Федералізм в Україні (проблеми національно-персональної автономії) / І. Варзар // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 643–644.
104. *Василенко С. Д.* Права человека в украинской общественно-политической мысли / С. Д. Василенко // Слов'янський вісник. – Рівне, 2010. – Вип. 9. – С. 95–104.
105. *Васильєва Т. А.* Правовой статус этнических меньшинств в странах Западной Европы / Т. А. Васильева // Государство и право. – 1992. – № 8. – С. 133–142.
106. *Васильчук В. М.* Німці в Україні. Історіографія проблеми / В. М. Васильчук // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 2007. – Вип. 34. – С. 228–237.
107. *Васильчук В. М.* Німці України: суспільний та національний аспекти ХХ – початок ХХІ ст. : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра іст. наук : спец. 07.00.01 / В. М. Васильчук. – Донецьк, 2006. – 39 с.
108. *Васильчук В. М.* Процес розвитку освіти в німецьких поселеннях на Півдні України (XVIII – початок ХХ століття) / В. М. Васильчук // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – К., 2007. – Вип. 33. – С. 462–471.
109. *Васильчук Г. М.* Історія національних меншин радянської України 1920-х – 1930-х років : історіограф. нотатки / Г. М. Васильчук // Вісник Запорізького юридичного інституту Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. – 2009. – Вип. 2. – С. 213–223.
110. *Веденєєв Д.* Вбити й згнатьбити. Загибель Симона Петлюри. Обставини та загадки / Д. Веденєєв. URL: our-clio.blogspot.com/2011/.../blog-post_12.html.
111. Велика українська революція: (Матеріали до історії відновлення укр. державности) : Календар іст. подій за лют. 1917 р. – берез. 1918 р. / упоряд. Я. Зозуля ; УВАН у США ; Коміс. для устійнення фактів і дат укр. визвол. боротьби 1917–1920 рр. – [2-ге вид.]. – Нью-Йорк, 1967. – 112 с.
112. Великая Октябрьская социалистическая революция и победа советской власти на Украине, февр. 1917 – февр. 1918 : хроника важнейших ист.-парт. и рев. событий : сб. док. : в 2 ч. Ч. 1 : Большевики во главе трудящихся Украины в период борьбы за победу Великого Октября, февр.-окт. 1917 г. / Ин-т ист. партии при ЦК КП Украины. – К. : Политиздат Украины, 1977. – 711 с. – Указ. большев. орг., имен, геогр. назв.: с. 682–710.

113. Великая Октябрьская социалистическая революция и победа советской власти на Украине, февр. 1917 – февр. 1918 : хроника важнейших ист.-парт. и рев. событий : сб. док. : в 2 ч. Ч. 2 : Большевики во главе трудящихся в период борьбы за установление Советской власти на Украине, окт. 1917 – февр. 1918 г. / Ин-т ист. партии при ЦК КП Украины. – К. : Политиздат Украины, 1982. – 959 с. – Указ. большев. орг., имен, геогр. назв.: с. 682–710.
114. *Великий І.* Історична генеза галицького єврейства / І. Великий // Незалежний культурологічний часопис «І». – 2007. – Ч. 48. URL: <http://www.ji.lviv.ua/n48texts/velykyj1.htm>.
115. *Великий І.* Самоврядні органи єврейських громад: гміни і кагали / І. Великий // Незалежний культурологічний часопис «І». – 2007. – Ч. 48. URL: <http://www.ji.lviv.ua/n48texts/velykyj2.htm>.
116. *Великочий В.* Джерела до вивчення державного будівництва в ЗУНР / В. Великочий. – Івано-Франківськ : Плай, 2003. – 278 с.
117. *Великочий В.* Національна політика ЗУНР у контексті українсько-польських відносин: джерелознавчий аспект / В. Великочий // Українсько-польські відносини в Галичині у ХХ ст. : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф., 21–22 листоп. 1996 р. – Івано-Франківськ : Плай, 1997. – С. 113–117.
118. *Великочий В.* Національно-культурна політика ЗУНР у контексті українсько-польських відносин (1918–1919) / В. Великочий // Українська історична наука на порозі ХХІ ст. : доп. та повідомл. Міжнар. наук. конгресу, (Чернівці, 16–18 трав. 2000 р.), Т. 2. – Чернівці, 2001. – С. 266–270.
119. *Величенко С.* Що нового чути про революції? Регіональна історіографія революцій 1917–1921 років в Україні / С. Величенко // Україна модерна. – 2006. – Ч. 10. – С. 189–209.
120. *Верига В.* На українсько-жидівські теми / В. Верига // Український історик. – 1989. – Ч. 1–3 (101–103). – С. 140–147.
121. *Верменич Я. В.* Болград / Я. В. Верменич // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 1 : А – В / редкол. : В. А. Смолій (голова) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Наук. думка, 2003. – С. 331.
122. *Верменич Я. В.* Національно-персональна автономія / Я. В. Верменич // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 7 : Мл – О / редкол. : В. А. Смолій (голова) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Наук. думка, 2010. – С. 348.
123. *Верстюк В.* Україна від найдавніших часів до сьогодення : хронолог. довід. / В. Верстюк, О. Дзюба, В. Репринцев. – К. : Наук. думка, 1995. – 688 с.
124. *Верстюк В.* Українська революція: пошуки міжнаціональної гармонії / В. Верстюк // Національне питання в Україні ХХ – початку ХХІ ст. : іст. нариси / ред. рада : В. М. Литвин (голова), Г. В. Боряк, В. М. Даниленко та ін. ; відп. ред. В. А. Смолій ; авт. кол. : О. Г. Аркуша, В. Ф. Верстюк, С. В. Віднянський та ін. – К. : Ніка-Центр, 2012. – С. 110–127.
125. *Верстюк В. Ф.* Гетьманська держава 1918 р. в контексті Української революції / В. Ф. Верстюк // Український історик. – 1999. – № 2/4. – С. 14–29.

126. *Верстюк В. Ф.* Діячі Української Центральної Ради : біогр. довід. / В. Ф. Верстюк, Т. С. Осташко. – К. : Б. в., 1998. – 256 с.
127. *Верстюк В. Ф.* Склад і структура Української Центральної Ради / В. Ф. Верстюк // Проблеми вивчення історії української революції. 1917–1921 рр. – 2009. – Вин. 4. – С. 5–30.
128. *Вильсонъ В.* Государство. Прошлое и настоящее конституционных учреждений : съ приложениемъ текста важнейшихъ конституцій / В. Вильсонъ ; пер. подъ ред. А. С. Яценко ; съ предисл. М. М. Ковалевскаго. – Москва : Изд. В. М. Саблина, 1905. – 800 с.
129. *Винниченко В.* Відродження нації: Історія української революції (марець 1917 р. – грудень 1919 р.) : у 3 ч. Ч. I / В. Винниченко. – [Репринт. відтворення вид. 1920 р.]. – К. : Вид-во політ. л-ри України, 1990. – 348 с. – (Бібліотека репринтних видань).
130. *Винниченко В.* Відродження нації: Історія української революції (марець 1917 р. – грудень 1919 р.) : у 3 ч. Ч. II / В. Винниченко. – [Репринт. відтворення вид. 1920 р.]. – К. : Вид-во політ. л-ри України, 1990. – 328 с. – (Бібліотека репринтних видань).
131. *Винниченко В.* Відродження нації: Історія української революції (марець 1917 р. – грудень 1919 р.) : у 3 ч. Ч. III / В. Винниченко. – [Репринт. відтворення вид. 1920 р.]. – К. : Вид-во політ. л-ри України, 1990. – 542 с. – (Бібліотека репринтних видань).
132. *Винниченко В.* Єврейське питання на Україні / В. Винниченко // Сучасність. – 1992. – № 8. – С. 116–125.
133. *Винниченко В.* Заповіт борцям за визволення / В. Винниченко. – К. : Криниця, 1991. – 128 с.
134. *Винниченко В.* Щоденник. 1911–1920.. Т. I / В. Винниченко ; редакція, вступна стаття і примітки Григорія Костюка. – Едмонтон ; Нью-Йорк, 1980. – 500 с.: іл.
135. *Вирт Л.* Избранные работы по социологии: Сб. переводов / Луис Вирт ; РАН ИНИОН ; Центр социальных научно-информационных исследований ; Отдел социологии и социальной психологии ; пер. с англ. В. Г. Николаев ; отв. ред. Л. В. Гирко. – Москва : ИНИОН, 2005. – 244 с. – (Сер.: «Теория и история социологии»).
136. Висновки з меморіалу доктора Ашкеназі для слідчої комісії про єврейські погроми у Львові після захоплення міста польськими військами. Не раніше 22 листопада 1918 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 3, кн. 1. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2005. – С. 27–29.
137. *Вишиванюк О.* Національно-визвольні змагання українського народу 1917–1920 років в історіографічному дискурсі діаспори / О. Вишиванюк // Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність. – 2009. – Вин. 18. – С. 626–633.
138. Відозва Генерального секретаріату до громадян, урядових і громадських установ. 3 листопада 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і

- матеріали : у 2 т. Т. 1 : 4 березня – 9 грудня 1917 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К., 1996. – С. 390–391.
139. Відозва генерального секретаря міжнародних справ «До свідомого громадянства України». 18 жовтня 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1 : 4 березня – 9 грудня 1917 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К., 1996. – С. 354–355.
140. Відозва Головного отамана С. Петлюри до українських військ, спрямована проти погромних дій. 27 серпня 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 566–568.
141. Відозва Директорії про оголошення антигетьманського повстання. 15 листопада 1918 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 374–375.
142. Відозва крайового комітету охорони революції в Україні. 27 жовтня 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1 : 4 березня – 9 грудня 1917 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К., 1996. – С. 364 – 365.
143. Відозва Петроградського тимчасового українського революційного комітету до українського громадянства, студентства, робітництва й українських офіцерів у Петрограді. 2 березня 1917 р. // Україна в XX столітті : зб. док. і матеріалів. – К., 2000. – С. 26–27.
144. Відозва Ради Народних Міністрів до народу України. 30 січня 1918 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2 : 10 грудня 1917 р. – 29 квітня 1918 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Наук. думка, 1997. – С. 152–153.
145. Відозва ради Товариства українських поступовців «До українського громадянства». 08. 03. 1917 р. // Український національно-визвольний рух. Березень – листопад 1917 року. Документи і матеріали / упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2003. – С. 44–45.
146. Відозва українських організацій Москви «Наші вимоги (від українських організацій)» // Український національно-визвольний рух. Березень – листопад 1917 року. Документи і матеріали / упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. ; Ін-т іст. України НАН України та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2003. – С. 41–43.
147. Відозва Української Національної Ради «Український народ!» 1 листопада 1918 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 1. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2001. – С. 244–246.
148. Відповідь Тимчасового Уряду на заяву Української Центральної Ради. 13 червня 1917 р. // Національні відносини в Україні у XX ст. : зб. док. і матеріалів / редкол. : І. Ф. Курас (голова), М. І. Панчук та ін. – К. : Наук. думка, 1994. – С. 41–43.

149. Вісти з Української Центральної Ради. – 1917. – 21 березоля. – № 2 // Український історик. – 1978. – № 1–3 (57–59). – С. 152–159.
150. Вісти з Української Центральної Ради. – 1917. – 19 березоля. – № 1 // Український історик. – 1978. – № 1–3 (57–59). – С. 140–151.
151. Вісти з Української Центральної Ради. – 1917. – 21 березоля. – № 2 // Український історик. – 1978. – № 1–3 (57–59). – С. 152–159.
152. Вісти з Української Центральної Ради. – 1917. – Квітень. – № 3 // Український історик. – 1979. – № 1–4 (61–64). – С. 134–144.
153. Вісти з Української Центральної Ради. – 1917. – Квітень. – № 4 // Український історик. – 1981. – № 1–4 (69–72). – С. 180–191.
154. Вісти з Української Центральної Ради. – 1917. – Май. – № 5 // Український історик. – 1984. – № 1–4 (81–84). – С. 278–290.
155. Вісти з Української Центральної Ради. – 1917. – Травень (май). – № 7 // Український історик. – 1987. – № 1–4 (93–96). – С. 160–173.
156. Воззвання єврейського генерального секретаріату «К єврейському населенію» // Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине 1917–1918 гг. (К истории украинско-еврейских отношений) / И. Чериковер ; вступ. ст. С. М. Дубнова. – Берлин : Ostjüdisches historisches archiv, 1923. – С. 218–219.
157. Воззвання С. Пеллоры против погромов и анархии // Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине 1917–1918 гг. (К истории украинско-еврейских отношений) / И. Чериковер ; вступ. ст. С. М. Дубнова. – Берлин : Ostjüdisches historisches archiv, 1923. – С. 217–218.
158. *Войналович О.* Державна політика Центральної Ради у шкільній освіті для національних меншин / О. Войналович // Історія України: маловідомі імена, події, факти. – 1999. – Вип. 7. – С. 198–202.
159. *Войналович О.* Проблеми становлення єврейської шкільної освіти в Україні в 20-х роках / О. Войналович. URL: <http://www.jewish-heritage.org/eu94a8ar.htm>.
160. *Войналович О.* Становлення і розвиток загальноосвітньої школи для національних меншин в Україні (1917–1938 рр.): автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук / О. О. Войналович. – К., 1993. – 23 с.
161. *Волков С.* Трагедия русского офицерства / С. Волков. – Москва, 2002. – 512 с. URL: <http://www.samisdat.ru/5/55/553-ogl.htm>.
162. *Волкова С. А.* Чехи на півдні України (60-ті рр. XIX – 30-ті рр. XX ст.): автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.01 / С. А. Волкова. – Одеса, 2007. – 20 с.
163. *Волковинський В.* Бунд / В. Волковинський // Малий словник історії України / В. Смолій (відп. ред.), С. Кульчицький, О. Майборода та ін. – К. : Либідь, 1997. – С. 71–72.
164. Володимир Іванович Вернадський і Україна : Т. 1, кн. 1 : Володимир Іванович Вернадський. Науково-організаційна діяльність (1918–1921) / ред. кол. : А. Г. Загородній, О. С. Онищенко (голова), В. А. Смолій та ін. ; уклад. : О. С. Онищенко, Л. А. Дубровіна, С. М. Кіржаєв та ін. НАН України ; Коміс. НАН України з наук. спадщини акад. В. І. Вернадського ; Нац. б-ка України

- ім. В. І. Вернадського ; Ін-т іст. України. – К., 2011. – 699 с. – (Вибрані наук. пр. акад. В. І. Вернадського).
165. Володимир Іванович Вернадський і Україна. Т. 1, кн. 2 : Володимир Іванович Вернадський. Вибрані праці / ред. кол. : А. Г. Загородній, О. С. Онищенко (голова), В. А. Смолій та ін. ; уклад. : О. С. Онищенко, В. М. Даниленко, Л. А. Дубровіна та ін. ; НАН України ; Нац. б-ка України ім. В. І. Вернадського ; Ін-т іст. України ; Коміс. НАН України з наук. спадщини акад. В. І. Вернадського. – К., 2011. – 584 с. – (Вибрані пр. акад. В. І. Вернадського).
166. Володимир Іванович Вернадський. Листування з українськими вченими. : Кн. 1 : Листування : А–Г / ред. кол. : А. Г. Загородній, О. С. Онищенко (голова), В. А. Смолій та ін. ; уклад. : О. С. Онищенко, Л. А. Дубровіна, С. М. Кіржаєв та ін. ; НАН України ; Нац. б-ка України ім. В. І. Вернадського ; Ін-т іст. України ; Коміс. НАН України з наук. спадщини акад. В. І. Вернадського ; Архів РАН. – К., 2011. – 824 с. – (Вибрані наук. пр. акад. В. І. Вернадського. Т. 2).
167. Володимир Іванович Вернадський. Листування з українськими вченими. : Кн. 2 : Листування : Д–Я. Ч. 1 : Д–Н / ред. кол. : А. Г. Загородній, О. С. Онищенко (голова), В. А. Смолій та ін. ; уклад. : О. С. Онищенко, В. Ю. Афіані, Л. А. Дубровіна та ін. ; НАН України ; Нац. б-ка України ім. В. І. Вернадського ; Ін-т іст. України ; Коміс. НАН України з наук. спадщини акад. В. І. Вернадського ; Архів РАН. – К., 2012. – 708 с. – (Вибрані наук. пр. акад. В. І. Вернадського. Т. 2, кн. 2, ч. 1).
168. Володимир Іванович Вернадський. Листування з українськими вченими. : Кн. 2 : Листування : Д–Я. Ч. 2 : О–Я / ред. кол. : А. Г. Загородній, О. С. Онищенко (голова), В. А. Смолій та ін. ; уклад. : О. С. Онищенко, В. Ю. Афіані, Л. А. Дубровіна та ін. ; НАН України ; Нац. б-ка України ім. В. І. Вернадського ; Ін-т іст. України ; Коміс. НАН України з наук. спадщини акад. В. І. Вернадського ; Архів РАН. – К., 2012. – 692 с. – (Вибрані наук. пр. акад. В. І. Вернадського. Т. 2, кн. 2, ч. 2).
169. *Волошин Ю. О.* Конституційно-правові засади самоорганізації національних меншин в Україні : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук. : 12.00.02 / Ю. О. Волошин. – К., 2001. – 18 с.
170. *Воротняк І. Д.* Культура і побут буковинських євреїв у працях дослідників австрійського періоду / І. Д. Воротняк // Питання стародавньої, середньовічної історії, археології й етнології. – 2010. – Т. 1 (29). – С. 155–166.
171. *Врангель П. Н.* Записки. Ноябрь 1916 г. – ноябрь 1920 г. : в 2 кн. / П. Н. Врангель. URL: http://dugward.ru/library/xxvek/vrangel_zapiski.html.
172. *Временное Правительство и погромы // Чериковер И.* Антисемитизм и погромы на Украине 1917–1918 гг. (К истории украинско-еврейских отношений) / И. Чериковер ; вступ. ст. С. М. Дубнова. – Берлин : Ostjudisches historisches archiv, 1923. – С. 207–208.

173. Всероссийская промышленная и профессиональная перепись 1918 года: Предвар. сводка данных : свод. табл. по Сов. республике / авт. предисл. Н. Воробьев. – Москва, 1920. – [3], XXXII, 37 с. : табл.
174. *Гадзинский Вл.* Революционное движение в Восточной Галиции (Конец 1918 – начало 1919 гг.) / Вл. Гадзинский. – Москва – Петроград : Госиздат, 1923. – 101 с.
175. *Гай-Нижник П.* Ставлення польського революційного руху в Наддніпрянській Україні до питання самостійності УНР (1917–1918 рр.) / П. Гай-Нижник, М. Потапенко // Шляхи становлення незалежності Польщі і України: минуле, сучасне, майбутнє : матеріали V Міжнар. наук. конф., 15–16 листоп. 2008 р. – Житомир, 2009. – С. 50–68. URL: <http://hainpuzhnyk.in.ua/doc/176doc.php>.
176. Галиция // Электронная еврейская энциклопедия. URL: <http://www.eleven.co.il/article/11028>.
177. *Ганзуленко В. П.* Українська держава 1917–1920 рр.: проблема вирішення релігійного питання / В. П. Ганзуленко // Наукові праці історичного факультету Запорізького національного університету. – 2007. – Вип. 21. – С. 165–167.
178. *Гарчева Л.* Політична конфронтація і війна Росії з Україною (1917–початок 1918 р.) / Л. Гарчева // Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність. – 1997. – № 3–4. – С. 163–197.
179. *Гаухман М. В.* Російська національна політика щодо єврейського питання в Правобережній Україні (1905–1914 рр.) / М. В. Гаухман // Вісник Луганського національного університету ім. Т. Шевченка. – 2010. – № 19. – С. 164–175.
180. *Гвать І.* Прозріння Ольгерда Бочковського / Іван Гвать // День. – 2009. – 18 груд.
181. *Гвоздик В. С.* Формування етнічних груп населення Півдня України на початку ХХ ст. / В. С. Гвоздик // Державна етнонаціональна політика: правовий та культурологічний аспекти в умовах Півдня України : зб. наук. праць VI Всеукр. наук.-практ. конф., 6–8 жовт. 2005 р. / за заг. ред. М. В. Дедкова. – Запоріжжя : Облдержадміністрація ; ЗНТУ, 2005. – С. 130–134.
182. *Гвоздик В.* Участь українських політичних партій в муніципальній кампанії на Півдні України в 1917 р. / В. С. Гвоздик // Наукові праці історичного факультету Запорізького державного університету. – 1999. – Вип. 5. – С. 71–80.
183. *Гелей С. Д.* Політологія : навч. посіб. / С. Д. Гелей, С. М. Рутар. – Львів : Світ, 2001. – 384 с.
184. *Геньк Н.* Культурно-бытовая деятельность немецких поселенцев Прикарпатья / Н. Геньк // Німецькі поселенці в Україні: Історія та сьогодення : моногр. – К.–Миколаїв : Вид-во МДГУ ім. П. Могили, 2006. – С. 115–127. – (Серія «Україна: історія і сучасність». Вип. 1).
185. *Гердер И. Г.* Избранные сочинения / Иоганн Готфрид Гердер. – Москва – Ленинград : Гос. изд-во худ. лит., 1959. – 392 с. – (Серия: Памятники мировой эстетической и критической мысли).

186. *Гессенъ Ю. И.* Евреи въ Россіи. Очерки общественной, правовой и экономической жизни русскихъ евреевъ / Ю. И. Гессенъ. – Санкт-Петербургъ, 1906. – 483 с.
187. Гетьманат Павла Скоропадського: історія, постаті, контрверсії : матеріали Всеукр. наук. конф., 19–20 трав. 2008 р. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2008. – 320 с.
188. *Гирич І.* Ставка на сильнішого. Чому українцям та євреям не вдалося досягнути конструктивного діалогу в XIX – на початку XX століття / І. Гирич // Український тиждень. – 2012. – № 14 (231). – С. 20–23.
189. *Гирш Морис де* // Электронная еврейская энциклопедия. URL: <http://www.eleven.co.il/article/11196>.
190. *Гіряк Н.* 48 днів на чолі Тернопільської військової округи / Н. Гіряк // Шляхами Золотого Поділля / під ред. С. Конрада. – Філядельфія : Вид. Комітету «Тернопільщина», 1960. – С. 185–194.
191. *Глушківський Т.* Стережіться провокацій! (Хто і чому нас підбиває на погроми?) / Т. Глушківський. – Кам'янець на Поділля : Вид. Міністерства преси й інформ. У. Н. Р., 1919. – 8 с.
192. *Глуценко К. В.* Деякі аспекти забезпечення прав національних меншин у період відродження української державності в 1917–1918 рр. (Центральна Рада) / К. В. Глуценко // Збірник наукових праць Науково-дослідного інституту українознавства. – 2005. – Т. VI. – С. 366–371.
193. *Гобино Ж. А. де.* Опыт о неравенстве человеческих рас / Жозеф Артур де Гобино. – Москва : Одиссей ; Олма-пресс, 2001. URL: http://www.hrono.ru/libris/lib_g/gobino00.php.
194. *Гольденвейзер А. А.* Из киевских воспоминаний (1917–1921 гг.) / А. А. Гольденвейзер // Архив Русской революции. – Т. 6. – Берлин (Германия), 1991. – С. 161–303.
195. *Гольденвейзер А.* Из киевских воспоминаний (1917–1920 гг.) / А. Гольденвейзер // Революция на Украине по мемуарам белых / сост. С. А. Алексеев ; под ред. Н. Н. Попова. – К. : Политиздат Украины, 1990. – С. 1–63.
196. *Гомотюк О.* Конституційні та інституційні гарантії прав національних меншин в УНР / О. Гомотюк, Є. Паньків // Українська наука: минуле, сучасне, майбутнє : щорічник. – Тернопіль, 1999. – С. 152–155.
197. *Гон М.* «Єврейська вулиця» Західноукраїнської Народної Республіки / М. М. Гон // Хроніка-2000. – 1998. – Вип. 21–22. – С. 252–260.
198. *Гон М.* «Чужий» в «обіймах» націоналізму й етнічного насильства. Prusin A.V. Nationalizing a Borderland. War, Ethnicity, and Anti-Jewish Violence in East Galicia, 1914–1920. – Tuscaloosa: The University of Alabama Press, 2005. – XIII, 181 p. / М. М. Гон // Голокост і сучасність. – 2008. – № 1. – С. 146–151.
199. *Гон М.* Діалектика державності в українсько-єврейських взаєминах у Галичині 1918–1939 років / М. М. Гон // Україна модерна. – 2002. – Ч. 7. URL: <http://www.lnu.edu.ua/Subdivisions/um/um/7/Statti/4-HON%20Maksym.htm/>.

200. *Гон М.* Єврейський фактор у конфлікті між українським та польським націоналізмом у Західній Україні / М. М. Гон // Українсько-польські відносини в Галичині у XX ст : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф., 21–22 листоп. 1996 р. – Івано-Франківськ : Плай, 1997. – С. 80–83.
201. *Гон М.* Євреї в ЗУНР: стратегія, тактика та вплив на формування взаємин з українцями в міжвоєнний період / М. М. Гон // Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність. – 2009. – Вип. 18. – С. 181–189.
202. *Гон М.* Євреї в суспільно-політичних процесах у Східній Галичині 1918–1919 рр. / М. Гон // Українська соборність: ідея, досвід, проблеми (до 80-річчя Акту Злуки 22 січня 1919 р.) / ред. І. Ф. Курас, В. А. Смолій, В. І. Кучер. – К. : ІПіЕНД, 1999. – С. 205–211.
203. *Гон М.* Євреї в час демократичної революції на західноукраїнських землях (1918–1919) / М. М. Гон // Доля єврейських громад центральної та східної Європи в першій половині XX століття : матеріали XI Міжнар. наук. конф., 26–28 серп. 2003 р. – К., 2004. URL: <http://www.judaica.kiev.ua/Conference/Conf2003/06.htm>.
204. *Гон М.* Євреї і Західноукраїнська Народна Республіка / М. М. Гон // Незалежний культурологічний часопис «І». – 2007. – Ч. 48. URL: <http://www.ji.lviv.ua/n48texts/hon.htm>.
205. *Гон М.* Євреї та Західноукраїнська Народна Республіка / М. М. Гон. URL: http://holocaust-ukraine.net/ru/razdel_iii.htm.
206. *Гон М.* Західна Україна 1918–1939 років: простір міжетнічної соціокультурної дистанції / М. М. Гон // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім І. Ф. Кураса НАН України. – 2006. – Вип. 29. – С. 99–109.
207. *Гон М.* Імператив державотворення й українсько-єврейські взаємини в Східній Галичині 1918–1939 рр. / М. М. Гон // Четвертий міжнар. конгрес українців : доп. та повідомл., (Одеса, 26–29 серп. 1999 р.). – Ч. 2 : XX століття / Міжнар. асоц. українців. – Одеса–К.–Львів, 1999. – С. 325–330. – (Історія).
208. *Гон М.* Культура міжетнічної взаємодії в умовах воєнно-політичного конфлікту / М. М. Гон // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім І. Ф. Кураса НАН України. – К., 2007. – Вип. 33. – С. 76–88.
209. *Гон М.* Леон Райх: штрихи до політичного портрета / М. М. Гон // Єврейська історія та культура в Україні : матеріали конф., (Київ, 2–5 верес. 1996 р.). – К., 1997. – С. 29–34.
210. *Гон М. М.* Архітектоніка політичної культури міжетнічної взаємодії: фактор інтелігенції / М. М. Гон // Друга світова війна і доля народів України : матеріали Всеукр. наук. конф., (м. Київ, 23–24 жовтня 2005 р.). – К. : Сфера, 2005. – С. 57–66.
211. *Гон М. М.* Діяльність єврейських політичних партій Західної України в контексті українсько-єврейських взаємин (1918–1929) : автореф. дис. на

- здобуття наук. ступеня канд. політ. наук : спец. 23.00.05 / М. М. Гон. – К., 1998. – 19 с.
212. *Гон М. М.* Израель Вальдман / М. М. Гон // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Уряди. Постаті / гол. ред. ради Я. Ісаєвич ; упоряд. : М. Литвин, І. Патер, І. Соляр ; Ін-т українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України. – Львів, 2009. – С. 72–80.
213. *Гон М. М.* Міжетнічна взаємодія на західноукраїнських землях у міжвоєнний період : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра політ. наук : спец. 23.00.05 / М. М. Гон. – К., 2007. – 34 с.
214. *Гон М.* Національно-персональна автономія у стратегії державного будівництва: українсько-польський досвід 1918–1923 рр. / М. Гон // Людина і політика. – 2004. – № 1. – С. 59–67.
215. *Гон М.* Проблема національного ренесансу євреїв Галичини у 20-ті роки нашого століття / М. М. Гон // Еврейская история и культура в Украине : материалы конф., (Київ, 8–9 декаб. 1994 г.). URL: <http://www.jewish-heritage.org/eu94a13r.htm>.
216. *Гон М.* Український націоналізм і євреї (1918–1939) / М. М. Гон // Україна модерна. – 2010. – № 5 (16). – С. 251–268.
217. *Гонтар О.* Українська Центральна Рада: проблема центру і регіонів / О. Гонтар // Центральна Рада і український державотворчий процес (до 80-річчя створення Центральної Ради) : матеріали наук. конф., 20 берез. 1997 р. : у 2 ч. Ч. 1 / НАН України ; Ін-т іст. України. – К., 1997. – С. 78–84.
218. *Горбань Т.* Етнополітика Української Центральної Ради / Т. Горбань // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 1999. – Вип. 8. – С. 30–36. – (Серія : Політологія і етнологія).
219. *Горбань Т.* Німецькі колонії Півдня України в добу національно-демократичної революції / Т. Горбань // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 2000. – Вип. 14. – С. 91–116. – (Серія : Політологія і етнологія).
220. *Горбач О.* Болгари на Україні / О. Горбач // Енциклопедія українознавства. Словникова частина : в 10 т. Т. 7 / голов. ред. В. Кубійович ; Наук. т-во ім. Т. Шевченка. – Париж ; Нью-Йорк ; Львів : НТШ, 1993. – С. 152–153. – [Репринт. відтворення вид. 1955–1984 рр.].
221. *Гордієнко А. В.* Концепція мультикультуралізму в сучасному науковому дискурсі / А. В. Гордієнко // Наукові праці. – 2012. – Т. 178, вип. 166. – С. 17–20. – (Серія : Політологія).
222. *Горовиц Д.* Теория межэтнического конфликта / Дональд Горовиц // Этнос и политика : хрестомат. / авт.-сост. А. А. Прусаускас. – Москва : УРАО, 2011. – С. 223–234.
223. *Горовська Н.* Дубнов Семен Маркович / Н. Горовська // Етнонаціональний розвиток України : терміни, визначення, персоналії / відп. ред. : Ю. І. Римаренко, І. Ф. Курас. – К., 1993. – С. 163–164.
224. *Горшков В. П.* Місцеве самоврядування євреїв в Україні: важкі кроки становлення [січень 1918 – березень 1919 рр.] / В. П. Горшков, В. І. Гусев //

- Єврейське населення Півдня України : тези до наук. конф., (Запоріжжя, 27–28 жовт. 1994 р.). – Запоріжжя, 1995. – С. 50–53.
225. *Гошуляк А.* До питання про національну політику УНР доби Директорії / А. Гошуляк // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 1999. – Вип. 8. – С. 110–115. – (Серія : Політологія і етнологія).
226. *Грабовська Г. М.* Організаційно-правові засади розвитку освіти в період Української національної революції 1917–1921 рр. : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук / Г. М. Грабовська. – К., 2010. – 20 с.
227. *Грабовський С.* Національні меншини України під час Української революції / С. Грабовський, М. Стріха // Радіо «Свобода». – 2007. – 19 верес. URL: <http://www.radiosvoboda.org/content/article/969833.html>.
228. Гражданская война на Украине. 1918–1920: Сб. док. и материалов : в 3 т., 4 кн. Т. 1, кн. 1 : Освободительная война украинского народа против немецко-австрийских оккупантов. Разгром буржуазно-националистической Директории / редкол. : С. М. Короливский (отв. ред.) и др. ; под ред. И. К. Рыбалка ; Архивное упр. УССР ; Центр. гос. арх. Октябрьской революции и соц. строительства УССР ; Ин-т истории АН УССР. – К. : Наук. думка, 1967. – 875 с.
229. Гражданская война на Украине. 1918–1920: Сб. док. и материалов : в 3 т., 4 кн. Т. 1, кн. 2 : Борьба рабочих и крестьян за освобождение Украины от интервентов Антанты и денкинцев. Ноябрь 1918 – апрель 1919 / редкол. : С. М. Короливский (отв. ред.) и др. ; под ред. Н. И. Супруненко, М. А. Рубача ; Архивное упр. УССР ; Центр. гос. арх. Октябрьской революции и соц. строительства УССР ; Ин-т истории АН УССР. – К. : Наук. думка, 1967. – 492 с.
230. Гражданская война на Украине. 1918–1920: Сб. док. и материалов : в 3 т., 4 кн. Т. 2 : Борьба против денкинщины и петлюровщины на Украине. Май 1919 г. – февраль 1920 г. / редкол. : С. М. Короливский (отв. ред.) и др. ; под ред. С. М. Короливского ; Архивное упр. УССР ; Центр. гос. арх. Октябрьской революции и соц. строительства УССР. – К.: Наук. думка, 1967. – 917 с.
231. Гражданская война на Украине. 1918–1920: Сб. док. и материалов : в 3 т., 4 кн. Т. 3 : Крах белопольской интервенции. Разгром украинской националистической контрреволюции и белогвардейских войск Врангеля. Март – ноябрь 1920 г. / редкол. : С. М. Короливский (отв. ред.) и др. ; под ред. Н. К. Колесника ; Архивное упр. УССР ; Центр. гос. арх. Октябрьской революции и соц. строительства УССР. – К.: Наук. думка, 1967. – 910 с.
232. Грамота гетьмана П. Скоропадського до всіх українських громадян і козаків. 14 листопада 1918 р. // Національні відносини в Україні у ХХ ст. : зб. док. і матеріалів / редкол. : І. Ф. Курас (голова), М. І. Панчук та ін. – К. : Наук. думка, 1994. – С. 86–87.
233. *Грибанова С.* Чехи в Україні / С. Грибанова // Старожитності. – 1994. – № 5–6. – С. 26–27.

234. *Грибосдов С. В.* Українська держава гетьмана П. Скоропадського: історіографічне дослідження : дис. ... канд. іст. наук : спец. 07.00.06 / С. В. Грибосдов. – К., 2001. – 189 с.
235. *Грибосдов С. В.* Українська держава гетьмана П. Скоропадського: історіографічне дослідження : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.06 / С. В. Грибосдов. – К., 2001. – 19 с.
236. *Григорійв М.* Поляки на Україні. Польсько-українські відносини в історичній перспективі / М. Григорійв. – Скрантон : Накладом Українського Робітничого Союзу в Скрантоні, 1936. – 93 с.
237. *Григорійв Н.* Коло автономії. Реферат промови на Всеукраїнському національному конгресі / Н. Григорійв // Український національно-визвольний рух. Березень – листопад 1917 року. Документи і матеріали / упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2003. – С. 154–160.
238. *Григорьев А.* Письмо брата Атамана Григорьева – Александра Григорьева к крестьянам и рабочим Украины / Григорьев А. – Одесса : Всеукр. изд-во, одес. губерн. отделение, 1919. – 8 с.
239. *Грингауз С.* Еврейская национальная автономия в Литве и других странах Прибалтики / С. Грингауз // Книга о русском еврействе. 1917–1967 / под ред. Я. Г. Фрумкина, Г. Я. Аронсона, А. А. Гольденвейзера. – Нью-Йорк : Союз рус. евреев, 1968. – С. 44–55.
240. *Гриневич В.* Національне військове питання в діяльності союзу євреїв-воїнів КВО (липень 1917 – січень 1918 рр.) / В. Гриневич, Л. Гриневич. – К., 2001. – 150 с.
241. *Гриневич Л.* Євреї в Україні / Л. В. Гриневич, В. А. Гриневич // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 3 : Е – Й / редкол. : В. А. Смолій (голова) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Наук. думка, 2005. – С. 72–88.
242. *Грицак Я.* Між семітизмом й антисемітизмом: Іван Франко та єврейське питання / Я. Грицак // Дрогобицький краєзнавчий збірник. – 2005. – Вип. ІХ. – С. 79–105.
243. *Грицак Я.* Нарис історії України: формування модерної української нації XIX–XX століття : навч. посіб. / Я. Грицак. – К. : Генеза, 1996. – 360 с.
244. *Грицак Я.* Пророк у своїй вітчизні. Франко та його спільнота (1856–1886) / Я. Грицак. – К. : Критика, 2006. – 632 с.
245. *Грицак Я.* Українська революція, 1914–1923: нові інтерпретації / Я. Грицак // Матеріали засідань Історичної та Археографічної комісії НТШ в Україні. – 1999. – Вин. 2. – С. 121–125.
246. *Грушевський М.* Вільна Україна / М. С. Грушевський. – Нью-Йорк : Укр. друк. і вид. спілка, 1918. – 29 с.
247. *Грушевський М.* До українців професорів і преподавателів вищих шкіл / М. Грушевський // Український історик. – 1978. – № 1–3 (57–59). – С. 157.
248. *Грушевський М.* На порозі нової України. Гадки і мрії // Хто такі українці і чого вони хочуть / М. Грушевський. – К. : Т-во «Знання» України, 1991. – С. 133–178.

249. *Грушевський М.* Народностям України // Хто такі українці і чого вони хочуть / М. Грушевський. – К. : Т-во «Знання» України, 1991. – С. 103–105.
250. *Грушевський М.* Новий період історії України: За роки від 1914 до 1919 / М. С. Грушевський ; упоряд. А. Ф. Трубайчук. – К. : Либідь, 1992. – 46 с.
251. *Грушевський М.* Спомини / М. С. Грушевський // Київ. – 1988. – № 9. – С. 116–149; № 10. – С. 131–138; № 11. – С. 120–137; № 12. – С. 116–138; 1989. – № 8. – С. 103–154; № 9. – С. 108–149; № 10. – С. 122–158; № 11. – С. 113–155; 1992. – № 2. – С. 109–125; № 3. – С. 130–142.
252. *Грушевський М.* Українська Центральна Рада й її універсали / М. С. Грушевський // Книжник. – 1991. – № 4. – С. 1–16.
253. *Грушевський М.* Хто такі українці і чого вони хочуть / М. С. Грушевський. – К. : Т-во «Знання» України, 1991. – 240 с.
254. *Грушевський М.* Чи Україна тільки для українців? // Хто такі українці і чого вони хочуть / М. Грушевський. – К. : Т-во «Знання» України, 1991. – С. 105–107.
255. *Губа П.* Преса про освітньо-культурне відродження України в період Української Держави (1918 р.) / П. І. Губа // Проблеми вивчення історії Української революції 1917–1921 рр. : зб. наук. ст. / відп. ред. В. Ф. Верстюк ; Ін-т іст. України НАН України. – К., 2002. – С. 146–157.
256. *Губань Р.* Ісаак Мазепа як «головний міліціонер» і як людина / Р. Губань // Людина і політика – український соціально-гуманітарний журнал. – 2001. – № 1. URL: <http://www.icaei.org.ua/lip/n/101/14.html>.
257. *Гудь Б. В.* Українсько-польські конфлікти XIX – першої половини XX ст.: етносоціальний аспект : автореф. днс. на здобуття наук. ступеня д-ра іст. наук : спец. 07.00.02 / Б. В. Гудь. – Львів, 2008. – 34 с.
258. *Гудь Б. В.* Українці – поляки: хто винен? У пошуку першопричин українсько-польських конфліктів першої половини XX століття : моногр. / Б. В. Гудь. – Львів : Кальварія, 2000. – 192 с.
259. *Гудь Б.* Загибель Аркадії. Етносоціальні аспекти українсько-польських конфліктів XIX – першої половини XX ст. / Б. В. Гудь. – Львів : ПП «Інформація. Поступ. Перспективи», 2006. – 448 с.
260. *Гунчак Т.* Україна : перша половина XX століття : Нариси політичної історії / Т. Гунчак. – К. : Либідь, 1993. – 288 с.
261. *Гунчак Т.* Симон Пеглора та євреї / Т. Гунчак. – К. : Либідь, 1993. – 48 с.
262. *Гусев В.* Бунд, Комфарбанд, Евсекция КП(б)У: страницы политической биографии. 1917–1921 гг. / В. Гусев. URL: <http://www.jewish-heritage.org/prep5.htm>.
263. *Гусев-Оренбургский С. И.* Багровая книга. Погромы 1919–1920 гг. на Украине / С. И. Гусев-Оренбургский. – Нью-Йорк : Ладога, 1983. – 252 с.
264. *Гусев В.* До питання про національну програму Бунду (1897–1917 рр.): Від громадянської рівноправності євреїв до культурно-національної автономії / В. І. Гусев // Доля єврейської духовної та матеріальної спадщини в XX столітті : матеріали IX Міжнар. наук. конф., 28–30 серп. 2001 р. – К., 2002. – С. 19–29. URL: <http://www.judaica.kiev.ua/Conference/Conf4.htm>.

265. Гусев В. Закон Центральної Ради «Про персонально-національну автономію»: передумови, історія прийняття та наслідки / В. Гусев // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 1999. – Вип. 8. – С. 72–79. – (Серія : Політологія і етнологія).
266. Гусев В. І. Бунд в суспільно-політичному житті України (кінець XIX ст. – 1921 р.) : дис. ... д-ра іст. наук : спец. 07.00.01 / В. І. Гусев. – К., 1999. – 396 с.
267. Гусев В. Національні меншини в контексті соборності України (1917–1921 рр.) / В. Гусев, О. Калакура // Проблеми соборності України в XX столітті : зб. праць. – К., 1994. – С. 76–82.
268. Гусев В. Національні меншини в планах розбудови української держави (доба Центральної Ради, Гетьманщини, Директорії) / В. Гусев // Розбудова держави. – 1993. – № 12. – С. 27–33.
269. Гусляров Е. Н. Сталин в жизни. Систематизированный свод воспоминаний современников, документов эпохи, версий историков / Е. Н. Гусляров ; вступ. статья А. Зиновьева. – Москва : ОЛМА-ПРЕСС, 2003. – 749 с. : ил. – (Биографические хроники).
270. Гуцал П. Жидівський (Єврейський) курінь / П. Гуцал // Тернопільський енциклопедичний словник : Т. I : А – Й / передм. Ф. Яворського. – Тернопіль : Збруч, 2004. – С. 574.
271. Гелнер Е. Нації та націоналізм / Ернест Гелнер // Націоналізм: Теорії нації та націоналізму від Йогана Фіхте до Ернеста Гелнера : антологія / пер. Ю. Бадзьо та ін. ; упоряд. О. Проценко, В. Лісовий ; Наук. т-во ім. В. Липинського. – [2-ге вид., перероб. і доп.]. – К. : Смолоскип, 2006. – С. 156–169.
272. Гольдельман С. І. Жидівська національна автономія в Україні 1917–1920 / С. І. Гольдельман. – Мюнхен–Париж–Єрусалим : Дніпрова хвиля, 1967. – 138 с.
273. Гольдельман С. Листи жидівського соціал-демократа про Україну : мат-ли до іст. укр.-жидів. відносин за час революції / С. Гольдельман. – Відень : Гамойн, 1921. – 44 с.
274. Гольдельман С. Листи жидівського соціал-демократа про Україну : мат-ли до іст. укр.-жидів. відносин за час революції / С. Гольдельман. – Відень : Гамойн, 1921. – 44 с.
275. Д. П. Погромы в России / Д. П. // Еврейская энциклопедия Брокгауза и Ефрона : в 16 т. Т. 12. – Санкт-Петербург : Изд-во Ф. А. Брокгауз и И. А. Ефрон, 1912. – С. 611–622.
276. Дадіани Л. Защита прав национальных меньшинств – одна из основ демократии / Л. Дадіани, А. Абашидзе // Обозреватель. – 1994. – № 16–17. URL: http://www.rau.su/observer/N16-17_94/16-17_09.htm.
277. Дадуев М. А. Концептуальные основы этнополитики в современной России / М. А. Дадуев // Теория и практика общественного развития. – 2013. – № 2. URL: <http://teoria-practica.ru/-2-2013/politics/daduev.pdf>.

278. *Даневский В. П.* Системы политического равновесия и легитимизма и начало национальности в их взаимной связи. Историко-догматическое исследование / В. П. Даневский. – Санкт-Петербург, 1882. – 334 с.
279. *Дашкевич Я.* Для кого дорога до нікуди? Про польсько-українські відносини в минулому та сучасності / Я. Дашкевич // Україна: наука і культура. – 1993. – Вип. 26–27. – С. 53–78.
280. *Дашкевич Я.* Національне питання в Україні / Я. Дашкевич // Україна: наука і культура. – 1994. – Вип. 28. – С. 6–17.
281. Декларация большевистской фракции Центральной Украинской Рады, оглашенная на заседании 9 августа [1917 г.] // Бош Е. Год борьбы. Борьба за власть на Украине с апреля 1917 г. до немецкой оккупации / Е. Бош ; Истпарт ; Отдел ЦК РКП (б.) по изучению истории Октябрьской революции и РКП (б.). – Москва–Ленинград : Гос. изд-во, 1925. – С. 240–241.
282. Декларация Генерального Секретариату України. 29 вересня 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1 : 4 березня – 9 грудня 1917 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Наук. думка, 1996. – С. 323–326.
283. Декларация Директорії Української Народної Республіки. 26. 12. 1918 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 391–394.
284. Декларация прав национальностей Украины. 1 листопада 1991 р. [Електронний ресурс]. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/1771-12>.
285. Декларация про права осіб, що належать до національних або етнічних, релігійних та мовних меншин. Прийнято резолюцією 47/135 Генеральної Асамблеї ООН від 18 грудня 1992 р. [Електронний ресурс]. URL: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_318.
286. Декларация уряду УНР. 12. 04. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 517–520.
287. *Демченко Т.* Українсько-польське співробітництво у роки Української революції (на прикладі Чернігова 1917 р.) / Т. Демченко, О. Оніщенко // Скарбниця української культури. – 2005. – Вип. 5. – С. 12–17.
288. *Деникин А. И.* Гетманство и Директория на Украине / А. И. Деникин // Революция на Украине по мемуарам белых / сост. С. А. Алексеев ; под ред. Н. Н. Попова. – [Репринт. воспроизведение изд. 1930 г.]. – К. : Политиздат Украины, 1990. – С. 136–185.
289. *Дерев'яно С. М.* ЗУНР в українській історіографії / С. М. Дерев'яно, А. М. Панчук // Український історичний журнал. – 1995. – № 2. – С. 28–36.
290. Державний архів Волинської області. – Ф. 429 (Українська окружна шкільна рада у Володимирі-Волинському). – Оп. 1. – Спр. 1. – Протоколи засідань шкільної ради. Списки українських приватних шкіл на Волині в 1916–1918 роках.

291. Державний архів Волинської області. – Ф. 430 (Шкільний інспекторат Володимир-Волинського повіту Волинської губернії). – Оп. 1. – Спр. 1. – Списки початкових училищ, церковно-парафіяльних шкіл, учителів Володимир-Волинського повіту.
292. Державний архів Волинської області. – Ф. 519 (Український шкільний комітет у Володимирі-Волинському). – Оп. 1. – Спр. 1. – Проект шкільної організації, листи Бюро культурної помочі для українського населення окупованих земель по організаційних питаннях.
293. Державний архів Служби безпеки України, спр. 69270-ФП. Справа уряду УНР. Т. 4: Цілком таємна доповідь співробітника Особливого відділу 14-ї армії Південно-Західного фронту Бірюкова про боротьбу з повстанством в Україні.
294. Державний архів Служби безпеки України, спр. 69270-ФП. – Справа членів ЦК УПСР. Стенографічний звіт / під ред. Д. З. Мануїльського і С. С. Декельського. – Харків, 1921. Т. 3 (матеріали у вигляді книжки).
295. Державний вістник. – 1918. – 16 трав., 11 лип.
296. *Дерябина С. Р.* Россия и опыт мультикультурализма: за и против / С. Р. Дерябина // Демоскоп Weekly. – 2006. – № 231–232. URL: <http://www.demoscope.ru/weekly/2006/0231/analit03.php>.
297. *Дехканов С. А.* Международно-правовые аспекты защиты меньшинств : дис. на соискание уч. степени канд. юрид. наук : спец. 12.00.10 / С. А. Дехканов. – Москва, 2010. – 237 с.
298. *Джонсон П.* Популярная история евреев / П. Джонсон ; пер. с англ. И. Л. Зотова. – Москва : Вече, 2000. – 672 с.
299. *Дзюба І.* Прокислі «Щі» від Табачника. Галичанофобія – отруйне вістря українофобії / І. Дзюба. – Дрогобич : Коло, 2010. – 112 с.
300. *Дикий А.* Евреи в России и в СССР / А. Дикий. – Москва : Алгоритм, 2010. – 322 с. – (Серия: Двести лет вместе).
301. Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 1 / редкол. : В. Верстюк (відп. ред.) та ін. ; упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. ; Ін-т іст. України НАН України ; Центр. держ. архів вищ. органів влади і упр. України ; Дослід. ін-т сучас. укр. історії (Філадельфія). – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – 687 с.: табл. – Парал. тит. арк. англ. – Показч.: с. 657–674. – Бібліогр. у підрядк. прим. – (Серія «Джерела до вивчення історії Української революції»).
302. Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / редкол. : В. Верстюк (відп. ред.) та ін. ; упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. ; Ін-т іст. України НАН України ; Центр. держ. архів вищ. органів влади і упр. України ; Дослід. ін-т сучас. укр. історії (Філадельфія). – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – 743 с.: табл. – Парал. тит. арк. англ. – Бібліогр. у підрядк. прим. – Показч.: с. 705–716. – (Серія «Джерела до вивчення історії Української революції»).

303. *Дмитренко О.* Політика царського уряду і радянської влади щодо німецької національної меншини / О. Дмитренко, Н. Мірошниченко // Німецькі поселенці в Україні: Історія та сьогодення : моногр. – К.–Миколаїв : Вид-во МДГУ ім. П. Могили, 2006. – С. 254–260. – (Серія «Україна: історія і сучасність». Вип. 1).
304. *Дневникъ и воспоминанія кievской студентки (1919–20 гг.)* // Архив русской революции : в 22 т. Т. 15–16. – Москва : ТЕРРА, 1993. – С. 209–253. – (Русский архив).
305. *Дністрянський М. С.* Етнополітична географія України: проблеми теорії, методології, практики : моногр. / М. С. Дністрянський. – Львів : Літопис : Вид. центр ЛНУ ім. І. Франка, 2006. – 490 с.
306. До первісного стану // Нова Рада. – 1918. – 12 лип.
307. *Добржанський О.* Бажаємо до України! / О. Добржанський, В. Старик. – Одеса : Маяк, 2008. – 1168 с.
308. *Добржанський О.* Змагання за українську державність на Буковині (1914–1921 рр.) : док. і матеріали / О. Добржанський, В. Старик. – Чернівці: Чернів. обл. друк., 2009. – 512 с.
309. *Добржанський О.* Національний рух українців Буковини другої половини ХІХ – початку ХХ ст. / О. Добржанський. – Чернівці, 1999. – 574 с.
310. Довідник з історії України : у 3 т. Т. 1 : А–Й / за ред. І. Підкови та Р. Шуста. – К. : Генеза, 1993. – 239 с.: іл.
311. Довідник з історії України : у 3 т. Т. 2 : К–П / за ред. І. Підкови та Р. Шуста. – К. : Генеза, 1995. – 440 с.: іл.
312. Довідник з історії України : у 3 т. Т. 3 : Р–Я / за ред. І. Підкови та Р. Шуста. – К. : Генеза, 1999. – 668 с.: іл.
313. *Дойч К.* Национальная интеграция: обзор некоторых концепций исследовательских подходов / Карл Дойч // Этнос и политика : хрестомат. / авт.-сост. А. А. Прусаускас. – Москва : УРАО, 2011. – С. 190–200.
314. *Докаш В. І.* Соціологія релігії : навч. посіб. / В. І. Докаш ; Чернів. нац. ун-т ім. Ю. Федьковича. – Чернівці : Рута, 2010. – 255 с.
315. Документ Копенгагенского совещания конференции по человеческому измерению СБСЕ. Принят 29 июня 1990 г. 35 государствами – участниками Совещания по безопасности и сотрудничеству в Европе // Этнос и политика : хрестомат. / авт.-сост. А. А. Прусаускас. – Москва : УРАО, 2011. – С. 353–357.
316. Документ судової помилки: Процес Шварцбарда : зб. док. [Електронний ресурс]. – Париж, 1958. – 152 с. URL: http://poltava-repres.narod.ru/petlura/literat/sud_pomylka.htm.
317. Документи трагічної історії України (1917–1927 рр.) / ред.-упоряд. П. П. Бачинський. – К., 1999. – 640 с. – (Реабілітовані історією). – Бібліогр.: перелік док.: с. 622–640.
318. *Донік О. М.* Купецьке промислове підприємництво в Україні (ХІХ – початок ХХ ст.) / О. М. Донік // Проблеми історії України ХІХ – початку ХХ ст. – 2006. – Вин. ХІ. – С. 154–168.

319. Доповідна записка більшовицького діяча Б. П. Вільнера про причини і наслідки єврейського погрому в Чорнобилі. Квітень 1919 р. // Сергійчук В. Погроми в Україні. 1914–1920. Від штучних стереотипів до гіркої правди, приховуваної в радянських архівах / В. Сергійчук ; вступ. ст. В. Михальчука. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 1998. – С. 259–262.
320. Доповідь А. Гілерсона про єврейський погром у містечку Фельштині біля Проскурова 16 лютого 1919 року // Сергійчук В. Погроми в Україні. 1914–1920. Від штучних стереотипів до гіркої правди, приховуваної в радянських архівах / В. Сергійчук ; вступ. ст. В. Михальчука. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 1998. – С. 237–244.
321. Доповідь А. Гілерсона про погром у Проскурові 15 лютого 1919 року // Сергійчук В. Погроми в Україні. 1914–1920. Від штучних стереотипів до гіркої правди, приховуваної в радянських архівах / В. Сергійчук ; вступ. ст. В. Михальчука. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 1998. – С. 208–237.
322. *Дорошенко Д.* Історія України 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 1 : Доба Центральної Ради / Д. Дорошенко. – Ужгород, 1932. – 437 с.
323. *Дорошенко Д.* Історія України, 1917–1923 рр. : у 2 т. Т. 2 : Українська Гетьманська Держава 1918 року / Д. Дорошенко. – К. : Темпора, 2002. – 351 с.
324. *Дорошенко Д.* Мої спомини про недавнє минуле (1914–1920 рр.) : наук.-попул. вид. / Д. Дорошенко. – К. : Темпора, 2007. – 632 с. : іл.
325. *Драгоманов М.* Евреи и поляки въ Юго-Западном крае // Политические сочинения. Т. 1 : Центр и окраины / М. П. Драгоманов ; под ред. И. М. Гревса, Б. А. Кистяковского. – Москва : Типогр. Т-ва И. Д. Сытина, 1908. – С. 217–267.
326. *Драгоманов М. П.* Политические сочинения. Т. 1 : Центр и окраины / М. П. Драгоманов ; под ред. И. М. Гревса, Б. А. Кистяковского. – Москва : Типогр. Т-ва И. Д. Сытина, 1908. – LXXXII, 486, VII с.
327. *Драгомановъ М. П.* Великорусскій интернациональ и польско-украинскій вопросъ / М. П. Драгомановъ. – Казань : Типо-литографія Окружного штаба, 1906. – 135 с.
328. *Дробижєва Л. М.* Этничность в современной России: этнополитика и социальные практики / Л. М. Дробижєва // Россия: трансформирующееся общество / под ред. В. А. Ядова. – Москва : Изд-во «КАНОН-пресс-Ц», 2001. – С. 199–221.
329. *Дрожжина С. В.* Культурна політика сучасної полікультурної України: соціально-філософський та правовий аспекти : моногр. / С. В. Дрожжина. – Донецьк : ДонДУЕТ, 2005. – 196 с.
330. *Дрожжина С. В.* Мультикультуралізм: теоретичні і практичні аспекти / С. В. Дрожжина // Політичний менеджмент. – 2008. – № 3. – С. 96–106.
331. Другий меморіал УСДРП до Комісії Національних Меншостей при Соціалістичному Інтернаціоналі. (Відповідь на доклад т. Абрамовича) [15 лютого 1928 року] // Трагедія двох народів. Матеріали до спору між українською та російською соц.-дем. партіями з приводу убійства С. Петлюри. – Прага–К. : Вид. Закордонної делегації УСДРП, 1928 – С. 47–70.

332. *Друмов В.* Українська Гетьманська Держава 1918 року у висвітленні зарубіжної історіографії / В. Друмов, В. Шкварець // Останній гетьман. – К., 1993. – С. 113–122.
333. *Дубнов С. М.* Евреи в России и Западной Европе в эпоху антисемитской реакции / С. М. Дубнов. – Москва – Петроград : Изд-во Л. Д. Френкеля, 1923. – 378 с.
334. *Дубнов С. М.* Книга жизни: Воспоминания и размышления / С. М. Дубнов. – Санкт-Петербург : Петербургское востоковедение, 1998. – 672 с.
335. *Дубнов С. М.* Краткая история евреев / С. М. Дубнов. – Ростов-на-Дону : Феникс, 2000. – 576 с.
336. *Дякин В. С.* Национальный вопрос во внутренней политике царизма (XIX – начало XX вв.) / В. С. Дякин. – Санкт-Петербург : ЛИСС, 1998. – 1004 с.
337. Евреи // Советская историческая энциклопедия : в 16 т. Т. 5 : Двинск–Индонезия / гл. ред. Е. М. Жуков. – Москва : Сов. энцикл., 1964. – С. 444–446.
338. Евреи [Электронный ресурс]. URL: <http://www.pereplet.ru/ХРОНОС/etnosy/evrei.html/>.
339. Еврейское население России, по данным переписи 1897 г. и по новейшим источникам. – Петроград, 1917. – 100 с.
340. *Еллинек Г.* Права меньшинства / Г. Еллинек ; под ред. М. О. Гершензона ; пер. с нем. Е. Троповского. – М. : Изд. М. и С. Сабашниковых, 1906. – 56 с.
341. Енциклопедія українознавства. Загальна частина : у 3 т. Т. 1 / голов. ред. : проф., д-р В. Кубійович, проф., д-р З. Кузеля. – [Репринт. відтворення вид. 1949 р.]. – К., 1994. – 400 с.
342. Енциклопедія українознавства. Словникова частина : в 10 т. / голов. ред. В. Кубійович ; Наук. т-во ім. Т. Шевченка. – [Репринт. відтворення вид. 1955–1984 рр.]. – Львів : НТШ, 1996–2000.
343. *Ермолаев В. А.* Аугсбургский религиозный мир / В. А. Ермолаев // Советская историческая энциклопедия : в 16 т. Т. 1 : Аалтонен–Аяны / гл. ред. Е. М. Жуков ; Науч. совет изд-ва «Сов. энцикл.» ; Отд-ние истории наук АН СССР. – Москва : Сов. энцикл., 1961. – С. 932.
344. *Ерофеев Н. Д.* Социалисты-революционеры (середина 90-х гг. XIX в. – октябрь 1917 года) / Н. Д. Ерофеев // Политические партии России: история и современность / под ред. проф. А. И. Зевелева, проф. Ю. П. Свириденко, проф. В. В. Шелохаева. – Москва : РОССПЭН, 2000. – С. 169–209.
345. *Ерофеев Н. Д.* Уход с политической арены эсеров / Н. Д. Ерофеев // Политические партии России: история и современность / под ред. проф. А. И. Зевелева, проф. Ю. П. Свириденко, проф. В. В. Шелохаева. – Москва : РОССПЭН, 2000. – С. 243–364.
346. Етнічна історія грецької спільноти в Україні : бібліогр. довід.-покажч. / відп. ред. М. Ф. Дмитрієнко ; упоряд. Я. О. Іщенко ; Ін-т іст. України НАН України. – К., 2003. – 288 с.

347. Етнічний довідник : у 3 ч. Ч. 1: Поняття та терміни / за ред. В. Б. Євтуха. – К. : Центр етносоціолог. та етнополіт. дослідж. Ін-ту соціолог. НАН України, 1997. – 140 с.
348. Етнічний довідник : у 3 ч. Ч. 2: Етнічні меншини в Україні / за ред. В. Б. Євтуха – К. : Центр етносоціолог. та етнополіт. дослідж. Ін-ту соціолог. НАН України, 1996. – 172 с.
349. Етнічний довідник : у 3 ч. Ч. 3: Етнополітика в Україні / за ред. В. Б. Євтуха – К. : Центр етносоціолог. та етнополіт. дослідж. Ін-ту соціолог. НАН України, 1997. – 85 с.
350. Етнічні меншини Східної та Центральної Європи: компаративний аналіз становища та перспективи розвитку / за ред. В. Євтуха та А. Зуппана ; ред. кол. : В. Євтух, А. Зуппан, Е. Гофер та ін. – К. : ІНТЕЛІ, 1994. – 208 с.
351. Етнічні спільноти України: етнографічні особливості : рек. бібліогр. покажч. / авт.-уклад. С. М. Остапенко; відп. ред. В. О. Кононенко ; НІБУ. – К., 2000. – 79 с. – (Культура і побут України. Вип. 3).
352. Етнокультурні проблеми політичного процесу в Україні : колект. моногр. – Львів, 2001. URL: http://westukr.itgo.com/zmist_etno.html.
353. Етнонаціональна історія України в документах і матеріалах : Вип. 1 / відп. ред. П. С. Сохань ; НАН України ; Ін-т української археографії та джерелознавства ім. М. С. Грушевського. – К., 1997. – 167 с.
354. Етнонаціональна структура українського суспільства : довід. / В. Б. Євтух та ін. ; Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. – К. : Наук. думка, 2004. – 343 с.
355. Етнонаціональний розвиток України : терміни, визначення, персоналії / відп. ред. : Ю. І. Римаренко, І. Ф. Курас ; Ін-т держави і права АН України. – К., 1993. – 807 с.
356. Етнонаціональні процеси в Україні: історія та сучасність / О. Б. Беренштейн, Н. А. Зіневич, В. Т. Зінич та ін. ; за ред. В. І. Наулка. – К. : Голов. спеціаліз. ред. літ. мовами нац. меншин України, 2001. – 424 с.
357. Етнополітична культура в Україні: реалії та виклики часу. – К. : ІПіЕНД, 2010. – 431 с.
358. Етнополітична ситуація в Україні: спроби наукової інтерпретації / АН України ; Ін-т соціології ; Центр етносоціолог. та етнополіт. дослідж. – К., 1993. – 110 с.
359. Етнополітологія в Україні. Становлення. Що далі? : збірник. – К. : ІПіЕНД, 2002. – 295 с.
360. Етноси України. 1917–1941 : наук.-допом. бібліограф. покажчик / уклад. Н. А. Дехтярова, Є. Г. Кузнецова, Н. П. Македон. – К. : Кн. палата України, 1997. – 134 с. – (Етноси України).
361. Етносоціологія: терміни та поняття : навч. посіб. / В. Б. Євтух, В. П. Трошинський, К. Ю. Галушко та ін. – К. : Фенікс, 2003. – 280 с. URL: <http://www.soc.univ.kiev.ua/ru/library/etnosociologiya-termini-ta-ponyattya-navchalniy-posibnik>.
362. Єврейська громадсько-політична думка ХХ – початку ХХІ сторіччя в Україні : моногр. / керівн. авт. кол. А. Ю. Подольський. – К. : ІПіЕНД, 2011. – 362 с.

363. Єврейська історія та культура в країнах Центральної та Східної Європи – єврейська історія та культура кінця XIX – початку XX ст. : матеріали X Міжнар. наук. конф., (Київ, 2002 р.). URL: <http://www.judaica.kiev.ua/Conference/Conf2002/ConfOGL.htm>.
364. Єврейська історія та культура в країнах Центральної та Східної Європи – Єврейське краєзнавство колекціонування : матеріали XII Міжнар. наук. конф. (Київ, 2004 р.). URL: <http://www.judaica.kiev.ua/Conference/conf2004/zmist.htm>.
365. Єврейська історія та культура в Україні : матеріали конф., (Київ, 2–5 вересня 1996 р.). – К., 1997. – 334 с.
366. Єврейське населення та розвиток єврейського національного руху на Буковині в останній чверті XVIII – на початку XX ст. : зб. док. і матеріалів / упоряд. О. В. Добржанський, М. П. Кушнір, М. Д. Никирса. – Чернівці : Наші книги, 2007. – 467 с.
367. Євреї в Україні : наук.-допоміж. бібліогр. покажч., 1917–1941 : у 2 ч. Ч. 1 / уклад. Н. А. Дехтярова та ін. – К. : Кн. палата України, 1999. – 185 с. – (Етноси України).
368. Євреї в Україні : наук.-допоміж. бібліогр. покажч., 1917–1941 : у 2 ч. Ч. 2 / уклад. Н. А. Дехтярова та ін. – К. : Кн. палата України, 2000. – 240 с. – (Етноси України).
369. Євреї в Україні: історія і сучасність : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. – Житомир : Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2009. – 456 с.
370. Єврейська національна спільнота в контексті інтеграції українського суспільства : моногр. – К. : ППЕНД ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 376 с.
371. *Свтух В. Б.* Етнічність: енцикл. довід. / В. Б. Свтух ; Нац. пед. ун-т імені М. П. Драгоманова ; Центр стноглобалістики. – К. : Фенікс, 2012. – 396 с.
372. *Свтух В. Б.* Етнополітика в Україні: правничий та культурологічний аспекти / В. Б. Свтух. – К. : Фенікс, 1997. – 216 с.
373. *Свтух В. Б.* Етносоціологія: терміни та поняття : навч. посіб. / В. Б. Свтух, В. П. Трошинський, К. Ю. Галушко та ін. – К. : Вид-во УАННІ «Фенікс», 2003. – 280 с.
374. *Свтух В. Б.* Національні меншини: між державною етнополітикою та самовизначенням / В. Б. Свтух // Соціологія: теорія, методи, маркетинг. – 1998. – № 2. – С. 93–104.
375. *Свтух В.* До проблеми визначення поняття «етнічна меншина» / В. Свтух // Етнічні меншини Східної та Центральної Європи: компаративний аналіз становища та перспективи розвитку / за ред. В. Свтуха та А. Зуппана ; ред. кол. : В. Свтух, А. Зуппан, Е. Гофер та ін. – К. : ІНТЕЛ, 1994. – С. 14–30.
376. *Свтух В.* Національні меншини – об'єкт державної етнополітики / В. Б. Свтух // Український географічний журнал. – 1997. – № 3. – С. 3–9.
377. *Свтух В.* Про національну ідею, етнічні меншини, міграції... / В. Б. Свтух. – К. : Стилюс, 2000. – 236 с.
378. *Свтушенко О.* Внесок німецьких колоній у розвиток сільського господарства півдня України в другій половині XIX століття / О. Свтушенко, М. Іванов // Німецькі поселенці в Україні: Історія та

- сьогодення : моногр. – К.–Миколаїв : Вид-во МДГУ ім. П. Могили, 2006. – С. 248–253. – (Серія «Україна: історія і сучасність». Вип. 1).
379. *Скельчик С.* Трагічна сторінка української революції: Симон Петлора та єврейські погроми в Україні (1917–1920) / С. Скельчик // Симон Петлора та українська національна революція : зб. праць Другого конкурсу петлорознавців України / упоряд. та передм. В. Михальчука. – К. : Рада, 1995. – С. 165–217.
380. *Жаботинський В.* Non multum, sed multa // Вибрані статті з національного питання / Володимир Жаботинський ; пер., вступи. ст., прим. та комент. І. Клейнера. – К. : Республ. асоц. українознавців, 1991. – С. 40–44.
381. *Жерноклеєв О. С.* Національні секції австрійської соціал-демократії в Галичині й на Буковині (1890–1918 рр.) / О. С. Жерноклеєв. – Івано-Франківськ : ВДВ ЦІТ, 2006. – 536 с.
382. *Жуковський А.* Росіяни на Україні [1917–18] / А. Жуковський // Енциклопедія українознавства. Словникова частина : в 10 т. Т. 7 / голов. ред. В. Кубійович ; Наук. т-во ім. Т. Шевченка. – [Репринт. відтворення вид. 1955–1984 рр.]. – Париж : Нью-Йорк : Львів : НТШ, 1998. – С. 2616–2617.
383. *Жуковський А.* Румуни на Україні / А. Жуковський, В. Кубійович // Енциклопедія українознавства. Словникова частина : в 10 т. Т. 7 / голов. ред. В. Кубійович ; Наук. т-во ім. Т. Шевченка. – Париж ; Нью-Йорк ; Львів : НТШ, 1998. – С. 2634–2635. – [Репринт. відтворення вид. 1955–1984 рр.].
384. *Журавлев В. В.* РСДРП(б) – РКП(б) на етапе превращения в правящую партию (октябрь 1917–1920 гг.) / В. В. Журавлев // Политические партии России: история и современность / под ред. проф. А. И. Зевелева, проф. Ю. П. Свириденко, проф. В. В. Шелохаева. – Москва : РОССПЭН, 2000. – С. 387–404.
- 385.3 доповіді представника Фастівського комітету допомоги погромленим Б. О. Б-аго Редакційній колегії про погроми в м. Фастів Київської губ. у січні – серпні 1919 року // Книга погромов. Погромы на Украине, в Белоруссии и европейской части России в период Гражданской войны. 1918–1922 гг. : зб. док. / отв. ред. Л. Б. Милякова. – Москва : РОССПЭН, 2007. – С. 241–244.
- 386.3 Нарису програми Української трудової партії. Не раніше вересня 1917 р. // Національні відносини в Україні у ХХ ст. : зб. док. і матеріалів / редкол. : І. Ф. Курас (голова), М. І. Панчук та ін. – К. : Наук. думка, 1994. – С. 52–53.
387. *Задерейчук І. П.* Німецька колонізація українських земель у ХVІІІ – на початку ХІХ ст. / І. П. Задерейчук // Ученые записки Таврического национального университета им. В. И. Вернадского. – 2006. – № 3. – С. 30–38. – (Серія «Юридические науки». Т. 19).
388. *Задерейчук І. П.* Розвиток системи освіти в німців на Півдні України 1789–1938 рр. : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук / І. П. Задерейчук. – Харків, 2005. – 19 с.

389. *Задерейчук І. П.* Становище німецької школи в роки Першої світової війни на півдні України / І. П. Задерейчук // Наукові праці історичного факультету Запорізького державного університету. – 2005. – Вип. XIX. – С. 165–168.
390. Закарпаття в етнополітичному вимірі / гол. ред. Ю. Левенець. – К. : ІПЕНД ім. І. Ф. Кураса НАНУ України, 2008. – 682 с.
391. Заклик міністра єврейських справ до підтримки визвольної боротьби українського народу. 12. 06. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 538.
392. Закон про вибори до Установчих Зборів Української Народної Республіки. 11, 16 листопада 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1 : 4 березня – 9 грудня 1917 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Наук. думка, 1996. – С. 413–432.
393. Закон про вищий уряд Української автокефальної православної соборної церкви. 01. 01. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 401–402.
394. Закон про відновлення національно-персональної автономії. 24. 01. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 447.
395. Закон про встановлення «Статуту Державного інспекторату Армії Української Народної Республіки. 15. 09. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 582–585.
396. Закон про громадянство Української Народної Республіки. 2 березня 1918 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2 : 10 грудня 1917 р. – 29 квітня 1918 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Наук. думка, 1997. – С. 173–174.
397. Закон про Державний інспекторат у військових частинах та інституціях Української Народної Республіки. 13. 05. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 524–526.
398. Закон про державну мову в Українській Народній Республіці. 01. 01. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 402.
399. Закон про карну відповідальність за образу національної честі та достоїнності. 24. 01. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр.

- Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 448.
400. Закон про карну відповідальність за продаж або відпуск спиртових напитків військовим. 31. 07. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 547.
401. Закон про утворення Особливої слідчої комісії для розслідування протиеврейських погромних подій. 27. 05. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 527–529.
402. Закон України про громадянство України. 18 січня 2001 р. [Електронний ресурс]. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2235-14>.
403. Закон України про громадянство України. 8 жовтня 1991 р. [Електронний ресурс]. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1636-12>.
404. Закон України про національні меншини в Україні. 25 червня 1992 р. [Електронний ресурс]. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2494-12>.
405. Закон України про правовий статус іноземців та осіб без громадянства. 22 вересня 2011 р. [Електронний ресурс]. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3773-17>.
406. Закон України про правовий статус іноземців. 4 лютого 1994 р. [Електронний ресурс]. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3929-12>.
407. Закон України про ратифікацію Рамкової конвенції Ради Європи про захист національних меншин. 9 грудня 1997 р. [Електронний ресурс]. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/703/97-вр>.
408. Закон Української Держави про обов'язкове навчання української мови і літератури, а також історії та географії України в середніх школах. 1 серпня 1918 р. // Національні відносини в Україні у XX ст. : зб. док. і матеріалів / редкол. : І. Ф. Курас (голова), М. І. Панчук та ін. – К. : Наук. думка, 1994. – С. 79–80.
409. Закон Української Народної Республіки про утворення єврейських громадських рад і проведення виборів членів цих рад. 2 грудня 1917 р. // Національні відносини в Україні у XX ст. : зб. док. і матеріалів / редкол. : І. Ф. Курас (голова), М. І. Панчук та ін. – К. : Наук. думка, 1994. – С. 57–61.
410. Закон Української Національної Ради про мови. 15 лютого 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. – С. 226.
411. Закон Української Національної Ради про основи шкільництва. 13 лютого 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. – С. 220–221.
412. Закон Української Національної Ради про право громадянства (горожанства). 8 квітня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. – С. 335–337.

413. Закон Української Національної Ради про Сойм. 15 квітня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. – С. 359–360.
414. Закон Центральної Ради про восьмигодинний робочий день. 25 січня 1918 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2 : 10 грудня 1917 р. – 29 квітня 1918 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Наук. думка, 1997. – С. 134–137.
415. Закон Центральної Ради про запровадження української мови у банківській і торговій сфері. 24 березня 1918 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2 : 10 грудня 1917 р. – 29 квітня 1918 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Наук. думка, 1997. – С. 229.
416. Закон Центральної Ради про національно-персональну автономію. 9 січня 1918 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2 : 10 грудня 1917 р. – 29 квітня 1918 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Наук. думка, 1997. – С. 99–101.
417. *Залізник М.* Нариси про національне питання / М. Залізник. – К. : Серп і Молот, 1918. – 144 с.
418. Западные окраины Российской империи / ред. М. Долбилов, А. Миллер. – Москва : Новое лит. обозрение, 2006. – 608 с. : ил.
419. «Заповіді українському козакові» Голєвного отамана С. Петлюри // Син України. – 1920. – Ч. VI. – С. 8.
420. *Заремба О.* Єврейська культура періоду національно-визвольних змагань в Україні (1917–1920) / О. Заремба // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 2000. – Вип. 10. – С. 114–124. – (Серія : Політологія і етнологія).
421. Зарядження Державного секретаріату освіти і віросповідань про визнання права прилюдності приватній жіночій гімназії з польською мовою викладання в Станиславові і приватній реальній гімназії з німецькою мовою викладання в Станиславові. Не раніше 11 травня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 3, кн. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2005. – С. 649.
422. Зарядження Державного секретаріату освіти і віросповідань про зміну навчальних планів. 23 лютого 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. – С. 258–259.
423. *Засенко О.* Національні меншини і національно-культурна політика Центральної Ради / О. Засенко // Питання культурології. – К., 1996. – С. 77–85.
424. Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 1 : Листопадова 1918 р. національно-демократична революція. Проголошення ЗУНР / уклад. : О. Карпенко, К. Мицан ; керівн. роботи і відп. ред. О. Карпенко. Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2001. 584 с.
425. Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2 : Державотворчі й адміністративно-організаційні

- процеси / уклад. : О. Карпенко, К. Мицан ; керівн. роботи і відп. ред. О. Карпенко. Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. 712 с.
426. Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 3, кн. 1 : Соціально-економічні відносини і визвольні змагання / уклад. : О. Карпенко, К. Мицан ; керівн. роботи і відп. ред. О. Карпенко. Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2005. 644 с.
427. Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 3, кн. 2 : Суспільно-політичні процеси. Національно-культурне відродження / уклад. : О. Карпенко, К. Мицан ; керівн. роботи і відп. ред. О. Карпенко. Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2005. 680 с.
428. Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 4 : Збройні сили у боротьбі за свободу, незалежність, соборність / уклад. : О. Карпенко, К. Мицан ; керівн. роботи і відп. ред. О. Карпенко. Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2008. 886 с.
429. Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 томах. Т. 5, кн. 1 : Зовнішня політика і міжнародне становище. 1918–1919 рр. / уклад. : О. Карпенко, К. Мицан ; керівн. роботи і відп. ред. О. Карпенко. Івано-Франківськ : Місто НВ, 2009. 944 с.
430. Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 томах. Т. 5, кн. 2 : Зовнішня політика і міжнародне становище. 1920–1921 рр. / уклад. : О. Карпенко, К. Мицан ; керівн. роботи і відп. ред. О. Карпенко. Івано-Франківськ : Місто НВ, 2011. 948 с.
431. Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Ілюстрована історія. Львів ; Івано-Франківськ : Манускрипт – Львів, 2008. 524 с. : іл.
432. Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Уряди. Постаті / гол. ред. ради Я. Ісаєвич ; упоряд. : М. Литвин, І. Патер, І. Соляр ; Ін-т українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України. Львів, 2009. 350 с.
433. Збірник пам'яті Симона Петлюри (1879–1926). – К. : Фенікс, 1992. – 259 с.
434. Звернення Генерального Секретаріату до губернських і повітових комісарів. 26 вересня 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1 : 4 березня – 9 грудня 1917 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Наук. думка, 1996. – С. 318.
435. Звернення Генерального секретаріату до революційної демократії Росії. 4 серпня 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1 : 4 березня – 9 грудня 1917 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Наук. думка, 1996. – С. 213.
436. Звернення Генерального Секретаріату до українського народу. 27 вересня 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1 : 4 березня – 9 грудня 1917 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Наук. думка, 1996. – С. 320–321.
437. Звернення Директорії до всіх воюючих і нейтральних держав. 20. 11. 1918 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 378–381.

- 438.Звернення Директорії УНР до українського народу. 11. 01. 1919 р. // Шульгин О. Україна і червоний жах: Погроми в Україні / О. Шульгин. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2001. – С. 70–71.
- 439.Звернення до селян-повстанців. 24. 01. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 443–444.
440. Звернення Крелевецької повітової земської управи до голови Тимчасового уряду // Український національно-визвольний рух. Березень – листопад 1917 року. Документи і матеріали / упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2003. – С. 71–73.
- 441.Звернення С. В. Петлори до воїнів-українців. 11 листопада 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1 : 4 березня – 9 грудня 1917 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Наук. думка, 1996. – С. 409–410.
- 442.Звернення С. Петлори до населення України із закликом не допускати єврейських погромів. 18 березня 1921 року // Сергійчук В. Симон Петлора і єврейство / Володимир Сергійчук. – [вид. 2-ге, допов.]. – К. : ПП Сергійчук М. І., 2006. – С. 125–128.
- 443.Звернення Української Центральної Ради до громадян України. 1 листопада 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1 : 4 березня – 9 грудня 1917 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Наук. думка, 1996. – С. 383–384.
444. Звіт про єврейський погром у Києві, вчинений денікінською армією // Сергійчук В. Погроми в Україні. 1914–1920. Від штучних стереотипів до гіркої правди, приховуваної в радянських архівах / В. Сергійчук ; вступ. ст. В. Михальчука. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 1998. – С. 361–370.
445. *Здорикова Н.* Захист прав національних меншин в УНР / Н. Здорикова // Етнонаціональний розвиток в Україні та стан етнічності в діаспорі : матеріали П'ятої Міжнар. наук. конф., Чернівці, 22–25 травня 1997 р. : у 2 ч. Ч. 2. – Київ–Чернівці, 1997. – С. 588–593.
- 446.*Зінченко Ю.* Білоруси / Ю. Зінченко // Етнонаціональний розвиток України : терміни, визначення, персоналії / відп. ред. : Ю. І. Римаренко, І. Ф. Курас. – К., 1993. – С. 413–414.
- 447.*Зінченко Ю.* Росіяни / Ю. Зінченко // Етнонаціональний розвиток України : терміни, визначення, персоналії / відп. ред. : Ю. І. Римаренко, І. Ф. Курас. – К., 1993. – С. 484–485.
- 448.*Зінченко Ю.* Росіяни / Ю. Зінченко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. Римаренко та ін. – К. : Довіра, 1996. – С. 597.
- 449.*Зінченко Ю.* Румуни / Ю. Зінченко // Етнонаціональний розвиток України : терміни, визначення, персоналії / відп. ред. : Ю. І. Римаренко, І. Ф. Курас. – К., 1993. – С. 485.
- 450.*Зінченко Ю.* Угорці / Ю. Зінченко // Етнонаціональний розвиток України : терміни, визначення, персоналії / відп. ред. : Ю. І. Римаренко, І. Ф. Курас. – К., 1993. – С. 502.

451. Зустріч єврейської делегації з Головним Отаманом Петлюрою [Кам'янець-Подільський, 9 квітня 1919 р.] // Шульгин О. Україна і червоний жах: Погроми в Україні / О. Шульгин. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2001. – С. 77–78.
452. *Ипполитов Г. М.* Кто вы, генерал А. И. Деникин? / Г. М. Ипполитов. URL: http://www.ssu.samara.ru/campus/RIO/Denikin/p3_1.htm.
453. История дипломатии : в 3 т. Т. 1 / под ред. В. П. Потёмкина. – Москва : ОГИЗ, 1941. – 566 с. – (Библиотека внешней политики).
454. І ми в Європі. Протест галицьких русинів проти мадярського тисячоліття // Франко І. Зібрання творів : у 50 т. Т. 46, кн. 2 : Історичні праці (1891–1897) / І. Франко. – К. : Наук. думка, 1986. – С. 339–350.
455. Іван Дзюба: «Нас об'єднало почуття протесту проти несправедливості» / Іван Дзюба ; Іза Хруслінська // Український журнал. – 2009. – № 10. – С. 24–26.
456. *Іванис В.* Симон Петлюра – Президент України. 1879–1926 / В. Іванис. – Торонто : Накладом «5-ї станиці Союзу бувших укр. вояків», 1952. – 270 с.
457. *Ігнатова Л.* Національне питання в програмах українських політичних партій Наддніпрянщини на початку ХХ ст. / Людмила Ігнатова, Шаміль Рамазанов // Університет. – 2008. – № 6. – С. 22–29.
458. Інформація газети «Діло» про становище в окупованому польськими військами м. Львові. 21 листопада 1918 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 3, кн. 1. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2005. – С. 23–24.
459. Інформація газети «Нове життя» про зустріч в Українській Національній Раді з делегацією краюєвої Єврейської національної ради. 9 квітня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 3, кн. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2005. – С. 133–134.
460. Інформація про з'їзд ТУП та його постанови. 25–26 березня 1917 р. // Український національно-визвольний рух. Березень – листопад 1917 року. Документи і матеріали / упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2003. – С. 85–86.
461. Історія державної служби в Україні : у 5 т. Т. 1 / відп. ред. : Т. В. Мотренко, В. А. Смолій ; редкол. : С. В. Кульчицький (керівн. авт. кол.) та ін.; Голов. упр. держ. служби України; Ін-т історії НАН України. – К. : Ніка-Центр, 2009. – 544 с.
462. Історія державної служби в Україні : у 5 т. Т. 2 / відп. ред. : Т. В. Мотренко, В. А. Смолій ; редкол. : С. В. Кульчицький (керівн. авт. кол.) та ін.; Голов. упр. держ. служби України; Ін-т історії НАН України. – К. : Ніка-Центр, 2009. – 512 с.
463. Історія державної служби в Україні : у 5 т. Т. 5 : Документи і матеріали. Кн. 1 : 1914–1991 / відп. ред. : Т. В. Мотренко, В. А. Смолій ; редкол. : С. В. Кульчицький та ін.; упоряд. : Г. В. Боряк (керівн. кол. упоряд.), Л. Я. Демченко, Р. Б. Воробей ; Голов. упр. держ. служби України ; Ін-т історії НАН України. – К. : Ніка-Центр, 2009. – 824 с.

464. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 1 : Київ / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1968. – 586 с.
465. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 10 : Київська область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1971. – 792 с.
466. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 11 : Кіровоградська область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1972. – 816 с.
467. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 12 : Кримська область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1972. – 803 с.
468. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 13 : Луганська область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1968. – 939 с.
469. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 14 : Львівська область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1968. – 960 с.
470. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 15 : Миколаївська область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1971. – 772 с.
471. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 16 : Одеська область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1969. – 911 с.
472. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 17 : Полтавська область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1967. – 352 с.
473. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 18 : Ровенська область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1973. – 657 с.
474. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 19 : Сумська область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1973. – 695 с.
475. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 2 : Вінницька область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1972. – 778 с.
476. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 20 : Тернопільська область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1973. – 370 с.
477. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 21 : Харківська область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1967. – 1086 с.
478. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 22 : Херсонська область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1971. – 687 с.

479. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 23 : Хмельницька область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1971. – 707 с.
480. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 24 : Черкаська область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1972. – 788 с.
481. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 25 : Чернігівська область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1972. – 697 с.
482. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 26 : Чернівецька область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1969. – 706 с.
483. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 3 : Волинська область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1970. – 745 с.
484. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 4 : Дніпропетровська область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1969. – 959 с.
485. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 5 : Донецька область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1970. – 992 с.
486. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 6 : Житомирська область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1973. – 727 с.
487. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 7 : Закарпатська область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1969. – 787 с.
488. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 8 : Запорізька область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1970. – 765 с.
489. Історія міст і сіл УРСР : енциклопед. : у 26 т. Т. 9 : Івано-Франківська область / голов. редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. ; АН УРСР ; Ін-т іст. – К. : Голови. редакц. УРЕ АН УРСР, 1971. – 639 с.
490. К событиям в м. Судилково (Вольнь) // Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине 1917–1918 гг. (К истории украинско-еврейских отношений) / И. Чериковер ; вступ. ст. С. М. Дубнова. – Берлин : Ostjudisches historisches archiv, 1923. – С. 196–197.
491. Кабузан В. Євреї на Україні, в СРСР і світі: чисельність і розміщення / В. Кабузан, В. Наулко // Український історичний журнал. – 1991. – № 6. – С. 56–68.
492. Кабузан В. М. Украинцы в мире: динамика численности и расселения. 20-е годы XVIII века – 1989 год: формирование этнических и политических границ украинского этноса / В. М. Кабузан ; Ин-т рос. истории РАН. – Москва : Наука, 2006. – 658 с.

493. *Кавцікі [Каутський] К.* Народність і її початки : з додатком В. Будзиновського / Кароль Кавцікі. – Нью-Йорк : Голос правди, 1918. – 67 с.
494. *Каган В.* Свідетельства созерцателя / В. Каган // *Континент*. – 1983. – № 36. – С. 370–375. URL: <http://www.machanaim.co.il/surround/vkagan/art1.html>.
495. *Кадол О.* Етнічні німці у світлі воєнної політики Російської імперії та СРСР: постановка проблеми / О. Кадол // *Друга світова війна і доля народів України : матеріали 2-ї Всеукр. наук. конф.*, (Київ, 30–31 жовт. 2006 р.). – К. : Зовнішторгвидав України, 2007. – С. 7–18.
496. *Калакура О.* Ставлення польської меншини до УНР / О. Калакура // *Історія України: маловідомі імена, події, факти*. – 1999. – Вип. 5. – С. 126–135.
497. *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах на землях України у XX столітті / О. Я. Калакура. – К. : Знання України, 2007. – 508 с.
498. *Калакура О. Я.* Поляки в етнополітичних процесах на землях України у XX столітті : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра політ. наук : 23.00.05 / О. Я. Калакура. – К., 2008. – 35 с.
499. *Калакура О. Я.* Польський чинник у діяльності Центральної Ради / О. Я. Калакура // *Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України*. – 1999. – Вип. 8. – С. 103–109. – (Серія : Політологія і етнологія).
500. *Калакура Я. С.* Нові підходи до висвітлення гетьманату Павла Скоропадського в сучасній українській та зарубіжній історіографії / Я. С. Калакура // *Архіви України*. – 2011. – Вип. 2–3. – С. 262–274.
501. *Калиновський Ю. Ю.* Вибір та реалізація етнонаціональної моделі в процесі державотворення : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. політ. наук : спец. 23.00.02 / Ю. Ю. Калиновський. – Харків, 1999. – 17 с.
502. *Кальницький М.* Представницькі витрати / М. Кальницький. URL: <http://www.businessclass.kiev.ua/magazine/250.html>.
503. *Кальян С.* Антиєврейська політика царського уряду (1880–1907 рр.) / С. Кальян // *Єврейська історія та культура в країнах Центральної та Східної Європи – єврейська історія та культура кінця XIX – початку XX ст. : матеріали X Міжнар. наук. конф.* URL: <http://www.judaica.kiev.ua/Conference/Conf2002/Conf07-02.htm>.
504. *Кальян С.* Антиєврейські погроми у 80-х роках XIX століття: причини й наслідки / С. Кальян // *Віче*. – 2009. – № 8. – С. 14–16.
505. *Кальян С. С.* Російська інтелектуальна еліта у XIX ст.: юдофобські настрої / С. Кальян // *Гілея*. – 2009. – Вип. 20. – С. 398–405.
506. *Кальян С. Є.* Юдофобські настрої російської інтелектуальної еліти (друга половина XIX ст.) / С. Кальян // *Гілея*. – 2009. – Вип. 18. – С. 103–110.
507. *Кальян С.* Єврейські громадські організації: специфіка становлення та діяльності / С. Кальян // *Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України*. – 2006. – Вип. 32. – С. 415–428.

508. *Кальян С.* Політика єврейської національної громади до проголошення незалежності в УНР / С. Кальян // Доля єврейських громад центральної та східної Європи в першій половині ХХ століття : матеріали ХІ Міжнар. наук. конф., 26–28 серп. 2003 р. – К., 2004. URL: <http://www.judaica.kiev.ua/Conference/Conf2003/16.htm>.
509. *Кандель Ф.* Книга времен и событий. Т. 3 : История евреев Советского Союза (1917–1939) / Ф. Кандель ; науч. ред. М. Кипнис. – Иерусалим – Москва : Гешарим, Мосты культуры, 2002. – 485 с.: ил. – Библиогр.: с. 472–482. URL: <http://felixkandel.org/index.php/books/421.html>.
510. *Канищева Н. И.* Кадетская партия после большевистского переворота / Н. И. Канищева // Политические партии России: история и современность / под ред. проф. А. И. Зевелева, проф. Ю. П. Свириденко, проф. В. В. Шелохаева. – Москва : РОССПЭН, 2000. – С. 301–322.
511. *Капелюшний В. П.* Здобута і втрачена незалежність : історіографічний нарис української державності доби національно-визвольних змагань (1917–1921 рр.) / В. П. Капелюшний ; Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. – К. : Олан, 2003. – 607 с.
512. *Капелюшний В. П.* Українська національна державність доби визвольних змагань (1917–1921 рр.): Історіографія : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра іст. наук : спец. 07.00.06 / В. П. Капелюшний. – К., 2004. – 46 с.
513. *Каппелер А.* Росія як поліетнічна імперія: Виникнення. Історія. Розпад / А. Каппелер ; пер. з нім. Х. Назаркевич, наук. ред. М. Крикун. – Львів : Вид-во Укр. католицького ун-ту, 2005. – XII+360 с., 11 карт.
514. *Капустянський М.* Похід українських армій на Київ–Одесу в 1919 році / М. Капустянський // Україна. 1919 рік: М. Капустянський «Похід Українських армій на Київ–Одесу в 1919 році». С. Маланюк «Уривки зі спогадів». Документи та матеріали : документ.-наук. вид. / передм. Я. Тинченка. – К. : Темпора, 2004. – С. 19–286.
515. *Кармазіна М.* Європейське тло російської антиєврейської політики (кінець ХVІІІ – ХІХ ст.) / М. Кармазіна, С. Кальян // Пробл. історії України: факти, судження, пошуки. – 2007. – Вип. 16, ч. 1. – С. 61–74. – Библиогр.: 34 назв. – укр.
516. *Кармазіна М.* Ресурсний потенціал єврейської общини (1850–1870 роки) / М. Кармазіна, С. Кальян // Політ. менеджмент. – 2007. – № 4. – С. 153–167. – Библиогр.: 26 назв. – укр.
517. *Кармазіна М.* Становлення і розвиток порівняльної методології в політичних дослідженнях / М. Кармазіна, О. Могилевець // Політ. менеджмент. – 2006. – № 5. – С. 3–17. – Библиогр.: 25 назв. – укр.
518. *Карпенко О.* Національна політика ЗУНР / О. Карпенко, Н. Калатівська // Міжнар. наук. конф., присвячена 75-річчю ЗУНР. – Івано-Франківськ, 1991. – С. 58–60.
519. *Картунов О. В.* Вступ до етнополітології : науково-навч. посіб. / О. Картунов. – К., 1999. – 245 с.

520. *Картунов О.* Концепції прав людини та етнонаціональних меншин: від конфлікту до компромісу / О. Картунов // Політичний менеджмент. – 2005. – № 2. – С. 3–23. – Бібліогр.: 42 назв. – укр.
521. *Картунов О.* Нова чи оновлена концепція прав етнонаціональних меншин? / О. Картунов // Політичний менеджмент. – 2004. – № 2. – С. 78–90.
522. *Касьянов Г. В.* Теорії нації та націоналізму : моногр. / Г. В. Касьянов. – К. : Либідь, 1999. – 352 с.
523. *Катеринчук П. М.* Квебекський сепаратизм і його наслідки для Канади (кінець 80-х – 90-ті рр.) / П. М. Катеринчук // Питання історії нового і новітнього часу. – 2000. – Вип. 7. – С. 96–102.
524. *Катько Н.* Международная защита прав национальных меньшинств: исторический аспект / Наталья Катько // Белорусский журнал международного права и международных отношений. – 2002. – № 2. – С. 9–12.
525. *Каутский К.* Борьба национальностей и государственное право в Австрии / Карл Каутский. – К., 1906. – 232 с.
526. *Кац А.* Евреи. Христианство. Россия / А. Кац. URL: http://ok.zhitinsky.spb.ru/library/katz/trakta_c.htm.
527. *Кацапов М.* Похвала махновщине / М. Кацапов. URL: <http://anarchive.virtualave.net/pohvala.htm>.
528. *Кедрин І.* Михайло Грушевський – не один, а більше їх (Спогади і рефлексії) / Іван Кедрин // Український історик. – 1984. – № 1–4 (81–84). – С. 251–277.
529. *Кедровський В.* Українізація в російській армії / В. Кедровський // Український історик. – 1967. – № 3–4 (15–16). – С. 61–77.
530. *Кедровський В.* Хто спричинив Проскурівський погром / В. Кедровський // За державність: Матеріали до історії Війська Українського. Зб. 11. – Торонто, 1966. – С. 199–203.
531. *Кимлічка В.* Лібералізм і права меншин / В. Кимлічка ; пер. з англ. Р. Ткачук ; гол. ред. і авт. передм. Дж. Перлін ; наук. ред. І. Лизогуб. – Харків : Центр освітніх ініціатив, 2001. – 176 с.
532. *Кирабаев Н. С.* Культурная идентичность, плюрализм и глобализация в современном философском дискурсе / Н. С. Кирабаев // Культурная идентичность и глобализация : докл. и выст. V Междунар. филос. симпозиума [«Диалог цивилизаций: Восток–Запад»], Москва, 27–28 апреля, 4–5 мая 2001 г. / под ред. Н. С. Кирабаева и др. – Москва, 2002. – С. 15–20.
533. *Кіссе А. І.* Міжетнічна взаємодія в Україні: етноісторичні традиції / А. І. Кіссе // Наукові праці. – 2004. – Т. 34, вип. 21. – С. 99–106. – (Серія : Політологія).
534. *Кістяківський Б. О.* Українці і російське суспільство: [Про питання освіченості російським суспільством подій на Україні 1917 р.: Публікація рукопису статті 1917 р.] / Б. О. Кістяківський // Філософська і соціологічна думка. – 1992. – № 1. – С. 130–135.
535. *Клейнер І.* Володимир Жаботинський і українське питання / І. Клейнер // Симон Петлюра : зб. студійно-наук. конф. в Парижі (трав. 1976) : статті,

- замітки, матеріали / за ред. В. Косика. – Мюнхен–Париж : Укр. вільний ун-т, 1980. – С. 163–173. – Б-ка ім. С. Петлюри. – (Серія : Монографії. Ч. 32).
536. *Клейнер І.* Урок втрачених можливостей: [До історії українсько-єврейських відносин] / І. Клейнер // *Сучасність*. – 1992. – № 8. – С. 55–75.
537. Книга о русском еврействе. 1917–1967 / под ред. Я. Г. Фрумкина, Г. Я. Аронсона, А. А. Гольденвейзера. – Нью-Йорк : Союз рус. евреев, 1968. – 480 с.
538. Книга погромов. Погромы на Украине, в Белоруссии и европейской части России в период Гражданской войны. 1918–1922 гг. : сб. док. / отв. ред. Л. Б. Милякова ; отв. сост. : Зюзина И. А. и др. – Москва : РОССПЭН, 2007. – 1032 с.
539. *Кобута С.* Західно-Українська Народна Республіка: нетиповий приклад українського державотворення під час Української революції 1917–1921 рр. / Степан Кобута // *Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність*. – 2009. – Вип. 18. – С. 51–61.
540. *Ковалевський М.* При джерелах боротьби. Спомини, враження, рефлексії / М. Ковалевський. – Інсбрук (Австрія) : Накладом М. Ковалевської, 1960. – 720 с.
541. *Коваль Р. М.* Багряні жнива Української революції : воєнно-історичні нариси / Р. М. Коваль. – К. : Укр. письменник, 2005. – 398 с.
542. *Ковба Ж.* Єврейська преса Східної Галичини / Ж. Ковба. URL: http://holocaust-ukraine.net/ru/razdel_iii.htm.
543. *Ковба Ж.* Книговидання івритом / Ж. Ковба. URL: http://holocaust-ukraine.net/ru/razdel_iii.htm.
544. *Коган С.* Евреи в Западно-Украинской Народной Республике / С. Коган // *Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність*. – 2009. – Вип. 18. – С. 190–198.
545. *Кожинів В. В.* «Черносотенцы» и Революция (загадочные страницы истории) / В. В. Кожинів. – Москва, 1998. URL: http://russky.org/history/library/kozhinov.htm#_Toc461113360.
546. *Кожоляно Г.* Спеціальна етнологічна термінологія: глосарій : рецензія на книгу: Євтух В. Б. Етнічність: глосарій. – К. : Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2009. – 170 с. / Георгій Кожоляно, Ірина Гутковська // *Питання стародавньої, середньовічної історії, археології й етнології*. – 2010. – Т. 1 (29). – С. 303–309.
547. *Козак І.* Депо про державну жандармерію ЗУНР / Іван Козак // *Український Скиталець (Відень)*. – 1923. – Ч. 16 (38). – С. 22–28; Ч. 17–18 (39–40). – С. 15–25.
548. *Козерод О.* Армія Денікіна та єврейське населення України 1919 р. / О. Козерод // Четвертий міжнар. конгрес українців : доп. та повідомл., (Одеса, 26–29 серп. 1999 р.). – Ч. 2 : XX століття / Міжнар. асоц. українців. – Одеса–К.–Львів, 1999. – С. 314–319. – (Історія).
549. *Козерод О.* Білий рух і євреї / О. Козерод. URL: http://holocaust-ukraine.net/ru/razdel_iii.htm.

550. *Козирєва М.* Адміністративно-територіальні перетворення німецьких районів півдня України в 20–30 рр. ХХ століття / М. Козирєва // Німецькі поселенці в Україні: Історія та сьогодення : моногр. – К.–Миколаїв : Вид-во МДГУ ім. П. Могили, 2006. – С. 324–331. – (Серія «Україна: історія і сучасність». Вип. 1).
551. *Комар В. Л.* Поляки на постімперському просторі Росії 1918–1921 рр. / В. Л. Комар // Тілея. – 2011. – Вип. 48. – С. 134–140.
552. Комюніке Головного Отамана Петлюри. 4 липня 1919 р. // Шульгин О. Україна і червоний жах: Погроми в Україні / О. Шульгин. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2001. – С. 76–77.
553. *Кон Н.* Благословеніє на геноцид / Н. Кон // Карта. – Б. д. – № 28–29. – С. 89–95.
554. *Кон Н.* Благословеніє на геноцид. Миф о всемирном заговоре евреев и «Протоколах сионских мудрецов» / Н. Кон ; пер. с англ. С. С. Бычкова ; общая ред. и послесл. Т. А. Карасовой и Д. А. Черняховского. – Москва : Прогресс, 1990. URL: <http://www.lib.ru/POLITOLOG/nkon.txt>.
555. Конвенція о предупреждении преступления геноцида и наказании за него от 9 декабря 1948 года [Электронный ресурс]. URL: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/995_155.
556. *Кондратюк С.* Державотворча концепція відродження і проголошення незалежності Польщі / С. Кондратюк. URL: <http://radnuk.info/statti/250-istoriuprava/15293-2011-01-22-23-49-34.html>.
557. *Коновал А.* Погром / А. Коновал, В. Огірчук // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 779–780.
558. *Коновалець Є.* Причинки до історії української революції / Є. Коновалець // Корпус січових стрільців: Воєнно-історичний нарис / за ред. О. Бабія, В. Зарицького, Д. Герчанівського, Б. Білинського. – Чикаго : Ювілейний ком-т для відзначення 50-річчя створення формації січових стрільців, 1969. – С. 398–446.
559. Конституційні акти України. 1917–1920: Невідомі конституції України / наук. ред. і упоряд. : Ю. Д. Прилюк, В. Ф. Жмир. – К. : Філософ. і соціолог. думка, 1992. – 272 с. : іл.
560. Конституція України [Електронний ресурс]. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>.
561. Концепція державної етнопонаціональної політики України [Додаток до проекту Закону про Концепцію державної етнопонаціональної політики України] [Електронний ресурс]. URL: <http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc34?id=&pf3511=42769&pf35401=216420>.
562. *Копиленко О.* Держава і право України. 1917–1920 : навч. посіб. / О. Копиленко, М. Копиленко. – К. : Либідь, 1997. – 208 с.
563. *Копиленко О. Л.* «Сто днів» Центральної Ради / О. Л. Копиленко. – К. : Україна, 1992. – 204 с.

564. *Король І.* Батько Махно: від Гуляйполя до Парижа / І. Король // Військо України. – 1993. – № 5. – С. 87–90.
565. *Коришук Р. М.* Моделі етнополітики / Р. М. Коришук // Гілея. – 2010. – Вип. 40. – С. 442–449.
566. *Косик В. С.* Петлюра загинув за незалежність України / Косик В. // Шлях Перемоги. – 2001. – 17 черв.
567. *Косів М.* Воскресають лише там, де є могили... / М. Косів // Дзвін. – 1990. – № 6. – С. 81–97.
568. *Костів К.* Конституційні акти відновленої української держави 1917–1919 років і їхня політично-державна якість / К. Костів. – Торонто : Укр. друк., 1964. – 186 с.
569. *Костырченко Г. В.* Тайная политика Сталина: власть и антисемитизм / Г. В. Костырченко. – Москва : Междунар. отношения, 2003. – 784 с.
570. *Костюк М.* Из истории вольнско-немецких взаимосвязей / М. П. Костюк // Німецькі поселенці в Україні: Історія та сьогодення : моногр. – К.–Миколаїв : Вид-во МДГУ ім. П. Могили, 2006. – С. 131–150. – (Серія «Україна: історія і сучасність». Вип. 1).
571. *Костюк М. П.* Німецькі колонії на Волині (XIX – початок XX ст.) / М. П. Костюк. – Тернопіль : Підруч. і посіб., 2003. – 384 с.
572. *Кот С.* Олександр Шульгин та формування міжнаціональної політики УНР / С. Кот // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 1999. – Вип. 8. – С. 116–125. – (Серія : Політологія і етнологія).
573. *Котигоренко В. О.* Етнічні протиріччя і конфлікти в сучасній Україні: політологічний концепт / В. О. Котигоренко. – К. : Світогляд, 2004. – 722 с.
574. *Котигоренко В. О.* Концептуальні засади правового забезпечення етнонаціональної політики української держави / В. О. Котигоренко // Державна етнонаціональна політика: правовий та культурологічний аспекти в умовах Півдня України : зб. наук. праць V Всеукр. наук.-практ. конф., 2–3 жовт. 2003 р. / ред. кол. : В. О. Котигоренко (співголова), М. В. Дедков (співголова), Н. В. Деркач (співголова) та ін. – Запоріжжя : Облдержадміністрація ; ЗНТУ ; Сімферополь : Доля, 2003. – С. 10–16.
575. *Котигоренко В.* Становлення державного етнополітичного менеджменту в Україні / В. О. Котигоренко // Політичний менеджмент. – 2004. – № 6. – С. 48–63.
576. *Котляр Ю. В.* Етнонаціональні питання в Західно-Українській Народній Республіці / Ю. В. Котляр // Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність. – 2009. – Вип. 18. – С. 175–180.
577. *Котляр Ю. В.* Методологічні основи термінології, пов'язаної з національними меншинами / Ю. В. Котляр // Історичний архів. – 2008. – Вип. 2. – С. 33–37.
578. *Котляр Ю.* Повстанський рух етнічних меншин Півдня України (1917–1931) / Ю. В. Котляр. – Київ–Миколаїв : Вид-во МДГУ ім. П. Могили, 2008. – 156 с.

579. *Кочарян В. В.* Международно-правовые проблемы защиты национальных меньшинств : автореф. дис. на соискание науч. степени канд. юрид. наук : спец. 12.00.10 / В. В. Кочарян. – Санкт-Петербург, 1996. – 21 с.
580. *Кочарян В. В.* Предотвращение дискриминации. Защита национальных меньшинств и проблема коллективных (групповых) прав / В. В. Кочарян // *Հրապարակաբանութեան Գիտությունների / Herald of the Social Sciences.* – 1996. – № 1. – С. 124–130. URL: [http://lraber.asj-oa.am/2467/1/1996-1\(124\).pdf](http://lraber.asj-oa.am/2467/1/1996-1(124).pdf).
581. *Кошолоп О. Ф.* Розвиток єврейської освіти на території Поділля в 1914–1920 рр. / О. Ф. Кошолоп // *Збірник наукових праць Хмельницького інституту соціальних технологій Університету «Україна».* – 2011. – № 3. – С. 88–93.
582. КПСС в резолюциях и решениях съездов, конференций и пленумов ЦК. Ч. 1 : 1898–1925. – [изд. седьмое] / Ин-т Маркса – Энгельса – Ленина – Сталина при ЦК КПСС. – Москва : Госполитиздат, 1953. – 952 с.
583. *Кравцевич В.* Куди подів Скоропадський державну скарбницю? / В. Кравцевич // *Вечірній Київ.* – 2003. – 29 серп.
584. *Кравцевич-Рожнецкий В.* За что пилили богослова Петлюру / В. Кравцевич-Рожнецкий // «2000». – К., 2004. – 2 июля.
585. *Кравців Б.* Росіяни на Україні [Від пол. 17 до кін. 18 в.] / Б. Кравців // *Енциклопедія українознавства. Словникова частина : в 10 т. Т. 7 / голов. ред. В. Кубійович ; Наук. т-во ім. Т. Шевченка.* – [Репринт. відтворення вид. 1955–1984 рр.]. – Париж ; Нью-Йорк ; Львів : НТШ, 1998. – С. 2613–2614.
586. *Кравців Б.* Росіяни на Україні [У 14 до пол. 17 в.] / Б. Кравців // *Енциклопедія українознавства. Словникова частина : в 10 т. Т. 7 / голов. ред. В. Кубійович ; Наук. т-во ім. Т. Шевченка.* – [Репринт. відтворення вид. 1955–1984 рр.]. – Париж ; Нью-Йорк ; Львів : НТШ, 1998. – С. 2612–2613.
587. *Кравців Б.* Росіяни на Україні [У 19 в. і на поч. 20 в. до 1917] / Б. Кравців, В. Кубійович // *Енциклопедія українознавства. Словникова частина : в 10 т. Т. 7 / голов. ред. В. Кубійович ; Наук. т-во ім. Т. Шевченка.* – [Репринт. відтворення вид. 1955–1984 рр.]. – Париж ; Нью-Йорк ; Львів : НТШ, 1998. – С. 2614–2616.
588. *Красівський О.* Галичина у першій чверті ХХ ст. Проблеми польсько-українських стосунків / О. Я. Красівський. – Львів, 2000. – 415 с.
589. *Красівський О. Я.* Еволюція українсько-польських відносин в період революції / О. Я. Красівський // *Гілея.* – 2008. – Вип. 11. – С. 174–182.
590. *Красівський О.* Західні українці в польській етнонаціональній політиці 20-х років ХХ ст. / О. Я. Красівський // *Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України.* – К., 2007. – Вип. 34. – С. 368–380. – (Підсерія «Курасівські читання»).
591. *Красівський О.* ЗУНР і Польща: політичне і воєнне протистояння (листопад 1918 – липень 1919 рр.) / О. Я. Красівський ; НАН України ; Ін-т українознавства ім. І. Крип'якевича. – Львів, 1999. – 43 с.

592. *Красівський О.* Східна Галичина і Польща в 1918–1923 рр.: Проблеми взаємовідносин / О. Я. Красівський ; Укр. акад. держ. упр. при Президентові України. – К. : Вид-во УАДУ, 1998. – 302 с.
593. *Красівський О.* Україна і Польща в період революції: від конфронтації до співробітництва / О. Я. Красівський // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 2008. – Вин. 39. – С. 247–257.
594. *Красівський О.* Українські політичні партії Західної України в період становлення Польської держави (1918–1923 рр.) / О. Я. Красівський // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 2006. – Вип. 30, кн. 2. – С. 410–419. – (Серія : Політологія і етнологія).
595. *Красівський О. Я.* Українсько-польські відносини в Східній Галичині в контексті національної політики Другої Речіпосполитої (1918–1923 рр.) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра іст. наук : спец. 07.00.05 / О. Я. Красівський. – К., 1999. – 35 с.
596. *Красноштан Ю.* Сусіди й повинні жити по-добросусідськи. Деякі роздуми після прочитання книги Ізраїля Клейнера «Владімір (Зеев) Жаботинський і українське питання» / Юхим Красноштан // Нові дні. – 1996. – № 560. – С. 43–45.
597. *Красный П.* Трагедия украинского еврейства. К процессу Шварцбарда / Пинхос Красный. – Харьков : Гос. изд-во Украины, 1928. – 71 с.
598. Крах германской оккупации на Украине (По документам оккупантов) / под ред. М. Горького, И. Минца, Р. Эйдемана. – Москва : Огиз, 1936. – 207 с.
599. *Кревкер Э.* Сент-Джон де. «Письма американского фермера». 1782 г. / Э. Сент-Джон де Кревкер // История США в документах. URL: <http://www.grinchevskiy.ru/17-18/pisma-amerikanskogo-fermera.php>.
600. Кривава Книга / упоряд., автор передм. Я. Радевич-Винницький. – Дрогобич : Відродження, 1994. – 214 с.
601. *Кривенький В. В.* Национальные партии России / В. В. Кривенький, Н. Д. Постников, М. И. Смирнова // Политические партии России: история и современность / под ред. проф. А. И. Зевелева, проф. Ю. П. Свириденко, проф. В. В. Шелохаева. – Москва : РОССПЭН, 2000. – С. 260–298.
602. *Кривець Н. В.* Німці в Україні / Н. В. Кривець // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 7 : Мл – О / редкол. : В. А. Смолій (голова) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Наук. думка, 2010. – С. 417–419.
603. *Кривоший Г. Ф.* Етносоціальна база української революції (березень 1917 – лютий 1918 рр.) : дис. ... канд. іст. наук : спец. 07.00.01 / Г. Ф. Кривоший. – Запоріжжя, 1998. – 218 с.
604. *Кривоший Г. Ф.* Національні меншини і українська революція / Г. Ф. Кривоший // Українська революція, 1917 – початок 1918 рр.: Проблеми, пошуки, узагальнення. – Запоріжжя : Просвіта, 1998. – С. 159–188.

605. *Круглашов А.* Буковинська етнополітична мозаїка. Історична спадщина та сучасні тенденції / А. Круглашов // Політичний менеджмент. – 2004. – № 2. – С. 47–67.
606. *Круглашов А.* Драма інтелектуала: політичні ідеї Михайла Драгоманова / А. Круглашов. – Чернівці : Прут, 2000. – 488 с.
607. *Кручек О. А.* З історії становлення освітньої системи в Україні на початку 20-х років ХХ ст. / О. А. Кручек // Гілея. – 2010. – Вип. 35. – С. 85–90.
608. *Кряклина Т. Ф.* Етнополітика как инструмент управления этнополитическими процессами / Т. Ф. Кряклина // Wschodnie partnerstwo – 2012 : materiały VIII Międzynarodowej naukowo-praktycznej konferencji, 7–15 września 2012 roku. Vol. 5. – Przemysł : Nauka i studia, 2012. – S. 44–50. – (Historia. Politologia. Filozofia).
609. *Кубійович В.* Національні відносини / В. Кубійович // Енциклопедія українознавства. Загальна частина : у 3 т. Т. 1 / голов. ред. : проф., д-р В. Кубійович, проф., д-р З. Кузеля. – [Репринт. відтворення вид. 1949 р.]. – К., 1994. – С. 156–177.
610. *Кубійович В.* Переселення на центральних і східних землях до 1930 р. / В. Кубійович // Енциклопедія українознавства. Загальна частина : у 3 т. Т. 1 / голов. ред. : проф., д-р В. Кубійович, проф., д-р З. Кузеля. – [Репринт. відтворення вид. 1949 р.]. – К., 1994. – С. 147–149.
611. *Кугуцьак М.* Галичина: сторінки історії. Нарис суспільно-політичного руху (XIX ст. – 1939 р.) / М. Кугуцьак. – Івано-Франківськ, 1993. – 136 с.
612. *Кудлай О. Б.* Організація, внутрішня структура та завдання народного міністерства освіти УНР / О. Б. Кудлай // Проблеми вивчення історії Української революції 1917–1921 років. – 2009. – Вип. 4. – С. 59–88.
613. *Кудлай О. Б.* Створення та діяльність народного міністерства міжнародних справ Української Народної Республіки (червень 1917 – квітень 1918 рр.) / О. Б. Кудлай ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К., 2008. – 116 с.
614. *Кузнецов О.* Права народов и национальных меньшинств в международном праве и российском законодательстве / О. Кузнецов // Человек в социальном мире: проблемы, исследования, перспективы. – 2003. – Вып. 2. – С. 25–29.
615. *Кузьма О.* Листопадові дні 1918 р. / Олекса Кузьма. – Львів : Накладом автора, 1931. – 490 с.
616. *Кузьменко А.* Деякі сторінки розвитку освіти національних меншин України (1917–1920) / А. Кузьменко // Українознавство. – 2008. – № 4. – С. 201–203.
617. *Кукатас Ч.* Теоретические основы мультикультурализма / Чандран Кукатас. URL: http://dialogs.org.ua/ua/issue_full.php?m_id=10227.
618. *Култур-лиге* // Електронна єврейська енциклопедія. URL: <http://www.eleven.co.il/article/12257>.
619. *Кульчицькій (Мазовецькій) К.* Автономія и федерація въ современных конституционных государствах / К. Кульчицькій (Мазовецькій) ; пер. с польск. А. Паткина. – Москва : Петровская б-ка, 1907. – 216 с.

620. *Кульчицький В. С.* Історія держави і права України : навч. посіб. / В. С. Кульчицький, Б. Й. Тищик. – К. : Атіка, 2001. – 320 с.
621. *Кульчицький С. В.* Антисемітизм в Україні / С. В. Кульчицький // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 1 : А – В / редкол. : В. А. Смолій (голова) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Наук. думка, 2003. – С. 96–97.
622. *Кульчицький С. В.* Вплив війн і революцій ХХ ст. на історичну долю України / С. В. Кульчицький // Проблеми історії України: факти, судження, пошуки. – 2007. – Вип. 17. – С. 402–486.
623. *Кульчицький Ю.* Симон Петлюра і погроми / Ю. Кульчицький // Симон Петлюра : зб. студійно-наук. конф. в Парижі (трав. 1976) : статті, замітки, матеріали / за ред. В. Косика. – Мюнхен–Париж : Укр. вільний ун-т, 1980. – С. 137–159. – Б-ка ім. С. Петлюри. – (Серія : Монографії. Ч. 32).
624. *Купрійчук В. М.* Законотворча діяльність Центральної Ради у сфері гуманітарної політики (березень 1917 – квітень 1918 року) / В. М. Купрійчук // Державне управління: теорія та практика. – 2012. – № 1. URL: <http://www.academy.gov.ua/ej/ej15/txts/12KVMSGP.pdf>.
625. *Курас Г.* Подвиг майора В. Клодницького / Г. Курас // Свобода. – 2007. – 1 червн. – С. 17.
626. *Курас І. Ф.* Етнополітика: історія і сучасність: статті, виступи, інтерв'ю 90-х років / І. Ф. Курас. – К. : Ін-т політ. і етнонац. дослідж. НАН України, 1999. – 656 с.
627. *Куриленко О. В.* Етнічна структура міст Правобережної України та її вплив на поземельні відносини / О. В. Куриленко // Проблеми історії України XIX – на початку ХХ ст. – 2009. – Вип. XVI. – С. 184–195.
628. *Курінна Т.* З витоків благодійності й освіти єврейських громад в Україні у XIX – на початку ХХ ст. / Т. Курінна // Проблеми історії України XIX – початку ХХ ст. – 2006. – Вип. XI. – С. 257–267.
629. *Куртяк В. Ю.* Етнічний фактор у діяльності політичних партій в Україні 1917–1921 рр. / В. Ю. Куртяк. – К. : МАУП, 2006. – 156 с.
630. *Куц Г. М.* Захід та Схід: міжконфесійний діалог в українській культурі / Г. М. Куц // Вісник Харківського національного університету ім. В. Н. Каразіна. – 2004. – Вип. 2. – С. 125–129. – (Серія : Теорія культури і філософія науки).
631. *Кучинська О. О.* Національні меншини Української СРР на поч. 20-х рр. ХХ ст. у переддень «великого комуністичного експерименту» / О. О. Кучинська // Гілея. – 2009. – Вип. 22. – С. 70–77.
632. *Лаврів П.* Національна свідомість робітництва на Донеччині / П. Лаврів // Сучасність. – 1992. – № 6. – С. 103–107.
633. *Ладига Л. І.* Національне питання в Україні у програмах партій та роботах громадських діячів (90-х рр. XIX ст. – 20-х рр. ХХ ст.) / Л. І. Ладига // Вісник Луганського національного університету ім. Т. Шевченка. – 2010. – № 19. – С. 184–192. – (Історичні науки).

634. *Лазарович М. В.* «Всі громадяни України – рівноправні...» (до питання про засади етнополітики Другого Гетьманату) / М. В. Лазарович // Прикарпатський вісник НТШ. Думка. – 2012. – № 3 (19). – С. 226–235.
635. *Лазарович М. В.* «Декларація прав нації»: Закон про національно-персональну автономію в контексті Української революції 1917–1921 років / М. В. Лазарович // Грані. – 2012. – № 9 (89). – С. 106–109.
636. *Лазарович М. В.* Активні діячі ЗУНР на Тернопільщині / М. В. Лазарович // Незалежний культурологічний часопис «І». – 2010. – Ч. 63. – С. 78–90.
637. *Лазарович М. В.* Антиєврейський погромний рух в Україні наприкінці 1918–1920 р. / М. В. Лазарович // Актуальні проблеми політики. – 2012. – Вип. 45. – С. 367–377.
638. *Лазарович М. В.* Деякі аспекти боротьби влади УНР проти єврейських погромів / М. В. Лазарович // Грані. – 2012. – № 6 (86). – С. 120–125.
639. *Лазарович М. В.* Деякі аспекти етнополітики Директорії УНР та її урядів наприкінці 1918 – першій половині 1919 р. / М. В. Лазарович // Гілея. – 2012. – Вип. 62 (№ 7). – С. 575–579.
640. *Лазарович М. В.* Деякі аспекти політико-правового забезпечення освітнього розвитку українського та іноетнічного населення України за доби Центральної Ради (1917 р.) / М. В. Лазарович // Spheres of Culture. Journal of Philological, Historical, Social and Media Communication, Political Science and Cultural Studies. Volume II / Maria Curie-Sklodowska University in Lublin, Faculty of Humanities, Branch of Ukrainian Studies. – Lublin (Poland), 2012. – С. 296–304.
641. *Лазарович М. В.* До питання про вироблення та реалізацію механізму національного представництва в органах української влади середини 1917 р. / М. В. Лазарович // Гілея. – 2012. – Вип. 61 (№ 6). – С. 607–611.
642. *Лазарович М. В.* До питання про причини й передумови єврейських погромів в Україні під час національно-визвольних змагань 1917–1921 рр. / М. В. Лазарович // Науковий вісник Чернівецького університету : зб. наук. праць – 2011. – Вип. 583–584. – С. 166–172. – Історія. Політичні науки. Міжнародні відносини.
643. *Лазарович М. В.* Друга столиця ЗУНР / М. В. Лазарович // Незалежний культурологічний часопис «І». – 2010. – Ч. 63. – С. 56–77.
644. *Лазарович М. В.* Економічна історія : навч. посіб. / М. В. Лазарович. – К. : Знання, 2008. – 431 с.
645. *Лазарович М. В.* Етнічний чинник станово-майнової диференціації населення України напередодні національно-визвольних змагань 1917–1921 рр. / М. В. Лазарович // Гілея. – 2011. – Вип. 53 (№ 10). – С. 89–94.
646. *Лазарович М. В.* Етнодемографічна специфіка та соціально-професійна стратифікація національних меншин України напередодні національної революції 1917–1921 років / М. В. Лазарович, Н. А. Лазарович // Українська наука: минуле, сучасне, майбутнє : Щорічник. – 2012. – Вип. 17. – С. 72–89.

647. *Лазарович М. В.* Етнополітика української влади доби національно-визвольних змагань 1917–1921 років: компаративний аналіз : моногр. / М. В. Лазарович. – Тернопіль : ТНЕУ, 2013. – 760 с.
648. *Лазарович М. В.* Етнополітичні процеси в Західно-Українській Народній Республіці / М. В. Лазарович // Грані. – 2012. – № 7 (87). – С. 111–115.
649. *Лазарович М. В.* Єврейська національна меншина в контексті етнополітики Української Центральної Ради / М. В. Лазарович // Науковий вісник. – 2012. – № 22 (174). – С. 98–115.
650. *Лазарович М. В.* Забезпечення прав іноетнічного населення в Українській Державі гетьмана Павла Скоропадського / М. В. Лазарович // Історико-політичні проблеми сучасного світу. – 2011. – Т. 23–24. – С. 148–152.
651. *Лазарович М. В.* Історичні детермінанти політичної мобілізації російської національної меншини України на початку Української революції 1917–1921 рр. / М. В. Лазарович // Гілея. – 2012. – Вип. 63 (№ 8). – С. 617–621.
652. *Лазарович М. В.* Історія України : навч. посіб. – [3-тє вид., стер.] / М. В. Лазарович. – К. : Знання, 2013. – 685 с.
653. *Лазарович М. В.* Налагодження міжнаціональної співпраці в Україні в період між Першим і Другим універсалами Центральної Ради / М. В. Лазарович // Історико-політичні проблеми сучасного. – 2013. – Т. 25–26. – С. 65–70.
654. *Лазарович М. В.* Національні аспекти російської окупації Тернопілля у 1914–1915 роках / М. В. Лазарович // Тернопіль і Тернопілля в історії та культурі України і світу (від найдавніших часів до сьогодення) : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. / за заг. ред. проф. І. С. Зуляка : у 2 ч. Ч. 1. – Тернопіль : Вид-во ТНПУ ім. В. Гнатюка, 2012. – С. 146–152.
655. *Лазарович М. В.* Національні меншини України в призмі політики Центральної Ради, Другого Гетьманату та Директорії УНР / М. В. Лазарович // Національна революція: загальноєвропейська традиція та український контекст : матеріали Міжнар. наук. конф., Івано-Франківськ, 2–3 березня 2012 р. – Івано-Франківськ : Лілея НВ, 2012. – С. 296–306.
656. *Лазарович М. В.* Нормативно-інституційні аспекти боротьби влади Другої УНР проти єврейських погромів / М. В. Лазарович // Етнонаціональна політика в теорії та практиці українського націоналізму: історія і сьогодення : матеріали V всеукр. наук. конф. з міжнарод. участю, Івано-Франківськ, 14–15 червня 2013 р. – Івано-Франківськ : Місто НВ, 2013. – С. 191–199.
657. *Лазарович М. В.* Освітній розвиток національних меншин України напередодні Української революції 1917–1921 рр. / М. В. Лазарович // Україна в етнокультурному вимірі століть : зб. наук. праць. Вип. 2 / відповід. ред. П. М. Чернега. – К. : Нац. пед. ун-т ім. М. П. Драгоманова, 2012. – С. 301–311.
658. *Лазарович М. В.* Політика Української Центральної Ради та Другого Гетьманату щодо національних меншин: компаративний аналіз / М. В. Лазарович // Вісник Київського лінгвістичного університету. – 2012. – Вип. 17. – С. 94–100. – (Серія : Історія, економіка, філософія).

659. *Лазарович М. В.* Політика Української Центральної Ради та Другого Гетьманату щодо національних меншин (1917–1918 рр.): компаративний аналіз / М. В. Лазарович // Слов'янський вісник. – 2012. – Вип. 14. – С. 160–163. – (Серія : Історичні та політичні науки).
660. *Лазарович М. В.* Політико-правове забезпечення прав національних меншин: генеза світової традиції у XVI – першій половині XX ст. / М. В. Лазарович // Прикарпатський вісник НТШ. Думка. – 2013. – № 3 (23). – С. 260–270.
661. *Лазарович М. В.* Проблема забезпечення прав національних меншин України на Всеукраїнському національному конгресі 1917 р. / М. В. Лазарович // Панорама політологічних студій: науковий вісник Рівненського державного гуманітарного університету. – 2013. – Вип. 10. – С. 229–235.
662. *Лазарович М. В.* Професійна стратифікація етнічних меншин України наприкінці XIX – на початку XX ст. / М. В. Лазарович // Наукові праці МАУП. – 2011. – Вип. 4 (31). – С. 42–46.
663. *Лазарович М. В.* Секретарство/Міністерство єврейських справ та Єврейська національна рада в контексті розбудови національно-персональної автономії (липень 1917 – квітень 1918 р.) / М. В. Лазарович // Вісник Харківського національного університету ім. В. Н. Каразіна. – 2012. – Вип. 22. – № 1031. – С. 111–116. – (Серія : Питання політології).
664. *Лазарович М. В.* Соціокультурний феномен міжетнічної взаємодії на західноукраїнських землях. Рецензія на монографію: Монолатій І. С. Разом, але майже окремо. Взаємодія етнополітичних акторів на західноукраїнських землях у 1867–1914 рр. Монографія / Іван Монолатій. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2010. – 736 с. / М. В. Лазарович // Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки. – 2010. – № 26. – С. 169–170. – Міжнародні відносини.
665. *Лазарович М. В.* Специфіка розміщення іноетнічного населення України на межі XIX–XX ст. / М. В. Лазарович // Панорама політологічних студій: Науковий вісник Рівненського державного гуманітарного університету. – 2011. – Вип. 7. – С. 240–247.
666. *Лазарович М. В.* Столиці ЗУНР – Тернопіль / М. В. Лазарович // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Ілострована історія. – Львів–Івано-Франківськ : Манускрипт – Львів, 2008. – С. 261–269.
667. *Лазарович М. В.* Тернопільський період діяльності уряду ЗУНР / М. В. Лазарович // Кам'янець-Подільський – остання столиця Української Народної Республіки : матеріали Всеукраїн. наук. конф., Кам'янець-Подільський, 6–7 жовтня 2009 р. / ред. кол. Смолій В. А., Верстюк В. Ф., Завальнюк О. М. та ін. – Кам'янець-Подільський : Оіум, 2009. – С. 220–229.
668. *Лазарович М. В.* Російсько-українська війна (2014–2017 роки) : короткий нарис / Микола Лазарович. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2017. – 240 с.
669. *Лазарович М. В.* Чин легіону Українських січових стрільців на Тернопіллі (друга половина 1915 – початок 1918 р.) / М. В. Лазарович. – Тернопіль : Навч. книга – Богдан, 2011. – 224 с.

670. *Лазарович М. В.* Чисельність і розселення національних меншин України напередодні Національної революції 1917–1921 рр.: історико-політична ретроспектива / М. В. Лазарович // *Грані*. – 2011. – № 6. – С. 79–84.
671. *Лазарович М.* Легіон Українських січових стрільців: формування, ідея, боротьба / М. В. Лазарович. – Тернопіль : Джура, 2005. – 592 с.: іл.
672. *Лазарович Н. В.* К вопросу о политико-правовом обеспечении прав национальных меньшинств / Н. В. Лазарович // *Социально-гуманитарный вестник Юга России*. – 2013. – № 9 (40). – С. 65–71.
673. *Лазарович Н. В.* Особенности образовательного развития этнических меньшинств украинских губерний Российской империи накануне Национальной революции 1917–1921 гг. / Н. В. Лазарович // *Исторические, философские, политические и юридические науки, культурология и искусствоведение. Вопросы теории и практики*. – 2013. – № 2 (28) : в 2 ч. Ч. 1. – С. 109–111.
674. *Лазарович Н. В.* Политико-правовое положение национальных меньшинств Украины в условиях Первой мировой войны / Н. В. Лазарович // *Вестник ВЭГУ*. – 2012. – № 6 (62). – С. 151–156.
675. *Лазур Я. В.* Правове регулювання національно-культурної автономії: світовий та вітчизняний досвід : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.02 / Я. В. Лазур. – К., 2006. – 19 с.
676. *Ларин Ю.* Евреи и антисемитизм в СССР / Ю. Ларин. – Москва–Ленинград : Гос. изд-во, 1929. – 311 с.
677. *Лебедева Г. О.* Загальноросійські партії есерів і меншовиків в українській національно-демократичній революції 1917–1920 років : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.01 / Г. О. Лебедева. – Дніпропетровськ, 2005. – 20 с.
678. *Левенець Ю. А.* Теоретико-методологічні засади української суспільно-політичної думки: проблеми становлення та розвитку (друга половина XIX – початок XX століття) / Ю. А. Левенець ; НАН України ; Ін-т політ. і етнонац. дослідж. – К. : Стило, 2001. – 584 с. – Бібліогр.: с. 546–582. – укр.
679. *Левицький К.* Історія політичної думки галицьких українців: 1848–1918. На підставі споминів / К. Левицький. – Львів : Накладом власним ; Друк. оо. василіян у Жовкві, 1926. – 737 с.
680. *Левітас Ф.* Історія євреїв України / Ф. Левітас, В. Котюк // *Українознавство*. – 2009. – № 2. – С. 294–297.
681. *Лейпхарт А.* Политическая демократия / Арндт Лейпхарт // *Этнос и политика : хрестомат.* / авт.-сост. А. А. Прусаускас. – Москва : УРАО, 2011. – С. 287–299.
682. *Лейхтенбергский Г. Н.* Воспоминания объ «Украине». 1917–1918 / Г. Н. Лейхтенбергский. – Берлин, 1921. – 51 с.
683. *Ленин В. И.* Доклад о революции 1905 года // *Полное собрание сочинений*. – [5 изд.]. Т. 30 : Июль 1916 – февраль 1917 / В. И. Ленин. – Москва : Изд-во полит. л-ры, 1973. – С. 306–328.

684. *Ленин В. И.* К вопросу о национальной политике // Полное собрание сочинений. – [5 изд.]. Т. 25 : Март – июль 1914 / В. И. Ленин. – Москва : Изд-во полит. л-ры, 1969. – С. 64–72.
685. *Ленин В. И.* Критические заметки по национальному вопросу // Полное собрание сочинений. – [5 изд.]. Т. 24 : Сентябрь 1913 – март 1914 / В. И. Ленин. – Москва : Изд-во полит. л-ры, 1973. – С. 113–150.
686. *Ленин В. И.* О «культурно-национальной» автономии // Полное собрание сочинений. – [5 изд.]. Т. 24 : Сентябрь 1913 – март 1914 / В. И. Ленин. – Москва : Изд-во полит. л-ры, 1973. – С. 174–178.
687. *Ленин В. И.* О праве нации на самоопределение // Полное собрание сочинений. – [5 изд.]. Т. 24 : Сентябрь 1913 – март 1914 / В. И. Ленин. – Москва : Изд-во полит. л-ры, 1973. – С. 255–320.
688. *Ленин В. И.* Социалистическая революция и право наций на самоопределение // Полное собрание сочинений. – [5 изд.]. Т. 27 : Август 1915 – июнь 1916 / В. И. Ленин. – Москва : Изд-во полит. л-ры, 1969. – С. 252–266.
689. *Ленин В. И.* Тезисы по национальному вопросу // Полное собрание сочинений. – [5 изд.]. Т. 23 : Март – сентябрь 1913 / В. И. Ленин. – Москва : Изд-во полит. л-ры, 1973. – С. 314–322.
690. Лист голови РНМ Б. Мартоса до міністра юстиції з вимогою негайного розслідування і покарання винних у єврейських погромах. 17. 04. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 521.
691. Лист командування єврейської міліції у Львові до головного командування польських військ у Львові про факти насильства над єврейським населенням. Не раніше 22 листопада 1918 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 3, кн. 1. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2005. – С. 25–26.
692. Листівка Центрального інформаційного бюро при Директорії УНР. Лютий 1919 р. Вінниця // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 495–497.
693. *Лисюк К.* В обороні української правди: Справа українсько-жидівських взаємовідносин / К. Лисюк. – Онтаріо – Каліфорнія, 1964. – 40 с.
694. *Лисяк-Рудницький І.* Історичні есе : у 2 т. Т. 1 / І. Лисяк-Рудницький. – К. : Основи, 1994. – 534 с.
695. *Лисяк-Рудницький І.* Історичні есе : у 2 т. Т. 2 / І. Лисяк-Рудницький. – К. : Основи, 1994. – 573 с.
696. *Литвин М. Р.* Збройні сили України першої половини ХХ ст.: Генерали і адмірали / М. Р. Литвин, К. Є. Науменко ; НАН України ; Ін-т українознав. ім. І. Крип'якевича. – Львів–Харків : Сага, 2007. – 239 с.

697. *Литвин М. Р.* Збройні сили України першої половини ХХ ст.: Генерали і адмірали / М. Р. Литвин, К. Є. Науменко ; НАН України ; Ін-т українознав. ім. І. Крип'якевича. – Львів–Харків : Сага, 2007. – 239 с.
698. *Литвин М. Р.* Історія ЗУНР / М. Р. Литвин, К. Є. Науменко. – Львів : Опір, 1995. – 368 с.: іл.
699. *Литвин М.* Українсько-польська війна 1918–1919 рр. / М. Р. Литвин. – Львів, 1998. – 488 с.
700. *Литвин С.* Погромник чи захисник євреїв: Найсуперечливіша проблема петлоріани в українській історіографії / С. Литвин // Етнічна історія народів Європи. – 2000. – Вип. 4. – С. 23–29.
701. *Литвин С.* Симон Петлора у 1917–1926 роках. Історіографія та джерела : моногр. / С. Литвин. – К. : Аквілон-Прес, 2000. – 464 с.
702. *Литвин С.* Суд історії: Симон Петлора і петлоріана / С. Литвин. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2001. – 640 с.
703. *Лісевич І.* Польська національна меншина в Наддніпрянській Україні (1864–1917 рр.) / І. Лісевич // Український історичний журнал. – 1997. – № 2. – С. 43–54.
704. *Лобанова-Гулак В.* Погроми / В. Лобанова-Гулак. URL: http://holocaust-ukraine.net/ru/razdel_iii.htm.
705. *Лозинська Л. В.* Винниченко та єврейська національна суспільність: До питання про автономію (берез. 1917 – січ. 1918 рр.) / Л. О. Лозинська // Єврейське населення Півдня України: історія та сучасність : тези до наук. конф., м. Запоріжжя, 27–28 жовт. 1994 р. – Запоріжжя, 1995. – С. 26–29.
706. *Лозинська Л. О. В.* Винниченко та Міністерство та Міністерство з єврейських справ (1918–1919 рр.) / Л. О. Лозинська, В. І. Гусев // Єврейське населення Півдня України: історія та сучасність : тези до наук. конф., (Запоріжжя, 27–28 жовт. 1994 р.). – Запоріжжя, 1995. – С. 36–40.
707. *Лозинський М.* Галичина в роках 1918–1920 / М. Лозинський. – Прага, 1922. – 228 с. – (Українська революція. Розвідки і матеріали. Кн. 5).
708. *Лозовий В.* Національна політика Директорії УНР / В. Лозовий // Центральна Рада і український державотворчий процес (до 80-річчя створення Центральної Ради) : матеріали наук. конф., 20 берез. 1997 р. : у 2 ч. Ч. 1 / НАН України ; Ін-т іст. України. – К., 1997. – С. 106–115.
709. *Лойко Л.* Громадські організації етнічних меншин України: історичний досвід створення та діяльності / Л. Лойко // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 2007. – Вин. 33. – С. 256–273.
710. *Лосєв І.* Геополітичне похмілля / І. Лосєв // День. – 2011. – 17 черв.
711. *Лосєв І.* Умиваючи руки. Як з українців зробили найбільших погромників євреїв під час громадянської війни в Росії / І. Лосєв // Український тиждень. – 2012. – № 14 (231). – С. 24–26.
712. *Лукомский А. С.* Противосоветские организации на Украине и начало гетманства / А. С. Лукомский // Революция на Украине по мемуарам белых / сост. С. А. Алексеев ; под ред. Н. Н. Попова. – [Репринт. воспроизведение изд. 1930 г.]. – К. : Политиздат Украины, 1990. – С. 196–211.

713. *Лукул Т. Я.* Моделі міжетнічних стосунків у сучасних західних соціально-політичних дослідженнях і проблема інтеграції етнічних меншин в українське суспільство / Т. Я. Лукул // Вісник Одеського національного університету. – 2003. – Т. 8, вип. 9. – С. 683–687. – (Соціологія і політичні науки).
714. *Лукул Т. Я.* Модерністські концепції націєтворення та їх критика / Т. Я. Лукул // Питання стародавньої та середньовічної історії, археології й етнології. – 2002. – Т. 2. – С. 187–198.
715. *Лукул Т. Я.* Політизація етнічності як інституційний фактор сучасного процесу канадського націєтворення : моногр. / Т. Я. Лукул. – Чернівці: Чернівецький нац. ун-т, 2010. – 456 с.
716. *Луцишин Г. І.* Національні меншини у політичному житті України : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. політ. наук : спец. 23.00.02 / Г. І. Луцишин. – Львів, 2002. – 20 с.
717. *Луцький Ю. В.* Чехи на Україні (1917–1933) / Ю. В. Луцький // Вітчизна. – 1994. – № 3–4. – С. 122–132.
718. *Лях К. С.* Німецькомовні колоністи Півдня України в мультинаціональному оточенні: проблема взаємодії культур (XIX – початок XX ст.) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.01 / К. С. Лях. – Донецьк, 2005. – 19 с. URL: <http://www.ucrainica.com.ua/downloads/?pub=859>.
719. *Львова Э.* Национально-персональная автономия: идея и воплощение / Э. Львова, И. Нам, Н. Наумова // Политические исследования. – 1993. – № 2. – С. 129–135.
720. *М. Р.* Конгреси Національних Меншостей / М. Р. // Енциклопедія українознавства. Словникова частина : в 10 т. Т. 3 / голов. ред. В. Кубійович ; Наук. т-во ім. Т. Шевченка. – [Репринт. відтворення вид. 1955–1984 рр.]. – Париж ; Нью-Йорк ; Львів : НТШ, 1994. – С. 1103.
721. *М'язова І. Ю.* Про місце та роль мультикультуралізму в комунікативному просторі / І. Ю. М'язова // Філософські проблеми гуманітарних наук. – 2008. – № 13. – С. 156–160.
722. *Мадиевский С.* Так это было / Самсон Мадиевский. URL: www.vestnik.com/issues/2001/0313/win/madievsky.htm.
723. *Мазепа І.* Творена держава. (Боротьба 1919 року) / І. Мазепа // Збірник пам'яток Симона Петлюри (1879–1926). – К. : МП Фенікс, 1992. – С. 16–75.
724. *Мазепа І.* Україна в огні й бурі революції 1917–1921 / І. Мазепа ; авт. передм. та комент. В. Яблонський. – К. : Темпора, 2003. – 608 с. : іл.
725. *Майборода О.* Етнополітика / О. Майборода // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 488.
726. *Майснер В.* Исторический путь немцев в Украине / В. Майснер // Німецькі поселенці в Україні: Історія та сьогодення : моногр. – К. – Миколаїв : Вид-во МДГУ ім. П. Могили, 2006. – С. 85–91. – (Серія «Україна: історія і сучасність». Вип. 1).

727. *Макар В. Ю.* Соціально-політична інтеграція українців у поліетнічне суспільство Канади / В. Ю. Макар. – Чернівці : Прут, 2006. – 288 с.
728. *Макар Ю.* Від депортації до депортації. Суспільно-політичне життя холмсько-підляських українців (1915–1947). Дослідження. Спогади. Документи. Т. 1 : Дослідження / Ю. Макар, М. Горний, В. Макар, А. Салюк. – Чернівці : Букрек, 2011. – 880 с.: іл.
729. *Макар Ю. І.* До проблеми розвитку культурних зв'язків та наукової співпраці в багатонаціональному середовищі Буковини / Ю. І. Макар // *O Bukowinie. Razem czy oddzielnie?* / pod. red. K. Feleszki. – Warszawa, 2000. – S. 23–36.
730. *Макар Ю. І.* Еміграція євреїв з колишнього СРСР: причини, характер та наслідки / Ю. І. Макар, В. Л. Мустаца // *Науковий вісник Чернівецького університету.* – 1998. – Вип. 36. – С. 65–75.
731. *Макар Ю. І.* Українсько-польські взаємними на Буковині за часів Австро-Угорщини: роздуми історика / Ю. І. Макар // *Історіографічні дослідження в Україні.* – Вип. 13. – Ч. 1 : Україна – Польща: історія і сучасність : зб. наук. праць і спогадів пам'яті П. М. Калениченка (1923–1983) / ред. кол. : В. А. Смолій (гол. редкол.) та ін. ; упорядн. : А. П. Калениченко, Н. П. Калениченко ; НАН України ; Інститут історії України. – К.: Інститут історії України, 2003. – С. 113–122.
732. *Макар Ю. І.* Українсько-румунські стосунки: історія та перспективи розвитку / Ю. І. Макар // *Наукові праці Кам'янець-Подільського державного педагогічного університету.* – 2001. – Т. 6 (8). – С. 216–224. – (Історичні науки).
733. *Макаренко Н.* Історіографія формування політичного статусу та правового становища національних меншин в Російській імперії кінця XIX – початку XX ст. / Н. Макаренко // *Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень НАН України.* – 2003. – Вип. 23. – С. 235–246.
734. *Макаренко Н.* Міжнародні змагання за Закарпаття на початку XX ст.: моделі політичного та національного устрою / Н. Макаренко // *Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України,* 2006. – Вип. 29. – С. 68–81. – (Серія : Політологія і етнологія).
735. *Макаренко Н.* Проблема політико-правового становища національних меншин в УНР (1917–1918 рр.): за матеріалами періодичної преси / Н. Макаренко // *Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України.* – 1999. – Вип. 8. – С. 80–85. – (Серія : Політологія і етнологія).
736. *Макаренко Т. П.* Діяльність Генерального секретарства (міністерства) з міжнаціональних (міжнародних) справ УНР / Т. П. Макаренко // *Проблеми історії України XIX – початку XX ст.* – 2005. – Вип. 10. – С. 168–174.
737. *Макаренко Т. П.* Національна політика Центральної Ради в умовах незалежності УНР (січень – квітень 1918 р.) / Т. П. Макаренко // *Історичні записки.* – 2008. – Вип. 20, ч. 1. URL: http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Istz/2008_20/makarenko.pdf.

738. *Макаренко Т. П.* Національне питання в теорії політичних партій України періоду Центральної Ради / Т. П. Макаренко // Проблеми історії України XIX – початку XX ст. – 2006. – Вип. 12. – С. 66–70.
739. *Макаренко Т. П.* Національні вимоги в програмових документах політичних партій національних меншин за доби Центральної Ради / Т. П. Макаренко // Вісник Східноукраїнського національного університету ім. В. Даля. – 2008. – № 11. – С. 159–167.
740. *Макаренко Т. П.* Політика Української Центральної Ради щодо національних меншин (березень 1917 – квітень 1918 рр.) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.01 / Т. П. Макаренко. – Бердянськ, 2008. – 21 с.
741. *Макаренко Т.* Політика Української Центральної Ради щодо національних меншин у листопаді 1917 – січні 1918 р. / Т. Макаренко. URL: <http://vuzlib.com/content/view/1651/52/>.
742. *Макарчук С. А.* Етнічна історія України / С. А. Макарчук. – К. : Знання, 2008. – 471 с.
743. *Макарчук С. А.* Українська Республіка галичан. Нариси про ЗУНР / С. А. Макарчук. – Львів : Світ, 1997. – 192 с.
744. *Макарчук С.* Этносоциальное развитие и национальные отношения на западноукраинских землях в период империализма / С. А. Макарчук. – Львов : Вища школа, 1983. – 256 с.
745. Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра, 1996. – 942 с.
746. *Малахов В.* Зачем России мультикультурализм? / В. Малахов. URL: <http://www.antropotok.archipelag.ru/text/a062.htm>.
747. Малий етнополітологічний словник / О. В. Антонюк, В. І. Волобуєв, М. Ф. Головатий та ін. – К. : МАУП, 2005. – 288 с.
748. Малий словник історії України / В. Смолій (відп. ред.), С. Кульчицький, О. Майборода та ін. – К. : Либідь, 1997. – 464 с.
749. *Мамонова В. А.* Мультикультурализм: разнообразие и множество / В. А. Мамонова. URL: http://www.intelros.ru/2007/07/06/vamamonova_multikulturalizm_raznoobrazie_i_mnozhestvo.html.
750. *Марголин А.* Украина и политика Антанты (Записки еврея и гражданина) / А. Марголин. – Берлин : Изд-во С. Эфронь, 1922. – 397 с.
751. *Маркусь В.* Конгреси Національних Меншостей / В. Маркусь // Енциклопедія українознавства. Словникова частина : в 10 т. Т. 5 / голов. ред. В. Кубійович ; Наук. т-во ім. Т. Шевченка. – [Репринт. відтворення вид. 1955–1984 рр.]. – Париж ; Нью-Йорк ; Львів : НТШ, 1996. – С. 1739–1742.
752. *Маркусь В.* Чехи / В. Маркусь // Енциклопедія українознавства. Словникова частина : в 10 т. Т. 10 / голов. ред. В. Кубійович ; Наук. т-во ім. Т. Шевченка. – [Репринт. відтворення вид. 1955–1984 рр.]. – Париж ; Нью-Йорк ; Львів : НТШ, 2000. – С. 3736–3737.

753. *Мартос Б.* Перший всеукраїнський селянський з'їзд / Борис Мартос // Правничий Вісник. – 1970–1971. – Кн. 3 : Присвячена 50-річчю відновлення Української Державности (1917–1921). – Нью-Йорк (США) : Т-во Укр. правників в ЗСА, 1970–1971. – С. 3–13.
754. *Мартос Б.* Перші кроки Центральної Ради / Б. Мартос // Український історик. – 1973. – Ч. 3–4 (39–40). – С. 99–112.
755. *Марусик Т.* Європейська хартія регіональних мов або поділяй і владарюй / Т. П. Марусик. URL: <http://www.novamova.com.ua/tpl/9.html>.
756. *Марусик Т.* Практика регулювання мовної сфери: здобутки і проблеми / Т. П. Марусик, Н. М. Кошова // Мовна ситуація в Україні: між конфліктом і консенсусом. – К. : ППІЕНД ім. І. Ф. Кураса НАН України, 2008. – С. 113–123.
757. *Марчук М. Г.* Релігійний плюралізм і сучасна західна теологія / М. Г. Марчук // Науковий вісник Чернівецького університету. – 2005. – Вин. 240–241. – С. 144–148.
758. *Маслов С. С.* Россия после четырех лет революции / С. С. Маслов. – Париж : Русская печать, 1922. – 210 с.
759. *Матушевський Ф.* Права національних меншостей : реферат, прочитаний на Всеукр. нац. конгресі / Ф. Матушевський // Український національно-визвольний рух. Березень – листопад 1917 року. Документи і матеріали / упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2003. – С. 148–154.
760. Меморандум Генерального Секретаріату України Тимчасовому Урядові Російської республіки. 13 жовтня 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1 : 4 березня – 9 грудня 1917 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Наук. думка, 1996. – С. 341–344.
761. Меркель: мультикультуралізм у Німеччині не вдавас [Електронний ресурс]. URL: <http://www.radiosvoboda.org/content/news/2193007.html>.
762. Ми український народ: національно-етнічна мозаїка // Радіо «Свобода». URL: <http://www.radiosvoboda.org/content/article/912433.html>.
763. Мизрахи // Электронная еврейская энциклопедия. URL: <http://www.eleven.co.il/article/12759>.
764. *Милоков П. Н.* История второй русской революции / П. Н. Милоков. – Софія : Рос.-болгар. книгоизд-во, 1921. – 867 с.
765. *Милякова Л.* Польша на пути к моноэтническому государству (1918–1947 гг.) / Л. Милякова // Международный исторический журнал. – 2001. – № 10. URL: http://history.machaon.ru/number_13/analiti4/milyakova/index.html.
766. *Миндлин А.* Плеве и евреи / Александр Миндлин // Параллели. – 2002. – № 1. URL: <http://amindlin.narod.ru/>.
767. *Мироненко О.* Всеросійська демократична нарада у Петрограді (вересень 1917) і позиція Центральної ради щодо національних проблем / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН

- України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 266–267.
768. *Мироненко О.* Всеукраїнська національна рада УНР / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 267–270.
769. *Мироненко О.* Генеральне секретарство (міністерство) з єврейських справ УНР / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 271–272.
770. *Мироненко О.* Генеральне секретарство (міністерство) з міжнаціональних (міжнародних) питань УНР / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 272.
771. *Мироненко О.* Генеральне секретарство (міністерство) з польських справ УНР / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 272.
772. *Мироненко О.* Генеральне секретарство (міністерство) з російських справ УНР / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 272–273.
773. *Мироненко О.* Гетьман Павло Скоропадський / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 273–276.
774. *Мироненко О.* Громадянство Української Держави / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 277–278.
775. *Мироненко О.* Груднева (1918 р.) декларація Директорії і національні проблеми / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 278.
776. *Мироненко О.* Державна Народна Рада УНР / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 282–284.
777. *Мироненко О.* Диктатура П. Скоропадського і права людини / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 188–191.
778. *Мироненко О.* Єврейські партії і громади в УНР / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.)

- та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 300.
779. *Мироненко О.* З'їзд народів-федералістів 1917 р. / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 302–303.
780. *Мироненко О.* Закон про єврейську вчительську семінарію / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 301.
781. *Мироненко О.* Комісія для розробки Статуту автономної України і національні меншини / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 304–305.
782. *Мироненко О.* Конституція Української Народної Республіки (УНР) / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 206–207.
783. *Мироненко О.* Крим і кримське питання після лютневої (1917 р.) революції / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 310–311.
784. *Мироненко О.* Лютнева революція і рух за національно-культурне відродження в Україні / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 313–314.
785. *Мироненко О. М.* Світоч української державності: Політико-правовий аналіз діяльності Центральної Ради / О. М. Мироненко ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України ; Акад. прав. наук України. – К., 1995. – 327, [1] с. – Бібліогр.: с. 304–327.
786. *Мироненко О.* Національна політика режиму П. Скоропадського / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 323–325.
787. *Мироненко О.* Національні меншини у ЗУНР / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 332.
788. *Мироненко О.* Національні меншини у складі Центральної Ради / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 332–333.

789. *Миرونенко О.* Національні питання і Закон про громадянство УНР / *О. Мироненко* // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : *Ю. І. Римаренко* (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. *В. М. Корецького*. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 335–336.
790. *Миرونенко О.* Національні союзи в УНР / *О. Мироненко* // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : *Ю. І. Римаренко* (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. *В. М. Корецького*. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 337–338.
791. *Миرونенко О.* Національні установчі збори і національні ради в УНР / *О. Мироненко* // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : *Ю. І. Римаренко* (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. *В. М. Корецького*. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 338.
792. *Миرونенко О.* Перший Всеукраїнський національний з'їзд / *О. Мироненко* // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : *Ю. І. Римаренко* (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. *В. М. Корецького*. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 347–348.
793. *Миرونенко О.* Перший уряд УНР і національні питання / *О. Мироненко* // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : *Ю. І. Римаренко* (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. *В. М. Корецького*. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 348–351.
794. *Миرونенко О.* Петлорівщина і єврейські погроми / *О. Мироненко* // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : *Ю. І. Римаренко* (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. *В. М. Корецького*. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 353.
795. *Миرونенко О.* Польські партії і громади в УНР / *О. Мироненко* // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : *Ю. І. Римаренко* (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. *В. М. Корецького*. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 355.
796. *Миرونенко О.* Проблеми національного державотворення у Конституції УНР / *О. Мироненко* // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : *Ю. І. Римаренко* (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. *В. М. Корецького*. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 360–361.
797. *Миرونенко О.* Проголошення самостійності УНР у січні 1918 р. / *О. Мироненко* // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : *Ю. І. Римаренко* (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. *В. М. Корецького*. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 361–362.
798. *Миرونенко О.* Проект Конституції УНР *О. Ейхельмана* / *О. Мироненко* // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : *Ю. І. Римаренко* (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. *В. М. Корецького*. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 227–228.
799. *Миرونенко О.* Розбудова національного війська режимом *П. Скоропадського* / *О. Мироненко* // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : *Ю. І. Римаренко* (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. *В. М. Корецького*. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 363–369.

800. *Мироненко О.* Українізація суду і судочинства в УНР / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 237–240.
801. *Мироненко О.* Українізація школи в УНР / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 394–396.
802. *Мироненко О.* Українська національна рада і Українська держава / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 403–404.
803. *Мироненко О.* Українська Центральна Рада / О. Мироненко // Етнонаціональний розвиток України : терміни, визначення, персоналії / відп. ред. : Ю. І. Римаренко, І. Ф. Курас. – К., 1993. – С. 392–395.
804. *Мироненко О.* Управління національною освітою в Українській Державі / О. Мироненко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 425–427.
805. *Михальчук В.* Вбивство С. Петлюри / В. Михальчук // Український історичний журнал. – 1997. – № 2. – С. 111–125.
806. *Мицик В. В.* Права національних меншин у міжнародному праві : моногр. / В. В. Мицик. – К. : Вид.-поліграф. центр «Київський університет», 2004. – 287 с.
807. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права. Прийнято 16 грудня 1966 року Генеральною Асамблеєю ООН [Електронний ресурс]. URL: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_043.
808. *Міронова І. С.* Національні меншини України : навч.-метод. посіб. / І. С. Міронова. – Миколаїв–Одеса : ТзОВ Від, 2006. – 305 с.
809. *Мірчук П.* Від другого до четвертого Універсалу / П. Мірчук. – Торонто : Ліга визвол. України, 1955. – 71 с.
810. *Мірчук П.* Зустрічі і розмови в Ізраїлі (Чи українці «традиційні антисеміти») / П. Мірчук. – Нью-Йорк–Торонто–Лондон : Союз укр. політв'язнів, 1982. – 128 с.
811. *Мірчук П.* Українська державність 1917–1920 / П. Мірчук. – Філадельфія : Б. в., 1967. – 400 с.
812. *Мірчук П.* Українсько-московська війна (1917–1919) / П. Мірчук. – Торонто : Ліга визвол. України, 1957. – 80 с. – Політ. б-ка Ліги визвол. України. Ч. 11.
813. *Монолатий І.* Город как объект украинско-еврейской конкуренции в Западной Украине (конец XIX – начало XX в.) / И. С. Монолатий // Палітэч-ная сфера. – 2009. – № 12. – С. 93–109.
814. *Монолатий І.* «Буковинська згода» у контексті історії міжетнічних компромісів у Дунайській монархії / І. С. Монолатий // Незалежний

- культурологічний часопис «Ї». – 2009. – Ч. 56. URL: <http://www.ji.lviv.ua/n56texts/monolatij2.htm>.
815. *Монолатій І.* «Прощання з віденством»: кінець Дунайської монархії і проголошення ЗУНР / І. С. Монолатій // Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність. Вип. 18. – Львів : Ін-т українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України, 2009. – С. 30–38.
816. *Монолатій І.* Pro imperio: галицькі поляки як суб'єкт і об'єкт міжетнічних взаємин в дуалістичній монархії / І. С. Монолатій // Незалежний культурологічний часопис «Ї». – 2008. – Ч. 52. URL: <http://www.ji.lviv.ua/n52texts/monolatij1.htm>.
817. *Монолатій І.* Австрійська Буковина: особливості національних, професійних та мовних поділів / І. С. Монолатій // Незалежний культурологічний часопис «Ї». – 2009. – Ч. 56. URL: <http://www.ji.lviv.ua/n56texts/monolatij1.htm>.
818. *Монолатій І.* Галицькі євреї в австрійський період (1772–1918 рр.) / І. С. Монолатій // Незалежний культурологічний часопис «Ї». – 2008. – Ч. 51. URL: <http://www.ji.lviv.ua/n51texts/monolatij1.htm>.
819. *Монолатій І.* До початків українсько-єврейського діалогу на Покутті у контексті становлення Західно-української Народної Республіки / І. С. Монолатій. URL: <http://www.ko.if.ua/histpub/historypub3.htm>.
820. *Монолатій І.* Етнопонаціональні спільноти у контексті соціальної історії Галичини (1867–1914) / І. С. Монолатій // Українознавчі студії. – 2005–2006. – № 6–7. – С. 328–340.
821. *Монолатій І.* Єврейська спільнота Галичини у складі імперії Габсбургів: історія, ідеологія, політика (1772–1918 рр.) / І. С. Монолатій // Єврейська історія та культура в країнах Центральної та Східної Європи – Єврейське краєзнавство колекціонування : матеріали XII Міжнар. наук. конф. (Київ, 2004). URL: <http://www.judaica.kiev.ua/Conference/conf2004/14-2004.htm>.
822. *Монолатій І.* Єврейська спільнота Станиславова (Станіслава) / І. Монолатій // Галичина. – 2011. – Ч. 18–19. – С. 97–110.
823. *Монолатій І.* Західноукраїнська етнополітична сфера: суб'єкти і тенденції імперського простору / І. С. Монолатій // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 2008. – Вип. 37. – С. 74–83.
824. *Монолатій І.* Категорія інтераціоналізму в дискурсі західної етнополітології / І. С. Монолатій // Науковий вісник Ужгородського університету. – 2009. – Вип. 11. – С. 184–188. – (Серія : Політологія. Соціологія. Філософія).
825. *Монолатій І.* Особливості міжетнічних взаємин у західноукраїнському регіоні в Модерну добу : моногр. / І. С. Монолатій. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2007. – 280 с.
826. *Монолатій І.* Проблематика міжетнічних стосунків у Галичині межі XIX–XX століть (На прикладі Франкових Перехресних стежок та Гольдеманових Листів жидівського соціал-демократа про Україну) / І. С.

- Монолатій // TeKa Komisji Polsko-Ukraińskich Związkow Kulturowych. Vol. IV. – Lublin : Oddział PAN w Lublinie, 2009. – S. 179–190.
827. *Монолатій І. С.* Галичина та галицькі українці у «Спогадах» Павла Скоропадського: ідейні орієнтації та національні пріоритети / І. С. Монолатій // Дрогобицький краєзнавчий збірник. – 2005. – Вип. IX. – С. 346–355.
828. *Монолатій І. С.* Детермінантні фактори політичної участі (західноукраїнська парадигма транзитивного періоду) / І. С. Монолатій // Вісник СевНТУ. – 2009. – Вип. 100. – С. 65–70.
829. *Монолатій І. С.* Етнонаціональні спільноти у Галичині (1867–1914 рр.): теоретико-методологічні засади дослідження / І. С. Монолатій // Проблеми історії України XIX – початку XX ст. – 2005. – Вип. IX. – С. 275–289.
830. *Монолатій І. С.* Інші свої. Політична участь етнічних акторів пізньогабсбурзьких Галичини і Буковини : моногр. / І. С. Монолатій. – Івано-Франківськ : Лілея–НВ, 2012. – 432 с.
831. *Монолатій І. С.* Разом, але майже окремо. Взаємодія етнополітичних акторів на західноукраїнських землях у 1867–1914 рр. : моногр. / І. С. Монолатій. – Івано-Франківськ : Лілея–НВ, 2010. – 736 с.
832. *Монолатій І. С.* Соціально-економічне становище та культурний розвиток німців у Галичині (1772–1923 рр.) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.01 / І. С. Монолатій. – К., 2002. – 20 с.
833. *Монолатій І.* Українсько-німецькі етнокультурні процеси в Галичині / І. Монолатій. URL: <http://www.kolomyia.if.ua/histpub/historypub12.htm>.
834. *Монолатій І. С.* Інституціоналізація та діяльність етнічних політичних акторів в Австро-Угорщині (на прикладі Галичини і Буковини) : дис. ... д-ра політ. наук : спец. 23.00.02 / І. С. Монолатій. – Чернівці, 2011. – 494 с.
835. *Монолатій І. С.* Претензії до «чужих» як фактор врегулювання інтересів етнонацій західноукраїнських земель у транзитивний період / І. С. Монолатій. URL: http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/Gileya/2009_24/Gileya24/P8.pdf.
836. *Мухіна І. Г.* Участь національних меншин у суспільно-політичному та економічному житті Харківської губернії (XIX – початок XX ст.) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.01 / І. Г. Мухіна. – Харків, 2006. – 19 с.
837. *Муцький П. П.* Концептуальні підходи та політико-правові засади забезпечення індивідуальних і колективних прав національних меншин : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. політ. наук : спец. 23.00.05 / П. П. Муцький. – К., 2006. – 20 с.
838. *Нагаєвський І.* Історія Української держави двадцятого століття / І. Нагаєвський. – К. : Укр. письменник, 1993. – 413 с.
839. *Нагорна Л. П.* Регіональна ідентичність: український контекст / Л. П. Нагорна. – К. : ШІЕНД ім. І. Ф. Кураса НАН України, 2008. – 405 с.
840. *Надольська В. В.* Національні меншини на Волині (середина XIX – початок XX століття) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук. : спец. 07.00.05. / В. В. Надольська. – К., 1996. – 27 с.

841. *Найман О.* Єврейські партії та об'єднання у політичних процесах в Україні (1917–1925) / *О. Найман.* URL: <http://www.jewish-heritage.org/prep22.htm>.
842. Наказ головного державного інспектора В. Кедровського державним інспекторам Армії УНР розгорнути найрішучішу боротьбу проти пограбувань та погромів. 2 серпня 1919 року // Іванис В. Симон Петлора – Президент України. 1879–1926 / В. Іванис. – Торонто : Накладом «5-ї станиці Союзу бувших укр. вояків», 1952. – С. 165–166.
843. Наказ Головного Отамана українських республіканських військ Симона Петлори волосним, повітовим та губернським управам щодо негайного і рішучого припинення мародерства і грабежів. 15 грудня 1918 року // Сергійчук В. Симон Петлора і єврейство / Володимир Сергійчук. – [вид. 2-ге, допов.]. – К. : ІП Сергійчук М. І., 2006. – С. 98.
844. Наказ Головної команди військ УНР про боротьбу з дезертирами і провокаторами. 31. 03. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 511–512.
845. Наказ Головної команди військ УНР. Ч. 131. 26. 08. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 564–565.
846. Наказ Директорії УНР про призначення голови Особливої слідчої комісії по розслідуванню протиеврейських погромних дій. 04. 07. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 545.
847. Наказ командування армії УНР про боротьбу з протиеврейською погромною агітацією. 7 липня 1920 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 653–654.
848. Наказ уряду УНР про організацію місцевої самооборони проти грабінників і дезертирів з Червоної армії. 11 червня 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 535–536.
849. *Нам И. В.* Национально-культурная автономия в России: исторический опыт и современные проблемы / *И. В. Нам.* URL: <http://federalnycart.ksu.ru/conference/seminar3/nam.htm>.
850. *Нам И. В.* Национальные меньшинства Сибири и Дальнего Востока в условиях революции и гражданской войны: 1917–1922 гг. : автореф. дис. на соискание уч. степени д-ра ист. наук : спец. 07.00.02 / *И. В. Нам.* – Томск : Том. гос. ун-т, 2008. – 50 с.
851. *Нам І.* Національно-персональна (культурна) автономія в історії та сучасності / *Ірина Нам* // Етнічні меншини Східної та Центральної Європи:

- компоративний аналіз становища та перспективи розвитку / за ред. : В. Євтуха та А. Зуплана ; ред. кол. : В. Євтух, А. Зуплан, Е. Гофер та ін. – К. : ІНТЕЛ, 1994. – С. 138–148.
852. Нариси з історії та культури євреїв України. – [вид. третє] / упоряд. та ред. : Л. Фінберг, В. Любченко. – К. : Дух і Літера, 2009. – 440 с.: іл.
853. Нариси історії української революції 1917–1921 років : Кн. 1 / ред. кол. : В. А. Смолій (голова) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Наук. думка, 2011. – 390 с.
854. Нариси історії української революції 1917–1921 років : Кн. 2 / ред. кол. : В. А. Смолій (голова) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Наук. думка, 2012. – 464 с.
855. *Нахман Г.* Передісторія і історія жидівського пробосового куреня І Корпусу УГА / Г. Нахман // Ратуша. – 1990. – 16 жовт.
856. *Нации и национализм* / Б. Андерсон, О. Бауэр, М. Хрох и др. ; пер. с англ. и нем. Л. Е. Переяславцевой, М. С. Панина, М. Б. Гнедовского. – Москва : Практикс, 2002. – 416 с. – (Серия «Новая наука политики»).
857. *Национальная политика в императорской России. Цивилизованные окраины (Финляндия, Польша, Прибалтика, Бессарабия, Украина, Закавказье, Средняя Азия)* / сост., ред. и автор примеч. Ю. И. Семенов ; Рос. акад. наук и др. – Москва, 1997. URL: <http://law.edu.ru/script/cntsource.asp?cntID=100090754>.
858. *Национально-персональная автономия: идея и воплощение* / под ред. Г. Адлера. URL: <http://www.germany.com.ua/texts/info-4.htm>.
859. *Националізм : антологія* / упоряд. О. Проценко, В. Лісовий. – К. : Смолоскип, 2000. – 872 с.
860. *Националізм: Теорії нації та націоналізму від Йогана Фіхте до Ернеста Гелнера* : антологія / пер. : Ю. Бадзьо та ін. ; упоряд. : О. Проценко, В. Лісовий ; Наук. т-во ім. В. Липинського. – [2-ге вид., перероб. і доп.]. – К. : Смолоскип, 2006. – XLIV + 684 с.: іл. – («Політичні ідеології»).
861. *Национальне питання в Україні ХХ – початку ХХІ ст. : іст. нариси* / ред. рада : В. М. Литвин (голова) та ін. ; відп. ред. В. А. Смолій ; керівн. авт. кол. Л. Д. Якубова ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Ніка-Центр, 2012. – 592 с.
862. *Национальні відносини в Україні у ХХ ст. : зб. док. і матеріалів* / редкол. : І. Ф. Курас (голова), М. І. Панчук та ін. – К. : Наук. думка, 1994. – 559 с.
863. *Национальні меншини в Україні : інформ.-бібліогр. покажч.* / упоряд. : І. Винниченко, В. Горовий ; Ін-т дослідж. діаспори. – [2-ге вид., доп.]. – К. : Стилос, 2003. – 252 с.
864. *Национальні меншини України у ХХ столітті: політико-правовий аспект* / М. Панчук, В. Войналович, О. Галенко та ін. ; редкол. : І. Ф. Курас (голов. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т політ. і етнонац. досліджень. – К., 2000. – 357 с.: іл., табл., [3] арк. іл.
865. *Национальні процеси в Україні: історія і сучасність. Документи і матеріали* : довід. : у 2 ч. Ч. 1 / упоряд. : І. О. Кресіна (керівн.), О. В. Кресін,

- В. П. Ляхощкий та ін. : за ред. В. Ф. Панібудьласки. – К. : Вища шк., 1997. – 583 с.
866. Національні процеси в Україні: історія і сучасність. Документи і матеріали : довід. : у 2 ч. Ч. 2 / упоряд. : І. О. Кресіна, В. Ф. Панібудьласка ; за ред. В. Ф. Панібудьласки. – К. : Вища шк., 1997. – 704 с.
867. *Нестеренко В. А.* Використання конфліктологічної парадигми в процесі вивчення етнонаціональної історії України ХХ століття / В. А. Нестеренко // Українська історична наука на шляху творчого поступу : доп. і повідомл. III Міжнар. наук. конгресу укр. істориків, (Луцьк, 17–19 трав. 2006 р.). Т. 3. – Луцьк, 2008. – С. 376–381.
868. *Нестеренко В. А.* До питання про етнічну ідентифікацію українців Правобережної України в першій третині ХХ ст. / В. А. Нестеренко // Науковий вісник Чернівецького університету. – 2008. – Вип. 376–377. – С. 145–148. – (Серія : Історія. Політичні науки. Міжнародні відносини).
869. *Нестеренко В. А.* Єврейська національно-персональна автономія в період Директорії УНР (листопад 1918 – листопад 1919 р.) / В. А. Нестеренко // Кам'янець-Подільський – остання столиця Української Народної Республіки : матеріали Всеукр. наук. конф., (Кам'янець-Подільський, 6–7 жовт. 2009 р.) / редкол. : В. А. Смолій, В. Ф. Верестюк, О. М. Завальнюк та ін. – Кам'янець-Подільський : Оіом, 2009 – С. 230–238.
870. *Нестеренко В. А.* Національна політика українських урядів у світлі конфліктологічної парадигми (1917–1920 рр.) / В. А. Нестеренко // Формування та діяльність українських національних урядів періоду української революції 1917–1921 рр. : матеріали Всеукр. наук. конф., (Кам'янець-Подільський, 6–7 груд. 2007 р.) / ред. кол. : В. А. Смолій (співголова), О. М. Завальнюк (співголова), О. П. Реснт та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. – Кам'янець-Подільський : Оіом, 2008. – С. 179–189.
871. *Нестеренко В. А.* Політика Директорії УНР щодо польського населення Правобережної України (1918–1920) / В. А. Нестеренко // *Ucrainica Polonica*. Т. 3. – Київ-Житомир : Вид. центр Київ. нац. лінгвіст. ун-ту, 2009. – С. 45–54.
872. *Нестеренко В. А.* Польська та єврейська національна освіта на Поділлі в період Української національно-демократичної революції 1917–1920 рр. / В. А. Нестеренко // Освіта, наука і культура на Поділлі : матеріали Четвертого круглого столу, (Кам'янець-Подільський, 2007 р.). Т. 9. – Кам'янець-Подільський : Оіом, 2007. – С. 190–202.
873. *Нестеренко В.* Порівняльний аналіз політики Директорії УНР та радянської влади щодо національних меншин на Поділлі (1918–1929 рр.) / В. А. Нестеренко // Симон Петлюра у контексті українських національно-визвольних змагань : зб. наук. праць. – Фастів, 1999. – С. 119–129.
874. *Нестуля С.* Досвід Центральної Ради у вирішенні національного питання на Україні під час війни / С. Нестуля, Т. Щетиніна // Європа в ХХ веке: путь от войны к миру : матеріали Междунар. науч. конф. – Харьков, 1995. – С. 89–93.
875. *Нестуля С.* Розвиток єврейської національної школи на Полтавщині в роки української революції / С. Нестуля, Т. Щетиніна // Єврейська історія

- та культура в Україні : матеріали конф., (Київ, 2–5 вересня 1996 р.). – К., 1997. – С. 284–286.
876. *Нікітюк В.* Концепції прав національних меншин / В. Нікітюк // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 520–521.
877. *Нікітюк В.* Національні меншини (порівняльно-правовий аспект) / В. Нікітюк // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 560.
878. *Нікітюк В. О.* Статус етнопонаціональних меншин (порівняльно-правовий аспект) / В. О. Нікітюк. – К. : Форт-М, 1996. – 186 с.
879. *Нікітюк В.* Права національних меншин / В. Нікітюк // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 584–585.
880. *Ніколаєва Т. М.* Соціальний і національний склад підприємницького прошарку в Україні в останній третині XIX – на початку XX ст. / Т. М. Ніколаєва // Проблеми історії України XIX – початку XX ст. – 2007. – Вип. 14. – С. 285–292.
881. Німецькі поселенці в Україні: Історія та сьогодення : моногр. – К.–Миколаїв : Вид-во МДГУ ім. П. Могили, 2006. – 416 с. – (Серія «Україна: історія і сучасність». Вип. 1).
882. Німці в Україні : наук.-допоміж. біблогр. покажч., 1917–1941 / уклад. : Н. А. Дехтярьова, С. Г. Кузнецова, Н. Л. Македон. – К. : Кн. палата України, 1998. – 178 с. – (Етноси України).
883. Обіжник комісара Міністерства внутрішніх справ про вживання української мови у державних установах. Київ, 18. 12. 1918 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 390.
884. Обіжник міністра народної освіти і мистецтва Української Держави про утворення національної вищої початкової школи з початку наступного 1918–1919 шкільного року. 5 серпня 1918 р. // Національні відносини в Україні у XX ст. : зб. док. і матеріалів / редкол. : І. Ф. Курас (голова), М. І. Панчук та ін. – К. : Наук. думка, 1994. – С. 81–82.
885. *Обушний М.* Етнос і нація: проблеми ідентичності / М. Обушний. – К. : Центр духовн. культури, 1998. – 204 с.
886. Общій сводъ по Имперіи результатовъ разработки данныхъ первой всеобщей переписи населенія, произведенной 28 января 1897 года. Т. 1 / предисл. : Н. Тройницкий. – Санкт-Петербург, 1905. – XXI, 357 с.
887. Общій сводъ по Имперіи результатовъ разработки данныхъ первой всеобщей переписи населенія, произведенной 28 января 1897 года. Т. 2 / предисл. : Н. Тройницкий. – Санкт-Петербург, 1905. – [6], LX, 417 с.

888. *Овчаренко П. Д.* Молдовани в Україні / П. Д. Овчаренко // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 7 : Мл – О / редкол. : В. А. Смолій (голова) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Наук. думка, 2010. – С. 33–34.
889. *Оніщенко К. О.* Витоки та перші спроби застосування інституту національно-культурної автономії / К. О. Оніщенко // Держава і право. – 2009. – Вип. 44. – С. 708–715. – Бібліогр.: 5 назв. – укр.
890. *Осипов А.* Национально-культурная автономия. Идея и реализация. Эстонский опыт / Александр Осипов, Илья Никифоров. – Таллин, 2008. – 69 с.
891. Основи державного устрою Галицької Республіки. Не пізніше 29 квітня 1921 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. – С. 566–575.
892. Основний державний закон Української Народної Республіки. Проект Правительственной комісії по виробленню Конституції Української Держави // Конституційні акти України 1917–1920. Невідомі конституції України. – К. : Філософ. і соціолог. думка, 1992. – С. 126–148.
893. Основні положення програми УХДП. 29. 06. 1917 р. // Український національно-визвольний рух. Березень – листопад 1917 року. Документи і матеріали / упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2003. – С. 519–520.
894. *Островский З. С.* Еврейские погромы 1918–1921 / З. С. Островский. – Москва : Школа и Кн., 1926. – 135 с.
895. Очерки по истории еврейского народа / под ред. проф. С. Эттингера. – Тель-Авив : Ам Овед, 1972. – 872 с.
896. *Петлора С.* Статті. Листи. Документи. Т. IV / С. В. Петлора. – К. : ПП Сергійчук М. І., 2006. – 704 с.
897. *Павленко В. В.* Болгари в Україні / В. В. Павленко // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 1 : А – В / редкол. : В. А. Смолій (голова) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Наук. думка, 2003. – С. 329–330.
898. *Павленко Ю.* Українська державність у 1917–1919 рр. (історико-генетичний аналіз) / Ю. Павленко, Ю. Храмов. – К. : Манускрипт, 1995. – 262 с.
899. *Павлишин О.* Єврейське населення Східної Галичини у 1918–1919 рр.: соціальний аспект / О. Павлишин // Галичина. – 2006–2007. – Вип. 12–13. – С. 27–48. URL: http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/Nkrp/2006/2007/Pavlychyn.pdf.
900. *Павлишин О. І.* Західноукраїнська Народна Республіка Кн. 2 / О. І. Павлишин, О. С. Рубльов // Нариси історії української революції 1917–1921 років / ред. кол. : В. А. Смолій (голова) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Наук. думка, 2012. – С. 137–240.
901. *Павлишин О.* Історіографія Української революції 1917–1921 рр. / О. Павлишин // Українська історіографія на зламі XX і XXI століть: здобутки і проблеми. – Львів, 2004. – С. 168–183.
902. *Павлишин О.* Львівщина в добу Західно-Української Народної Республіки (1918–1919) : навч. посіб. / Олег Павлишин. – Львів : Літопис, 2008. – 224 с.

903. *Павлишин О.* Організація цивільної влади ЗУНР у повітах Галичини (листопад – грудень 1918 року) / Олег Павлишин // Україна модерна. – 1999. – Ч. 2–3. – С. 132–193. URL: <http://www.franko.lviv.ua/Subdivisions/um/um2-3/Statti/7-PAVLYSHYN%20Oleh.htm>.
904. *Пагіря О.* Паризька провокація. Як більшовики запустили міф петлорівського антисемітизму / О. Пагіря // Український тиждень. – 2012. – № 14 (231). – С. 32–33.
905. *Палієнко В.* Історичний досвід залучення національних меншин до розбудови Української держави / Палієнко В. // Державність. – 1994. – № 1–2 – С. 54–55.
906. *Пальчук В.* Правове забезпечення самобутності національних меншин в Україні / В. Пальчук // Резонанс : бюлетень матеріалів оператив. інф. електрон. вид. / Нац. б-ка України ім. В. І. Вернадського. – 2013. – № 13. – С. 3–29. – Бібліогр.: 10 назв. – укр., англ. – (Додаток до журналу «Україна: події, факти, коментарі»).
907. Пам'ятна записка української делегації голові Тимчасового уряду. 17. 03. 1917 р. // Український національно-визвольний рух. Березень – листопад 1917 року. Документи і матеріали / упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2003. – С. 56–60.
908. *Панишко С. Д.* Історичне краєзнавство / С. Д. Панишко // Наукові записки з проблем волинезнавства : зб. наук. ст. та матеріалів, присвяч. 45-річчю від дня народж. С. Д. Панишка. Вип. 1 / упоряд. О. Є. Златогорський. – Луцьк, 2008. – С. 25–75.
909. *Панчук М.* Національна німецька меншина в Україні у 1920–30-х роках / М. Панчук, О. Ковальчук, Б. Чирко // Німецькі поселенці в Україні: Історія та сьогодення : моногр. – К.–Миколаїв : Вид-во МДГУ ім. П. Могили, 2006. – С. 320–323. – (Серія «Україна: історія і сучасність». Вип. 1).
910. *Панчук М.* Національні меншини як об'єкт етнополітичних досліджень / М. Панчук, О. Калакура // Етнополітологія в Україні. Становлення. Що далі? – К. : ПІЕНД, 2002. – С. 239–252.
911. *Папакін А. Г.* Формування Польських військ в Україні у 1917–1918 рр. : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.02 / А. Г. Папакін. – К., 2007. – 16 с. URL: http://librar.org.ua/sections_load.php?s=military_science&id=511.
912. *Папакін Г. В.* Павло Скоропадський: патріот, державотворець, людина : іст.-арх. нариси / Г. В. Папакін. – К., 2003. – 282 с.
913. *Парк Р.* Город как социальная лаборатория / Роберт Парк ; пер. с англ. С. П. Баньковской // Социологическое обозрение. – 2002. – № 3, т. 2. URL: <http://www.urban-club.ru/?p=50>.
914. *Парнета О.* Проголошення та міжнародне визнання польської держави. «Польське питання» на Паризькій мирній конференції / О. Парнета // Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету ім. В. Гнатюка. – 2009. – Вип. 3. – С. 194–202. – (Серія : Історія).

915. *Патер І.* Особливості етнонаціонального життя Західноукраїнської Народної Республіки / І. Патер // Національне питання в Україні ХХ – початку ХХІ ст. : іст. нариси / ред. рада : В. М. Литвин (голова), Г. В. Боряк, В. М. Даниленко та ін. ; відп. ред. В. А. Смолій ; авт. кол. : О. Г. Аркуша, В. Ф. Верстюк, С. В. Віднянський та ін. – К. : Ніка-Центр, 2012. – С. 149–155.
916. *Паустовский К. Г.* Повесть о жизни. Начало неведомого века. Кн. 3 / К. Г. Паустовский. URL: <http://lib.ru/PROZA/PAUSTOWSKIJ/lifebook3.txt>.
917. *Пачев С. І.* Освіта та рівень письменності приазовських болгар у другій половині ХІХ – на початку ХХ ст. / С. І. Пачев // Записки науково-дослідної лабораторії історії Південної України ЗДУ: Південна Україна ХVІІІ–ХІХ ст. – 2001. – Вин. 6. – С. 205–209.
918. *Пендзей І.* Окремі аспекти історіографії ЗУНР / І. Пендзей // Галичина. – 2001. – № 5–6. – С. 210–213.
919. Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. III : Бессарабская губерния / под ред. Н. А. Тройницкаго. – Санкт-Петербург : Изд. Центр. стат. ком. МВД, 1905. – 279 с.
920. Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. VIII : Вольнская губерния / под ред. Н. А. Тройницкаго. – Санкт- : Изд. Центр. стат. ком. МВД, 1904. – 309 с.
921. Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XIII : Екатеринославская губерния / под ред. Н. А. Тройницкаго. – Санкт-Петербург : Изд. Центр. стат. ком. МВД, 1904. – 234 с.
922. Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XVI : Киевская губерния / под ред. Н. А. Тройницкаго. – Санкт-Петербург : Изд. Центр. стат. ком. МВД, 1904. – 287 с.
923. Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XXXII : Подольская губерния / под ред. Н. А. Тройницкаго. – Санкт-Петербург : Изд. Центр. стат. ком. МВД, 1904. – 285 с.
924. Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XXXIII : Полтавская губерния / под ред. Н. А. Тройницкаго. – Санкт-Петербург : Изд. Центр. стат. ком. МВД, 1904. – 315 с.
925. Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XLI : Таврическая губерния / под ред. Н. А. Тройницкаго. – Санкт-Петербург : Изд. Центр. стат. ком. МВД, 1904. – 310 с.
926. Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XLVI : Харьковская губерния / под ред. Н. А. Тройницкаго. – Санкт-Петербург : Изд. Центр. стат. ком. МВД, 1904. – 297 с.
927. Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XLVII : Херсонская губерния / под ред. Н. А. Тройницкаго. – Санкт-Петербург : Изд. Центр. стат. ком. МВД, 1904. – 319 с.
928. Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XLVII : Городь Одесса / под ред. Н. А. Тройницкаго. – Санкт-Петербург : Изд. Центр. стат. ком. МВД, 1903. – 167 с.

929. Первая всеобщая перепись населения Российской Империи 1897 г. Т. XLVIII : Черниговская губерния / под ред. Н. А. Тройницкаго. – Санкт-Петербург : Изд. Центр. стат. ком. МВД, 1905. – 341 с.
930. Первый всероссийский съезд Советов об антисемитизме (июнь – июль 1917 г.) // Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине 1917–1918 гг. (К истории украинско-еврейских отношений) / И. Чериковер ; вступ. ст. С. М. Дубнова. – Берлин : Ostjüdisches historisches archiv, 1923. – С. 208–209.
931. Перша відозва Центральної Ради. 9 березня 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1 : 4 березня – 9 грудня 1917 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Наук. думка, 1996. – С. 38–39.
932. *Петлюра С. В.* Народе Український: вибрані статі, листи, документи / С. В. Петлюра. – Харків : Лівий берег, 1992. – 149 с.
933. *Петлюра С. В.* Статті / С. В. Петлюра ; упоряд. та авт. передм. О. Климчук. – К. : Дніпро, 1993. – 341 с.
934. *Петлюра С.* Вибрані твори та документи / С. В. Петлюра. – К. : Довіра, 1994. – 271 с.
935. *Петровский Н.* Украинские националисты на службе у немецких захватчиков в 1918 г. / Н. Петровский // Исторический журнал. – 1943. – Кн. 7 (119). – С. 20–27.
936. *Петков С. В.* Переселенські національні меншини на українських землях у складі Російської імперії в XVIII – на початку XX ст. (історико-правове дослідження) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 / С. В. Петков. – Харків, 1999. – 17 с.
937. *Пиріг Р.* Національна політика Української гетьманської держави (квітень-грудень 1918 р.) / Р. Я. Пиріг // Національне питання в Україні XX – початку XXI ст. : іст. нариси / ред. рада : В. М. Литвин (голова), Г. В. Боряк, В. М. Даниленко та ін. ; відп. ред. В. А. Смолій ; авт. кол. : О. Г. Аркуша, В. Ф. Верстюк, С. В. Віднянський та ін. – К. : Ніка-Центр, 2012. – С. 127–135.
938. *Пиріг Р.* Українська гетьманська держава 1918 року. Історичні нариси / Р. Я. Пиріг ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К., 2011. – 336 с.
939. *Пиріг Р. Я.* Гетьманат Павла Скоропадського: російський чинник / Р. Я. Пиріг // Україна в революційних процесах перших десятиліть XX століття. – К., 2007. – С. 123–130.
940. Писання Трохима Зіньківського. Кн. 2 / ред. В. Чайченко. – Львів : НТШ, 1896. URL: <http://revolution.allbest.ru/history/d00259763.html>.
941. Питання німецької історії : зб. наук. праць. – Дніпропетровськ, 2007. URL: http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Pni/2007/07aaing.pdf.
942. *Півторак С.* Євреї на Тернопільщині / С. Півторак, В. Уніят, Б. Хаварівський. – Тернопіль : Терно-граф, 2010. – 120 с.
943. Під прапором Жовтня. Вплив Великої Жовтневої соціалістичної революції на піднесення революційного руху в Західній Україні. 1917–1920 : док. і матеріали / упоряд. : О. Ю. Карпенко та ін. ; Архівне упр. УРСР ; Львів. обл. держ. архів. – Львів : Кн.-журн. вид-во, 1957. – 691 с.

944. *Плеская-Зебольд З.* Немецкие колонисты на Одесчине / З. Плеская-Зебольд // Німецькі поселенці в Україні: Історія та сьогодення : моногр. – К.– Миколаїв : Вид-во МДГУ ім. П. Могили, 2006. – С. 215–230. – (Серія «Україна: історія і сучасність». Вип. 1).
945. По'алеї Ціон // Електронная еврейская энциклопедия. URL: <http://www.eleven.co.il/article/13247>.
946. Повідомлення газети «Вперед» про створення Комуністичної робітничої партії Польщі і про її виступ проти загарбницької війни білополяків у Західній Україні. 24 грудня 1918 р. // Під прапором Жовтня. Вплив Великої Жовтневої соціалістичної революції на піднесення революційного руху в Західній Україні. 1917–1920. Документи й матеріали / упоряд. : О. Ю. Карпенко та ін. ; Архівне упр. УРСР ; Львів. обл. держ. архів. – Львів : Кн.-журн. вид-во, 1957. – С. 148.
947. Повідомлення про зустріч Голови Директорії УНР В. Винниченка і Голови Ради Міністрів В. Чехівського з представниками єврейських організацій, меморандум Бердичівської єврейської громади і Заява уряду. 10 січня 1919 р. // Сергійчук В. Погроми в Україні. 1914–1920. Від штучних стереотипів до гіркої правди, приховуваної в радянських архівах / В. Сергійчук ; вступ. ст. В. Михальчука. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 1998. – С. 180–185.
948. Повідомлення про зустрічі єврейських діячів з Головою Директорії С. Петлюрою в Кам'янці-Подільському. 17 липня 1919 року // Сергійчук В. Симон Петлюра і єврейство / Володимир Сергійчук. – [вид. 2-ге, допов.]. – К. : ІП Сергійчук М. І., 2006. – С. 105–115.
949. Повідомлення Ялтушківської єврейської громади про погром, вчинений українською армією // Сергійчук В. Погроми в Україні. 1914–1920. Від штучних стереотипів до гіркої правди, приховуваної в радянських архівах / В. Сергійчук ; вступ. ст. В. Михальчука. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 1998. – С. 330–333.
950. *Погребинська І.* Євреї в Західноукраїнській Народній Республіці (до проблеми українсько-єврейських взаємин) / І. М. Погребинська, М. М. Гон ; НАН України, Ін-т нац. відносин і політол. – К. : б. в., 1997. – 86 с.: іл.
951. *Погребинська І.* Погроми в Польщі, Галичині та українське єврейство / І. Погребинська // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 2000. – Вип. 10. – С. 167–179. – (Серія : Політологія і етнологія).
952. *Погребинська І.* Автономізм та його вплив на формування єврейської національної ідентичності в Україні: історіографічний аспект / І. М. Погребинська // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 2008. – Вип. 39. – С. 307–316.
953. *Погребинська І.* Автономізм у політичному просторі східноєвропейського єврейства / І. М. Погребинська // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 2008. – Вип. 40. – С. 352–362.

954. *Погребинська І.* Єврейська національна автономія та діяльність Національного Секретаріату в Україні (1918–1919 рр.) / І. М. Погребинська // Єврейська історія та культура в країнах Центральної та Східної Європи – єврейська історія та культура кінця XIX – початку XX ст. : матеріали X Міжнар. наук. конф. URL: <http://www.judaica.kiev.ua/Conference/Conf2002/Conf16-02.htm>.
955. *Погребинська І.* Українсько-єврейські взаємини у Галичині у кінці XIX – на початку XX сторіччя / І. Погребинська // Етнічна історія народів Європи: Національні меншини. Етноархеологія. – 1999. – Вип. 3. – С. 61–65.
956. *Погребинська І. М.* Правове та економічне становище євреїв в Україні (кінець XIX – початок XX ст.) / І. М. Погребинська // Український історичний журнал. – 1996. – № 4. – С. 124–132.
957. Погром в м. Котельно (Вольнь) // Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине 1917–1918 гг. (К истории украинско-еврейских отношений) / И. Чериковер ; вступ. ст. С. М. Дубнова. – Берлин : Ostjudisches historisches archiv, 1923. – С. 192–193.
958. *Подольський А.* Єврейська освіта в Україні: історія та сучасність / А. Подольський // Четвертий міжнар. конгрес українців : доп. та повідомл., (Одеса, 26–29 серп. 1999 р.). – Ч. 2 : XX століття / Міжнар. асоц. українців. – Одеса–К.–Львів, 1999. – С. 520–524. – (Історія).
959. *Подольський А.* Місце єврейської освіти в полікультурному просторі України / А. Подольський // Етнічна історія народів Європи: Національні меншини. Етноархеологія. – 1999. – Вип. 3. – С. 66–74.
960. *Подольський А.* Створення та діяльність загонів єврейської самооборони на теренах України в 1917–1920 роках: за матеріалами єврейської історико-археологічної комісії / А. Подольський // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 1999. – Вип. 8. – С. 99–102. – (Серія : Політологія і етнологія).
961. *Поветика Н.* Воспоминания / Н. Поветика. URL: <http://lib.ru/memuary/poletika/wospominaiya.txt>.
962. Политические партии России: история и современность / под ред. проф. А. И. Зевелева, проф. Ю. П. Свириденко, проф. В. В. Шелохаева. – Москва : РОССПЭН, 2000. – 631 с.
963. Политология : слов.-справоч. / сост. : М. А. Василик, М. С. Вершинин и др. – Москва : Гардарики, 2001. – 328 с. URL: <http://politike.ru/dictionary/286/word/yetnopolitika>.
964. Політична конвенція між Польщею і Україною. 21. 04. 1920 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 618–619.
965. Політична система для України: історичний досвід і виклики сучасності / гол. ред. В. М. Литвин ; авт. кол. : О. Г. Аркуша, С. О. Біла, В. Ф. Верстюк та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України ; Ін-т політ. і етнонац. дослідж. ім. І. Ф. Кураса. – К. : Ніка-Центр, 2008. – 988 с.

966. Політичний терор і тероризм в Україні. XIX–XX ст. : іст. нариси / Д. В. Архірейський, О. Г. Бажан, Т. В. Бикова та ін. ; відп. ред. В. А. Смолій. – К. : Наук. думка, 2002. – 952 с. : іл.
967. Політологічний енциклопедичний словник / упоряд. В. П. Горбатенко ; за ред. : Ю. С. Шемшученка, В. Д. Бабкіна, В. П. Горбатенка ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького ; Укр. асоц. політологів. – [2-ге вид., допов. і переробл.]. – К. : Генеза, 2004. – 736 с.
968. Політологічний словник [Електронний ресурс]. URL: <http://subject.com.ua/political/dict/522.html>.
969. *Поліщук Ю. М.* Національні меншини Правобережної України в політико-правовому полі Російської імперії в кінці XVIII – на початку XX століття: аналіз джерельної бази / Ю. М. Поліщук // *Гілея*. – 2008. – Вип. 17. – С. 116–131.
970. *Поліщук Ю.* Освіта німецьких колоністів Правобережної України в кінці XVIII – на початку XX століття в політико-правовому полі російського царизму / Ю. Поліщук // *Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України*. – 2008. – Вин. 40. – С. 298–314.
971. Полный сборник платформ всех русских политических партий. – [изд. втор., исравл. и дополи. по последним резолюциям парт. съездов]. – Санкт-Петербург, 1906. – 131 с.
972. Положения о поощрении и защите прав лиц, принадлежащих к меньшинствам // *Права человека: изложение фактов*. – [Управление Верховного комиссара Организации Объединенных Наций по правам человека при Отделении Организации Объединенных Наций в Женеве]. – 1998. – № 18 / Rev. 1. – С. 5–12. URL: <http://www.ohchr.org/Documents/Publications/FactSheet18Rev.1ru.pdf>.
973. *Поляков Л.* История антисемитизма: Эпоха веры / Л. Поляков. – Москва–Иерусалим : Гешарим, 1997. – 429 с.
974. *Поляков Л.* История антисемитизма: Эпоха знаний / Л. Поляков. – Москва–Иерусалим : Гешарим, 1998. – 447 с.
975. *Польовий Л.* Болгари / Л. Польовий // *Етнонаціональний розвиток України : терміни, визначення, персоналії* / відп. ред. : Ю. І. Римаренко, І. Ф. Курас. – К., 1993. – С. 414–415.
976. *Польовий Л.* Греки / Л. Польовий // *Етнонаціональний розвиток України : терміни, визначення, персоналії* / відп. ред. : Ю. І. Римаренко, І. Ф. Курас. – К., 1993. – С. 422.
977. *Польовий Л.* Словаки і чехи / Л. Польовий // *Етнонаціональний розвиток України : терміни, визначення, персоналії* / відп. ред. : Ю. І. Римаренко, І. Ф. Курас. – К., 1993. – С. 493.
978. *Польовий М. А.* Політичні процеси: теорія та практика моделювання : моногр. / М. А. Польовий – Одеса : Фенікс, 2011. – 288 с.
979. *Пономарев А. П.* Русские в этнической истории Украины / А. П. Пономарев // *Русские в современное мире*. – М., 1998. – С. 116–124.

980. *Попенко Я. В.* Заселення Запорізького Приазов'я німецькими колоністами у XVIII–XX столітті / Я. В. Попенко, О. Л. Морозова // Державна етнонаціональна політика: правовий та культурологічний аспекти в умовах Півдня України : зб. наук. праць V Всеукр. наук.-практ. конф., 2–3 жовт. 2003 р. / ред. кол. : В. О. Котигоренко (співголова), М. В. Дедков (співголова), Н. В. Деркач (співголова) та ін. – Запоріжжя : Облдержадміністрація ; ЗНТУ ; Сімферополь : Доля, 2003. – С. 79–81.
981. *Попов Н. Н.* Очерк истории Коммунистической партии (большевиков) Украины / Н. Н. Попов. – [2-е изд.]. – Харьков : Пролетарий, 1929. – 318 с.
982. *Попович М. В.* Нарис історії культури України / М. В. Попович. – К. : АртЕк, 1998. – 728 с.: іл.
983. *Портнов А.* Українська держава Павла Скоропадського (1918) і Західноукраїнська Народна Республіка (Л. Цегельський) – практика і теорія консерватизму в українському державному будівництві / А. Портнов. URL: http://www.ukrterra.com.ua/developments/history/modern/portnov_ukrderg.htm.
984. Постанова Президії Верховної Ради України «Про Звернення Президії Верховної Ради України до громадян України всіх національностей». 26 серпня 1991 р. [Електронний ресурс]. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1442-12>.
985. Постанова про введення до складу Кабінету Міністрів міністра єврейських справ. 06. 03. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 500.
986. Постанова про заснування окремої слідчої комісії для переведення слідства в справі погрому 15–16 лютого 1919 р. в м. Проскуріві й 17 лютого в м. Фельштині Проскурівського повіту. 09. 04. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 513.
987. Постанова про ухвалення статуту надзвичайної слідчої комісії для розслідування подій в Житомирі 7–13 січня 1919 р. 03. 03. 1919 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 498–500.
988. Постанова Ради Народних Міністрів про боротьбу з протиеврейською погромною агітацією // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 539.
989. Постанова Тимчасового Уряду про затвердження Генерального Секретаріату. 3 липня 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і

- матеріали : у 2 т. Т. 1 : 4 березня – 9 грудня 1917 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Наук. думка, 1996. – С. 163–164.
990. Постанова Української Національної Ради: Проголошення Української держави на українських областях Австрії і Угорщини. 19 жовтня 1918 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 1. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2001. – С. 180–181.
991. Постанови в справі організації освіти, винесені Всеукраїнським учительським з'їздом 5–6 квітня [1917 р.] // Український історик. – 1984. – № 1–4 (81–84). – С. 283–286.
992. Постанови I Всеукраїнського жіночого з'їзду. 14–15. 09. 1917 р. // Український національно-визвольний рух. Березень – листопад 1917 року. Документи і матеріали / упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2003. – С. 769–771.
993. Постанови IV з'їзду УСДРП. 30. 09 – 03. 10. 1917 р. // Український національно-визвольний рух. Березень – листопад 1917 року. Документи і матеріали / упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2003. – С. 806–816.
994. *Потапенко М. В.* Польська національна освіта у Наддніпрянській Україні в добу Центральної Ради (березень 1917 – квітень 1918 рр.) / М. В. Потапенко // Література та культура Полісся. – 2009. – Вип. 56. URL: http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/Ltkp/2009_56/Statti/21.html.
995. *Потапенко М. В.* Польський демократичний рух у Наддніпрянській Україні (березень 1917 – квітень 1918 рр.) / М. В. Потапенко // Український історичний журнал. – 2010. – № 6. – С. 90–105.
996. *Потапчик Л.* Німці-волинці / Л. Потапчик // Німецькі поселенці в Україні: Історія та сьогодення : моногр. – К.–Миколаїв : Вид-во МДГУ ім. П. Могили, 2006. – С. 128–134. – (Серія «Україна: історія і сучасність». Вип. 1).
997. *Приймак Т.* Конституційний проект М. Грушевського з 1905 року / Тома М. Приймак // Український історик. – 1985. – Ч. 1–4 (85–88). – С. 34–45.
998. *Присяжний Н. С.* Первая Конная армия на польском фронте в 1920 году / Н. С. Присяжний. – Ростов-на-Дону: Изд-во Ростовского ун-та, 1992. – 64 с.
999. Про кількість та склад населення України за підсумками Всеукраїнського перепису населення 2001 року [Електронний ресурс]. URL: <http://2001.ukrcensus.gov.ua/results/general/nationality/>.
1000. Програма Української Народної Партії // Самостійна Україна : зб. програм укр. політ. партій поч. XX ст. / упоряд. О. Федьков. – Тернопіль : Ред.-вид. відділ упр. по пресі, 1991. – С. 20–53.
1001. Програма Української народної трудової партії. 3 квітня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 3, кн. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2005. – С. 113–115.
1002. Програмова заява Державного Секретаріату до громадян держави. Не раніше 3 січня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–

1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. – С. 143–145.
1003. Програмове звернення Української Національної Ради: «Український народ!» 5 листопада 1918 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 1. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2001. – С. 336–337.
1004. Проект Закону про Концепцію державної етнонаціональної політики України [Електронний ресурс]. URL: <http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc34?id=&pf3511=42769&pf35401=216410>.
1005. Проект меморандума Германиі Україне, составленный советником посольства Видфельдом. Киев, 1 июня 1918 г. // Крах германской оккупации на Украине (По документам оккупантов) / под ред. М. Горького, И. Минца, Р. Эйдемана. – Москва : Огиз, 1936. – С. 94–95.
1006. Протоколи знання свідків Вольфа Брунета і Самуела Фукса про замордування польськими окупантами євреїв у Збаражі. 23 червня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 3, кн. 1... – С. 123–124.
1007. Прохода В. Вождь та військо / В. Прохода // Збірник пам'яті Симона Петлюри (1879–1926). – К. : Фенікс, 1992. – С. 109–148.
1008. Психология : учеб. [для гуманитар. вузов] / под общ. ред. В. Н. Дружинина. – [2-е изд.]. – Санкт-Петербург : Питер, 2009. – 656 с.: ил. – (Серия «Учебник для вузов»).
1009. Пунжин С. Проблема защиты прав меньшинств в международном праве / С. Пунжин // Государство и право. – 1992. – № 8. – С. 123–132.
1010. Р. М. Жиди / Р. М. // Енциклопедія українознавства. Словникова частина : в 10 т. Т. 2 / голов. ред. В. Кубійович ; Наук. т-во ім. Т. Шевченка. – [Репринт. відтворення вид. 1955–1984 рр.]. – Париж ; Нью-Йорк ; Львів : НТШ, 1993. – С. 670–680.
1011. Р. М. Німці на Україні / Р. М. // Енциклопедія українознавства. Словникова частина : в 10 т. Т. 5 / голов. ред. В. Кубійович ; Наук. т-во ім. Т. Шевченка. – [Репринт. відтворення вид. 1955–1984 рр.]. – Париж–Нью-Йорк–Львів : НТШ, 1996. – С. 1768–1774.
1012. Рабінович П. Основні права людини / П. Рабінович // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 571–572.
1013. Рабінович П. Основні права нації (народу) / П. Рабінович // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 572.
1014. Рабінович П. Основні права національних меншин / П. Рабінович // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра ; Генеза, 1996. – С. 572.

1015. *Радевич-Винницький Я.* До історії українсько-єврейських відносин (згадки про єврейську долю у «Кривавій Книзі» екзильного уряду ЗУНР) / Я. Радевич-Винницький // Єврейська історія і культура в Україні : матеріали конф., (Київ, 8–9 грудня 1994 р.). URL: <http://www.jewish-heritage.org/eu94a45r.htm>.
1016. *Радтке Ф.-О.* Дилемма немецкого социального государства в обращении с иммиграцией / Франк-Олаф Радтке // Центр независимых социологических исследований. URL: http://www.cisr.ru/files/publ/Migr_Radtke.pdf.
1017. *Радченко Л. О.* Сучасна історіографія національно-демократичної революції в Україні 1917–1920 років / Л. О. Радченко. – Харків, 1996. – 120 с.
1018. *Райківський І.* Взаємини українських соціал-демократів Галичини з Польською партією соціалістичною в 1918 – 1939 рр. / І. Райківський // Галичина. – 2002. – Вип. 8. – С. 70–86.
1019. *Райс Е.* Несправедливі обвинувачення / Е. Райс // Симон Петлюра : зб. студійно-наук. конф. в Парижі (трав. 1976) : статті, замітки, матеріали / за ред. В. Косика. – Мюнхен–Париж : Укр. вільний ун-т, 1980. – С. 107–108. – Б-ка ім. С. Петлюри. – (Серія : Монографії. Ч. 32).
1020. Рамкова конвенція про захист національних меншин. Страсбург, 1 лютого 1995 року [Електронний ресурс]. URL: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_055.
1021. Распределение населения по главнейшим сословиям, вероисповеданиям, родному языку и по некоторым занятиям: краткія общія сведения по Имперіи / предисл. : Н. Тройницкий. – Санкт-Петербург : Паровая типо-литография Н. Л. Ныркина, 1905. – 43 с., [1] л. карт.; 37 см. – (Первая всеобщая перепись населения Российской империи, 1897 год / под ред. Н. А. Тройницкого).
1022. *Рафальський О. О.* Історіографічні нотатки про політико-правове становище національних меншин у 1917–1920 роках / О. О. Рафальський // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень НАН України. – 2000. – Вин. 14. – С. 195–207.
1023. *Рафальський О. О.* Національні меншини України у ХХ столітті : історіограф. нарис / О. О. Рафальський ; Ін-т політ. і етнонац. дослідж. НАН України. – К. : Полос, 2000. – 447 с.
1024. *Рафес М. Г.* Два года революции на Украине (Эволюция и раскол «Бунда») / М. Г. Рафес. – Москва : Гос. изд-во, 1920. – 168 с.
1025. *Рафес М. Г.* Очерки по истории «Бунда» / М. Г. Рафес. – Москва : Москов. рабочий, 1923. – 440 с.
1026. Реализация особых прав и содействие осуществлению дополнительных мер по защите меньшинств // Права человека: изложение фактов. – [Управление Верховного комиссара Организации Объединенных Наций по правам человека при Отделении Организации Объединенных Наций в Женеве], 1998. – № 18 / Rev. 1. – С. 13–23. URL: <http://www.ohchr.org/Documents/Publications/FactSheet18Rev.1ru.pdf>.

1027. *Ревегук В. Я.* Симон Петлора і євреї – погляд з Полтави / В. Я. Ревегук // Симон Петлора – від контрверзи до порозуміння / П. В. Ворона, А. М. Мучник, В. Я. Ревегук ; за заг. ред. П. В. Ворони. – Полтава : Вид. ПП Шевченко Р. В., 2010. – 100 с. URL: <http://poltava-repres.narod.ru/petlura/literat/porozuminnia.htm>.
1028. Революция и национальный вопрос: Документы и материалы по истории национального вопроса в России и СССР в XX в.: в 3 т. Т. 3 / сост. И. Левин ; под ред. С. Диманштейна ; Ком. акад. ; Комис. по изучению нац. вопроса. – Москва : Изд-во Ком. акад., 1930. – 467 с.
1029. Революция на Украине по мемуарам белых / сост. С. А. Алексеев ; под ред. Н. Н. Попова. – [Репринт. воспроизведение изд. 1930 г.]. – К. : Политиздат Украины, 1990. – 436 с.
1030. Ревуцький Аврахам // Електронна єврейська енциклопедія. URL: <http://www.eleven.co.il/article/13471>.
1031. *Реснт О.* З'їзд поневоленних народів (8–15. IX. 1917 р.) / О. Реснт, Б. Андрусішин ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К., 1994. – 71 с. – (Історичні зошити).
1032. *Реснт О.* Загострення суперечностей в імперському суспільстві у роки Першої світової війни (липень 1914 – лютий 1917 рр.) / О. Реснт, О. Сердюк // Проблеми історії України XIX – початку XX ст. – 2004. – Вин. VII. – С. 5–47.
1033. *Реснт О.* Українсько-польські відносини у XIX – на початку XX ст. / О. Реснт // Проблеми історії України XIX – початку XX ст. – 2001. – Вип. II. – С. 118–126.
1034. Резолюция по национальному вопросу Седьмой (Апрельской) Всероссийской конференции РСДРП(б). Петроград, 24–29 апреля (7–12 мая) 1917 г. // КПСС в резолюциях и решениях съездов, конференций и пленумов ЦК. Ч. I : 1898–1925. – [изд. седьмое] / Ин-т Маркса – Энгельса – Ленина – Сталина при ЦК КПСС. – Москва : Госполитиздат, 1953. – С. 332, 345–346.
1035. Резолюції I Всеукраїнського селянського з'їзду. 28. 05. – 02. 06. 1917 р. // Український національно-визвольний рух. Березень – листопад 1917 року. Документи і матеріали / упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2003. – С. 347–353.
1036. Резолюції II-го Всеукраїнського Учительського З'їзду в Києві // Боровик А. М. Українізація загальноосвітніх шкіл за часів виборювання державності (1917–1920 рр.). – Чернігів : Черніг. обереги, 2008. – С. 341–345.
1037. Резолюції Полтавського губернського українського з'їзду. 21–22. 05. 1917 р. // Український національно-визвольний рух. Березень – листопад 1917 року. Документи і матеріали / упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2003. – С. 323–325.
1038. Резолюції установчого з'їзду УПСР. 04–05. 03. 1917 р. // Український національно-визвольний рух. Березень – листопад 1917 року. Документи і матеріали / упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2003. – С. 132–135.

1039. Резолюція західноукраїнського секретаріату Єврейської соціал-демократичної партії «Поале-Сіон». 3 квітня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 3, кн. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2005. – С. 123–124.
1040. Релігієзнавство: конспект лекцій : навч. посіб. – К., 2006. – 142 с. URL: <http://www.info-library.com.ua/books-text-262.html>.
1041. *Речистер Б.* К истории антисемитизма. Разгром галицких евреев в годы Первой мировой войны / Б. Речистер // Єврейська історія та культура в країнах Центральної та Східної Європи – єврейська історія та культура кінця ХІХ – початку ХХ ст. : матеріали Х Міжнар. наук. конф. URL: <http://www.judaica.kiev.ua/Conference/Conf2002/Conf18-02.htm>.
1042. *Рибаків М. О.* Єврейський народний університет / М. О. Рибаків // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 3 : Е–Й / редкол. : В. А. Смолій (голова) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Наук. думка, 2005. – С. 89.
1043. *Римаренко С. Ю.* Права нації та права людини: між Сціллою та Харібдою / С. Ю. Римаренко. – К. : Світогляд, 2005. – 78 с.
1044. *Римаренко С. Ю.* Самовизначення особи, нації, держави: (Етнополітологічний аналіз) : моногр. / С. Ю. Римаренко. – К. : Юрид. кн., 1999. – 543 с.
1045. *Римаренко Ю.* Національний розвій України: проблеми і перспективи / Ю. Римаренко. – К. : Юрінком. – 1995. – 272 с.
1046. Робітнича газета. – 1917. – 9 груд.
1047. Розписка міністра єврейських справ УНР П. Красного про одержання 15 тисяч польських марок, пожертвуваних С. Петлюрою на допомогу єврейським біженцям з України. 18 лютого 1921 року // Сергійчук В. Симон Петлюра і єврейство / Володимир Сергійчук. – [вид. 2-ге, допов.]. – К. : ІПТ Сергійчук М. І., 2006. – С. 125.
1048. Розпорядження Генерального секретарства внутрішніх справ про недоторканість особи та її житла. 1 листопада 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1 : 4 березня – 9 грудня 1917 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Наук. думка, 1996. – С. 384.
1049. Розпорядок Державного секретаріату внутрішніх справ про право громадянства. 10 квітня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. – С. 337–338.
1050. Розпорядок Державного секретаріату внутрішніх справ про спеціальні вимоги до урядників державної адміністративної служби. 18 березня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. – С. 289–292.
1051. Розпорядок Державного секретаріату внутрішніх справ про спеціальні вимоги до урядників державної адміністративної служби. 18 березня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. – С. 289–292.

1052. Розпорядок Державного секретаріату освіти і віроісповідань про запровадження викладання українською мовою у всіх державних школах. 24 лютого 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. – С. 259.
1053. Розпорядок Державного секретаріату освіти і віроісповідань про приватні школи. 22 лютого 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. – С. 248–249.
1054. Розпорядок Державного секретаріату освіти і віроісповідань про службу присягу учителів. 22 лютого 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. – С. 249–250.
1055. Розпорядок Державного секретаріату судівництва про печатки і вивіски. 2 березня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. – С. 267–268.
1056. Розпорядок Державного секретаріату судівництва про тимчасову організацію нотарів. 1 березня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. – С. 262–263.
1057. *Ротар Н. Ю.* Діяльність українських національно-демократичних урядів в галузі освіти (1917–1920 рр.) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.01 / Н. Ю. Ротар. – Чернівці, 1996. – 22 с.
1058. *Ротар Н. Ю.* Теорія політичної участі : навч. посіб. / Н. Ю. Ротар ; Чернів. нац. ун-т ім. Ю. Федьковича. – Чернівці : Чернів. нац. ун-т, 2010. – 167 с. : табл.
1059. *Ротшильд Дж.* Етнополітика / Джозеф Ротшильд // *Етнос и политика* : хрестомат. / авт.-сост. А. А. Прусаускас. – Москва : УРАО, 2011. – С. 161–165.
1060. *Рубльов О. С.* Українські визвольні змагання 1917–1921 рр. / О. С. Рубльов, О. П. Реєнт ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К.: Альтернативи, 1999. – 320 с.: іл. – (Україна крізь віки : в 15 т. Т. 10).
1061. *Рудакевич О. М.* Національний принцип: етнополітична концепція нації : моногр. / О. М. Рудакевич. – Тернопіль : Вид-во ТНЕУ «Економ. думка», 2009. – 292 с.
1062. *Рудакевич О.* Національні політичні стереотипи (теоретико-методологічні засади дослідження) / О. М. Рудакевич // *Науковий вісник Ужгородського університету.* – 2009. – Вип. 11. – С. 193–196. – (Серія: Політологія. Соціологія. Філософія).
1063. *Рудницька Н. В.* Становлення і розвиток системи освіти євреїв на Волині у XIX – на початку XX століття : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.01 / Н. В. Рудницька. – Запоріжжя, 2002. – 20 с.
1064. Рукописні замітки члена Української Національної Ради о. Олександра Стефановича про події у Львові // Західно-Українська

- Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 1. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2001. – С. 251–284.
1065. *Рябошапка Л. І.* Правове становище національних меншин в Україні (1917–2000) : моногр. / Л. І. Рябошапка. – Львів : Вид. центр ЛНУ ім. І. Франка, 2001. – 484 с.
1066. *Рябчук М.* Спокута метафізичних провін / М. Рябчук // Ковальчик А. Пан Петлора? – Б. м. : Акта – 2011. – С. 5–23.
1067. *Сабалдашов В.* Немецкие колонисты на Николаевщине / В. Сабалдашов // Німецькі поселенці в Україні: Історія та сьогодення : моногр. – К.–Миколаїв : Вид-во МДГУ ім. П. Могили, 2006. – С. 159–196. – (Серія «Україна: історія і сучасність». Вип. 1).
1068. *Савинов Л. В.* Концепт нації, конституція і етнополітика / Л. В. Савинов // Цінності і смисли. – 2009. – № 3. – С. 75–91.
1069. *Савинов Л. В.* Смисли і цінності етнополітики / Л. В. Савинов // Цінності і смисли. – 2009. – № 1. – С. 29–36.
1070. *Савинов Л. В.* Етнонаціональна політика: принципи субсидіарної моделі / Л. В. Савинов // Сучасна українська політика: політики і політологи про неї. – К. : Укр. центр політ. менеджменту, 2008. – Спецвипуск : Політичний менеджмент. – С. 194–202.
1071. *Савченко В. А.* Симон Петлора / В. А. Савченко ; худож.-оформ. Л. Д. Киркач-Осипова. – Харьков : Фолио, 2006. – 415 с. – (Серія «Время и судьбы»).
1072. *Савченко В.* Авантюристы гражданской войны: Историческое расследование / В. А. Савченко. – Харьков : Фолио, 2000. – 368 с. – (Жизнь знаменитых людей).
1073. *Савчук В.* Документи держархіву Львівської області про діяльність німецьких колоній в Галичині в кінці XVIII – на поч. XX ст. / В. Савчук // Німецькі поселенці в Україні: Історія та сьогодення : моногр. – К.–Миколаїв : Вид-во МДГУ ім. П. Могили, 2006. – С. 90–91. – (Серія «Україна: історія і сучасність». Вип. 1).
1074. *Самарцев І.* Євреї в Україні на початку XX ст. / І. Самарцев // Український історичний журнал. – 1994. – № 4. – С. 19–29.
1075. Самостійна Україна : зб. програм укр. політ. партій поч. XX ст. / упоряд. О. Федьков. – Тернопіль : Ред.-вид. відділ упр. по пресі, 1991. – 82 с.
1076. Саркозі признав провал мультикультуралізму [Електронний ресурс]. URL: <http://www.newsmarket.com.ua/2011/02/sarkozi-priznav-proval-multikulturalizmu/>.
1077. Сборник договоров России с другими государствами, 1856–1917 / сост. И. В. Козьменко ; под ред. Е. А. Адамова. – Москва : Госполитиздат, 1952. – 463 с.
1078. Свідчення про погром у Кривому Озері, вчинений денікінцями // Сергійчук В. Погроми в Україні. 1914–1920. Від штучних стереотипів до гіркої правди, приховуваної в радянських архівах / В. Сергійчук ; вступ. ст. В. Михальчука. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 1998. – С. 377–392.

1079. *Сергійчук В.* Етапи переселення німців в Україну / В. Сергійчук // Німецькі поселенці в Україні: Історія та сьогодення : моногр. – К.–Миколаїв : Вид-во МДГУ ім. П. Могили, 2006. – С. 43–66. – (Серія «Україна: історія і сучасність». Вип. 1).
1080. *Сергійчук В.* Погроми в Україні. 1914–1920. Від штучних стереотипів до гіркої правди, приховуваної в радянських архівах / В. Сергійчук ; вступ. ст. В. Михальчука. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 1998. – 543 с.
1081. *Сергійчук В.* Симон Петлюра і єврейство / В. Сергійчук. – [вид. 2-е, допов.]. – К. : ПП Сергійчук М. І., 2006. – 152 с.
1082. *Сергійчук В.* Українські державники. Симон Петлюра / В. Сергійчук. – [вид. 2-ге, допов.]. – К. : ПП Сергійчук М. І., 2009. – 568 с.
1083. *Сергійчук В.* Уся правда про єврейські погроми: Мовою невідомих документів і матеріалів / В. Сергійчук ; Ін-т дослідж. модерної історії України ; Фундація ім. С. Петлюри. – К. : Козаки, 1996. – 122 с.
1084. *Сиволапов В. О.* Питання кількісного представництва національних меншин у Центральній Раді (травень – липень 1917 р.) / В. О. Сиволапов // Історичні записки. – 2008. – Вип. 20, ч. 1. URL: http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Istz/2008_20/sivolapov.pdf.
1085. Симон Петлюра – від контроверзи до порозуміння / П. В. Ворона, А. М. Мучник, В. Я. Ревежук. – Полтава, 2010. – 100 с. URL: <http://poltava-repres.narod.ru/petlura/literat/porozuminnia.htm>.
1086. Симон Петлюра : зб. студійно-наук. конф. в Парижі (трав. 1976) : статті, замітки, матеріали / за ред. В. Косика. – Мюнхен–Париж : Укр. вільний ун-т, 1980. – 238 с. – Б-ка ім. С. Петлюри. – (Серія : Монографії. Ч. 32).
1087. Симон Петлюра. Статті, листи, документи. Т. 1 / Симон Петлюра. – Нью-Йорк : УВАН у США, 1956. – 480 с.
1088. Симон Петлюра. Статті, листи, документи. Т. 2 / Симон Петлюра. – Нью-Йорк : УВАН у США ; Б-ка ім. С. Петлюри в Парижі, 1979. – 627 с.
1089. Симон Петлюра. Статті, листи, документи. Т. 3 / Симон Петлюра ; упоряд. В. Сергійчук. – К. : В-во ім. О. Теліги, 1999. – 616 с.
1090. *Симоненко Р. Г.* Одинець Дмитро Михайлович / Р. Г. Симоненко // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 7 : Мл – О / редкол. : В. А. Смолій (голова) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Наук. думка, 2010. – С. 552.
1091. *Симчишин О. С.* Діяльність бундівських організацій у Правобережній Україні на початку ХХ століття : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.01 / О. С. Симчишин. – Черкаси, 2007. – 21 с.
1092. *Синоптикусъ [Реннер К.].* Государство и нація. Изследование съ государственной правовой точки зрения возможных принциповъ разрешения національного вопроса. (Къ національному вопросу въ Австрій) / К. Реннер ; пер. Г. С. Михаловскаго. – Санкт-Петербургъ : Книгоизд. «Искръ», 1906. – 62 с.
1093. *Сіреджук П.* Дочірнє розселення німців Східної Галичини (XIX – 30-ті рр. ХХ ст.) / П. Сіреджук // Галичина. – 2004. – Вип. 10. – С. 75–86.

1094. *Сіреджук П.* Німецька колонізація Прикарпаття / П. Сіреджук // Німецькі поселенці в Україні: Історія та сьогодення : моногр. – К.– Миколаїв : Вид-во МДГУ ім. П. Могили, 2006. – С. 109–114. – (Серія «Україна: історія і сучасність». Вип. 1).
1095. *Сірополко С.* Історія освіти в Україні / Степан Сірополко ; Укр. вільний ун-т ; Друзі т-ва ім. Г. Ващенко. – К. : Наук. думка, 2001. – 912 с.
1096. *Скальський В.* Політичне життя польської громади під час Української революції (березень 1917 – квітень 1918 рр.) / В. Скальський // Український історичний збірник. – 2008. – Вип. 11. – С. 185–202.
1097. *Скоропадський П.* Спогади: кінець 1917 – грудень 1918 року / П. Скоропадський ; редкол. : Я. Пеленський (голов. ред.) та ін. – К.– Філадельфія, 1995. – 495 с.
1098. *Скоропадський П.* Спомини / П. Скоропадський ; передм. Г. В. Папакіна. – К. : Україна, 1992. – 112 с.
1099. Словник іншомовних слів: 23 000 слів та термінологічних словосполучень / уклад. : Л. О. Пустовіт, О. І. Скопненко, Г. М. Сютя та ін. – К. : Довіра, 2000. – 1018 с. – (Б-ка держ. службовця. Держ. мова і діловодство).
1100. *Смелзер Н.* Социология / Н. Смелзер. – Москва : Феникс, 1994. – 688 с.
1101. *Смит М. Дж.* Аналітичний набросок плуралізма / М. Дж. Смит // Етнос и политика : хрестомат. / авт.-сост. А. А. Прузаускас. – Москва : УРАО, 2011. – С. 187–189.
1102. *Смит Э. Д.* Образование наций / Энтони Д. Смит // Этнос и политика : хрестомат. / авт.-сост. А. А. Прузаускас. – Москва : УРАО, 2011. – С. 86–94.
1103. *Смит Е. Д.* Націоналізм: Теорія, ідеологія, історія / Ентоні Д. Сміт. – К. : К.І.С., 2004. – 170 с.
1104. *Сміт Е. Д.* Національна ідентичність / Ентоні Д. Сміт ; пер. з англ. П. Таращука. – К. : Основи, 1994. – 224 с.
1105. *Снісаренко Н.* Національно-персональна автономія / Н. Снісаренко // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра : Генеза, 1996. – С. 338–339.
1106. *Соколовский С. В.* Права меньшинств: антропологические, социологические и международно-правовые аспекты / С. В. Соколовский. – Москва : Москов. обществ. науч. фонд, 1997. – 217 с. URL: http://polbu.ru/sokolovsky_prava/.
1107. *Соколовська Г. М.* Греки Півдня України: історія та сучасність / Г. М. Соколовська // Державна етнонаціональна політика: правовий та культурологічний аспекти в умовах Півдня України : зб. наук. праць VI Всеукр. наук.-практ. конф., 6–8 жовт. 2005 р. / за заг. ред. М. В. Дедкова. – Запоріжжя : Облдержадміністрація ; ЗНТУ, 2005. – С. 114–116.
1108. *Солдатенко В.* Етнонаціональні чинники і проблема національних меншин у концепції і практичному досвіді Української революції (1917–

- 1920 pp.) / В. Ф. Солдатенко // Збірник наукових праць Науково-дослідного інституту українознавства. – 2008. – Т. XIX. – С. 351–365.
1109. *Солдатенко В.* Єврейське представництво в Центральній Раді / В. Ф. Солдатенко. URL: http://holocaust-ukraine.net/ru/razdel_iii.htm.
1110. *Солдатенко В.* Українська революція і етнопонаціональні відносини: Проблеми дослідження / В. Солдатенко // Наукові записки Інституту політичних і етнопонаціональних досліджень ім І. Ф. Кураса НАН України. – 1999. – Вип. 8. – С. 3–20. – (Серія : Політологія і етнологія).
1111. *Солдатенко В. Ф.* Доба української революції (1917–1920 pp.) у новітній історіографії / В. Ф. Солдатенко // Гілея. – 2005. – Вип. 1. – С. 87–151; Вип. 2. – С. 68–103; Вип. 3. – С. 50–72.
1112. *Солдатенко В. Ф.* Єврейські погроми в УНР 1919 р.: міркування з приводу деяких історіографічних тенденцій / В. Ф. Солдатенко // Гілея. – 2007. – Вип. 10. – С. 4–18; 2008. – Вип. 11. – С. 4–19; Вип. 12. – С. 4–14.
1113. *Солдатенко В. Ф.* Новітні тенденції та актуальні проблеми історіографічного освоєння досвіду Українського національного руху у 1917–1922 роках / В. Ф. Солдатенко // Гілея. – 2009. – Вип. 20. – С. 4–30.
1114. *Солдатенко В. Ф.* Перший всеукраїнський з'їзд рад / В. Ф. Солдатенко // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 8 ; Па – Прик. / редкол. : В. А. Смолій (голова) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Наук. думка, 2011. – С. 169–170.
1115. *Солдатенко В. Ф.* Українська революція: іст. нарис / В. Ф. Солдатенко. – К. : Либідь, 1999. – 976 с.
1116. *Солдатенко В. Ф.* Українська революція: концепція та історіографія (1918–1920) / В. Ф. Солдатенко ; Ін-т політ. і етнопонац. дослідж. НАН України. – К. : Кн. пам'яті України ; Провіта, 1999. – 507 с.
1117. Солдатські погроми // Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине 1917–1918 гг. (К истории украинско-еврейских отношений) / И. Чериковер ; вступ. ст. С. М. Дубнова. – Берлин : Ostjudisches historisches archiv, 1923. – С. 186.
1118. *Сорокин П. А.* Общедоступный учебник социологии. Статьи разных лет / П. А. Сорокин ; Ин-т социологии. – Москва : Наука, 1994. – 560 с. – (Социологическое наследие).
1119. *Сосюра В.* Третя рота // Вибрані твори : в 2 т. Т. 2 : Поеми. Роман / В. М. Сосюра. – К. : Наук. думка, 2000. – С. 238–507. – (Б-ка укр. л-ри. Новітня укр. л-ра).
1120. Социалистическая еврейская рабочая партия // Электронная еврейская энциклопедия. URL: <http://www.eleven.co.il/article/13912>.
1121. Список погромленных пунктов (сентябрь – декабрь 1917 г) // Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине 1917–1918 гг. (К истории украинско-еврейских отношений) / И. Чериковер ; вступ. ст. С. М. Дубнова. – Берлин : Ostjudisches historisches archiv, 1923. – С. 205–206.
1122. *Срібняк І.* Симон Петлора на чолі держави та війська. До питання про польсько-українські взаємини 1919–1920 років / І. Срібняк // Симон Петлора та Українська національна революція : зб. праць Другого

- конкурсу петлорознавців України / упоряд. та передм. В. Михальчука. – К. : Рада, 1995. – С. 137–164.
1123. *Ставицька Н.* Державна національно-культурна політика серед національних меншин в добу Української революції / Н. Ставицька // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 1999. – Вип. 9. – С. 86–90. – (Серія : Політологія і етнологія).
1124. *Ставицька Н.* Державна національно-культурна політика серед національних меншин в добу Української революції / Н. Ставицька // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 1999. – Вип. 9. – С. 86–90. – (Серія : Політологія і етнологія).
1125. *Сталин И. В.* Выступления на VII (апрельской) конференции РСДРП (большевиков). 24–29 апреля 1917 г. // Сочинения. Т. 3 / И. В. Сталин. – Москва : ОГИЗ ; Гос. изд-во полит. л-ры, 1946. – С. 48–57.
1126. *Сталин И. В.* Выступления на VII (апрельской) конференции РСДРП (большевиков). 24–29 апреля 1917 г. // Сочинения. Т. 3 / И. В. Сталин. – Москва : ОГИЗ ; Гос. изд-во полит. л-ры, 1946. – С. 48–57.
1127. *Сталин И. В.* Как понимает социал-демократия национальный вопрос? // Сочинения. Т. 1 / И. В. Сталин. – Москва : ОГИЗ ; Гос. изд-во полит. л-ры, 1946. – С. 32–55.
1128. *Сталин И. В.* Как понимает социал-демократия национальный вопрос? // Сочинения. Т. 1 / И. В. Сталин. – Москва : ОГИЗ ; Гос. изд-во полит. л-ры, 1946. – С. 32–55.
1129. *Сталин И. В.* Марксизм и национальный вопрос // Сочинения. Т. 2 / И. В. Сталин. – Москва : ОГИЗ ; Гос. изд-во полит. л-ры, 1946. – С. 290–367.
1130. *Сталин И. В.* Марксизм и национальный вопрос // Сочинения. Т. 2 / И. В. Сталин. – Москва : ОГИЗ ; Гос. изд-во полит. л-ры, 1946. – С. 290–367.
1131. *Сталин И. В.* На пути к национализму (Письмо с Кавказа) // Сочинения. Т. 2 / И. В. Сталин. – Москва : ОГИЗ ; Гос. изд-во полит. л-ры, 1946. – С. 285–289.
1132. *Сталин И. В.* На пути к национализму (Письмо с Кавказа) // Сочинения. Т. 2 / И. В. Сталин. – Москва : ОГИЗ ; Гос. изд-во полит. л-ры, 1946. – С. 285–289.
1133. *Сталин И. В.* Об отмене национальных ограничений // Сочинения. Т. 3 / И. В. Сталин. – Москва : ОГИЗ ; Гос. изд-во полит. л-ры, 1946. – С. 16–19.
1134. *Сталин И. В.* Об отмене национальных ограничений // Сочинения. Т. 3 / И. В. Сталин. – Москва : ОГИЗ ; Гос. изд-во полит. л-ры, 1946. – С. 16–19.
1135. *Старух А.* Национальный вопрос в теории и практической деятельности еврейских политических партий Украины в период Центральной Рады / О. В. Старух // Еврейское население Юга Украины: Исследования, воспоминания, документы : ежегодник / редкол. : Ф. Г. Турченко и др. ; Запорож. ун-т ; Запорож. гор. отд-ние о-ва «Украина-Израиль». – Харьков-Запорожье : Евр. мир, 1998. – С. 138–146.

1136. *Старух А.* Национальный вопрос в теории и практической деятельности еврейских политических партий Украины в период Центральной Рады / О. В. Старух // Еврейское население Юга Украины: Исследования, воспоминания, документы : ежегодник / редкол. : Ф. Г. Турченко и др. ; Запорож. ун-т ; Запорож. гор. отд-ние о-ва «Украина-Израиль». – Харьков–Запорожье : Евр. мир, 1998. – С. 138–146.
1137. *Старух О. В.* Євреї України і боротьба навколо питання державного устрою в добу Центральної Ради / О. В. Старух // Еврейское население Юга Украины : Первые запорожские чтения : докл. и сообщ., 29–30 мая 1997 г. – Запорожье, 1997. – С. 81–86.
1138. *Старух О. В.* Євреї України і боротьба навколо питання державного устрою в добу Центральної Ради / О. В. Старух // Еврейское население Юга Украины : Первые запорожские чтения : докл. и сообщ., 29–30 мая 1997 г. – Запорожье, 1997. – С. 81–86.
1139. *Старух О. В.* Український трикутник: унітаристи, самостійники, федералісти / О. В. Старух // Українська революція: 1917 – початок 1918 рр. (Проблеми, пошуки, узагальнення). – Запоріжжя : Просвіта, 1998. – С. 65–118.
1140. *Старух О. В.* Український трикутник: унітаристи, самостійники, федералісти / О. В. Старух // Українська революція: 1917 – початок 1918 рр. (Проблеми, пошуки, узагальнення). – Запоріжжя : Просвіта, 1998. – С. 65–118.
1141. *Старух О.* Польські політичні партії і організації та самовизначення України за доби Центральної Ради / О. В. Старух // Українська історична наука на порозі ХХІ ст. : доп. і повідомл. Міжнар. наук. конгресу, (Чернівці, 16–18 травня 2000 р.). Т. 2. – Чернівці, 2001. – С. 237–242.
1142. *Старух О.* Польські політичні партії і організації та самовизначення України за доби Центральної Ради / О. В. Старух // Українська історична наука на порозі ХХІ ст. : доп. і повідомл. Міжнар. наук. конгресу, (Чернівці, 16–18 травня 2000 р.). Т. 2. – Чернівці, 2001. – С. 237–242.
1143. Статистический ежегодникъ Россіи. 1916 г. (Годъ тринадцатый). Вып. 1. – Москва–Петроград : Изд. Центр. статист. комитета, 1918. – 121 с.
1144. Статистический ежегодникъ Россіи. 1916 г. (Годъ тринадцатый). Вып. 1. – Москва–Петроград : Изд. Центр. статист. комитета, 1918. – 121 с.
1145. Стаття Г. Хоткевича з критикою оцінки І Універсалу УЦР в «Известиях Харьковского совета рабочих и солдатских депутатов». 24. 06. 1917 р. // Український національно-визвольний рух. Березень – листопад 1917 року. Документи і матеріали / упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2003. – С. 487–488.
1146. Стаття Г. Хоткевича з критикою оцінки І Універсалу УЦР в «Известиях Харьковского совета рабочих и солдатских депутатов». 24. 06. 1917 р. // Український національно-визвольний рух. Березень – листопад 1917 року. Документи і матеріали / упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2003. – С. 487–488.
1147. Стаття Д. Антоновича «Центральна Рада». 31. 03. 1917 р. // Український національно-визвольний рух. Березень – листопад 1917 року.

- Документи і матеріали / упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2003. – С. 106–107.
1148. Стаття Д. Антоновича «Центральна Рада». 31. 03. 1917 р. // Український національно-визвольний рух. Березень – листопад 1917 року. Документи і матеріали / упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2003. – С. 106–107.
1149. Стаття д-ра К. Левицького «Два закони про вибори до Союму Західної Области Української Народної Республіки». 20 серпня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. – С. 407–410.
1150. Стаття д-ра К. Левицького «Два закони про вибори до Союму Західної Области Української Народної Республіки». 20 серпня 1919 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. – С. 407–410.
1151. Стаття М. С. Грушевського «Українці» // Національні відносини в Україні у XX ст. : зб. док. і матеріалів / редкол. : І. Ф. Курас (голова), М. І. Панчук та ін. – К. : Наук. думка, 1994. – С. 10–26.
1152. Стаття М. С. Грушевського «Українці» // Національні відносини в Україні у XX ст. : зб. док. і матеріалів / редкол. : І. Ф. Курас (голова), М. І. Панчук та ін. – К. : Наук. думка, 1994. – С. 10–26.
1153. Стаття М. Ткаченка «Волею та правом народу українського...» 30. 03. 1917 р. // Український національно-визвольний рух. Березень – листопад 1917 року. Документи і матеріали / упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2003. – С. 97–102.
1154. Стаття М. Ткаченка «Волею та правом народу українського...». 30. 03. 1917 р. // Український національно-визвольний рух. Березень – листопад 1917 року. Документи і матеріали / упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2003. – С. 97–102.
1155. Статут повітових органів Української Національної Ради. Не раніше 16 листопада 1918 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. – С. 10–13.
1156. Статут повітових органів Української Національної Ради. Не раніше 16 листопада 1918 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. – С. 10–13.
1157. *Стахів М.* Заходи уряду і провідних сил України проти погромництва / М. Стахів // Правничий Вісник. – 1970–1971. – Кн. 3. – С. 30–43.
1158. *Стахів М.* Заходи уряду і провідних сил України проти погромництва / М. Стахів // Правничий Вісник. – 1970–1971. – Кн. 3. – С. 30–43.
1159. *Стахів М.* Західня Україна: нарис історії державного будівництва та збройної і дипломатичної оборони в 1918–1923 : у 6 т. Т. 4 / Матвій Стахів ; Український Робітничий Союз ; Національно-освітня бібліотека. – Скрантон: Друкарня Народної Волі, 1960. – 192 с.

1160. *Staxiv M.* Україна в добі Директорії УНР : у 7 т. Т. 1 : Власними силами / М. Стахів. – Торонто : Укр. наук.-іст. б-ка в Скрантоні, 1962. – 272 с. – (Наукове товариство ім. Шевченка. Бібліотека Українознавства. Т. 10).
1161. *Staxiv M.* Україна в добі Директорії УНР : у 7 т. Т. 2 : Україна між двома силами / М. Стахів. – Торонто : Укр. наук.-іст. б-ка в Скрантоні, 1963. – 249 с. – (Наукове товариство ім. Шевченка. Бібліотека Українознавства. Т. 10).
1162. *Staxiv M.* Україна в добі Директорії УНР : у 7 т. Т. 3 : Україна між двома силами / М. Стахів. – Торонто : Укр. наук.-іст. б-ка в Скрантоні, 1963. – 277 с. – (Наукове товариство ім. Шевченка. Бібліотека Українознавства. Т. 10).
1163. *Staxiv M.* Україна в добі Директорії УНР : у 7 т. Т. 4 : Директорія і Антанта / М. Стахів. – Торонто : Укр. наук.-іст. б-ка в Скрантоні, 1964. – 350 с. – (Наукове товариство ім. Шевченка. Бібліотека Українознавства. Т. 10).
1164. *Staxiv M.* Україна в добі Директорії УНР : у 7 т. Т. 5 : Директорія і Антанта / М. Стахів. – Торонто : Укр. наук.-іст. б-ка в Скрантоні, 1964. – 248 с. – (Наукове товариство ім. Шевченка. Бібліотека Українознавства. Т. 10).
1165. *Staxiv M.* Україна в добі Директорії УНР : у 7 т. Т. 6 : Криза на всіх фронтах / М. Стахів. – Торонто : Укр. наук.-іст. б-ка в Скрантоні, 1965. – 247 с. – (Наукове товариство ім. Шевченка. Бібліотека Українознавства. Т. 10).
1166. *Staxiv M.* Україна в добі Директорії УНР : у 7 т. Т. 7 : Вихід із кризи / М. Стахів. – Торонто : Укр. наук.-іст. б-ка в Скрантоні, 1966. – 432 с. – (Наукове товариство ім. Шевченка. Бібліотека Українознавства. Т. 10).
1167. *Staxiv M.* Україна в добі Директорії УНР : у 7 т. Т. 1 : Власними силами / М. Стахів. – Торонто : Укр. наук.-іст. б-ка в Скрантоні, 1962. – 272 с. – (Наукове товариство ім. Шевченка. Бібліотека Українознавства. Т. 10).
1168. *Staxiv M.* Україна в добі Директорії УНР : у 7 т. Т. 3 : Україна між двома силами / М. Стахів. – Торонто : Укр. наук.-іст. б-ка в Скрантоні, 1963. – 277 с. – (Наукове товариство ім. Шевченка. Бібліотека Українознавства. Т. 10).
1169. *Степун Ф.* Бывшее и несбывшееся : в 2 т. Т. 2. – Нью-Йорк : Изд-во им. Чехова, 1956. – 434 с.
1170. *Стопчак М. В.* Утворення і діяльність Директорії Української Народної Республіки (1918–1920 рр.) : історіограф. нарис / М. В. Стопчак. – Вінниця, 2010. – 809 с.
1171. *Стопчак М. В.* Утворення і діяльність Директорії Української Народної Республіки (1918–1920 рр.) : історіограф. нарис / М. В. Стопчак. – Вінниця, 2010. – 809 с.
1172. *Стрикун І.* Націонал-державна політика в програмних положеннях та діяльності загальноросійських і білоруських національних партій 1917 р. / І. Стрикун // Український історичний збірник. – 2009. – Вип. 12. – С. 137–149.
1173. *Субтельний О.* Україна: історія / О. Субтельний ; пер. з англ. Ю. І. Шевчука ; вст. ст. С. В. Кульчицького. – К. : Либідь, 1991. – 512 с.: іл.
1174. *Суліменко О. Г.* Німці Волині (кінець XVIII – початок XX ст.) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук : спец. 07.00.05 / О. Г. Суліменко. URL: <http://disser.com.ua/contents/28626.html>.

1175. *Сумцов М. Ф.* Слобожане : іст.-етнограф. розвідка / М. Ф. Сумцов. – Харків : Вид-во «Союз» Харьк. кредит. союзу кооперативів, 1918. – 238, [4] с., іл., портр. – (Культурно-історична бібліотека).
1176. *Сыркин Н. И* все таки... / Н. Сыркин // Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине 1917–1918 гг. (К истории украинско-еврейских отношений) / И. Чериковер ; вступ. ст. С. М. Дубнова. – Берлин : Ostjüdisches historisches archiv, 1923. – С. 190.
1177. *Табачник Д.* Вбивство Симона Петлори / Д. Табачник // Український історичний журнал. – 1992. – № 7/8. – С. 112–123; № 9. – С. 122–128.
1178. *Табачник Д.* Вбивство Симона Петлори / Д. Табачник // Український історичний журнал. – 1992. – № 7/8. – С. 112–123; № 9. – С. 122–128.
1179. *Табачник Д.* Постріли на тихій вулиці Расін (Нотатки історика про вбивство Симона Петлори) / Д. Табачник // Київська старовина. – 1999. – Ч. 1. – С. 146–155; Ч. 2. – С. 154–168.
1180. *Табачник Д.* Постріли на тихій вулиці Расін (Нотатки історика про вбивство Симона Петлори) / Д. Табачник // Київська старовина. – 1999. – Ч. 1. – С. 146–155; Ч. 2. – С. 154–168.
1181. Тайний договір між Австро-Угорщиною та Українською Народною Республікою в справі Східної Галичини та Буковини. Не раніше 27 січня 1918 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2 : 10 грудня 1917 р. – 29 квітня 1918 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Наук. думка, 1997. – С. 150–151.
1182. Тайний договір між Австро-Угорщиною та Українською Народною Республікою в справі Східної Галичини та Буковини. Не раніше 27 січня 1918 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2 : 10 грудня 1917 р. – 29 квітня 1918 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Наук. думка, 1997. – С. 150–151.
1183. *Такер Р.* Сталин: Путь к власти. 1879–1929. История и личность / Р. Такер ; общ. ред. и послесл. В. С. Лельчука. – Москва : Прогресс, 1991. – 480 с.
1184. *Такер Р.* Сталин: Путь к власти. 1879–1929. История и личность / Р. Такер ; общ. ред. и послесл. В. С. Лельчука. – Москва : Прогресс, 1991. – 480 с.
1185. *Тарасюк Д.* Без вини виноватые (Еврейские погромы в годы Гражданской войны в России) / Д. Тарасюк // Карта. – Б. д. – № 28–29. – С. 86–88.
1186. *Тарасюк Д.* Без вини виноватые (Еврейские погромы в годы Гражданской войны в России) / Д. Тарасюк // Карта. – Б. д. – № 28–29. – С. 86–88.
1187. Татари в Україні : наук.-допоміж. бібліогр. покажч., 1917–1941 / уклад. : Н. А. Дехтярьова, Є. Г. Кузнецова, Н. Л. Македон. – К. : Кн. палата України, 1997. – 129 с. – (Етноси України).
1188. Татари в Україні : наук.-допоміж. бібліогр. покажч., 1917–1941 / уклад. : Н. А. Дехтярьова, Є. Г. Кузнецова, Н. Л. Македон. – К. : Кн. палата України, 1997. – 129 с. – (Етноси України).

1189. Телеграма голови Бердичівської єврейської громадської Управи Червоненкіса до Головного Отамана військ УНР С. Петлора про становище в повіті. 6 вересня 1919 року // Сергійчук В. Симон Петлора і єврейство / Володимир Сергійчук. – [вид. 2-ге, допов.]. – К. : ПП Сергійчук М. І., 2006. – С. 117–118.
1190. Телеграма голови Бердичівської єврейської громадської Управи Червоненкіса до Головного Отамана військ УНР С. Петлора про становище в повіті. 6 вересня 1919 року // Сергійчук В. Симон Петлора і єврейство / Володимир Сергійчук. – [вид. 2-ге, допов.]. – К. : ПП Сергійчук М. І., 2006. – С. 117–118.
1191. Телеграма Голови Управи Погребищенської єврейської громади Гарника Головному Отаманові військ УНР Петлорі з проханням залишити для охорони міста коменданта Супруненка. 23 вересня 1919 року // Сергійчук В. Симон Петлора і єврейство / Володимир Сергійчук. – [вид. 2-ге, допов.]. – К. : ПП Сергійчук М. І., 2006. – С. 118–119.
1192. Телеграма Голови Управи Погребищенської єврейської громади Гарника Головному Отаманові військ УНР Петлорі з проханням залишити для охорони міста коменданта Супруненка. 23 вересня 1919 року // Сергійчук В. Симон Петлора і єврейство / Володимир Сергійчук. – [вид. 2-ге, допов.]. – К. : ПП Сергійчук М. І., 2006. – С. 118–119.
1193. Телеграма Головного Отамана військ УНР Симона Петлора коменданту станції Миргород про заборону єврейських погромів українськими вояками, розслідування експесу на станції Яреськи й карне переслідування винних. 28 січня 1919 року // Сергійчук В. Симон Петлора і єврейство / Володимир Сергійчук. – [вид. 2-ге, допов.]. – К. : ПП Сергійчук М. І., 2006. – С. 99.
1194. Телеграма Головного Отамана військ УНР С. Петлора коменданту тилу з вимогою негайно розстрілювати провокаторів, що підбурюють козаків до єврейських погромів, і повідомляти про це населення. 17 червня 1919 року // Сергійчук В. Симон Петлора і єврейство / Володимир Сергійчук. – [вид. 2-ге, допов.]. – К. : ПП Сергійчук М. І., 2006. – С. 103–104.
1195. Телеграма Головного Отамана військ УНР С. Петлора коменданту тилу з вимогою негайно розстрілювати провокаторів, що підбурюють козаків до єврейських погромів, і повідомляти про це населення. 17 червня 1919 року // Сергійчук В. Симон Петлора і єврейство / Володимир Сергійчук. – [вид. 2-ге, допов.]. – К. : ПП Сергійчук М. І., 2006. – С. 103–104.
1196. Телеграма Львівського єврейського комітету президенту США Вудро Вільсону з протестом проти насильницької мобілізації євреїв до польського війська. 14 листопада 1918 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 1. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2001. – С. 432.
1197. Телеграма Львівського єврейського комітету президенту США Вудро Вільсону з протестом проти насильницької мобілізації євреїв до польського війська. 14 листопада 1918 р. // Західно-Українська Народна Республіка.

- 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 1. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2001. – С. 432.
1198. Телеграмма подольского губернского комиссара министру внутренних дел петлоровской Директории о грабежах и насилиях польских легионеров. 18 сентября 1919 г. // Гражданская война на Украине. 1918–1920: Сб. док. и материалов : в 3 т., 4 кн. Т. 2 : Борьба против деникинщины и петлоровщины на Украине. Май 1919 г. – февраль 1920 г. / редкол. : С. М. Короливский (отв. ред.) и др. ; под ред. С. М. Короливского. – К.: Наук. думка, 1967. – С. 368.
1199. *Тертичка В.* Державна політика: аналіз та здійснення в Україні / Валерій Тертичка. – К.: Вид-во С. Павличко «Основи», 2002. – 750 с.
1200. *Тима П.* Діалоги порозуміння. Українсько-єврейські взаємини / П. Тима, І. Хруслінська. – К.: Дух і літера, 2011. – 328 с.
1201. *Тима П.* Діалоги порозуміння. Українсько-єврейські взаємини / П. Тима, І. Хруслінська. – К.: Дух і літера, 2011. – 328 с.
1202. *Тимофієнко В.* Церкви німецьких колоністів у Південній Україні / В. Тимофієнко // Німецькі поселенці в Україні: Історія та сьогодення : моногр. – К. ; Миколаїв : Вид-во МДГУ ім. П. Могили, 2006. – С. 390–398. – (Серія «Україна: історія і сучасність». Вип. 1).
1203. *Тимофіїв М.* Жиди і народне господарство України / М. Тимофіїв // Хліборобська Україна. Кн. 4. – Відень, 1922–1923. – С. 237–299.
1204. *Тимофіїв М.* Жиди і народне господарство України / М. Тимофіїв // Хліборобська Україна. Кн. 4. – Відень, 1922–1923. – С. 237–299.
1205. Тимчасова інструкція Генеральному секретаріатові Тимчасового уряду на Україні // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1 : 4 березня – 9 грудня 1917 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К.: Наук. думка, 1996. – С. 213–214.
1206. Тимчасова постанова про утворення та формування військової жандармерії Української Народної Республіки. 14. 03. 1920 р. // Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. Документи і матеріали : у 2 т., 3 ч. Т. 2 / упоряд. : В. Верстюк та ін. – К.: Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 607–608.
1207. Тимчасовий основний закон про державну самостійність Західно-Української Народної Республіки. 13 листопада 1918 р. // Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. – С. 5–6.
1208. *Тинченко Я.* Вбивця Петлори / Я. Тинченко // Політика і культура. – 2001. – № 29. – С. 42–43.
1209. *Тинченко Я.* Основу «січневого повстання» проти Центральної Ради 1918-го становили кримінальні елементи, – історик Ярослав Тинченко / Ярослав Тинченко ; інтерв'ю провела Ольга Скороход // Цензор.НЕТ. – 2018. – – 29 січ. URL: https://censor.net.ua/resonance/3046541/osnovu_schnevogo_povstannya_proti_tsentralno_radi_1918go_stanovili_kriminaln_elementi_storik_yaroslav.

1210. *Тинченко Я.* Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917–1921). Кн. 1 / Я. Тинченко. – К. : Темпора, 2007. – 536 с.: іл.
1211. *Тинченко Я.* Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917–1921). Кн. 2 / Я. Тинченко. – К. : Темпора, 2011. – 424 с.: іл.
1212. *Тихомирова Є. Б.* Конфліктологія та теорія переговорів : підруч. / С. Б. Тихомирова, С. Р. Постолювський. – Рівне : Перспектива, 2007. – 389 с.
1213. *Тишков В. А.* Теория и практика мультикультурализма / В. А. Тишков // Мультикультурализм и трансформация постсоветских обществ / под ред. : В. С. Малахова, В. А. Тишкова. – Москва : Ин-т этнолог. и антрополог. РАН, 2002. – С. 331–350.
1214. *Тишков В. А.* Этнополитология: политические функции этничности : учеб. [для вузов] / В. А. Тишков, Ю. П. Шабаев. – Москва : Изд-во Моск. ун-та, 2011. – 376 с. – (Серия: Библиотека факультета политологии МГУ).
1215. *Ткаченко В.* Криза мультикультуралізму й проблеми єдиного освітнього поля / В. Ткаченко // День. – 2011. – 21 лип.
1216. *Товт М. М.* Міжнародно-правовий захист національних меншин (тенденції сучасного розвитку) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.11 / М. М. Товт ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України. – К., 2002. – 16 с. URL: <http://mydisser.com/ru/catalog/view/6/41/3705.html>.
1217. *Томпсон С.* Международные механизмы защиты прав меньшинств в системе ООН / С. Томпсон. URL: http://www.rdu.org.ua/a_8.htm.
1218. Трагедія двох народів. Матеріали до спору між українською та російською соц.-дем. партіями з приводу вбивства С. Петлюри. – Прага–К. : Вид. Закордонної делегації УСДРП, 1928. – 86 с.
1219. Третій Універсал Української Центральної Ради. 7 листопада 1917 р. // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1 : 4 березня – 9 грудня 1917 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Наук. думка, 1996. – С. 398–401.
1220. *Трофимович Д. Н.* Этнополитика как фактор стабилизации общества // Беларусь у сучасным свеце : материалы XI Междунар. конф., посвящ. 91-летию образов. Беларус. гос. ун-та, 30 октября 2012 г. / редкол. : В. Г. Шадурский и др. – Минск : Изд. центр БГУ, 2012. – С. 350–351.
1221. *Троцкий И.* Еврейские погромы на Украине и в Белоруссии (1918–1920 гг.) / Илья Троцкий // Книга о русском еврействе. 1917–1967 / под ред. Я. Г. Фрумкина, Г. Я. Аронсона, А. А. Гольденвейзера. – Нью-Йорк : Союз рус. евреев, 1968. – С. 56–69.
1222. *Троцинський В.* Міжнаціональні аспекти діяльності Центральної Ради / В. Троцинський // Трибуна. – 1991. – №4. – С. 26–27.
1223. *Троцинський В.* Правове регулювання розвитку національних меншин України / В. Троцинський // Наукові записки Інституту політичних і

- етнонаціональних досліджень ім І. Ф. Кураса НАН України. – 1999. – Вип. 8. – С. 126–129. – (Серія : Політологія і етнологія).
1224. *Тузмухамедов Р.* Национальные меньшинства под защитой международного права / Р. Тузмухамедов // Государство и право. – 1996. – № 2. – С. 109–118.
1225. *Турченко Г. Ф.* Національний рух німецькомовної етнічної групи Південної України в 1917–1918 рр.: проект «Крим-Гаврія» / Г. Ф. Турченко // Державна етнонаціональна політика: правовий та культурологічний аспекти в умовах Півдня України : зб. наук. праць VI Всеукр. наук.-практ. конф., 6–8 жовт. 2005 р. / за заг. ред. М. В. Дедкова. – Запоріжжя : Облдержадміністрація ; ЗНТУ, 2005. – С. 169–173.
1226. *Турченко Г. Ф.* Особливості етносоціальних змін у південноукраїнському регіоні в 1914–1917 рр. / Г. Ф. Турченко // Державна етнонаціональна політика: правовий та культурологічний аспекти в умовах Півдня України : зб. наук. праць V Всеукр. наук.-практ. конф., 2–3 жовт. 2003 р. / ред. кол. : В. О. Котигоренко (співголова), М. В. Дедков (співголова), Н. В. Деркач (співголова) та ін. – Запоріжжя : Облдержадміністрація ; ЗНТУ ; Сімферополь : Доля, 2003. – С. 135–140.
1227. *Тютюкин С. В.* Меньшевики / С. В. Тютюкин // Политические партии России: история и современность / под ред. проф. А. И. Зевелева, проф. Ю. П. Свириденко, проф. В. В. Шелохаева. – Москва : РОССПЭН, 2000. – С. 227–242.
1228. *Тютюкин С. В.* Политическое пробуждение России на рубеже XIX–XX веков / С. В. Тютюкин // Политические партии России: история и современность / под ред. проф. А. И. Зевелева, проф. Ю. П. Свириденко, проф. В. В. Шелохаева. – Москва : РОССПЭН, 2000. – С. 69–83.
1229. *Удовиченко О.* Україна у війні за державність. Історія організації і бойових дій Українських Збройних Сил 1917–1921 / О. Удовиченко. – К. : Україна, 1995. – 206 с.
1230. Указ Ради Народних Міністрів Української Республіки з 18 серпня 1919 р. (Протокол засідання № 171) // Шульгин О. Україна і червоний жах: Погроми в Україні / О. Шульгин. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2001. – С. 81–83.
1231. Українська революція і державність (1917–1920 рр.) : наук.-бібліограф. вид. / редкол. : О. С. Онищенко (голова) та ін. ; НАН України. ; Нац. б-ка ім. В. І. Вернадського. – К., 2001. – 816 с.
1232. Украина. Евреи на территории Украины до конца 18 в. // Электронная еврейская энциклопедия. URL: <http://www.eleven.co.il/article/15408>.
1233. Украина. Евреи Украины 1914–1920 гг. // Электронная еврейская энциклопедия. URL: <http://www.eleven.co.il/article/15410>.
1234. Україна в ХХ столітті : зб. док. і матеріалів (1900–1939) / упоряд. А. Г. Слюсаренко та ін. – К. : ІЗМН, 1997. – 448 с.
1235. Україна і Польща в документах. 1918–1922. Ч. I / уклад. та ред. Т. Гунчак. – Нью-Йорк–Париж–Сідней–Торонто : НТШ, 1983. – 456 с. – (Джерела до історії України-Руси. Т. XII).

1236. Україна і Польща в документах. 1918–1922. Ч. II / уклад. та ред. Т. Гунчак. – Нью-Йорк–Париж–Сідней–Торонто : НТШ, 1983. – 468 с. – (Джерела до історії України-Руси. Т. XII).
1237. Україна і Польща між минулим і майбутнім / упоряд. А. С. Павлишин. – Львів : Фенікс, 1991. – 247 с.
1238. Україна і Росія в історичній ретроспективі : нариси в 3 т. Т. 1 : Українські проекти в Російській імперії / редрада : акад. НАН України В. М. Литвин (голова) та ін. ; відп. ред. акад. НАН України В. А. Смолій ; Ін-т іст. України НАН України. – К. : Наук. думка, 2004. – 504 с.
1239. Україна і Росія в історичній ретроспективі : нариси в 3 т. Т. 2 : Радянський проект для України / редрада : акад. НАН України В. М. Литвин (голова) та ін. ; відп. ред. акад. НАН України В. А. Смолій ; Ін-т іст. України НАН України. – К. : Наук. думка, 2004. – 531 с.
1240. Україна: хроніка XX століття. Рік 1918 : довід. вид. / А. П. Гриценко, О. Й. Щусь ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К., 2005. – 402 с.
1241. Україна: хроніка XX століття. Рік 1919 : довід. вид. / НАН України ; Ін-т іст. України. – К., 2005. – 236 с.
1242. Україна: хроніка XX століття. Рік 1920 : довід. вид. / НАН України ; Ін-т іст. України. – К., 2005. – 311 с.
1243. Україна: хроніка XX століття. Рік 1921 : довід. вид. / НАН України ; Ін-т іст. України. – К., 2006. – 289 с.
1244. Україна: хроніка XX століття. Роки 1911–1916 : довід. вид. / О. Донік, В. Молчанов, В. Любченко та ін. ; НАН України ; Ін-т історії України. – К., 2007. – 147 с.
1245. Українська Галицька Армія. У 40-річчя її участі у Визвольних змаганнях : матеріали до історії. Т. 1 / видав хор. УСС Д. Микитюк. – Вінніпег : Вид-во «Канадійського Фармера», 1958. – 674 с., понад 300 світлин і 8 мал.
1246. Українська Галицька Армія. У 40-річчя її участі у Визвольних змаганнях : матеріали до історії. Т. 2 / видав хор. УСС Д. Микитюк. – Вінніпег : Вид-во «Канадійського Фармера», 1960. – 383 с.
1247. Українська Галицька Армія. У 40-річчя її участі у Визвольних змаганнях в 1918–1919 рр. : матеріали до історії. Т. 3 / видав хор. УСС Д. Микитюк. – Вінніпег : «Поступ», 1966. – 234 с., 65 знімок.
1248. Українська Галицька Армія. У 50-річчя її участі у Визвольних змаганнях : матеріали до історії. Т. 4 / видав хор. УСС Д. Микитюк. – Вінніпег : Вид-во «Канадійського Фармера», 1968. – 291 с.
1249. Українська Галицька Армія. У 50-річчя її участі у Визвольних змаганнях УГА : матеріали до історії. Т. 5 : Над Сяном / видав хор. УСС Д. Микитюк. – Вінніпег : Вид-во «Тризуб», 1976. – 191 с., 20 світлин.
1250. Українська Держава (квітень – грудень 1918 року). Документи і матеріали : у 2-х т. – Т. 1 / упоряд. : Р. Пиріг (керівн.) та ін. – К. : Темпора, 2015. – XVIII + 790 с.

1251. Українська Держава (квітень – грудень 1918 року). Документи і матеріали : у 2-х т. – Т. 2 / упоряд. : Р. Пиріг (керівн.) та ін. – К. : Темпора, 2015. – XX + 412 с.
1252. Українська державність у XX столітті. Історико-політологічний аналіз / керівн. авт. кол. О. Дергачов. – К. : Політ. думка, 1996. – 448 с.
1253. Українська державність: історія і сучасність : зб. матер. V Всеукр. наук.-практ. конф. молодих вчених, 28 лист. 2008 р. / за заг. ред. К. В. Балабанова. – Маріуполь, 2008. – 422 с.
1254. Українська історіографія на зламі XX і XXI століть: здобутки і проблеми. – Львів, 2004. – 406 с.
1255. Українська політична нація: генеза, стан, перспективи / за ред. В. С. Крисаченка. – К. : НІСД, 2004. – 656 с.
1256. Українська революція: 1917 – початок 1918 рр. (Проблеми, пошуки, узагальнення). – Запоріжжя : Просвіта, 1998. – 264 с.
1257. Українська суспільно-політична думка в 20 столітті. Документи і матеріали : у 3 т. Т. 1 / упоряд. : Т. Гунчак, Р. Сольчаник. – Мюнхен : Сучасність, 1983. – 510 с.
1258. Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1 : 4 березня – 9 грудня 1917 р. / редкол. : В. Смолій (відп. ред.) та ін. ; упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України ; Центр. держ. архів вищ. органів влади і упр. України. – К. : Наук. думка, 1996. – 588 с. – Бібліогр. у підрядк. прим. – (Серія «Джерела новітньої історії»).
1259. Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2 : 10 грудня 1917 р. – 29 квітня 1918 р. / редкол. : В. Смолій (відп. ред.) та ін. ; упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України ; Центр. держ. архів вищ. органів влади і упр. України. – К. : Наук. думка, 1997. – 424 с. – Покажч.: с. 349–418. – Бібліогр. у підрядк. прим. – (Серія «Джерела новітньої історії»).
1260. Українське державотворення: невитребуваний потенціал : словн.-довід. / за ред. О. М. Мироненка. – К. : Либідь, 1997. – 560 с.
1261. Український національно-визвольний рух. Березень – листопад 1917 року. Документи і матеріали / редкол. : В. Верстюк (відп. ред.) та ін. ; упоряд. : В. Верстюк (керівн.) та ін. ; Ін-т іст. України НАН України ; Центр. держ. архів вищ. органів влади і упр. України ; Дослід. ін-т сучас. укр. історії (Філадельфія). – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2003. – 1024 с. – Бібліогр. у підрядк. прим. – Покажч.: с. 973–998. – (Серія «Джерела до вивчення історії Української революції»).
1262. Українські політичні партії кінця XIX – початку XX ст. Програмові і довідкові матеріали : зб. док. / упоряд. : В. Ф. Шевченко та ін. – К. : Фенікс, 1993. – 336 с.
1263. *Ульяновський В.* Церква в Українській державі 1917–1920 (Доба Гетьманату Павла Скоропадського) / В. Ульяновський. – К. : Либідь, 1997. – 321 с.

1264. *Ульяновський В.* Церква в Українській державі 1917–1920 (Доба Української Центральної Ради) / В. Ульяновський. – К. : Либідь, 1997. – 202 с.
1265. *Уолцер М.* Про толерантність / М. Уолцер ; пер. з англ. М. Лупішко. – Харків : Вид. група «РА-Каравела», 2003. – 148 с.
1266. Уряд і укр. школа // Український історик. – 1978. – № 1–3 (57–59). – С. 147.
1267. Уряд схвалив проект Закону України «Про Концепцію державної етнонаціональної політики України» [Електронний ресурс]. URL: http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=245011289&cat_id=244274160.
1268. Уряди Української Держави – Документи // Урядовий портал. URL: http://www.kmu.gov.ua/control/publish/article?art_id=1219503.
1269. Урядове звернення 7 серпня 1919 р. до громадян та робітників євреїв України // Шульгин О. Україна і червоний жах: Погроми в Україні / О. Шульгин. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2001. – С. 78–80.
1270. Урядове звернення Директорії УНР про недопустимість єврейських погромів в Україні, які провокують більшовики. Лютий 1919 р. // Сергійчук В. Погроми в Україні. 1914–1920. Від штучних стереотипів до гіркої правди, прихованої в радянських архівах / В. Сергійчук ; вступ. ст. В. Михальчука. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 1998. – С. 250–251.
1271. Урядове звернення до українського народу. Рівне, 12 квітня 1919 р. // Шульгин О. Україна і червоний жах: Погроми в Україні / О. Шульгин. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2001. – С. 72.
1272. *Устименко В. М.* Етнонаціональна політика як фактор державотворення в Україні (1917–1920 рр.) / В. М. Устименко ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Ін-т іст. України, 2010. – 144 с.
1273. *Устименко В. М.* Етнополітичні процеси в Українській Державі 1918 року / В. М. Устименко // Гетьманат Павла Скоропадського: історія, постаті, контрверсії : матеріали Всеукр. наук. конф., 19–20 трав. 2008 р. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2008. – С. 267–275.
1274. *Устименко В. М.* Єврейські організації і партії в суспільно-політичному житті України за доби Центральної Ради / В. М. Устименко // Проблеми вивчення історії української революції. 1917–1921 рр. – 2009. – Вин. 4. – С. 147–182.
1275. *Устименко В. М.* Формування правничої бази для регулювання міжетнічних відносин у період Української Центральної Ради / В. М. Устименко // Український історичний журнал. – 2012. – № 1. – С. 79–88.
1276. *Устименко В.* Національно-персональна автономія: теорія, історія і практика / В. М. Устименко // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 1998. – Вип. 5. – С. 104–113. – (Серія : Політологія і етнологія).
1277. Устрій державний Західно-Української Народної Республіки (Галицької Республіки). 12 квітня 1921 р. // Західно-Українська Народна

- Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали : у 5 т. Т. 2. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. – С. 550–564.
1278. *Фалалеева И. Н.* Субъект и объект этнонациональной правовой политики: проблемы определения элементного состава / И. Н. Фалалеева // Вестник Волгоградского государственного университета. – 2012. – № 2 (17). – С. 92–98.
1279. *Фалькевич И.* Про великодержавницький і український шовінізм / І. Фалькевич. – Харків, 1930. – 96 с.
1280. *Феденко П.* Повстання Нації / П. Феденко // Збірник пам'яті Симона Петлори (1879–1926). – К. : МП Фенікс, 1992. – С. 76–108.
1281. *Феденко П.* Український рух у ХХ столітті / П. Феденко. – Лондон : Наше слово, 1959. – 269 с.
1282. *Федуняк С. Г.* Цивілізаційна консолідація у сфері безпеки / С. Г. Федуняк // Політика і час. – 2003. – № 6. – С. 77–80.
1283. *Феллер М.* Єврейська історія і культура в Україні / М. Феллер // Український історичний журнал. – 1998. – № 1. – С. 138–145.
1284. *Феллер М.* Євреї в Українській Галицькій Армії (УГА). Жидівський курінь / М. Феллер // Незалежний культурологічний часопис «І». – 2007. – Ч. 48. – С. 56–58.
1285. *Феллер М.* Пошуки, роздуми і спогади єврея, який пам'ятає своїх дідів, про єврейсько-українські взаємини, особливо ж про мови і ставлення до них / М. Феллер. – Дрогобич : Відродження, 1994. – 240 с.
1286. *Фельдман А.* Угода Жаботинський–Славинський. Сторінка з історії українсько-єврейських взаємин / Алек Фельдман // Сучасність. – 1976. – Ч. 10 (190). – С. 109–116.
1287. *Фернivolл Дж. С.* Плуральное общество / Дж. С. Фернivolл // Этнос и политика : хрестомат. / авт.-сост. А. А. Прузаускас. – Москва : УРАО, 2011. – С. 186–187.
1288. *Финкельштейн Ю.* Загадка Симона Петлоры или парадокс антисемитизма / Ю. Финкельштейн // Новое русское слово. – 1995. – 1 декаб.
1289. *Фисанов В. П.* Национальные проблемы Австро-Венгрии во внешней политике США в 1917–1918 гг. / В. П. Фисанов // Нации и национальный вопрос в странах Центральной и Восточной Европе во второй половине XIX – нач. XX в. – Москва : Ин-т славяноведения и балканистики АН СССР. – 1991. – С. 269–279
1290. *Фісанов В. П.* Політико-національна єдність як передумова сталого й гнучкого суспільного розвитку України / В. П. Фісанов // Агора. – 2006. – Вин. 3. – С. 42–49.
1291. *Франкель Дж.* Российская империя и Советский Союз / Джонатан Франкель // Барнави Э. Евреи и XX век : аналит. словарь / Э. Барнави, С. Фридендер ; пер. с фр. Т. А. Баскаковой и др. ; под общ. ред. Т. А. Баскаковой. – Москва : Текст ; Лехаим, 2004. – С. 504–529.
1292. *Франко І.* Жидівська держава // Мозаїка. Із творів, що не ввійшли до Зібрання творів у 50 томах / І. Франко ; упоряд. : З. Т. Франко, М. Г.

- Василенко. – Львів : Каменярь, 2001. URL: <http://www.ukrlib.com/Biblioteka/IvanFrankoMozaika/FrankoMozaika.html>.
1293. *Франко І.* Мої знайомі жиди // Мозаїка. Из творів, що не ввійшли до Зібрання творів у 50 томах / І. Франко ; упоряд. : З. Т. Франко, М. Г. Василенко. – Львів : Каменярь, 2001. URL: <http://www.ukrlib.com/Biblioteka/IvanFrankoMozaika/FrankoMozaika.html>.
1294. *Франко І.* Свобода і автономія // Твори в 50-ти томах. Т. 45 : Філософські праці / І. Франко ; [за ред. В. Ю. Свєдокіменка]. – К. : Наук. думка, 1986. – С. 439–447.
1295. *Франко І.* Семітизм і антисемітизм у Галичині // Мозаїка. Из творів, що не ввійшли до Зібрання творів у 50 томах / І. Франко ; упоряд. : З. Т. Франко, М. Г. Василенко. – Львів : Каменярь, 2001. URL: <http://www.ukrlib.com/Biblioteka/IvanFrankoMozaika/FrankoMozaika.html>.
1296. *Френкін М.* Національно-визвольний рух у Росії під час Лютневої революції 1917 року як могутній чинник політичної боротьби в державі / М. Френкін // Сучасність. – 1981. – Ч. 3–4 (243–244). – С. 112–125; Ч. 5 (245). – С. 55–64.
1297. *Фукуяма Ф.* Идентичность и миграция [Электронный ресурс] / Ф. Фукуяма. URL: <http://n-europe.eu/content/?p=1290>.
1298. *Хаген М. фон.* Держава, нація та національна свідомість: російсько-українські відносини в першій половині ХХ ст. / М. фон. Хаген // Український історичний журнал. – 1998. – № 1. – С. 122–131.
1299. *Хантінгтон С.* Кто мы?: Вызовы американской национальной идентичности / С. Хантінгтон ; пер. с англ. А. Башкирова. – Москва : АСТ ; Транзиткнига, 2004. – 635, [5] с. – (Philosophy).
1300. *Харченко В.* Євреї та інші національні меншини в органах міського самоврядування, 1917–1918 / В. Харченко. URL: http://holocaust-ukraine.net/ru/razdel_iii.htm.
1301. *Харченко В.* Міф про Симона Петлюру на тлі українсько-єврейських стосунків доби революції / В. Харченко // Симон Петлюра та українська національна революція : зб. праць Другого конкурсу петлюрознавців України / упоряд. та передм. В. Михальчука. – К. : Рада, 1995. – С. 218–256.
1302. *Харченко Т.* До питання про участь представників національних меншин в органах міського самоврядування в 1917–1918 роках / Т. Харченко // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 1999. – Вип. 8. – С. 46–55. – (Серія : Політологія і етнологія).
1303. *Хитерер В.* Еврейские погромы и самооборона в Российской империи / В. Хитерер // Єврейська історія та культура в країнах Центральної та Східної Європи – єврейська історія та культура кінця ХІХ – початку ХХ ст. : матеріали Х Міжнар. наук. конф. URL: <http://www.judaica.kiev.ua/Conference/Conf2002/Conf20-02.htm>.
1304. *Хитерер В.* Еврейские погромы на Украине в октябре 1905 г. / В. Хитерер. URL: <http://www.jewish-heritage.org/prep52.htm>.

1305. *Хитерер В.* Еврейское образование в Украинской Народной Республике (1917–1920 гг.) / В. Хитерер // Вестник Еврейского университета в Москве. – 1996. – № 3. URL: <http://www.jewish-heritage.org/ve13a8r.htm>.
1306. *Хитерер В.* К истории еврейского населения Галиции и Буковины накануне и в годы Первой мировой войны / В. Хитерер // Єврей в Україні: історія, культура, традиції : зб. наук.-публіц. статей. – К., 1997. – С. 78–90.
1307. *Хитерер В.* Учебные программы еврейских учебных заведений Российской империи и Украинской Народной Республики / В. Хитерер // Єврейська історія та культура в Україні : матеріали конф., (Київ, 8–9 груд. 1994 р.). – К., 1995. – С. 205–212.
1308. *Хитра А.* Державно-правові погляди Павла Скоропадського : автореф. дис. на здобуття наук. ступ. канд. юрид. наук / А. Хитра. – Львів, 2003. URL: <http://disser.com.ua/contents/17379.html>.
1309. *Хитерер В.* Гебрайська (Жидівська) історико-археографічна комісія при ВУАН / В. Хитерер. URL: http://holocaust-ukraine.net/ru/razdel_iii.htm.
1310. *Хитерер В.* Єврейська освіта / В. Хитерер. URL: http://holocaust-ukraine.net/ru/razdel_iii.htm.
1311. *Хитерер В.* Погроми, вчинені частинами російської армії в Галичині / В. Хитерер. URL: http://holocaust-ukraine.net/ru/razdel_iii.htm.
1312. *Хміль І.* Всеукраїнський з'їзд рад селянських, робітничих і солдатських депутатів 1917 / І. Хміль // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 1 : А – В / редкол. : В. А. Смолій (голова) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Наук. думка, 2003. – С. 658.
1313. *Хміль І.* Всеукраїнський національний конгрес 1917 / І. Хміль // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 1 : А – В / редкол. : В. А. Смолій (голова) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Наук. думка, 2003. – С. 659–660.
1314. *Хміль І.* Петлора і петлорівщина / І. Хміль // Український історичний журнал. – 1990. – № 3. – С. 107–119.
1315. *Хонігсман Я.* Политические партии евреев Галиции в конце XIX – начале XX вв. / Я. С. Хонігсман // Єврейська історія та культура в країнах Центральної та Східної Європи – єврейська історія та культура кінця XIX – початку XX ст. : матеріали X Міжнар. наук. конф. URL: <http://www.judaica.kiev.ua/Conference/Conf2002/Conf21-02.htm>.
1316. *Хонігсман Я. С.* Колективізація, голодомор і занепад єврейського землеробства в Україні / Я. С. Хонігсман // Український історичний журнал. – 1994. – № 2–3. – С. 66–75.
1317. *Христюк П.* Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. I / П. Христюк. – [Фототип. передрук для студій із вид. 1921 р.]. – Нью-Йорк : Вид-во Чарторийських, 1969. – 152 с. – (Українська революція. Розвідки і матеріали. Кн. перша).
1318. *Христюк П.* Замітки і матеріали до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. II / П. Христюк. – [Фототип. передрук для студій із вид. 1921 р.]. – Нью-Йорк : Вид-во Чарторийських, 1969. – 204 с. – (Українська революція. Розвідки і матеріали. Кн. друга).

1319. *Христюк П.* Замітки і матеріяли до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. III / П. Христюк. – [Фототип. передрук для студій із вид. 1921 р.]. – Нью-Йорк : Вид-во Чарторийських, 1969. – 160 с. – (Українська революція. Розвідки і матеріяли. Кн. третя).
1320. *Христюк П.* Замітки і матеріяли до історії української революції 1917–1920 рр. : у 4 т. Т. IV / П. Христюк. – [Фототип. передрук для студій із вид. 1921 р.]. – Нью-Йорк : Вид-во Чарторийських, 1969. – 192 с. – (Українська революція. Розвідки і матеріяли. Кн. четверта).
1321. Центральний державний архів вищих органів влади та управління України (ЦДАВО України). – Ф. 1063 (Генеральний Секретаріат / Рада Народних Міністрів УНР). – Оп. 1. – Спр. 1. – Протоколи засідань Генерального Секретаріату. Червень – грудень 1917 р.
1322. ЦДАВО України. – Ф. 1065 (Рада Народних Міністрів УНР). – Оп. 1. – Спр. 228. – Закон Ради Народних Міністрів УНР про перехід навчальних установ, провітних інституцій до відома Міністерства єврейських справ.
1323. ЦДАВО України. – Ф. 1065. – Оп. 2. – Спр. 475. – Закон про асигнування в розпорядження Міністерства єврейських справ 2 млн. грн. на видачу допомоги євреям-біженцям з України. Квітень 1921 р.
1324. ЦДАВО України. – Ф. 1065. – Оп. 4. – Спр. 5. – Постанови та закони Директорії і документи до них.
1325. ЦДАВО України. – Ф. 1065. – Оп. 4. – Спр. 57. – Постанови Директорії про асигнування коштів Міністерству єврейських справ. 7 жовтня 1921 р.
1326. ЦДАВО України. – Ф. 1078 (Головне управління Генерального штабу Армії УНР). – Оп. 2. – Спр. 27. – Зведення про політично-економічне становище по губерніях України.
1327. ЦДАВО України. – Ф. 1092 (Міністерство внутрішніх справ УНР). – Оп. 2. – Спр. 9. – Постанова земського зібрання... Про боротьбу з проти-єврейською пропогоудою.
1328. ЦДАВО України. – Ф. 1092. – Оп. 2. – Спр. 24. – Про єврейський погром...
1329. ЦДАВО України. – Ф. 1092. – Оп. 2. – Спр. 345. – Про перешкоди єврейським партіям в їх діяльності місцевою владою.
1330. ЦДАВО України. – Ф. 1092. – Оп. 2. – Спр. 404. – Про діяльність єврейських партій і спілок.
1331. ЦДАВО України. – Ф. 1092. – Оп. 4. – Спр. 6. – Постанова МВС Директорії... про роботу особливої слідчої комісії по єврейських справах.
1332. ЦДАВО України. – Ф. 1092. – Оп. 4. – Спр. 13. – Журнали засідань Ради Міністрів.
1333. ЦДАВО України. – Ф. 1115 (Українська Центральна Рада). – Оп. 1. – Спр. 2. – Комунікат Польського виконавчого комітету на Русі до Центральної Ради з питань самостійної України (30 черв. – 30 вер. 1917).
1334. ЦДАВО України. – Ф. 1123 (Особлива слідча комісія по розслідуванню протиеврейських погромних подій при Раді Народних Міністрів УНР). – Оп. 1. – Спр. 32. – Листування з Міністерством єврейських справ про погромну агітацію в ч. «Україна» в ст. «Сдиний вихід».

1335. ЦДАВО України. – Ф. 1123. – Оп. 1. – Спр. 34. – Листування з Міністерством єврейських справ про погромну агітацію у відозвах до населення і війська.
1336. ЦДАВО України. – Ф. 1123. – Оп. 1. – Спр. 36. – Закон (копія) УНР про утворення Особливої слідчої комісії для розслідування протиеврейських погромних подій та пояснююча записка до нього.
1337. ЦДАВО України. – Ф. 1123. – Оп. 1. – Спр. 37. – Протоколи засідання Особливої слідчої комісії для розслідування протиеврейських погромних подій.
1338. ЦДАВО України. – Ф. 1126 (Міністерство у великоруських справах Української Народної Республіки). – Оп. 1.
1339. ЦДАВО України. – Ф. 1216 (Міністерство внутрішніх справ Української Держави). – Оп. 1. – Спр. 244. – Довідки інформаційного відділу про активних членів ОССРП.
1340. ЦДАВО України. – Ф. 1429 (Канцелярія Директорії УНР). – Оп. 2. – Спр. 15. – Копія інтерв'ю С.Петлюри для італійського часопису «Л'Ідеа національ».
1341. ЦДАВО України. – Ф. 1429. – Оп. 2. – Спр. 115. – Бюлетні єврейського пресового бюро на Україні про погроми, становище еміграції та її захист з боку Комітету єврейських біженців.
1342. ЦДАВО України. – Ф. 1429. – Оп. 5. – Спр. 10. – Листування з Міністерствами народної освіти й мистецтва, єврейських справ... (1918–20).
1343. ЦДАВО України. – Ф. 1748 (Міністерство єврейських справ УНР). – Оп. 1. – Спр. 97. – Копії законопроектів і доповідей Міністерства єврейських справ Центральної Ради про становище освіти євреїв на Україні, асигнування засобів на організацію курсів і видання підручників.
1344. ЦДАВО України. – Ф. 1854 (Міністерство єврейських справ). – Оп. 1. – Спр. 1. – Закон гетьманської Ради Міністрів... Заяви співробітників Міністерства єврейських справ про надання допомоги...
1345. ЦДАВО України. – Ф. 1854. – Оп. 1. – Спр. 2. – Циркуляр... про запобігання погромам.
1346. ЦДАВО України. – Ф. 1854. – Оп. 1. – Спр. 4. – Циркулярна телеграма про утворення національно-персональної автономії...
1347. ЦДАВО України. – Ф. 1854. – Оп. 1. – Спр. 5. – Протокол засідання... Секретарства з єврейських справ.
1348. ЦДАВО України. – Ф. 1854. – Оп. 1. – Спр. 7. – Накази гетьманського Міністерства з єврейських справ.
1349. ЦДАВО України. – Ф. 1854. – Оп. 1. – Спр. 8. – Протести єврейських буржуазно-націоналістичних рад проти відміни національно-персональної автономії...
1350. ЦДАВО України. – Ф. 1854. – Оп. 1. – Спр. 10. – Листування... про асигнування засобів для утримання співробітників Міністерства єврейських справ.
1351. ЦДАВО України. – Ф. 1854. – Оп. 1. – Спр. 18. – Резолюція єврейського з'їзду... про погроми.

1352. ЦДАВО України. – Ф. 1854. – Оп. 1. – Спр. 20. – Циркуляри Міністерства єврейських справ.
1353. ЦДАВО України. – Ф. 1854. – Оп. 1. – Спр. 86. – Чернетка статті... з питань національно-персональної автономії...
1354. ЦДАВО України. – Ф. 1854. – Оп. 1. – Спр. 169. – Листування з гетьманським Міністерством освіти... Списки єврейських середніх навчальних закладах по губерніях України і анкетні дані про них.
1355. ЦДАВО України. – Ф. 2060 (Народне міністерство єврейських справ УНР). – Оп. 1. – Спр. 1. – Закон петлорівської Ради Міністрів про штати Міністерства єврейських справ, списки співробітників і його структура.
1356. ЦДАВО України. – Ф. 2060. – Оп. 1. – Спр. 2. – Копії закону і постанова петлорівської Ради Міністрів і пояснювальна записка до законопроектів Міністерства з єврейських справ УНР.
1357. ЦДАВО України. – Ф. 2060. – Оп. 1. – Спр. 4. – Постанова Ради Міністрів і накази Міністерства єврейських справ... (січ. 1919).
1358. ЦДАВО України. – Ф. 2060. – Оп. 1. – Спр. 7. – Постанова петлорівської Ради Міністрів і пояснювальна записка Міністерства єврейських справ про асигнування грошових засобів у розпорядження Міністерства єврейських справ та списки погромлених пунктів.
1359. ЦДАВО України. – Ф. 2060. – Оп. 1. – Спр. 8. – Виступ представника єврейської партії «Бунд» на Трудовому конгресі 26 січ. 1921 р.
1360. ЦДАВО України. – Ф. 2060. – Оп. 1. – Спр. 9. – Листування по Міністерству єврейських справ УНР.
1361. ЦДАВО України. – Ф. 2060. – Оп. 1. – Спр. 18-а. – Доповідь делегації єврейських буржуазно-націоналістичних партій і заяви представника уряду Директорії про припинення єврейських погромів (1919).
1362. ЦДАВО України. – Ф. 2060. – Оп. 1. – Спр. 23. – Меморандум і дані єврейських громад про погроми, вчинені румунськими властями, бандами Струка, Лазнюка в Горностаїполі, Чорнобилі, Хабні та ін. містечках України в 1919 р. 24 січня – 2 лютого 1919 р.
1363. ЦДАВО України. – Ф. 2201 (Міністерство освіти Української Держави). – Оп. 1. – Спр. 17. – Листування з секретарем національних справ про організацію освіти учнів, пояснювальна записка до штатів Міністерства польських справ.
1364. ЦДАВО України. – Ф. 2201. – Оп. 1. – Спр. 161. – Анкетні листи для вирішення питання про національний характер учбових закладів на Україні.
1365. ЦДАВО України. – Ф. 2201. – Оп. 1. – Спр. 296. – Відомості про вклучення до кошторису Міністерства народної освіти кредитів на утримання польських освітніх установ у зв'язку з ліквідацією Міністерства польських справ.
1366. ЦДАВО України. – Ф. 2201. – Оп. 2. – Спр. 215. – Листування... про перетворення Харківських педагогічних курсів в єврейську вчительську семінарію.

1367. ЦДАВО України. – Ф. 2201. – Оп. 3. – Спр. 37. – Заяви осіб та листування з гетьманським Міністерством єврейських справ про відкриття середніх учбових закладів.
1368. ЦДАВО України. – Ф. 2201. – Оп. 4. – Спр. 11. – Про ліквідацію міністерств по великоруських, польських і єврейських справах на Україні.
1369. ЦДАВО України. – Ф. 2201. – Оп. 5. – Спр. 1. – Законопроекти і постанови гетьманського міністерства освіти та українських шкільних справ про асигнування коштів учбовим закладам...
1370. ЦДАВО України. – Ф. 2201. – Оп. 5. – Спр. 2. – Списки шкіл по повітах і губерніях України.
1371. ЦДАВО України. – Ф. 2225 (Міністерство у польських справах Української Держави). – Оп. 1. – Спр. 2. – Копія Статуту польського товариства сприяння середній освіті; програма викладання в польській школі.
1372. ЦДАВО України. – Ф. 2225. – Оп. 1. – Спр. 3. – Доповідна записка генерального секретаря польських справ до проекту про школи...
1373. ЦДАВО України. – Ф. 2225. – Оп. 1. – Спр. 7. – Листування засновників польського приватного середнього учбового закладу в м. Біла Церква про відкриття навчального закладу.
1374. ЦДАВО України. – Ф. 2432 (Головна військова судова управа УНР). – Оп. 1. – Спр. 60. – Справа старшин контррозвідки 3-ї дивізії Вишневецького, Золотаренка, Вильке та Добровольського, обвинувачених в розбої серед єврейського населення.
1375. ЦДАВО України. – Ф. 2581 (Генеральне секретарство народної освіти Української Центральної Ради / Народне міністерство освіти УНР). – Оп. 1. – Спр. 59. – Справа про зняття з посади інспектора Стеблівської школи Крисенка за вороже ставлення до українізації школи.
1376. ЦДАВО України. – Ф. 2581. – Оп. 1. – Спр. 60. – Листування з місцевими установами про школи для національних меншин та сутички з цього приводу.
1377. ЦДАВО України. – Ф. 2581. – Оп. 1. – Спр. 105. – Скарги, конфлікти між адміністрацією, шкіл національно-політичного характеру.
1378. ЦДАВО України. – Ф. 2582 (Міністерство освіти УНР). – Оп. 1. – Спр. 79. – Представлення Комісаріатом по справах Київського шкільного округу на вирішення Міністерством освіти справи про боротьбу на націоналістичному ґрунті в середині педагогічної ради Радомисльської гімназії.
1379. ЦДАВО України. – Ф. 2592 (Генеральне секретарство міжнародних (закордонних) справ Центральної Ради). – Оп. 1. – Спр. 3. – Повідомлення міністерств і інших установ про їхню структуру, керівників, адреси, години прийому.
1380. ЦДАВО України. – Ф. 2592. – Оп. 1. – Спр. 4. – Листування з Міністерством внутрішніх справ.
1381. ЦДАВО України. – Ф. 2592. – Оп. 1. – Спр. 8. – Надіслані відомості з місць про кількість учнів-поляків.

1382. ЦДАВО України. – Ф. 2592. – Оп. 1. – Спр. 31. – Про охорону прав національних меншостей на Україні – польської організації, «союз грецького народу», про день відпочинку для торговців-євреїв (24 жовт. – 20 груд. 1917).
1383. ЦДАВО України. – Ф. 2592. – Оп. 2. – Спр. 5. – Огляд закордонної преси.
1384. ЦДАВО України. – Ф. 3190 (Міністерство у великоруських справах Української Держави). – Оп. 1.
1385. ЦДАВО України. – Ф. 3301 (Всеукраїнський центральний комітет допомоги постраждалим від погромів при Міністерстві єврейських справ УНР). – Оп. 1. – Спр. 8. – Копія доповіді ревизора Міністерства з єврейських справ про притягнення до відповідальності осіб, які приймали участь у погромах.
1386. ЦДАВО України. – Ф. 3301. – Оп. 1. – Спр. 9. – Листування з Міністерством з єврейських справ; покази очевидців про грабунки.
1387. ЦДАВО України. – Ф. 3301. – Оп. 2. – Спр. 112. – Листування з військовим міністром... про погроми.
1388. ЦДАВО України. – Ф. 3696 (Міністерство закордонних справ УНР). – Оп. 2. – Спр. 94. – Меморандум від ЦК надання допомоги євреям, потерпілим від погромів, міністру закордонних справ про допомогу їм та листування про це з Дипломатичною місією УНР в Лондоні.
1389. ЦДАВО України. – Ф. 3696. – Оп. 2. – Спр. 482. – Листування з Міністерством єврейських справ.
1390. ЦДАВО України. – Ф. 3696. – Оп. 2. – Спр. 589. – Листування з військовим міністром, міністром єврейських справ, з міністром преси і пропозанди про події на Україні, про єврейське питання.
1391. ЦДАВО України. – Ф. 3890 (Судова комісія для ведення процесу в справі вбивства Голови Директорії Головного Отамана Військ УНР С.Петлори в Парижі. 1926–1927). – Оп. 4. – Спр. 10. – Рукопис статті Б. Мартоса «Петлора й єврейські погроми на Україні».
1392. ЦДАВО України. – Ф. 4011 (Міжнародний комітет по увічненню пам'яті С.Петлори в Подєбрадах (ЧСР). 1926–1929 рр.). – Оп. 2. – Спр. 4. – Листування комітету з старшинами Армії УНР про збір документів про погроми в Україні в 1918–1920 рр.
1393. ЦДАВО України. – Ф. 4465т (Колекція окремих документальних матеріалів українських націоналістичних емігрантських установ, організацій і осіб). – Оп. 1. – Спр. 306. – Звіти про кількість населення, побут та настрої селян в Західній Україні, зібрані українськими січовими стрільцями під час їх подорожей.
1394. Центральний державний архів громадських об'єднань України : путівник / Держ. комітет архівів України ; ЦДАГО України. – К., 2001. – 495 с.
1395. Центральний державний архів громадських об'єднань України (ЦДАГО України). – Ф. 5 (Комісія з історії Громадянської війни при ЦК КП(б)У. 1917–1938 рр.). – Оп. 1. – Спр. 15. – Передруки з питань боротьби з Центральною Радою і встановлення радянської влади в Україні (1917 р.).

1396. ЦДАГО України. – Ф. 5. – Оп. 1. – Спр. 16. – Передруки матеріалів національних з'їздів, про політику Центральної Ради і боротьбу трудівників за радянську владу (березень 1917 – січень 1918 р.).
1397. ЦДАГО України. – Ф. 5. – Оп. 1. – Спр. 17. – Передруки протоколів засідань Генерального Секретаріату і Ради Народних Міністрів (11 жовтня 1917 – 27 квітня 1918 р.).
1398. ЦДАГО України. – Ф. 5. – Оп. 1. – Спр. 85. – Копії матеріалів про політику гетьманського уряду і австро-німецької окупації в Україні.
1399. ЦДАГО України. – Ф. 5. – Оп. 1. – Спр. 87. – Передруки матеріалів про політику гетьманського уряду й австро-німецьких окупантів в Україні і боротьбу трудівників за радянську владу (вересень 1918 р. – листопад 1918 р.).
1400. ЦДАГО України. – Ф. 5. – Оп. 1. – Спр. 88. – Передруки матеріалів про політику гетьманського уряду й австро-німецьких окупантів в Україні і боротьбу трудівників за радянську владу (вересень 1918 р.).
1401. ЦДАГО України. – Ф. 5. – Оп. 1. – Спр. 89. – Передруки матеріалів про політику гетьманського уряду й австро-німецьких окупантів в Україні і боротьбу трудівників за радянську владу (листопад 1918 р.).
1402. ЦДАГО України. – Ф. 5. – Оп. 1. – Спр. 265. – Передруки матеріалів про боротьбу з бандами Махно, Григор'єва та ін. (березень 1919 р. – липень 1919 р.).
1403. ЦДАГО України. – Ф. 5. – Оп. 1. – Спр. 266. – Передруки матеріалів про боротьбу з бандами Махно, Григор'єва та ін. (травень 1919 р. – червень 1919 р.).
1404. ЦДАГО України. – Ф. 269 (Колекція документів «Український музей в Празі»). – Оп. 1. – Спр. 32. – Закон УНР від 27 травня 1919 р. Про утворення Особливої слідчої комісії для розслідування протиеврейських погромних подій, Постанова уряду УНР від 9 квітня 1919 р. Про заснування Окремої слідчої комісії для проведення слідства в справі погрому 15–16 і 17 лютого 1919 р. в м. Проскурові й м. Фельштині Проскурівського пов., Статут Надзвичайної слідчої комісії для розслідування подій в Житомирі 7–13 січня 1919 р., Заява уряду УНР від 14 червня 1919 р. Про необхідність вжиття рішучих заходів для цілковитої ліквідації погромних протиеврейських подій, лист голови Ради Народних Міністрів УНР від 17 квітня 1919 р. до Міністерства юстиції для негайного розслідування і негайного притягнення до відповідальності учасників протиеврейських погромів. Листування Особливої слідчої комісії з міністерствами юстиції та єврейських справ, з іншими установами стосовно збирання документальних свідчень про єврейські погроми в Україні, організації розслідування та з інших питань діяльності Комісії. Реєстр справ, надісланих слідчій комісії для розслідування протиеврейських погромних подій. (Ксерокопії). (9 квітня 1919 – 15 листопада 1919 р.).
1405. ЦДАГО України. – Ф. 269. – Оп. 1. – Спр. 35. – Листування Головного військово-історичного музею-архіву УНР з військовим міністерством і Генеральним штабом військ УНР стосовно виявлення і копіювання

- документів про погромні акції і прояви бандитизму у ставленні до цивільного населення України з боку чужоземних військ та окремих частин української армії. Копії виявлених документів. (Ксерокопії) (6 квітня 1921 – 8 квітня 1922 рр.).
1406. ЦДАГО України. – Ф. 269. – Оп. 1. – Спр. 36. – Слідча справа отамана Й. Біденка. (Ксерокопії) (січень 1919 – лютий 1919 р.).
1407. ЦДАГО України. – Ф. 269. – Оп. 1. – Спр. 37. – Слідча справа отаманів Й. Біденка (продовження) і О. Козир-Зірки (є документи, підписані С. Петлюрою). (Ксерокопії) (лютий 1919 – листопад 1919 р.).
1408. ЦДАГО України. – Ф. 269. – Оп. 1. – Спр. 39. – Слідча справа командира Запорізької козацької бригади отамана І. Семесенка. (Ксерокопії) (травень 1919 – листопад 1919 р.).
1409. ЦДАГО України. – Ф. 269. – Оп. 1. – Спр. 40. – Слідчі справи на Ковальчука, Криштофовича, Лелюшенка, Озарчука, Олексієва, Фляка та інших вояків української армії, звинувачених у погромах і мародерстві на території Подільської губернії). (Ксерокопії) (червень 1919 – листопад 1921 р.).
1410. ЦДАГО України. – Ф. 269. – Оп. 1. – Спр. 41. – Бюлетні Єврейського пресового бюро на Україні Ч. 1, 3, надіслані Міністерством єврейських справ до Міністерства закордонних справ УНР). (Ксерокопії) (3 січня 1921 р.).
1411. ЦДАГО України. – Ф. 269. – Оп. 1. – Спр. 254. – Статут Комітету для вшанування та оборони імені С. В. Петлюри. Комунікат по вшануванню пам'яті голови Директорії, головного отамана військ УНР Симона Петлюри в Подєбрадах (ЧСР) від 11 червня 1926 р. Звіт Комітету про діяльність з 3 червня 1926 р. по 26 грудня 1927 р. Звернення Комісії з оборони імені С. В. Петлюри на процесі Шварцбарда і в пресі, анкета опиту свідків подій, пов'язаних з погромами євреїв в Україні в 1919 р.; інформація президії Комісії про роботу, звіт з діяльності військової сесії Комісії (1926–1927 рр.).
1412. ЦДАГО України. – Ф. 269. – Оп. 1. – Спр. 262. – Листи, телеграми до судової комісії у Парижі від Головної управи товариства ім. С. Петлюри у Варшаві, інших українських установ на еміграції, державних і військових діячів УНР, іноземних громадян стосовно збирання і оприлюднення документів про непричетність С. Петлюри, урядових і військових установ УНР до погромів єврейського населення в Україні в 1919 р., заяви свідків тих подій та інші матеріали (25 травня 1926 – 9 січня 1928 рр.).
1413. ЦДАГО України. – Ф. 269. – Оп. 1. – Спр. 265. – Закон УНР від 19 липня 1919 р. Про сказування посади наказного отамана військ УНР та про Військову раду; публікація газети «Українське слово» від 30 липня 1919 р. «З військового життя»; брошура Т. Глухівського «Стережіться провокацій» (1919 р.) (маш. копії українською і французькою мовами, типограф. прим.) (1919 р.).
1414. Центральний державний історичний архів України, м. Київ (ЦДІАК України). – Ф. 707 (Управління Київського навчального округу). – Оп. 86. – Спр. 362. – Протокол засідання комісії по народній освіті від 11–14 липня 1918 р.

1415. ЦДІАК України. – Ф. 707. – Оп. 168 (Комісаріат у справах Київського навчального округу). – Спр. 78. – Лист в. о. директора народних училищ Київської губернії до попечителя Київського навчального округу від 7 жовтня 1919 р.
1416. ЦДІАК України. – Ф. 707. – Оп. 299. – Спр. 325. – До питання про введення в школи викладання українською мовою і предметів українознавства в Київському навчальному окрузі.
1417. ЦДІАК України. – Ф. 707. – Оп. 299. – Спр. 330. – Протокол Особливої наради при Управлінні Київського навчального округу з питання про введення в програми середніх навчальних закладах округу предметів українознавства.
1418. ЦДІАК України. – Ф. 707. – Оп. 313 (Комісаріат у справах Київського навчального округу). – Спр. 18. – Прохання групи учнів... про заміну російських учителів українцями.
1419. ЦДІАК України. – Ф. 707. – Оп. 313. – Спр. 38. – Листування з навчальним закладом про вивчення в школі старосвєрейської мови.
1420. Центральний державний історичний архів України, м. Львів (ЦДІАЛ України). – Ф. 146 (Галицьке намісництво). – Оп. 4. – Спр. 5193. – Про вимоги воз'єднання з Великою Україною.
1421. ЦДІАЛ України. – Ф. 309 т (Наукове товариство імені Т. Шевченка). – Оп. 2. – Спр. 242. – Статистичні дані про населення, національний склад, кількість худоби та ін. в селах Володимир Волинського.
1422. ЦДІАЛ України. – Ф. 309 т. – Оп. 1 т. – Спр. 1198. – Мемуари полковника УСС Габсбурга В.
1423. ЦДІАЛ України. – Ф. 309 т. – Оп. 1 т. – Спр. 1308. – Праця С. Даниловича «Світова війна, її суспільно-політичні мотиви і значення для українського народу».
1424. ЦДІАЛ України. – Ф. 309 т. – Оп. 1 т. – Спр. 1415. – Праця Карпинця «Історія західноукраїнських земель в часі I-ої світової війни. 1914–1918».
1425. ЦДІАЛ України. – Ф. 309 т. – Оп. 1 т. – Спр. 261. – Звіт про стан шкіл на Волині.
1426. ЦДІАЛ України. – Ф. 353 т (Легіон Українських січових стрільців). – Оп. 1. – Спр. 52. – Алфавітні картки УСС з прізвищами на літери «А–Б».
1427. ЦДІАЛ України. – Ф. 353 т. – Оп. 1. – Спр. 53. – Алфавітні картки УСС з прізвищами на літери «В–Г»;
1428. ЦДІАЛ України. – Ф. 353 т. – Оп. 1. – Спр. 54. – Алфавітні картки УСС з прізвищами на літери «Д–І».
1429. ЦДІАЛ України. – Ф. 353 т. – Оп. 1. – Спр. 55. – Алфавітні картки УСС з прізвищами на літеру «К».
1430. ЦДІАЛ України. – Ф. 353 т. – Оп. 1. – Спр. 56. – Алфавітні картки УСС з прізвищами на літери «Л–М».
1431. ЦДІАЛ України. – Ф. 353 т. – Оп. 1. – Спр. 57. – Алфавітні картки УСС з прізвищами на літери «Н–П».
1432. ЦДІАЛ України. – Ф. 353 т. – Оп. 1. – Спр. 58. – Алфавітні картки УСС з прізвищами на літери «Р–С».

1433. ЦДІАЛ України. – Ф. 353 т. – Оп. 1. – Спр. 59. – Алфавітні картки УСС з прізвищами на літери «Т–Ц».
1434. ЦДІАЛ України. – Ф. 353 т. – Оп. 1. – Спр. 60. – Алфавітні картки УСС з прізвищами на літери «Ч–Я».
1435. ЦДІАЛ України. – Ф. 359 (Осип Назарук – громадський діяч). – Оп. 1. – Спр. 79. – Спогади Назарука О. «Вражіння з Волині в часі великої війни», написані автором у формі листа.
1436. ЦДІАЛ України. – Ф. 359. – Оп. 1. – Спр. 81. – Хроніка діяльності Комісаріату УСС у Володимирі Волинському від 10 березня 1916, описана О. Назаруком.
1437. ЦДІАЛ України. – Ф. 359. – Оп. 1. – Спр. 83. – Спогади Гната Мартинця про події та діяльність Окружної Команди УСС на Волині у 1915–1917, написані О. Назаруком і Мартинцем.
1438. ЦДІАЛ України. – Ф. 360 (Адвокат В. Старосольський). – Оп. 1. – Спр. 13. – Лист Стоцького до Старосольського про організаційну роботу УСС.
1439. ЦДІАЛ України. – Ф. 361 (А. Крушельницький). – Оп. 1. – Спр. 163–164. – Спогади до історії УГА і УСС.
1440. ЦДІАЛ України. – Ф. 362 (К. Студинський – історик мови і літератури, голова НТШ, академік ВУАН). – Оп. 1. – Спр. 221. – Щоденник із подорожі по Волині Осипа Вахнянина.
1441. ЦДІАЛ України. – Ф. 368 (С. Томашівський). – Оп. 1. – Спр. 2. – Спогади Томашівського про своє перебування в таборі УСС.
1442. ЦДІАЛ України. – Ф. 391 (Загальноукраїнська Культурна Рада, м. Відень. 1914–1918). – Оп. 1. – Спр. 33. – Лист Міністерства внутрішніх справ про відкриття українських шкіл на Волині.
1443. ЦДІАЛ України. – Ф. 391. – Оп. 1. – Спр. 63. – Лист вчителів про заснування гімназії і шкіл у Володимирі-Волинському та асигнування грошей на їх утримання.
1444. ЦДІАЛ України. – Ф. 395 (Бюро культурної допомоги для українського населення окупованих земель у Львові). – Оп. 1. – Спр. 1. – Інструкція організацій «Загальна Українська Рада» у Відні та «Союзу визволення України» про організацію шкільного навчання в західних областях України, окупованих австро-німецьким військом.
1445. ЦДІАЛ України. – Ф. 395. – Оп. 1. – Спр. 2. – Протоколи засідань Загальної Української Ради у Відні.
1446. ЦДІАЛ України. – Ф. 395. – Оп. 1. – Спр. 3. – Протоколи засідань шкільної комісії (чернетки).
1447. ЦДІАЛ України. – Ф. 395. – Оп. 1. – Спр. 4. – Меморандуми про стан культурно-освітньої роботи серед українського населення Холмщини і Волині, окупованих німецьким військом, та пропозицій щодо організації шкільного навчання в цих областях, складені головою Бюро І. Крип'якевичем.
1448. ЦДІАЛ України. – Ф. 395. – Оп. 1. – Спр. 6. – Листи підпоручника січових стрільців Мартинця голові Бюро І. Крип'якевичу та начальнику Збірної

- станції січових стрільців М. Волошину про організацію шкільної справи у Володимир-Волинському повіті.
1449. ЦДІАЛ України. – Ф. 395. – Оп. 1. – Спр. 7. – Листи сотника Українських січових стрільців Д. Вітовського начальнику Збірної станиці Українських січових стрільців М. Волошину про відкриття українських шкіл у місцях дислокаційних з'єднань січових стрільців у Володимир-Волинському повіті.
1450. ЦДІАЛ України. – Ф. 395. – Оп. 1. – Спр. 8. – Листи четаря Українських січових стрільців М. Саєвича О. Вахнянину, І. Крип'якевичу та начальнику Збірної станції УСС отаману М. Волошину про стан українського шкільництва в місцях дислокаційних з'єднань січових стрільців у Володимир-Волинську.
1451. ЦДІАЛ України. – Ф. 395. – Оп. 1. – Спр. 9. – Листи голови Шкільного комітету у Володимирі-Волинському Є. Черановського, учителів Глуховського, Сидорович та інших про стан українського шкільництва у Володимир-Волинському повіті.
1452. ЦДІАЛ України. – Ф. 395. – Оп. 1. – Спр. 10. – Листи сотника Українських січових стрільців Д. Вітовського начальнику Збірної станиці січових стрільців М. Волошину та голові бюро І. Крип'якевичу про відкриття українських шкіл та стан культурної роботи серед українського населення Ковельського округу.
1453. ЦДІАЛ України. – Ф. 395. – Оп. 1. – Спр. 11. – Листи учителів Голубовича, Сороки, Таранька, Гайдука та ін. І. Крип'якевичу про відкриття українських шкіл в Луцькому повіті та стан навчання у них.
1454. ЦДІАЛ України. – Ф. 395. – Оп. 1. – Спр. 12. – Листування І. Крип'якевича з учителями, що перебувають у з'єднаннях Українських січових стрільців, установами, товариствами про стан культурної роботи в напрямі українського шкільництва на Волині, укомплектування, призначення на посади учителів, асигнування коштів із додатком списку жертводавців та інші питання приватного і організаційного характеру. Т. І.
1455. ЦДІАЛ України. – Ф. 395. – Оп. 1. – Спр. 13. – Листування І. Крип'якевича з учителями, що перебувають у з'єднаннях Українських січових стрільців, установами, товариствами про стан культурної роботи в напрямі українського шкільництва на Волині, укомплектування, призначення на посади учителів, асигнування коштів із додатком списку жертводавців та інші питання приватного і організаційного характеру. Т. II.
1456. ЦДІАЛ України. – Ф. 395. – Оп. 1. – Спр. 18. – Листи учителів українських шкіл на Волині, інтернованих українців з таборів, товариств голові бюро І. Крип'якевичу, редакціям періодичних видань, книгарні ім. Шевченка про забезпечення, надсилання матеріалів з історії України, творів Т. Шевченка, календарів, підручників, часописів та ін. матеріалів.
1457. ЦДІАЛ України. – Ф. 395. – Оп. 1. – Спр. 20. – Список українських шкіл на Волині з 1917 р. з зазначенням прізвищ учителів і кількості учнів.
1458. ЦДІАЛ України. – Ф. 581 (Колекція документів про діяльність урядів та армій УНР та ЗУНР). – Оп. 1. – Спр. 91 – Про намір митрополита Шептицького зробити свого брата командантом стрільців.

1459. ЦДПАН України. – Ф. 771 (В. Левицький – голова НТШ). – Оп. 1. – Спр. 3. – Щоденник В. Левицького.
1460. Центральный Исполнительный Комитет Советов и погромы // Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине 1917–1918 гг. (К истории украинско-еврейских отношений) / И. Чериковер ; вступ. ст. С. М. Дубнова. – Берлин : Ostjudisches historisches archiv, 1923. – С. 209–210.
1461. *Цепенда І.* Українсько-польські відносини 40 – 50-х років ХХ століття: етнополітичний аналіз : моногр. / І. С. Цепенда. – К. : Дельта, 2009. – 387 с.
1462. Циркуляр против погромной агитации. 20 октября 1917 г. // Чериковер И. Антисемитизм и погромы на Украине 1917–1918 гг. (К истории украинско-еврейских отношений) / И. Чериковер ; вступ. ст. С. М. Дубнова. – Берлин : Ostjudisches historisches archiv, 1923. – С. 216–217.
1463. *Чайковський А.* Чорні рядки. Спогади комісара ЗУНР / А. Чайковський // Дзвін. – 1990. – № 6. – С. 43–79.
1464. *Чериковер И.* Антисемитизм и погромы на Украине 1917–1918 гг. (К истории украинско-еврейских отношений) / И. Чериковер ; вступ. ст. С. М. Дубнова. – Берлин : Ostjudisches historisches archiv, 1923. – 335 с.
1465. Четвертий Універсал Української Центральної Ради // Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 2 : 10 грудня 1917 р. – 29 квітня 1918 р. / упоряд. : В. Ф. Верстюк (керівн.) та ін. – К. : Наук. думка, 1997. – С. 102–104.
1466. Чехи [Електронний ресурс]. URL: <http://www.spadshina.com/ua/narodoznavstvo/folk-traditions/Czechs>.
1467. *Чехович В.* Конституція Західноукраїнської Народної Республіки / В. Чехович // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра : Генеза, 1996. – С. 203–204.
1468. *Чехович В.* Національна політика уряду ЗУНР / В. Чехович // Мала енциклопедія етнодержавознавства / редкол. : Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К. : Довіра : Генеза, 1996. – С. 325–326.
1469. *Чистов В.* Российско-украинские отношения через призму теории этногенеза. Ч. 1 : Введение / В. Г. Чистов. URL: <http://www.pseudology.org/Eneida/RussUkr1.htm>.
1470. *Чистов В.* Российско-украинские отношения через призму теории этногенеза. Ч. 2 : Эпоха войн и революций / В. Г. Чистов. URL: <http://www.pseudology.org/Eneida/RussUkr2.htm>.
1471. *Чистов В.* Российско-украинские отношения через призму теории этногенеза. Ч. 3 : Усиление раскола / В. Г. Чистов. URL: <http://www.pseudology.org/Eneida/RussUkr3.htm>.
1472. *Чоп В. М.* Участь болгарських колоністів Приазов'я в повстанському русі 1918–1920 рр. / В. М. Чоп // Державна етнонаціональна політика: правовий та культурологічний аспекти в умовах Півдня України : зб. наук. праць V Всеукр. наук.-практ. конф., 2–3 жовт. 2003 р. / ред. кол. : В.

- Котигоренко, М. Дедков, Н. Деркач та ін. – Запоріжжя : Облдержадміністрація, ЗНТУ ; Сімферополь : Доля, 2003. – С. 92–96.
1473. *Чорний С.* Національний склад населення України в ХХ сторіччі : довід. / С. Чорний. – К. : Картограф, 2001. – 88 с.
1474. *Чумак М. М.* Етнічний склад купецтва Лівобережної України у другій половині ХІХ – на початку ХХ ст. / М. М. Чумак // Вісник Луганського національного університету ім. Т. Шевченка. – 2010. – № 19. – С. 237–242. – (Історичні науки).
1475. *Чуркина И. В.* Программы культурно-национальной автономии: создание и варианты / И. В. Чуркина // Вопросы истории. – 1999. – № 4–5. – С. 70–81.
1476. *Шабаев Ю. П.* Этнополитология : уч. пособ. / Ю. П. Шабаев, А. П. Садохин. – Москва : ЮНИТИ–ДАНА, 2005. – 319 с.
1477. *Шанковський Л.* Українська Галицька Армія / Л. Шанковський. – Львів : Наук. т-во ім. Шевченка, 1999. – 397 с.
1478. *Шаповал М.* Велика революція і українська визвольна програма / М. Шаповал. – Прага : Вільна спілка, 1927. – 333 с.
1479. *Шаповал Ю.* Євреї в керівництві органів ДПУ–НКВС УСРР–УРСР у 1920–1930-х рр. / Ю. Шаповал, В. Золотарьов // З архівів ВУЧК–ГПУ–НКВД–КГБ. – 2010. – № 1 (34). – С. 53–93.
1480. *Швидюк С. М.* Польське і українське спеціальне законодавство щодо національних меншин: порівняльна характеристика / С. М. Швидюк // Держава і право. – 2005. – Вип. 30. – С. 717–723. – (Юридичні і політичні науки).
1481. *Швидюк С.* Ратифікація Рамкової конвенції про захист національних меншин у контексті національної політики Польщі / С. М. Швидюк // Політологічні та соціологічні студії. – 2005. – Т. III. – С. 338–346.
1482. *Шебеліст С.* «Правда розвіє пропагандистський туман». Професор Варшавського університету Анджей Станіслав Ковальчик – про «антисемітизм» і метафізичну провину Симона Петлюри / С. Шебеліст // День. – 2012. – 17 лют.
1483. *Шевченко В.* Приватне банкірське підприємництво в Одесі (ХІХ – початок ХХ ст.) : моногр. / В. В. Шевченко ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К., 2010. – 266 с., іл. – Бібліогр. : с. 199–240.
1484. *Шевченко С. І.* Болгарська діаспора Кіровоградщини: минуле й сучасне / С. І. Шевченко, В. М. Степанов // Державна етнонаціональна політика: правовий та культурологічний аспекти в умовах Півдня України : зб. наук. праць V Всеукр. наук.-практ. конф., 2–3 жовт. 2003 р. / ред. кол. : В. О. Котигоренко (співголова), М. В. Дедков (співголова), Н. В. Деркач (співголова) та ін. – Запоріжжя : Облдержадміністрація ; ЗНТУ ; Сімферополь : Доля, 2003. – С. 96–98.
1485. *Шевчук-Бела Я. В.* Правове становище національних меншин півдня України у складі Російської імперії наприкінці ХVІІІ – на початку ХХ ст. (на матеріалах Одеси) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 / Я. В. Шевчук-Бела. – Одеса, 2008. – 19 с.

1486. *Шелохаев В. В.* Кадеты / В. В. Шелохаев // Политические партии России: история и современность / под ред. проф. А. И. Зевелева, проф. Ю. П. Свириденко, проф. В. В. Шелохаева. – Москва : РОССПЭН, 2000. – С. 151–168.
1487. *Шестопал М.* Євреї на Україні : іст. довідка / М. Шестопал ; упоряд. і передм. В. В. Яременка. – К. : МАУП, 2002. – 240 с.
1488. *Шехтман И. Б.* Еврейская общественность на Украине (1917–1919 гг.) / И. Б. Шехтман // Книга о русском еврействе. 1917–1967 / под ред. Я. Г. Фрумкина, Г. Я. Аронсона, А. А. Гольденвейзера. – Нью-Йорк : Союз рус. евреев, 1968. – С. 22–43.
1489. *Шехтман И. Б.* Погромы Добровольческой армии на Украине (К истории антисемитизма на Украине в 1919–1920 гг.) / И. Б. Шехтман ; вступ. ст. И. М. Чериковера. – Берлин : Восточно-еврейский ист. архив, 1932. – 386+[4] с.
1490. *Шилз Е. А.* Нація, національність, націоналізм і громадянське суспільство / Едвард Альберт Шилз ; пер. В. Спшкілева // Незалежний культурологічний часопис «І». – 2001. – Ч. 21. URL: <http://www.ji.lviv.ua/n21texts/shilz.htm>.
1491. *Шип Н. А.* Интеллигенция на Украине (XIX в.) : ист.-социол. очерк / Н. А. Шип ; отв. ред. В. Г. Сарбей ; АН УССР : Ин-т ист. Украины. – К. : Наук. думка, 1991. – 172 с.
1492. *Шкляр Л. С.* Етнонаціональні чинники державотворення: політологічний аналіз : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра політ. наук : спец. 23.00.02 / Л. С. Шкляр. – К., 1996. – 40 с.
1493. Шляхами Золотого Поділля / за ред. С. Конрада. – Філадельфія : Вид. Комітету «Тернопільщина», 1960. – 287 с.
1494. *Шпрингер Р. [Реннер К.]*. Національная проблема: (Борьба национальностей в Австрии) / К. Реннер ; ред. М. Б. Ратнер. – Санкт-Петербург : Изд. т-ва «Общественная польза», 1909. – 293 с.
1495. *Штиф Н.* Погромы на Украине (Период Добровольческой армии) / Н. Штиф. – Берлин : Изд-во Восток, 1922. – 96 с.
1496. *Шульгин В.* «Что нам в них не нравится...»; Об антисемитизме в России / В. В. Шульгин. – Москва : Рус. кн., 1994. – 448 с. – (Мыслители России).
1497. *Шульгин В. В.* «1920 г.». Очерки / В. В. Шульгин. – София : Рос.-болгар. книгоизд., 1921. – 279 с.
1498. *Шульгин В.* Они вернулись / В. В. Шульгин // Кієвлянинь. – К., 1919. – 21 август.
1499. *Шульгин В.* Пытка страхом / В. В. Шульгин // Кієвлянинь. – К., 1919. – 8 октяб.
1500. *Шульгин О.* Україна і червоний жах: Погроми в Україні / О. Шульгин ; пер. з фр. О. Леонтович та М. Мулової-Войтовецької ; за ред. Н. Пазуник. – К. : Вид-во ім. О. Теліги, 2001. – 104 с.
1501. *Щербак Н. О.* Єврейське питання у внутрішній політиці царизму наприкінці XVIII – у першій чверті XIX ст. / Н. О. Щербак // Український історичний журнал. – 2004. – № 6. – С. 16–26.

1502. *Щербак Н. О.* Національне питання в політиці царизму у Правобережній Україні (кінець XVIII – початок XX століття). : моногр. / Н. О. Щербак. – К. : Ризографіка, 2005. – 616 с.
1503. *Щербина Ф.* Симон Петлюра на Кубані / Ф. Щербина // Збірник пам'яті Симона Петлюри (1879–1926). – К. : Фенікс, 1992. – С. 189–194.
1504. *Щетиніна Т.* Виникнення та діяльність громадсько-політичних об'єднань національних меншин в Україні (березень – травень 1917 р.) / Т. Щетиніна // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 1999. – Вип. 8. – С. 21–29. – (Серія : Політологія і етнологія).
1505. *Щетиніна Т.* Генеральне секретарство (міністерство) з російських справ УНР: створення, структура та основні напрями діяльності / Т. Щетиніна // Гілея. – 2011. – Вин. 47 (5). – С. 30–37.
1506. *Щетиніна Т.* Єврейські політичні партії і громадські рухи у виборах до Всеросійських і Всеукраїнських установчих зборів / Т. Щетиніна. URL: http://holocaust-ukraine.net/ru/razdel_iii.htm.
1507. *Щетиніна Т.* Національні меншини України у виборчій кампанії до Всеросійських і Українських установчих зборів (грудень – квітень 1918 р.) / Т. Щетиніна // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 1999. – Вип. 9. – С. 31–36. – (Серія : Політологія і етнологія).
1508. *Шуць О. Й.* Гайдамаки / О. Й. Шуць // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 2 : Г – Д / редкол. : В. А. Смолій (голова) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Наук. думка, 2003. – С. 19–20.
1509. *Шуць О. Й.* Директорія Української Народної Республіки / О. Й. Шуць // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 2 : Г – Д / редкол. : В. А. Смолій (голова) та ін. ; НАН України ; Ін-т іст. України. – К. : Наук. думка, 2003. – С. 393–394.
1510. *Энгель В. В.* Курс лекций по истории евреев в России / В. В. Энгель. URL: <http://jhistory.nfurfman.com/russ/russ001-13.htm>.
1511. Этнические немцы России: Исторический феномен «народа в пути» : материалы XII Междунар. науч. конф., (Москва, 18–20 сентяб. 2008 г.). – Москва : МСНК-пресс, 2009. – 632 с.
1512. Этнический национализм и государственное строительство. – Москва : Ин-т востоковедения РАН, 2001. – 432 с.
1513. Этнос и политика : хрестомат. / авт.-сост. А. А. Праззаускас. – Москва : УРАО, 2011. – 400 с.
1514. Юзефський (Józewski) Генрик // Енциклопедія українознавства. Словникова частина : в 10 т. Т. 10 / голов. ред. В. Кубійович ; Наук. т-во ім. Т. Шевченка. – [Репринт. відтворення вид. 1955–1984 рр.]. – Париж ; Нью-Йорк ; Львів : НТШ, 2000. – С. 3935.
1515. *Юрійчук С. П.* Криза легітимності політичної влади в Україні (1917–1922 рр.) / С. П. Юрійчук // Наукові праці Кам'янець-Подільського педагогічного університету. – 2001. – Т. 6 (8). – С. 140–151.

1516. *Юрійчук С. П.* Становлення радянської влади в Україні: історико-правові аспекти (1917–1922 рр.) : навч. посіб. / С. П. Юрійчук. – К. : Ін-т суч. методів освіти Мін. освіти України, 1998. – 150 с.
1517. *Юрьев С. С.* Правовой статус национальных меньшинств (теоретико-правовые аспекты) / С. С. Юрьев. – [2-е изд., испр. и дополи.]. – Москва : Эдиториал УРСС, 2000. – 368 с.
1518. *Я. Я. Над Сяном / Я. Я. // Український Стрілець.* – 1921. – Ч. 11. – С. 10–14; Ч. 12. – С. 7–13; Ч. 13–14. – С. 16–38.
1519. *Ядловська О. С.* Діяльність польських політичних партій та організацій у південноукраїнському регіоні за доби Центральної Ради / О. С. Ядловська // Наукові праці історичного факультету Запорізького національного університету. – 2011. – Вип. XXXI. – С. 125–130.
1520. *Ядловська О. С.* Становище єврейського населення в Українській Народній Республіці / О. С. Ядловська // Наукові праці історичного факультету Запорізького державного університету. – 2007. – Вип. XXI. – С. 172–175.
1521. *Ядловська О. С.* Трансформації серед німецького населення півдня України в 1917–1920 рр. / О. Ядловська // Схід. – 2007. – № 2. – С. 64–67.
1522. *Ядловська О. С.* Участь політичних об'єднань національних меншин у муніципальних виборах (липень – серпень 1917 р.) / О. С. Ядловська // Культурологічний вісник. – 2009. – Вип. 23. – С. 71–77.
1523. *Яковлів А.* Основи Конституції УНР / А. Яковлів. – Нью-Йорк : Говерля, 1964. – 63 с.
1524. *Яковлів А.* Паризька Трагедія 25 травня 1926 р. (до процесу Шварцбарта) / А. Яковлів. – Париж : Вид. Комітету оборони пам'яті С. Петлюри та Комітету будови УАПЦ храму св. Симона в Парижі, 1958. – 39 с.
1525. *Яремчук В.* Польські політичні партії та українське питання в Галичині (кінець XIX – 1914 р.) / В. Яремчук // Наукові записки Інститут політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 2010. – № 3. – С. 130–140.
1526. Ярослав Грицак: «Вміння відрізнити юдофобію від антисемітизму дає нам ключ до розуміння української специфіки» / Ярослав Грицак ; Іза Хруслінська // Український журнал. – 2009. – № 10. – С. 32–34.
1527. *Яшунский И.* Российское еврейство и мировая война / И. Яшунский ; предисл. и публ. В. Кельнера ; послесл. Г. Абрамовича. – Москва, 1999. URL: <http://www.jewish-heritage.org/kelner.htm#k1>.
1528. *Abramson H.* A Prayer for the Government. Ukrainians and Jews in Revolutionary Times, 1917–1920 / Henry Abramson. – Cambridge : Harvard University Press, 1999. – 258 p.
1529. Address of President Woodrow Wilson to the U.S. Senate 22 January 1917. URL: <http://www.firstworldwar.com/source/peacewithoutvictory.htm>.
1530. *Banton M.* Racial and Ethnic Competition / Michael Banton. – Cambridge : CUP Archive, 1983. – 434 p.

1531. *Bartsch S.* Minderheitenschutz in der internationalen Politik. Volkerbund und KSZE/OSZE in neuer Perspektive / S. Bartsch. – Opladen : Westdetscher Verlag, 1995. – 342 s.
1532. *Berghe P. L. van den.* The Ethnic Phenomenon / Van den Berghe P. L. – New York : Elsevir, 1981. –XIV, 301 p.
1533. *Bokatola I. O.* L'organisation des nations unies et la protection des minorites / I. O. Bokotola. – Brussel : Bruylant, 1992. – 264 p.
1534. *Bykovsky L.* Solomon Goldelman: A Portrait of a Politician and Educator (1885–1974). A Chapter of Ukrainian Jewish Relation / L. Bykovsky. – New York–Toronto–Muenche : Ukrainian Historical Ass'n. – 98 p.
1535. *Desroches A.* Ukrainian Problem and Symon Petlura / A. Desroches. – Chicago, 1970. – 109 p. – Ukrainian Research and Information Institute.
1536. *Ermacora F.* Der Minderheitenschutz im Rahmen der Vereinten Nationen / F. Ermacora. – Wien, 1988. – 246 s.
1537. *Goldelman S. I.* Jewish national autonomy in Ukraine. 1917–1920 / S. I. Goldelman. – Chicago, 1968. – 130 p.
1538. *Gutermann C.* Das Minderheitenschutzverfahren des Volkerbundes / C. Gutermann. – Berlin ; Mtinchen, 1979. – 156 s.
1539. *Heifetz E.* The Slaughter of the Jews in the Ukraine in 1919 / E. Heifetz ; Published for the Jewish People's Relief Committee of America. – New York : Thomas Seltzer, 1921. – 408 p.
1540. *Hofmann R.* Minderheitenschutz in Europa / R. Hofmann. – Berlin : Gerbrtider Mann Verlag, 1995. – 232 s.
1541. *Hunczak T.* Symon Petliura and the Jews: A Reappraisal / T. Hunczak. – Toronto–Munich : Ukrainian Historical Ass'n, 1985. – 61 p. – (Series : Ukrainian Jewish Studies. V. 1).
1542. *Hunczak T.* Symon Petliura and the Jews: A Reappraisal / T. Hunczak. – Lviv–New York–Toronto : Ukrainian Historical Association, 2008. – 128 p.
1543. *Jabłoński H.* Polska autonomia narodowa na Ukrainie 1917–1918 / H. Jabłoński. – Warszawa, 1948. – 162 s.
1544. *Kallen H. M.* Democracy versus the Melting-Pot: A Study of American Nationality / Horace M. Kallen // The Nation. – 1915. – 25 Feb. URL: <http://www.expo98.msu.edu/people/kallen.htm>.
1545. *Kallen H. M.* Zionism and world politics (a study in history and social psychology) / Horace Meyer Kallen. – Garden City, N. Y. and Toronto, 1921. – 345 p.
1546. *Kimminich O.* Einfthuring in das Volkerrecht / O. Kimminich. – Tubingen, Basel : Francke Verlag, 1997. – 573 s.
1547. *Klimecki M.* Lwow 1918–1919 / M. Klimecki. – Warsawa : Bellona, 1998. – 216 s. – (Historyczne bitwy).
1548. *Klimecki M.* Polsko-ukrainska wojna o Lwow i Galicje Wschodnia 1918–1919 / M. Klimecki. – Warsawa : Oficyna Wydawnicza Volumen, 2000. – 292 s.
1549. *Krvava kniha.* Cast I. Dokumenty k polske okupaci v ukrajinskem uzemi halickem. Rok 1918 az do prosine 1919. – Praga, 1920. – 89 s.

1550. *Krysiak F. S.* Z dni grozy we Lwowie (od 1 do 22 listopada 1918 roku) / F. S. Krysiak. – Rzeszow, 2002. – 202 s.
1551. *Lipset S.* American Exceptionalism: A Double-Edger Sword / Seymour Martin Lipset. – New York : W. W. Norton & Company, 1996. – 352 p.
1552. *Lukomski G.* Wojna Polsko-ukrainiska 1918–1919 / G. Lukomski, Cz. Partacz, B. Polak. – Koszalin–Warszawa: Wydawnictwo Uczelniane Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Koszalinie, 2004. – 296 s.
1553. *Maczyński Cz.* Boje Lwowskie. Cz. 1, t. I : Oswobodzenie Lwowa (1–24 listopada 1918 roku) / Czesław Maczyński. – Warszawa : Spółka Wyd. RP, 1921. – 338 s.
1554. *Maczyński Cz.* Boje Lwowskie. Cz. 1, t. II : Oswobodzenie Lwowa (1–24 listopada 1918 roku) / Czesław Maczyński. – Warszawa : Spółka Wyd. RP, 1921. – 279 s.
1555. *Niescioruk J.* Z zagadnień ustroju i polityki wewnętrznej Zachodnio-Ukraińskiej Republiki Ludowej w latach 1918–1919 / J. Niescioruk // Проблеми вивчення історії Української революції 1917–1921 рр. : зб. наук. ст. / відп. ред. В. Ф. Верстюк ; Ін-т іст. України НАН України. – К., 2002. – С. 254–278.
1556. *Pircher E.* Der vertragliche Schutz ethnischer, sprachlicher und religiöser Minderheiten im Volkerrecht / E. Pircher. – Bern, 1979. – 25 s.
1557. *Rothschild J.* Ethnopolitics: A Conceptual Framework / Joseph Rothschild. – New York : Columbia University Press, 1981. – 290 p.
1558. *Schechtman J. B.* Jabotinsky Vladimir / Joseph B. Schechtman // Encyclopaedia Judaica / Fred Skolnik, editor-in-chief ; Michael Berenbaum, executive editor. – 2nd ed. Vol. 11 : Ja–Kas. – Thomson Gale. – 2006. – P. 10–14.
1559. *Shoulguin A.* The Problems of the Ukraine: Ethnic Question, National Culture, Economic Life, Will of the People / A. Shoulguin. – London : Ukrainian Press Bureau, 1919. – 34 p.
1560. The Jewish pogroms in Ukraine / I. Bachynskiy, A. Margolin, M. Wishnitzer, I. Zangwill. – Washington, 1919. – 24 p. – Friends of Ukraine (U.S.).
1561. The Ukraine terror and the jewish peril. – London, 1921. – 16 p.
1562. *Thornberry P.* International Law and the Rights of Minorities / P. Thornberry. – Oxford : Clarendon Press, 1994. – 137 p.

FOR AUTHOR USE ONLY

FOR AUTHOR USE ONLY

**More
Books!**

yes

I want morebooks!

Buy your books fast and straightforward online - at one of world's fastest growing online book stores! Environmentally sound due to Print-on-Demand technologies.

Buy your books online at
www.morebooks.shop

Kaufen Sie Ihre Bücher schnell und unkompliziert online – auf einer der am schnellsten wachsenden Buchhandelsplattformen weltweit! Dank Print-On-Demand umwelt- und ressourcenschonend produziert.

Bücher schneller online kaufen
www.morebooks.shop

KS OmniScriptum Publishing
Brivibas gatve 197
LV-1039 Riga, Latvia
Telefax: +371 686 20455

info@omniscryptum.com
www.omniscryptum.com

OMNI Scriptum

FOR AUTHOR USE ONLY

Політика українських урядів 1917–1921 рр. у сфері міжетнічних відносин. Кн.1

Досліджено процес формування поліетнічного складу населення України, його соціальної структурованості, виробничої зайнятості та суспільного поділу праці, рівня урбанізованості й освіченості, політико-правового становища напередодні Української революції. Зроблено порівняльний аналіз політики українських державних формувань окресленого періоду щодо забезпечення громадянських прав і свобод, умов етнокультурної самобутності та політичного розвитку іноетнічного населення, простежено еволюцію ідеї національно-персональної автономії, досліджено основні нормотворчі та інституційні заходи, які здійснювали урядові структури для забезпечення фізичних прав. Зіставлено рівень політичної мобілізації окремих національних меншин, їхнє ставлення до українського державотворення та участь у представницьких і виконавчих органах влади, а також розбудови етнічними спільнотами національно-персональних автономій та їхніх досягнень, насамперед у законодавчій, інституційній, етнокультурній сферах, набутті досвіду державотворення.

Микола Лазарович – доктор політичних наук, професор, директор Центру інформаційної аналітики, професор кафедри інформаційної та соціокультурної діяльності Тернопільського національного економічного університету. Досліджує політичну історію українського визвольного руху 1914–1921 рр., Голодомор 1932–1933 рр., українсько-російські відносини.

978-613-9-41711-7

Globe
EDIT